

Adevărul Present

Comori din Isaia

În această lucrare se analizează cartea profetului Isaia. Inițial ea a fost scrisă sub formă de articole, iar aici va fi așezată sub formă de capitole.

Autor: Ellet Joseph Waggoner

Prefață – Chemarea lui Avraam. Timpul făgăduinței

Din moment ce începem, în acest număr al revistei, câteva studii din Isaia, este potrivit ca înainte de a le începe, să considerăm locul pe care îl ocupă profeția lui Isaia în Scriptură, legătura acesteia cu noi și dreptul ei de a fi numită evanghelia lui Isaia. Totuși, acest ultim element va fi evident chiar din profeție, pe măsură ce vom înainta în studiul nostru.

În această chestiune, la fel ca în oricare alta, trebuie să ne întoarcem la început dacă vrem să obținem înțelegerea corectă a acesteia. Știm faptul că, la început, Dumnezeu a dat omului stăpânire asupra întregului pământ (Geneza 1:26-28) și că prezența lui Dumnezeu în om a fost cea care i-a dat autoritatea. Dumnezeu lucra în el atât voința, cât și înfăptuirea, după buna Sa plăcere, și i-a plăcut lui Dumnezeu să conducă pământul prin om. Da, este adevărat atât pentru primul Adam, cât și pentru al doilea, că i-a plăcut Tatălui ca în El să locuiască toată plinătatea, pentru că El era fiul lui Dumnezeu. Vezi Luca 3:38. Acest lucru este evident din faptul că în Hristos, ca om – Omul Hristos Isus – locuiește toată plinătatea și că suntem făcuți deplini în El (Coloseni 2:9-10, *Revised Version*). „Din plinătatea Lui noi toți am primit” (Ioan 1:16), ca să fim umpluți „cu toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efeseni 3:19).

Omul a respins cuvântul Domnului și astfel și-a pierdut stăpânirea. Păcătuiind, el a pierdut coroana slavei și a onoarei. Dar chiar vestindu-i omului consecințele căderii sale, Dumnezeu a făcut făgăduința seminței prin care toate lucrurile urmau să fie restaurate și făcându-i cunoscut lui Avraam faptul că sămânța în care vor fi binecuvântate toate familiile pământului va fi a lui, Dumnezeu i-a promis că „el va fi moștenitor al lumii” (Romani 4:13).

Totuși, nu în timpul vieții lui Avraam a fost împlinită făgăduința. „Dar nu i-a dat moștenire în ea, nici cât să își pună piciorul jos; totuși, a promis că i-o va da lui ca stăpânire” (Fapte 7:5). Cu toate acestea, Avraam a murit în credință, căci a înțeles bine că doar prin învierea morților urma el să primească moștenirea. Făcând legământ cu el, Dumnezeu a spus: „Să știi cu adevărat că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu este a lor și le vor sluji, iar ei îi vor chinui patru sute de ani; și, de asemenea, pe acea națiune, căreia ei îi vor sluji, o voi judeca Eu; și, după aceea, vor ieși din ea cu mare bogăție. Iar tu vei merge la părinții tăi în pace și vei fi îngropat la o bătrânețe frumoasă. Dar în a patra generație vor veni din nou aici, pentru că nelegiuirea amoriților nu este încă deplină” (Geneza 15:13-16).

Dar când Dumnezeu i-a făcut făgăduința lui Avraam, El „voind să arate moștenitorilor promisiunii neschimbarea sfatului său, l-a confirmat printr-un jurământ, pentru ca, prin două lucruri neschimbătoare, în care este imposibil ca Dumnezeu să mintă, să avem o mângâiere puternică, noi, care am fugit la locul de scăpare ca să apucăm speranța pusă înaintea noastră” (Evrei 6:13-18). Acesta a fost următorul:

„Pe Mine însumi am jurat, spune Domnul, pentru că ai făcut acest lucru și nu ai cruțat pe fiul tău, singurul tău fiu, de aceea, binecuvântând te voi binecuvânta și înmulțind voi înmulți sămânța ta ca stelele cerului și ca nisipul care este pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni poarta dușmanilor săi; și în sămânța ta toate națiunile pământului vor fi binecuvântate”(Geneza 22:16-18).

Punând aceste texte împreună, vedem că făgăduința și jurământul au fost făcute de dragul nostru. Avem același câștig din acestea pe care l-a avut și Avraam. De fapt, jurământul a fost cu totul de dragul nostru. Vedem, de asemenea, așa cum a fost deja notat, că făgăduința urma să fie împlinită doar prin înviere, iar învierea este promisă prin cuvintele: „Sămânța ta va stăpâni poarta dușmanilor tăi.” Sămânța este Hristos și toți cei care sunt ai Lui (Galateni 3:16, 29), iar „ultimul dușman pe care El îl va nimici va fi moartea” (1 Corinteni 15:26). Făgăduința pe care Dumnezeu a confirmat-o lui Avraam cu un jurământ a fost cea din a patra generație, după patru sute de ani posteritatea sa urma să vină în țară și să o stăpânească. Și acest lucru însemna că Avraam însuși urma să o moștenească, căci posteritatea nu poate primi moștenirea înaintea părinților.

Ni se spune că atunci când Moise a fost născut, pe măsură ce poporul creștea și se înmulțea în Egipt, „s-a apropiat timpul promisiunii, pe care Dumnezeu o jurase lui Avraam” (Fapte 7:17-20). Astfel, știm cu certitudine că atunci când Dumnezeu l-a trimis pe Moise să scoată poporul Său afară din casa robiei, sosise timpul când „împărăția și stăpânirea și măreția împărăției de sub întregul cer” vor fi „date

poporului sfinților Celui Preaînalt, a cărei împărăție este o împărăție veșnică”. Și acest lucru este mai departe confirmat de cuvintele inspirate ale lui Moise, după trecerea Mării Roșii: „Tu îi vei aduce înăuntru și îi vei sădi în muntele moștenirii Tale, în locul, Doamne, pe care l-ai făcut pentru Tine pentru a locui în el, în sanctuar, Doamne, pe care mâinile tale l-au întemeiat. Domnul va domni pentru totdeauna și întotdeauna” (Exod 15:17-18 – *KJV*).

Dar cu toate că „nu a eșuat niciun lucru din toate lucrurile bune pe care le spusese Domnul, casei lui Israel; toate s-au împlinit”, oamenii „în inimile lor s-au întors înapoi în Egipt”, „da, au disprețuit țara plăcută, nu au crezut cuvântul său, ci au cântit în corturile lor și nu au dat ascultare vocii Domnului” (Fapte 7:29; Psalmii 106:24-25 – *KJV*). „Așadar, vedem că nu au putut să intre din cauza necredinței” (Evrei 3:19 – *KJV*).

Totuși, „Domnul nu întârzie referitor la promisiunea lui, așa cum socotesc unii oameni întârzierea, ci este îndelung răbdător față de noi și nu dorește ca cineva să piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:9 – *KJV*). De aceea, „din nou, rânduieste o zi anume, spunând în David: Astăzi, după atâta timp, după cum este spus, astăzi, dacă veți auzi vocea lui, nu vă împietriți inimile” (Evrei 4:7 – *KJV*). Niciun om nu are mai mult decât *astăzi*, dar Domnul i-a promis lui Avraam că zilele de pocăință vor fi prelungite până la patru sute de ani. Însă, chiar și acestea au fost neglijate și, deoarece realitatea este că unii acceptă făgăduința și intră în țara făgăduită, Dumnezeu a continuat să spună *astăzi*, chiar și după expirarea primei ocazii.

Doar după ce refuzul copiilor lui Israel, de a accepta libertatea la care i-a chemat Domnul, a fost marcat prin luarea lor în Babilon, Dumnezeu a stabilit o altă zi pentru eliberarea poporului Său. Când au mers în Babilon, Dumnezeu le-a spus că peste 70 de ani îi va elibera, și așa a și făcut. Totuși, ei nu s-au eliberat de Babilon, după cum nu s-au eliberat nici de Egipt, și având în vedere acest lucru, Dumnezeu a extins din nou timpul, marcând o perioadă foarte lungă de timp care, de asemenea, este acum în trecut. Dar înainte de captivitatea babiloniană, singurul timp care a fost fixat a fost cel de patru sute de ani pe care Dumnezeu l-a jurat lui Avraam. În orice moment, până la captivitatea babiloniană, poporul putea, prin pocăință și credință, să intre în moștenirea făgăduită. Ei trăiau exact în aceleași condiții în care trăim și noi: ei trăiau în timpul sfârșitului, cea mai lungă perioadă profetică fiind împlinită. Singurul lucru care a împiedicat venirea Domnului și restaurarea tuturor lucrurilor, a fost lipsa lor de pregătire din cauza necredinței.

Tocmai în această perioadă de așteptare a profetizat Isaia. Solia sa era solia evangheliei veșnice: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a sosit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul, pământul, marea și izvoarele apelor” (vezi Apocalipsa 14:6-7). De aceea, din moment ce condițiile erau aceleași atunci ca acum, iar lucrul care era o piedică este același, rezultă că profeția lui Isaia ne este spusă la fel de direct nouă, ca și când profetul ar fi în viață astăzi, iar cuvintele lui ar fi rostite acum pentru prima dată. Nu există nicio porțiune din Biblie care să fie mai plină de evanghelia vie și care să fie mai important de a fi

înțeleasă, ca profeția lui Isaia. O înțelegere clară a faptelor prezentate în acest articol ne va permite să apreciem studiul cărții la fiecare pas.

„Vremurile ne sunt astăzi profeții,
Ne predică osânda iminentă.
Să se plece acum toți păcătoșii,
Iar sfinții să se pregătească pentru acasă.
Din ceruri pe Isus Îl așteptăm;
În slavă, în curând, ochii ni desfătăm.”

The Present Truth, 29 decembrie 1898

1. Lovind și vindecând

Isaia 1:1-9:

¹Viziunea lui Isaia, fiul lui Amoț, pe care a văzut-o despre Iuda și Ierusalim, în zilele lui Ozia, Iotam, Ahaz, Ezechia, regii lui Iuda: ²Ascultați, voi, ceruri, și ia aminte, pământule, căci Iehova este Cel ce vorbește. Am hrănit copii și i-am crescut, dar chiar și ei s-au revoltat împotriva Mea. ³Boul își cunoaște stăpânul și măgarul cunoaște ieslea stăpânului său, dar Israel nu Mă cunoaște și poporul Meu nu Mă ia în considerare. ⁴O, națiune păcătoasă! Un popor împovărat de fărădelege! O rasă de răufăcători, de copii degenerați! L-au părăsit pe Iehova, L-au respins cu dispreț pe Sfântul lui Israel, sunt înstrăinați de El, I-au întors spatele. ⁵Pe ce parte vă veți mai lovi, ce pedeapsă veți adăuga? Tot capul este bolnav și toată inima cade în leșin. ⁶Din talpa piciorului până în creștet nu există sănătate; sunt răni, vânătăi și plăgi

putrezite; nu au fost stoarse, nici legate, nici alinate cu untdelemn. ⁷Țara voastră este pustiită, orașele voastre sunt arse de foc; pământul vostru, înaintea ochilor voștri, este devorat de străini și este pustiit ca și cum ar fi fost distrus de o inundație. ⁸Iar fiica Sionului este părăsită, ca o colibă în vie, ca o colibă într-o grădină de castraveți, ca un oraș luat prin asediu. ⁹Dacă nu ne-ar fi lăsat Iehova, Dumnezeul oștirilor, o rămășiță, am fi devenit curând ca Sodoma și ne-am fi asemănat cu Gomora.

Având în vedere că toată lumea are Biblia în așa numita „versiune autorizată” și se poate raporta la ea după buna sa plăcere, și că foarte mulți oameni o au și pe cea „revizuită”, s-a ajuns la concluzia că este cel mai bine să se ofere cititorilor, în prezentul studiu, beneficiul unei alte traduceri. Cea aleasă a fost a episcopului Lowth, care este, fără îndoială, ca întreg, cea mai bună traducere englezească a profeției lui Isaia. Prin urmare, vom tipări textul acesteia, așa cum am făcut mai sus, și vom oferi studentului, în diverse note, beneficiul altei traduceri care să facă o parte a textului mai clară. Această expunere a situației va ajuta cititorul obișnuit, astfel că nu va fi necesară repetarea ei. [\[1\]](#)

Fie ca oricine își propune să obțină un beneficiu durabil din aceste studii ale evangheliei după Isaia, să fie atent la următorul sfat: înainte de toate, studiază textul cu atenție. Cum? Citește-l din nou și din nou, străduindu-te să descoperi exact ceea ce spune. Notează dependența fiecărui verset și propoziție de cea precedentă. Nimeni din lume nu îți poate spune vreun adevăr legat de text, pe care să nu îl găsești în text. Și, dacă vei fi atent, poți spune ceea ce

Domnul spune, la fel de bine ca oricine altcineva, pentru că El folosește limbajul oamenilor obișnuiți. Notele care urmează sunt destinate să îți fixeze atenția mai adânc în ceea ce este conținut în text și astfel să te ajute să îl reții prin asocierea lui cu alte porțiuni familiare din Scriptură. Vei vedea că nu este introdus nimic care să nu fie conținut în textul lecției și astfel vei învăța cât de bogat este cuvântul lui Dumnezeu.

„Ascultați, voi ceruri, și ia aminte, pământule (...).” De ce? Pentru că Domnul a vorbit. Când Domnul vorbește, este timpul pentru fiecare din cer și de pe pământ să tacă. „Domnul este în templul Lui cel sfânt. Tot pământul să tacă înaintea Lui” (Habacuc 2:20). „Iov a răspuns Domnului și a zis: «Iată, eu sunt fără valoare, ce să Îți răspund? Îmi voi pune mâna la gură. O dată am vorbit, dar nu voi răspunde; da, de două ori, dar nu voi continua mai departe»” (Iov 40:3-5).

Importanța păstrării tăcerii când Domnul vorbește nu poate fi îndeajuns de puternic accentuată. Când unul dintre marii bărbați ai pământului vorbește despre un subiect pe care crede că-l stăpânește, toți oamenii au bunul simț să îi acorde atenție, considerând că este un privilegiu să aibă posibilitatea de a-l auzi. Și chiar și atunci când nu sunt pe deplin de acord cu tot ce spune, sunt modești în a-și exprima părerile. Dar puțini sunt cei care au scrupule și nu-i răspund înapoi Domnului atunci când vorbește. Aproape oricine se consideră competent pentru a fi un critic al Bibliei. Dar dacă vom tăcea întotdeauna înaintea Domnului, fără să exprimăm nici măcar în adâncul inimilor noastre vreun cuvânt, ci

permițând Domnului să ne dea gândurile Lui, vom găsi nu numai viață, ci, de asemenea, înțelepciune sănătoasă. Căci cuvântul lui Dumnezeu este viață și „Domnul dă înțelepciunea; din gura Lui vin cunoștința și înțelegerea” (Proverbele 2:6).

Dar există o forță specială în a chema cerurile și pământul ca martori când se menționează rebeliunea oamenilor, deoarece ei nu au încălcat niciodată voia lui Dumnezeu. Pământul este supus glasului Său și așa a fost de când El a zis: „Să dea pământul iarbă!” „Pentru veci, o, Doamne, este cuvântul Tău fixat în cer. Credințioșia Ta este pentru toate generațiile; Tu ai întemeiat pământul, iar el rămâne. Ele rămân și astăzi după poruncile Tale, pentru că toate lucrurile sunt slujitorii Tăi” (Psalmii 119:89-91). Vezi Ieremia 2:12-13 și Deuteronomul 32:1-3 pentru alte ocazii în care Domnul cheamă cerurile și pământul să fie martori ai apostaziei poporului.

Observă contrastul evidențiat în versetele 2 și 3. În original, contrastul este foarte bine marcat – copiii în contrast cu animalele necuvântătoare. „Am hrănit copii și i-am crescut, dar chiar și ei s-au revoltat împotriva Mea.” Din moment ce boul și măgarul își recunosc stăpânul, cu atât mai mult ar trebui să o facă *copiii*. Boul și măgarul au mai mult respect față de stăpânul lor decât au copiii față de Tatăl lor. Ce contrast izbitor!

Pe cine recunosc boul și măgarul ca stăpân și domn al lor? Răspunsul este ușor: pe cel care îi hrănește. Măgarul cunoaște ieslea stăpânului său. El știe unde își găsește hrana.

Iar animalele își arată recunoștința față de stăpânii lor prin faptul că își apleacă gâtul sub povara pe care stăpânul o așază asupra lor. Ele își oferă slujirea celui de la care își primesc susținerea.

Spune cineva că aceasta nu cere foarte mult discernământ din partea animalelor? Atunci ce să se spună despre copiii pe care Dumnezeu i-a hrănit? Dacă recunoașterea stăpânului este un lucru atât de simplu încât nici chiar un animal nu este considerat vrednic de cinste pentru supunerea față de mâna care îl hrănește, ce limbaj poate exprima stupiditatea oamenilor care nu îl cunosc pe Domnul „care dă din belșug toate lucrurile pentru a ne bucura de ele”, chiar „viața, suflarea și toate lucrurile”? Amintește-ți că omul a fost făcut stăpânul animalelor și astfel este destinat să fie înfinit deasupra animalelor în cunoștință. Atunci ce scuză poate fi adusă pentru el, când este ignorant față de un lucru pe care și cel mai puțin inteligent animal îl cunoaște bine?

A-l cunoaște pe Dumnezeu este cel mai ușor lucru din lume. Dacă nu ar fi așa, ar exista unii care s-ar scuza pentru faptul că nu Îl cunosc. Dar toți sunt „fără scuză”, căci toate lucrurile Îl descoperă pe El. Nu trebuie să fii filosof pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu. Tot ce se cere este să ai la fel de multă cunoștință ca un bou sau un măgar pentru a recunoaște adevărurile cele mai simple. A-L recunoaște în continuu pe Cel care ne hrănește este tot ce e nevoie pentru a face din cineva un creștin. Nu trebuie să teoretizăm. Evanghelia nu este o teorie, ci un fapt. Tot ce se dorește este să crezi, pur și simplu, lucrurile care sunt. „Cel care vine la Dumnezeu trebuie să creadă că El există.” Iar dovada

faptului că El există este văzută în darul pâinii noastre zilnice.

Oricine poate vedea cu ușurință că el nu se hrănește pe sine. Boul și măgarul știu aceasta. Toată viața noastră provine din exteriorul nostru și nu noi o producem. Acum, pentru ca nimeni să nu aibă ocazia de a se plânge și a spune: „Cum pot eu să cunosc numele celui care oferă această hrană?”, putem spune: „Tot ce ți se cere este să-L recunoști pe Creator.” Închină-te Celui ce a făcut „cerul și pământul, marea și izvoarele apelor”. Când facem aceasta va fi ușor să vedem că Cel care ne dă viața are dreptul de a gestiona acea viață, iar datoria noastră este împlinită. „Întreabă acum animalele și ele te vor învăța” (Iov 12:7).

Cineva poate fi înclinat să spună că partea din Scriptură atribuită acestei lecții nu este foarte mângâietoare, de vreme ce este toată numai reproș. Ei bine, este adevărat că necesitățile cazului ne-au forțat să luăm doar o porțiune fragmentată a mesajului, dar aceasta nu este fără mângâiere, chiar dacă este un reproș. Este un reproș adresat copiilor, iar Domnul spune: „Fiul Meu, nu disprețui mustrarea Domnului, nici nu obosi la îndreptarea Lui, căci Domnul mustră pe cine iubește, precum mustră un tată pe fiul în care își găsește plăcerea.” (Proverbele 3:11-12). Spiritul Sfânt, a cărui slujbă specială este aceea de mângâietor, este mai întâi de toate un mustrător al păcatului (Ioan 16:7-8). „Porunca este o lampă, iar legea este lumină; și mustrările învățaturii sunt calea vieții” (Proverbele 6:23).

„O, națiune păcătoasă! Un popor împovărat de fărădelege!” Să ne plecăm tremurând înaintea Domnului pentru că ni se adresează în acest fel? Nicidecum, căci auzim chemarea Salvatorului: „Veniți la Mine voi toți care lucrați și sunteți împovărați și vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și umil în inimă și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Mat. 11:28-29).

„Luați jugul Meu asupra voastră”, spune Domnul. Desigur. Boul și măgarul se supun jugului celui care îi hrănește, de ce să nu o facem și noi? Iar ei poartă poveri grele pentru stăpânii lor, dar Stăpânul nostru ne cheamă la El pentru a ne ușura de poverile noastre. Noi suntem „împovărați de fărădelege”. De ce? Pentru că ne-am îndepărtat de El. Jugul Lui este ușor, iar povara Lui este ușoară. Doar când „ne întoarcem” găsim muncă grea și poveri grele. Ce slujire binecuvântată este aceasta care dă odihnă de la muncă!

„De ce să fiți mai loviți, revoltându-vă mai mult și mai mult?” Când boul și măgarul se răscoală și refuză să poarte povara așezată asupra lor de stăpânul lor sau când se îndepărtează de cale, ce își aduc asupra lor? Nuiua pedepsei, desigur. La fel este și cu noi când ne depărtăm de cale. Dar rețineți că loviturile care vin nu sunt date arbitrar. Depărtarea de calea vieții este, în ea însăși, moarte. Astfel actul ilegal își atrage propria pedeapsă. „De aceea au urât ei cunoștința și nu au ales frica de Domnul: nu au vrut niciunul din sfaturile Mele, au disprețuit toate muștrările Mele. De aceea vor mânca din roadele propriei lor căi și vor fi umpluți cu propriile lor invenții. Căci abaterea celor proști îi va

ucide, iar prosperitatea nebunilor îi va distruge” (Proverbele 1:29-32). Cei care păcătuiesc păstrează asupra lor înșiși mânia pentru ziua mâniei (Romani 2:5). „Nedreptatea lui se va întoarce asupra capului său, și acțiunea lui violentă va coborî pe propriul lui creștet” (Psalmii 7:16).

„Din talpa piciorului până în creștet nu este sănătate” în trup din cauza păcatului comis, ci „răni, vânătăi și plăgi putrezite”. Acesta este rezultatul refuzului de a asculta cuvintele Domnului, care „sunt viață pentru cei ce le găsesc și sănătate pentru tot trupul lor” (Proverbele 4:20-22). Nimic nu este mai sigur decât că aici este cea mai strânsă legătură între păcat și boală. Boala este numai lucrarea morții, iar moartea a venit în lume o dată cu păcatul (Romani 5:12). Dacă nu ar fi păcat, nu ar exista boală în lume. „Credința vine prin auzire, iar auzirea prin cuvântul lui Dumnezeu” (Romani 10:17). Iar „cel drept va trăi prin credință”. Aceasta înseamnă că oamenii pot trăi prin cuvintele Domnului. Este adevărat că noi nu avem viață cu excepția celei pe care ne-o dă Domnul. Toți oamenii trebuie să admită aceasta. Și este, de asemenea, adevărat că viața Domnului este perfectă și eternă. Nu există viață în afară de viața Domnului, de aceea viața pe care ne-o dă Domnul este o viață perfectă. Atunci, nu este, să spunem așa, mai ușor pentru Domnul să ne dea o sănătate perfectă decât să suferim de tot felul de boli? Cu siguranță, mult mai ușor, pentru că Domnul nu ne poate da o altă viață decât aceea care este perfectă. Atunci de ce suferim de boli? Pur și simplu pentru că „toți s-au abătut de pe cale” și s-au îndepărtat de Domnul. Am respins cuvintele Sale, care sunt

Duh și viață. Nu Domnul este Cel care ne trimite boala, ci boala vine ca rezultat al respingerii sau neglijării cuvântului Domnului. „Poporul Meu este distrus din lipsă de cunoștință” (Osea 4:6).

Citește Psalmii 38:1-8 pentru a găsi o paralelă cu Isaia 1:4-6. Observă cât de des, în Biblie, boala trupului este numită drept un rezultat al îndepărtării de Domnul. Când oamenii vor fi respinși cu totul de Spiritul și cuvântul Domnului, prima manifestare a acestui lucru va fi o plagă a „unei răni dezgustătoare și dureroase”. Iar plaga ce apare în trupul unui om, va fi doar lucrarea „plăgii din propria lui inimă”.

Citește Luca 7:50 și 8:48, observând notele din *RV*. Acolo vedem că Isus a folosit aceleași cuvinte atât pentru cea ale cărei păcate le-a iertat, cât și pentru cea pe care a vindecat-o de o boală dureroasă. „Credința ta te-a mântuit” este același lucru cu „credința ta te-a vindecat”. Salvarea este pur și simplu lucrarea de însănătoșire. Când Isus a vindecat în Sabat, pe șchiopul de la scaldătoarea Betesda, El i-a „vindecat fiecare părțică” (Ioan 5:7-9). Apoi, când l-a găsit pe om în templu, i-a spus: „Iată, ești vindecat; să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău.” (Ioan 5:14). Aceasta ne arată: (1) că boala omului a fost rezultatul păcatului personal și (2) că Isus, vindecându-i boala, l-a salvat din păcat, întocmai după cum a făcut paralticului (vezi Matei 9:2-6). „Binecuvântează suflete pe Domnul și nu uita niciuna din binefacerile Lui, El care îți iartă toate fărădelegile, care îți vindecă toate bolile” (Psalmii 103:2-3).

„Din talpa piciorului până în creștet nu este sănătate.” Aceasta este condiția noastră departe de Domnul. Dar când șchiopul de la poarta Frumoasa a fost vindecat în numele lui Isus din Nazaret, Petru a spus poporului care se adunase împrejur: „Numele Lui, credința în numele Lui, l-a făcut pe acest om puternic, pe care îl vedeți și-l cunoașteți; da, credința care este prin El i-a dat această *sănătate perfectă* în prezența voastră a tuturor” (Fapte 3:16). Acel om nu a fost numai vindecat în trup, ci salvat și în ceea ce privește sufletul lui, căci toți profeții mărturisesc „că prin numele Lui oricine crede în El va primi iertarea păcatelor sale” (Fapte 10:43). Mai mult, când Petru a vorbit despre acest caz a doua zi înaintea judecătorilor, a declarat că omul s-a vindecat în numele lui Isus din Nazaret, în care singur este salvarea, astfel, identificând vindecarea trupului cu salvarea.

Încă un lucru nu trebuie omis în această lecție. Observă condiția oribilă evidențiată în Isaia 1:5-6. Amintește-ți că boala nu este decât manifestarea fizică exterioară a păcatului. Nu este întotdeauna rezultatul păcatului personal, dar aceasta nu face nicio diferență. Dacă nu suntem noi responsabili de ea, putem fi siguri că Dumnezeu ne va salva din ea, de vreme ce El ne salvează din rezultatul rebeliunii noastre. Adevărul pe care dorim să-l păstrăm în minte este că boala este lucrarea morții, care este rodul păcatului. Acum, un trup care este plin de răni, vânătăi și plăgi putrezite, nu este nicidecum un lucru plăcut la vedere. Este, într-adevăr, cel mai dezgustător. Acum, amintește-ți că indiferent cât de corectă poate fi o persoană în ochii omului, dacă inima este coruptă, acea persoană arată pentru

Dumnezeu la fel cum ar arăta în fața noastră dacă ar fi acoperit cu bube dezgustătoare. „Domnul nu vede așa cum vede omul, căci omul se uită la înfățișarea exterioară, dar Domnul se uită la inimă” (1 Samuel 16:7).

Amintește-ți, de asemenea, că această condiție înspăimântătoare a trupului este tocmai rezultatul depărtării de Domnul și al împovărării cu fărădelegi. Apoi citește binecuvântata evanghelie a lui Isaia: „Cu siguranță El ne-a purtat suferințele și durerile noastre”; (compară cu Matei 8:16-17) „dar El era rănit pentru nelegiuirile noastre, era zdrobit pentru fărădelegile noastre; pedeapsa pentru pacea noastră era asupra Lui și prin rănilor Lui suntem vindecați. Noi toți, precum niște oi, ne-am îndepărtat, fiecare se îndrepta pe drumul lui, iar Domnul a așezat asupra Lui fărădelegea noastră, a tuturor” (Isaia 53:4-6). Dacă suntem împovărați de nelegiuire și suntem acoperiți de răni și vânătăi, împărtășim soarta Domnului. O spunem astfel, deși adevărul este că El împărtășește soarta noastră. El ne ia povara păcatului și a bolii. Pentru ce? Pentru ca noi să fim eliberați în totalitate de ea. Rănilor Lui vindecă rănilor noastre. Cum așa? Pentru că rănilor Lui sunt rănilor noastre. Ce?! Rănilor pe care El le are sunt ale mele? Da, cu siguranță. O, aceasta înseamnă că eu nu le mai am. Nu, sunt toate asupra Lui. Lasă-L să le păstreze, pentru că „El va înghiți moartea în victorie”. Minunat Medic, care vindecă bolile noastre prin ale Sale. Așa este și așa să fie.

The Present Truth, 29 decembrie 1898

Notă de subsol:

[1] N.t. – când se specifică „versiunea obișnuită”, „versiunea comună”, „versiunea noastră” sau altele asemenea, a se înțelege că autorul se referă la traducerea *King James Version (KJV)*. „Versiunea revizuită” a traducerii *KJV* este *Revised Version (RV)*. Având în vedere că autorul folosește mai multe traduceri pentru a scoate în evidență anumite idei, textele biblice din întreaga carte sunt redată prin traducerea liberă a traducătorului, nefiind folosită nicio altă traducere publicată din limba română. Pentru un studiu mai profund sugerăm cititorului compararea traducerilor cu textele din versiuni precum *Ediția Dumitru Cornilescu, Fidela* etc.

2. Marele caz în judecată

Isaia 1:10-20 (Traducerea *Lowth*):

¹⁰Ascultați cuvântul lui Iehova, voi, prinți ai Sodomei! Luați aminte la legea Dumnezeului nostru, voi popor al Gomorei! ¹¹Ce am Eu de-a face cu mulțimea jertfelor voastre? spune Iehova. Sunt sătul de arderile de tot ale berbecilor și de grăsimea fiarelor hrănite, iar în sângele boilor, mieilor și țapilor nu găsesc plăcere. ¹²Când veniți să vă înfățișați înaintea Mea, cine v-a cerut aceasta din mâna voastră? ¹³Nu mai călcați curțile Mele, nu mai aduceți jertfe inutile. Tămâie! Este o urâciune pentru Mine. Nu pot suporta luna nouă, sabatul și adunarea proclamată, postul și ziua înfrânării. ¹⁴Sufletul Meu urăște lunile voastre cele noi și sărbătorile voastre. Îmi sunt o povară, sunt obosit să le duc. ¹⁵Când vă întindeți mâinile, Îmi voi ascunde ochii de

voi, chiar și când vă înmulțiți rugăciunile, nu vă voi asculta, pentru că mâinile voastre sunt pline de sânge. ¹⁶Spălați-vă, curățați-vă; îndepărtați răul faptelor voastre dinaintea ochilor Mei; ¹⁷Încetați să faceți răul; învățați să faceți binele; căutați judecata, îndreptați ce este corupt, faceți dreptate orfanului, apărați cauza văduvei. ¹⁸Veniți acum și să pledăm cazul împreună, spune Iehova. Dacă păcatele voastre sunt precum cârmâzul, vor fi albe ca zăpada, dacă sunt roșii precum purpura, vor fi ca lâna. ¹⁹Dacă veți fi dispuși și ascultători, vă veți hrăni cu ce este bun din țară; ²⁰Dar dacă refuzați și vă răsculați, veți fi hrană pentru sabia vrăjmașului, căci gura lui Iehova a pronunțat acest lucru.

Oricine vrea să obțină beneficiul deplin al acestor versete trebuie să nu neglijeze citirea lor în legătură cu versetele precedente, care au fost citate în lecția din săptămâna trecută. În studiul acestora va fi necesar să facem referiri frecvente la ele.

Rămășița

„Dacă nu ne-ar fi lăsat Iehova, Dumnezeul oștirilor, o rămășiță, am fi devenit curând ca Sodoma și ne-am fi asemănat cu Gomora.” Acestea au fost pe deplin distruse. Dar „chiar dacă numărul lui Israel ar fi ca nisipul mării, o rămășiță va fi salvată” (Romani 9:27). Pentru că este scris: „Iată, vi-l trimit pe profetul Ilie înainte să vină ziua Domnului cea mare și teribilă, iar el va întoarce inimile părinților spre copii și inimile copiilor spre părinți, ca nu cumva să vin și să lovesc pământul cu blestem” sau, așa cum

este, în realitate, semnificația cuvintelor „ca nu cumva să vin și să lovesc pământul cu distrugere totală” (Maleahi 4:5-6). Astfel, vedem că această profeție a lui Isaia pe care o studiem, are referințe speciale la ultimele zile. Rămășița este ultima, iar cuvintele descriu starea existentă chiar dinaintea venirii Domnului: când fărâdeleaga va abunda, iar dragostea celor mai mulți se va răci (Matei 24:12), când credința va fi atât de greu de găsit pe pământ încât trebuie să o caute (Luca 18:8) și chiar când cea care se declară biserica, va fi ca păgânii (compară 2 Timotei 3:1-5 și Romani 1:28-32). Atât de plină de răutate a devenit biserica încât Domnul i se adresează ca Sodomei și Gomorei (Isaia 1:10). Cititorul să fie foarte atent la acest adevăr, pentru că nu este citat cu scopul de a acuza, ci pentru a accentua mila lui Dumnezeu despre care vom vorbi în continuare.

Închinare inutilă

Compară Isaia 1:11-15 cu Amos 5:21-24. Deși suntem sfătuiți să nu părăsim adunarea noastră laolaltă, religia nu constă nicidecum în mersul la întâlniri. Sunt timpuri când toate serviciile religioase sunt o urâciune pentru Domnul. Cântatul este numit zgomot, iar rugăciunea Îl dezgustă. Totuși, nimeni să nu creadă că aceasta înseamnă că Domnul refuză întotdeauna să asculte cererea de iertare a unui păcătos, pe baza faptului că este prea păcătos pentru a fi iertat. Departate de acest gând. Această porțiune din Scriptură pe care o studiem, ne învață exact opusul. Dar Domnul nu poate fi înșelat cu cuvinte dulci care nu înseamnă nimic. Lingușirea nu Îi gădilă urechea. Omul ipocrit – nu cel care nu se cunoaște pe sine, ci cel care vrea răul cerând în același

timp binele – nu primește nimic de la Domnul. Ipocrizia este detestabilă. Fariseii care se autoîndreptăteau, ale căror vieți erau în exterior modele de decență, dar care erau ipocriți, au fost obiectele celor mai usturătoare reproșuri, în timp ce Isus atrăgea către Sine, cu multă afecțiune, pe vameși și prostituate, ale căror vieți erau pline de vinovăție, dar care tânjeau sincer după ceva mai bun.

Rugăciuni nefolositoare

„Când vă întindeți mâinile, Îmi voi ascunde ochii de voi; da, când faceți multe rugăciuni, nu voi asculta (...).” Ce declarație teribilă! Totuși niciun suflet nu trebuie să se descurajeze. Niciunul din cei care cer iertare de la Domnul nu va fi vreodată alungat. Domnul îi cheamă pe toți să vină și spune: „Pe cel care vine la Mine cu niciun chip nu-l voi da afară.” „Oricine vrea, să ia apa vieții fără plată.” Dar Domnului nu Îi place să privească sângele, adică faptele sângeroase. Iar când oamenii își întind mâinile sângeroase spre El, oferindu-I răutate ca și când aceasta ar fi neprihănire, El nu poate decât să-și întoarcă ochii. Acea nu este o rugăciune adevărată, ci, pur și simplu, o facere de rugăciuni. „A spune o rugăciune” este mult diferit de a te ruga. Cineva poate spune o rugăciune pe care i-a pregătit-o altcineva și i-a pus-o în gură sau pe care el însuși a inventat-o și a învățat-o atât de bine încât o poate repeta din memorie, dar aceasta nu înseamnă a te ruga. Nimeni din lume nu este atât de ignorant încât să nu știe cum să se roage într-un mod acceptabil Domnului. Omul care depinde de alt om pentru a-i face o rugăciune, nu se va ruga dacă o va repeta de o mie de ori pe zi. Rugăciunea reprezintă, pur și simplu, cererea a

ceea ce ne dorim. Rugăciunea către Dumnezeu trebuie, bineînțeles, să fie cererea pentru bunătate, de vreme ce El nu are altceva de dat. Acum, dacă o persoană vrea un lucru, el știe că îl vrea. Atunci este la fel de simplu pentru el să îl ceară, după cum este pentru un copil să ceară o bucată de pâine când îi este foame. Niciunui om căruia îi este foame nu are nevoie de cineva care să îi spună cum să ceară ceva de mâncare. Tot așa, oricine însetează și flămânzește după neprihănire știe cum să o ceară cu succes, mai bine decât dacă i-ar spune cineva. Niciun părinte adevărat nu refuză să-i dea copilului său mâncare când îi este foame, dar nu există nicio mamă în lume care să nu treacă foarte des cu vederea cererea copilului pentru mâncare dacă, fie că îi este foame sau nu, acesta îi recită în mod formal o cerere ca să îi dea ceva de mâncare. Ea va avea în vedere mai degrabă condiția stomacului său decât cuvintele lui.

Versetul 12 este redat în acest fel în limba daneză și suedeză: „Când veniți să fiți văzuți înaintea feței Mele, cine a cerut aceasta de la voi, să-Mi călcați curțile?” Ultima parte a versetului 13 este redat în aceste limbi și în altele astfel: „Nu pot suporta nedreptatea și sărbătoarea.” Astfel accentuează Domnul dorința Lui pentru sinceritate. Omul care își acoperă păcatele cu o manta de pietate, înmulțind formele religioase pentru a abate atenția de la faptele lui rele este dezgustător pentru Domnul, în timp ce cel mai netrebnic păcătos care dorește eliberare din căile lui rele, este obiectul dragostei celei mai tandre a Domnului.

Jertfele neprihănirii

„Nu mai aduceți jertfe deșarte.” Deșertăciunea este goliciune. O jertfă deșartă este o jertfă care nu conține nimic. Aici învățăm că Domnul nu are plăcere în formele și ceremoniile goale. În adevărata închinare față de Dumnezeu nu există loc pentru a face un lucru, doar pentru a reprezenta altceva. Dumnezeu Își dorește lucrul în sine. Când David a săvârșit un păcat dureros, a știut că o jertfă nu Îl va mulțumi pe Domnul. „Tu nu dorești sacrificii, altfel ți-aș fi dat; Tu nu găsești plăcere în arderea de tot.” „A asculta este mai bine decât a sacrifica.” Când un om a păcătuit, Dumnezeu nu dorește ca el să vină înaintea Lui cu un surogat pentru neprihănire, ci cu neprihănirea însăși. „Oferiți sacrificiile neprihănirii și puneți-vă încrederea în Domnul” (Psalmii 4:5). Puneți-vă încrederea în Domnul, care oferă neprihănirea de care avem nevoie, astfel încât nimeni nu trebuie să vină înaintea Lui gol. „Atunci vei fi Tu mulțumit de sacrificiile neprihănirii.”

„Spălați-vă și curățați-vă”

Cui i se spune aceasta? Celor care sunt cât se poate de răi. Unui popor împovărat cu fărădelege, unei semințe de răufăcători, copiilor care sunt corupți. Este spus celor care sunt plini de lepra dezgustătoare a păcatului, care din talpa piciorului și până în creștet nu au decât răni, vânătăi și plăgi putrezite. Chiar și unii ca aceștia pot fi „albi ca zăpada”.

Despre realitatea acestei curățări avem dovadă amplă în Scripturi. Naaman, sirianul, era lepros. A mers la profetul Elisei, care, ca serv al Domnului, i-a vorbit cuvântul Domnului spunându-i: „Du-te și spală-te în Iordan de șapte

ori și carnea ta își va reveni și vei fi curat” (2 Împărați 5:10). A spus, pe scurt, ceea ce avem noi în textul pe care îl studiem: „Spălați-vă și curățați-vă” (2 Împărați 5:13). Iar Naaman, după o mică supărare, a făcut așa cum i s-a poruncit, „iar carnea lui a devenit asemenea cărnii unui copilăș și a fost curat” (versetul 14). Apa Iordanului a fost cea care a produs vindecarea? Era adevărat că apa Iordanului era mult mai bună decât apele din râurile Damascului? Cu siguranță nu. Ceea ce l-a curățat a fost cuvântul Domnului pe care el l-a ascultat. Profetul nu i-a spus să se curețe singur, nici nu se aștepta să o facă, ci i-a dat cuvântul Domnului și acesta i-a curățat lepra. În acel caz vedem puterea curățătoare a cuvântului Domnului.

Dar cazul nu este complet, încă. A venit un om „plin de lepră” și i-a spus lui Isus: „Doamne, dacă vrei, poți să mă cureți.” Isus a spus instantaneu: „Vreau! Fii curat! Și imediat lepra lui a fost curățată” (Matei 8:2-3). Același lucru care fost făcut pentru Naaman, a fost făcut și pentru acest om, numai că în acest caz nu s-au folosit mijloace vizibile. Dacă am fi avut doar istoria lui Naaman, atunci poate că ne-am putea gândi că apa a fost cea care a făcut curățarea. Și dacă am fi avut doar cazul omului care a venit la Isus, atunci am fi pierdut lecția impresionantă predată în primul exemplu. Dar amândouă luate împreună ne învață că Domnul ne curăță prin „o baie de apă în cuvânt”, căci Efeseni 5:26 este tradus astfel în multe versiuni. „Acum sunteți curați prin cuvântul pe care l-am rostit către voi” (Ioan 15:3).

Noi suntem plini de necurăția păcatului, iar Domnul ne spune, la fel cum a făcut cu omul plin de necurăția leprei: „Fiți curați!” Se aștepta Domnul ca leprosul să plece și să se vindece singur? Cu siguranță nu. Știa că este imposibil. Ce a avut omul de făcut? Doar să accepte cuvântul Domnului. În cazul lui, credința era deja prezentă, în timp ce mândrului funcționar Naaman i s-a cerut dovada că a acceptat cuvântul în umilință. Dar amândoi au fost curățați în exact același mod – prin cuvântul Domnului. Cuvântul Domnului este medicament vindecător. Cuvintele Domnului sunt „viață pentru cei care le găsesc și medicament pentru tot trupul lor” (Proverbele 4:22, nota marginală).

„Porunca Lui este viață veșnică” (Ioan 12:50). Dumnezeu a spus, „să dea pământul iarbă” și „așa a fost”. El a spus „să fie lumină” și instantaneu a fost lumină. Isus a spus leprosului „fii curat” și imediat a fost curat. La fel ne spune și nouă: „Spălați-vă și curățați-vă”. Și dacă nu suntem prea mândri pentru a accepta cuvântul, suntem instantaneu curați. Nu contează cât de păcătoși suntem. Cu cât este mai mare nevoia, cu atât este mai mare recomandarea noastră pentru mila Domnului. El iartă fărădelegea noastră pur și simplu pentru că este mare (Psalmii 25:11).

Un caz în judecată

„Veniți acum să raționăm împreună, zice Domnul” (Isaia 1:18). Fii în mod deosebit atent la acest verset așa cum este dat la începutul acestui studiu: „Veniți acum să pledăm cazul împreună, spune Iehova.” Acesta este limbajul instanțelor de judecată și este în armonie cu traduceri din

germană, suedeză și daneză, care spun: „Veniți acum să ne prezentăm împreună la judecată, spune Domnul.” Aceasta este redarea literală a traducerii ebraice. Expresia este aceeași ca în Iov 23:7, unde avem fără îndoială o scenă de judecată. Citește versetele 3-7. În niciun alt loc din Biblie, cuvântul ebraic ce apare aici, nu este folosit cu sensul exprimat în mod obișnuit prin cuvântul „a raționa” și în niciun alt loc, cu excepția acestuia, nu este redat astfel în versiunea noastră. Apare în Geneza 31:37: „Așază-l aici înaintea fraților mei și ai tăi, pentru ca ei să judece între noi amândoi”, unde este în mod clar indicată ideea unei decizii a unui caz de judecată.

Ideea că o instanță de judecată este în desfășurare este indicată chiar de la primul verset al profeției: „Ascultați, voi ceruri, și ia aminte, pământule.” Chemarea este la „tăcere în sala de judecată”, căci un mare caz este în desfășurare, care implică tot universul. Acest gând, introdus chiar la începutul profeției lui Isaia, este foarte proeminent peste tot și vom avea frecvente ocazii să ne referim la el, de aceea merită să îi acordăm puțin studiu special acum. O dată ce am înțeles ideea, vom vedea că apare în toată Biblia.

Două texte rezumă toată chestiunea înaintea noastră. În Psalmul 51:4 citim: „Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit și am făcut acest rău în fața Ta; pentru ca să fii găsit nevinovat când vorbești și curat când judeci.” Întoarceți-vă acum la Romani 3:4, unde avem acest verset citat astfel: „Dumnezeu să fie adevărat, dar orice om mincinos, după cum este scris: ca să fii găsit nevinovat în spusele Tale și să învingi când ești judecat.” În primul exemplu Îl avem pe

Dumnezeu ca judecător, iar în al doilea ca fiind Cel judecat, învingând totuși în cazul Său. Același Spirit care a inspirat cuvintele din primul verset, a inspirat, de asemenea, citarea, așa că ambele expresii trebuie să însemne același lucru. Astfel învățăm că atunci când Dumnezeu judecă lumea, este în același timp judecat. Aceasta înseamnă că judecata este, pur și simplu, rezumatul cazului care a stat în așteptare, de când păcatul a intrat în universul lui Dumnezeu. Despre Dumnezeu s-a declarat că este nedrept, nu doar de către Satana, ci de către oricine a săvârșit păcat. „Toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” De aceea, oricine se îndreptățește pe sine, prin aceasta declară că Dumnezeu greșește, și oricine refuză să se recunoască pe sine ca păcătos, prin aceasta se îndreptățește. Dar fiecare om este neasemănător lui Dumnezeu. De aceea, dacă oamenii ar avea dreptate, aceasta ar dovedi că Dumnezeu greșește. Oricine refuză să își mărturisească păcatele, chiar prin acel refuz, îl acuză pe Dumnezeu că este nedrept. Același lucru este făcut de cei care se recunosc ca păcătoși, dar care se îndoiesc de bunăvoința lui Dumnezeu de a ierta.

Este evident că, dacă s-ar putea dovedi că Dumnezeu a comis vreun act de nedreptate, nu ar putea judeca lumea. Pentru ca rebeliunea să fie învinsă pentru totdeauna, fără posibilitatea de a se mai ridica din nou, fiecare creatură din univers trebuie să vadă și să recunoască neprihănirea lui Dumnezeu. Puțini din locuitorii acestei lumi fac acesta acum, dar judecata va clarifica lucrurile. Marea judecată nu are scopul de a-L autoriza pe Dumnezeu să judece caracterul oamenilor, ci de a-i face pe oameni să vadă adevăratul

caracter al lui Dumnezeu. Oamenii trec acum de partea sau împotriva Lui. Va veni timpul când fiecare lucru ascuns va fi adus la lumină. Atunci toți vor vedea că Dumnezeu a fost întotdeauna adevărat și bun. Fiecare genunchi se va pleca și fiecare limbă va mărturisi. Dar va fi prea târziu pentru cei care au așteptat până atunci. Ei au luat poziție împotriva Domnului și atunci când El Își câștigă cazul, în mod necesar ei pierd. Pe de-altă parte, cei care se pun acum de partea Domnului, declarând calea Lui ca fiind cea dreaptă, ceea ce înseamnă că a lor este greșită, și care își mențin loialitatea față de El împotriva opoziției, chiar și atunci când nu pot explica anumite acte ale Lui, bineînțeles că vor fi părtași triumfului Său. Detaliile acestui mare caz, chestiunea mărturiei etc., vor fi abordate mai târziu în studiul nostru. Ceea ce dorim să păstrăm în mințile noastre este că marea problemă în discuție este caracterul lui Dumnezeu. El are infinit mai mult în joc decât poate avea un om.

Aceasta este puternica noastră consolare. Neprihănirea lui Dumnezeu este descoperită în iertarea păcatelor. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nedreptate” (1 Ioan 1:9). Oricine declară că Dumnezeu nu iartă păcatele, nu contează ale cui, Îl acuză ca fiind nedrept. El iartă prin neprihănirea Lui, prin dreptatea Lui și când noi ne mărturisim păcatele, devenim părtași ai neprihănirii Lui. Aceasta asigură poziția noastră la judecată. Acum Dumnezeu ne provoacă să aducem cazul nostru la judecată și cheamă cerurile și pământul ca jurați, să vadă dacă există măcar un singur caz al păcatului recunoscut pe care El nu îl iartă. „Chiar dacă

păcatele voastre sunt roșii, vor fi albe ca zăpada; chiar dacă sunt precum purpura, vor fi albe ca lâna.” Acesta este cazul Său. Își riscă viața în acesta. Acesta este aspectul pe care se bazează declarația Lui de neprihănire și dreptul Lui de a judeca lumea. Dacă Dumnezeu este dispus să Își riște cazul pe această declarație, noi nu putem risca? Viețile noastre vor rămâne cu a Sa, dacă o facem. Ne vom încrede în El, crezând despre caracterul Său că va rezista oricărui test. Acesta este singurul lucru înțelept pe care îl putem face. Căci dacă ar fi posibil să Îl dovedim nedrept, nu am câștiga nimic, de vreme ce acest fapt ar însemna sfârșitul guvernării Sale, iar astfel, împreună cu acesta, încheindu-se viețile noastre și ale fiecărei creaturi. Astfel vedem că a încerca să găsim greșeli în caracterul lui Dumnezeu este apogeul nebuniei. Este ca și când un om ar tăia craca pe care stă deasupra unui abis. Dar nicio greșală nu poate fi găsită în Dumnezeu. „În El nu există nedreptate.” „Încredeți-vă în Domnul pentru totdeauna, căci în Iehova este puterea veșnică.”

Această chemare de a veni și a fi iertați este pentru cei care sunt cât se poate de răi. Fiecare păcat a rănit, iar rezultatul este că nu există nici măcar un loc sănătos în tot trupul. Nu este niciun loc pe care nuiaua pedepsei să mai poată fi așezată, dacă păcatul ar crește. Pe unii ca aceștia îi cheamă Dumnezeu, pentru ca toți să aibă speranță și să vină cu încredere! Cu ce îndrăzneală putem veni! Cum ne lărgeste viziunea despre evanghelie și ridică întregul subiect la un plan infinit, dincolo de întrebarea egoistă: „Pot fi eu salvat?” Este cazul lui Dumnezeu, nu al nostru. El trebuie să ierte sau să Își piardă viața, pentru că și-a dat viața cu scopul precis

de a curăța păcatele și dacă nu ar face aceasta, viața ar fi pierdută. Să ne apropiem deci cu îndrăzneală de tronul harului, pe deplini asigurați că vom obține milă și vom găsi har care să ne ajute la vreme de nevoie.

The Present Truth, 5 ianuarie 1899

3. Refacere sau distrugere

Isaia 1:21-31 (Traducerea *Lowth*):

²¹Cum a devenit cetatea credincioasă o prostituată! Cea care era plină de judecată, neprihănirea locuia în ea; dar acum ucigașii! ²²Argintul tău a devenit zgură; vinul tău este amestecat cu apă. ²³Prinții tăi sunt rebeli, asociați ai hoților; toți iubesc darul și caută recompensă; nu fac dreptate orfanului, iar cauza văduvei nu ajunge înaintea lor. ²⁴De aceea, Domnul, Iehova, Dumnezeuul oștirilor, Puternicul lui Israel, spune: Ah, voi fi despovărat de adversarii Mei; Mă voi răzbuna pe vrăjmașii Mei. ²⁵Îmi voi pune din nou mâna peste tine și voi purifica în cuptor zgura ta; voi îndepărta toată zgura ta. ²⁶Îi voi restabili pe judecătorii tăi ca odinioară și pe sfătuitoarii tăi, ca la început și după aceea numele tău va fi cetatea neprihănirii, metropolă credincioasă. ²⁷Sionul va fi răscumpărat în judecată, iar captivii ei în neprihănire. ²⁸Dar distrugerea va cădea dintr-o dată asupra celor revoltați și păcătoși, iar cei care au părăsit pe Iehova vor fi mistuiți. ²⁹Pentru că veți fi rușinați de stejarii pe care vi i-ați dorit și veți roși de grădinile pe care vi le-ați ales; ³⁰Când veți fi ca un stejar ale cărui frunze sunt ofilite

și ca o grădină în care nu este apă. ³¹Cel tare va deveni un câlț, iar lucrarea lui ca o scânteie de foc, și ambele vor arde împreună și nimeni nu le va stinge.

Studiază primele două secțiuni ale primului capitol, pe care deja le-am studiat, împreună cu acesta, și vei vedea cum tot capitolul revarsă bogăția adevărului evangheliei. Nu este loc pentru jumătăți de măsură. Condiția poporului căruia i se adresează este cea mai rea posibilă, iar salvarea oferită este deplină și completă.

Este binevenit un avertisment aici, de care ar trebui să ținem seama în toate studiile biblice, și anume: nu pierde timpul cu ceea ce nu înțelegi. Nu vei învăța niciodată nimic argumentând, întrebând și speculând pe seama unor texte obscure și dificile. Unii pot crede că așa ceva este ciudat, dar este adevărat. Niciun om nu poate, prin căutare, să Îl găsească pe Dumnezeu. El trebuie să Se reveleze pe Sine și o va face de îndată ce suntem capabili să Îl vedem. Biblia trebuie să se facă clară pe ea însăși. Așadar, trebuie întotdeauna să ajungem la înțelesul a ceea ce este ascuns, prin ceea ce dintr-o dată ni se descoperă privirii noastre atente. Niciodată nu ghici, niciodată nu specula. Noi *credem*, nu argumentăm, nici nu teoretizăm calea spre o înțelegere a cuvântului lui Dumnezeu. Meditează asupra lui, dar nu vorbi despre ce nu înțelegi. Așa că, în studiul acestui capitol și al acestei cărți, nu îți lua din timpul prețios pentru analiza adevărilor lui Dumnezeu clar revelate, prin întrebări fără rost și presupuneri referitoare la înțelesul a ceea ce este obscur. Totul este bun, dar nu poți profita decât de ceea ce înțelegi. Sunt destule adevăruri care stau aproape

de suprafața profeției lui Isaia pentru a ne ține ocupați pentru multe luni. Când le-am adunat pe acestea, vom descoperi că multe din cele ce erau ascunse sunt, pur și simplu, cel de-al doilea strat, și sunt aduse la lumină luându-l în considerare pe primul.

Binecuvântarea convingerii

Versetele 4-7 ar trebui ca întotdeauna să fie citite în legătură cu versetele 16-18. Probabil că nicio parte din Scriptură nu este mai des citată ca versetul 18: „Dacă păcatele voastre sunt precum cârmâzul, vor fi albe ca zăpada, dacă sunt roșii precum purpura, vor fi ca lâna.” Cu toate că este categoric și cuprinzător, mare parte din forța lui se pierde din cauza faptului că nu se ia în considerare faptul că aceste cuvinte sunt adresate aceluiși popor descris în versetele 4-7, atât de plin de rănilile păcatului încât nu mai există loc pentru altele. Ce lucru binecuvântat că Domnul expune cu putere ticăloșia păcatelor noastre! Dacă nu ne-ar fi expus cazul înaintea noastră, chiar în cea mai rea fază, am putea crede că oferta salvării nu ajunge până la noi. Dar atunci când în mod expres El face cunoscut că salvarea Sa este pentru un popor care este cât se poate de rău, nu există loc pentru îndoială sau descurajare.

Cauza distrugerii

Citește versetele 6-9 și gândește-te cu câtă acuratețe descriu condiția oamenilor pământului, după ce timpul de probă s-a închis, iar plăgile mâniei lui Dumnezeu sunt turnate. Compară-le cu Apocalipsa 16:1-2, Țefania 1:2-18 și Ioel 1:15-20. Fii atent, afirmația nu a spus că Isaia 1:6-9 este

descrierea timpului de strâmtorare, ci că condiția descrisă este foarte asemănătoare. Închiderea timpului de probă nu face nicio schimbare în caracterele oamenilor. Caracterul celui rău nu va fi diferit după acel timp față de timpul de dinainte. Cel care este nedrept și murdar, rămâne la fel, astăzi tot (Apocalipsa 22:11). Singura diferență este că, la încheierea timpului de probă, alegerea lor față de rău este hotărâtă irevocabil. Aceasta este ceea ce face ca proba să se sfârșească – faptul că nu vor mai asculta de evanghelie. Ar fi putut fi salvați dacă ar fi dorit să fie salvați. „Dacă sunteți dornici” etc. Astfel vedem că oamenii care sunt în aceeași condiție ca cei mai răi oameni ce vor fi distruși când Domnul va veni, pot fi salvați. Motivul, și singurul motiv, pentru care cineva va fi pierdut, nu este pentru că a fost prea rău pentru a fi iertat și salvat, ci acela că nu dorește să fie salvat. Nu vina păcatului este cea care alungă oamenii din împărăție, ci dragostea pentru păcat, căci dacă oamenii ar înceta să iubească păcatul, vina acestuia, oricât de adâncă ar fi, va fi îndepărtată.

O chestiune despre a mânca

„Dacă veți fi dispuși și ascultători, veți mânca ce este bun în țară, dar dacă refuzați și vă răsculați, veți fi mâncați de sabie.” Forța acestui verset este micșorată, în versiunea noastră, prin redarea verbului „a devora” în al doilea caz, deși cuvântul este același în ambele versete. A mânca sau a fi mâncat. A mânca ce? „A mânca ceea ce este bun.” Și ce este bun? „O, gustați și vedeți că bun este Domnul.” „Isus le-a spus: «Eu sunt pâinea vieții; celui care vine la Mine nu-i va fi niciodată foame și celui care crede în Mine nu-i va fi

niciodată sete.»” „Căci trupul Meu este o hrană bună, iar sângele Meu este o adevărată băutură” (Ioan 6:35-55). „Dacă nu mâncați trupul Fiului omului și nu beți sângele Lui, nu aveți viață în voi înșivă.” Dacă cineva mănâncă doar trupul lui Hristos, el mănâncă pentru viață, dar oricine mănâncă ceea ce nu este trupul lui Hristos (care poate fi mâncat numai prin credință), ceea ce mănâncă îl consumă, în loc să îl zidească. El este consumat de alimentul cu care se hrănește. „Cel care se îndoiește este blestemat dacă mănâncă, deoarece nu mănâncă prin credință, căci tot ce nu este din credință este păcat” (Romani 14:23). Aici este alternativa: a mânca trupul lui Hristos și a rămâne pentru totdeauna sau a mânca ceea ce nu este pâine și a fi consumat de acel lucru.

Degenerare și regenerare

Versetele 21-23 prezintă un tablou de degenerare. Adulterul este singurul cuvânt care acoperă totul. Totul a devenit adulterat. Credințioșia și puritatea au fost alungate. Singurul păcat pe care l-a săvârșit poporul lui Dumnezeu este adulterul. Domnul este soțul poporului (Ieremia 3:14; 31:32; Romani 7:4; 2 Corinteni 11:2; Efeseni 5:31-32). Poporul Său este un singur trup în El. Depărtarea de El, oricât de mică, înseamnă adulter, astfel încât orice păcat ar comite cineva, este adulter – permisiunea altcuiva de a ocupa locul ce ar trebui umplut cu Hristos. Această adulterare – substituirea adevărului cu falsul – poate înainta până când cetatea credințioasă devine o prostituată și până când ceea ce era metal pur devine doar zgură.

Dar există un remediu pentru toate acestea. „Dumnezeu nu și-a lepădat poporul pe care îl știa mai dinainte.” Nu, „căci Domnul nu va lepăda pentru totdeauna” (Plângerile lui Ieremia 3:31). Niciodată nu va alunga El pe cineva. „Dacă noi nu credem, totuși El rămâne credincios” (2 Timotei 2:13). Așa că El spune: „Întoarce-te, tu, Israel care aluneci înapoi, spune Domnul; și nu Îmi voi vărsa mânia asupra ta; căci Eu sunt milos, spune Domnul, și nu voi ține mânie pe vecie. Doar recunoaște-ți fărădelegea, că ai păcătuit împotriva Domnului Dumnezeului tău și că ți-ai risipit căile pentru străini sub orice copac verde și nu ai ascultat glasul Meu, spune Domnul” (Ieremia 3:12-13). Doar mărturisește-ți păcatul și ești iertat, curățat, căci „Sionul va fi răscumpărat cu judecată și convertiții ei cu neprihănire”. „Dumnezeul Meu îți va împlini toate nevoile după bogățiile Sale în slavă” (Filipeni 4:19). Domnul ne regenerează umplându-ne cu ceea ce ne lipsește. Propria Lui neprihănire și credincioșie sunt date pentru a ne răscumpăra din păcat.

Pietate practică

Observă că una dintre cele mai grave acuzații împotriva celor răi este că „nu judecă orfanul, nici nu aduc înaintea lor cazul văduvei”. De asemenea, în îndemnul de a alunga răul, singurele lucruri specificate în fruntea facerii de bine sunt, „ușurați pe cel apăsător, judecați orfanul, pledați pentru văduvă”. Creștinismul nu este doar un sentiment sau o emoție, el constă în fapte. Nu înseamnă că printr-o sumă de fapte putem câștiga favoarea lui Dumnezeu, ci că aceste fapte bune reprezintă manifestarea vieții lui Hristos dinăuntru. „El mergea făcând bine și vindecând pe toți cei

apăsați de diavolul, pentru că Dumnezeu era cu El” (Fapte 10:38). Bunătatea este caracteristica lui Dumnezeu, pentru că „Dumnezeu este dragoste”. „Oricine iubește, este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu” (1 Ioan 4:7). Și, amintește-ți că, nu predicile despre facerea de bine, ci *înfăptuirea* reală este cea care constituie creștinismul.

Restaurare completă

Când Dumnezeu a făcut omul la început, el, la fel ca orice altceva, era „foarte bun”. Hristos este începutul, și toți cei care sunt în El găsesc restaurare. Adulterul va fi îndepărtat, iar aurul pur va fi restaurat. Suntem „făcuți deplini” în El. „Mâinile Tale m-au făcut și mi-au dat formă” (Psalmii 119:73). Am degenerat foarte mult de la modelul original, dar Dumnezeu a promis că Își va pune din nou mâna peste noi, așa încât să fim creaturi noi, purtând din nou amprenta lui Dumnezeu.

Distrugere totală

Este la fel de sigur că, așa cum va exista restaurare completă, va exista și distrugere totală. Într-adevăr, promisiunea de restaurare a perfecțiunii originale include inevitabil distrugerea celor care s-au lipit de rău. Mila respinsă înseamnă mânie. Nu poate fi altfel. Așa că nimeni să nu îndrăznească să continue în păcat, pe seama milei lui Dumnezeu, pentru ca harul să abunde. Cu cât este mai mare mila oferită, cu atât mai mare va fi dezastrul care urmează respingerii. Așa se face că oamenii vor suferi mânia lui Dumnezeu, a cărui „milă ține în veci”.

Distrugerea răului este pur și simplu rodul natural al propriilor lor căi. Nu este nimic forțat sau arbitrar în aceasta. „Ce seamănă omul, aceea va și secera.” Când plăgile vor începe să apară la sfârșitul timpului de probă, în forma rănilor dureroase din trupurile oamenilor, nu vor reprezenta decât izbucnirea stricăciunii care este în interior. Când oamenii mănâncă și beau moartea – și fac aceasta când nu se hrănesc cu Hristos, viața – este natural ca otrava să-i pătrundă până ce devin trupuri ale morții. Și faptul că prima plagă pentru păcat este boala, accentuează adevărul că neprihănirea înseamnă sănătate. Păstrarea legii lui Dumnezeu înseamnă sănătate fizică la fel de mult ca puritate morală.

Vezi cât de puternică este exprimată distrugerea celor răi în versetele 30 și 31. „Veți fi ca un stejar ale cărui frunze s-au ofilit, ca o grădină care nu are apă.” O asemenea condiție nu este decât pregătirea pentru foc. Dar aceasta nu este tot. „Cel puternic va deveni un câlț, iar munca sa o scânteie de foc.” Fiecare știe cât de inflamabilă este materia de câlți. Lăsați focul să vină aproape de ea și a dispărut într-o clipită. Acum gândește-te la câlții care generează foc. Ce speranță de salvare mai este pentru ei? Absolut niciuna. Cei răi își pregătesc propria distrugere, propriile lor fapte îi mistuie. Distrugerea este sigură, iar Dumnezeu este curat, căci, ține minte că aceasta este doar soarta celor care au părăsit pe Domnul. Doar ei vor fi mistuiți. Oricine ascultă de Domnul „va trăi în siguranță și va fi liniștit față de frica răului” (Proverbele 1:33).

The Present Truth, 12 ianuarie 1899

4. Evanghelia lui Isaia

A fost deja arătat că evanghelia dată prin profetul Isaia este pentru poporul care trăiește în timpul făgăduinței, un timp în care lucrarea evangheliei ar putea fi încheiată, iar Regele gloriei ar putea veni, dacă poporul ar primi mesajul. Astfel, categoric este o solie pentru timpul prezent când „marea zi a Domnului este aproape, este aproape și în mare grabă”. De asemenea, este clar că în acest prim capitol din Isaia, este prezentată o perspectivă completă a lucrării evangheliei, ajungând până la restaurarea deplină prin judecată și neprihănire în experiența celor care o acceptă, sau la distrugerea celor care o resping, și astfel, „părăsesc pe Domnul”. În acest fel, lucrarea care urmează să fie făcută chiar înaintea venirii Domnului va fi expusă în acest capitol, iar oamenii care fac lucrarea de încheiere vor duce la bun sfârșit principiile care sunt aici prezentate. Să studiem, prin urmare, câteva din aceste principii.

O chestiune despre mâncare

Domnul cheamă cerul și pământul să asculte, în timp ce El Își prezintă cazul ce îi privește pe copiii Săi. El spune că i-a hrănit, dar ei s-au întors împotriva Lui. Chiar animalele de povară își recunosc stăpânul și așteaptă să slujească celor de care sunt hrănite, dar copiii Lui nu fac acest lucru. Nu este doar un accident faptul că problema mâncării este menționată aici. În primul rând, tocmai prin cedarea în fața ispitei lui Satana cu privire la această problemă, a intrat păcatul în lume. Pe seama aceleiași chestiuni au murmurat copiii lui Israel în pustie. „Și au ispitit pe Dumnezeu în

inimile lor cerând carne pentru pofta lor. Da, au vorbit împotriva lui Dumnezeu; au spus: Poate Dumnezeu să ofere o masă în pustie?” (Psalmii 78:18-19). Satana a încercat să Îl doboare pe Isus în pustie prin aceeași chestiune (Matei 4:3-4). Prin urmare, putem fi siguri că, la încheierea lucrării evangheliei, poporul lui Dumnezeu va fi testat pentru a arăta că, victoria câștigată de Isus asupra acestei chestiuni, a fost pe deplin însușită prin credință de urmașii Săi. Studiază din nou chestiunea trăirii sănătoase, a mâncării a ceea ce Domnul a dat ca hrană, cu o recunoaștere constantă a ceea ce dă El într-o asemenea hrană, și vezi că nu este o întâmplare că acest subiect vine acum într-o asemenea proeminență. Observă că încheierea soliei trebuie să aibă de-a face cu această problemă. Compară Apocalipsa 14:6-7 cu Fapte 14:15-17 și 17:24-25 și notează ce implică recunoașterea lui Dumnezeu drept creator (citește 1 Corinteni 10:1-11). Aceste lucruri „sunt scrise pentru prevenirea noastră”, pentru că același test va fi experimentat de cei „peste care au venit sfârșiturile veacurilor”.

Capcana ritualismului

Din versetele 10-15 învățăm că, tocmai în timpul făgăduinței, pretinsul popor al lui Dumnezeu depindea de formele de închinare ca să îi recomande înaintea lui Dumnezeu, în timp ce viețile lor erau pline de răutate. Aceasta nu este decât o altă fază a aceluiași vechi efort de a pune eu-l în locul lui Dumnezeu. Muștrarea Domnului față de o asemenea prefăcătorie intenționată să salveze poporul de la dependența față de ceea ce va eșua atunci când testul va veni. Citește Ieremia 17:5-8. Nu este nimic arbitrar în aceste

afirmații. Sunt prezentate doar consecințele alegerii omului. Fiecare jertfă, fiecare formă a serviciului din care lipsește neprihănirea lui Hristos este o ofrandă inutilă și o formă goală. Nu este mai acceptabilă decât jertfa lui Cain. Dar aceste principii trebuie accentuate în lucrarea de încheiere. Căderea și taina fărădelegii își ating punctul culminant în lupta finală din marea controversă, când cea care se declară biserica se va uni cu lumea împotriva lui Dumnezeu și a adevărului Său. „A căzut, a căzut Babilonul.” Avertismentul *împotriva* închinării la fiară și la imaginea ei (Apocalipsa 14:9-10) este la fel de mult parte a soliei de încheiere, după cum este îndemnul la închinarea față de Dumnezeu. Este din nou timpul făgăduinței și astfel, vedem din nou o pretinsă religie de forme și ceremonii ca substituind realitatea vieții care curăță de păcat. Dar aceasta nu este o chestiune care aparține unei anumite biserici. Este o chestiune de experiență individuală și singura protecție împotriva ei este o acceptare individuală a vieții lui Dumnezeu în Hristos: „Primiți Duhul Sfânt!”

Lucrarea creștină de într-ajutorare

Spiritul evangheliei este să ajuți pe sărac și pe cel nenorocit. Aceasta este arătat în toată lucrarea lui Hristos pentru noi. Cei care sunt „nenorociți, mizerabili, săraci, orbi și goi” sunt chiar cei pe care El a venit să-i ajute. El a venit la o familie orfană pentru a fi „părintele veșnic” al lor, al doilea Adam. „S-a dat pe Sine însuși pentru noi.” Spiritul lui Satana și al lumii este egoism, a se gândi doar la sine. În zilele de încheiere, acest spirit va fi cel mai mult descoperit de cei care au refuzat binecuvântările evangheliei și aceasta va

deschide calea și va crea necesitatea de a-i ajuta pe cei care sunt astfel aduși în suferință. Prin urmare, la încheierea lucrării evangheliei, chiar înainte ca poporul lui Dumnezeu să audă invitația, „veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția”, ei vor chema „pe sărac, pe cel schilod, șchiop și orb” să împărtășească cu ei din lucrurile vremelnice și spirituale. Și astfel îndemnul de a-l „ușura pe cel apăsător, de a judeca pe cel orfan, de a pleda pentru văduvă” va fi dus la bun sfârșit de aceia care dau ultima solie de milă și prin această lucrare va fi arătat că este o solie a milei. Observă că definiția religiei dată în Iacov 1:27 arată că nu este o calitate abstractă, ci un principiu care se manifestă în viață și determină relațiile noastre cu cei nenorociți. Faptul că săracii, care sunt, în realitate, copii ai lui Dumnezeu, pot face și ei lucrarea creștină de ajutorare, este arătat prin faptul că Isus i-a ajutat pe alții, cu toate că El nu avea unde să își plece capul. Și oferirea din fondurile lor insuficiente era atât de obișnuită, încât ucenicii au crezut că acesta a fost, probabil, motivul pentru care Iuda i-a părăsit în noaptea trădării (Ioan 13:27-29). Petru nu avea bani, dar a oferit un dar inestimabil șchiopului (Fapte 3). Dumnezeu îi face adecvați pe credincioșii Săi pentru a fi slujitorii vieții Sale (1 Corinteni 3:4-6).

Un rezumat evanghelic

În studiul primului capitol din Isaia a fost necesar să împărțim în trei lecții ceea ce, de fapt, este o singură lecție și de aceea ar fi avantajos să luăm în considerare împreună tot capitolul. Pentru că tot textul a fost deja tipărit așa cum este tradus de *Lowth*, îl vom omite aici din lipsa spațiului și

vom trimite cititorul la cele trei numere precedente ale acestei reviste, sau la Biblia sa, sau mai bine la propria sa cunoaștere a acestui capitol din studiul precedent.

Bineînțeles, singurul lucru de studiat în Scriptură este evanghelia lui Hristos, Salvatorul, evanghelia vieții abundente (Ioan 10:10) acordată nouă prin credința noastră (Ioan 20:30-31). Dar caracterul lui Dumnezeu este inseparabil de puterea vieții Lui și, de aceea, evanghelia este evanghelia caracterului Său, oferit gratuit omului în darul Fiului Său Isus, „Domnul, neprihănirea noastră”. Iar nevoia unei asemenea evanghelii se ridică din adevărul neasemănării omului cu Dumnezeu, cu toate că la origine a fost făcut în imaginea Lui, dar acum toți sunt lipsiți de slava (caracterul) Lui prin păcat (Romani 3:23). De aceea, tabloul este complet numai când vedem pierderea și condiția vrednică de milă a omului prin rebeliunea sa împotriva lui Dumnezeu Tatăl, totala lui neputință de a se salva prin propriile fapte, puterea și disponibilitatea lui Dumnezeu de a-l salva chiar și pe cel mai netrebnic și rezultatele acceptării sau respingerii acestei salvări oferite. Un asemenea tablou complet este prezentat în primul capitol din Isaia.

Propria descriere a lui Dumnezeu referitoare la starea fiecărui om care s-a îndepărtat de El, este dată în versetele 4-6 și ce condiție vrednică de milă este prezentată aici! Nu este nicio sănătate, nimic din care să fie vreodată dezvoltată bunătatea. Este un caz fără speranță în întregime, dacă nu poate fi găsită o putere restauratoare din afara lui. Cauza acestei experiențe nenorocite se găsește în versetul 2. Este rebeliunea, rebeliunea copiilor împotriva unui Tată care i-a

hrănit și i-a crescut. Și aici este arătat că omul, care fusese creat în imaginea lui Dumnezeu pentru a avea stăpânire „asupra vitelor”, prin păcat, a pierdut poziția sa de autoritate și a devenit mai sălbatic decât animalele câmpului. Deoarece copiii Îl tratează pe Tatăl lor cu mai puțină considerație decât își tratează boul sau măgarul stăpânul. Astfel, a ajuns capul să fie coadă și astfel a ajuns slava lui Dumnezeu să fie târâtă în praf înaintea întregului univers.

Și cât de clar se arată că acest curs al rebeliunii împotriva lui Dumnezeu a adus odată cu el, cea mai teribilă mizerie pentru om și un blestem distrugător asupra pământului. Răni, vânătăi și plăgi acoperă omul din creștet până la picioare, în timp ce țara sa este pustiiată, orașele sale sunt arse și străinii îi devorează pământul. Dușmanii din interior și dușmanii din afară au câștigat o victorie completă asupra lui și dacă nu era minunata milă a Celui care este îndelung răbdător, și totuși puternic, „Domnul oștirilor”, puternic ca să salveze, nici măcar o rămășiță nu ar fi putut fi salvată dintr-o nenorocire atât de adâncă. Cât de minunate sunt mila și harul salvator ale lui Dumnezeu, descoperite în propriile Lui afirmații despre consecințele rebeliunii omului! Cât de tandră și puternică este dragostea ce vine să-l salveze pe cel pierdut, a cărui condiție este atât de respingătoare! Dar „Dumnezeu este dragoste” și nevoia omului este cel mai puternic apel, iar dragostea care vindecă și salvează este dată gratuit de marele Medic „care S-a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre”.

Înșelătoria păcatului și perversitatea inimii umane sunt descoperite în felul în care oferta Domnului de a ne salva

din păcat este transformată, prin sugestia lui Satana, într-o scuză de a continua în păcat cu cea mai mare mulțumire. Pocăința față de păcat și credința în eficacitatea sângelui Său (viața Sa), care „S-a arătat ca să învingă păcatul prin propriul Său sacrificiu”, arătate prin jertfele făcute cu „o inimă zdrobită și plină de căință” care devin astfel „sacrificiile neprihănirii”, va aduce iertare și curățare de păcat, ceea ce înseamnă salvare din păcătuire. Dar o mulțime de sacrificii, care sunt doar „ofrande inutile” și multe rugăciuni făcute cu mâinile întinse care sunt „pline de sânge”, nu reprezintă decât păcat adăugat păcatului sub haina religiei, așa cum sunt toate eforturile noastre de a ne salva fără harul lui Hristos. Aceasta nu înseamnă altceva decât a adăuga la povara pe care deja am adus-o asupra vieții Domnului, și de aceea devine „obosit să le poarte”. Aceasta accentuează din nou cât de mare este nevoia noastră de eliberare divină, căci se pare că înseși formele pe care Domnul însuși le-a stabilit, devin expresia unei degradări mai adânci, când încercăm să le facem lucrări ale neprihănirii. Satana, care și-a dorit puterea pentru scopuri egoiste, puterea lui Dumnezeu fără caracterul său, caută de multe ori să satisfacă nevoia noastră printr-o înmulțire a formelor fără viață, care, odată prezente, își vor găsi propria expresie. Unde păcatul abundă, acolo harul abundă mult mai mult, dar nu ca să continuăm în păcat. Salvarea lui Dumnezeu este *din* păcat, nu *în* păcat. Sângele de pe mâini arată nevoia, nu de a face rugăciuni fariseice, ci de a aplica inimii sângele care curăță de tot păcatul.

Și astfel ajungem la gândul central al capitolului, disponibilitatea și capacitatea lui Dumnezeu de a ne curăța din cele mai adânci pete ale păcatului. Dar El face aceasta în virtutea a ceea ce este El, prin puterea propriului Său caracter. Și astfel, în fiecare poruncă a Lui, pe care păcătosul salvat o cunoaște drept „viață veșnică”, El pur și simplu ne oferă asigurarea propriului Său caracter prin „făgăduințele Lui nespuse de mari și prețioase”. Pentru că, atunci când El ne spune să „ușurăm pe cel apăsător, să judecăm pe orfan și să pledăm cauza văduvei”, El ne oferă darul propriei Lui vieți, acea viață găsimu-și expresia când face aceleași lucruri pentru noi. Căci, nu este plăcerea Lui de a da drumul celui apăsător? Și „un Tată pentru orfan și un judecător al văduvelor este Dumnezeu în sfântul Său locaș”. Tot ceea ce este Dumnezeu, El dorește să împărtășească cu copiii Săi și cel mai minunat lucru despre moștenire este că putem deveni „moștenitori ai lui Dumnezeu” însuși, temple pentru propria Lui locuire. Și chiar dacă templul a devenit pângărit, chiar „o peșteră de tâlhari”, totuși „sanctuarul va fi curățat”. Ascultați cuvântul Domnului: „Eu sunt milos, spune Domnul, și nu voi ține mânia pe vecie. Doar recunoașteți-vă fărădelegea.” „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire.”

„M-am rătăcit de Tine, Tată,
Pe-alături a mers adesea inima mea,
Păcatele ce-mi par ca purpura,
Apa nu le poate spăla.
Spre acel izvor al Tău, Isuse,

Eu vin pe baza făgăduințelor promise,
Curăță-mă prin divina Ta spălare,
Să fiu mai alb decât zăpada strălucitoare.”

Și atât de completă este curățarea și restaurarea încât, chiar dacă cetatea credincioasă a devenit o prostituată, iar prinții ei au devenit rebeli și tovarăși ai hoților, dându-se pe deplin lucrării unui hoț (Ioan 10:10), totuși va fi din nou numită „cetatea neprihănirii, cetatea credincioasă”. Astfel, suntem încurajați că există iertare la Domnul, pentru ca El să fie de temut, și că există ajutor pentru fiecare dintre noi. El ne răscumpără prin propria Lui neprihănire, un dar gratuit care să fie primit prin credință. Nu există păcat atât de urât din care să nu putem fi îndreptățiți prin credință, acea credință care lucrează prin dragoste, singura credință care există. Păcatul de neiertat este păcatul care refuză să fie iertat. „Astfel, fiind îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos.” „De aceea nu mai este nicio condamnare pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care umblă nu după carne, ci după Spirit. Pentru că legea Spiritului de viață în Hristos Isus m-a eliberat din legea păcatului și a morții.” Acesta este rezultatul glorios al acceptării evangheliei vieții, evanghelia darului propriului caracter al lui Dumnezeu prin credința în Hristos!

Iar acum, capitolul se încheie expunând rezultatul inevitabil al refuzării aceleiași evanghelii a vieții. „Cei care Îl părăsesc pe Domnul vor fi mistuiți.” „Cel care crede în Fiul are viață veșnică, iar cel care nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne asupra lui.” „Cel care Îl are pe Fiul, are viața, iar cel care nu-L are pe Fiul nu are viața.”

„Un stejar ale cărui frunze s-au ofilit” și „o grădină care nu are apă” sunt simbolurile omului care refuză apa vieții. „Binecuvântat este omul care se încrede în Domnul și a cărui speranță este Domnul. Pentru că el va fi ca un copac plantat lângă ape (...). Frunza lui va fi verde.” „Cei răi nu sunt așa.” Și astfel stejarul uscat și grădina uscată sunt gata pentru marele incendiu când „pământul cu tot ce este pe el va arde”. Dar aceasta este „ziua Domnului”, când El „va veni ca un hoț noaptea”. Și astfel, acest capitol ne poartă de la prima cauză a păcatului, prin cea mai dezgustătoare manifestare a sa, prin ofertele milei divine, spre rezultatele sigure ale acceptării sau respingerii evangheliei proprii vieți a lui Dumnezeu prin Hristos. Și astfel ne este evanghelia predicată atât nouă, cât și lor.

The Present Truth, 19 ianuarie 1899

5. Doar Dumnezeu este mare

Isaia 2:6-22 (Traducerea *Lowth*):

⁶Cu adevărat, ți-ai părăsit poporul, casa lui Iacov; pentru că sunt plini de profeți din est și de prezicători precum filistenii; și au înmulțit un neam nelegitim de copii străini. ⁷Și țara lui este plină de argint și de aur și bogățiile lui sunt fără sfârșit; țara lui este plină de cai și nici carele lui n-au sfârșit. ⁸Și țara lui este plină de idoli; se închină la lucrarea mâinilor lui, la ceea ce degetele lui au făcut. ⁹De aceea, omul rău va fi coborât, iar cel puternic va fi umilit, și Tu nu-i vei ierta. ¹⁰Du-te la stâncă și ascunde-te în praf de frica lui Iehova și de gloria maiestății Lui, când Se ridică să lovească lumea cu teroare. ¹¹Ochii semeți ai oamenilor vor

fi umiliți, înălțimea muritorilor va fi coborâtă și doar Iehova va fi înălțat în ziua aceea. ¹²Pentru că ziua lui Iehova, Dumnezeuul oștirilor este împotriva a tot ce este mare și semeț și împotriva a tot ce este mândru; și va fi umilit. ¹³Chiar și împotriva tuturor cedrilor din Liban cei mari și înălțați, și împotriva tuturor stejarilor Basanului; ¹⁴și împotriva tuturor munților, a celor înalți; și împotriva tuturor dealurilor, a celor înălțate; ¹⁵și împotriva oricărui turn ridicat la înălțime; și împotriva oricărui deal, puternic fortificat. ¹⁶Și împotriva tuturor corăbiilor din Tarsis; și împotriva oricărei lucrări frumoase de artă. ¹⁷Și mândria omului va fi coborâtă, iar înălțimea muritorilor va fi umilită și doar Iehova va fi înălțat în acea zi; ¹⁸Iar idolii vor dispărea în totalitate. ¹⁹Și vor intra în peșterile stâncilor și în scobiturile din țărână; de frica lui Iehova și de gloria maiestății Sale, când Se ridică să lovească pământul cu teroare. ²⁰În ziua aceea, omul își va arunca idolii de argint și de aur pe care i-a făcut ca să îi venereze, la șobolani și la lilieci; ²¹pentru a intra în peșterile stâncilor și în despicăturile rocilor stâncoase, de frica lui Iehova și de gloria maiestății Sale când Se ridică să lovească pământul cu teroare. ²²Nu vă mai încredeți în om, a cărui suflare este în nările lui, căci ce preț are el?

Nu este nimic în versetul 6, în textul original, care să indice cu ce anume, din est, este plin poporul. Textul, redat literal, spune, „pentru că sunt umpluți din est”. Aceasta este indicat atât în *RV*, cât și în versiunea noastră comună. Lucrurile cu care ei sunt umpluți nu se limitează numai la ghicitori sau altceva. Ideea este că tot ce are poporul, vine din est. Totuși,

expresia folosită este expresia idiomatice ebraice obișnuită pentru a exprima comparația, astfel încât ar putea fi citită: „pentru că ei sunt mai umpluți decât estul”, ceea ce este și mai categoric. Față de orice alt loc de pe pământ, idolatria a fost cel mai mult practică în est.

„Sunt prezicători precum filistenii.” Filistenii erau poporul din Canaan, despre care Dumnezeu poruncise să fie alungați din pricina urâciunilor lor, printre care era vrăjitoria – pretinsa comunicare cu morții. Cuvântul redat prin „prezicător” provine de la cuvântul ce înseamnă „nor”, indicând că cei care practică acea artă acționează tainic, sub acoperire.

„S-au mulțumit cu copiii străinilor.” Literal: „Ei dau mâinile cu copiii străinilor.” Poporului lui Israel i s-a interzis să aibă vreo legătură cu poporul țării. Urma să fie separat de toate popoarele pământului (Exodul 33:16). Ei nu trebuiau să fie socotiți printre națiuni, nici să fie ca ele (Numeri 23:9). Ei urmau să depindă numai de Domnul pentru apărare, prin urmare nu aveau nevoie de nicio alianță cu alt popor, oricât ar fi fost de numeros. Poporul lui Dumnezeu nu trebuie să intre în niciun legământ, cu excepția celui cu El. A forma orice alianță de parteneriat sau a fi în vreun fel încurcat sau identificat cu interesele unui alt popor înseamnă a-L trăda pe Dumnezeu. Cei care sunt „bogați și cu bunuri din belșug” (Apocalipsa 3:16-17) sunt vărsați din gura Domnului. „El a potolit foamea cu lucruri bune, iar pe cel bogat l-a dat afară, gol” (Luca 1:53).

Observă locul de unde vine adevărata plinătate. În Hristos locuiește toată plinătatea (Coloseni 1:19), iar noi suntem „făcuți plini” în El (Coloseni 2:10 – *RV*). El spune: „Deschide-ți gura larg și Eu o voi umple” (Psalmii 81:10). Dar când plinătatea pe care o are poporul nu este de la El, nu este decât goliciune. Ei sunt umflați, nu plini.

„Țara lor este, de asemenea, plină de idoli; se închină la lucrările propriilor lor mâini, pe care le-au făcut degetele lor.” Ce teribilă cădere de la locul pentru care Dumnezeu îl crease pe om. „L-ai făcut cu puțin mai prejos decât Dumnezeu și l-ai încununat cu slavă și cu onoare. L-ai făcut să aibă stăpânire peste lucrările mâinilor Tale, ai pus totul sub picioarele lui” (Psalmii 8:5-6 – *RV*). Totuși, „ce este omul”? La cel mai bun stadiu al lui este numai deșertăciune, prin el însuși nu este nimic, dar cu Dumnezeu locuind în el în toată plinătatea Sa, este domn peste lucrările mâinilor lui Dumnezeu. Și de la acest înalt statut, oamenii au căzut atât de jos încât se închină – se recunosc pe ei înșiși inferiori – lucrărilor propriilor lor mâini. De la a avea stăpânire peste lucrarea degetelor lui Dumnezeu, ei s-au înjosit înaintea lucrărilor propriilor lor degete! Ar putea căderea să fie mai mare? Iată ce înseamnă idolatria.

Dar nu toți idolatrii așază imagini de lemn, piatră sau vreun alt metal într-un templu și se pleacă înaintea lor. Nu este necesar ca cineva să aducă omagii unei imagini cioplite pentru a fi un idolatru. Tot ce este necesar pentru ca cineva să fie un idolatru este să se închine la propriile lui lucrări. Acum, oamenii se închină la ceva în care își pun încrederea pentru salvare. De aceea, oricine depinde de ceva pe care el

I-a făcut ca un mijloc de salvare, este un idolatru. Deci, n-ai văzut niciodată idolatrii? Nu cunoști niciunul? Trebuie să ieși afară din casa ta pentru a găsi unul? Observă că, exact înainte de afirmația că țara lor este plină de idoli, citim: „Țara lor este, de asemenea, plină de argint și aur și bogățiilor lor sunt fără sfârșit.” Este vreo altă țară căreia să i se aplice mai bine aspectul respectiv, decât aceasta?[1] Este vreo diferență dacă argintul și aurul sunt făcute într-o imagine,[2] sau pur și simplu poartă marca guvernului? Nu există țară pe pământ care să nu fie plină de idoli. Atunci să spunem aceste cuvinte Domnului: „Îndepărtează fărădelegea și primește-ne cu îndurare. Asirianul nu ne va scăpa; nu vom mai călări pe cai, nici nu vom mai zice lucrării mâinilor noastre: «Voi sunteți dumnezeii noștri», căci în Tine găsește orfanul mila.” Tuturor celor care își recunosc păcatul astfel, Dumnezeu le spune: „Le voi vindeca decăderea; îi voi iubi cu sinceritate” (Osea 14:2-4).

Dumnezeu nu face diferență între persoane. De aceea, „omul rău” – cel de rang josnic – și „cel puternic” – eroul în evaluarea lumii – vor fi la fel de coborâți și umiliți dacă persistă în a se înălța pe ei înșiși deasupra lui Dumnezeu. „Căci ziua Domnului oștirilor va fi peste oricine este mândru și semeț și peste oricine se înalță; acela va fi umilit.” „Privirile semețe ale omului vor fi umilite și înălțarea omului va fi coborâtă și numai Domnul va fi înălțat în ziua aceea.” Judecata va arăta totul așa cum este de fapt și atunci se va vedea că doar Dumnezeu este mare. Niciunul dintre

oamenii pământului ce pretind a fi mari nu va mai fi capabil să își susțină pretenția în acea zi.

Acea va fi o zi teribilă. „Regii pământului și oamenii mari, căpeteniile de frunte și oamenii puternici, fiecare rob și fiecare om liber” (Apocalipsa 6:15), „își va arunca idolii de argint și de aur, pe care fiecare și-i făcuse pentru el ca să-i venereze, la șobolani și la lilieci; pentru a se duce în scobiturile stâncilor și pe vârfurile stâncilor colțuroase, de teama Domnului și de slava maiestății Lui, când Se ridică să zdruncine teribil pământul” și vor spune munților și stâncilor: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui care stă pe tron și de mânia Mielului; căci marea zi a mâniei Lui a venit și cine poate să stea?” Totuși a privi exact aceeași față va fi răsplata și cea mai mare bucurie a celor care au fost umili înaintea lui Dumnezeu (Psalmii 17:15; Apocalipsa 22:4).

Evangelhia caută acum să pregătească oamenii pentru acea zi mare și teribilă. „Căci armele luptei noastre nu sunt carnale, ci puternice prin Dumnezeu pentru a învinge fortificațiile, a doborî imaginațiile și orice lucru înălțat care se înalță pe sine împotriva cunoștinței de Dumnezeu și pentru a aduce orice gând rob față de ascultarea lui Hristos” (2 Corinteni 10:4-5). Evangelhia face exact același lucru pe care îl face marea zi a Domnului, doar că este mai bine să te supui procesului acum, de bunăvoie, decât să aștepti până atunci. Doar Dumnezeu este „mare și înălțat”. El nu S-a înălțat pe Sine pe socoteala altora, cum fac oamenii; dar El nu poate fi altfel decât este. Creatorul este, chiar prin natura Sa, infinit mai mare decât toate lucrurile create. Doar prin

măreția Sa poate să existe totul, iar oricine recunoaște cu bucurie această măreție este înălțat prin ea. Când oamenii se înalță pe ei înșiși, totul este inversat și în dezordine. Este necesar ca locul de drept al lui Dumnezeu din univers să fie recunoscut; altfel, confuzia va domni întotdeauna. Evanghelia lucrează pentru acest scop, iar marea zi a Domnului va termina lucrarea prin distrugerea celor ale căror pretenții înalte i-au făcut să Îl ignore pe Dumnezeu. Pur și simplu ei vor fi lăsați la judecata deplină a pretențiilor lor și ca o consecință vor fi „ca norul de dimineață și ca roua dimineții care trece repede, ca pleava care este dusă cu furtuna, ca fumul dintr-un șemineu” (Osea 13:3). Când vor fi puși în fața testului de a încerca să existe fără Dumnezeu, vor fi „găsiți cu lipsă”. Ca idoli pe care i-au făcut, pur și simplu vor „trece”, pentru că atunci când susținerea Domnului, pe care au disprețuit-o și au respins-o, este retrasă, nu mai rămâne nimic.

Concluzia la problemă este aceasta: „Părăsiți omul, a cărui suflare este în nările lui, căci ce este el, ca să-l iei în seamă?” „Blestemat să fie omul care se încrede în om și face din carne brațul său și a cărui inimă se depărtează de Domnul” (Ieremia 17:5). Acesta nu este un blestem rostit asupra celor care se încred în om – în ei înșiși – ca pedeapsă. Nu este deloc datorat faptului că au ofensat demnitatea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu este om, ca să Se simtă ofensat din cauza faptului că poziția Sa nu este recunoscută. El este blând și umil în inimă. Blestemul nu este decât o declarație a realității. Să presupunem că un om nu se atârână de nimic, deasupra unei prăpastii. Ce altceva poate rezulta,

decât totala lui distrugere? Omul nu este nimic și oricine se încrede în om, și chiar în el însuși, inevitabil ajunge la nimic. Judecata nu va face mai mult decât să descopere lucrurile așa cum sunt și să lase omul în propria lui alegere, iar Dumnezeu va fi curat de sângele celor răi care sunt distruși (amintește-ți Isaia 1:31).

Lecția pe care nu trebuie să eșuăm în a o învăța este puterea evangheliei. Puterea ei este egală cu puterea manifestată în marea și teribila zi a Domnului. Puterea lui Dumnezeu de a mântui – de a face ceva veșnic din oameni care sunt nimic – este marea putere care va zdruncina cerurile și pământul. Când Domnul va veni, o va face pentru a-și salva poporul. Profetul Habacuc a avut o viziune despre Dumnezeu care iese să-și salveze poporul, iar „slava Lui a acoperit cerurile și pământul era plin de lauda Lui, iar strălucirea Lui era ca lumina; raze strălucitoare ieșeau din privirea Sa; acolo era ascunzișul puterii Sale. Înaintea Lui mergea ciurma și cărbuni aprinși ieșeau din privirea Sa și străbăteau pământul; El privea și despărțea națiunile; munții cei eterni au fost risipiți, iar dealurile cele veșnice îngenuncheate (...) soarele și luna au rămas încă la locul lor”. Toată acea putere este și acum exercitată pentru a salva oamenii și îi va salva, dacă ei se încred în ea. Doar două lucruri sunt necesare pentru a le cunoaște, și anume, că omul este nimic și că Dumnezeu este totul. Cel care a învățat aceasta, are în stăpânire eternitatea cu toate bogățiile ei și înțelepciunea în mâinile sale.

The Present Truth, 26 ianuarie 1899

Note de subsol:

[1] N.t. – Autorul se referă la Statele Unite ale Americii.

[2] N.t. – icoană, statuie.

6. Salvat și trimis

Isaia 6 (Traducerea *Lowth*):

¹În anul în care regele Ozia a murit, l-am văzut pe Iehova stând pe un tron înalt și măreț; și mantia hainei Sale umplea templul. ²Deasupra Lui stăteau serafimii; fiecare dintre ei avea șase aripi; cu două dintre ele își acopereau fețele, cu două își acopereau picioarele și două le foloseau pentru zbor. ³Și strigau alternativ și spuneau: „Sfânt, Sfânt, Sfânt, este Iehova, Dumnezeul oștirilor! Tot pământul este umplut de slava Lui.” ⁴Și stâlpii holului se zguduiau de glasul strigătului lor; și templul era umplut de fum. ⁵Și am spus: „Vai de mine! Sunt consternat, căci sunt un om cu buze murdare și locuiesc în mijlocul unor oameni cu buze necurate; căci ochii mei L-au văzut pe Rege, Iehova, Dumnezeul oștirilor.” ⁶Și unul dintre serafimi a venit zburând la mine; și în mâna lui era un cărbune aprins pe care îl luase cu cleștele de pe altar. ⁷Mi-a atins gura și a spus: „Iată! Acesta ți-a atins buzele; Fărădelegea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit.” ⁸Și am auzit glasul lui Iehova, spunând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” Și eu am zis: „Iată, aici sunt; trimite-mă.” ⁹Și El a spus: „Du-te și spune acestui popor: Voi într-adevăr auziți, dar nu înțelegeți, într-adevăr vedeți, dar nu pricepeți. ¹⁰Împietrește inima acestui popor, fă-le urechile

surde și închide-le ochii ca să nu vadă cu ochii și să nu audă cu urechile lor, ca să nu înțeleagă cu inimile lor și să fie convertiți; și să nu-i vindec.”¹¹ Și am zis: „Cât timp, Iehova?” Iar El a spus: „Până când cetățile vor fi pustiite încât nu vor mai fi locuitori, și casele, astfel încât să nu mai fie oameni. Și pământul va fi pe deplin pustiit.”¹² Până când Iehova îndepărtează pe om și vor fi mulți ca o femeie părăsită în mijlocul țării.¹³ Și chiar dacă va rămâne a zecea parte din el, chiar și aceasta va suferi o distrugere repetată. Totuși, precum gorunul și stejarul, cărora, deși tăiați, le rămâne tulpina, o sămânță sfântă va fi tulpina națiunii.

„L-am văzut pe Iehova.” Compară Ioan 12:37-41 cu versetele 9 și 10 ale acestui capitol și vei observa că Isaia l-a văzut pe Hristos în gloria Sa. Din aceasta învățăm ceva despre marea slavă a Răscumpărătorului nostru și la ce a renunțat El de dragul salvării noastre. El este strălucirea slavei Tatălui și imaginea expresă a persoanei Sale (Evrei 1:1-2). Slava pe care o avea cu Tatăl Său înainte de începutul lumii este a Lui acum (Ioan 17:5) și El ne-o dă nouă, căci vom fi „slăviți împreună” (Romani 8:17).

„Mantia Lui umplea templul.” Cuvântul redat prin „mantie” este același care în Ieremia 13:22, 26 și alte locuri este tradus prin „poale”, iar în Exodul 28:33-34; 39:24-26 este tradus prin „tiv”. Tivul sau poala hainei Lui umplea templul.

Ce este haina? Iată răspunsul: „O, Doamne, Dumnezeul meu, Tu ești foarte mare. Ești îmbrăcat în onoare și maiestate. Te acoperi cu lumina ca o haină, și întinzi cerurile ca o perdea” (Psalmii 104:1-2). Lumina și slava Domnului

reprezintă haina Sa, mantia Lui, care umplea templul, era slava Lui.

„Tot pământul este plin de gloria Ta.” Aceasta înseamnă că plinătatea pământului se află în haina cu care Domnul Se acoperă pe Sine. Nu doar templul din cer, ci întreg pământul este plin de poalele hainei Lui. Acum, amintește-ți că, atunci când Isus era aici în trup, tot ce era necesar pentru a vindeca o femeie săracă, bolnavă, era ca ea să se „atingă de poala hainei Lui”. Astfel, oriunde am fi, avem la îndemână poala hainei care aduce viață, sănătate și fericire.

„Haina fără cusătură ce aduce vindecare,
Este lângă paturile noastre, lipsite de-alinare;
Îl atingem în aglomerația și îmbulzeala vieții
Și suntem făcuți din nou, în plinătatea sănătății.”

„Plinătatea întregului pământ este slava Lui.” Aceasta este redarea literală a textului ebraic, așa cum poate fi văzut în nota marginală din *RV*. Oriunde pe pământ vedem plinătate, revelată în multitudinea formelor vieții, aceasta este slava Domnului. Amintindu-ne acum că există vindecare chiar în poalele hainei Lui, ce ne poate învăța aceasta, decât că Dumnezeu se așteaptă ca toți să fie vindecați, să fie sănătoși – sfinți. El a oferit din abundență totul, pentru acest scop. Tot ce este necesar este să venim în legătură conștientă cu El printr-o credință inteligentă. Isus Hristos a venit pentru ca noi să avem viața și s-o avem din belșug (Ioan 10:10). Viața este lumina oamenilor. Dacă am dori numai să vedem viața, căci este peste tot în jurul nostru, și să ne lăsăm controlați de ea, boala ar deveni un lucru al trecutului,

pentru că prospețimea eternă este caracteristica vieții. Pentru a vorbi clar, dacă recunoaștem că ceea ce numim „legile naturii” reprezintă doar manifestarea vieții lui Dumnezeu și dacă lăsăm ca aceste legi să stăpânească în noi, vom găsi viața lui Isus manifestată chiar în „trupul nostru muritor” și aceea va însemna victorie asupra bolii, precum și asupra păcatului.

„Deasupra stăteau serafimii.” Sau „deasupra Lui stăteau serafimii”. Ebraica nu diferențiază masculinul de neutru. În acest caz este același lucru, căci deasupra tronului înseamnă deasupra Domnului. Cuvântul „serafimi” înseamnă „cei arzând”. Diferența, dacă există vreuna, între ei și heruvimi nu este descoperită, dar citim în Ezechiel 28:14 despre „un heruvim uns ce acoperă”, iar pe învelitoarea chivotului din tabernacolul lui Moise erau figuri de heruvimi umbrind slava Domnului.

Fiecare dintre serafimi își acoperă fața cu două dintre aripile sale, ca și cum ar fi incapabil sau nevrednic să privească direct pe Dumnezeu. Totuși, sfinții mântuiți „vor vedea fața Lui” (Apocalipsa 22:4). O, ce minunat privilegiu acordat fiilor lui Adam să fie într-o asemenea intimitate cu Dumnezeul oștirilor, intimitate care nu este permisă nici celor mai înalți îngeri necăzuți. Și pentru a arăta favoarea specială acordată urmașilor umili ai lui Hristos, chiar și acum, El spune: „În cer, îngerii lor privesc totdeauna fața Tatălui Meu care este în cer” (Matei 18:10). Aceasta arată că există o diferență, că îngerii care sunt însărcinați în mod special să-l păzească pe cel credincios de pe pământ, au acces la Tatăl într-un grad pe care alții nu îl au. „De aceea,

să venim cu îndrăzneală la tronul harului.” „Un singur lucru îmi doresc de la Domnul și pe care îl voi căuta: să locuiesc în casa Domnului toate zilele vieții mele, pentru a privi frumusețea Domnului și să întreb în templul Lui” (Psalmii 27:4).

„Vai de mine; căci sunt pierdut, distrus, împietrit; căci eu, un om cu buze necurate, L-am văzut pe Rege, Domnul oștirilor.” Vederea Domnului l-a făcut pe Isaia conștient de propria lui imperfecțiune. Iov spunea: „Acum ochii mei Te-au văzut, de aceea mă detest” (Iov 42:5-6). Vederea Domnului face cunoscută prezența păcatului și fie îndepărtează păcatul, fie distruge păcătosul, în funcție de împrejurările în care este El văzut.

„Acesta ți-a atins buzele și fărădelegea ta este îndepărtată, iar păcatul tău curățat.” Este focul de pe altar, care, aruncat pe pământ, aduce distrugerea. Același foc care îi curăță pe cei care își mărturisesc păcatele, îi mistuie pe cei care se lipsesc de ele. Sfinții lui Dumnezeu, fiind încercați în foc, ca aurul, și având toată zgura păcatului îndepărtată, pot locui în mijlocul flăcărilor veșnice care vor mistui pe cel rău ca pleava (citește Maleahi 3:2-3, Isaia 33:14-15).

Observă cât de repede au fost îndepărtate păcatele lui Isaia. Tot ce a făcut el a fost să recunoască faptul că era un păcătos. De îndată ce a spus: „Sunt un om cu buze necurate”, îngerul l-a atins cu cărbunele de pe altarul lui Dumnezeu, spunând: „Fărădelegea ta este îndepărtată.” „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nedreptate.” Doar recunoaște

fărădelegea și poți ști că a dispărut. Unele suflete sincere spun: „Mi-am mărturisit toate păcatele pe care le știu și sunt hotărât să nu mă opresc până ce nu descopăr fiecare păcat din caracterul meu ca să-l mărturisesc și să pot fi iertat.” O, dar nu îți vei putea enumera toate păcatele nici într-o viață. Sunt mai multe decât pot fi numărate. Isaia a făcut tot lucrul o dată: „Sunt un om cu buze necurate”, ceea ce însemna că este necurat în inimă. Vameșul a spus: „Doamne, fii milostiv față de mine, păcătosul” și a mers acasă îndreptățit. Fii sigur că dacă recunoști că ești păcătos, ești iertat.

Dumnezeu îi mântuie pe oameni numai pentru slujire. Obiectul curățării noastre nu este doar pentru ca noi să scăpăm de distrugere, ci pentru a fi mesagerii mântuirii. De îndată ce Domnul l-a curățat pe Isaia de păcat, El a strigat: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” Era o întrebare generală intenționată totuși special pentru urechile lui Isaia. Iar profetul a auzit și imediat a răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!” Dumnezeu ne împacă pe noi cu Sine prin Hristos și pune cuvântul împăcării în noi, pentru ca noi, în locul lui Hristos, să fim agenți pentru împăcarea altora (2 Corinteni 5:18-20). El spune „Vino!” și apoi, către toți cei ce iau în seamă chemarea, El le spune: „Du-te!”

Domnul a spus că doar puțini vor fi salvați. De aceea l-a întărit pe Isaia împotriva descurajării, făcându-i cunoscut încă de la început, care va fi rezultatul mesajului său. Urma să ducă o solie al cărei efect va fi să împietrească inimile, să orbească și să surzească poporul față de adevăr.

Privește la Ioan 12:37 și vei vedea ce fel de solie este aceea care împietrește inimile oamenilor. „Deși a făcut atâtea minuni înaintea lor, tot nu credeau în El.” Totuși minunile au fost făcute și înregistrate doar cu scopul de a-i face pe oameni să creadă în Isus și să obțină viața prin numele Lui (Ioan 20:30-31). Și câțiva au crezut. Astfel vedem că mila tandră a lui Dumnezeu împietrește oamenii. „Să se arate favoare celui rău, totuși el nu va învăța neprihănirea” (Isaia 26:10). Dar Dumnezeu este clar. Cum poate un suflet să îl facă responsabil pe Dumnezeu de necredința lui, când bunătatea lui Dumnezeu, care conduce oamenii la pocăință, este cea care l-a împietrit?

Cât timp va fi valabilă această misiune a lui Isaia? Până la sfârșitul lumii. „Până ce orașele vor fi lăsate fără locuitori și casele fără oameni, iar țara va fi pe deplin distrusă.” Dar Isaia va fi de mult timp mort. Adevărat, dar solia trebuie încă dată, căci amintește-ți că Domnul a făcut chemarea la modul general, nu special lui Isaia. „Cine va merge pentru Noi?” El așteaptă agenți și este nerăbdător să-i folosească pe toți cei care vor permite ca păcatul lor să fie curățat. Noi trebuie să fim „gata pentru orice lucrare bună” (Tit 3:1), iar această pregătire este câștigată prin puterea curățătoare a lui Dumnezeu. Dumnezeu va folosi instrumentul care este gata de lucru când lucrarea Sa trebuie făcută. Acest capitol accentuează ceea ce a fost prezentat în articolul „Timpul făgăduinței”, la începutul acestui studiu din Isaia, și anume, că profeția lui Isaia este în special pentru ultimele zile. Nu este nevoie să facem vreo interpretare, ci pur și simplu să o luăm ca și cum se aplică acum. Deși a fost demult, oamenii

care au auzit cuvintele lui erau în aceeași condiție și împrejurări în care se găsesc oamenii din aceste zile. Ei nu au profitat de solie. De aceea, noi să oferim o atenție mai serioasă lucrurilor pe care le-am auzit, și să ne temem ca nu cumva cineva dintre noi să se îndepărteze de promisiunea care ne-a fost lăsată, și să cadă în același exemplu de necredință.

Chiar dacă distrugerea este stabilită pentru toată țara, o rămășiță va fi salvată. „Ca un gorun, ca un stejar a cărui tulpină rămâne, când ei au căzut, astfel sămânța sfântă va fi în tulpina ei.” Sămânța sfântă, umilii credincioși în Isus, sunt sămânța ce protejază pământul de la totala și iremediabila ruină. Cum înmugurește un copac și crește din nou, deși este tăiat, tot astfel, deși pământul va fi pustiit, cei câțiva oameni care sunt lăsați – cei neprihăniți – vor fi mugurii care vor răsări și vor face ca pământul să fie înnoit. „Israel va înflori și va înmuguri și va umple fața pământului de fructe” (Isaia 27:6).

The Present Truth, 2 februarie 1899

7. Dumnezeu – singurul nostru adăpost și singura noastră putere

Isaia 8:9-22 (Traducerea *Lowth*):

⁹Să știți aceasta, o, voi, popoarelor, și rămâneți consternați; luați aminte voi toți din țări îndepărtate; încingeți-vă și fiți consternați; încingeți-vă și fiți consternați. ¹⁰Sfătuiți-vă împreună și nu se va realiza nimic. Vorbiți cuvântul, și nu va rămâne în picioare, căci Dumnezeu este cu noi. ¹¹Căci

astfel mi-a spus Iehova, luându-mă de mână m-a instruit să nu umblu în căile acestui popor, spunând: ¹²Nu spuneți: „Este sfânt”, despre tot ce vorbește acest popor că este sfânt; și nu vă temeți de ce se tem ei, nici nu fiți înspăimântați. ¹³Pe Iehova, Dumnezeul oștirilor sfințiți-L, și El să fie teama voastră, El să fie spaima voastră. ¹⁴Și El va fi pentru tine un sanctuar, precum și o piatră de poticnire și o stâncă de păcătuire pentru cele două case ale lui Israel, o capcană și un laț pentru locuitorii Ierusalimului. ¹⁵Și mulți dintre ei se vor poticni, vor cădea și vor fi zdrobiți; vor fi capturați și prinși. ¹⁶Leagă mărturia, pecetluiește legea între ucenicii Mei. ¹⁷Eu îl voi aștepta pe Iehova, Cel care își ascunde fața de casa lui Iacov, totuși eu Îl voi căuta. ¹⁸Iată, eu și copii pe care mi i-a dat Iehova, ca semne și minuni în Israel de la Iehova, Dumnezeul oștirilor care locuiește în muntele Sionului. ¹⁹Și când îți vor spune: „Caută pe necromanți și pe ghicitori, pe cei care vorbesc în sine și care șoptesc”, nu va căuta un popor pe Dumnezeul lor? Să caute la cei morți în locul celor vii? ²⁰La poruncă și la mărturie să caute, dacă nu vor vorbi în conformitate cu acest cuvânt, în care nu există obscuritate, ²¹fiecare din ei va pribegi prin țară mâhnit și înfometat; și când va fi mort de foame și mâniat, va blestema pe regele său și pe dumnezeul său. ²²Și își va ridica privirea în sus și va privi jos pe pământ, și iată! Durere și întuneric! Întunecime, suferință și întuneric beznă!

În studiul acestei lecții, fiecare să utilizeze cu conștiinciozitate atât *KJV*, cât și *RV*, alături de traducerea care este dată aici. Este o oarecare variație în exprimare, dar pentru studentul profund aceasta va fi de ajutor, în loc să

ajungă o cauză pentru confuzie. Redările diferite, când sunt comparate cu atenție și profunzime, nu vor servi decât la a da o viziune mai largă a mesajului lui Dumnezeu. Redările verbale diferite nu înseamnă contradicție, ci plinătate.

Varianta versetului 9 din versiunea obișnuită sau din *RV* este mai clară și mai în armonie cu textul decât cea pe care o oferă *Lowth*. Gândul, așa cum va fi văzut prin comparație, este același ca cel din al doilea psalm. Putem să observăm, fără dificultate, că traducerea „faceți războaie” este consecventă cu „asociați-vă”. În natura lucrurilor, o mulțime face războaie. „Păgânii se înfurie.”

Observă că oamenilor nu li s-a poruncit să se asocieze sau să facă războaie. Acest lucru va fi văzut din context. Chiar dacă se asociază și se înfurie împotriva Domnului și poporului Său, „vor fi zdrobiți în bucăți”. Este „un lucru deșert” ca păgânii să-și închipuie că atunci când se așază împotriva Domnului și împotriva aleșilor Lui, vor spune: „Să le despărțim legăturile și să le aruncăm funiile de la noi.” În loc să distrugă, ei vor fi distruși.

„Nu există putere decât cea a lui Dumnezeu; puterile care există sunt instituite de Dumnezeu” (Romani 13:1). Acesta fiind cazul, este evident că nimeni nu-I poate ține piept lui Dumnezeu. „Dumnezeul nostru este în ceruri. A făcut ce I-a plăcut” (Psalmii 115:3). El stăpânește peste împărățiile păgânilor și în mâna Lui este puterea și tăria, așa încât nimeni nu poate să I se împotrivescă (2 Cronici 20:6). De aceea, „nu luptați împotriva Domnului Dumnezeului părinților voștri, căci nu veți izbuti” (2 Cronici 13:12).

Dumnezeu nu poate fi răsturnat de propria putere întoarsă împotriva Lui.

Aceasta este mângâierea poporului lui Dumnezeu în timpuri de persecuție. Versetul 10 este tradus în franceza lui Segond astfel: „Alcătuți proiecte și nu vor avea niciun rezultat, dați ordine și vor fi fără efect. Căci Dumnezeu este cu noi.” „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine poate fi împotriva noastră?” (Romani 8:31). Dumnezeu este regele regilor. El îl face pe robul Lui, cel întâi născut „mai înalt decât regii pământului” (Psalmii 89:27). Citește versetele 17-27. Această adresare este către sămânța lui David. Hristos a fost născut din sămânța lui David în ce privește trupul, dar după cum trupul Lui este al nostru, ne împărtășim de înălțarea Sa. A fost înălțat să stea la dreapta lui Dumnezeu în locurile cerești „mai presus de orice domnie și putere și tărie și stăpânire”, iar noi suntem înălțați să stăm cu El (Efeseni 1:20-21; 2:1-6). „El îl ridică pe sărac din praf și înalță pe cel nevoiaș din grămada de gunoi, pentru ca să-l poată așeza cu prinții, chiar cu prinții poporului Său și să-l facă să moștenească tronul slavei” (Psalmii 113:7-8; 1 Samuel 2:8).

Prin urmare, poporul lui Dumnezeu nu are de ce să se teamă de om sau de vreo asociere a oamenilor. Dacă sunt într-adevăr ai Lui, au o poziție mai mare decât cea a oricărui rege pământesc. Chiar dacă toate națiunile se vor organiza împotriva lor, totuși nu vor putea împlini mai mult împotriva celor care locuiesc în locul tainic al Celui Prea Înalt, decât pot împotriva Celui Atotputernic însuși. Citește Psalmii 118:6-17. Este adevărat că stăpânii pământești îi pot omorî pe unii din poporul lui Dumnezeu, așa cum L-au crucificat

și pe Hristos, dar chiar și așa, ei nu-i pot domina. Hristos a biruit atunci când a fost în mormânt. Un om care-L cunoaște pe Domnul (și singurul mod în care Îl putem cunoaște pe Domnul este avându-L pe El locuind în inimile noastre) este mai puternic decât toate națiunile unite. Autoritatea lui este mai mare decât a lor. Acesta este adevărul. Din nefericire, sunt atât de mulți creștini care nu își cunosc locul legitim.

Faptul că poporul lui Dumnezeu are un loc mai înalt decât regii pământului, nu îl face sfidător. Ei nu trebuie să-și folosească autoritatea împotriva oamenilor sau guvernelor, ci pentru a ajuta. De îndată ce își asumă o atitudine sfidătoare, dictatorială, își pierde puterea. Forța lor este forța umilinței. Dumnezeu Își îmbracă poporul cu propria Lui autoritate regească, cu scopul ca ei să-L reprezinte cum se cuvine ca ambasadori. Pavel, adus în fața guvernelor romane, le-a predicat evanghelia, iar omul din lanțuri l-a făcut pe omul de pe tron să tremure.

Oamenii se unesc cu scopul de a menține sau a executa anumite proiecte pe care ei le cred drepte. Astfel că, traducerea pe care o urmărim (a episcopului Lowth) conține în versetul 12 termenul „este sfânt”. Vom prinde totuși înțelesul mult mai bine, dacă folosim versiunea obișnuită sau *RV*: „o confederație” sau „o conspirație”. Dumnezeu nu Își vrea poporul legat în vreo convenție lumească. Israelului vechi i se interzisesse să facă vreo alianță cu locuitorii țării. La fel și acum, ei nu trebuie să fie membrii vreunei organizații umane. Biserica lui Hristos, al cărei cap este El însuși în mod direct, se îngrijește de fiecare nevoie. Așa numitele asociații benevole nu sunt necesare creștinilor, căci

biserica este aceasta. O mică reflectare va permite oricui să vadă că aceste asociații sunt egoiste și astfel se opun evangheliei lui Hristos.

Dumnezeu nu spune poporului Său să nu facă vreo alianță cu oamenii de pe pământ și să nu se unească cu nicio societate lumească pentru protecție sau ajutor, pentru că dorește ca poporul Său să fie exclusivist. Nu, ci pentru că El vrea ca ei să salveze lumea. Când poporul Său se unește cu lumea în vreo organizație sau societate pentru ajutor mutual și protecție, prin aceasta ei Îl discreditează pe El, care este singurul ajutor. Ei dau lumii impresia că biserica lui Hristos, că Hristos însuși, nu oferă suficientă protecție și ajutor. Ei se pun în poziția de a fi dependenți de oameni în loc să ocupe poziția de binefăcători pe care Dumnezeu le-a destinat s-o aibă. Ei trebuie să dea lumii, chiar și regilor, nu să primească de la ei. Un adevărat copil al lui Dumnezeu, sărac și necunoscut, este mai capabil să ofere protecție unui conducător pământesc decât este guvernul capabil să-l protejeze pe el. Astfel stând lucrurile, cu cât mai mult se aplică la toate coalițiile mai mici ale oamenilor.

În vechime, oricine Îl recunoștea pe Dumnezeu putea să se alăture poporului Său. La fel este și acum. Biserica este împărăția lui Dumnezeu. Toți pot intra în ea, toți care vor ca Hristos să domnească peste ei și în ei. Și poporul lui Dumnezeu, în loc să fie exclusivist, trebuie să se amestece cu oamenii lumii, să meargă chiar pe drumurile principale și pe alei pentru a-i găsi, pentru a le face bine și pentru a-i invita să vină și să se împărtășească cu binecuvântările casei lui Dumnezeu. Dar cât este de dezonorant pentru

Dumnezeu, pe care ei pretind că-L slujesc, atunci când, văzând că pericolul amenință, ei caută protecția acelor pe care sunt trimiși să-i elibereze. Sunt multe societăți organizate cu scopul de a-i ajuta pe oameni temporar și spiritual – pentru a-și îmbunătăți condiția fizică și morală – și toate fac mai mult sau mai puțin bine, dar acesta nu este un motiv pentru ca un creștin să se alătore lor. Nu trebuie să li se opună, ci să le lase să facă tot binele pe care-l pot face, dar trebuie să știe că el, ca un membru al trupului lui Hristos, deține un câmp de operare și o putere pentru bine infinit mai mare decât au ei, așa încât, alăturându-se lor, i s-ar limita eforturile. Glorioasa evanghelie este remediul infailibil pentru toate bolile umane, așa că ridicăți standardul și nu-l lăsați să se amestece cu altceva.

„Sfințiți-L pe însuși Domnul oștirilor și El să vă fie teama, El să vă fie spaima. Și El va fi un sanctuar.” Compară cu 1 Petru 3:14-15: „Dacă suferiți de dragul neprihănirii, sunteți fericiți. Să nu vă fie teamă de teroarea lor, nici nu fiți îngrijorați, ci sfințiți-L pe Domnul Dumnezeu în inimile voastre și fiți totdeauna gata să dați un răspuns oricui vă cere un motiv pentru speranța ce este în voi, cu blândețe și teamă.” Singurul loc pentru siguranța oricărui om, este locul tainic al Celui Prea Înalt. Dar rămânem în Dumnezeu doar când El rămâne în noi. Când Dumnezeu este așezat în templul sufletului ca suprem, El însuși este sanctuarul sufletului. Apoi omul are o speranță de care poate să dea o bună socoteală. Este o speranță vie.

„El să vă fie teama, El să vă fie spaima.” Dar Dumnezeu este un Tată bun și milos, mult mai tandru cu copiii Săi decât

este orice tată pământesc, având în vedere că El este infinit mai mare decât omul. Părinții pământești *au* dragoste față de copiii lor, dar „Dumnezeu *este* dragoste”. Ce poziție binecuvântată în care să te găsești, când singurul lucru din univers de care să te temi este Dumnezeu, care este dragoste. El iubește oamenii, chiar și păcătoșii, dar urăște păcatul. El nu inspiră groază decât față de păcat. Când El este frica noastră, rezultatul este distrugerea păcatului. Singura teamă ce trebuie s-o avem, cu privire la Dumnezeu, este aceea de a-L nemulțumi. Și când ne vom teme ca nu cumva să-L nemulțumim, așa de mult încât ne vom încrede în El și vom accepta căile Lui, El ne va da mărturia că I-am adus plăcere.

„Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul suntem niște semne și minuni în Israel, de la Domnul oștirilor.” Cine spune aceasta? Citește Evrei 2:9-13 și se va observa imediat că Hristos este vorbitorul aici. Apoi putem să avem curaj și să citim versetul 17 al lecției noastre: „Îl voi aștepta pe Domnul, care-și ascunde fața de casa lui Iacov și eu Îl voi căuta.” Și-a ascuns Dumnezeu fața de noi? Așa a făcut și față de Hristos, totuși Hristos L-a văzut din nou. Nu cu mult timp în urmă, cineva mi-a zis: „Dumnezeu m-a părăsit.” Foarte bine, am spus eu, este exact ceea ce Hristos a spus. „Ah – a spus celălalt – dar pe El Dumnezeu nu L-a lepădat”. Într-adevăr, nu a făcut-o și de vreme ce tot ce a suferit a fost pentru tine și în locul tău, poți fi cât se poate de sigur că El nu te-a lepădat nici pe tine. Nu contează cât de mult pare că Dumnezeu Își ascunde fața, dacă mergem prin experiența întunecoasă împreună cu Hristos, putem fi încrezători. Despre toți învingătorii se spune: „Ei vor vedea fața Lui.”

Dar despre semne și minuni? Aceasta este cea mai frumoasă priveliște. Prezintă cele mai minunate posibilități înaintea celor ce cred în Dumnezeu. „Eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul suntem niște semne și minuni”, spune Hristos. Aceasta înseamnă că noi înșine suntem puși alături de Hristos. Aceasta nu înseamnă doar că noi trebuie să *facem* semne și minuni, ci că noi trebuie să *fim* acele lucruri. Toate minunile „omului Hristos Isus” urmează să fie reproduse în toți cei ce sunt oameni în Hristos. Lumea urmează să se minuneze de creștini la fel de mult cât a făcut-o față de Hristos și din același motiv.

„Evreii cer un semn, și grecii caută înțelepciune, dar noi Îl predicăm pe Hristos cel răstignit, care pentru iudei este o piatră de poticnire și pentru greci, o nebunie; dar pentru cei chemați, atât iudei, cât și greci, Hristos este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1:22-24). Aici avem aceeași piatră de poticnire ca cea din lecția noastră. Mulțumim Domnului că piatra de poticnire este sanctuarul pentru credincioși. Piatra de poticnire este semnul, este Hristos răstignit. Ți vei aminti că Hristos a spus iudeilor că nu vor avea alt semn în afara crucificării Sale (vezi Matei 16:4). Le-a dat cel mai mare semn care putea fi dat, iar ei s-au poticnit în el. Poporul lui Dumnezeu trebuie să prezinte același semn lumii. Când moartea și învierea lui Hristos sunt pe deplin manifestate în viețile lor, ei înșiși vor fi semne mai mari decât minunile pe care pot să le săvârșească. Atunci, lăsați ca semnul crucii să strălucească.

Versetele ce au mai rămas din acest capitol au fost citate pentru a face legătura între ele, dar vor fi reluate într-un studiu special săptămâna viitoare.

The Present Truth, 9 februarie 1899

8. Puterea și slava împărăției

Isaia 8:19-23 (Traducerea *Lowth*):

¹⁹Și când vă vor spune: „Căutați pe necromanți și pe ghicitori, pe cei care vorbesc în sinea lor și care șoptesc”, nu va căuta poporul pe Dumnezeu lui? Să caute ei pe cei morți în locul celor vii? ²⁰La poruncă și la mărturie să caute, dacă nu vor vorbi în conformitate cu acest cuvânt, în care nu există obscuritate, ²¹fiecare din ei va pribegi prin țară mâhnit și înfometat; și când va fi mort de foame și mâniat, va blestema pe regele său și pe dumnezeul său. ²²Și își va ridica privirea în sus și va privi jos pe pământ, și iată! Durere și întuneric! Întunecime, suferință și întuneric beznă! ²³Dar de azi înainte nu va mai fi întuneric în țara în care a fost nenorocire. Odiñoară El a înjosit țara lui Zabulon și țara lui Neftali; dar, în ultima vreme, El a glorificat-o, chiar și teritoriul de lângă mare, dincolo de Iordan, Galilea neamurilor.

Isaia 9:1-6 (Traducerea *Lowth*):

¹Poporul care umbla în întuneric a văzut o mare lumină; asupra celor care au locuit în țara umbrei morții, a strălucit lumina. ²Tu ai înmulțit poporul, Tu ai sporit bucuria lui; ei se bucură înaintea Ta cum se bucură la seceriș, precum cei care se bucură când împart prada. ³Pentru că jugul poverii

lui, toiagul așezat pe umărul lui, nuiaua asupra ritorului său, Tu le-ai sfârâmat, ca în ziua lui Madian. ⁴Căci armura războinicului înarmat în luptă și haina tăvălită în mult sânge, vor fi pentru ardere, vor fi chiar un combustibil pentru foc. ⁵Căci pentru noi se naște un Copil, nouă ni se dă un Fiu, și domnia va fi pe umărul Lui; și numele Său va fi Minunat, Sfătuitor, Dumnezeu puternic, Tatăl veșnicilor, Prințul păcii. ⁶Întinderea domniei Lui și a păcii nu va avea sfârșit; Tronul lui David și împărăția Lui, îl va întări și îl va întemeia, cu judecată și dreptate, de acum înainte și pentru veșnicie; râvna lui Iehova, Dumnezeul oștirilor va face aceasta.

Se va observa că în traducerea lui *Lowth*, care este tipărită aici, împărțirea capitolului nu este aceeași cu cea din versiunea obișnuită. Capitolul opt conține 23 de versete, de aceea al șaptelea verset din capitolul nouă este aici al șaselea. Alte câteva versiuni urmează aceeași împărțire, care este în conformitate cu cea din Biblia Ebraică. Dar oricum, ambele versiuni exprimă același lucru, fiind clar faptul că nu este nicio pauză în subiect și că în profețiile scrise în original nu există nicio împărțire pe capitole sau versete. Scriptura este exact la fel, fie că sunt opt, fie că sunt nouă capitole, iar atenția este aici atrasă asupra diferenței de numerotare a versetelor, pentru ca nimeni să nu fie confuz.

„Și când ei vă vor spune: Căutați (...) pe ghicitori”. Înțelesul cuvântului „ghicitor” este „unul care știe”. Cuvântul din ebraică tradus prin „ghicitor” este doar o formă a verbului „a ști”. Bineînțeles, oamenii nu ar fi îndemnați să-i caute pe cei care nu au pretins că știu. Dar dacă știu, de ce să nu îi

întrebe pe ei? Pentru că ei nu știu. Cunoștința lor este nebunie. Ei „vorbesc în sinea lor”, cunoștința pe care o au ei este de la ei și nu a lui Dumnezeu. Nu este acea înțelepciune care vine de sus. Dumnezeu „zădărnicește semnele celor mincinoși și îi face pe ghicitori nebuni”. El îi „întoarce pe cei înțelepți înapoi, și preface știința lor în nebunie” (Isaia 44:25).

„Domnul dă înțelepciune, din gura Lui iese cunoștință și pricepere” (Proverbele 2:6). În Hristos sunt „ascunse toate comorile înțelepciunii și cunoștinței” (Coloseni 2:3). Locul unde trebuie să mergi pentru înțelepciune este la Căpetenia Izvorului, nu la vreun om, chiar dacă și-a obținut înțelepciunea de la Dumnezeu. Dumnezeu oferă libertate *tuturor*. Cu atât mai puțin ar trebui să mergem la cei care vorbesc de la ei înșiși. Căci amintește-ți că înțelepciunea este un dar de la Dumnezeu. Adevărul este *revelat*, nu căutat de perspicacitatea umană. Niciun om nu știe unde locuiește lumina, dar lumina strălucește și o vedem. La fel este cu adevărul, care este lumina, îl obținem numai privind – privind la Dumnezeu și la cuvântul Său. Omul care crede că poate „produce gândul”, va descoperi în final că presupusul său gând era goliciune. Numai gândurile lui Dumnezeu vor rămâne.

Dar dacă nu trebuie să căutăm înțelepciune la oamenii care sunt în viață, nici măcar la noi înșine, cât de nebunesc este să cauți înțelepciune la cei morți. „Cei morți nu știu nimic” (Eclesiastul 9:5). „Nu vă încredeți în prinți sau în fiii oamenilor, în care nu este niciun ajutor. Suflarea lor trece, se întoarce în pământ; și chiar în aceeași zi pier și gândurile

lor” (Psalmii 146:3-4). Ne e milă de bieții păgâni care caută înțelepciunea la o bucată de lemn sau stâncă, dar ce poate fi spus despre nebunia oamenilor care se numesc creștini luminați, care caută înțelepciunea la cei morți? Ce insultă la adresa lui Dumnezeu!

„La lege și la mărturie.” Pentru că „mărturia Domnului este sigură, dă înțelepciune celui neștiutor. Legile Domnului sunt drepte, înveselesc inima; porunca Domnului este curată și luminează ochii” (Psalmii 19:7-8). „Tu, prin poruncile Tale, m-ai făcut mai înțelept decât vrăjmași mei” (Psalmii 119:98). „Teama de Domnul, aceasta este înțelepciunea și depărtarea de rău este pricepere” (Iov 28:28). Domnul dă înțelepciune, dar nu separat de El însuși în Hristos. Nu poate separa niciuna din attributele Sale de El însuși. Toate lucrurile sunt în Hristos și El ne dă toate lucrurile dându-ni-L pe Hristos. Nimic nu este inerent omului, ci orice lucru bun care se află în om nu reprezintă decât lucrarea lui Dumnezeu în el. Hristos este „înțelepciunea lui Dumnezeu și puterea lui Dumnezeu”, și El este acestea pentru noi care credem. Dumnezeu nu este zgârcit cu darurile Sale. El „dă tuturor din abundență”. Așa că este mai bine pentru om să recunoască adevărul, că el nu știe nimic, pentru că atunci el are la îndemână toată înțelepciunea lui Dumnezeu. „Niciun om să nu se înșele singur. Dacă cineva dintre voi pare înțelept în această lume, să devină nebun, ca să fie înțelept” (1 Corinteni 3:18).

Așa cum Dumnezeu nu poate separa attributele Sale de Sine însuși, pentru că în acest caz El ar înceta să mai fie Dumnezeu, tot așa El nu poate separa attributele Sale unele

de altele, „pentru că Domnul Dumnezeu nostru este singurul Domn”. Așadar, înțelepciunea și neprihănirea merg împreună. Hristos este făcut pentru noi „înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare” (1 Corinteni 1:30). Dacă vom căuta împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, toate celelalte lucruri, inclusiv înțelepciunea, ne vor fi adăugate. „Dacă cineva vrea să facă voia Lui, el va ști (...)” (Ioan 7:17). Calea înțelepciunii este așadar calea crucii care ne salvează din păcat. „Propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei care pier, dar pentru noi, cei care suntem salvați, este puterea lui Dumnezeu.” Și această putere este în opoziție directă cu nebunia. Tot ceea ce omul are de făcut este să trăiască o viață de credință în cuvântul lui Dumnezeu, făcându-i astfel pe plac lui Dumnezeu, și aceasta îl va aduce într-o relație de prietenie atât de apropiată cu Izvorul întregii înțelepciuni încât nu va putea să eșueze în a cunoaște toate lucrurile care sunt ascunse de înțelepții acestui pământ. Este cu mult mai bine să cauți înțelepciune la un Dumnezeu viu decât la un om muritor.

Indiferent ce traducere a versetului 20 vom urma, vom găsi același lucru. „La lege și la mărturie; dacă nu vor vorbi în conformitate cu acest cuvânt este pentru că nu este nicio lumină în ei.” Cuvântul lui Dumnezeu este lumină și toți acei care resping cuvântul, nu au lumină și astfel trebuie să meargă în întuneric. Putem să luăm textul din *RV*: „Dacă nu vor vorbi în conformitate cu acest cuvânt, în mod sigur nu este dimineață pentru ei.” Cum poate fi altfel, dacă ei resping singura sursă de lumină – cuvântul lui Dumnezeu? Sau putem lua traducerea din textul nostru: „(...) dacă nu

vor vorbi în conformitate cu acest cuvânt, în care nu există obscuritate, fiecare din ei va pribegi prin țară mâhnit și înfometat”, și nu va găsi decât întuneric. Toate traduceri sunt de acord în acest singur fapt, că cuvântul lui Dumnezeu este lumină și separat de el este numai întuneric. Și este, de asemenea, hrană adevărată, așa că acei care îl resping vor fi înfomețați.

Comparând versetele 1 și 2 din capitolul 9 cu Matei 4:12-16, vedem că este o profeție directă referitoare la Hristos. Mai înainte era un mare întuneric în țară, dar acum, „El a glorificat-o”. Deși întunericul acoperă pământul și negură mare oamenii, slava Domnului va lumina întunericul, pentru că El este lumina lumii și lumina strălucește în întuneric, iar întunericul n-a biruit-o. „Poporul care umbla în întuneric a văzut o mare lumină; peste cei care locuiesc în țara umbrei morții a strălucit lumina.” Lumina lui Hristos pătrunde chiar și în întunericul mormântului, pentru că El a fost acolo. Nici chiar mormântul nu a putut să stingă lumina vieții Sale. Viața Sa, lumina, a triumfat peste întunericul mormântului.

RV redă versetul 3 (versetul 2 în traducerea *Lowth*) exact așa cum apare în textul nostru: „Tu ai înmulțit poporul, Tu ai sporit bucuria lui.” Legătura arată că această traducere este mai bună decât „Tu *nu* ai sporit bucuria”^[1], pentru că imediat citim: „Ei se bucură înaintea Ta cum se bucură la seceriș, precum cei care se bucură când împart prada.” Întrebarea imediată care se ridică este următoarea: „Cum se poate ca, în cele două traduceri, să existe o diferență așa de pronunțată, chiar o contradicție directă?” Răspunsul este la îndemână: în ebraică, termenul „nu” și expresia „a lui” sunt

aproape identice și se pronunță exact în același fel. Privește acum la nota marginală a versetului 3 din *KJV* și vei vedea cuvântul „a lui” ca alternativă. Poporul a fost înmulțit de Hristos, și prin aceasta, bucuria Lui a crescut.

Citim despre Hristos că, fiind făcut o jertfă pentru păcat, „Își va vedea sămânța, Își va prelungi zilele și plăcerea Domnului va prospera în mâinile Sale”, „și va împărți prada cu cel puternic” (Isaia 53: 10-12). Hristos este sămânța, dar murind, aduce mai multă roadă și de aceea poporul este înmulțit. Aceasta este bucuria Lui și poporul Său va împărtăși această bucurie cu El. Este bucuria secerișului, pentru că la seceriș – sfârșitul lumii – întregul Său popor va fi strâns în împărăția Lui pentru a străluci precum soarele (Matei 13:38-43). Va fi bucuria celor care împart prada, pentru că atunci El va deschide mormintele și va lua de la „cel care are puterea morții, adică diavolul” (Evrei 2:14), milioanele pe care el le-a închis în închisoarea sa, mormântul, revendicându-i ca fiind ai Săi. Bucuria care este sporită în Hristos în înmulțirea poporului este împărtășită de toți sfinții Lui, pentru că El le dă o parte în lucrarea Sa de răscumpărare și astfel le spune: „Intră în bucuria Domnului tău!”

„Tu ai sfărâmat jugul poverii lui, toiagul de pe umărul lui, nuiuaa asupraitorului.” Pentru că Isus a luat parte în carne și sânge „pentru a putea distruge”, nu doar moartea, ci „pe acela care are puterea asupra morții, și acesta este diavolul”. „Distrugeând domniile și stăpânirile, le-a făcut de ocară înaintea lumii, triumfând asupra lor în El însuși” (Coloseni 2:15, notă marginală). Satana este asupraitorul care îi leagă

pe oameni cu poveri grele. El i-a împovărat pe oameni cu păcate, dar legăturile au fost rupte și libertatea a fost proclamată tuturor captivilor. Tuturor celor care sunt în închisoare, Dumnezeu le spune: „Ieșiți!”, iar ei pot face acest lucru dacă și-l doresc, pentru că în fața acestei porunci, Satana nu mai are nicio putere de a-i opri.

„Pentru că toată armura omului înarmat în luptă și haina tăvălită în mult sânge, vor fi pentru ardere, pentru combustibilul focului.” Da, Domnul „a făcut să înceteze războaiele până la marginile pământului. El a sfărâmat arcul și a tăiat sabia în două. El a ars în foc carele de război” (Psalmii 46:9). Războiul vine de la diavolul, distrugătorul. Hristos răscumpără distrugându-l pe distrugător și astfel toate instrumentele distrugerii vor fi nimicite. Și puterea prin care, în ultima mare luptă, toți cei care distrug, împreună cu toate uneltele lor de distrugere, vor fi nimiciți, este puterea prin care astăzi jugul opresiunii lui Satana este sfărâmat pentru orice credincios.

„Căci nouă un Copil ni s-a născut, nouă ni s-a dat un Fiu.” Cine este El? „Fiul omului.” El S-a născut pentru *noi*. Solia care a venit pentru păstorii din Betleem în noaptea nașterii lui Hristos este aceeași și pentru noi: „Astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un mântuitor, care este Hristos, Domnul” (Luca 2:11). El este mântuitorul nostru, Hristosul nostru, fiul nostru. El ne aparține și astfel, tot ceea ce are El este al nostru. O dată cu El, Dumnezeu ne dă gratuit toate lucrurile.

Domnia este pe umărul Lui, împărăția este a Lui. De aceea noi vom domni împreună cu El, pentru că Cel care S-a născut pentru noi este, de asemenea, „Tată veșnic”. În El, noi am obținut o moștenire. „Pentru că după cum prin păcatul unuia singur, moartea a domnit printr-unul singur, mult mai mult, cei care primesc abundența harului și a darului neprihănirii, vor domni printr-unul singur, Isus Hristos” (Romani 5:17). Nu uitați niciodată că așa cum Hristos este înălțat până la tronul lui Dumnezeu, „mai presus de orice domnie și putere și tărie și stăpânire” și ne-a pus să stăm împreună cu El în locurile cerești (Efeseni 1:20-21; 2:1-6), astfel avem putere împreună cu El „peste toată puterea vrăjmașului” (Luca 10:19). Astfel încât, în Hristos, ne putem revendica libertatea din orice sclavie. Din moment ce Hristos ne-a dat putere peste „prințul acestei lumii”, „spiritul care lucrează acum în fiii neascultării”, cum să ne mai fie teamă de ceea ce ne-ar putea face oamenii răi? Dumnezeu poate înăbuși mânia omului, iar pe aceea pe care o lasă să se manifeste, El o permite pentru slava Lui.

Numele Lui este Sfătuitoare. El este „minunat în sfătuire și excelent în lucrare” (Isaia 28:29). El este o oștire în El însuși, așa că „mulțimea sfetnicilor” în care este siguranță, se găsește în El. Citim atât de des în Biblie despre oameni care caută sfat la Domnul și care nu au fost dezamăgiți. De ce să nu facem același lucru acum, de vreme ce Dumnezeu este același? Despre cei care nu merg la sfatul celor răi, ci își găsesc plăcere în legea Domnului, este scris că tot ce vor face va prospera. Domnul însuși garantează să îndeplinească orice acțiune pe care o sfătuiește, astfel că în El găsim nu

numai sfat pentru ce să facem, dar și lucrul însuși făcut. El care este înțelepciunea lui Dumnezeu, este făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune și facere de bine.^[2]

„Întinderea domniei Lui și a păcii nu va avea sfârșit, (...) râvna Domnului oștirilor va face aceasta.” Hristos nu cere ajutorul niciunui om pentru a-și întemeia împărăția. „Domnul Dumnezeu Îi va da tronul tatălui Său David” (Luca 1:32). Tot ce are omul de făcut este să se supună domniei Sale. Nu avem de decretat legi sau de pregătit împărăția pentru El și apoi să-L conducem pe El la ea. Împărăția este a Lui, pentru că Dumnezeu l-a uns ca rege în Sion, și îi va pune pe toți dușmanii sub picioarele Sale. Împărăția este pregătită pentru Rege, nu prin luptă, nici prin forță, nici prin efortul omenesc, ci prin puterea plină de pace a lui Dumnezeu, din inimile oamenilor. Atunci lăsați-i în pace pe ceilalți și „lăsați ca pacea lui Dumnezeu să stăpânească în inimile voastre”.

The Present Truth, 10 februarie 1899

Note de subsol:

^[1] N.t – În traducerea *KJV* apare negația.

^[2] N.t. – În limba engleză cuvântul neprihănire este „righteousness” – *right doing*, care înseamnă *facere de bine*.

9. Putere în slăbiciune

Isaia 11:1-9 (Traducerea *Lowth*):

¹Dar va ieși o nua din tulpina lui Isai și un lăstar din rădăcinile lui va deveni roditor. ²Și Spiritul lui Iehova se va

odihni peste El; Spiritul înțelepciunii și al priceperii, Spiritul sfatului și al puterii, Spiritul cunoștinței și al temerii de Iehova. ³Va fi de un discernământ ascuțit în teama de Iehova, astfel că nu va judeca în conformitate cu ce văd ochii Lui, nici nu va muștra în conformitate cu ce aud urechile Lui. ⁴Ci cu dreptate va judeca pe sărac și cu echitate va lucra El convingerea în cel umil al pământului. Va lovi pământul cu suflarea gurii Lui și cu suflarea buzelor Lui va nimici pe cel rău. ⁵Dreptatea va fi brâul coapselor Lui, iar credincioșia, centura frâielor Lui. ⁶Atunci lupul se va așeza împreună cu mielul, iar leopardul va ședea împreună cu un copil; ⁷vițelul și leul tânăr și animalul îngrășat vor veni împreună, și un copilaș le va conduce. Juncana și ursoaica se vor hrăni împreună, împreună se vor așeza puii lor, iar leul va mânca paie precum boul. ⁸Pruncul de la sân se va juca în gaura unei aspide, iar pe vizuina unui basilic copilul înțârcat își va pune mâna. ⁹Ei nu vor răni, nu vor distruge pe tot muntele Meu cel sfânt; căci pământul va fi plin de cunoștința lui Iehova ca apele care acoperă adâncurile mării.

Se va vedea că acest capitol este o continuare a ceva ce a început în capitolul precedent. Citește versetele 33 și 34 din capitolul 10 și vei vedea că o distrugerea generală este prezisă. „Iată, Iehova, va tăia ramura înfloritoare cu o ruină înspăimântătoare. Cei mai înalți în statură vor fi doborâți, iar cei mai mari vor fi coborâți. El îl va tăia pe cel mai gros al pădurii cu fierul, iar Libanul va cădea printr-o mână puternică.” Dar, cu toate că se va produce această tăiere a copacilor puternici ai pădurii, „va ieși o nua din tulpina lui Isai și un lăstar din rădăcinile lui va fi roditor. Și Spiritul

Domnului se va odihni peste El” și astfel El va face lucruri mari.

„Va ieși o nuia.” Cuvântul din ebraică redat aici prin „nuia” apare și în alt loc în Biblie, și anume în Proverbele 14:3 – „În gura nebunului este o nuia a mândriei.” O nuia, un băț, doar un băț, totuși de o valoare mai mare decât toți copacii din pădure, pentru că Spiritul lui Iehova se odihnește peste El. Și aceasta este pentru învățătura și mângâierea noastră. Nu te-ai simțit niciodată că ai fost un băț nefolositor? Nicio grijă! Cu un băț, cu o nuia pe care cineva o taie ca pe un lucru nefolositor, Dumnezeu va judeca lumea. „Nu pot face nimic de la Mine însumi.” „Sunt un vierme, nu un om, o rușine a omului și disprețuit de popor.” Hristos a afirmat aceasta despre Sine. Nimeni nu se poate simți mai neajutorat și mai nefolositor. Dar nu contează ce suntem noi, ci ce este Dumnezeu, aceasta va determina ceea ce se va face. El este. Și aceasta este de ajuns. „Cel ce vine la Dumnezeu trebuie să creadă că El este.”

„Da, dar eu sunt așa de...”

Stop! Nu contează ce ești tu, ci ce *este El*. Dacă vii la Dumnezeu crezând că El este, nu vei mai spune despre tine însuți „eu sunt”.

„Dar ascultă-mă. Am vrut doar să spun că eu sunt nimic.”

Bineînțeles că ești, aceasta este exprimat în afirmația că El este. Atâta vreme cât El este, tu nu ai nevoie să fii. Lasă-L pe El să fie ceea ce este – totul – și atunci vei găsi fericirea în adevărul că tu ești nimic. Dar nu uita că singura cale de a

afirma în mod corect că tu ești nimic este aceea de a recunoaște că Dumnezeu și doar Dumnezeu *este*.

Spiritul lui Iehova va rămâne peste El. Același Spirit ne este dat nouă, pentru ca El să rămână cu noi pentru totdeauna. El va fi pentru noi tot ceea ce a fost pentru Isus, pentru că El este „eternul Spirit”. Spiritul omului este viața omului, de vreme ce „trupul fără spirit este mort”. Astfel, Spiritul lui Dumnezeu este viața lui Dumnezeu. „Spiritul este viață datorită neprihănirii.” Când Spiritul lui Iehova se odihnește peste cineva, acel cineva are puterea vieții lui Iehova, „puterea unei vieți fără sfârșit”. Ceea ce poate fi făcut de acel cineva (fii atent, nu este vorba despre ce poate el să facă, ci despre ceea ce se poate face prin el; vezi Fapte 2:22) este măsurat doar de către propriul scop al lui Dumnezeu pentru el. Când viața lui Iehova animă o persoană, nu contează cât de ne semnificativă este ea, atunci este ea instrumentul puterii nelimitate. Când Dumnezeu a suflat viața Sa într-un bulgăre de pământ, țărâna a devenit om având stăpânire peste tot pământul.

Cât de diversificate sunt manifestările Spiritului! Aici sunt expuse cel puțin șase din cele „șapte Spirite ale lui Dumnezeu”. Spiritul lui Dumnezeu este mai întâi de toate înțelepciune și putere, pentru că ochii sunt un sinonim pentru percepție. Coarnele indică puterea, iar Mielul înjunghiat din mijlocul tronului are „șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Spirite ale lui Dumnezeu trimise în tot pământul” (Apocalipsa 5:6). De ce sunt ele trimise în tot pământul? Pentru a spiona oamenii? Nicidecum! Ele sunt

trimise pentru a fi înțelepciunea noastră, pentru că Hristos este pentru noi „puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu”.

„Spiritul înțelepciunii și al priceperii, Spiritul sfatului și al puterii.” Înțelepciunea este practică, nu teoretică. Este reală, nu doar o concepție. Înțelepciunea lui Dumnezeu nu se epuizează pe sine în formule și declarații. Ceea ce sfătuiește Dumnezeu în înțelepciunea Lui, aceea face. Sfatul păcii este între Tatăl și Fiul, iar Hristos, pacea noastră a venit să facă pace cu noi. „El întinde înțelepciune sănătoasă celui neprihănit” (Proverbele 2:7). Acest cuvânt, „înțelepciune”, și, de asemenea, cel din Iov 12:16, „cu El sunt puterea și înțelepciunea” sunt la fel precum cuvintele „materie” și „lucrare” din următoarele texte: „Tu îmi descompui *materia*” (Iov 30:22) și „Domnul oștirilor (...) minunat în sfătuire și excelent în *lucrare*” (Isaia 28:29). Stă în înțelepciunea Lui îndeplinirea lucrului respectiv. „El a făcut pământul prin puterea Lui, a întemeiat lumea prin înțelepciunea Lui și a întins cerurile prin discernământul Lui” (Ieremia 10:12). Aceasta este înțelepciunea pe care ne-o dă Dumnezeu. Este înțelepciunea care reușește. Nu este înțelepciunea omului, care plănuiește și apoi încearcă planurile pentru a vedea dacă vor funcționa. Planul lui Dumnezeu întotdeauna funcționează. Planul Lui lucrează singur. De ce trebuie să eșueze omul? Nu poate să eșueze dacă acceptă darul gratuit al lui Dumnezeu. Înțelepciunea lui Dumnezeu și puterea lui Dumnezeu trebuie să învingă totul, iar ele sunt ale noastre în Hristos. Despre omul care umblă în sfatul Domnului este spus că „orice va face el va prospera” (Psalmii 1:1-3).

„Și îl va face să aibă un discernământ ascuțit în teama Domnului.” Cele două cuvinte „discernământ ascuțit” provin dintr-un singur cuvânt ebraic, din verbul care înseamnă „a miroși”. Este verbul de la care provine cuvântul ebraic pentru vânt, aer, spirit. Este același cuvânt care este tradus prin „miros” în Geneza 8:21, „Domnul *a mirosit* o savoare plăcută”, în Psalmii 115:6: „au nas, dar nu miros”, precum și în alte locuri. Așa că putem citi acest verset, „Spiritul Domnului îl va face să miroase teama de Domnul”. Dar noi mirosim respirând, inspirând aerul. Așa că avem cea mai literală traducere făcută de Segond: „Il respirera la crainte de l’Eternel” – „El va respira teama de Domnul”. Aceasta înseamnă că teama de Domnul este viața Lui, El o respiră cu fiecare respirație. Și pentru că, datorită respirației simțim plăcere din miros, iar a respira este în sine o plăcere, putem vedea, de asemenea, în textul din *RV*: „Plăcerea Lui va fi teama de Domnul.”

Amintește-ți că Isus este reprezentantul omului. Cel la care se face referire aici este din „tulpina lui Isai”. Hristos a fost făcut din sămânța lui David după trup (Romani 1:3-4). De aceea este „omul Isus Hristos” asupra căruia se odihnește Spiritul priceperii. De aceea, în El, același dar este al nostru. Oricine își găsește plăcerea în legea Domnului, va avea prosperitate în fiecare lucru, iar Spiritul Domnului este dat cu scopul ca noi să ne găsim plăcerea în teama de Domnul. Dacă în aerul pe care îl respirăm recunoaștem propriul Spirit de viață al lui Dumnezeu, viața însăși va fi o plăcere mai mare decât oricând înainte, iar plăcerea vieții noastre va fi prezența Domnului. Așa a fost cu Isus.

Poate suflarea lui Dumnezeu să facă un om bun? Mai mult ca sigur. Hristos a suflat peste ucenici și a spus: „Primiți Duhul Sfânt” (Ioan 20:22). La început Dumnezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului. Omul era perfect ca formă, dar nu era viață în el. Ca om, el nu era bun de nimic. Apoi Dumnezeu a suflat în nările lui suflarea vieții, iar omul a devenit un suflet viu – un om „foarte bun”. De îndată ce Dumnezeu l-a făcut pe om perfect suflând în el, El a văzut tot ce făcuse și iată, „toate erau foarte bune”. Dar aceasta nu putea fi spus despre om înainte ca suflarea lui Dumnezeu să fie pusă în el. Prin urmare, suflarea lui Dumnezeu este aceea care l-a făcut pe om bun – foarte bun. Suflarea vieții, a vieții lui Dumnezeu în Hristos, era cea care l-a făcut bun și prin aceasta suntem noi salvați (vezi Romani 5:10). La fel de gratuit precum aerul, ne este dat Spiritul Sfânt, iar El vine la noi chiar în darul aerului. Dumnezeu ne dă aer, suflându-l moment de moment în plămâni noștri pentru ca noi să trăim. Dar El Se așteaptă ca noi să trăim în neprihănire și ne dă mijloacele prin care putem trăi neprihănit, pentru că viața pe care El o dă tuturor oamenilor este propria Lui viață, iar viața Sa este neprihănire. Dacă L-am recunoaște pe Domnul așa cum este, am respira neprihănirea cu fiecare respirație. Spiritul Domnului ar fi viața noastră, astfel încât am fi pe deplin spirituali (vezi Romani 8:9-10). Spiritul ar fi înțelepciunea și puterea noastră. Am cunoaște voia lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu ar gândi în noi, astfel lucrând *voința*, și noi am face voia Lui, pentru că în același timp El lucrează *îndeplinirea* după buna Sa plăcere. Există posibilități infinite înaintea omului care acceptă Spiritul lui Dumnezeu ca viață a sa. Ceea ce ochiul nu a văzut, urechea

nu a auzit și ceea ce mintea omului nu a conceput, Dumnezeu ne-a descoperit prin Sfântul Său Spirit.

El nu va judeca după aparență sau după zvonuri. Dar tocmai acesta este modul, și singurul mod, în care judecă oamenii. Observă contrastul: „El nu va judeca după cum văd ochii Lui, nici nu va muștra după cum aud urechile Sale, ci El va judeca cu dreptate.” Aceasta înseamnă că El judecă cu dreptate^[1] pentru că nu judecă după privire sau după auzire. Prin urmare, a judeca după cum vede cineva sau după cum aud urechile cuiva, înseamnă a judeca nedrept. Dar de vreme ce acesta este singurul mod prin care se realizează judecata în această lume, înseamnă că pe pământ nu există judecată dreaptă. Un binecunoscut magistrat londonez a spus unui om care a venit la curtea sa căutând dreptate: „Trebuie să știi că legea și dreptatea sunt două lucruri complet diferite. De aici poți lua legea, dar nu și dreptatea.” Așa este, nu pentru că nu există încă oameni în lume care să aibă dorințe bune, ci pentru că cea mai bună judecată umană trebuie să fie defectuoasă. Este absolut imposibil să existe un guvern uman perfect drept.

„El va judeca cu dreptate.” El însuși este dreptate. Viața Lui este dreptate. El judecă cu dreptate pentru că judecă prin El însuși. Este experiența Lui personală. El a trecut prin orice fază posibilă a experienței umane. Cu toate că în El nu a existat niciodată păcat, El a fost făcut păcat pentru noi și, ca păcătos, El a experimentat pedeapsa datorată păcatului. „Pedeapsa păcii noastre era asupra Lui.” El a fost făcut păcat pentru noi, cu scopul ca „noi să fim făcuți neprihănirea lui Dumnezeu în El”. De aceea, când acest scop este împlinit în

noi, noi nu venim deloc la judecată (vezi Ioan 5:24), dar dacă nu, experimentăm pedeapsa care urmează inevitabil respingerii vieții Sale. Când la judecată se va vedea că viața perfectă, eternă a lui Dumnezeu a fost dată tuturor oamenilor, fiecare suflet va pronunța sentința asupra lui însuși și va declara că Dumnezeu este drept. Nimeni nu poate spune că este nedrept ca Dumnezeu să ne dea nouă exact ce I-a dat singurului Său Fiu născut.

Cu suflarea buzelor Lui va nimici pe cel rău. Compară cu 2 Tesaloniceni 2:8. „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor.” Viața Lui lucrează în mod constant pentru a mistui răul – tot ce duce la moarte – altfel nu am putea trăi. Viața lui Dumnezeu din lumina soarelui, din aer și apă este în continuu la lucru pentru a purifica pământul. Deșeurile sunt mistuite. Aceasta ne arată cum Spiritul lui Dumnezeu lucrează pentru curățarea noastră. Dar dacă, în ciuda bunătății lui Dumnezeu, ne ținem de rău, așa încât noi înșine suntem răi, atunci, în final, acea viață care ne este dată pentru susținerea noastră și care lucrează pentru binele nostru mistuind ceea ce este corupt, în mod necesar ne va mistui și pe noi așa cum ucide plaga pământul. Astfel, nimicirea celor răi din ultima zi se face prin viața lui Dumnezeu și este în conformitate cu lucrarea lui Dumnezeu de a păstra viața. Lucrarea vieții va rezulta în distrugerea morții, distrugând orice cauză a morții.

Atunci lupul va locui împreună cu mielul, iar leopardul va sta alături de un copil. Vaca și ursoaica și puii lor se vor hrăni și vor sta împreună. Atât de blânde vor fi aceste animale încât un copil poate să le conducă după plăcerea sa,

iar fiarele veninoase de acum vor fi tovarășii inofensivi de joacă ai copilului de la sân, „nu vor face rău, nici nu vor distruge”, pentru că atunci tot pământul va fi plin de cunoștința Domnului. Iar „înțelepciunea care vine de sus este mai întâi curată, apoi pașnică, blândă și ușor de implorat, plină de milă și de roade bune” (Iacov 3:17).

Observă ce schimbare va avea loc în natură pentru fiarele feroce, dar nu presupune că aceasta implică vreun plan nou. Este doar restaurarea acelei condiții a lucrurilor care a existat la început. Dumnezeu nu a făcut niciodată vreo fiară să o prade pe cealaltă. La început, când Dumnezeu a dat omului dieta de fructe și cereale, a spus: „Și pentru orice fiară a pământului și pentru orice pasăre, pentru orice târâtoare în care este viață, am dat orice iarbă verde ca hrană; și așa a fost” (Geneza 1:30). Lupul, leopardul și leul erau prin urmare erbivori la început, la fel cum este boul.

Dumnezeu este păstorul cel bun care Își hrănește turma, veghind pentru binele ei și dându-și viața pentru ca oile pășunii Lui să aibă viață. El nu Își păzește turma pentru a trăi pe seama ei. Satana este leul care răcnește, dând târcoale căutând pe cine să înghită. De la el au învățat oamenii să distrugă viața pentru ca ei să trăiască, și făcând astfel, și-au scurtat propria viață. Deoarece, distrugerea nu poate niciodată produce viață, tot așa cum mânia omului nu poate produce neprihănirea lui Dumnezeu. Și când omul, domnul creației, a început să dezvolte instinctul satanic de a prăda animalele ce erau așezate sub el pentru protecție și îngrijire, și ele au dezvoltat aceleași trăsături, devorarea puternică, în locul păzirii celui mai slab. Astfel, pământul a devenit atât

de plin de violență încât Dumnezeu a fost obligat să îl curețe printr-un potop de ape. Acum, după atât de mult timp, se întoarce condiția din acele zile (Matei 24:37), astfel încât Dumnezeu va fi obligat să curețe din nou pământul printr-un potop de foc. „Atunci judecata va locui în pustie și dreptatea va rămâne în câmpul roditor, iar lucrarea dreptății va fi pacea; și efectul dreptății, liniștea și siguranța pe vecie”; iar poporul lui Dumnezeu „va locui în locuințe liniștite și sigure, în locuri odihnitoare” (Isaia 32:16-18).

Din toate acestea este ușor de observat că pe noul pământ, care va fi pur și simplu pământul așa cum a fost făcut la început ca locuință a omului, nu va mai exista consumul de carne printre oameni. Abatoarele vor fi necunoscute. Nu vor mai curge râuri de sânge și niciun animal nu-și va mai sacrifica viața pentru a satisface instinctele demonice ale crudului stăpân. Omul se va bucura atunci să trăiască așa cum Dumnezeu planificase. Viața va fi susținută prin viață, nu prin moarte, și astfel viața va fi perfectă.

Probabil nu va mai fi niciunul care să conteste acest lucru. Cel mai lacom devorator de carne nu va gândi, dacă se va opri să se gândească, la uciderea și mâncarea în locașul lui Dumnezeu, când „tabernacolul lui Dumnezeu va fi cu oamenii și El va locui cu ei” (Apocalipsa 21:3). Nu se poate ca toți să vadă în aceasta un motiv pentru a lăsa acum întrebuințarea cărnii ca aliment și pentru a adopta, în locul ei, meniul bogat al lui Dumnezeu dat omului? Acest timp ne este dat pentru a ne pregăti pentru lumea viitoare. Trebuie să începem de acum să trăim viața care se va continua în eternitate. Nimeni nu gândește că poate nutri în continuare

ura și invidia, așteptând ca Dumnezeu să îi schimbe caracterul în dragoste și pace la venirea Sa. Atunci de ce să credem că poate fi continuat orice alt obicei care nu va exista în starea perfectă?

Unii pot argumenta că animalele încă se mai pradă unele pe altele și că natura animalelor nu va fi schimbată până la venirea Domnului. Adevărat, iar acest lucru conține un motiv pentru care oamenii ar trebui să își schimbe obiceiurile. Oamenii nu sunt animale, ci sunt făcuți cu caractere morale ca să poată fi asociații lui Dumnezeu. Dacă omul nu ar fi fost înzestrat cu voință liberă, ceea ce-l unește cu Dumnezeu, atunci nu ar fi avut nicio responsabilitate și ar depinde de Dumnezeu să facă toate schimbările din el, fără cooperarea lui. Dar așa cum este, omul trebuie să desăvârșască sfințirea cu teamă de Dumnezeu. Ce lucru umilitor pentru orice om să admită că el așteaptă ca Domnul să efectueze schimbările în caracterul său, la fel cum o face El în animale. Împărăția lui Dumnezeu stă să vină și voia Lui se va face pe pământ ca în cer, prin aducerea indivizilor din timpul prezent la perfecta voie a lui Dumnezeu. Fie ca pacea lui Dumnezeu să stăpânească în inimile voastre.

The Present Truth, 23 februarie 1899

Notă de subsol:

[1] N.t. – Cuvântul folosit în limba engleză pentru a exprima dreptatea este *righteousness*, care poate fi tradus și cu *neprihănire*. A se ține cont de acest lucru în studiul curent.

10. Domnul, stindardul meu

Isaia 11:10-16 (Traducerea *Lowth*):

¹⁰Și se va întâmpla în acea zi că rădăcina lui Isai, care stă ca semn pentru popoare, La El se vor întoarce națiunile, iar locurile Lui de odihnă vor fi slăvite. ¹¹Și se va întâmpla în acea zi că Iehova Își va întinde din nou, a doua oară, mâna, pentru a recupera rămășița poporului Său care rămâne din Asiria, din Egipt și din Patros, din Cuș, din Elam, din Șinear, din Hamat și din regiunile vestice. ¹²Iar El va ridica un semn pentru națiuni; și îi va strânge pe exilații lui Israel și pe risipiții lui Iuda îi va aduna, din toate cele patru extremități ale pământului. ¹³Iar gelozia lui Efraim va înceta, iar dușmănia lui Iuda nu va mai fi. Efraim nu va mai fi gelos pe Iuda, iar Iuda nu va mai fi în dușmănie cu Efraim. ¹⁴Ci vor invada granițele filistenilor vestici. Împreună îi vor prăda pe copiii din Est; peste Edom și peste Moab își vor întinde mâna, iar fiii lui Amon le vor fi supuși. ¹⁵Și Iehova va lovi cu secetă limba mării egiptene și Își va scutura mâna peste râu cu vântul Lui furtunos. Îl va împărți în șapte râuri și îi va face să treacă peste ele fără să-și ude picioarele. ¹⁶Și va exista o cale pentru rămășița poporului Său care va rămâne din Asiria, cum a fost cu Israel, în ziua când a ieșit din țara Egiptului.

Prima privire la textul ce compune lecția aceasta îi va arăta studentului că trebuie să se întoarcă înapoi pentru a putea face legătura. „Se va întâmpla în acea zi.” În care zi? Evident în ziua în care nuiaua va răsări din tulpina lui Isai. Să studiem tot capitolul 11 din Isaia în această legătură de

idei și vom vedea că acoperă întreaga perioadă de la prima venire a lui Hristos până la a doua Sa venire și restaurarea tuturor lucrurilor. Însă, capitolul este împărțit în două secțiuni. Primele nouă versete acoperă această întreagă perioadă și apoi, începând cu versetul 10, aceeași perioadă este din nou acoperită, cu câteva detalii adiționale.

Compară versetul 10 cu Ioan 12:32: „Eu, dacă voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.” Astfel, versetul dinaintea noastră spune că toate națiunile se vor întoarce la „rădăcina lui Isai, care stă ca semn pentru popoare”. Domnul este stindardul „Hristos și El răstignit” constituie semnul în jurul căruia urmează să se adune popoarele.

Este scris: „Blestemat este oricine este spânzurat pe lemn” (Galateni 3:13). Crucea era semnul dezonoarei și al rușinii. Era cea mai umilitoare moarte ce putea fi impusă asupra cuiva. Totuși, chiar această moarte dezonorantă este gloria lui Hristos. Prin cruce, care era considerată de oamenii din vremea lui Isus cel mai mizerabil sfârșit pentru un derbedeu, Isus a fost înălțat până la dreapta Maiestății în ceruri. Semnul dizgrației a fost coroana slavei Sale. „Dumnezeu să mă ferească să mă laud cu altceva în afară de crucea Domnului nostru Isus Hristos” (Galateni 6:14).

Care este lecția pentru noi? Aceea că există cea mai luminoasă speranță pentru cel mai umil și mai disprețuit dintre oameni. Stindardul în jurul căruia Dumnezeu intenționează să strângă „pe cei exilați ai lui Israel” este Hristos răstignit, care înseamnă, Hristos disprețuit și respins

de oameni. Dacă ar ocupa o poziție într-un loc înălțat, într-un nimb de glorie și de acolo i-ar chema pe bieții exilați la El, ei ar putea foarte bine să ezite. Dar când însuși locul de adunare este punctul cel mai de jos al degradării, nu poate exista nicio îndoială că „oricine vrea” poate veni. Calea este adaptată pentru cel mai umil și mai slab. Este necesar să fie așa pentru ca nimeni să nu fie oprit. Dar acolo unde cel mai umil și mai slab poate să vină, este absolut imposibil ca cel mai înalt și mai puternic să fie exclus. Ei pot cu ușurință să se umilească și să se coboare, dacă vor, dar celorlalți le este absolut imposibil să se înalțe pe ei înșiși.

Iudeii credeau că vor pricinui cea mai zdrobitoare înfrângere lui Hristos – înjosindu-L până la extrem – pe când, de fapt, ei Îl înălțau. El a fost înălțat de pe pământ până la înălțimea cerului. Calea spre cer există datorită crucii. Această lume este compusă din mândrie și înălțare de sine – „pofa cărnii, pofa ochilor și mândria vieții” – astfel că, într-adevăr, crucea înalță în realitate pe cineva deasupra și departe de acest pământ.

„Odihna Lui va fi glorioasă.” Crucea dă odihna. Isus cheamă: „Veniți la Mine, voi toți care lucrați și sunteți greu împovărați și vă voi da odihnă” (Matei 11:28). Odihna este odihna de Sabat – odihna pe care și-a luat-o Dumnezeu când și-a sfârșit lucrarea de creație de șase zile. Crucea creează: „Dacă cineva este în Hristos, este o nouă creație” sau „are loc o nouă creație”. Crucea restaurează ceea ce s-a pierdut prin cădere. Căderea l-a deposedat pe om de slava lui Dumnezeu, crucea o restaurează. Crucea creează din nou, făcând aceeași lucrare pe care Dumnezeu a făcut-o la

început. Crucea reprezintă o lucrare perfectă, completă, pentru că pe ea Isus a spus: „S-a împlinit!” Acum, lucrarea încheiată înseamnă odihnă. Nu poate să însemne altceva, de aceea crucea lui Hristos trebuie să dea odihnă tuturor celor care vin la ea.

Mai mult, de vreme ce răscumpărarea este identică cu creația – *este* creație – restaurând ceea ce a fost pierdut, este evident că odihna pe care o aduce este identică cu odihna ce a urmat după încheierea lucrării de creație de la început. În crucea lui Hristos găsim Sabatul, odihna Domnului. Vezi cum oamenii au inversat ordinea lui Dumnezeu. Ei găsesc în Sabatul lui Dumnezeu doar o cruce. A te odihni în ziua a șaptea a săptămânii „în conformitate cu porunca”, atunci când majoritatea oamenilor fac din ea cea mai aglomerată zi din săptămână, pare pentru ei o cruce prea mare pentru a fi purtată. Ei bine, dacă acesta este modul în care o privesc, nu vor găsi nicio odihnă în ea. Dar lasă-i să vină la crucea lui Hristos și să o accepte fără nicio rezervă. Nu-i lăsa să ia doar o parte din ea și să respingă o alta, ci lasă-i să ia toată crucea împreună cu întreaga viață a lui Isus. Atunci ei vor găsi odihna perfectă – Sabatul lui Dumnezeu. Și atunci va fi o bucurie să arate spre odihna perfectă pe care o dă Hristos, odihnindu-se de propriile lor lucrări în ziua pe care El a dat-o ca memorial, ca semn al puterii Lui de a răscumpăra.

„Se va întâmpla în acea zi, că Domnul își va întinde mâna a doua oară, pentru a recupera rămășița poporului Său.” Aceasta nu va fi un lucru mărunț, ci va fi o strângere „din cele patru colțuri ale pământului”. Și de vreme ce „rămășița” este cea care urmează să fie strânsă, este evident că această

lucrarea este ultimul lucru ce va fi făcut în legătură cu poporul lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea de încheiere a evangheliei. Prin evanghelie, Israelul lui Dumnezeu – biruitorii – urmează să fie strâns. Despre această chestiune, privind „a doua” întindere a mâinii lui Dumnezeu pentru a-și strânge poporul, citește primul capitol intitulat „Timpul făgăduinței”, care a apărut pe prima pagină a revistei *Present Truth* din 29 decembrie 1898, în legătură cu prima din aceste lecții din Isaia.

Ultimele versete ale acestui capitol indică puterea care va însoți lucrarea de încheiere a evangheliei. „Va fi o cale (...) așa cum a fost pentru Israel în ziua când a ieșit din țara Egiptului.” Citește raportul despre minunata călăuzire a lui Dumnezeu. Eliberarea nu s-a produs prin nicio putere omenească, ci prin tăria Dumnezeului Atotputernic. Gândește-te la minunatele miracole din Egipt și la despărțirea Mării Roșii. Chiar dacă toate aceste lucruri n-au fost decât manifestarea puterii lui Dumnezeu, totul a fost împlinit printr-un agent omenesc. El și-a condus poporul ca pe o turmă prin mâna lui Moise și a lui Aaron (Psalmii 77:20). Aceste semne au fost realizate întotdeauna prin întinderea toiagului din mâna lui Moise. Exact această putere trebuie să se manifeste în predicarea evangheliei înainte ca Domnul să vină. Puterea care a despărțit Marea Roșie trebuie văzută, și va fi văzută, în lucrarea prin care Sabatului – semnul puterii creatoare a lui Iehova – îi va fi dat locul de drept printre cei din poporul lui Dumnezeu. Se va vedea că odihna lui Dumnezeu este minunată și, prin ea, pământul va fi plin de cunoștința slavei Domnului.

11. Noua cântare

Isaia 12:1-6 (Traducerea *Lowth*):

¹În ziua aceea vei spune: Îți aduc mulțumiri, o, Iehova, căci, deși ai fost supărat pe mine, mânia Ta s-a întors și Tu m-ai mângâiat. ²Iată, Dumnezeu este salvarea mea. Mă voi încrede și nu-mi va fi teamă, căci tăria și cântarea mea este Iehova și El a devenit salvarea mea. ³Și când veți scoate ape cu bucurie din fântânile salvării, în acea zi veți spune: ⁴Aduceți mulțumiri lui Iehova, chemați numele Lui, faceți cunoscut printre popoare faptele Lui minunate, amintiți-vă cât de sus este numele Lui înălțat. ⁵Cântați lui Iehova, căci a făcut o lucrare extraordinară. Și aceasta este dovedită pe tot pământul. ⁶Lăudați și strigați de bucurie, o, locuitori ai Sionului, căci mare este în mijlocul tău Sfântul lui Israel.

Acesta este unul dintre cele mai minunate capitole și fiecare ar trebui să îl studieze atât de riguros, astfel încât cuvintele lui să fie pentru totdeauna imprimare în mintea sa. Pasaje precum acesta, pline de mângâiere și de încurajare, ar trebui să fie perfect familiare fiecărei persoane. Ele nu trebuie studiate mecanic, așa cum studiază un elev lecția sa de ortografie, repetându-le ca un papagal, ci inteligent și profund. Nu va fi nevoie de mult timp pentru ca pasajul să fie fixat atât de amănunțit în minte, încât cuvintele să vină natural în ordine. Când s-a împlinit acest lucru, putem studia Biblia în orice moment neprevăzut și ne putem hrăni din cuvântul cel viu care este întotdeauna proaspăt.

Se va observa că acest capitol este continuarea capitolului unsprezece, „în acea zi.” În care zi? În ziua când rădăcina lui Isai stă ca un steag pentru popoare, când Domnul își întinde a doua oară mâna pentru a strânge rămășița poporului Său – exilații lui Israel. Pe scurt, *acum*, căci „acum este timpul acceptat, acum este ziua salvării”. Acest cântec nu trebuie să fie intonat și învățat în viitor, în starea de nemurire. Acum este timpul ca oamenii să spună „Iehova este tăria și cântarea mea, tot El a devenit salvarea mea”, „mă voi încrede și nu-mi va fi frică”.

Observă că acest cântec este identic cu cel cântat de Moise după despărțirea Mării Roșii. Compară cu Exodul 15:2. Când cei răscumpărați stau pe muntele Sion, vor cânta „cântarea lui Moise, slujitorul lui Dumnezeu, cântarea Mielului” (Apocalipsa 15:2-3) și va fi chiar acest cântec. Dar ei l-au învățat înainte să ajungă acolo. Moise era încă în pustie când a cântat cântecul său de triumf. Nu exista apă în deșertul în care se găseau copiii lui Israel când s-au alăturat corului. Dar era potrivit ca ei să cânte. Problema a fost că s-au oprit din cântare și aceasta le-a oprit progresul. Căci „cei răscumpărați de Domnul se vor întoarce și vor veni cântând în Sion; și o bucurie veșnică va fi pe capul lor” (Isaia 51:11). „Cântarea nouă” a celor răscumpărați este aceea pe care au învățat-o pe pământ, inspirați de dragostea lui Dumnezeu, care, deși veșnică, este mereu nouă. „Noua poruncă” este vechea poruncă ce a existat de la început. Când Dumnezeu scoate un om din groapa groaznică și din noroi, El pune un cântec nou în gura lui (Psalmii 40:1-3). Astfel:

„Când în scenele de glorie
Voi cânta un cântec nou,
Va fi chiar vechea istorie
Mult iubită, ca-n ecou.”

„Iată, Dumnezeu este salvarea mea. Mă voi încrede și nu-mi va fi frică.” De ce nu? Cum ar putea să-i fie cuiva frică știind că Dumnezeu însuși este salvarea lui? Nu doar că Dumnezeu salvează, dar El însuși este salvare. Avându-L pe El, avem salvare, nu numai că o căutăm și o sperăm. El este salvarea noastră. Din ce? Din tot ce avem nevoie să fim salvați. „L-am căutat pe Domnul și El m-a auzit și m-a eliberat din toate temerile mele” (Psalmii 34:4). Aceasta este cel mai bun lucru dintre toate. Dumnezeu nu ne salvează numai de moarte, ci și de frica morții (Evrei 2:14-15). Multe lucruri de care ne temem există numai în imaginația noastră, dar tulburarea este la fel de mare pentru noi ca și când pericolul ar fi real; temerile noastre sunt la fel de apăsătoare. Dumnezeu ne salvează din toate aceste temeri. El spune: „Nu-ți fie teamă de frica neașteptată, nici de pustiirea celui rău, când vine. Căci Domnul va fi încrederea ta și va păzi piciorul tău ca să nu fie luat.” „Cine Mă ascultă va locui în siguranță și va fi scăpat de frica de rău” (Proverbele 3:25-26; 1:33).

„Nu există frică în dragoste, ci dragostea desăvârșită alungă frica, fiindcă frica are suferința. Cel care se teme nu este făcut desăvârșit în dragoste” (1 Ioan 4:18). Amintește-ți că Dumnezeu este aproape „în toate lucrurile pentru care Îl chemăm” (Deuteronomul 4:7). „El dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile”, „în El noi trăim, ne mișcăm și avem

ființa” (Fapte 17:25, 28). Iar El este atotputernic, nu este nimeni care să I se împotrivescă (2 Cronici 20:6). „Dumnezeul nostru este în ceruri, a făcut tot ce I-a plăcut” (Psalmii 115:3). Iar gândurile Lui față de noi sunt gânduri de pace, și nu de răutate, ca să ne dea un viitor așteptat (Ieremia 29:11). Prin urmare, nu este clar că orice teamă, indiferent de natura ei sau de obiectul fricii, este dovada neîncrederii? Fie ne îndoim de grija Lui, fie de puterea Lui. Dacă ne temem, aceasta arată că nu credem că Dumnezeu este aproape, sau nu credem că El Se îngrijește de noi, sau nu credem că El poate să ne salveze. Ia în serios acest gând. Gândește-te cât de des ți-a fost teamă și cât de des ești stăpânit și controlat de frică și apoi decide dacă într-adevăr Îl iubești și te încrezi în Domnul.

„Dumnezeu este adăpostul și tăria noastră, un ajutor foarte prezent în necaz. De aceea, nu ne vom teme chiar dacă s-ar zgudui pământul, chiar dacă munții ar fi aruncați în mijlocul mării. Chiar dacă apele ar mugi și ar fi tulburate, chiar dacă munții s-ar zgudui de furtuna lor” (Psalmii 46:1-2). Cineva va spune: „Nu, nu mă aștept să-mi fie teamă în ultima mare zi. Atunci voi fi încrezător în Domnul.” De ce vei fi mai încrezător în Domnul atunci decât acum? Va fi El atunci mai vrednic de încredere decât este acum? Nu știi că dacă nu te familiarizezi cu Domnul și nu înveți să te încrezi în El acum, nu te vei încrede nici atunci în El? Isus vine pentru a Se răzbuna pe cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu (2 Tesaloniceni 1:7-8). Acum toți cei care cunosc numele Domnului își pun încrederea în El (Psalmii 9:10). Prin

urmare, cei care sunt salvați atunci când Domnul vine, vor fi găsiți încrezători.

„Dar sunt atâtea lucruri mici care mă înspăimântă și mă neliniștesc. Nu îmi este teamă de lucruri mari. Știu că atunci Domnul mă va proteja, dar nu mă aștept să mă păzească de neliniștea față de sunetele neașteptate, sau de timiditatea și teama de a vorbi vreun cuvânt la vreo întâlnire, sau din a fi îngrijorat pe mare sau pentru cei care sunt pe ea.” De ce nu? Nu vezi că aceasta este, de fapt, o alungare a lui Dumnezeu din lucrurile obișnuite ale vieții? El este un Dumnezeu de aproape, la fel de mult cum este și de departe (Ieremia 23:23). Cel care face lucrurile cele mai mari este pe deplin capabil să le facă și pe cele mai mici. Teama în lucrurile mici este dovada neîncrederii în Dumnezeu, la fel de mult ca teama în lucrurile mari. Ea arată că nu credem că Dumnezeu este foarte aproape sau că este destul de mare ca să se ocupe de detalii. Adevăratul copil al lui Dumnezeu, care trăiește o viață de încredere constantă în El, nu trebuie și nu poate să-i fie frică de nimic în lume. Celui căruia nu-i este frică de Dumnezeu, nu poate să-i fie frică de nimic, pentru că nimic nu este la fel de mare ca El.

„Domnul este lumina și salvarea mea. De cine să mă tem? Domnul este tăria vieții mele; de cine să-mi fie frică?” (Psalmii 27:1). El este „încrederea tuturor marginilor pământului și a celor care sunt departe pe mare” (Psalmii 65:5). „Dumnezeul cel veșnic este adăpostul tău și dedesubt sunt brațele veșnice” (Deuteronomul 33:27). „Cel care locuiește în locul tainic al Celui Prea Înalt va rămâne sub umbra Celui Atotputernic. Voi spune despre Domnul, El

este adăpostul și fortăreața mea, Dumnezeuul meu. În El mă voi încrede. Cu siguranță El te va scăpa de capcana vânătorului și de molima distrugătoare. El te va acoperi cu penele Lui și sub aripile Lui te vei încrede. Adevărul Lui va fi scutul și pavăza ta. Nu-ți va fi frică de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care zboară ziua, nici de molima care umblă în întuneric, nici de distrugerea care prăpădește la mijlocul zilei” (Psalmii 91:1-5).

Această încredere perfectă este rezultatul familiarizării cu Dumnezeu. Pentru că a învățat să se încreadă în Domnul în toate lucrurile, dovedind că nimic nu este prea mic pentru atenția Lui, poate să se încreadă în El în marea încercare. „În întoarcere și odihnă veți fi salvați. În liniște și încredere va fi tăria voastră” (Isaia 30:15). Când dragostea desăvârșită alungă frica, atunci trebuie să rămână odihna desăvârșită. Aceasta este odihna care rămâne pentru poporul lui Dumnezeu. Este ținerea desăvârșită a Sabatului. Este binecuvântata Lui odihnă pe care Sabatul Domnului o face cunoscută. „Ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeuului tău”. Dar păstrarea Sabatului nu este nicidecum împlinită prin odihna de lucrările manuale din ultima zi a săptămânii. Încetarea muncii noastre din acea zi nu este decât semnul odihnei noastre desăvârșite în Dumnezeu – a încredințării sufletelor noastre lui Dumnezeu în facerea de bine ca unui creator credincios (1 Petru 4:19). Dar odihna desăvârșită trebuie să fie constantă. A te încrede într-o zi și a fi îngrijorat și temător în următoarea, nu înseamnă a te odihni în Dumnezeu. Astfel, în mesajul Sabatului Domnului care ne pregătește pentru venirea Lui,

găsim acea descoperire a lui Dumnezeu ca creator și domn, care ne va păzi pentru totdeauna, ca niciodată să nu ne mai fie frică. Ce solie minunată!

„Tăria și cântarea mea este Iehova. El a devenit salvarea mea.” Observă ce primește în schimb cel care a recunoscut că nu are nicio putere: Îl primește pe Domnul ca tărie a sa. Toată tăria Domnului este a lui. Astfel, este „întărit cu toată tăria după puterea Lui glorioasă” (Coloseni 1:11). Aceasta este cu mult mai bine decât ar putea spera cineva, chiar mai mult decât cea mai înaltă estimare a puterii lui.

„Cu bucurie veți scoate apă din fântânile salvării.” Când? Acum, oricând sunteți însetați după salvare. Isus a implorat: „Dacă îi este cuiva sete, să vină la Mine și să bea” (Ioan 7:37). „Cui îi este sete să vină. Și oricine vrea, să ia din apa vieții fără plată” (Apocalipsa 22:17). Dumnezeu este „izvorul apelor vii” (Ieremia 2:13). „În El trăim”, prin urmare, în continuu scoatem apă din fântânile salvării, fie că știm lucrul acesta, fie că nu. Recunoaște acest fapt și a bea din apa vieții va fi o bucurie.

„Faceți cunoscut printre popoare faptele Lui minunate.” Aceasta este ocupația propriu-zisă a tuturor oamenilor. Nimeni nu are dreptul să vorbească altui suflet despre slăbiciunea lui. Singura noastră ocupație este să vorbim despre slava împărăției lui Dumnezeu și să discutăm despre puterea Lui, „pentru a face cunoscut fiilor oamenilor faptele Lui mărețe și maiestatea glorioasă a împărăției Lui” (Psalmii 145:12). Spuneți cetăților lui Iuda: „Iată Dumnezeul vostru!” În general, nu trebuie să le spunem

oamenilor prea mult despre propria noastră slăbiciune și lipsă de importanță, de obicei, ei au o cunoaștere bună a acestui lucru fără ostenele noastre speciale de a arăta aceasta. Nu le face niciun bine și ne crește descurajarea când vorbim despre slăbiciunea noastră. Dar când vorbim despre puterea lui Iehova, avem un subiect fără sfârșit, și unul care îl întărește și încurajează atât pe vorbitor, cât și pe ascultător.

„Laudă și strigă, locuitor al Sionului, pentru că mare este Sfântul lui Israel în mijlocul tău.” „Este un râu, ale cărui valuri va bucura cetatea lui Dumnezeu, locul sfânt al tabernacolelor Celui Prea Înalt. Dumnezeu este în mijlocul ei, ea nu va fi mișcată” (Psalmii 46:4-5). Prezența lui Dumnezeu în Sion îl face de neclintit. Tot așa prezența lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său le asigură siguranța. Prezența lui Dumnezeu recunoscută într-un om, îl face „ferm, de neclintit, întotdeauna prosperând în lucrarea Domnului” (1 Corinteni 15:58). De ce să strigați? Pentru că sunteți atât de mari? Nu! Pentru că Dumnezeu este atât de mare, iar El locuiește în noi. „Mai mare este Cel care este în voi decât cel care este în lume” (1 Ioan 4:4). „Ce să spunem deci în fața acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine poate fi împotriva noastră?” „Sunt convins că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici domniile, nici puterile, nici lucrurile prezente, nici lucrurile care vor veni, nici înălțimea, nici adâncimea, nici orice altă faptură nu vor putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus, Domnul nostru.”

The Present Truth, 9 martie 1899

12. Judecata asupra Babilonului

Isaia 13:1-22 (Traducerea *Lowth*):

²Peste un munte semeț ridică steagul, înalță glasul, fă semn cu mâna pentru ca ei să intre pe porțile prinților. ³Am dat o sarcină războinicilor mei înrolați, i-am chemat chiar pe cei puternici ai Mei pentru a-Mi executa mânia, pe cei care se bucură nespuse de mult în măreția Mea. ⁴Sunetul unei mulțimi din munți, ca de popor mult, sunetul tumultului unor împărății, al unor națiuni strânse laolaltă! Iehova, Dumnezeul oștirilor, strânge oștirea pentru luptă. ⁵Ei vin dintr-un pământ îndepărtat, de la marginea cerului; Iehova și instrumentele mâniei Sale, pentru a distruge tot pământul. ⁶Strigați, căci ziua lui Iehova este aproape, ca o distrugere de la Cel Atotputernic va veni. ⁷De aceea, toate mâinile vor fi slăbite și fiecare inimă muritoare se va topi, iar ei vor fi îngroziți. ⁸Chinuri și suferințe îi va cuprinde, ca o femeie în durerile nașterii vor suferi. Se vor uita unul la altul cu uimire. Fețele lor vor fi precum flăcările de foc. ⁹Iată, ziua lui Iehova vine neînduplecată; indignare și mânie arzătoare, pentru a face pământul o pustie. Iar pe păcătoșii ei El îi va distruge din ea. ¹⁰Da, stelele cerului și constelațiile lor nu își vor mai da lumina lor. Soarele se întunecă la ivirea lui, iar luna nu va mai face lumina ei să strălucească. ¹¹Iar Eu voi vizita lumea pentru relele ei, pe cei

răi pentru fărădelegea lor, și voi pune capăt aroganței celui mândru, voi zdrobi trufia celui înspăimântător. ¹²Îl voi face pe muritor mai prețios decât aurul curat, da, un om mai mult decât aurul bogat al Ofirului. ¹³Căci voi face cerurile să tremure, iar pământul va fi zguduit din locul lui, în indignarea lui Iehova, Dumnezeul oștirilor și în ziua mâniei Lui aprinse. ¹⁴Iar rămășița va fi ca o căprioară vânată și ca oile când nu este nimeni care să le strângă. Fiecare va privi spre poporul lui și fiecare va fugi în propriul lui pământ. ¹⁵Oricine va fi prins va fi lovit și toți cei care sunt strânși într-un trup vor cădea de sabie. ¹⁶Sugarii lor vor fi loviți în fața ochilor lor, casele lor vor fi prădate și nevestele lor necinstite. ¹⁷Iată, îi ridic împotriva lor pe mezi care nu vor ține seama de argint. Cât despre aur, nu vor avea plăcere de el. ¹⁸Arcurile lor îi vor lovi pe tineri și nu vor avea milă de rodul pântecelui. Ochiul lor nu va avea milă nici măcar de copii. ¹⁹Iar Babilonul, el, care a fost frumusețea împărățiilor, va deveni gloria mândriei caldeilor, ca prăbușirea Sodomei și a Gomorei de mâna lui Dumnezeu. ²⁰Nu va mai fi niciodată locuit, nici nu se va mai trăi în el din generație în generație. Arabul nu-și va mai întinde cortul acolo, nici păstorii nu-și vor mai face țarcurile acolo. ²¹Ci acolo va fi locuința pustie a animalelor sălbatice și bestiile care urlă le vor umple casele. Acolo vor locui puii de struț și stafiile își vor ține încurcăturile. ²²Lupii vor striga unul la altul în palatele lor și balaurii în casele lor voluptuoase, iar timpul ei este aproape să vină și ziua ei nu va fi prelungită.

Aceasta este „proorocia referitoare la Babilon care a fost descoperită lui Isaia fiul lui Amos” (Isaia 13:1). Lecția poate părea foarte lungă, dar principalul punct care necesită analiză este: Ce este Babilonul? Când acest punct este înțeles, capitolul ca întreg va fi foarte ușor, deoarece constă pur și simplu în afirmații directe privind soarta Babilonului și de aceea nu îl putem lua bine în considerare decât ca întreg.

Originea Babilonului este dată în capitolul 11 din Geneza. După potop, oamenii au venit într-o câmpie din țara Șinear și au spus unul către altul: „Să construim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul și să ne facem un nume ca să nu fim împrăștiați peste fața întregului pământ.” Domnul a văzut ceea ce „și-au imaginat să facă” și le-a încurcat limba ca să nu mai poată continua construcția. Astfel, ceea ce s-au gândit ei să evite a venit asupra lor. Au fost risipiți. Numele cetății pe care au început să o construiască era „Babel” care înseamnă „confuzie” pentru că limba lor, precum și ideile lor mândre, au fost încurcate. De vreme ce Babel sau Babilon înseamnă confuzie, este evident că termenul nu este limitat la un loc sau cetate anume, ci oriunde este confuzie acolo este Babilon.

„Unde este invidie și ceartă, acolo este confuzie și orice lucrare rea” (Iacov 3:16). „Domnul cunoaște gândurile celui înțelept, că sunt deșarte” (1 Corinteni 3:20). De aceea, El oferă armele spirituale care sunt „puternice prin Dumnezeu pentru a învinge fortificațiile, a doborî imaginațiile și orice lucru înălțat care se înalță pe sine împotriva cunoștinței de Dumnezeu și pentru a aduce orice gând rob față de

ascultarea lui Hristos” (2 Corinteni 10:4-5). Calea lui Dumnezeu este perfectă, pentru că gândurile Lui sunt perfecte și doar ele durează pentru veșnicie. Doar mintea lui Dumnezeu poate gândi drept, așa cum doar Dumnezeu poate face fapte drepte. „Nu există putere decât de la Dumnezeu.” Omul nu are mai multă putere în el însuși de a gândi, decât are pentru a trăi și a se mișca. La fel cum orice încercare a omului de a acționa de la el însuși rezultă în mișcări dezordonate, tot așa orice încercare a omului de a gândi în opoziție cu Dumnezeu trebuie să ducă la nimic, ceea ce înseamnă că va fi pe deplin confuz. Vedem, deci, că Babilonul este la fel de extins, precum e opoziția față de Dumnezeu.

Cât timp a stat vechea cetate a Babilonului, a fost întruchiparea înălțării lăudăroase împotriva lui Dumnezeu. Capitolul al patrulea din Daniel descoperă acest spirit. În Isaia 47:8 citim despre Babilon că a spus: „Eu sunt și nu este nimeni în afară de mine.” Acest spirit a caracterizat fiecare națiune din ziua când lăudăroșeniile blasfematoare ale lui Belșatar au fost întrerupte brusc de distrugerea împărăției lui de către mezi.

Babilonul a fost o împărăție universală (Daniel 2:37-38). Împărăția, ca nume, a încetat o dată cu moartea lui Belșatar și cucerirea cetății de către mezi, dar în realitate ea a existat până astăzi. Aceasta este atât de evident din capitolul ce îl analizăm, căci vorbește despre judecățile asupra Babilonului, dar este evident că acestea nu sunt altele decât judecățile finale asupra întregului pământ. Prin urmare, citim că Domnul „își strânge oștirile de luptă de la marginea

cerului și armele indignării Lui pentru a distruge tot pământul” (versetele 4-5). „Iată, ziua Domnului vine, crudă, împreună cu mânie și furie pătimașă pentru a pustii țara și îi va distruge pe păcătoșii din ea.” Domnul spune că în timpul acestei judecăți a Babilonului, va pedepsi lumea pentru răutatea ei și pe cel rău pentru fărădelegea lui, și va face ca aroganța celui mândru să înceteze, și va umili aroganța celui înspăimântător. Va zgudui cerurile, iar pământul va fi îndepărtat de la locul lui în furia Domnului oștirilor și în ziua mâniei Lui aprinse. Compară toate acestea cu al doilea capitol din Isaia, unde avem un raport al judecăților lui Dumnezeu asupra fiecărui turn înalt și asupra oricărui zid întărit, când mândria oamenilor va fi plecată și monumentele oamenilor vor fi umilite și doar Domnul va fi înălțat.

Comparând Isaia 47:8-9 cu Apocalipsa 18:7-8, vedem că profetul Ioan, la un secol după Hristos, folosește, în ceea ce privește Babilonul, exact același limbaj care este folosit de profetul Isaia la șapte sute de ani înainte de Hristos. Aceasta arată că împlinirea profeției din Isaia era încă în viitor în zilele lui Ioan, deși cetatea ce fusese construită în câmpia Șinear a fost dărâmată cu mult timp în urmă. Nu avem nevoie să recurgem la ideea că unul a fost Babilonul literal, iar celălalt, Babilonul spiritual sau figurativ, căci limbajul lui Ioan se referă la cetate la fel de literal, așa cum face și Isaia. Dar vedem că Babilonul nu a fost nicidecum limitat la cetatea din cărămidă și piatră care a fost înfrumusețată de Nebucadnețar, nici la poporul cunoscut cu numele de babilonieni. El încă există, iar distrugerea lui va fi judecata

finală asupra pământului, când păcatul și păcătoșii vor fi distruși, iar rebeliunea împotriva lui Dumnezeu va înceta pentru totdeauna.

Se poate ridica întrebarea: dacă această judecată înspăimântătoare asupra Babilonului, Isaia 13, se referă la judecata finală asupra celui rău, cum se face că mezi sunt menționați ca luând parte la această pedeapsă? Răspunsul este foarte simplu. Se întâmplă așa pentru că judecata asupra Babilonului a început acum două mii cinci sute de ani, când mezii au capturat Babilonul și l-au distrus pe Belșatar în înălțimea mândriei lui impertinente. Pustiirea acelei cetăți mândre și rele este o dovadă că orice lucru care se înalță pe sine împotriva lui Dumnezeu va fi distrus.

Cu aceste adevăruri în minte, acest capitol este foarte simplu. Având cunoștința a ceea ce înseamnă Babilonul, nu numai aceasta, ci o mare parte din profețiile lui Isaia, Ieremia și Ezechiel sunt clarificate. Dumnezeu își cheamă poporul să iasă din Babilon, în care au fost timp de o lungă durată de atunci înainte. Au fost luați captivi în Babilon din cauza rebeliunii lor trufașe împotriva lui Dumnezeu. Oricine, al cărui suflet este înălțat, este în Babilon. Un om poate să iasă și să fie liber în orice timp, permițând minții Spiritului lui Dumnezeu să ia locul minții carnale, care este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu. Acum este timpul să te grăbești să ieși afară din Babilon, căci „timpul lui este aproape să vină și ziua lui nu va fi prelungită”.

The Present Truth, 16 martie 1899

13. Eliberarea lui Israel

Isaia 14:1-12 (Traducerea *Lowth*):

¹Căci Iehova va avea milă de Iacov și îl va alege din nou pe Israel. Și El le va da odihnă în toată țara lor; străinul li se va alătura și se va lipi de casa lui Iacov. ²Națiunile îi vor lua și îi vor duce în propriile lor locuri și casa lui Israel îi va stăpâni în țara lui Iehova, ca servitori și slujnice. Îi vor lua captivi pe cei cărora le fuseseră captivi și vor domni peste opresorii lor. ³Și se va întâmpla în acea zi că Iehova îți va da odihnă din nenorocirea ta, din îngrijorarea ta și din robia grea ce a fost așezată asupra ta. Vei rosti această pildă despre regele Babilonului și vei spune: ⁴Cum a încetat opresorul! Extracțiunile de aur au încetat! ⁵Iehova a frânt toiagul celor răi, sceptrul stăpânitorilor. ⁶Cel care lovea națiunile în furie cu o continuă lovitură, cel care stăpânea națiunile cu mânie, este persecutat și nimeni nu oprește acest lucru. ⁷Tot pământul este în odihnă, este liniștit, izbucnesc într-un strigăt plin de bucurie. ⁸Chiar pinii se bucură de tine, cedrii din Liban. De când ai căzut tu, niciun tăietor nu s-a mai ridicat împotriva noastră. ⁹Hadesul de dedesubt este mișcat din cauza ta, ca să te întâlnească la venirea ta. El îi trezește pentru tine pe puternicii morți, pe toți conducătorii pământului. El face să se ridice de pe tronurile lor toți regii națiunilor. ¹⁰Toți aceștia te vor acosta și îți vor spune: Tu, chiar și tu ai devenit slab ca noi? Ești și tu făcut ca noi? ¹¹Este atunci mândria ta coborâtă în mormânt, sunetul instrumentelor tale vesele? Au devenit paraziții culcușul tău și viermii acoperământul tău? ¹²Cum ai căzut din cer, o, Lucifer, fiul zorilor!

Ar fi bine ca fiecare dintre cei care urmăresc aceste studii din Isaia, să păstreze alături de ei, ca referință permanentă, articolul intitulat „Timpul făgăduinței” care însoțește prima lecție. Fiecare lecție care urmează va imprima adevărul rezumat acolo tot mai mult în minte, până când o privire aruncată în orice parte a cărții lui Isaia, îi va permite studentului să vadă că ea se referă la ultimele zile ale istoriei acestei lumi.

Luați în considerare condiția lui Israel din timpul când această profeție a fost scrisă. Ei nu erau în captivitate, ci locuiau în țara Canaan, având propriul rege. Nu știm exact data când a fost scrisă, dar știm că nu mai târziu de anul 700 î.Hr., Isaia a profetizat în timpul domniei lui Ozia, Iotam, Ahaz și Ezechia, începând de la sfârșitul domniei lui Ozia (vezi Isaia 1:1 și 6:1-9). Iotam și Ahaz au domnit fiecare șaisprezece ani, iar Ezechia douăzeci și nouă de ani (2 Cronici 27:1, 28:1 și 29:1). În al paisprezecelea an al domniei lui Ezechia a avut Isaia o solie specială pentru el, anunțându-i moartea și mai târziu restabilirea lui. Știm acest lucru pentru că atunci au mai fost adăugați cincisprezece ani la viața regelui (2 Împărați 21:6). Prin urmare, profetul a profetizat cel puțin patruzeci și șase de ani, adică până în anul 713 î.Hr. Nu a profetizat după moartea lui Ezechia, chiar dacă a făcut-o până la acea vreme, din moment ce, dacă ar fi făcut-o, ar fi fost menționat în Isaia 1:1. Dar chiar dacă a continuat până la moartea lui Ezechia, lucrarea sa a fost cu cel puțin 700 de ani înainte de Hristos, pentru că Ezechia a murit în 698 î.Hr.

Acum, acest mic studiu asupra datei nu este o chestiune tehnică. Este un lucru de o importanță vitală. De aici vedem că această profecie a lui Isaia privind alegerea lui Israel, aducerea la locul lor și oferirea odihnei în propria lor țară, a fost rostită cu aproape o sută de ani înainte ca ei să fie duși în Babilon. Pe timpul când făgăduința a fost rostită, împărăția se bucura de prosperitate, iar israeliții locuiau în siguranță în țara Canaanului. Totuși, Dumnezeu le-a promis că vor avea din nou odihnă în propria lor țară. Acest lucru este foarte important.

Ceva asemănător se găsește în istoria lui David (vezi 2 Samuel 7:1-10). De acolo învățăm că, atunci când David, la apogeul puterii lui, Domnul oferindu-i odihnă față de toți dușmanii lui, își propune să construiască o casă Domnului, primește o mare promisiune de la Dumnezeu, din care o parte este aceasta: „Mai mult, voi stabili un loc pentru poporul Meu Israel și îi voi sădi ca să poată locui într-un loc al lor și să nu se mai mute. Iar copiii celor răi să nu-i mai chinuie ca odinioară.” Aceste lucruri arată că prezentul pământ al Canaanului, chiar dacă ar fi atât de roditor ca în zilele lui Iosua, nu este destul de bun ca să fie moștenirea poporului lui Dumnezeu. David a mărturisit că el era doar un străin și un călător pe pământ, iar aceasta s-a întâmplat când împărăția sa era la apogeu (1 Cronici 29:15). El se considera un călător la fel de mult ca Avraam, Isaac și Iacov. Doar când păcătoșii vor fi distruși din țară, astfel încât copiii celor răi nu vor mai putea să chinuie, vor putea cei blânzi să moștenească pământul și să se bucure din plin de pace (Psalmii 37:9-11).

„De cine este biruit un om, de acela este și robit” (2 Petru 2:19). „Oricine păcătuiește este robul păcatului” (Ioan 8:34 – RV). „Propriile fărădelegi îl vor apuca pe cel rău și va fi legat de corzile propriilor păcate” (Proverbele 5:22). Niciun om nu poate fi în robie dacă nu este învins de păcat. Daniel a fost în Babilon mai mult de șaptezeci de ani, dar nu a fost niciodată în robie. El nu a cedat păcatului și astfel, în loc să fie un servitor, a devenit stăpânul ținutului. Cei trei tovarăși ai săi erau la fel de liberi. Atât de liberi erau ei, chiar și în Babilon, încât atunci când au fost legați cu sfori și aruncați într-un cuptor încins datorită loialității lor față de Dumnezeu, focul ce fusese destinat pentru distrugerea lor, a ars doar legăturile și le-a permis să umble în libertate. Ei erau „cu adevărat liberi”, pentru că Fiul însuși i-a făcut liberi (vezi Daniel 3:13-25). Astfel, vedem că numai păcatul poate să robească pe cineva în Babilon, iar Satana este autorul păcatului. De aceea, când citim făgăduința că poporul lui Dumnezeu îi va robi pe cei care mai înainte îi înrobiseră pe ei și va stăpâni peste opresorii lor, știm că aceasta înseamnă victorie asupra tuturor păcatelor lor și asupra întregii puteri a diavolului. Este împlinirea jurământului pe care Dumnezeu l-a jurat tatălui nostru Avraam „că îl va împlini pentru noi, astfel încât, fiind eliberați din mâna vrăjmașilor noștri să Îi putem sluji fără frică, în sfințenie și în neprihănire înaintea Lui toate zilele vieții noastre” (Luca 1:73-75).

Victoria este a noastră acum, căci „aceasta este victoria care a învins lumea, tocmai credința noastră” (1 Ioan 5:4). Dar va veni un timp când Satana însuși va fi legat, așa încât nu

mai poate „înșela națiunile” (Apocalipsa 20:1-3). Atunci nu numai o parte, ci tot poporul lui Dumnezeu, adunat din toate țările, va izbucni în cântare: „Cum a încetat asupritorul! Orașul de aur a încetat! Domnul a frânt toiagul celor răi și sceptrul stăpânilor. Cel care lovea poporul în furie cu o lovitură continuă, cel care stăpânea națiunile cu mânie, este persecutat și nimeni nu oprește acest lucru.” Făgăduința este că cei care ne urmăresc sufletul și plănuiesc rănirea noastră, vor fi întorși și aduși în confuzie. Ei vor fi „ca pleava înaintea vântului” și îngerul Domnului îi va alunga. Calea lor va fi întunecată și alunecoasă și îngerul Domnului îi va persecuta (Psalmii 35:4-6). Cântecul celor răscumparați de pe muntele Sionului trebuie învățat aici, căci răscumparații Domnului se vor întoarce și vor veni cântând în Sion (Isaia 51:11). Va fi un cântec nou cel pe care îl vor cânta ei, dar acum, în timpul prezent, Domnul ne ridică din groapa oribilă și din mocirla pământului și ne pune picioarele pe Stâncă, întărește pașii noștri și pune un nou cântec în gura noastră (Psalmii 40:1-3).

Cântecul răscumparii este cântat pe baza eliberării de sub puterea regelui Babilonului. Mai poate exista vreun dubiu cu privire la cine este el? Este cel care lovește națiunile în mânia sa cu o lovitură continuă. Când el este doborât, „tot pământul este în odihnă și liniștit”. Nu este altul decât vrăjmașul, diavolul, care umblă pe tot pământul ca să-i distrugă pe locuitorii lui. Chiar el va fi doborât, cu toate că odată el era „Lucifer, fiul zorilor”, dar „a căzut din cer”. Niciun capitol nu arată această identitate, între regele real al Babilonului și Satana, mai deplin ca acesta. Fie ca acest

adevăr să fie pe deplin înțeles și păstrat. Să se înțeleagă despre cartea lui Isaia că a fost scrisă pentru ultimele zile și că se aplică într-un mod special nouă, și că întreaga profeție devine simplă și poate fi citită cu plăcere și folos.

„Prințul puterii văzduhului, spiritul care acum lucrează în copiii neascultării” (Efeseni 2:2) este Satana, „dumnezeul acestei lumi” (2 Corinteni 4:3-4). De când a câștigat locul care se cuvine de drept lui Dumnezeu, în inimile oamenilor, rezultă în mod natural că el guvernează în națiunile care Îl uită pe Dumnezeu. În timpurile străvechi, nu existau decât națiuni păgâne pe pământ. Închinarea la diavol era religia păgânilor și Satana era adevăratul stăpân în fiecare împărăție. Acum națiunile conducătoare ale pământului se pretind creștine, totuși fiecare este pe față și incontestabil în dezacord cu învățătura lui Hristos. Preceptele lui Dumnezeu sunt sfidate și cei care le urmează și învață și pe alții să facă la fel sunt pedepsiți. În consecință, Satana, autorul confuziei, pentru că este cauza inițială a invidiei și a conflictului – regele Babilonului – încă domnește și îi asuprește pe mulți, chiar din poporul lui Dumnezeu. Dar „mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă victoria prin Domnul nostru Isus Hristos”. Dumnezeu a cercetat națiunile pentru a scoate din ele un popor pentru numele Lui. Oricine va învinge va primi putere asupra națiunilor (Apocalipsa 2:26-27). Dar calificarea necesară pentru a stăpâni națiunile este stăpânirea propriului spirit și acest lucru poate fi făcut numai prin Hristos, căruia i-a fost dată „putere peste toate făpturile” și în care suntem făcuți deplini.

The Present Truth, 23 martie 1899

14. Ambiția egoistă și căderea ei

Isaia 14:12-27 (Traducerea *Lowth*):

¹²Cum ai căzut din cer, o, Lucifer, fiul dimineții! Ești aruncat la pământ, tu care supuneai națiunile! ¹³Totuși ai zis în inima ta: Mă voi sui în ceruri, deasupra stelelor lui Dumnezeu, îmi voi înălța tronul; și voi ședea pe muntele Prezenței Divine pe partea nordului; ¹⁴Mă voi sui deasupra înălțimilor norilor; voi fi ca Cel Prea Înalt. ¹⁵Dar tu vei fi aruncat jos în mormânt, pe marginile gropii. ¹⁶Cei care te vor vedea se vor uita cu atenție la tine, te vor analiza bine; este acesta omul care făcea pământul să tremure, care zguduia împărățiile? ¹⁷Care făcea lumea ca un deșert, care distrugea cetățile? Care nu dădea drumul captivilor la casa lor? ¹⁸Toți regii națiunilor, toți, stau în glorie, fiecare în mormântul lui; ¹⁹Dar tu ești aruncat afară din mormânt, ca un copac detestat, îmbrăcat cu cei uciși, cu cei pătruși de sabie, cu cei care merg jos la pietrele gropii, ca un cadavru călcat în picioare. ²⁰Tu nu li te vei alătura la înmormântare, pentru că ți-ai distrus țara, ți-ai ucis poporul. Sămânța răufăcătorilor nu va fi niciodată vestită. ²¹Pregătiți măcelul pentru copiii lui, pentru fărădelegile părinților lor, ca să nu se ridice și să supună pământul și să umple fața pământului cu cetăți. ²²Pentru că Eu Mă voi ridica împotriva lor, spune Iehova, Dumnezeul oștirilor, și voi pune capăt în Babilon numelui și rămășiței, fiului și fiului fiului, spune Iehova. ²³Îl voi face o moștenire porcilor și niște iazuri de apă. Îl voi afunda în abisul mocirlei distrugerii, spune Iehova,

Dumnezeul oștirilor. ²⁴Iehova, Dumnezeul oștirilor a jurat, spunând: Cu siguranță, așa cum am plănuit, se va întâmpla, și cum am intenționat, se va împlini. ²⁵Pentru a zdrobi pe asirian în țara Mea și pentru a-l călca în picioare pe munții Mei. Atunci jugul lui va fi îndepărtat de la ei și povara lui va fi luată de pe umerii lor. ²⁶Acesta este decretul stabilit pentru tot pământul; aceasta este mâna care este întinsă peste toate națiunile. ²⁷Căci Iehova, Dumnezeul oștirilor, a decretat și cine va anula? Și mâna Lui este cea care este întinsă, cine o va întoarce?

Cei care fac un studiu special al cărții lui Isaia să acorde atenție deosebită textului, căci *acolo* vor găsi ei cunoștința. Lumina vine din cuvânt. Citește porțiunea din Scriptură, care compune lecția, de mai multe ori, cu atenție, gândind profund la fiecare afirmație, comparând totul cu ce este înainte și după. Notele care sunt date pe hârtie în legătură cu textul lecției au rolul de a vă fixa pur și simplu atenția mai profund asupra lui.

În studiul acestei lecții, începe cu capitolul treisprezece și citește până la paisprezece. Va fi bine să recitești și capitolul al doilea. Amintește-ți ce s-a spus în legătură cu timpul făgăduinței și cu scopul cărții lui Isaia și amintește-ți, de asemenea, înțelesul Babilonului. Chiar fără aceste lucruri înaintea noastră, dar mult mai mult cu ele, nu putem eșua să vedem că judecata asupra Babilonului înseamnă distrugerea „tuturor celor mândri” și a „tuturor celor ce fac rău” (Maleahi 4:1) în ultima zi. Această lecție este, deci, într-un mod special, importantă acum.

Lucifer înseamnă „purtător de lumină”. Nota marginală oferă termenul „steaua zilei” și alte traduceri sunt la fel. El este, de asemenea, numit „fiul dimineții”. A fost cu siguranță o făptură minunată, dar acum este căzut din cer din cauza ambiției lui arogante. Nu poate fi îndoială că el este cel mai puternic dintre „îngerii care au păcătuit” și, astfel, „nu și-au păstrat starea lor inițială”, care sunt acum „legați în lanțuri veșnice sub întuneric pentru judecata zilei celei mari” (2 Petru 2:4, Iuda 6). Satana nu mai este purtătorul de lumină, ci prințul întunericului, conducătorul „stăpânilor întunericului acestei lumi” (Efeseni 6:11-12). Dar, cu toate că a căzut din această stare de lumină și slavă, încă își amintește suficient de bine ca să se poată transforma într-un înger de lumină (2 Corinteni 11:14-15). De aceea, trebuie să veghem ca să nu fim înșelați. Chiar și atunci când umblăm cel mai mult în lumină, el va încerca să se furișeze ca o parte a luminii și astfel să ne conducă pe lângă cărare, în timp ce noi credem că suntem în continuare pe drumul cel bun. Dar avem o apărare, și anume „sabia Spiritului, care este cuvântul lui Dumnezeu”, cuvântul adevărului (Efeseni 6:17; Ioan 17:17). Cel care „nu rămâne în adevăr” și care este „un mincinos și tatăl minciunii” (Ioan 8:44) nu poate suferi cuvântul adevărului. Țineți-vă strâns de acesta și diavolul va fugi (vezi Iacov 4:7; 1 Petru 5:8-9).

„Mândria merge înaintea distrugerii și un spirit semeț înaintea căderii” (Proverbele 16:18). „Căci ziua Domnului oștirilor va fi asupra fiecărui om mândru și semeț și asupra fiecăruia care se înalță; și el va fi umilit” (Isaia 2:12). Aceasta pentru că neprihănirea trebuie să domnească și doar

Dumnezeu poate stăpâni în neprihănire, iar El este are un spirit umil. „Iată, sufletul celui înălțat nu este neprihănit în el, dar cel drept va trăi prin credința lui”(Habacuc 2:4). Când neprihănirea, care este blândețe, domină, atunci mândria și ambiția trebuie să fie distruse.

Dumnezeu spune: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.” „De aceea, fiți desăvârșiți după cum și Tatăl vostru care este în cer este desăvârșit.” Lucifer a spus: „Eu voi fi ca Cel Prea Înalt.” În ce greșea Lucifer? Pur și simplu în aceasta: că a urmat calea cea rea de a fi ca Dumnezeu. A crezut că înălțându-se pe sine ar putea fi ca Dumnezeu, pe când înălțarea de sine face pe cineva cel mai neasemănător cu El. Cel care se înalță pe sine nu-L va găsi pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu îi cheamă pe toți să se umilească pentru a umbla cu El (Mica 6:8, notă marginală *KJV*). „El a doborât pe cei puternici din scaunele lor și i-a înălțat pe cei umili” (Luca 1:52). „Cel care se smerește va fi înălțat.” Dumnezeu „l-a ridicat pe sărac din țărână și l-a înălțat pe cerșetor din gunoi ca să îi așeze printre prinți și ca să îi facă să moștenească tronul slavei” (1 Samuel 2:8).

În contrast cu Lucifer, care a încercat să se înalțe pe sine însuși ca să ocupe locul lui Dumnezeu, avem cazul lui Hristos „care, fiind în forma lui Dumnezeu, nu a gândit ca un lucru de apucat să fie egal cu Dumnezeu, ci S-a făcut pe El însuși fără nicio reputație și a luat asupra Sa forma unui rob și a fost făcut în asemănarea oamenilor. Și fiind găsit la înfățișare ca un om, S-a smerit și a devenit supus până la moarte, chiar până la moartea pe cruce. De aceea, Dumnezeu, de asemenea, L-a înălțat foarte mult și I-a dat un

nume care este mai presus de orice nume. Pentru ca în numele lui Isus să se plece orice genunchi, al celor din cer, și de pe pământ, și de sub pământ, și pentru ca fiecare limbă să mărturisească faptul că Isus Hristos este domn, spre slava lui Dumnezeu, Tatăl” (Filipeni 2:6-11).

Îndreptățirea de sine este prin urmare lipsa neprihănirii. Cel care gândește că se poate face neprihănit – care crede că are bunătate în el însuși – este vinovat de același păcat de care a fost vinovat Lucifer și este motivat de același spirit. Este spiritul omului păcatului „care se opune și se înalță pe sine mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau care este demn de închinare. În așa fel încât el, ca Dumnezeu, stă în templul lui Dumnezeu, arătându-se drept Dumnezeu” sau dându-se drept Dumnezeu (2 Tesaloniceni 2:3-4). Oricine se îndreptățește și refuză să primească mustrările învățaturii, care sunt calea vieții (Proverbele 6:23), face parte din omul păcatului. Cel care este mereu nerăbdător în a se arăta ca fiind drept, care devine iritat atunci când este corectat și care este mereu gata cu o scuză plauzibilă pentru orice face, arată că el este una cu Lucifer și în pericol de a împărtăși distrugerea lui. Să învățăm cu adevărat această lecție. Să învățăm de la Hristos, care este blând și smerit în inimă, „care nu a păcătuit și în gura căruia nu s-a găsit viclenie”. Totuși, „când a fost ocărât, nu a ocărât înapoi, când a suferit, nu a amenințat, ci S-a predat pe El însuși Aceluia care judecă cu dreptate” (1 Petru 2:22-23).

„Voi sta, de asemenea, pe muntele adunării în partea nordică.” Literal, „în cel mai nordic punct”. Oricine știe că, cu cât merge mai spre nord, cu atât mai sus apare steaua

nordică. Din aceasta, fiecare poate învăța că dacă ar sta la polul nord, nordul ar fi chiar deasupra. Nordul, prin urmare, este sus. Dumnezeu este „Cel Prea Înalt” și de aceea locuiește „în cel mai nordic punct”. Locuința Lui este „locul cel înalt și sfânt” (Isaia 57:15). „Mare este Domnul și măreț ca să fie lăudat în cetatea Dumnezeului nostru, pe muntele sfințeniei Lui. Frumos în locația lui, bucuria întregului pământ, este muntele Sionului, în partea nordică [literal, „în cel mai nordic punct], cetatea marelui Rege. Dumnezeu este cunoscut în palatele ei de adăpost” (Psalmii 48:1-3).

„Înălțarea nu vine nici din est, nici din vest, nici din sud. Ci Domnul este judecătorul. El coboară pe unul și ridică pe altul” (Psalmii 75:6-7). Înălțarea nu vine nici din est, nici din vest, nici din sud. Atunci trebuie să vină din nord. Și de vreme ce doar Dumnezeu este judecător pentru a ridica și a coborî, atunci înseamnă că El locuiește în nord. Doar de acolo vine înălțarea. Prin urmare, atunci când Lucifer s-a gândit să ocupe nordul, el a pus la cale o imposibilitate, pentru că nu putea ajunge acolo fără a fi înălțat de Domnul oștirilor.

Este o taină cu privire la nord. Aceasta este adevărat chiar și cu privire la acest pământ. Este o atracție acolo. Cuvântul ebraic tradus prin „nord” înseamnă „secret”, „ascuns”. Ce este această atracție – această putere care atrage? Este Dumnezeu. Fiecare manifestare a puterii este doar lucrarea lui Dumnezeu. Hristos a spus despre răstignirea Sa: „Eu, dacă voi fi înălțat, voi atrage pe toți oamenii la Mine” (Ioan 12:32). Prin crucea rușinii și a umilinței, El a fost înălțat până la dreapta lui Dumnezeu – până „în cel mai nordic

punct”. Prin urmare, puterea prin care Dumnezeu atrage toate lucrurile, prin care lumile sunt ținute la locul lor, este puterea crucii. Întreaga creație, tot universul, predică crucea. Orice manifestare a energiei de atracție ne spune despre puterea crucii de a ne salva din păcat. Calea către Cel Înalt este calea crucii. Dacă ne smerim până la moartea crucii putem chiar acum să locuim în „locul tainic al Celui Prea Înalt” și „să rămânem sub umbra Celui Atotputernic”. Căci „taina Domnului este pentru cei care se tem de El”.

„Cum ai fost coborât la pământ, tu care slăbeai națiunile!” Neprihănirea este putere, păcatul este slăbiciune. Satana, vrăjmașul, odată Lucifer, purtătorul de lumină, a adus păcatul în lume și toți au păcătuit. Prin păcat, omul și-a pierdut stăpânirea. Nu i-a fost luată în mod arbitrar, dar nu o mai putea păstra. A pierdut puterea de a stăpâni. Nu se putea stăpâni pe sine însuși și astfel nu putea stăpâni nimic. Atunci „când noi eram încă fără putere, la timpul cuvenit Hristos a murit pentru cel nelegiuit” (Romani 5:6). Satana ne slăbește, dar este mărețul nostru privilegiu de „a fi puternici în Domnul și în puterea tăriei Lui” (Efeseni 6:10). Hristos, Cel blând și smerit, ne este dat nouă, iar El este „puterea lui Dumnezeu”. El a cucerit și în El noi avem „puterea și autoritatea asupra tuturor demonilor” (Luca 9:1). Una dintre cele mai binecuvântate cuvinte de mângâiere este asigurarea că prin credință putem fi „făcuți puternici” „din slăbiciune” (Evrei 11:34).

„Ești aruncat în mormânt ca o ramură abominabilă.” Hristos este adevărata viță. El spune despre Tatăl: „Orice ramură din Mine care nu aduce roade, El o îndepărtează.” „Dacă un om

nu rămâne în Mine, este aruncat ca o ramură și pălește, iar oamenii le adună și le aruncă în foc, iar ele sunt arse” (Ioan 15:1-6). Hristos este pomul vieții, pentru că El este „înțelepciunea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1:24), iar înțelepciunea este „un pom al vieții pentru cei care o apucă” (Proverbele 3:18). El este viața (Ioan 14:6). Nu există viață decât în El. El este, de asemenea, calea – calea spre Dumnezeu (Ioan 14:5-6; Evrei 10:19-20). Numai prin El se poate apropia cineva de Dumnezeu (Ioan 14:6; Efeseni 2:13, 18). Lucifer nu a acceptat această cale, el „nu locuit în Adevăr” și de aceea a fost „coborât la pământ”, aruncat ca o ramură abominabilă. Acesta este un avertisment pentru noi, pentru a rămâne în Viță. Este atât de ușor să facem aceasta, pentru că trebuie doar să ne odihnim. Doar încercând să ne înălțăm pe noi înșine, ne sleim de puteri.

Amintește-ți originea Babilonului (Geneza 11) și caracterul stăpânitorilor lui. Era spiritul lui Lucifer – invidie față de oricine ocupa o poziție superioară și o tendință de a fi deasupra lor. Dar „unde este invidie și ceartă, este confuzie și orice lucrare rea” (Iacov 3:16). De aceea, Satana este plin de orice răutate și întreaga lume, inspirată de același spirit, este coruptă. Dar acesta este motivul pentru care distrugerea Babilonului implică tot pământul. „Căci Mă voi ridica împotriva lor, spune Domnul oștirilor, și voi îndepărta din Babilon numele și rămășița, fiul și nepotul, spune Domnul. De asemenea, îl voi face o pradă pentru păsări și niște iazuri de apă, și îl voi mătura cu mătura distrugerii, spune Domnul oștirilor. Domnul oștirilor a jurat, spunând: Cu siguranță, așa cum am plănuț, se va întâmpla, și cum am intenționat,

se va împlini. Îl voi distruge pe asirian din țara Mea și îl voi călca în picioare pe munții Mei. Atunci jugul lui va fi îndepărtat de la ei și povara lui va fi luată de pe umerii lor. *Acesta este scopul intenționat întregului pământ, și aici este mâna care este întinsă peste toate națiunile.*”

Cum vom scăpa în acest timp al distrugerii? „Dumnezeu este adăpostul și tăria noastră, un ajutor foarte prezent în necaz. De aceea nu ne vom teme chiar dacă s-ar zgudui pământul, chiar dacă munții ar fi aruncați în mijlocul mării” (Psalmii 46:1-2). Dumnezeu, care locuiește în „locul cel înalt și sfânt” locuiește, de asemenea, cu cel care este căit și umil în spirit (Isaia 57:15). Astfel, locul cel înalt și sfânt este locul umilinței. Atunci „cel ce locuiește în locul tainic al Celui Prea Înalt [locul smereniei și al blândeții] va rămâne sub umbra Celui Atotputernic.” „El te va acoperi cu penele Lui și sub aripile Lui te vei încrede; adevărul Lui va fi scutul și pavăza ta. Nu te vei teme de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care zboară ziua, nici de ciuma care umblă în întuneric, nici de distrugerea care prăpădește la mijlocul zilei. O mie să cadă lângă tine și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia. Doar vei privi cu ochii și vei vedea răsplătirea celor răi. Pentru că ai făcut din Domnul, care este adăpostul meu, chiar din Cel Prea Înalt, locuința ta. Niciun rău nu ți se va întâmpla, nicio plagă nu se va apropia de locuința ta.”

The Present Truth, 30 martie 1899

15. Blestemul mistuitor

Isaia 24:1-23 (Traducerea *Lowth*):

¹Iată, Iehova golește țara și o pustiește, chiar o întoarce cu susul în jos și îi risipește pe locuitori. ²Și cum va fi cu poporul, tot așa și cu preotul; cum va fi cu robul, tot așa va fi cu stăpânul; cum va fi slujnicei, așa va fi cu stăpâna; cum va fi cu cumpărătorul, tot așa va fi cu vânzătorul; cum va fi cu cel ce ia cu împrumut, tot așa va fi cu cel ce dă cu împrumut, cum va fi cu cămătarul, așa va fi cu cel ce dă camăta. ³Țara va fi pe deplin golită și prădată, pentru că Iehova a vorbit acest cuvânt. ⁴Țara plânge, se ofilește, lumea slăbește de tot, se ofilește, poporul semeț al țării slăbește de tot. ⁵Țara este chiar stricată sub locuitorii ei: pentru că ei au încălcat legea, au schimbat decretul. ⁶Au rupt legământul cel veșnic. De aceea, un blestem mistuie țara, pentru că cei ce locuiesc în ea sunt vinovați. De aceea sunt distruși locuitorii țării și puțini sunt muritorii lăsați în ea. ⁷Vinul cel nou geme, vița se ofilește, toți care erau bucuroși în inimă, suspină. ⁸Sunetul vesel al timpanului a încetat, zgomotul bucuriei nu mai este, sunetul vesel al harpei a încetat. ⁹Nu vor mai bea vin cu cântece, vinul din palmier va fi amar pentru cei ce-l vor bea. ¹⁰Cetatea este dărâmată, este pustiiată, orice casă este astupată, așa încât nimeni nu poate intra în ea. ¹¹Este un strigăt pe străzi după vin. Toată veseliea a trecut, bucuria întregului pământ e alungată. ¹²Pustiirea este lăsată în cetate, poarta este doborâtă de o mare mulțime. ¹³Da, așa va fi chiar în centrul țării, în mijlocul poporului, ca scuturarea măslinului și ca spicuirea când se termină culesul viilor. ¹⁴Dar aceștia își vor ridica glasul, vor cânta. Apele vor cânta cu bucurie lui Iehova. ¹⁵De aceea, pe

coastele depărtate, slăviți-L pe Iehova, pe coastele îndepărtate ale mării, lăudați numele lui Iehova, Dumnezeul lui Israel. ¹⁶Din cea mai îndepărtată parte a țării am auzit cântece. Slavă celui neprihănit! Dar eu spun: Vai! Nenorocirea mea, nenorocirea mea! Vai de mine! Jefuitorii jefuiesc, da, jefuitorii își continuă crudele lor jefuiri. ¹⁷Groaza, groapa și lațul sunt asupra ta, o, locuitor al țării. ¹⁸Și se va întâmpla că cel care fuge de groază, va cădea în groapă. Și cel care scapă de groapă, va fi luat în laț, căci stăvilarele de sus sunt deschise și temeliile pământului se clatină. ¹⁹Pământul este grozav de zguduit, este complet sfărâmat în bucăți, este zdruncinat cu violență din locul lui. ²⁰El se clatină înapoi și-ncolo ca un om beat, se mișcă înapoi și-ncolo ca o colibă noaptea. Pentru că nelegiuirea lui apasă greu asupra lui, va cădea și nu se va mai ridica. ²¹Și se va întâmpla în ziua aceea că Iehova va aduna în înălțime oștirea ce este în înălțime, iar pe pământ, pe regii pământului. Și vor fi strânși laolaltă ca un mănunchi într-o groapă, ²²și vor fi închiși unul lângă altul în închisoare, și după multe zile, li se va cere socoteală. ²³Luna va fi uluită, și soarelui îi va fi rușine, pentru că Iehova, Dumnezeul oștirilor va domni pe Muntele Sion și în Ierusalim, și înaintea bătrânilor va fi glorificat.

Lectura acestui capitol face mai adâncă impresia că această carte a lui Isaia este într-un mod special o carte pentru ultimele zile. Profeților din vechime li s-a descoperit „că nu pentru ei, ci pentru noi au slujit ei lucrurile care vă sunt raportate de către cei care v-au predicat evanghelia cu Duhul Sfânt trimis din cer” (1 Petru 1:12). Acest capitol nu ne

spune numai ce va avea loc în ultimele zile, ci, de asemenea, cauza. Studiază capitolul ca un întreg și observă că este o unitate, prezentând un singur lucru.

Observă ce urmează să vină asupra pământului. Urmează să devină gol, întors cu susul în jos, „mistuit de blestem”, „complet dispărut”. Urmează să se clatine încoace și-ncolo ca un om beat și să fie înlăturat ca o colibă. Acestea sunt expresii foarte tari. Ele nu semnifică mai puțin decât distrugere totală la venirea Domnului.

Termenii „a se ofili”, „a se veșteji”, care indică „slăbiciune, boală, sunt frecvente în acest capitol. Verbul din expresia „întoarce cu susul în jos” înseamnă „copleșit de durere”. Astfel, în versetul 4, „lumea *slăbește de tot*”, avem adevărul că lumea se îmbolnăvește. Devine bătrână și slabă, de aceea amețește și se clatină, în loc să meargă înainte.

De ce se va întâmpla astfel? Versetul 5 ne spune. „Pentru că ei au încălcat legea, au schimbat decretul. Au rupt legământul cel veșnic.” La început, omului i s-a dat stăpânire peste pământ. Nu doar peste animale, păsări, pești, peste târâtoarele de pe fața pământului, ci peste pământul însuși (Geneza 1:26). Acum, când guvernatorul nu se poate controla pe sine, când încalcă legile și le face nule, ce poate rezulta de aici decât că tot ce este sub comanda lui este în dezordine? Pământul simpatizează cu domnul lui. Prin faptul că omul și-a pierdut stăpânirea, pământul a devenit sălbatic. Blestemul nu distruge pământul pentru că Dumnezeu îl trimite într-un mod arbitrar, ci pentru că

neascultarea omului față de legile pe care ar trebui să le țină și să le execute aduce blestemul.

„Puțini oameni lăsați.” Mulțumim Domnului, El Își trimite mesagerul înaintea feței Lui, pentru a întoarce inimile copiilor spre părinți și pe părinți spre copii, pentru ca să nu fie nevoie să vină și să lovească pământul cu distrugere totală (Maleahi 4:5-6). Când Domnul „l-a îndepărtat pe om” și este o „mare părăsire în mijlocul țării”, totuși „sămânța cea sfântă va fi materia ei” (Isaia 6:12-13). Cine va fi unul dintre acești câțiva? „Oricine dorește” poate să vină.

Compară versetele 21-22 cu Apocalipsa 20:4-6. La venirea Domnului, toți cei răi care sunt în viață vor fi distruși de strălucirea venirii Lui (2 Tesaloniceni 2:8). Ei nu pot suporta scena. O mie de ani va rămâne pământul pustiu, în timp ce poporul lui Dumnezeu, luat la venirea lui Hristos, atât cei vii, cât și cei morți, făcuți nemuritori (1 Corinteni 15:51, 54; 1 Tesaloniceni 4:13-18), vor fi cu Domnul. La sfârșitul celor o mie de ani, cei răi care au fost strânși laolaltă cum sunt prizonierii strânși în groapă, vor fi examinați. Atunci fărădelegea lor va fi abătută asupra lor și pământul va fi purificat, iar „prima stăpânire” se va întoarce (Mica 4:8).

„Atunci Domnul oștirilor va domni glorios pe Muntele Sion și înaintea bătrânilor Lui.”

Observă versetul 20: „Pământul se va clătina încoace și-ncolo ca un om beat” și nelegiuirea lui va fi grea asupra lui. Aici vedem clar că greutatea păcatului face pământul să se clatine la fel cum se întâmplă și oamenilor.

„Pământul este topit în întregime” (versetul 19). Compară-l cu 2 Petru 3:11. Citește tot acest capitol din urmă și vei vedea mai clar că, în profetația lui Isaia, este luată în considerare venirea Domnului. Dar, chiar dacă toate aceste lucruri vor dispărea în acel timp, „totuși noi, după promisiunea Lui, căutăm ceruri noi și un pământ nou unde locuiește neprihănirea”.

Nu pierde din vedere faptul că în acea zi „Domnul va pedepsi oștirea înaltă a celor din înalt” (versetul 21). Compară cu nota marginală de la Efeseni 6:12: „Spiritele rele din locurile înalte.” Compară ultima parte a capitolului al doilea din Isaia. Ziua Domnului este împotriva oricărui lucru mândru și semeț. Atunci, pentru a scăpa, să ne ascundem în Acela care este blând și smerit în inimă, pentru ca furtuna să treacă peste noi, ca să fim printre aceia care Îl slăvesc pe Dumnezeu de la marginile pământului și „cântă maiestății Domnului” (versetele 13-15).

The Present Truth, 6 aprilie 1899

16. Eliberarea poporului lui Dumnezeu

Isaia 25:1-9 (Traducerea *Lowth*):

¹O, Iehova, tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te voi înălța. Îți voi lăuda numele pentru că ai făcut lucruri minunate; sfaturi din vremuri străvechi, promisiuni neclintit de adevărate. ²Căci Tu ai făcut cetatea un morman, citadela puternic fortificată o ruină. Palatul celor mândri, să nu mai fie o cetate, să nu mai fie rezidit niciodată. ³De aceea, Te slăvește poporul îndârjit. Cetatea națiunilor

însământătoare se va teme de Tine. ⁴Pentru că Tu ai fost o apărare pentru sărac, o apărare pentru cel nevoiaș în suferința sa, un adăpost în furtună, o umbră împotriva căldurii, când rafala celor însământători se dezlănțuie ca o furtună de iarnă. ⁵Precum căldura dintr-un pământ uscat, vei umili tumultul celor mândri. Cum este căldura umbrită de un nor gros, triumful celor însământători va fi umilit. ⁶Iar Iehova, Dumnezeul oștirilor, va face pentru toate popoarele, pe acest munte, un ospăț de delicatese, un ospăț cu vinuri vechi, de delicatese foarte bogate, de vinuri vechi perfect rafinate. ⁷Și pe muntele acesta El va distruge învelitoarea care acoperea fața tuturor popoarelor, și vălul care era răspândit asupra tuturor națiunilor. ⁸El va distruge complet moartea pe vecie. Și Domnul Iehova va șterge orice lacrimă de pe toate fețele. Și rușinea poporului Său, El o va îndepărta de pe tot pământul, căci Iehova a vorbit. ⁹În ziua aceea vor spune: Iată, acesta este Dumnezeul nostru. Ne-am încrezut în El și El ne-a salvat. Acesta este Iehova. Ne-am încrezut în El. Ne vom bucura și vom triumfa în salvarea Lui.

„O, Doamne, Tu ești Dumnezeul meu.” Oricine spune acest lucru în deplină înțelegere, din inimă, are totul. Nimic nu îl poate nemulțumi, nimic nu îl poate îngrijora, nimic nu îl poate face temător. Citește Exodul 34:6-7 pentru a afla ce este Domnul și, de asemenea, 1 Cronici 29:11-12 și Psalmii 95:3-5 pentru a învăța puterea Lui și apoi gândește-te ce infinită comoară are oricine poate spune: „O, Doamne, Tu ești Dumnezeul meu.”

Iehova nu este numai ființa căreia ne închinăm, la care ne plecăm cu reverență ca la unul infinit ce e deasupra noastră,

ci El este al nostru. El ne aparține, la fel de adevărat cum Îi aparținem și noi Lui. „Domnul este partea mea de moștenire și paharul meu” (Psalmii 16:5). Tuturor celor ce L-au primit pe Hristos, „El le-a dat puterea să devină copii ai lui Dumnezeu, celor care cred în numele Lui” (Ioan 1:12). Crezând, devenim copii ai lui Dumnezeu „și dacă suntem copii, atunci suntem moștenitori; moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Isus Hristos” (Romani 8:17). Prin credință devenim părtași naturii lui Dumnezeu, la fel cum Hristos este una cu El. El este al nostru până acolo că tot ce are El și tot ce este El ne aparține nouă. Noi Îl avem pe El.

Această cunoștință a fost cea care i-a dat lui Iosafat și întregului Israel victoria asupra unei forțe mult superioare, chiar înainte ca bătălia să înceapă și când totul părea împotriva lor. Ei erau la limită și nu era nicio perspectivă pământească de scăpare. Atunci Iosafat a stat în mijlocul adunării lui Israel și a spus: „O, Doamne, Dumnezeul părinților noștri, nu ești Tu Dumnezeu în cer? Nu stăpânești Tu peste toate împărățiile păgânilor? Și nu sunt în mâna Ta puterea și tăria așa încât nimeni nu ți se poate împotrivi?” (2 Cronici 20:6). Faptul că Dumnezeu este în cer, arată că El este peste toate și face tot cei Îi place (Psalmii 115:3). Nimic nu este greu pentru El și niciun vrăjmaș nu I se poate împotrivi. De aceea, când Iosafat a adăugat pe lângă aceasta: „Nu ești Tu Dumnezeul nostru?”, el a obținut deja victoria. Și aceasta pentru că, de vreme ce Dumnezeu era al lui, toți cei care veneau împotriva lui, veneau, de asemenea, împotriva Domnului, iar prăbușirea lor era sigură. Prin

urmare, când această rugăciune a credinței a fost rostită, asigurarea a venit: „Nu vă temeți și nu vă descurajați din cauza acestei mari mulțimi, pentru că bătălia nu este a voastră, ci a lui Dumnezeu.” „Nu voi va trebui să luptați în această bătălie. Așezați-vă, stați liniștiți și priviți salvarea Domnului care este cu voi” (2 Cronici 20:15, 17). Lui Dumnezeu Îi aparține victoria. „Mâna Lui cea dreaptă și brațul Său sfânt I-au adus victoria” (Psalmii 98:1). Când prin credință pretindem ca El este al nostru, atunci dovedim că acea credință este victoria care a biruit lumea.

„Tu ai făcut lucruri minunate.” Numele Lui este Minunat (Isaia 9:6), deci este în natura Lui a face lucruri minunate. El nu face nimic care să nu fie minunat. Epoca minunilor este epoca lui Dumnezeu. „Care Dumnezeu este așa mare ca Dumnezeul nostru? Tu ești Dumnezeul care faci minuni. Tu ți-ai declarat puterea printre popoare” (Psalmii 77:13-14). „Multe, o, Doamne, Dumnezeul meu, sunt lucrările Tale minunate pe care le-ai făcut și gândurile Tale care sunt îndreptate către noi. Ele nu pot fi socotite în ordine înaintea Ta. Dacă aș declara și aș vorbi despre ele, sunt mai multe decât pot fi numărate” (Psalmii 40:5). De aceea, să „cântăm Domnului un cântec nou, pentru că El a făcut lucruri minunate” (Psalmii 98:1). „Voi vorbi despre onoarea slăvită a maiestății Tale și despre lucrările Tale minunate” (Psalmii 145:5). Aici este ceva despre care să vorbim. „Toate lucrările Tale te vor lăuda, Doamne, și sfinții Tăi te vor binecuvânta. Vor vorbi despre slava împărăției Tale și despre puterea Ta” (versetele 10-11). Dacă oamenii ar face

întotdeauna aceasta, lucrurile precum descurajarea sau teama ar fi necunoscute.

„Sfaturile Tale de demult sunt credincioșie și adevăr.” Ambele cuvinte, „credincioșie” și „adevăr”, au aceeași rădăcină pe care noi l-am anglicizat-o ca „amin”. Cuvântul înseamnă „fermitate”, „hotărâre”, „soliditate”, „imuabilitate”. Așa că putem citi: „Planurile Tale de demult sunt amin și amin” sau, așa cum spune *Lowth*, „neclintit de adevărate”. Isus Hristos este „amin, martorul credincios și adevărat” (Apocalipsa 3:14). Numele Lui este, de asemenea, Sfătuitor (Isaia 9:6). Astfel „toate promisiunile lui Dumnezeu, în El, sunt da și, în El, amin” (2 Corinteni 1:20).

Toate promisiunile lui Dumnezeu se centrează pe o mare făgăduință, și anume făgăduința venirii lui Hristos. El nu este nepăsător față de făgăduința Sa, chiar dacă oameni necredincioși pot crede că este (2 Petru 3:3-4, 9). Acesta a fost scopul lui Dumnezeu de când a început lumea, iar El „lucrează toate lucrurile după sfatul voii Lui” (Efeseni 1:11). Făgăduințele Lui sunt „neclintit de adevărate”. Credincioșia Lui este stabilită „chiar în ceruri” (Psalmii 89:2), așa că făgăduința venirii lui Hristos este la fel de adevărată precum cerurile. Corpurile cerești sunt întotdeauna loiale timpurilor lor hotărâte. Cei care le observă mișcările și iau aminte la ele, știu că își vor respecta timpurile hotărâte chiar la secundă. Tot așa va fi cu venirea lui Hristos în slavă pentru judecată și mântuire.

„Dumnezeu este adăpostul și tăria noastră, un ajutor foarte prezent în necaz” (Psalmii 46:1). Copiii oamenilor se

adăpostesc la umbra aripilor Sale (Psalmii 36:7). „Pentru că ai făcut din Domnul, care este adăpostul meu, chiar din Cel Prea Înalt, locuința ta, niciun rău nu ți se va întâmpla și nicio plagă nu se va apropia de locuința ta” (Psalmii 91:9-10). Domnul este tot ceea ce are nevoie cineva. El este „un loc de adăpost în furtună”, „o umbră împotriva căldurii”, totuși El este un soare, chiar „un foc mistuitor” (Evrei 12:29) și „Își are calea în vârtejul de vânt și în furtună” (Naum 1:3). De la El primim lumină și căldură și, de asemenea, umbră. Aceasta înseamnă că în El găsim o temperatură uniformă. Dar cei care nu își pun încrederea în El vor fi în întuneric și în același timp vor fi mistuiți de căldură. „Binecuvântați sunt toți cei care își pun încrederea în El.”

Domnul oștirilor va face pentru toți oamenii un ospăț cu lucruri grase, un ospăț cu vinuri pe drojdii, cu lucruri grase pline de măduvă, adică cu tot felul de delicatese. El asigură masa pentru toți, și oricine dorește poate veni să mănânce, „fără bani și fără plată”. „Tu ai pregătit o masă înaintea mea, în prezența vrăjmașilor mei. Mi-ai uns capul cu untdelemn. Paharul meu dă peste el” (Psalmii 23:5). Chiar dacă inamicul poate veni cu toată puterea, furios și lăudându-se, amenințând calamități groaznice, putem sta jos în liniște și să mâncăm. Domnul ne invită la ospățul Său și chiar atunci când vine la noi ca oaspete, El asigură hrana.

„Pe muntele acesta.” Adică pe Muntele Sion. Vezi ultimul verset din capitolul precedent. Acesta este locuința lui Dumnezeu (Psalmii 2:6, 48:1-2) și acolo a pregătit El sărbătoarea mântuirii pentru toți oamenii.

Învelitoarea care este aruncată peste tot poporul și vălul răspândit peste toate națiunile urmează să fie luat pe Muntele Sion. Peste tot pământul, peste toate mințile și peste toate viețile se odihnește umbra blestemului. „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, fiind făcut blestem pentru noi” (Galateni 3:13). Doar prin sângele noului legământului – legământul cel veșnic – se găsește iertarea păcatelor. Dar dumnezeul acestei lumi a orbit mințile tuturor celor care nu cred (2 Corinteni 4:4) și această învelitoare a necredinței reține strălucirea slavei crucii, care înghite blestemul. Totuși, când inima se întoarce la Domnul, învelitoarea este dată la o parte. Adevărata lumină strălucește acum și oricine vrea poate vedea lumina în lumina Lui. Chiar dacă majoritatea nu va crede, ci va persista în umblarea în întuneric, vine timpul când chiar și ei vor vedea despre calea lui Dumnezeu că este perfectă și vor fi obligați prin forța dovezilor să recunoască faptul că El este drept. Învelitoarea care a ascuns lucrarea plină de har a lui Dumnezeu va fi îndepărtată la judecată și Dumnezeu va sta drept. Însă, atunci va fi prea târziu pentru ca cineva să primească beneficiul din lumina care va străluci, de vreme ce ei au respins lumina când ar fi putut umbla în ea.

Această învelitoare, blestemul, care este chiar și acum îndepărtată de la toți cei care cred cu adevărat, va fi pentru totdeauna îndepărtată de pe pământ. Pământul însuși va fi eliberat de robia corupției la slava libertății fiilor lui Dumnezeu. Căci „El va înghiți moartea în victorie. Și Domnul Dumnezeu va șterge lacrimile de pe toate fețele. Și mustrarea poporului Său o va îndepărta de pe tot pământul.”

Lacrimile vor fi șterse, deoarece cauza lacrimilor – păcatul și moartea – va fi îndepărtată. Compară cu Apocalipsa 21:1-5 pentru o dovadă mai clară că în profetia lui Isaia avem în detaliu lucrurile care sunt doar pe scurt menționate în Noul Testament.

„El va înghiți moartea în victorie.” Literal, „El va înghiți moartea în *eternitate*” sau pentru totdeauna. În 1 Corinteni 15:54 avem același lucru citat și acolo, în greacă, se spune clar „victorie”, pe când, în ebraică, Isaia 25:8 este la fel de clar „eternitate”. Indică aceasta vreo contradicție sau lipsă de armonie în cele două texte? Nicidecum! Doar arată că cele două cuvinte au același înțeles. Victoria, pentru a fi pe deplin victorie, trebuie să fie eternă. O victorie aparentă, care nu durează, nu este deloc victorie. Când Dumnezeu ne dă victoria prin Domnul nostru Isus Hristos, ea este pentru eternitate, căci „tot ce face Dumnezeu va fi pentru totdeauna” (Eclesiastul 3:14).

Dar victoria finală asupra morții este doar victoria prezentă asupra păcatului, care este boldul morții. Puterea prin care neprihăniții vor fi înviați din mormintele lor, nemuritori, este identică cu puterea prin care, în timpul vieții lor, ei au fost ridicați deasupra puterii păcatului. Aceasta este puterea învierii lui Hristos. Nu a fost posibil ca moartea să-L țină (Fapte 2:24), pentru că nu a fost găsit nicio viclenie în gura Sa (1 Petru 2:22). Ioan, în viziunea profetică, L-a văzut pe Mielul lui Dumnezeu stând pe Muntele Sion „și cu El o sută patruzeci și patru de mii, având numele Tatălui Său scris pe frunțile lor.” „Și în gura lor nu s-a găsit viclenie, pentru că sunt fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu” (Apocalipsa

14:1-5). Deci, vedem că va exista un popor asupra căruia moartea nu va avea nicio putere, așa cum nu a avut nici asupra Domnului Isus. Știm că El nu putea muri decât cu voia Sa, pentru că a fost fără păcat. În același fel, cei care „păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12) vor fi superiori morții. Niciun om, nici măcar Satana, nu poate să ia viața de la ei și prin urmare vor fi mutați. Mutarea lor fără să vadă moartea nu se datorează întâmplării că ei sunt pe pământ când Hristos vine, ci vieții lor de o neprihănire perfectă prin credință. Nu este nimic întâmplător în aceasta. Este lucrarea naturală a vieții lui Hristos. În orice timp din trecut putea fi mutat poporul lui Dumnezeu, dacă în vreun timp s-ar fi putut spune despre ei: „Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

Oamenii sunt salvați numai prin neprihănirea lui Dumnezeu în Isus Hristos. Nu este o neprihănire abstractă, ci este chiar neprihănirea vieții lui Hristos cea care ne salvează, „pentru toți și peste toți cei ce cred, pentru că nu este nicio diferență” (Romani 3:22). În momentul în care un om, oricât de păcătos ar fi, crede în Domnul Isus și Îl mărturisește, este socotit neprihănit. Dumnezeu îl declară neprihănit și aceasta îl face neprihănit. Dacă ar muri chiar în acea oră, așa cum a fost cazul tâlharului de pe cruce, ar fi salvat și va fi în cer ca și cum nu ar fi păcătuț niciodată. Mii de oameni vor fi fără vină în împărăția lui Dumnezeu, care niciodată în viața lor nu au știut toate poruncile lui Dumnezeu, nici tot ce implică credința lui Isus. În consecință, nu toată neprihănirea legii a fost arătată în viața lor. Ei au trăit inconștient în violarea

unor precepte ale legii, dar de toate aceste greșeli tainice, ascunse, au fost curățați. Dar aceștia au învățat lecția supunerii față de Dumnezeu și au fost doritori să-I slujească. De aceea, ei pot fi luați la cer și nu vor strica cu nimic armonia lui, pentru că de îndată ce ei văd plinătatea neprihănirii lui Dumnezeu o vor îmbrățișa cu bucurie.

Dar dacă toți neprihăniții ar fi salvați în acest fel, ar fi o ocazie pentru acuzatorul fraților, care îi acuză înaintea lui Dumnezeu zi și noapte (Apocalipsa 12:10), de a spune că este imposibil pentru Dumnezeu să îi facă pe oameni absolut desăvârșiți în această lume. Că este obligat să îi ia la cer și să îi ferească de atingerea ispitelor lui Satana pentru a-i face perfect neprihăniți. Pentru a fi sigur, el poate fi confruntat cu cazul lui Hristos, care a trăit o viață absolut desăvârșită, în ciuda tuturor ispitelor lui Satana, dar el s-ar sustrage de la forța acestui lucru spunând, precum oamenii, chiar precum o spun creștinii acum, că Hristos a fost diferit de alți oameni. De aceea, pentru a arăta că Hristos a fost aici, în această lume, fără avantaje față de alți oameni și că, ceea ce Dumnezeu a făcut prin El, este capabil să facă pentru toți, pentru a înălța puterea lui Dumnezeu, pentru a arăta că Hristos are puterea asupra oricărui trup și, efectiv, pentru a astupa gurile tuturor opozanților, Dumnezeu nu Îl va trimite pe Isus a doua oară până când nu poate arăta către un popor care, asemenea lui Isus, este în mod absolut fără vină și care, înconjurat de păcat, și supus atacurilor lui Satana, trăiește pe deplin deasupra puterii păcatului și a morții. Ei vor fi posesorii deplin ai victoriei care a biruit lumea. Astfel, nu numai gurile celor răi vor fi astupate, dar va fi dată mărturia

perfectă a puterii lui Dumnezeu de a mântui, care îi va atrage pe mulți, în ultimele zile, din lume la Dumnezeu.

Eternitatea – viața veșnică – este cea care înghite moartea. Credința absolut desăvârșită înseamnă cunoașterea perfectă a cuvântului lui Dumnezeu, deoarece „credința vine prin auzire, iar auzirea prin cuvântul lui Dumnezeu” (Romani 10:17). „Cel drept va trăi prin credință”, astfel, credință desăvârșită înseamnă viață desăvârșită – viața lui Isus manifestată în trupul nostru muritor. Când acest lucru este experimentat, individul va fi eliberat de toate bolile, chiar dacă va fi în trupul lui slab, muritor, atacat de boală, exact la fel cum va fi eliberat de orice păcat, chiar când este împresurat și apăsător de diverse ispite. Astfel, Hristos și cei pe care Dumnezeu îi dă Lui, vor fi ca semne și minuni. Vor umbla nevătămați în mijlocul molimei dezlănțuite, exact la fel cum cei trei evrei au umblat în cuptorul de foc, pentru că „forma celui de-al patrulea” este cu ei. Și aceasta nu va fi doar în timpul când plăgile mâniei neamestecate a lui Dumnezeu cad pe cei ticăloși, ci înainte ca oamenii să ia decizia lor finală, pentru că martorii vor spune despre mântuirea multora. Este la fel de ușor pentru Dumnezeu să facă pe un om perfect sănătos acum și să îl păstreze așa, după cum este să îl țină în viață, pentru că este o singură viață care face totul.

În ziua aceea vor spune: „Iată, acesta este Dumnezeul nostru, ne-am încrezut în El și El ne-a salvat.” Nu doar „ne va salva”, ci „ne-a salvat”. Salvarea prezentă, deplină, este asigurarea salvării viitoare. Tot ce este necesar pentru un om, este să spună: „Domnul m-a salvat și mă salvează

acum.” Păstrați-vă încrederea și salvarea va continua. Cei care au devenit familiari cu Domnul, Îl vor cunoaște când va veni. Domnul însuși va veni și nu va fi un străin. „Ne vom bucura și vom triumfa în salvarea Lui”, pentru că ne-am încrezut în El și am dovedit puterea acelei salvări. Dar merită să ne bucurăm de puterea salvării acum, la fel de mult cum ne vom bucura la venirea Domnului. De aceea, „bucurați-vă totdeauna în Domnul. Din nou spun, bucurați-vă” (Filipeni 4:4), deoarece răscumpărării Domnului vin cu bucurie în Sion, muntele lui Dumnezeu.

The Present Truth, 13 aprilie 1899

17. Încredere și protecție

Isaia 26:1-14 (Traducerea *Lowth*):

¹În ziua aceea se va cânta acest cântec: În țara lui Iuda avem o cetate puternică. El va întemeia mântuirea pentru ziduri și bastioane. ²Deschideți-vă, porți, și lăsați națiunea neprihănită să intre. ³Pe cei statornici în adevăr, hotărâți în minte, Tu îi vei păstra în pace continuă, căci s-au încrezut în Tine. ⁴Încredeți-vă în Iehova pentru totdeauna. Căci în Iehova se găsește protecție care nu va dezamăgi niciodată. ⁵Căci El i-a umilit pe cei care locuiau pe înălțimi, cetatea cea semeață El a coborât-o, a doborât-o jos la pământ, a făcut-o una cu țărâna. ⁶Piciorul va călca peste ea, piciorul celui sărac, pașii celui nevoiaș. ⁷Calea celui neprihănit este perfect dreaptă. Tu netezești cărarea celui neprihănit cât se poate de bine. ⁸Chiar în calea legilor Tale,

Iehova, ne-am pus încrederea în numele Tău, și în pomenirea Ta se găsește dorința sufletului nostru.⁹ Din suflet Te-am dorit în timpul nopții. Da, cu duhul meu tainic Te-am căutat dimineața. Pentru că, atunci când judecățile Tale sunt pe pământ, locuitorii lumii învață neprihănirea.¹⁰ Deși se arată milă față de cel rău, totuși el nu va învăța neprihănirea. Chiar în țara corectitudinii el se va purta cu perversitate și nu va ține cont de măreția lui Iehova.¹¹ Iehova, mâna Ta este ridicată, totuși ei nu o văd. Dar ei vor vedea, în confuzie, zelul Tău pentru poporul Tău. Da, focul îi va arde pe adversarii Tăi.¹² Iehova, Tu ai hotărât pacea pentru noi. Căci chiar lucrările noastre mărețe Tu le-ai împlinit pentru noi.¹³ O, Iehova, Dumnezeul nostru! Alți domni în afară de Tine au stăpânit peste noi. De acum înainte numai pe Tine și numele Tău Îl vom preamări.¹⁴ Ei sunt morți, nu vor mai trăi; sunt niște tirani morți, nu se vor mai ridica. De aceea i-ai vizitat și i-ai distrus și ai distrus toată pomenirea lor.

Observă diferența de punctuație din primul verset al traducerii lui *Lowth* și versiunea obișnuită. Nu este nicio diferență de înțeles, dar traducerea lui *Lowtho* accentuează mai mult. Nu numai că în țara lui Iuda cântecul este cântat, dar și cetatea este acolo. Desigur, acest lucru se subînțelege în versiunea obișnuită. Cetatea este, deci, Ierusalimul făcut nou – Noul Ierusalim, care se coboară din cer de la Dumnezeu (Apocalipsa 3:12; 21:2). Este o cetate cu totul nou construită și va ocupa chiar locul în care stă cetatea prezentă, numai că va fi mult mai extinsă (vezi Ioan 14:1-2, Zaharia 14:1-9). Redarea lui *Lowth* a versetului din Isaia

26:15, de asemenea, indică aceasta: „Tu ai adăugat națiunii, Tu ești glorificat, Tu ai extins până departe toate granițele țării.”

Aceasta este cetatea pe care patriarhii din vechime au căutat-o (Evrei 10:10, 14-16). Constructorul și ziditorul ei este Dumnezeu, iar temeliile ei sunt descrise în Apocalipsa 21:18-21. Coborând în țara Canaan, țara promisă lui Avraam și seminței lui ca o moștenire, făgăduința lui Dumnezeu este împlinită literal. A aplica profețiile referitoare la construirea Ierusalimului la orice lucrare făcută de oameni în această condiție prezentă, reprezintă o pervertire grosolană a Scripturilor și o depreciere a făgăduințelor evangheliei. Doar Dumnezeu însuși Își poate împlini propriile făgăduințe și doar El poate construi o cetate potrivită pentru moștenirea răscumpăraților Săi.

Ea va fi o „cetate puternică”. Apărarea ei va fi mântuirea. Va fi atât de puternică încât va fi capabilă să reziste asediului lui Satana și a întregii lui oștiri, incluzând armatele tuturor oamenilor răi care s-au antrenat sub steagul lui Satana (vezi Apocalipsa 20:7-9). Unul va exclama: „Bineînțeles că nimeni din univers nu poate lua cetatea lui Dumnezeu, Noul Ierusalim! Ar fi chiar absurd ca cineva să încerce.” Foarte adevărat! Totuși, acea cetate nu va fi mai în siguranță decât acum este poporul lui Dumnezeu, pentru că ea va fi păstrată numai prin aceeași putere care îi păstrează astăzi pe cei care se încred în Domnul. Cel mai umil și mai ne semnificativ om de pe pământ care se încrede în Domnul, este la fel de în siguranță ca oștirile celor răscumpărați din Noul Ierusalim. Numărul celor răi îl întrece cu mult pe al

celor neprihăniți, iar oștirea puternică mășăluind împotriva cetății celor salvați ar produce teroare în inimile lor dacă nu ar fi învățat în mod individual puterea mântuirii lui Hristos. Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede și aceasta este puterea care va reprezenta încrederea celor răscumpărați din cetatea cea sfântă când va fi asediată de oștirile lui Satana.

Națiunea neprihănită este națiunea care păzește adevărul. Isus a spus: „Cel care are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește” (Ioan 14:21). Dumnezeu a încredințat adevărul Său oamenilor, chiar și oamenilor răi, pentru a vedea ce vor face cu el. Dacă îl reprimă, atunci mânia lui Dumnezeu este pe drept descoperită din ceruri împotriva lor (Romani 1:18). Dar dacă îl păzesc, lăsându-l să-și urmeze propriul curs în ei, atunci el îi va păzi de orice rău. Adevărul lui Dumnezeu este scutul poporului Său (Psalmii 91:4).

Dumnezeu este Dumnezeul păcii (Evrei 13:20; 1 Tesaloniceni 5:3). De aceea, toți cei care își pun încrederea în El sunt, în mod necesar, păstrați în pace desăvârșită. Pacea și protecția nu sunt date ca răsplată pentru încredere, ci reprezintă consecințele inevitabile ale încrederii. „Pentru că în Iehova nu există protecție care să dezamăgească vreodată”. „În Domnul este o stâncă veșnică” sau „stânca veacurilor” (RV).

Nu este nimic în această lume care să-i tulbure pe oameni mai mult ca mândria. Iar mândria este cea pe care Domnul a promis că o va doborî. Mândria este o urâciune pentru Domnul. Acest adevăr, în loc să ne alarmeze, ar trebui să fie

un motiv de bucurie, căci înseamnă eliberare de cel mai rău dușman al nostru. Observă în capitolele din Isaia pe care le-am studiat deja, cât de mult se spune despre doborârea a ceea ce este mândru și semeț. „El i-a umilit pe cei care locuiesc pe înălțimi. Cetatea semeață El a doborât-o.” Dar înainte ca acest timp să vină, El Își eliberează poporul din mândrie și apoi din distrugerea ce o urmează. Citește făgăduința din Psalmii 31:19-21; „O, cât de mare este bunătatea Ta pe care ai așezat-o peste cei ce se tem de Tine, pe care ai lucrat-o Tu pentru cei care se încred în Tine înaintea fiilor oamenilor! Tu îi vei ascunde în locul tainic al prezenței Tale de mândria oamenilor, Tu îi vei păzi tainic într-un cort, de disputa limbilor. Bindecuvântat să fie Domnul, pentru că mi-a arătat bunătatea Lui minunată și iubitoare într-o cetate puternică.” Observă că „de mândria oamenilor” promite Dumnezeu că îi va păstra pe cei care se încred în El. Atunci, bineînțeles, El ne păstrează de propria noastră mândrie, singura mândrie față de care suntem în pericol.

Ce binecuvântată asigurare se găsește în versetul 7. Textul ce l-am citat este mult mai apropiat de original decât versiunea noastră obișnuită, totuși este o sugestie foarte prețioasă în cea din urmă. Observă expresia „Tu, Cel mai drept, ai chibzuit cărarea celui drept”. Cuvântul tradus prin „a chibzui” înseamnă „a reflecta”, „a cugeta”. Compară cu Psalmii 1:6. Domnul face din calea poporului Său obiectul unei atenții speciale. El o face dreaptă și netedă și de aceea sunt ei drepti. El nu face diferențe între persoane, de aceea El are aceeași grijă față de toți. Dar cel rău nu va umbla pe

calea pregătită pentru el. Tot ce are cineva de făcut pentru a fi neprihănit, este să umble în calea Domnului (Psalmii 119:1-2).

„Domnul este bun cu toți, iar mila Lui tandră este peste toate lucrările Lui” (Psalmii 145:9). El îl înconjoară pe cel rău cu aceeași milă ce o are față de cel neprihănit. Tot pământul este înconjurat cu o atmosferă de har și milă, pe care locuitorii o respiră la fel ca aerul, așa că nimic nu lipsește pentru salvarea fiecărei persoane. Așa că, dacă cineva va fi distrus, se va întâmpla numai pentru că el a respins mila Domnului. Singurul lucru pe care orice suflet pierdut îl va avea de adus împotriva lui Dumnezeu va fi că El S-a purtat milos cu el. „El nu ne face după păcatele noastre, nici nu ne răsplătește după fărădelegile noastre.” Cu siguranță că Dumnezeu va fi drept atunci când va judeca, de vreme ce cei care sunt pierduți au fost împietriți numai de mila Sa. Vezi cazul lui Faraon și observă cum îndurarea și mila Domnului au fost cele care au împietrit inima sa. El a privit bunătatea Domnului ca pe o slăbiciune și a abuzat de ea (Exodul 8:15, 31-32; 9:34-35).

„Doamne, Tu ai hotărât pacea pentru noi; pentru că tot Tu ai lucrat toate lucrările noastre în noi” (versetul 12). „Dumnezeu este Cel care lucrează în voi, atât voința cât și înfăptuirea după buna Sa plăcere” (Filipeni 2:13). El Se străduiește să lucreze în toți, dar mulți nu Îi vor permite să-Și urmeze propria cale cu ei, iar El nu va forța pe nimeni, de vreme ce lucrează numai prin dragoste. Mândria oamenilor, indisponibilitatea lor de a recunoaște că nu sunt proprii lor stăpâni, sunt cele care îi țin să nu se predea lui Dumnezeu.

Oricine este dispus să admită că este nimic și că nu poate face nimic, nici măcar o singură mișcare de la el însuși, ci Îl va recunoaște pe Dumnezeu în toate căile lui, va descoperi că Dumnezeu lucrează în el, făcându-i calea desăvârșită. Ce binecuvântare este să poți vedea, din lucrarea lui Dumnezeu în lucrurile din jurul nostru, cât de capabil este El să facă toate lucrările noastre în noi și să facă lucruri minunate. În lucrurile care sunt făcute, puterea veșnică și divinitatea lui Dumnezeu sunt clar văzute (Romani 1:20). Cel mai mic lucru pe care îl face El este mare și arată puterea Lui infinită. Ei sunt în mod inconștient supuși în mâinile Sale și astfel, voia Lui lucrează în ei. Pentru că predarea lor este involuntară, nu este moralitate în împlinirea voinței lui Dumnezeu în ei. Dar atunci când, în mod voluntar, ne predăm la fel de deplin după cum lucrurile fără viață fac în mod involuntar aceasta, atunci Dumnezeu face din calea noastră, calea Lui, și ne acordă creditul de a fi făcut ceea ce numai omnipotența Sa putea îndeplini (citește Psalmii 90:16-17).

Alți domni în afară de Iehova au domnit peste noi. Cine este acela care nu a fost vinovat de idolatrie? „Să nu aveți alți dumnezei în afară de Mine” nu este o poruncă arbitrară, ci o binecuvântată făgăduință pentru toți cei care își pun încrederea în Domnul. Dumnezeu guvernează numai prin iubire și bunătate, dar alți domni exercită stăpânire peste noi, obligându-ne să îi slujim. Fiind eliberați din robia corupției, îi spunem Domnului: „De acum înainte numai pe Tine și numele Tău vom preamări.”

„Ei sunt morți, nu vor mai trăi; sunt tirani decedați, nu se vor mai ridica.” Nu există alt Dumnezeu în afară de Iehova. Toți zeii păgânilor sunt nimic. „Ei au nevoie să fie purtați, pentru că nu pot să meargă. Nu vă fie teamă de ei, pentru că nu pot face nici rău, și, de asemenea, nu pot face nici bine.” „Dar Domnul este adevăratul Dumnezeu, El este Dumnezeul cel viu și un rege veșnic” (Ieremia 10:5, 10). Omul este asemenea celui pe care îl slujește. Prin urmare, cel care slujește un idol mut și mort este el însuși lipsit de viață. „Cei care le fac sunt ca ei, așa este oricine se încrede în ei” (Psalmii 115:8). Când ne încredeam în lucrările propriilor noastre mâini, eram fără viață – morți în greșeli și păcate. Dar fiind făcuți vii în Hristos, domnim împreună cu El în loc să fim stăpâniți. Nu numai că toți dumnezeii falși vor pieri, dar chiar și pomenirea lor va fi distrusă. Pomenirea lui Dumnezeu, pe de altă parte, durează veșnic (Psalmii 135:13).

The Present Truth, 20 aprilie 1899

18. Grija lui Dumnezeu pentru poporul său

Isaia 26:19-21 (Traducerea *Lowth*):

¹⁹Morții tăi vor trăi, decedații mei vor învia, treziți-vă și cântați, voi care locuiți în țărână! Căci roua ta este ca roua din zori, dar pământul îi va da afară, ca un avort, pe tiranii decedați. ²⁰Vino, poporul Meu, retrage-te în locuințele tale tainice și închide ușa după tine. Ascunde-te pentru un scurt timp, până ce va trece mânia. ²¹Căci iată, Iehova iese din

locul Lui pentru a-l pedepsi pe locuitorul pământului pentru fărădelegea lor, iar pământul va dezvălui sângele ce este peste el și nu-i va mai acoperi pe cei uciși pe el.

Isaia 27:1-6 (Traducerea *Lowth*):

¹În ziua aceea, Iehova va pedepsi cu sabia Lui, cu sabia Lui bine stăpânită, mare și puternică, pe leviatan, șarpele rigid, leviatanul, șarpele spiralat și va ucide monstrul care este în mare. ²În acea zi, cântați această impresionabilă cântare viei celei iubite: (I) ³Eu, Iehova, o păzesc. O voi uda în fiecare moment, voi avea grijă de ea, o voi păzi noaptea și ziua. (V) ⁴Nu am niciun zid pentru apărarea mea. O, de a-ș fi avut o apărare din spini și măracini! Împotriva lor voi mărșălui în luptă. Ar trebui să îi ard împreună. (I) ⁵Ah, mai degrabă să apuce protecția Mea. (V) Să facă El pace cu mine! Să facă pace cu mine! (I) ⁶Cei care provin din rădăcina lui Iacov vor înflori, Israel va înflori și vor umple fața lumii de roade.

Studentul va observa inițialele „I” și „V” înaintea câtorva versete așezate la început. Acestea provin de la Iehova, respectiv Voce, indicând un dialog între Domnul și poporul Său, despre care traducătorul a presupus că este transcris în prima parte a capitolului. Nu sunt părți din text, ci exprimă, pur și simplu, ideea traducătorului. Studentul să compare această traducere cu cea din Biblia sa și să accepte sugestia în măsura în care consideră că merită.

Făgăduința învierii - „Morții tăi vor trăi, decedații Mei vor învia.” Textul este mai clar și mai convingător aici decât în traducerea din versiunea noastră obișnuită. Acolo pare că profetul vorbește doar despre faptul că trupul său mort va

învia, dar adevărul este că Dumnezeu este Cel care vorbește despre proprii Săi morți – despre cei care mor în Domnul. Israel este în doliu, iar Dumnezeu îl mângâie cu asigurarea că morții lui vor trăi, pentru că El îi pretinde pe decedații lui ca fiind ai Lui, iar cel care crede în Dumnezeu „chiar dacă ar fi murit, va trăi”.

Bucurie în țărână - „Treziți-vă și cântați, voi care trăiți în țărână!” Din țărână l-a făcut Dumnezeu pe om la început și l-a pus peste lucrările mâinilor Sale. Dumnezeu a luat țărâna ca să facă un rege, un rege care să stăpânească peste lucrurile din cer și pe pământ. Aceasta este asigurarea pentru noi că „El ia pe sărac din țărână și îl ridică pe cerșetor din gunoi ca să îi așeze printre prinți și să îi facă să moștenească tronul slavei” (1 Samuel 2:8). Domnul nu disprețuiește o inimă frântă și prăbușită în țărână (căință), pentru că El știe posibilitățile din țărână. Într-adevăr, acesta este singurul material din care poate fi făcut un om desăvârșit. De aceea, când omul, în mândria și înălțarea lui de sine, s-a îndepărtat de cale și a căzut, Dumnezeu îl întoarce din nou în țărână și spune: „Veniți din nou, voi, copiii oamenilor.” Convertirea este garanția învierii, pentru că nu este altceva decât lucrarea puterii învierii. Poporul lui Dumnezeu se poate bucura dincolo de mormânt, pentru că, de când au fost creați din țărână și făcuți să stea împreună cu Hristos în locurile cerești, ei știu că moartea nu îi poate despărți de dragostea lui Dumnezeu care este în Hristos Isus, Domnul lor.

Roua dimineții - Nu este așa mare diferență după cum pare la prima privire între traducerea „roua este ca roua ierbii” și „roua ta este ca roua din zori” care se găsește și în alte

versiuni pe lângă cea a lui *Lowth*. Pentru că roua ierbii este roua care cade dimineața. Versiunea franceză a lui *Segond* spune „o rouă însuflețitoare”, ceea ce este foarte pertinent. Expresia din ebraică este astfel dată într-un lexicon: „Roua ce reflectă lumină.” Cât de expresivă este aceasta pentru bucuria și proștețimea învierii, când poporul lui Dumnezeu reflectă lumina vieții.

Dar de ce roua poporului lui Dumnezeu este ca roua dimineții? Răspunsul se găsește în Psalmii 133. Pentru că ei au unitate și bunătate frățească, ce reprezintă „roua Hermonului și este ca roua ce coboară de pe munții Sionului, căci acolo a poruncit Domnul binecuvântarea, chiar viața pentru totdeauna”.

Dușmanii aruncați afară - Cititorul va observa că în loc de „pământul îi va arunca afară pe cei morți”, *Lowth* traduce, „pământul îi va arunca afară, ca un avort, pe tiranii decedați”. Dacă examinați marginea din *RV*, veți vedea că termenul ebraic este „Refaim” care reprezintă numele unei națiuni rele căreia Domnul i-a promis că o va arunca afară din Canaan, înaintea copiilor lui Avraam (vezi Geneza 14:5; 15:20). Deci aici avem o aluzie a faptului că învierea este timpul când făgăduința lui Avraam va fi împlinită.

Răzbunătorul sângelui - „Iată, Domnul iese din locul Lui pentru a pedepsi pe locuitorii pământului pentru fărădelegile lor. Pământul, de asemenea, își va dezvălui sângele și nu îi va mai acoperi pe cei uciși ai lui.” Tot sângele neprihănit care a fost vărsat pe pământ, de la cel al lui Abel, strigă la Dumnezeu pentru răzbunare. De când națiunile au legalizat

crima, în afară de cazul în care este comisă în masă, s-a crezut a fi un lucru de mică importanță a cauza moartea oamenilor. Oamenii lumești sunt atât de hotărâți să își ducă la bun sfârșit planurile lor, încât nu se gândesc deloc la faptul că niște oameni drepecți ar putea fi distruși în acest proces. Cei uciși nu mai sunt la vedere, pământul îi acoperă și bea sângele lor, iar asupritorii cred că tranzacția s-a încheiat. Nu este așa. În curând, pământul își va da morții și nu va mai fi complicele fără voie al faptelor sângeroase.

Siguranță pentru poporul lui Dumnezeu - Va fi un timp teribil când Dumnezeu va ieși din locul Său pentru a-i pedepsi pe locuitorii pământului pentru fărădelegile lor. Pământul va fi „cu totul dărâmat” și „devastat”. Profetul Habacuc a avut o viziune despre acea zi, în care Dumnezeu „aduce despărțire peste popoare, iar munții cei veșnici au fost risipiți, dealurile nesfârșite s-au plecat”. „Înaintea Lui mergea molima și cărbuni aprinși ieșeau din picioarele Sale.” „Soarele și luna au stat nemișcate în locuința lor. La lumina săgeților Tale au ieșit și la strălucirea sulitei Tale strălucitoare. Tu ai mărșăluit prin țară în mânia. Tu ai secerat păgânii în mânia.” Când profetul a văzut „marea și teribila zi a Domnului” a tremurat. Buzele lui au tremurat și chiar oasele lui păreau că s-au uscat și el și-a dorit să se odihnească în ziua necazului (citește Habacuc 3). Astfel, Dumnezeu a promis că în timpul necazului cum nu a mai fost de când sunt națiunile, poporul Lui va fi eliberat (Daniel 12:1). El spune: „Vino, poporul Meu, intră în odăile tale și închide ușile după tine, ascunde-te câteva clipe, până va trece mânia.” Psalmii 91 ne spun unde se vor ascunde.

Acolo vor fi ei în timpul miei de ani care va fi între prima și a doua înviere (Apocalipsa 20) și în timpul când focul mâniei lui Dumnezeu îi mistuie pe cei răi. Dar ei nu vor fi mai în siguranță atunci decât în timpul celor șapte plăgi, când vor fi aici, pe pământ, în mijlocul distrugerii. Tot timpul „Domnul va fi speranța poporului Său și tăria copiilor lui Israel” (Ioel 3:9-16).

Via lui Dumnezeu - „O vie cu vin roșu.” Să nu uităm că „vinul cel nou se găsește în ciorchine” și că „există o binecuvântare în el” (Isaia 65:8). Cel mai bun vin este acela care se procură storcând strugurele direct în ceașcă (vezi Geneza 40:10-11). Un astfel de vin a oferit Mântuitorul, printr-o minune, oaspeților nunții din Cana, despre care conducătorul sărbătorii a spus că este cel mai bun. Dar via Domnului este poporul Său (Isaia 5:1-7). Minunea din Cana arată cum vor aduce roade slujitorii Domnului pentru slava Lui. Slujitorii s-au supus cuvintelor Domnului la literă. Numele lor nu este menționat și foarte puține gânduri sunt oferite despre ei, totuși ei au avut un rol foarte important în minune. A fost făcută prin ei. Vasele erau goale, iar Isus a spus: „Umpleți vasele cu apă!” Servitorii au făcut acest lucru fără nicio obiecție, chiar dacă probabil că li s-a părut un act nenecesar. Apoi, Isus a spus: „Scoateți acum și duceți la conducătorul sărbătorii.” Aparent, aceasta era o poruncă mai nebunească decât prima, una care, probabil, i-ar fi costat pe servitorilor poziția lor, pentru că ar fi putut gândi: „Se vrea vin, nu apă. Dacă ducem această apă la conducătorul sărbătorii, va crede că îl insultăm și nu numai că ne vom face pe noi de râs în fața oaspeților, dar vom fi concediați

pentru un act așa de necuviincios.” Să ne amintim că în vase era apă și că Domnul le-a spus servitorilor să scoată și să ducă conducătorului apă. Ei au făcut ce li s-a poruncit și la un moment dat, nu știm exact când, apa a devenit vin. Transformarea s-a făcut prin servitorii care au acționat ca agenți ai Domnului.

Astfel ne arată Domnul cum să fim ramuri ale adevăratei Vițe. Ramurile sunt cele care aduc roadele, totuși ele nu le aduc de la ele însele. Ele sunt, pur și simplu, canalele de transmitere a apei de la rădăcină la ciorchine. Nu ele fac vinul, dar sunt slujitoare folosite în realizarea minunii. Acei servitori din Cana au acționat ca ramurile dintr-o viță. Domnul a făcut prin ei ceea ce în mod obișnuit face prin ramurile unei vițe de vie. Dacă noi, asemenea lor, facem tot ce ne spune Domnul, și noi vom fi ramurile purtătoare de roade ale Viței celei vii.

Grija lui Dumnezeu pentru via Sa - „Eu Domnul o păzesc, Eu o voi uda în fiecare moment, ca nu cumva cineva să o rănească. Eu o voi păzi zi și noapte.” Aceasta este în acord cu ceea ce tocmai am învățat. Dacă rămânem în cuvântul Său, El ne va uda în mod continuu, așa încât să putem fi roditori (citește Psalmii 1:1-3). O vie care este udată cu grijă zi și noapte nu poate fi decât una înfloritoare. Iar Domnul nu Își uită datoria nici măcar un moment. „Cel care te păzește nu va dormita. Iată, Cel ce-l păzește pe Israel nu va dormita, nici nu va dormi. Domnul este păzitorul tău. Domnul este umbra ta pe mâna ta cea dreaptă. Soarele nu te va bate ziua, nici luna noaptea” (Psalmii 121:3-6). Aceasta este cea mai potrivită și mai înviorătoare făgăduință. Căci în

ziua în care Domnul, „cu marea și puternica Lui sabie”, va pedepsi „acel șarpe încovoiat”, care este balaurul sau Satana (Apocalipsa 12:9; 20:2), soarele va avea puterea de a pârli oamenii cu foc (Apocalipsa 16:8-9; Ioel 1:19-20). Dar, în tot timpul când focul respingerii harului lui Dumnezeu îi va mistui pe cei răi, „va exista un cort ca umbră de căldura zilei, pentru refugiu și adăpost de furtună și ploaie” (Isaia 4:6). Totuși, siguranța poporului lui Dumnezeu din acea zi, nu va fi nimic altceva decât aceeași protecție iubitoare ce le este dată acum zi de zi.

Împlinirea - „Israel va înflori și va înmuguri și va umple fața lumii cu roade.” Aceasta va fi îndeplinirea lucrării evangheliei, a cărei ultimă proclamare este „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a sosit ceasul judecății Lui. Și închinați-vă Celui ce a făcut cerul, pământul, marea și izvoarele apelor” (Apocalipsa 14:7). Prin aducerea noastră de roade, Dumnezeu este slăvit (Ioan 15:8). Când Israel va umple fața lumii cu roade, atunci pământul va fi plin de cunoștința slavei Domnului. Iar acest lucru va fi îndeplinit prin recunoașterea și onorarea lui Dumnezeu drept creator, Cel prin a cărui grijă și atenție sunt realizate toate procesele din natură. „Căci așa cum pământul aduce mugurii lui și așa cum grădina face să răsară din ea lucrurile ce au fost semănate, la fel Domnul Dumnezeu va face neprihănirea și lauda să răsară înaintea tuturor națiunilor.”

The Present Truth, 27 aprilie 1899

19. Coroana rușinii și coroana slavei

Isaia 28:1-13 (Traducerea *Lowth*):

¹Vai de coroana mândră a bețivilor lui Efraim și de floarea veștejită a frumuseții lor glorioase! De cei care sunt la capătul văii bogate, care sunt amorțiți de vin! ²Iată-l pe cel puternic, pe cel extrem de puternic! Ca o furtună cu grindină, ca o vijelie distrugătoare. Ca un potop iute ale unor ape puternice ce coboară. El îi va azvârli cu putere la pământ cu mâna sa. ³Vor fi călcate în picioare coroanele mândre ale bețivilor lui Efraim. ⁴Și floarea veștejită a frumuseții lor glorioase, care este la capătul văii bogate, va fi ca un rod timpuriu înaintea verii, pe care îl culege imediat oricine îl vede, și nici nu îl ia bine în mână că îl și înghite. ⁵În ziua aceea, Iehova, Dumnezeuul oștirilor va deveni o coroană frumoasă, o diademă slăvită pentru rămășița poporului Său, ⁶și un spirit de dreptate pentru cei care stau în judecată, tărie pentru cei care resping războiul la poarta (dușmanului). ⁷Dar chiar și ei au greșit, prin vin și prin băutură tare s-au amețit. Preotul și profetul s-au îmbătat de băutură tare, sunt copleșiți de vin, s-au amețit prin băutură tare, au greșit în vedenii, s-au poticnit în judecată. ⁸Toate mesele lor sunt pline de vărsături, de murdărie, așa că nu este niciun loc liber. ⁹„Pe cine (spun ei) va învăța El cunoștința; și cui va da învățătură? Unor copii înțărcați, luați de la sân? ¹⁰Căci este poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, învățătură peste învățătură, învățătură peste învățătură, puțin aici, puțin acolo.” ¹¹Da, cu adevărat, cu buze gângave și cu o limbă străină va vorbi El acestui popor. ¹²Căci atunci când le-a spus: Aceasta este adevărata odihnă, dați odihnă celui obosit și aceasta este înviorarea, ei

nu au vrut să audă. ¹³De aceea, într-adevăr cuvântul lui Iehova va fi pentru ei poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, învățatură peste învățatură, învățatură peste învățatură, puțin aici, puțin acolo, pentru ca să meargă înainte și să cadă înapoi și să fie zdrobiți și prinși în laț.

Există câteva traduceri diferite ale primelor versete din acest capitol. Cititorul va observa că primul verset diferă oarecum în traducerea lui *Lowth* față de ce avem în versiunea obișnuită. *RV* pare totuși să fie cea mai potrivită, pentru faptul că păstrează un singur subiect peste tot. Aici avem coroana mândră a bețivilor lui Efraim, care este floarea veștejită a frumuseții lui glorioase și care se află în capul văii mănoase. În alte versiuni ar părea că vaiul este rostit atât împotriva coroanei mândriei, cât și împotriva bețivilor lui Efraim.

De fapt, oricum nu este nicio diferență, căci de vreme ce coroana mândriei care stă în capul văii mănoase este, fără îndoială, cetatea Samariei, urmează că bețivii lui Efraim suferă în vaiul rostit împotriva ei.

Nimeni să nu gândească faptul că, deoarece această profeție vorbește despre Efraim și cetatea Samariei, care a încetat demult să aibă vreo importanță ca cetate, este doar locală și în totalitate referitoare la trecut. Privind în continuare în capitol, și în special la versetul 22, vom vedea că distrugerea prevestită împotriva lui Efraim este „mistuirea” „întregului pământ”.

Amintește-ți că pământul a fost dat omului la început. Urma să fie posesiunea unui popor desăvârșit. De aceea, când

Dumnezeu și-a scos poporul din Egipt și le-a dat țara păgânilor „pentru ca ei să poată ține legile Lui”, a fost ca împlinire a făgăduinței lui Avraam, că el și sămânța sa vor posedea pământul (Romani 4:13). Toată lucrarea lui Dumnezeu cu poporul Său, nu contează unde a fost localizată, se raporta la acea mare făgăduință. Acesta este lucrul pe care Dumnezeu l-a avut întotdeauna în vedere. „Domnul nu este nepăsător față de făgăduința Sa.” În orice timp până la captivitatea lui Iuda poporul ar fi putut avea împlinirea făgăduinței, la înviere. Și ori de câte ori Dumnezeu vorbește despre judecățile ce vor veni peste ei din cauza neascultării lor, implică întregul pământ. Când Dumnezeu îi pedepsește pe cei care reprezentau poporul Său, deoarece au devenit precum păgânii, înseamnă că în același timp El îi va pedepsi și pe păgâni.

Păstrând aceste principii mereu în minte, putem citi această profeție ca aplicându-ni-se nouă, adică poporului declarat al lui Dumnezeu de astăzi, indiferent de numele lui. Slava acelor care s-au înălțat pe ei înșiși în mândrie va fi ca o floare veștejită. „Căci toată făptura este iarbă și toată frumusețea ei ca floarea de pe câmp. Iarba se usucă, floarea se veștejește, pentru că Duhul Domnului suflă peste ea. Cu siguranță poporul este iarbă. Iarba se usucă, floarea se veștejește, dar cuvântul Dumnezeului nostru va rămâne pentru totdeauna” (Isaia 40:6-8).

„Și floarea veștejită a frumuseții lor glorioase, care este la capătul văii bogate, va fi ca un rod timpuriu înaintea verii, pe care îl culege imediat oricine îl vede, și nici nu îl ia bine în mână că îl și înghite.” Atât de rapidă va fi distrugerea

celor care se înalță pe ei înșiși împotriva lui Dumnezeu și se mândresc cu propria lor siguranță. „Ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea. Căci atunci când vor spune «pace și siguranță», o distrugere bruscă va veni peste ei, ca travaliul peste o femeie însărcinată, și nu vor scăpa” (1 Tesaloniceni 5:2-3).

Ce priveliște slăvită se găsește în versetele cinci și șase! Când coroana mândriei va fi călcată în picioare și frumusețea glorioasă a călcătorilor va fi o floare veștejită, „în ziua aceea, Domnul oștirilor va fi coroana slavei și diadema frumuseții pentru restul poporului Său, un spirit de judecată pentru cel care stă să judece, tărie pentru cei care opresc războiul la poartă”. Restul este rămășița, iar rămășița va fi salvată. Dumnezeu este din veșnicie în veșnicie. De aceea, cei care îl au pe El drept coroană a slavei, au o coroană „care nu se veștejește”. Cerurile și pământul se vor învechi ca o haină, dar El rămâne același și anii Lui nu se micșorează.

De vreme ce Dumnezeu urmează să fie coroana slavei poporului Său în ziua distrugerii tuturor, zi în care oamenii aroganți se mândresc, este clar că numai în Dumnezeu ar trebui să se încreadă oamenii acum și să facă din El mândria lor. „Înțeleptul să nu se slăvească cu înțelepciunea lui, cel bogat să nu se slăvească cu bogățiile lui, ci cel ce se slăvește să o facă în aceasta: pentru că înțelege și Mă cunoaște că Eu sunt Domnul care lucrez cu bunătate iubitoare, judecată și dreptate pe pământ. Căci în aceste lucruri găsesc Eu plăcere, zice Domnul” (Ieremia 9:23-24). „Domnul cunoaște gândurile înțeleptului, că sunt deșarte. De aceea niciunul să

nu se slăvească cu oameni” (1 Corinteni 3:20-21). „Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii pentru a distruge pe cele înțelepte, iar Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii ca să distrugă pe cele ce sunt tari, și lucrurile de jos ale lumii și lucrurile disprețuite, da, chiar și lucrurile care nu sunt, ca să aducă la nimic lucrurile care sunt. Pentru ca nicio faptură să nu se slăvească în prezența Sa. Dar voi sunteți ai Lui, în Hristos Isus, care este făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare. Pentru ca, după cum este scris, cel ce se slăvește, să se slăvească în Domnul.”

Domnul urmează să fie coroana slavei poporului Său. El însuși va fi singurul ornament pe care îl va purta poporul Său. Podoaba lor trebuie să fie „omul ascuns al inimii în ceea ce este incoruptibil, tocmai ornamentul unui spirit blând și liniștit care este de mare preț în ochii lui Dumnezeu” (1 Petru 3:4). Această coroană a slavei nu va fi apreciată de lume. Într-adevăr, e posibil ca lumea să-i batjocorească pe cei care o poartă, așa cum au făcut și cu Hristos însuși. „Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut pe El” (1 Ioan 3:1). Când Hristos a fost pe pământ nu avea „nici frumusețe, nici strălucire” și când oamenii L-au văzut, nu era nicio strălucire în El care să îi facă să Îl dorească, de aceea și-au ascuns fețele de El și L-au considerat lovit de Dumnezeu (Isaia 53:2-3). Totuși avea o slavă ce putea fi văzută de cei care aveau ochi pentru ea, chiar „slava singurului născut din Tatăl”, dar era slava harului și a adevărului (Ioan 1:14). Când Domnul va veni, cei care au această frumusețe – frumusețea sfințeniei – vor

străluci ca soarele (Matei 13:43). Cei care arată acum o asemenea apreciere față de frumusețea Domnului, încât vor fi fericiți cu ea fără să o desconsidere căutând a o suplimenta cu ornamentele lumii, chiar dacă vor fi considerați palizi, au siguranța că în toată veșnicia vor fi la fel de frumoși ca cerurile.

Va veni timpul când „sfinții vor judeca lumea” și îngerii (1 Corinteni 6:2-3). Cu siguranță, atunci vor avea nevoie de cea mai bună judecată. De aceea, Domnul oștirilor va fi „un spirit de judecată pentru cel care stă să judece”. Nu va fi nicio judecată umană exercitată în acea zi, ci judecata Domnului însuși, lucrând în oameni. Dar faptul că această judecată desăvârșită va fi exercitată de sfinții în slavă este adus ca motiv pentru ca, acum, ei să nu acționeze nebunește. Dumnezeu va fi acum, judecată pentru toți cei care se încred în El, la fel de mult ca în ziua judecății. La fel cum Spiritul Său va fi cel care va vorbi în copiii Lui când vor fi chemați să răspundă pentru nădejdea care este în ei (Matei 10:20), așa va fi El acum înțelepciune și judecată pentru ei în toate chestiunile vieții (vezi Isaia 54:13; Psalmii 1:1-3; Coloseni 1:9-10). Dar, să ne amintim că acest spirit de judecată nu este decât manifestarea smereniei cu care sunt împodobiți cei din poporul lui Dumnezeu. „Pe cel smerit îl va conduce El la judecată și pe cel smerit îl va învăța El calea” (Psalmii 25:9). Nu este mai bine să recunoaștem că nu avem deloc înțelepciune și să avem înțelepciunea lui Dumnezeu, care este desăvârșită, decât să ne mândrim cu independența noastră și să fim lăsați să acționăm nebunește? Cu alte cuvinte, nu este mult mai bine să acționăm înțelept și să-I

dăm lui Dumnezeu cinstea, decât să acționăm nebunește și să luăm cinstea asupra noastră?

Dumnezeu spune că preotul și profetul, la fel ca poporul, s-au îmbătat de vin și s-au abătut de pe cale prin băuturi tari și, de aceea, „se poticnesc în judecată”. Acest lucru este cât se poate de adevărat în sensul cel mai literal, pentru că este un lucru trist că foarte mulți prețiși creștini, inclusiv mulți dintre cei care se numesc slujitori ai Domnului, sunt deseori mai degrabă plini cu vinul în care este extravaganță, decât de Spirit. Dar există un vin împotriva folosirii căruia nicio societate de temperanță care a fost vreodată formată nu a protestat, și acela este vinul Babilonului, vinul mândriei lumești (Apocalipsa 14:8; 18:3). Este foarte ușor pentru creștini să devină intoxicați cu priveliștea faimei lumești și a aplauzelor și astfel să se depărteze de simplitatea credinței. Mândrul Babilon, Biserica Romei, a cărei religie este pompă exterioară, prosperitate lumească și putere politică, nu este altceva decât totalitatea lucrării spiritului lumesc din oameni. Ferește-te de această formă de beție ca nu cumva să te găsești în locul în care „nu mai este niciun loc curat” (Isaia 28:8, compară cu Apocalipsa 18:2).

Cei care sunt îmbătați de vinul propriei lor mândrii și care, încrezându-se în propria lor înțelepciune, disprețuiesc călăuzirea cuvântului lui Dumnezeu, clar și simplu – „laptele curat al cuvântului” – spun sfidător: „Pe cine va învăța El cunoștința? Și pe cine va face El să înțeleagă solia? Cei care sunt înțărcați, luați de la sân? Pentru că este precept peste precept, precept peste precept, învățătură peste învățătură, învățătură peste învățătură, puțin aici, puțin

acolo.” Vanitoși în imaginațiile lor și umpluți de mândria propriilor lor opinii, crezându-se competenți să judece Biblia, oamenii iau în nume de rău a fi învățați precum copilașii. Totuși, în niciun alt fel nu pot intra în împărăția cerului (Matei 18:3). Oamenii lumii, „pretinzând că sunt înțelepți”, aleg să complice lucrurile, să facă un „sistem” complex de credință. Copiii, însă, învață acceptând afirmații simple ale realității. Copilul crește în cunoștință doar crezând și, în consecință, crește rapid. În nicio altă perioadă nu învață o persoană atât de mult și atât de rapid ca în primii trei sau patru ani, când acceptă totul prin credință. După aceea, pe măsură ce „ajunge la ani de înțelegere”, el crede că trebuie să producă înțelepciune, în loc să o primească asemenea unui dar de la Dumnezeu, iar progresul său este mult mai scăzut. Dar Dumnezeu a vrut ca fiii Lui să rămână mereu copilași, pentru ca progresul lor în înțelepciune să fie la fel de mare în anii de mai târziu după cum a fost la început. Așa că El va continua să îi învețe dându-le precept peste precept, precept peste precept, învățătură după învățătură, învățătură după învățătură, puțin aici, puțin acolo. Repetarea constantă a adevărilor care, deși simple, conțin infinitul, este calea de a obține „înțelepciunea care vine de sus”.

Dar ce spunem despre afirmația că acest soi de învățătură va fi dat poporului „pentru ca ei să meargă și să cadă înapoi, să fie zdrobiți, prinși în lanț și luați”? Ah, este același lucru pentru care aducea Isus mulțumiri, spunând: „Îți mulțumesc, Tată, Domnul cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit

pruncilor” (Matei 11:25). Oamenii merg cu capetele atât de înălțate, căutând după înțelepciune, încât se împiedică de adevărul simplu ce stă la picioarele lor. Nu este acesta un lucru pentru care să mulțumim, și anume că singurul fel în care Dumnezeu face drumul vieții greu pentru oricine, este prin a-l face ușor? Cum pot oamenii înțelepți ai pământului, care se împiedică și cad peste învățătura Domnului, să Îl acuze de nedreptate în modul în care lucrează cu ei, când ceea ce El a pus înaintea lor era atât de simplu încât și un prunc poate înțelege? A spune că drumul vieții a fost prea greu pentru ei, ar însemna să nege toate pretențiile lor de înțelepciune și să mărturisească faptul că ei nu știu la fel de mult ca un prunc. Nu, nu există scuză. Singurul motiv pentru care cineva se abate de la adevăr este că nu ascultă. Dumnezeu nu numai că le oferă odihnă și pace, dar spune: „Aceasta este odihna în care trebuie să se odihnească cel obosit și aceasta este înviorarea.” Dar ei refuză să asculte. I-ar face conlucrători cu El, dar ei nu vor. Să nu refuzăm să învățăm această lecție. „Vedeți să nu Îl refuzați pe Cel ce vorbește.”

The Present Truth, 4 mai 1899

20. Temelia cea sigură

Isaia 28:14-18 (Traducerea *Lowth*):

¹⁴Ascultați cuvântul lui Iehova, voi batjocoritorilor; voi din poporul acesta din Ierusalim, care vorbiți absolut sentențios; ¹⁵care spuneți: Noi am făcut un legământ cu

moartea, am făcut un acord cu mormântul: plaga ce se va revărsa, când va trece nu ne va atinge, căci am făcut din falsitate refugiul nostru și ne-am ascuns sub înșelăciune. ¹⁶De aceea, așa vorbește Domnul, Iehova: Iată, așez în Sion ca temelie o piatră, o piatră aprobată, o piatră din capul unghiului, prețioasă, de nezdruncinat. Cel care se încrede în El nu va fi zdruncinat. ¹⁷Și voi împărți judecata prin poruncă, și judecată strictă prin firul de plumb, și grindina va mătura adăpostul falsității, iar apele vor inunda locurile ascunse. ¹⁸Iar legământul vostru cu moartea va fi rupt, iar înțelegerea voastră cu mormântul nu va dăinui când se va revărsa plaga ce dă peste. Prin ea veți fi culcați la pământ.

Cititorul să citească din nou cu atenție prima porțiune a acestui capitol împreună cu versetul al douăzeci și doilea și să își amintească faptul că învățătura și avertismentele date sunt pentru noi, nu mai puțin ca pentru poporul din timpul lui Isaia. Cuvântul Domnului este viu și ni se adresează la fel de direct ca și când am auzi sunetele glasului profetului.

Cuvântul Domnului este aici pentru cei care sunt mândri cu propria îngâmfare și, care știu atât de mult, după părerea lor, încât nu sunt dispuși să fie învățați. Fiind disprețuitori față de faptul că sunt considerați atât de ignoranți încât au nevoie de preceptele simple ale Scripturii, „precept peste precept, învățatură peste învățatură, puțin aici, puțin acolo”, ei eșuează în a învăța ceva. Cazul celor despre care vorbește Pavel în Romani 1:22 nu este necunoscut pentru ei. Ori de câte ori oamenii pretind că sunt înțelepți, devin nebuni. De aceea, „dacă cineva dintre voi pare că este înțelept în această

lume, să devină nebun ca să fie înțelept. Căci înțelepciunea acestei lumi este nebunie pentru Dumnezeu” (1 Corinteni 3:18-19).

Nebunia celor care pretind că sunt înțelepți este văzută din ceea ce își pun ei încrederea ca siguranță. Ei spun: „Am făcut un legământ cu moartea și suntem în înțelegere cu iadul. Când plaga ce se revarsă va trece, nu va veni peste noi pentru că am făcut din minciuni refugiul nostru și ne-am ascuns sub falsitate” (Isaia 28:15). S-au gândit să o ia înaintea lui Dumnezeu și să oprească pedeapsa ce o va aduce El. Au mituit moartea ca să îi protejeze, dar moartea și iadul sunt protectori slabi. Falsitatea și minciuna nu pot salva. Singurul loc de protecție pe care îl are moartea este mormântul. A fi în înțelegere cu iadul înseamnă să mergi la pierzare în mod deliberat. Este precum copilul care fuge la tigrul ca să îl protejeze de urs.

„Nicio minciună nu este din adevăr.” De aceea, oricine respinge adevărul alege falsitatea. Sunt mulți oameni care se mândresc cu onestitatea lor, dar care, fără îndoială, se ascund sub falsitate. Posibil că ei nu spun în mod deliberat minciuni, dar adevărul este un întreg și oricine respinge în mod deliberat vreun adevăr care ajunge la ei, prin aceasta respinge tot adevărul. Acela porțiune din adevăr pe care alege să o păstreze, o transformă într-o minciună (Romani 1:25). Satana lucrează „cu toată puterea, cu semne și minuni mincinoase și cu toată amăgirea nedreptății în cei care pier, pentru că nu au primit dragostea adevărului ca să fie salvați” (2 Tesaloniceni 2:9-10). Și toți cei care nu primesc

dragostea adevărului vor pieri cu siguranță, pentru că doar El este scutul și pavăza (vezi Psalmii 91:4).

Adevărul nu poate fi construit pe falsitate. Adevărul și falsitatea nu au nicio legătură. Adevărul este *ceea ce este*, de aceea adevărul este viață. Aceasta se vede în cuvintele lui Hristos: „Eu sunt calea, adevărul și viața” (Ioan 14:6). Și de vreme ce adevărul este viață, falsitatea este moarte. Așa că, a face din minciuni adăpostul cuiva, sperând ca prin ele să scape de moarte, este ca un om care își taie singur gâtul pentru a scăpa de spânzurătoare. Cei care se abat de la adevăr, încrezându-se în moarte pentru a-i salva, au spus: „Când plaga ce se revarsă va trece, nu va veni peste noi.” „De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, pun în Sion ca temelie o piatră, o piatră încercată, o piatră prețioasă din capul unghiului, o temelie sigură. Cel care crede nu se va grăbi. Voi așeza, de asemenea, judecata prin învățatură și dreptatea prin firul de plumb, și grindina va mătura adăpostul minciunilor, iar apele vor inunda locurile ascunse.” „Și legământul vostru cu moartea va fi anulat, iar înțelegerea voastră cu iadul nu va dăinui; când plaga ce se revarsă va trece, veți fi striviți de ea.”

Această temelie sigură este adevărul, căci Hristos este adevărul (Ioan 14:6). Iar El este singura temelie (1 Corinteni 3:11) care va dăinui. Tot ce nu este în armonie cu aceasta va fi măturat, căci chiar moartea va fi distrusă.

O temelie este cea pe care se construiește. În ebraică, cuvântul „a crede” provine de la o rădăcină care are și specificarea „a construi”, „a întemeia”. În 2 Cronici 20:20:

„Credeți în Domnul, astfel veți fi întăriți”, cuvintele „credeți” și „veți fi întăriți” provin din același cuvânt ebraic, iar propoziția ar putea fi tradusă: „Construiți pe Domnul, Dumnezeul vostru și veți fi zidiți.” Avraam a zidit pe Domnul când a crezut în Dumnezeu.

Hristos este temelia cea sigură. El este, de asemenea, cuvântul, cuvântul cel viu. El este adevărul și cuvântul Său este adevărul. De aceea, oricine construiește pe cuvântul Său, construiește pe stâncă și când apare ploaia și vin potopurile, când vântul suflă și lovește în casă, aceasta nu cade (Matei 7:25-26). Dar oricine nu construiește pe cuvintele Lui – adică, oricine nu lasă aceste cuvinte să îl controleze și să se manifeste în viața lui – construiește pe nisip. Și când valurile se ridică, iar ploaia cade, când vântul suflă și lovește în casă, ea va cădea și distrugerea ei va fi mare. Stânca va sta, pentru că este „stânca veacurilor”. „În Domnul, Iehova este stânca veacurilor” (Isaia 26:4). Oricine construiește pe Dumnezeu nu va fi dat de rușine (Romani 9:33) și nici nu va fi distrus (1 Petru 2:6). Așa cum spune textul „nu se va grăbi”. Nu va trebui ca el să fugă atunci când vine furtuna, pentru că el este deja în locul siguranței. „Cel ce locuiește în locul tainic al Celui Prea Înalt, va rămâne sub umbra Celui Atotputernic.” „Voi spune despre Domnul, El este adăpostul meu și fortăreața mea, Dumnezeul meu, în El mă voi încrede.”

Această piatră pe care Dumnezeu o așază în Sion ca temelie este o „piatră încercată”. „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine.” Dumnezeu a pus caracterul Său în Hristos. El S-a pus pe Sine în joc pentru răscumpărarea

omenirii și L-a trimis pe Hristos să facă lucrarea. El i-a făcut o promisiune lui Avraam și seminței lui și a confirmat-o cu un jurământ pentru ca să avem o puternică mângâiere, noi cei care am alergat la adăpostul nădejzii făcute nouă, nădejde ce o avem ca o ancoră a sufletului, sigură și puternică și care intră dincolo de perdea, unde a intrat pentru noi înainte-mergătorul, Hristos (Evrei 6:13-20). Astfel, învățăm că Dumnezeu a jurat pe El însuși că va ierta păcatele celor care caută iertare prin Hristos. Isus Hristos este manifestarea lui Dumnezeu. Dacă Hristos ar fi eșuat ori s-ar fi descurajat din cauza dificultăților sarcinii Sale, jurământul lui Dumnezeu ar fi fost rupt, dar dacă jurământul lui Dumnezeu ar fi fost rupt, atunci viața lui Dumnezeu ar fi fost pierdută. Și de vreme ce El este creatorul și susținătorul tuturor lucrurilor, totul ar fi încetat să mai existe. Acum vedem cât de bine încercată este temelia pe care suntem rugați să construim. Dumnezeu S-a așezat pe El însuși și greutatea întregului univers pe ea și a rezistat testului. De aceea, ne putem odihni pe ea cu încredere. Este o piatră prețioasă pentru cei care cred.

Cuvântul va fi singurul standard la judecată. Cuvântul este neprihănire, iar neprihănirea va fi firul cu plumb. Toată clădirea trebuie să corespundă cu această temelie. Nimic ce trece de margine nu trebuie să iasă în afară, adică, nimic nu trebuie să treacă dincolo de cuvânt. Tot ce este în afara cuvântului lui Dumnezeu va fi măturat de plaga ce se va revărsa. Grindina va mătura refugiul minciunilor (citește Iov 38:22-23; Apocalipsa 16:21).

Această piatră încercată și pusă ca temelie este o piatră vie (1 Petru 2:4). Oricine vine în contact cu ea este făcut viu. Lucrurile vii cresc, și astfel, în Hristos, „toată clădirea bine alcătuită într-un mod potrivit laolaltă crește într-un templu sfânt în Domnul”. Citim: „După cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să umblați în El, înrădăcinați și zidiți în El, întemeiați în credință” (Coloseni 2:6-7). Astfel, vedem cum casa zidită pe Hristos și cuvântul Său nu este ca o casă obișnuită zidită de oameni, care pur și simplu stă pe temelie, ci este o casă vie, construită pe o temelie vie care devine o parte a ei, așa încât casa și temelia sunt atât de strâns legate împreună și fiecare parte din cealaltă, la fel cum este copacul și rădăcinile lui. De aceea, nu este niciun pericol ca acea casă să fie îndepărtată de temelie și temelia să rămână. Oricine care stă pe cuvântul lui Dumnezeu și trăiește prin el, va rămâne atât timp cât trăiește Dumnezeu și va fi la fel de nezdrunctat ca El.

Din ultima lecție a primei părți a acestui capitol, învățăm că aceștia cărora le vorbește Domnul, resping învățătura simplă a cuvântului Său și de aceea se împiedică și cad. Pretind că sunt înțelepți, totuși se împiedică de ceea ce este descoperit pruncilor. Tot așa este relația lor cu această temelie pe care o așază Domnul și pe care oamenii trebuie să zidească și să fie în siguranță. În timp ce este o temelie și un sanctuar, este, de asemenea, o „piatră de poticnire” (Isaia 8:14) „Căci este scris: Iată pun în Sion o piatră de poticnire și o piatră a ofensei și oricine crede în El nu va fi dat de rușine” (Romani 9:33). Aici, cele două pasaje din Isaia sunt aduse împreună și învățăm că același Domn care este temelia care îi zidește

pe cei ce zidesc pe ea și îi face un sanctuar, este în același timp o piatră de poticnire. Dacă oamenii nu își așază picioarele pe ceea ce este făcut cu acest scop pentru ei, atunci se împiedică de aceasta. Astfel, chiar lucrul ce reprezintă salvare pentru cei care cred, înseamnă distrugere pentru cei care nu cred (vezi 1 Petru 2:6-8). Acesta fiind cazul, nu mai rămâne nicio posibilitate ca cineva să Îl acuze pe Dumnezeu de nedreptate. Când ceea ce aduce unor oameni distrugere nu este nimic altceva decât salvarea pe care Dumnezeu o oferă tuturor oamenilor, atunci Dumnezeu este cu siguranță drept atunci când judecă.

The Present Truth, 11 mai 1899

21. Judecata cea dreaptă a lui Dumnezeu

Isaia 28:18-29 (Traducerea *Lowth*):

¹⁸Legământul vostru cu moartea va fi rupt și înțelegerea voastră cu mormântul nu va dăinui când plaga ce se revarsă va trece, de ea veți fi loviți la pământ. ¹⁹De îndată ce va trece, vă va prinde, da, dimineață după dimineață va trece, zi și noapte. Până și vestea ei va aduce groază. ²⁰Căci patul este prea mic pentru ca cineva să se întindă, iar acoperământul este prea strâmt pentru ca cineva să se strângă sub el. ²¹Căci Iehova Se va scula ca la muntele Perațim, ca în valea Gabaonului va fi El mânat cu mânie, pentru ca să Își facă lucrarea, lucrarea Lui ciudată și să-și împlinească acțiunea, acțiunea Sa neobișnuită. ²²Și acum, renunțați de tot să mai batjocoriți, pentru ca pedepsele

voastre să nu devină mai severe. Căci am auzit un decret deplin și decisiv de la Domnul, Iehova, Dumnezeuul oștirilor, pentru întregul pământ. ²³Ascultați și auziți-Mi glasul, luați aminte și ascultați cuvintele Mele. ²⁴Ară gospodarul în fiecare zi ca să semene, deschizând și spărgând pământul de pe câmp? ²⁵După ce a netezit suprafața acestuia, nu seamănă el mărar și aruncă chimen, și seamănă grâu în măsură potrivită, iar orzului și secarei le pune granițele lor? ²⁶Pentru că Dumnezeuul lui l-a instruit într-un mod corect, l-a înzestrat cu cunoștință. ²⁷Mărarul nu este treierat cu grapa, nici roata carului nu va trece peste chimen, ci mărarul se bate cu nuiua ²⁸și chimenul cu îmblăciul, dar porumbul cu treierătoarea. Însă, nu va continua astfel pentru totdeauna, nici să treiere, nici nu va tulbura cu roata carului său, nici nu va zdrobi cu copitele animalelor. ²⁹Și acest lucru vine de la Iehova, Dumnezeuul oștirilor. El Se arată minunat în sfătuire și mare în împlinire.

Primele cinci versete ale fragmentului redat aici au fost deja luate în considerare, dar au fost scrise din nou pentru a păstra legătura. Nu numai ele, ci toate versetele precedente ar trebui citite în legătură cu această lecție. Amintește-ți că Biblia nu este alcătuită din texte izolate, ci fiecare scriitor are o solie de la Domnul. Nimeni nu poate să prindă sensul Scripturii luând un verset de aici și unul de acolo, așa cum nu putem pricepe înțelesul unei scrisori pe care o primim, citind o frază de la mijloc, apoi alta aproape de început și după aceea încă una la încheiere. Trebuie să o citim de la început la sfârșit și când vrem să ne referim la o anumită frază din ea, trebuie să o păstrăm în legătură cu restul.

Trebuie, de asemenea, ca în același timp în care o cităm să ne amintim ce o precede și ce o urmează. Tot așa trebuie să tratăm soliile pe care Domnul ni le trimite prin profeții Săi.

Cei care își amintesc, nu numai prima parte a acestui capitol, ci și capitolele precedente, vor ști că subiectul principal îl constituie judecățile lui Dumnezeu. Ultimele zile și chiar ultimele judecăți ale lui Dumnezeu asupra pământului sunt într-un mod viu evidențiate. Dar să nu uităm niciodată că ideea este mai degrabă salvarea decât distrugerea. Dumnezeu vine să Își salveze poporul. Prea mulți întotdeauna fac legătura între judecată și gândul răzbunării, ca și cum Dumnezeu nu ar avea nimic altceva în minte decât să distrugă pe cineva. Să ne amintim că Dumnezeu este un păstor și că singura Lui grijă este pentru turma Sa. Când vine să Își elibereze oile din gura leului care le-ar devora, El este mișcat de sentimentele cele mai adânci ale dragostei și milei. Ultima judecată nu este decât o minunată manifestare a iubirii veșnice a lui Dumnezeu față de poporul Său. Citește din nou Isaia 27:3-4: „Eu, Domnul, o păzesc. O voi uda în fiecare moment pentru ca nimeni să nu o rănească, Eu o voi păzi zi și noapte. Nu există furie în Mine.” Dumnezeu este dragoste la fel de mult când îi va distruge pe cei răi, care i-ar distruge pe cei din poporul Său, ca atunci când dă viață lumii. În efectuarea judecăților Lui mărețe, „mila Lui rămâne pentru totdeauna” (vezi Psalmii 136:10-24).

La fel de mare cum este puterea lui Dumnezeu de a distruge este puterea Lui de a răscumpăra. Distrugerea celor răi nu este decât o parte a marii lucrări de răscumpărare. Lucrul aceasta este arătat în moartea lui Hristos. Hristos a murit

pentru lumea păcătoșilor. El a fost făcut păcat pentru noi și, de aceea, a suferit pedeapsa păcatului. El a fost făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să fim făcuți neprihănirea lui Dumnezeu în El, și tot așa, El a suferit ca un păcătos pentru ca păcătoșii vinovați să poată fi salvați de mânia lui Dumnezeu prin El. Dându-și singurul Fiul ca să moară pentru păcătoși și dându-Se pe Sine în Fiul Său, Dumnezeu ne-a arătat nu numai soarta inevitabilă a păcătoșilor, ci și cât de mult nu și-a dorit să vadă nici măcar un păcătos pedepsit. El nu are plăcere în moartea nimănui (vezi Ezechiel 33:11). Cei răi care vor fi distruși în ultima zi nu vor face decât să ia asupra lor ceea ce nu au vrut să împărtășească cu Hristos. Crucea lui Hristos apare în orice lucru. Astfel, în descrierea judecăților viitoare, Dumnezeu ne face cunoscute câteva din suferințele lui Hristos pentru păcătoși, ca să știm cât de mare este puterea Lui de acum de a-i răscumpăra pe cei care fug la El pentru adăpost.

Astfel putem înțelege că atunci când Dumnezeu se ridică la judecată și este „mânios ca în valea Gabaonului” (vezi Iosua 10:10-11), unde a lovit pe vrăjmașii poporului Său și „i-a ucis cu o mareucidere”, și „i-a alungat”, și „a aruncat pietre mari din ceruri peste ei” (compară cu Apocalipsa 16:21), este pentru El o „lucrare ciudată”. Îngerii au fost aduși la tăcere și cerurile au rămas mute de uimire când Dumnezeu și-a arătat minunata Sa dragoste față de om dându-L pe Fiul Său să moară. Un asemenea mod de a arăta iubirea, nu pentru prieteni, ci pentru vrăjmași, poate să fie conceput și înțeles numai de inima lui Dumnezeu. Chiar și îngerii își doresc să o înțeleagă (vezi 1 Petru 1:10-12). De vreme ce

niciun om sau înger nu poate înțelege dragostea lui Dumnezeu manifestată în moartea lui Hristos pentru păcătoși, nimeni să nu-L acuze pe Dumnezeu într-un mod copilăresc de nedreptate și cruzime atunci când citește despre judecățile ce urmează să cadă peste capul celor care resping răscumpărarea ce este în Hristos Isus.

Lucruri teribile vor veni, de asemenea. „Până și simpla veste va produce groază.” Profetul Habacuc a văzut într-o viziune timpul în care Domnul a ieșit să-și salveze poporul, treierându-i pe păgâni prin puterea ce era ascunsă în partea Sa glorioasă, rănită (Habacuc 3:4, notă marginală, 12-13) și a spus: „Am auzit și pântecul mi-a tremurat, buzele au început să tremure, putrezirea mi-a intrat în oase și am tremurat în locul meu. Că ar trebui să mă odihnesc în ziua necazului, când vine împotriva poporului care L-au invadat cu cete” (versetul 16 – *RV*). La fel, Isus, descriind ucenicilor Lui groaza acelei zile, a spus: „Vor fi semne în soare, lună și stele, iar peste pământ – pustiirea națiunilor, uluiți din cauza vuietului mării agitate. Oamenii vor muri de frică și de așteptarea lucrurilor care vor veni peste lume, căci puterile cerurilor vor fi clătinate” (Luca 21:25-26 – *RV*).

„În ziua aceea, omul își va arunca idolii de argint și de aur, pe care fiecare și-i făcuse pentru el ca să-i venereze, la șobolani și la lilieci, pentru a se duce în scobiturile stâncilor și pe vârfurile stâncilor colțuroase, de teama Domnului și de slava maiestății Lui, când Se ridică să zdruncine teribil pământul” (Isaia 2:20-21). Toți oamenii de pe acest pământ, atât cei mari cât și cei mici, vor alerga ca să se ascundă și vor spune munților și stâncilor, „Cădeți peste noi și

ascundeți-ne de fața Celui care stă pe tron și de mânia Mielului; căci a venit marea zi a mâniei Lui și cine poate sta în picioare?” (Apocalipsa 6:15-17). Dar nu va exista loc de ascuns, „căci patul este prea scurt pentru ca cineva să se întindă, iar învelitoarea este prea strâmtă pentru ca cineva să se strângă sub ea.” Aceasta este o imagine izbitoare, pe care toți o pot înțelege. Cine nu a suferit în viața lui de frig, din cauza lenjeriei de pat insuficiente? Oricât ai încerca, nu ai protecție. Domnul folosește o asemenea experiență pentru a ilustra eforturile zadarnice ale celor care vor să scape de judecățile Lui drepte. Nu va exista niciun loc de ascunzătoare, căci atunci Dumnezeu „va aduce la lumină lucrurile ascunse ale întunericului” (1 Corinteni 4:5).

Acum, iată un îndemn pentru toți: „De aceea, nu mai fiți batjocoritori pentru ca legăturile voastre să nu se facă mai puternice. Căci am auzit de la Domnul oștirilor despre o mistuire destinată asupra întregului pământ.” La fel cum evanghelia este „pentru toți oamenii”, tot așa, toți oamenii sunt luați în considerare în aceste judecăți. Ele nu vin peste o locație particulară, ci peste tot pământul. Compară aceasta cu Psalmul 2: „De ce se întărită păgânii, iar oamenii își imaginează lucruri deșarte? Regii pământului se adună și conducătorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său spunând: «Să le rupem legăturile și să aruncăm funiile lor de la noi.»” Vor intra într-o alianță cu moartea și cu mormântul împotriva Domnului, dar Domnul va râde de eforturile lor deșarte. Fiul, pe care ei Îl disprețuiesc, „îi va distruge cu un toiag de fier” și îi „va zdrobi ca vasul unui olar”. Așa că îndemnul vine: „Fiți

înțelepți, voi, regilor, fiți instruiți, voi, judecători ai pământului.” Dacă nu, legăturile pe care în zadar cred că le vor rupe și arunca se vor face mai strânse. Dar dacă se supun pe ei înșiși jugului Domnului, atunci vor găsi semnele legăturilor libertății, de vreme ce ele sunt legăturile iubirii.

La sfârșitul acestui capitol pe care îl studiem avem o lecție de la anotimpuri și lucrul care vine cu fiecare dintre ele. La fel cum în serviciul din tabernacolul iudeilor întreaga lucrare a evangheliei era prezentată în simbol în fiecare an, la fel este și acum și a fost de la început, în natură. Timpul semănatului și secerișului sunt amintiri anuale pentru toți oamenii despre lucrarea lui Dumnezeu pentru oameni – despre evanghelie și împlinirea ei. Cu toții suntem familiarizați cu creșterea cerealelor, cu secerișul, așa că nu avem nevoie decât să citim ultimele cinci versete din Isaia 28 pentru a avea material pentru multe lecții.

Gospodarul nu ară tot timpul, nici nu seamănă tot timpul. Când a brăzdat pământul și l-a grăpat, făcând suprafața netedă, atunci aruncă diversele tipuri de grăunțe. Fiecare tip de grăunțe are timpul lui anumit și este semănat în sezonul lui. „Pentru că acest lucru Dumnezeu îl instruieste cu discernământ și îl învață.” Da, înțelepciunea pe care o au oamenii ca să cultive solul provine numai de la Dumnezeu. Nu este niciun lucru pe care oamenii să îl știe și pe care să nu-l fi învățat de la Dumnezeu. Tot ce știu oamenii bine, când se mândresc cu dibăcia și îndemânarea lor în a face lucrul respectiv, să își amintească faptul că Dumnezeu știe cum să îl facă infinit mai bine și că încă îi mai poate învăța. Neprihănirea vine prin credință. Dar neprihănirea înseamnă

facere de bine. Aceasta înseamnă că omul care trăiește prin credință, va face totul mult mai bine decât cel care nu este creștin. Dacă oamenii nu au văzut întotdeauna lucrurile așa, atunci aceasta este spre rușinea pretenșilor creștini care nu au trăit la înălțimea mărturiei lor. De vreme ce credința îl face pe un om neprihănit, un făcător de bine, atunci înseamnă că acea credință adevărată și inteligentă va face dintr-un om un fermier mai bun, un dulgher mai bun, un lucrător mai bun în orice privință. Dumnezeu este „minunat în sfătuire și excelent în lucrare” și cei care se încred în El pe deplin vor descoperi acest lucru manifestându-se pe în ei.

Dar acest aspect este doar o aluzie, indiferent cât de importantă este. Este o lecție secundară. Lucrul special de învățat din aceste referiri la agricultură este că Dumnezeu lucrează în mod consecvent și Își adaptează mijloacele pentru scopurile pe care le are în vedere. Fermierul nu treieră toate tipurile de cereale cu același instrument. Mașina utilizată pentru a treiera porumbul ar distruge complet unele tipuri de semințe foarte delicate. Astfel, Dumnezeu Își adaptează judecățile la individ. Este un singur standard în judecată, și anume, legea lui Dumnezeu – viața perfectă a Domnului – dar fiecare persoană va fi judecată numai după lumina și cunoștința legii pe care a avut-o. „Căci toți câți au păcătuit fără lege, vor pieri fără lege. Și toți câți au păcătuit în lege, vor fi judecați după lege în ziua când Dumnezeu va judeca secretele oamenilor prin Isus Hristos după evanghelia mea” (Romani 2:12, 16). „Pentru că nu cei ce aud legea sunt drepti înaintea lui Dumnezeu, ci cei care sunt împlinitori ai legii vor fi îndreptățiți. Căci atunci când

neamurile, care nu au legea, fac prin natură lucrurile care sunt conținute în lege, aceștia, neavânt legea, sunt pentru ei înșiși o lege și arată lucrarea legii scrisă în inimile lor, conștiința lor aducând, de asemenea, mărturie, iar, între timp, gândurile lor fie se acuză unul pe altul, fie se scuză” (versetele 13-15). La judecată, omul care nu a văzut niciodată Biblia și care nu a avut nicio cunoștință despre Dumnezeu în afară de cea descoperită în cartea naturii, nu va fi tras la răspundere după aceeași lumină ca cel care a trăit toată viața printre marile privilegii ale evangheliei. Totuși, se va vedea atunci că nu va fi niciunul care să nu fi avut ocazia să audă evanghelia și care să nu o fi auzit sau văzut. „N-au auzit ei? Ba da, într-adevăr, răsunetul lor merge peste tot pământul și cuvintele lor până la marginile lumii” (Romani 10:18). „Mânia lui Dumnezeu este descoperită din cer împotriva oricărei lipse de evlavie și împotriva oricărei nedreptăți a oamenilor care țin adevărul în nedreptate. Pentru că ceea ce poate fi cunoscut despre Dumnezeu este manifestat în ei.” Toți sunt fără scuză, pentru că de la creația lumii puterea veșnică și divinitatea lui Dumnezeu sunt clar văzute în lucrurile pe care El le-a făcut (Romani 1:18-20).

Timpl semănatului este timpul când se dau veștile mântuirii. „Sămânța este cuvântul lui Dumnezeu” (Luca 8:11) și Hristos este cuvântul (Ioan 1:1-14). „Dacă un grâu de grâu nu cade pe pământ și nu moare, rămâne singur. Dar dacă moare, aduce multe roade” (Ioan 12:24). Hristos este sămânța (Galateni 3:16) și El a murit și a fost îngropat pentru a aduce pe mulți fii la slavă. Fiecare sămânță care

răsare le vorbește tuturor celor care vor auzi despre puterea învierii și, astfel, despre puterea lui Dumnezeu pentru mântuire.

„Secerișul este sfârșitul lumii” (Matei 13:39). Ioan spune: „M-am uitat și iată, un nor alb, și pe nor stătea cineva ca un Fiu al omului, având pe cap o coroană de aur și în mâna Lui o seceră ascuțită. Și un alt înger a ieșit din templu strigând cu glas tare spre Cel care stătea pe nor: Pune secera Ta și seceră, căci a venit timpul ca Tu să seceri, căci secerișul pământului este copt. Și Cel ce stătea pe nor și-a aruncat secera pe pământ și pământul a fost secerat” (Apocalipsa 14:14-16). Aceasta va fi când „El vine pe nori și orice ochi Îl va vedea, și cei ce L-au străpuns, și toate semințiile pământului vor boci din cauza Lui” (Apocalipsa 1:7). Astfel, vedem din nou că lucrurile despre care am vorbit în lecția noastră nu sunt de mică importanță și nu se referă numai la câțiva evrei ce au trăit în urmă cu câteva sute de ani. Sunt chestiuni de o importanță prezentă și universală.

„Dar nu pentru totdeauna va continua El să treiere, nici să necăjească prin roata carului Său, nici nu va lovi cu copitele animalelor Sale.” „Domnul este milos și îndurător, încet la mânie și bogat în milă. El nu va certa mereu, nici nu Își va ține mânia pentru totdeauna” (Psalmii 103:8-9). „Încă puțină vreme până când indignarea și mânia Mea vor înceta în distrugerea lor” (Isaia 10:25). Este un lucru ciudat pentru Dumnezeu să Își execute pedeapsa asupra creaturilor Sale. De aceea, nu va ține pentru totdeauna înaintea ochilor Săi și ai universului, scena oamenilor torturați de flăcări. Oamenii pot face un legământ cu moartea și cu mormântul, crezând

că astfel vor scăpa de judecățile cele drepte ale lui Dumnezeu, dar aceasta ne le va fi de niciun folos, căci atât moartea, cât și mormântul vor fi mistuite complet în iazul de foc (Apocalipsa 20:14). Astfel, „încă puțină vreme și cel rău nu va mai fi, te vei uita la locul lui și nu va mai fi” (Psalmii 37:10). Cei răi sunt pleava, miriștea și buruienile dăunătoare. „Așa cum focul mistuie miriștea și flacăra consumă pleava, tot așa rădăcina lor va fi ca putrezirea și floarea lor se va duce ca praful, pentru că au aruncat la o parte legea Domnului oștirilor și au disprețuit cuvântul Sfântului lui Israel” (Isaia 5:24). „Va veni ziua care va arde ca un cuptor. Și toți cei mândri, da, toți cei ce fac răul, vor fi miriștea. Și ziua care va veni îi va arde, spune Domnul oștirilor, încât nu le vă lăsa nici rădăcină, nici ramură” (Maleahi 4:1). Așa cum neghina este strânsă și aruncată în foc „tot așa va fi la sfârșitul lumii. Fiul omului Își va trimite îngerii Săi și va strânge din împărăția Sa toate lucrurile ofensatoare și pe cei ce fac fărădelege. Și îi va arunca în cuptorul de foc. Acolo vor fi bocete și scrâșnirea dinților. Atunci cei neprihăniți vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor. Cine are urechi de auzit, să audă” (Matei 13:40-43).

The Present Truth, 18 mai 1899

22. Cauza ignoranței

Isaia 29:1-14 (Traducerea *Lowth*):

¹Vai de Ariel, de Ariel, cetatea pe care a asediat-o David! Adăugați an la an. Lăsați sărbătorile să își urmeze cursul. ²Totuși Eu voi aduce pustiirea peste Ariel și va fi întristare și suferință continuă. Și va fi pentru Mine ca vatra marelui altar. ³Îmi voi întinde tabăra împotriva ta, ca David, și te voi asedia și voi construi turnuri împotriva ta. ⁴Iar tu vei fi coborât, vei vorbi ca de sub pământ, și din țărână vei rosti o vorbire slabă, iar glasul tău va veni din pământ ca cel al unui vrăjitor, cuvintele tale din țărână vor da un sunet slab, ascuțit. ⁵Dar mulțimea celor mândri va fi precum țărână mărunță, iar mulțimea celor teribili ca pleava care zboară. Da, efectul va fi trecător, într-o clipă. ⁶Din partea lui Iehova, Dumnezeuul oștirilor va veni o manifestare bruscă, cu tunet și cutremur și glas puternic, cu furtună, vijelie și flacăra unui foc mistuitor. ⁷Ca un vis, ca o viziune de noapte, așa va fi cu mulțimea tuturor națiunilor care luptă împotriva lui Ariel, cu toate armatele lor, turnurile lor și cu cei care o pustiesc. ⁸Așa cum un om înfometat visează și, iată, pare că mănâncă, dar se trezește și apetitul lui este tot nesatisfăcut. Și ca un om însetat care visează și, iată, pare că bea, dar se trezește și este încă sleit, iar apetitul lui încă tânjește. Așa va fi cu mulțimea tuturor națiunilor care s-au așezat la luptă împotriva muntelui Sion. ⁹Sunt loviți cu uimire, stau încremeniți de mirare. Se holbează cu o privire stupidă de mirare. Sunt beți, dar nu de vin, se clatină, dar nu de băuturi tari. ¹⁰Căci Iehova a turnat peste tine un spirit de somn profund și ți-a închis ochii. Pe profeți, pe conducători, pe văzători El i-a legat la ochi. ¹¹Așa că toate cuvintele viziunii sunt pentru voi precum cuvintele unei cărți sigilate, pe care, dacă un om o dă altui om care cunoaște literele

spunându-i: Te rog, citește aceasta. El răspunde: Nu pot să o citesc, căci este sigilată. ¹²Sau ca și cum cartea să fie dată unuia care nu cunoaște literele, spunându-i: Citește aceasta, te rog. El răspunde: Nu știu literele. ¹³De aceea, Iehova a spus: „Întrucât poporul acesta se apropie cu gura și Mă onorează cu buzele, inima lor este departe de Mine, și deșartă este teama lor de Mine, învățând poruncile oamenilor. ¹⁴De aceea, iată! Mă voi ocupa din nou de acest popor într-un mod atât de minunat și de surprinzător încât înțelepciunea înțeleptului va pieri și priceperea celui priceput va dispărea.

Ce este Ariel? Este o cetate, este clar afirmat. Care cetate? În traducerea pe care o folosim, este afirmat că este cetatea pe care a asediat-o David, ceea ce nu este prea clar, căci David a asediat mai mult de o cetate. În *RV* avem o traducere mai bună: „cetatea în care David și-a așezat tabăra”, și când punem lângă aceasta traducerea din versiunea obișnuită, „cetatea în care a locuit David”, nu mai avem nicio dificultate în a înțelege că Ierusalimul este cel la care se face referire în profeție.

În capitolul 28 este prezentat cazul Samariei, iar acum, în acest capitol, se face referire la Ierusalim. Dar în ambele cazuri, întreaga lume este implicată.

Cuvântul „Ariel” înseamnă „leul lui Dumnezeu”. Câteva momente de studiu al pasajelor în care apare acest cuvânt ar putea fi de interes. În afară de acest capitol, îl mai găsim în 2 Samuel 23:20 și pasajul paralel din 1 Cronici 11:22, unde se afirmă că Benaia „i-a ucis pe cei doi oameni ca leii lui

Moab”. *RV* arată că cuvintele „oamenii lui” sunt adăugate de traducător. Literal, avem „cei doi Ariel ai lui Moab”, care nu este o traducere, iar pentru noi nu înseamnă nimic. Tradus, ar suna: „Cei doi lei ai lui Dumnezeu ai lui Moab.” Acum, când ne amintim că expresia „a lui Dumnezeu” este adesea utilizată pentru a exprima superlativul referitor la mărime, corectitudine etc. (vezi Psalmii 36:6; Fapte 7:20, cu notele marginale, în ambele cazuri), înțelegem că Benaia a ucis doi lei mari ai lui Moab.

Din nou, cuvântul apare în Ezechiel 43:15-16, unde este tradus „altar”. Traducerea marginală este, într-un caz, „muntele lui Dumnezeu” și, în celălalt, „leul lui Dumnezeu”. Putem înțelege aceasta când ne amintim că templul, a cărui parte esențială era altarul, era pe vârful muntelui Sion, iar templul simboliza Ierusalimul.

Ierusalimul stă ca centru al închinării adevăratului Dumnezeu și de aceea toate judecățile care vin peste Ierusalim din cauza corupției închinării la Iehova vor veni cu siguranță oriunde închinarea a fost pervertită. Ar trebui, de asemenea, observat că, în loc de „Vai de Ariel”, putem citi „O, Ariel”, ca în *RV* și ca în marginea versiunii noastre obișnuite. Astfel, combinând diferitele traduceri ajungem la aceasta: „O, Ariel, Ariel, cetatea în care a locuit David! Adăugați an după an, lăsați ca sărbătorile să fie ținute la vremea lor și jertfele să fie oferite, totuși Eu voi aduce pustiirea peste Ariel și va fi bocet.” Aceasta spune că ceremoniile și sărbătorile, indiferent cât sunt de numeroase sau cât de strict sunt păstrate, niciodată nu vor putea feri de judecăți, nici nu vor lua locul neprihănirii caracterului.

Compară aceasta cu versetele 13-14. Este aceeași lecție prezentată și în primul capitol din Isaia și una care nu este suficient repetată în această generație.

Cititorul va observa că traducerea lui *Lowth* a primei părți a versetului 3 este mult diferită de cea din versiunea obișnuită sau *RV*. *Lowth* spune: „Îmi voi așeza tabăra împotriva ta, ca David”, în timp ce celelalte spun „voi tăbărî împotriva ta de jur împrejur”. Diferențele sunt acestea: cuvântul ebraic pentru „cerc” diferă de ebraicul „David” doar la ultima literă, iar acele două litere sunt atât de asemănătoare, încât cineva poate fi ușor dus în eroare de cealaltă literă, iar unele manuscrise antice spun David. În realitate, este o chestiune lipsită de importanță și se atrage atenția asupra ei, doar pentru a vedea că micile diferențe de acest fel nu afectează înțelesul. Dacă citim: „Îmi voi așeza tabăra împotriva ta, ca David”, este același lucru cu: „Voi tăbărâ împotriva ta de jur împrejur”, pentru că acela este modul în care a acționat David.

Acum putem citi versetele și să vedem tabloul pe care îl prezintă. Ierusalimul, deși foarte scrupulos în păstrarea tuturor formelor și ceremoniilor legii și a multor altora care nu aveau nimic cu legea, totuși desconsiderând chestiunile importante ale legii, și anume: judecata, mila, credința, a fost asediat de asirieni, apoi de babilonieni și mai târziu de romani și l-au doborât. Aceste națiuni, așa păgâne și rele cum erau, erau agenții lui Dumnezeu, așa încât Dumnezeu însuși putea spune că El a tăbărât împotriva cetății. Și acele judecăți asupra Ierusalimului din vechime nu erau decât prefigurări ale distrugerii finale care va veni peste toți cei

care vor alege să-și urmeze mai degrabă propria lor cale, decât calea lui Dumnezeu. Compară versetul 6 cu 1 Tesaloniceni 4:15-16; Apocalipsa 6:12-17 și Apocalipsa 11:18-19.

„Și glasul tău va fi ca al unuia care are un spirit cunoscut, din pământ.” Când Saul a consultat o femeie cu spirit cunoscut, răspunsul a venit din pământ (vezi 1 Samuel 28:7-13). Răul vine de jos, tot ce este bun vine de sus. „Orice dar bun și orice dar desăvârșit este de sus” (Iacov 1:17). Hristos a spus iudeilor răi: „Voi sunteți de jos, Eu sunt de sus. Voi sunteți din această lume, Eu nu sunt din această lume (Ioan 8:23). „Cel care vine de sus este deasupra tuturor. Cel care este al pământului este pământesc și vorbește din cele pământești. Cel care vine din cer este deasupra tuturor” (Ioan 3:31). Spiritul cel rău vorbește cele pământești. Hristos vorbește din cer (Evrei 12:25). Peste Ierusalim urmează să se manifeste tunet, cutremur și zgomot puternic, cu furtună, vijelie și flacără mistuitoare (versetul 6) și distrugerea lui urmează să fie bruscă. Când vor spune: „Pace și siguranță”, atunci vine distrugerea bruscă (1 Tesaloniceni 5:3). Mulțimea celor mândri va fi precum pleava care trece. „Căci, iată, vine ziua care va arde ca un cuptor și toți cei mândri, da, toți cei care fac răul vor fi pleava. Și ziua care vine îi va arde, spune Domnul oștirilor, încât nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură” (Maleahi 4:1). Timpul când această judecată va fi executată asupra Ierusalimului este foarte evident.

„Și mulțimea tuturor națiunilor care luptă împotriva lui Ariel, toți cei care luptă împotriva lui și a armelor lui și care

”Îl nenorocesc vor fi ca visul dintr-o viziune de noapte.” Faptul că oamenii sunt instrumente în mâinile lui Dumnezeu pentru a executa judecățile nu dovedește neapărat că ceea ce fac ei este drept. Sunt instrumente inconștiente și fără voință. Ele intenționează să ducă la bun sfârșit propriile scopuri, dar Dumnezeu conduce totul într-un asemenea mod încât scopurile Sale sunt împlinite. Vezi cazul în care Iosif a fost vândut de frații săi. Erau motivați de invidie și ură (Geneza 37:17-28; Fapte 7:9), totuși scopul lui Dumnezeu a fost cel care a fost adus la bun sfârșit prin acea acțiune (Geneza 45:7-8; Psalmii 105:17-18). La fel este când slujitorii necredincioși cad în mâinile vrăjmașilor lor. Ceea ce suferă ei, nu este decât o parte a judecăților lui Dumnezeu asupra lor, totuși oamenii care execută această judecată, nu sunt împinși decât de pasiunile lor rele și trebuie ca ei înșiși să primească pedeapsa pentru judecățile ce le pricinuiesc.

Cineva poate vedea cu ușurință cum Ierusalimul va fi centrul disputelor dintre națiuni. Dintre toate națiunile creștine declarate, Turcia este privită ca ceva de care trebuie să se scape. Slujitorii preținși ai evangheliei au strigat de ani întregi ca răzbunarea să fie executată asupra turcilor, certând capii guvernului pentru încetineala lor de a începe războiul de exterminare. Imperiul turc ar fi încetat de mult să fie o parte a Europei, dacă celelalte guverne ar fi fost de acord în privința a cine să fie succesorul lui. Pe parcursul timpului, va fi alungat și când Imperiul turc se va limita la Asia, Ierusalimul va fi capitala naturală a lui, având în vedere că este principalul oraș din multe puncte de vedere. Dar, de vreme ce chiar și acum strigătul de a șterge Turcia

de pe fața pământului este încă înaintat, cu atât mai mult va răsună atunci. Așa că, la Ierusalim, armatele națiunilor vor fi adunate când Domnul va apărea în foc aprins, răzbunându-se pe cei care nu îl cunosc pe Dumnezeu și nu ascultă de evanghelie.

Când Domnul va apărea în nori, toți cei răi vor fi distruși de strălucirea venirii Sale (2 Tesaloniceni 2:8). Acesta nu va fi decât începutul distrugerii lor. La arătarea lui Hristos, toți neprihăniții decedați vor învia nesupuși putrezirii și vor fi luați ca să fie cu Domnul (1 Tesaloniceni 4:16-17; 1 Corinteni 15:51-52). Dar restul celor morți, cei răi, nu vor mai trăi, până la sfârșitul celor o mie de ani, timp în care neprihăniții vor sta la judecată cu Hristos, în cer (Apocalipsa 20:5-6). „Și când cei o mie de ani se vor termina, Satana va fi dezlegat din închisoarea lui și va merge să înșele națiunile care sunt în cele patru colțuri ale pământului, Gog și Magog, pentru a le strânge laolaltă pentru luptă. Numărul lor fiind ca nisipul mării. Și s-au urcat pe fața pământului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea cea iubită. Focul a venit de la Dumnezeu din cer și i-a mistuit” (Apocalipsa 20:7-9). Ei se urcă pentru a captura cetatea, dar, iată, cetatea împotriva căreia vin ei acum este Noul Ierusalim. Ierusalimul a fost supus unei transformări în timp ce ei dormeau, iar împotriva acestei noi cetăți ei sunt fără putere.

Când psalmistul a mers în sanctuarul lui Dumnezeu, a înțeles sfârșitul celor răi. El a spus: „Cu siguranță Tu i-ai așezat în locurile alunecoase, i-ai coborât la distrugere. Cum sunt ei pustiiți într-o clipă! Sunt mistuiți în întregime cu teroare. Ca într-un vis din care te trezești, așa, o, Doamne,

le vei șterge imaginea” (Psalmii 73:17-20). Astfel, mulțimea celor care vin să lupte împotriva Ierusalimului va fi „ca visul dintr-o viziune de noapte”. Ei urmează să fie „pedepsiți cu distrugere veșnică” și focul cu care vor fi mistuiți este „focul veșnic”, totuși ei sunt „dintr-o dată mistuiți, într-o clipă”. Distrugerea lor este mai rapidă, pur și simplu pentru că focul este veșnic, chiar focul mistuitor al slavei lui Dumnezeu. Nu contează cât timp durează actul distrugerii lor. Comparat cu eternitatea care urmează nu este decât o clipă. „Astfel va fi toată mulțimea națiunilor care luptă împotriva Sionului.”

Oamenii care nu primesc dragostea adevărului pentru a fi salvați, nu au altă alternativă decât înșelăciune puternică, că ar trebui să creadă o minciună (2 Tesaloniceni 2:10-12). Cu cât este mai mare lumina ce le-o trimite Dumnezeu, dacă este respinsă, cu atât mai mare va fi întunericul. Astfel, Domnul toarnă spiritul somnului adânc și închide ochii profetilor și conducătorilor (versetul 10). Traducerea acestui verset din *RV* este izbitoare și sugestivă: „Căci Domnul a turnat peste voi spiritul somnului adânc și v-a închis ochii, profeții. Și a acoperit capetele voastre, văzătorii.” Profeții și văzătorii sunt ochii și capul poporului. De aceea, când aceștia sunt beți, tot trupul, inevitabil, se împiedică și cade.

Viziunea este un lucru văzut. A da o viziune înseamnă a clarifica ceva. Gândește-te, atunci, în ce stare slabă este poporul, dacă o viziune este ca o carte sigilată sau ca o carte deschisă în mâna cuiva care nu știe să citească. În versetele 11-12 avem tabloul unui timp de mare ignoranță. Care poate fi cauza? Domnul însuși ne spune. Înțelepciunea celui înțelept piere, iar priceperea omului priceput este ascunsă,

pentru că poporul se apropie de Domnul cu gura, în timp ce inima lor este departe de El, iar frica lor de Domnul este învățată de poruncile oamenilor. Aici avem ceva care merită o atenție serioasă.

Compară traducerea versetului 30 din *RV*: „Frica lor de Mine este o poruncă de-a oamenilor care i-au învățat” sau, așa cum este în nota marginală, „învățată pe din afară”. Nu există rațiune sau motiv, ci lor li s-a spus să facă anumite lucruri și le-au învățat ca papagalul, făcându-le în mod mecanic. Ignoranță, și nu simpla ignoranță, ci inabilitatea de a înțelege, este consecința inevitabilă a unui astfel de traseu. Pentru că, atunci când oamenii nu folosesc darurile pe care Dumnezeu li le-a acordat, acele talente sigur cad în declin. Dumnezeu a dat tuturor oamenilor minți pentru a fi folosite la maxim, iar acest lucru poate fi realizat numai când i se permite Lui să le folosească. Dar când unii oameni le permit altor oameni să servească drept minți pentru ei, bineînțeles că nu va mai fi niciun folos de mintea lor și astfel le este luată. Doar poruncile oamenilor pot fi învățate pe din afară. Se poate ca oamenii să încerce să învețe poruncile lui Dumnezeu în acest fel, dar este imposibil. Poruncile lui Dumnezeu sunt o forță vie și oriunde sunt, trebuie să existe activitate.

Poruncile oamenilor nu trebuie luate în considerare. Bineînțeles, aceasta se referă la chestiunile ce aparțin lui Dumnezeu. Nu există niciun om în lume atât de bun încât cuvântul lui să fie luat în considerare ca o autoritate în lucrurile ce aparțin lui Dumnezeu. Dacă este cuvântul său, nu are valoare mai mare decât vântul. Dar dacă vorbește

cuvântul lui Dumnezeu, atunci cuvântul va avea putere și va purta amprenta autorității. Niciun om nu este autorizat de Domnul să vorbească propriile lui cuvinte către popor și oricine face astfel este un învățător fals, căutând doar profitul personal. „Cel pe care l-a trimis Dumnezeu vorbește cuvintele lui Dumnezeu” (Ioan 3:34). „La lege și la mărturie. Dacă nu vorbesc în conformitate cu acest cuvânt, nu este nicio lumină în ei” (Isaia 8:20).

Când înțelepciunea oamenilor înțelepți piere și priceperea celor prudenți este ascunsă, ce se va întâmpla cu sărmanii oameni care se încred în înțelepciunea oamenilor? Evident, vor cădea în șanț precum conducătorii lor orbi. „Blestemat să fie omul care se încrede în om și face din carne brațul său, și a cărui inimă se îndepărtează de Domnul. Căci va fi precum buruiana din deșert și nu va vedea când va veni binele” (Ieremia 17:5-6).

Ce să facă atunci un om sărman, ignorant? Drumul lui este clar. Trebuie să meargă la Domnul pentru înțelepciune. „Căci Domnul dă înțelepciune, din gura Lui vin cunoștința și priceperea” (Proverbele 2:6). Dacă cuiva, indiferent cât este de sărac, îi lipsește înțelepciunea, „s-o ceară de la Dumnezeu care dă tuturor oamenilor din abundență și nu dojenește, și ea îi va fi dată” (Iacov 1:5). „Prin preceptele Tale primesc priceperea” (Psalmii 119:104). „Am mai multă învățătură decât toți învățătorii mei, pentru că mărturiile Tale sunt meditația mea” (versetul 99). Dumnezeu nu a făcut nicio clasă de oameni depozitara înțelepciunii. „Dacă cineva vrea să facă voia Lui, va cunoaște.” Cartea este deschisă și este clară. Fiecare să o citească pentru el însuși

și orice găsește, să adopte fără să aștepte să se informeze la vreun om. Cel mai neștiutor poate să devină înțelept, pur și simplu acordând atenție cuvântului lui Dumnezeu, în timp ce oamenii cei mai înțelepți devin nebuni când se îndepărtează de la acel cuvânt.

Unii vor spune: „Nu avem timp să studiem cuvântul lui Dumnezeu și să ne familiarizăm cu el.” Aceasta este cu adevărat ciudat. Este ca și cum căpitanul unui vas care este atât de ocupat să conducă vasul său încât nu are timp să consulte harta și busola sau să ia notițe. Este ca un om care nu are timp să mănânce. Oamenii trăiesc numai prin cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, studiul cuvântului este singurul lucru pentru care ei au timp. Timpul este dat oamenilor cu singurul scop de a-i face capabili să câștige veșnicia. Totuși, cât de puțini cred acest lucru. Ei acționează ca și când această scurtă viață ar fi totul și ca și cum ar depinde de ei să o asigure, pe când această viață este dată de Dumnezeu și nu este decât anticamera vieții veșnice. Cine va fi înțelept? Să caute înainte de toate împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, iar înțelepciunea, și bogățiile infinite vor fi ale lui.

The Present Truth, 25 mai 1899

23. Prea adânc pentru Iehova

Isaia 29:13-24 (Traducerea *Lowth*):

¹³De aceea, Iehova a spus: Întrucât poporul acesta se apropie cu gura și Mă onorează cu buzele, inima lor este departe de

Mine, și deșartă este teama lor de Mine, învățând poruncile oamenilor, ¹⁴de aceea, iată, Mă voi ocupa din nou de acest popor într-un mod atât de minunat și de uimitor, încât înțelepciunea celui înțelept va pieri și priceperea celui priceput va dispărea. ¹⁵Vai de cei care sunt prea adânci pentru Iehova când realizează planuri tainice, ale căror fapte sunt în întuneric și care spun: cine este acolo ca să ne vadă? Cine ne va cunoaște? ¹⁶Ticăloșilor! Să fie olarul onorat ca lutul? Va spune lucrarea celui ce a făcut-o: Nu el m-a făcut? Și lucrul făurit va spune făuritorului lui: Nu are pricepere? ¹⁷Nu va mai fi decât puțin înainte ca Libanul să ajungă precum Carmelul și Carmelul să apară ca un deșert! ¹⁸Atunci surdul va auzi cuvintele cărții și ochii orbilor, acoperiți mai înainte cu nori și întuneric, vor vedea. ¹⁹Cei smeriți își vor mări bucuria în Iehova și cei în nevoi se vor bucura foarte mult în Sfântul lui Israel. ²⁰Căci cel teribil cade, batjocoritorul nu mai este, și toți cei ce erau vigilenți în fărădelege sunt pe deplin nimiciți. ²¹Cel care l-a dezorientat pe sărac prin vorbire și a așezat capcane pentru el, care a pledat la poartă și cu înșelăciune a răsturnat pe cel neprihănit. ²²De aceea, așa vorbește Iehova, Dumnezeul casei lui Iacov, Cel care l-a răscumpărat pe Avraam: Iacov nu va mai fi dat de rușine, fața lui nu va mai fi acoperită de confuzie! Căci, când copiii lui vor vedea lucrările mâinilor Mele, vor sfinți între ei numele Meu. Îl vor sfinți pe Sfântul lui Iacov și vor tremura înaintea Dumnezeului lui Israel. Cei care erau rătăciți de spiritul erorii vor dobândi cunoaștere, cei răutăcioși vor asculta învățătura.

Lucrul principal necesar pentru a înțelege profeția lui Isaia, este acela de a păstra în minte faptul că totul se aplică ultimelor zile. A fost într-adevăr o solie prezentă, personală și practică pentru cei care au trăit când Isaia scria, dar are o mai mare aplicație la noi, de vreme ce suntem mai aproape decât ei de timpul împlinirii ei. Totuși, noi nu suntem mai aproape decât ar fi putut fi ei dacă credeau solia. Dacă în studiul nostru căutăm expresii care indică în mod clar că profeția se aplică la timpul sfârșitului, vom avea mult mai puțină dificultate citind-o cu folos.

Nu este niciun folos în ipocrizie. Cei care Îl onorează pe Dumnezeu numai cu buzele în timp ce inimile lor sunt departe de El, curând vor pierde chiar și puțină realitate pe care o dețin și cu care trebuie să înceapă. Tot ce nu este folosit, degenerază și, în final, ajunge în declin.

În versiunea noastră obișnuită, precum și în *RV*, citim în versetul 13 că poporul „și-a înlăturat inimile” departe de Domnul. Versiunea norvegiană spune: „Ei își rețin inimile de la Mine.” Compară acestea cu primul capitol din Romani, unde citim despre cei care rețin adevărul în fărădelege și observă că în ambele cazuri rezultatul este același.

Deseori auzim despre cineva că „a învățat ceva pe din afară”. Acesta este singurul fel în care oamenii pot învăța lucrurile lui Dumnezeu. Dar aceasta nu înseamnă să le înveți pe de rost, ca un papagal. Înseamnă că Scripturile trebuie transpuse în viață – trebuie să devină o parte a ființei noastre. Deoarece oamenii și-au îndepărtat inimile de Domnul, înțelegerea lor descrește și dispare. Singura

dificultate care există în înțelegerea cuvântului lui Dumnezeu este problema inimii, nu a capului. Oamenii găsesc dificultăți în înțelegerea Bibliei pentru că nu există dispoziția de a avea viața în conformitate cu legea Domnului. „Dacă cineva vrea să facă voia Lui, va cunoaște învățătura.”

Pentru că oamenii au fost mulțumiți cu înțelepciunea acestei lumi și au disprețuit înțelepciunea care vine numai de la Dumnezeu, deoarece au acceptat poruncile oamenilor în locul poruncilor lui Dumnezeu, Domnul va lucra într-un mod atât de minunat încât înțelepciunea celui înțelept va eșua, va pieri și va dispărea. Aceasta înseamnă, pur și simplu, că El va face asemenea minuni încât vor rămâne muți de uimire. Știința lor va fi inadecvată pentru a explica lucrarea Lui. Dar amintește-ți că această incapacitate provine din faptul că ei s-au încrezut în înțelepciunea umană. Aceasta indică faptul că dacă s-ar fi încrezut în Domnul și I-ar fi permis Lui să îi învețe, ei ar înțelege lucrarea. De ce nu? Cei care învață cu credincioșie lecțiile simple pe care Domnul le dă, pot să meargă la lucruri mai adânci. Spiritul Sfânt ne este dat cu scopul de a cunoaște lucrurile care ne sunt date gratuit de Dumnezeu (1 Corinteni 2:12). Dar Dumnezeu ne dă toate lucrurile (Fapte 17:25). Prin urmare, Spiritul Sfânt ne va învăța toate lucrurile, chiar și „lucrurile adânci ale lui Dumnezeu”. Dar fără Spiritul lui Dumnezeu, nimeni nu poate cunoaște realmente așa cum ar trebui să cunoască. Nu uitați că Dumnezeu nu lipsește pe cineva în mod arbitrar de înțelepciune. Nu, El continuă să dea mai multă lumină și cunoaștere pentru ca toți să poată

înțelege, iar oamenii își pierd înțelegerea numai pentru că refuză să Îl lase pe Dumnezeu să îi învețe ca pe niște copii.

Un vai este rostit asupra celor care vor să își ascundă faptele de Domnul. Ce teribilă dezamăgire trebuie să fie pentru oamenii care și-au imaginat că ei sunt „prea adânci pentru Iehova”, să descopere că „toate lucrurile sunt goale și deschise pentru ochii Celui cu care avem de-a face” (Evrei 4:13). „Dacă spun: Cu siguranță întunericul mă va acoperi, chiar și noaptea ar fi lumină în jurul meu. Da, întunericul nu mă ascunde de Tine, ci noaptea strălucește ca ziua, întunericul și lumina sunt la fel pentru Tine” (Psalmii 139:11-12). Pentru un timp, pare că totul a fost ascuns bine. Dar „fapta fiecărui om va fi descoperită, căci ziua o va declara.” Când Domnul va veni, El „va aduce la lumină lucrurile ascunse ale întunericului și va descoperi tainele inimilor” (1 Corinteni 4:5). La judecată, va fi ca și cum fiecare faptă rea ce a fost făcută în secret ar fi fost făcută în lumina deschisă a zilei înaintea tuturor oamenilor. Ah, dar multe lucruri care sunt făcute sub acoperământul întunericului, nu ar fi făcute dacă toți oamenii le-ar putea vedea. Să ne amintim, deci, că lumina strălucește mereu și să umblăm ca fii ai luminii. Nu este înțelept a încerca să avem secrete față de Domnul. Indiferent ce secrete am avea, să le împărtășim cu Domnul.

„O, ce ticăloșie!” Aceasta este ceea ce avem în multe versiuni în loc de „întorcând lucrurile cu susul în jos” din versetul 16. Aceeași idee este și în traducerea lui *Lowth*. „Ticăloșie” este echivalent cu „a răsturna cu susul în jos”. Aceste vorbe rostite de cei care vor să își ascund faptele de

Domnul, „cine ne vede?”, înseamnă o răsturnare a lucrurilor cu susul în jos. Este ca și cum Dumnezeu ar fi inferior omului. Este ca și cum lutul ar fi mai mare decât olarul. „Va spune lucrarea celui ce a făcut-o: Nu el m-a făcut? Sau va spune lucrul făurit celui ce l-a făurit: Nu are pricepere?” Nu este nimic în legătură cu lutul pe care olarul să nu-l știe. Dulgherul înțelege totul despre lemnul cu care lucrează și de aceea înțelege pe deplin ce a făcut. Tot așa, și infinit mai mult, Dumnezeu cunoaște secretele fiecărui om, și nu numai ceea ce face, ci tot ceea ce este posibil el să facă.

„Nu mai este doar foarte puțină vreme și Libanul va fi transformat într-un câmp roditor, iar câmpul roditor va fi considerat o pădure?” Dumnezeu poate să răstoarne lucrurile cu susul în jos, dar atunci când face astfel, este doar așezarea lucrurilor la locul convenit. Lucrurilor pervertite de oameni nu le va fi îngăduit să rămână în acea condiție. Vezi în capitolul 24 cum și când întoarce Dumnezeu pământul cu sus-ul în jos.

În acea zi, surdul va auzi cuvintele cărții și ochii orbilor vor vedea din întuneric. Acum, cei învățați spun că ei nu pot citi cuvintele cărții, dar atunci chiar și orbii vor citi și surzii le vor auzi. Iar rezultatul va fi că cel smerit își va mări bucuria în Domnul și săracul dintre oameni se va bucura în Sfântul lui Israel. Fața învelitoare ce a fost aruncată peste toți oamenii și vălul ce este aruncat peste toate națiunile va fi atunci îndepărtat și toți vor fi putea să vadă lucrurile exact așa cum sunt. Acum, mulți sunt ținuți în robie, robia fricii de oameni care este peste ei. Părinții îi constrâng pe copii, soții își tiranizează soțiile și mulți dintre cei care ocupă locul

de slujitori ai evangheliei domnesc peste moștenirea lui Dumnezeu. Sunt mulți care, chiar prin frica lor de Dumnezeu sunt în robie, deoarece presupun în mod greșit că cei care îi țin astfel, sunt în locul lui Dumnezeu pentru ei. Chiar spiritul care i-ar face supuși voii lui Dumnezeu, dacă l-ar fi înțeles în mod corect, îi ține supuși celor care au câștigat autoritatea asupra lor. Dar timpul va veni cu siguranță când cel teribil va fi redus la nimic. Și chiar înainte de timpul când batjocoritorul nu mai este și cel vigilent în fărădelege este pe deplin nimicit, influența lor va fi distrusă pentru ca toți cei sinceri pe care i-au ținut în robie să fie eliberați.

La versetul 21, *RV* este mai bună decât altele. Citim: „Care îl face pe un om un ofensator într-o cauză, și așază o capcană pentru cel care mustră într-o cauză, și îl răstoarnă pe cel drept printr-un lucru de nimic.” Compară cu Iacov 5:1-7. „L-ați condamnat și ucis pe cel drept, iar el nu vi s-a opus.” Vor fi așezate capcane pentru oamenii pe care Dumnezeu i-a așezat să condamne lumea pentru păcat, cel nevinovat va fi condamnat și cel drept va fi condamnat fără dovadă. Așa a fost de când a intrat păcatul în lume, tot așa a fost și Hristos declarat vinovat și așa va fi până ce Domnul va lua toată puterea la El însuși și va domni. În acel timp, casa lui Iacov, poporul lui Dumnezeu, nu va fi temător sau rușinat. Fețele lor nu se vor mai îngălbeni de frica asupritorului.

Versetul 24 conține o mare mângâiere pentru lucrătorii credincioși în cauza Domnului, care, deseori când privesc la lucrarea lor, au simțământul: „Am lucrat în zadar, mi-am risipit puterea pentru nimic și în zadar.” Promisiunea este:

„Și cei rătăciți în spirit vor ajunge la înțelegere și cei care murmură vor avea învățătura.” În zilele ce au urmat cincizecimii, mii dintre cei care fuseseră duși în eroare au venit la cunoștința adevărului. Mulți care au strigat, „răstignește-L”, da, chiar o mare parte dintre preoți, printre care erau trădătorii și ucigașii lui Hristos, au fost ascultători credinței (Fapte 6:7). Dar „mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui”. Dacă ploaia timpurie a adus astfel de roade bogate, mult mai multe va aduce ploaia târzie. Copiii lui Dumnezeu să se aștepte la lucruri mari de la El și lucruri mari vor fi făcute de Cel care este minunat în sfătuire și excelent în lucrare.

The Present Truth, 1 iunie 1899

24. Alianța mondială – un eșec

Isaia 30:1-15 (Traducerea *Lowth*):

¹Vai de copiii răzvrățiți, spune Iehova, care fac planuri, dar nu de la Mine, care ratifică legăminte, dar nu prin Spiritul Meu, ca să adauge păcat după păcat. ²Care înaintează ca să se coboare în Egipt, dar nu s-au informat din gura Mea, ca să se întărească prin tăria lui faraon și să se încreadă în umbra Egiptului. ³Dar tăria faraonului va fi rușinea voastră, iar încrederea voastră în umbra Egiptului – confuzia voastră. ⁴Prinții lor erau la Țoan, iar ambasadorii lor au ajuns la Hanes. ⁵La toți le era rușine din pricina unui popor care nu le-a adus niciun folos, care nu le este de niciun ajutor și de niciun folos, ci s-a dovedit chiar o rușine și un reproș

pentru ei. ⁶Povara animalelor călătorind spre sud, printr-un pământ al pustiirii și al greutateii. De unde iese leoaica și leul fioros, vipera și șarpele zburător arzător. Ei își duc bogăția pe umerii vitelor tinere și comorile pe cocoașa cămilei, către un popor cărora nu le va fi de folos. ⁷Căci Egiptul este numai un abur, în zadar vor ajuta ei. De aceea am numit-o Rahav, cea leneșă. ⁸Du-te acum, scrie înaintea lor pe o tablă și înscrie-le cu litere pe o carte, ca să fie pentru timpuri viitoare, ca o mărturie pentru totdeauna. ⁹Căci acesta este un popor răzvrătit, copii mincinoși, copii care nu aleg să asculte de legea lui Iehova, ¹⁰care spun văzătorilor: Nu vedeți, și profeților: Nu profețiți lucruri drepte. Vorbiți-ne lucruri plăcute, profeții înșelătoare. ¹¹Dați-vă la o parte de pe cale; abateți-vă de pe calea cea dreaptă; îndepărtați de privirea noastră pe Sfântul lui Israel; ¹²De aceea, așa vorbește Sfântul lui Israel: Pentru că ați respins acest cuvânt și v-ați încrezut în falsitate și perversitate și v-ați sprijinit pe deplin pe ele, ¹³de aceea, această fărădelege a voastră va fi pentru voi ca o spărtură ce amenință cu ruina, ca o spărtură într-un zid înalt a cărui distrugere vine dintr-o dată, într-o clipă. ¹⁴Va fi sfărâmat așa cum cineva ar sfărâma vasul unui olar, așa încât nu va mai fi găsit niciun ciob printre fragmentele sale cu care să iei foc din vatră sau să scoți apă din bazin. ¹⁵Cu adevărat, așa vorbește Iehova, Sfântul lui Israel: Întorcându-vă de la căile voastre și rămânând liniștiți, veți fi salvați; în liniște și încredere va fi tăria voastră; dar nu ați vrut să ascultați.

Unul dintre primele lucruri învățate de profetul Isaia este că numele Dumnezeuului tare – Părintele veșnic, Prințul păcii,

pe umărul căruia este domnia și în care singur este stabilitatea și stăpânirea veșnică – este Minunat, Sfătuitor (Isaia 9:6-7). Doar El este „minunat în sfătuire și excelent în lucrare” (Isaia 28:29). De aceea, este ușor să înțelegem de ce este rostit un vai asupra celor care într-adevăr primesc sfat, dar nu de la Domnul. Nu este un blestem arbitrar rostit în mod perfid, ca și cum Domnul ar fi mâniș deoarece a fost disprețuit, ci este simpla afirmare a rezultatului inevitabil pentru cei care disprețuiesc sfatul Domnului. Nu există sfat adevărat decât la El.

Textul însuși ne oferă tabloul împrejurărilor care l-au cerut. Israelii, amenințați de asirieni, căutau ajutor la Egipt, vechea lor casă de robie. Egiptenii le-au promis sprijin, despre care profetul îi asigurase că nu va fi niciodată împlinit. Acesta este așa-zisul rezumat al tranzacției, dar cazul nu era unul obișnuit și are lecții pentru poporul lui Dumnezeu de la sfârșitul timpului.

În primul rând, trebuie să vedem ce este de fapt Egiptul. Nu avem timp și spațiu aici să intrăm în detaliu, dar găsim o cheie în Apocalipsa 11:8, unde citim că trupurile moarte ale „celor doi martori” ai lui Dumnezeu, care sunt uciși pentru mărturia adevărată ce o dau, vor zăcea pe strada „acelei mari cetăți care din punct de vedere spiritual se numește Sodoma și Egipt, unde, de asemenea, a fost răstignit și Domnul nostru”. Acum, „această lume rea prezentă” a fost cea care L-a răstignit pe Hristos, deoarece „nu L-a cunoscut”. (Vezi 1 Ioan 3:1; 1 Corinteni 2:7-8; Ioan 16:1-3). Crucea lui Hristos este aceea prin care noi suntem răstigniți față de lume, și, de vreme ce noi suntem răstigniți împreună cu El,

înseamnă că prin ea a fost și El răstignit față de lume (Galateni 6:14; 2:20). Prin ea noi suntem eliberați din prezenta lume rea (Galateni 1:4). De aceea, putem afirma ca un adevăr, că Egiptul reprezintă lumea ce se opune lui Hristos.

Hristos, copil fiind, s-a coborât în Egipt, pentru ca să se împlinească ce a fost spus. „Am chemat pe Fiul meu din Egipt” (Matei 2:15). Israel a fost scos din Egipt cu scopul de a putea păstra poruncile lui Dumnezeu (Psalmii 105: 43-45). De aceea, toți copiii lui Israel – toți creștinii, trebuie să iasă din Egipt. Atât timp cât ei rămân în Egipt nu-i pot oferi lui Dumnezeu slujba pe care i-o datorează, pentru că Egiptul este „casa robiei” (Exodul 20:1-3). Recunoașterea lui Dumnezeu ca singurul, adevăratul Dumnezeu cu excluderea tuturor dumnezeilor falși, înseamnă ieșirea din Egipt.

Gândește-te ce schimbare uimitoare a avut loc când copiii lui Israel s-au gândit să facă o alianță cu Egiptul și au putut în mod deliberat să caute ajutor împotriva dușmanilor lor de la poporul care i-a făcut „să slujească cu asprime” și le-a făcut „viețile amare prin robie grea” (Exodul 1:13-14). „Toată slujirea pe care i-au făcut să o slujească era cu severitate”. „Copiii lui Israel suspinau din cauza robiei și plângeau” (Exodul 2:23), pentru că egiptenii „îi tratau rău”, „așa că i-au aruncat pe copiii mici ca să nu mai trăiască” (Fapte 7:19). Cu toate acestea, israeliții, se întorceau acum tocmai la acest popor, pentru sprijin în timp de nevoie. Ce schimbare a adus timpul!

Ce și în cine s-a produs această schimbare? S-au convertit egiptenii? Recunoșteau ei acum și se închinau adevăratului Dumnezeu? Deloc! Erau păgâni ca în vechime și se opuneau la fel de mult lui Dumnezeu ca părinții lor. Ei L-au răstignit pe Hristos în zilele lui Moise, căci Moise a considerat ca o mare bogăție să împărtășească „rușinea lui Hristos”, iar rușinea este crucea (vezi Evrei 13:12-13; Psalmii 69:7, 9, 20-21). Atunci ce a însemnat când poporul lui Israel s-a întors spre Egipt pentru eliberare? A însemnat că L-au părăsit pe Dumnezeu, Stâncă salvării lor. Schimbarea era în israeliți, nu în egipteni. Ce orbire s-a manifestat atunci! Să mergi la casa robiei ca să găsești eliberare!

Ascultă discuția câtorva lideri „progresiști” ai oamenilor din aceste zile: „De ce să nu facem o alianță cu egiptenii pentru ajutor reciproc? De ce să ținem minte mereu vechile diferențe? Egiptenii sunt semeni foarte buni când ajungi să îi cunoști. De fapt, nu sunt așa diferiți de noi. Lumea a făcut un mare progres în ultimii o mie de ani și se cuvine să fim suficient de liberali în gândire pentru a face câteva concesii. Este într-adevăr foarte bine să vorbim despre încrederea în Domnul, dar nu este practic. «Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri!» Și bunul simț ar trebui să ne învețe că singura noastră speranță de a exista ca popor este să ne unim forțele cu egiptenii. La unele puncte vom cădea de acord și astfel vom câștiga influență asupra lor, iar în același timp ei ne oferă sprijin material.” Ah, da, cu toții i-am auzit discutând.

Ce spune Domnul? „Tăria lui faraon va fi rușinea voastră, iar încrederea voastră în umbra Egiptului va fi confuzia

voastră.” „Căci Egiptul nu este decât un abur, în zadar vor ajuta ei. De aceea am numit-o, Rahav, cea leneșă.” Ajutorul lumii este în zadar, căci „lumea trece împreună cu pofta ei” (1 Ioan 2:17). „Dar cel ce face voia lui Dumnezeu va rămâne în veac.” „Este mai bine să te încrezi în Domnul decât să te încrezi în prinți.”

Observă diferitele traduceri ale versetului 7. Versiunea obișnuită spune: „Tăria lor este să stea liniștiți.” Aceasta exprimă foarte bine ideea, dar trebuie să știm înțelesul cuvântului „Rahav” pentru a aprecia textul. În Iov 9:23 cuvântul este tradus prin „ajutoare *mândre*”, iar în Iov 26:12 apare tradus astfel: „El lovește pe cel *mândru*.” Se mai găsește în alte două sau trei locuri din Biblie, ca în Psalmii 89:10 și Isaia 51:9, dar întotdeauna ca ceva odios pentru Dumnezeu. Este ușor de văzut că se referă la lăudăroșenie, la mândrie. „Rahav” este legată de Babilon, în Psalmii 87:4, și știm că Babilonul și-a avut originea în mândrie, iar lăudăroșenia a fost ruina lui. Așa că, Egipt este numit poporul care promite mult și se laudă, dar nu face nimic. Astfel, tăria cu care se laudă ei nu este decât goliciune. Amintește-ți de istoria opoziției arogante a lui faraon față de Dumnezeu din zilele lui Moise și gândește-te cât de goală era și vei înțelege forța acestui text și vei vedea mai bine nebunia lui Israel de a merge la egipteni pentru ajutor. Ei spun și nu fac.

Întorcându-ne la primul verset, observăm că acolo unde în versiunea noastră avem, „acoperă cu o învelitoare”, *Lowth* spune, „ratifică legămintele”. În nota marginală a Bibliei noastre se spune totuși „a țese o pânză”

sau „a face o alianță”. În unele versiuni este tradus „toarnă o jertfă de băutură” care reprezenta modul obișnuit de a ratifica o alianță și care este perpetuat până în ziua de astăzi în obiceiul prin care mulți își făgăduiesc prietenia printr-un pahar cu vin. Legământul pe care israeliții îl făceau cu egiptenii a fost gândit ca o învelitoare, o protecție, dar problema era că nu era învelitoarea Spiritului lui Dumnezeu. Era o țesătură firavă pe care o țeseau.

De ce era rău ca Israel să facă un legământ cu egiptenii sau cu oricare alt popor? Deoarece un asemenea legământ ar fi fost o respingere a lui Dumnezeu care Îi alesese pe ei ca popor al Său deosebit. El a făcut un legământ cu ei, ca să fie Dumnezeul lor și ei poporul Lui. Ei nu au fost numiți poporul lui Dumnezeu pentru că erau mai buni decât alții, ci pentru că purtau numele „Israel” și se mândreau cu el. „Israel” înseamnă „prinț al lui Dumnezeu”, un creștin, căci toți urmașii lui Hristos sunt regi și preoți ai lui Dumnezeu (Apocalipsa 1:6). Ori de câte ori un popor poartă acel nume – nu contează forma, fie *creștin*, fie israelit – prin aceasta declară că Iehova este Dumnezeul și protectorul lui. Pentru unii ca aceștia, a face o alianță cu lumea înseamnă să nu fi fidel lui Dumnezeu, căci „prietenia cu lumea este vrăjmășie cu Dumnezeu. De aceea, oricine va fi prieten cu lumea este vrăjmașul lui Dumnezeu” (Iacov 4:4).

Copiii lui Israel au fost avertizați în mod expres, în timp ce mergeau spre țara Canaan, să nu facă nicio alianță cu locuitorii țării. Planul lui Dumnezeu pentru ei era acesta: „Poporul va locui singur și nu va fi numărat printre națiuni” (Numeri 23:9). Totuși, aceasta nu însemna ca ei să fie

exclusiviști sau antisociali. Dimpotrivă, trebuiau să fie exponenții bunătății iubitoare și lipsite de egoism a lui Dumnezeu față de omenire. Orice alt popor li se putea alătura și împărtăși de binecuvântările pe care Dumnezeu le avea pentru ei, dar făcând așa, aceste alte popoare trebuiau să renunțe la naționalitatea lor și să devină, simplu, creștine. Căci în Hristos „nu mai este nici grec, nici iudeu, nici circumcis, nici necircumcis, nici barbar, nici scit, nici rob, nici liber, ci Hristos este totul în toți” (Coloseni 3:11). Creștinii reprezintă un popor special, o națiune cu un Conducător invizibil. Ei au de dat totul „tuturor oamenilor”, dar nimeni nu are nimic să le dea. De aceea, a face vreo alianță cu lumea înseamnă, pentru ei, a-și nega Regele și profesiunea. Este același lucru cu a spune că ei nu primesc tot ce au nevoie de la Domnul și că pun lumea în locul Lui. Aceasta înseamnă să slăbești puterea evangheliei pentru acele alte popoare, exprimând ideea că a fi cetățean al vreunei țări pământești este la fel de bine sau reprezintă același lucru cu a fi creștin.

Tot ce este spus în acest capitol se aplică la noi la fel de mult cum s-a aplicat poporului care trăia atunci când a fost scris, deoarece a fost scris „ca o mărturie veșnică”. Poporul răzvrătit îi reprezintă pe cei care nu aleg să asculte de legea lui Iehova, nu sunt dispuși să audă legea. Iehova este regele cel drept al întregului pământ. Toți cei care nu țin cont de legea Lui sunt rebeli și fără lege, chiar dacă au rangul de regi pe pământ. Ca Israel să facă o alianță cu Egiptul – ca cea care declară a fi biserica lui Hristos să intre în orice fel de alianță cu lumea – înseamnă a declara că „lucrurile

începătoare ale lumii” sunt la fel de bune ca legea lui Dumnezeu. Legea lui Dumnezeu este *singura* lege pentru toată omenirea. Tot ceea ce este contrar acestei legi înseamnă rebeliune și idolatrie.

Dar biserica și-a asumat dreptul de a face legi, numindu-le legile lui Dumnezeu. „După poftele lor”, oamenii „își vor îngrămădi învățători, având urechi care îi gâdilă” și întorcându-se de la adevăr spre fabule (2 Timotei 4:3-4). Ei „sunt văzătorilor: Să nu vedeți, iar profeților: Să nu profețiți lucruri drepte. Vorbiți-ne lucruri plăcute, profeții înșelătoare.” Oamenii își aleg proprii învățători – pe cei care le vor spune lucrurile pe care le place să le audă – și apoi vor cita vorbele acelor învățători ca o autoritate, în opoziție cu legea lui Dumnezeu. Acest lucru este identic cu calea păgânilor, care își fac propriul dumnezeu și apoi spun: „Scapă-mă, căci tu ești dumnezeul meu.” Totuși, acești preținși oameni ai lui Dumnezeu nu vor crede că ceea ce spune Biblia despre păgâni li se aplică lor.

Care va fi rezultatul acestora? Deoarece oamenii resping cuvântul Domnului, chiar pe „Sfântul lui Israel”, distrugere neașteptată va veni asupra lor și nu vor scăpa. Vor fi zdrobiți în bucăți ca vasul unui olar și distrugerea lor va fi deplină. Compară versetele 12-14 cu 1 Tesaloniceni 5:3 și Psalmii 2. Cei care își pun încrederea în oameni vor deveni nimic, în timp ce „aceia care se încred în Domnul vor fi ca muntele Sionului, care nu poate fi mutat, ci rămâne pe vecie” (Psalmii 125:1).

„Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israel: în întoarcere și odihnă veți fi salvați, în liniște și încredere va fi tăria voastră.” Aceasta, prin legătura pe care o face, arată că Domnul oferă ajutor practic, material. Israelii erau în mare pericol. Asirienii amenințau distrugerea lor. După toate calculele umane, aveau nevoie tocmai de ajutorul pe care egiptenii îl puteau da – oameni, cai, muniții de război. Dar Dumnezeu spune: „Nu, ei vor fi ruina voastră; tăria voastră este în încrederea liniștită în Mine, în întoarcerea la Mine și în odihnă absolută în cuvântul Meu veți găsi eliberare completă.” Ei nu l-au crezut și oamenii nu îl cred nici acum.

Este o realitate faptul că ei au preferat să se încreadă în oameni, pe care i-au putut vedea, decât în Domnul, pe care nu îl puteau vedea, și că asirienii i-au luat captivi. De ce să nu învățăm lecția? Este pentru fiecare individ, precum și pentru întreaga biserică. Este consemnată cu scopul de a învăța biserica faptul că tăria ei stă în aderarea strictă la cuvântul lui Dumnezeu și în îndepărtarea de lume. Conformitatea față de lume, fie pentru scopul recunoscut de a-i câștiga pe cei lumești la biserică, fie pentru a convinge lumea să împrumute biserica cu ajutor material, înseamnă ruină. Lumea nu poate face nimic pentru biserică, decât să o corupă, dar nu poate face aceasta atât timp cât biserica se încrede numai în Dumnezeu.

Dar lecția individuală este aceea care ne privește pe noi cel mai mult; pentru că dacă oamenii sunt credincioși, biserica va fi la fel. Fiecare persoană are probleme de diverse feluri. Numai în Domnul este ajutor. „Încredințează-ți calea

Domnului, încrede-te, de asemenea, în El și El va lucra” (Psalmii 37:5). Cu toții știm căile lumii: înălțare de sine, insistență pentru drepturile cuiva, amărăciune, răzbunare. Oricine nu Îl cunoaște pe Domnul, știe cum se comportă atunci când este în greutăți, când este ispitit sau când oamenii îl irită sau îl rănesc, iar oricine Îl cunoaște pe Domnul își poate aminti cum făcea odinioară și cum este încă ispitit să acționeze. Acesta este un model de „așa nu”, aceasta este calea lumii, aceasta înseamnă să te cobori în Egipt pentru ajutor – la casa robiei pentru libertate. Totul este în zadar. „Dumnezeu este refugiul și tăria noastră, un ajutor foarte prezent în necaz.” Există tărie infinită în renunțarea tăcută la sine și odihna în Domnul. „Încredeți-vă în Domnul pe vecie, pentru că în Iehova, Domnul este tăria veșnică.”

The Present Truth, 8 iunie 1899

25. Așteptând să fie îndurător

Isaia 30:15-33 (Traducerea *Lowth*):

¹⁵Cu adevărat, așa vorbește Domnul, Iehova, Sfântul lui Israel: Întorcându-vă de la căile voastre și rămânând liniștiți veți fi salvați. În liniște și în încredere pioasă va fi tăria voastră, dar nu ați vrut să ascultați. ¹⁶Și ați spus: Nu, ci vom alerга pe cai, de aceea veți fi puși pe fugă. Și pe caii rapizi de luptă vom călări, de aceea, cei ce vă urmăresc vor fi rapizi. ¹⁷O mie, la muștrarea unuia, și zece mii dintre voi la muștrarea a cinci, vor fugi, până când veți fi lăsați ca un

steag pe vârful unui munte și ca un far pe un deal înalt. ¹⁸Totuși, pentru aceasta așteaptă Iehova ca să arate favoarea peste voi, chiar și pentru aceasta va aștepta în tăcere ca să aibă milă de voi (Căci Iehova este un Dumnezeu al judecății, binecuvântați sunt toți cei care se încred în El). ¹⁹Când un popor sfânt va locui în Sion, când în Ierusalim Îl vei implora plângând, la vocea strigătului tău, El va fi bogat în îndurare față de tine, de îndată ce va auzi, îți va răspunde. ²⁰Chiar dacă Iehova ți-a dat pâinea suferinței și apa mâhnirii, totuși ploaia timpurie nu va mai fi reținută, ci ochii tăi vor vedea ploaia timpurie. ²¹Și urechile tale vor auzi cuvântul îndemnându-te din spate, spunând: Aceasta este calea, umblați în ea. Nu vă abateți la dreapta sau la stânga. ²²Veți trata ca profană învelitoarea idolilor voștri de argint și îmbrăcămintea chipurilor voastre turnate din aur. Le vei arunca deoparte ca pe niște veșminte spurcate, vei spune către ele: Plecați de la mine. ²³Iar El va da ploaia pentru sămânța ta cu care vei semăna pământul, și pâinea rodul pământului, iar el va fi bogat și fertil. Atunci turmele tale se vor hrăni la pășuni largi. ²⁴Și boii, și măgarii tineri care ară pământul vor mânca nutreț bine scuturat, vânturat cu lopata și cu ciurul. ²⁵Și pe orice munte semeț și pe orice deal înalt se vor distribui pârâuri și râuri de apă, în ziua marelui măcel, când cel puternic va cădea. ²⁶Și lumina lunii va fi precum lumina soarelui la amiază, iar lumina de amiază a soarelui va fi de șapte ori mai mare, în ziua când Iehova va lega spărtura poporului Său și va vindeca rana pe care a pricinuit-o lovitura Lui. ²⁷Iată, numele lui Iehova vine din îndepărtare, mânia Lui arde, iar flacăra se dezlănțuie cu violență, buzele Lui sunt pline de indignare, iar limba Lui

este un foc mistuitor. ²⁸Spiritul Lui este ca un torent ce inundă, va ajunge până la mijlocul gâtului. El vine ca să trântescă națiunile cu vânturătoarea pierzării și va fi un frâu în gurile oamenilor ca să îi conducă pe alături. ²⁹Veți cânta o cântare ca în noaptea când sărbătoarea este proclamată în mod solemn, cu bucuria inimii ca și când cineva ar umbla în sunetul fluierului, pentru a merge la muntele lui Iehova, la Stânca lui Israel. ³⁰Iar Iehova va face ca glasul Lui să fie auzit și coborârea brațului Său să fie văzută; cu o indignată mânie și o flacără mistuitoare de foc, cu o furtună violentă, cu ploi rapide și grindină. ³¹Prin glasul lui Iehova asirianul va fi doborât, cel care era gata să lovească cu toiagul său. ³²Și se va întâmpla că pe ori unde va trece nuiaua corecției pe care Iehova o va așeza greu asupra lui, aceasta va fi acompaniată cu timpane și harfe. Cu bătălii îndârjite va lupta El împotriva lor. ³³Pentru că Tofetul este hotărât demult, același lucru este pregătit și pentru rege. El l-a făcut adânc, El l-a făcut larg. Un rug aprins și belșug de combustibil, și suflarea lui Iehova, ca un râu de pucioasă îl va aprinde.

Chiar dacă porțiunea de Scriptură pentru studiu este destul de lungă, nu trebuie să devenim confuzi din cauza aceasta. Nu te aștepta să înțelegi fiecare expresie din ea de la început. Sunt foarte puține părți ale Scripturii unde nu găsim lucruri greu de înțeles, chiar și atunci când subiectul general este foarte clar. În toate cazurile de acest fel, lucrează în cel mai ușor mod posibil. Nu petrece timpul lucrând pe dos, adică nu începe de la sfârșit, ci de la început. În studierea Scripturilor, întotdeauna oprește-te prima dată asupra a ceea

ce este evident la prima vedere, așa cum sunt simplele făgăduințe. Acestea te vor conduce ușor spre înțelegerea a ceea ce nu este așa de evident. Amintește-ți că crucea lui Hristos este revelația lui Dumnezeu către om și, de aceea, prin făgăduințe trebuie să înțelegem toate vorbele și acțiunile Sale. Studiul nostru precedent al lui Isaia ne-a arătat că ni se aplică la fel de mult nouă, precum și celor care trăiau atunci când a fost scris. De aceea, trebuie să îl studiem pentru beneficiul nostru personal. Dacă în vreo lecție observăm un adevăr care este nou pentru noi sau o exprimare nouă a adevărului care ne va lumina cărarea și va face mai ușor pentru ca noi să ne ținem de tăria divină și să învingem, ne descurcăm bine. Uneori vom putea găsi multe astfel de lucruri.

Tărie în liniște

Pentru a păstra legătura, vom lua un verset din lecția anterioară. Versetul cincisprezece ar trebui să fie atât de ferm fixat în mintea fiecăruia pentru ca niciodată să nu fie uitat. „În întoarcere și odihnă veți fi salvați, în liniște și încredere va fi tăria voastră.” Odihnindu-ne în Domnul! Ce tărie oferă! Toată puterea este atunci exercitată în favoarea noastră. „Domnul este partea mea, spune sufletul meu, de aceea voi spera în El. Domnul este bun cu cei care Îl așteaptă, cu sufletul care Îl caută. Este bine ca un om să spera și să aștepte liniștit salvarea Domnului” (Plângerile lui Ieremia 3:24-26).

„Dar voi nu ați fost dispuși.” Acesta a fost cazul cu Israelul cel vechi și este în mare măsură cazul de astăzi. Ne arătăm

păgânismul prin lipsa de dorință de a ne încrede în Domnul. Temându-ne să ne încredem în Domnul și crezând că, în acest caz, noi trebuie să folosim propria noastră dibăcie pentru a ne ajuta să ieșim din încurcătură, arătăm că noi ne privim pe noi înșine ca pe niște dumnezei, mai mari decât Dumnezeul din ceruri.

„Dar voi spuneți, nu, căci vom alerga pe cai. De aceea veți alerga.” Un cal este rapid și oferă multă speranță ca mijloc de a scăpa de pericol. Acelora care se încred în El, Dumnezeu le pregătește o masă în prezența dușmanilor lor (Psalmii 23:5), la care se pot așeza în liniște și pot mânca în timp ce dușmanii lor urlă și își folosesc puterea în zadar. Dar de cele mai multe ori, oamenii se înspăimântă la urletul adversarilor și fug din locul lor de protecție. Ei cred că este o mai mare siguranță în fugă decât în încrederea în Domnul. Care este consecința? „De aceea veți fi puși pe fugă.” Sigur, aceasta am plănuit, și dacă suntem puși pe fugă, cu siguranță va fi cineva care să ne urmărească, iar cei care ne vor urmări vor fi rapizi. Plănuim pentru înfrângere în loc de victorie.

Observă contrastul dintre cei care se încred în Domnul și cei care încearcă să „lupte propriile lor bătălii”. Făgăduința lui Dumnezeu față de Israel a fost că dacă ei se încred în El și păstrează poruncile Lui, un om va pune pe fugă o mie și doi vor pune pe fugă zece mii (vezi Deuteronomul 32:30; Iosua 23:10). Dar ce schimbare are loc atunci când Dumnezeu este abandonat. Atunci „o mie vor fugi la muștrarea unuia”, iar la muștrarea a cinci, zece mii vor fugi. Situația este exact inversă. Amintește-ți că nu este nevoie decât de o amenințare pentru ca ei să fugă atunci când nu se încred în

Domnul. „Cei răi aleagă când nu este niciun om care să-i urmărească, dar cei neprihăniți sunt îndrăzneți ca un leu” (Proverbele 28:1).

Iubire eternă, lipsită de egoism

Iar acum vine cea mai neașteptată și mai îndurătoare făgăduință. Este neașteptată pentru că este pe deplin neasemănătoare naturii umane și de aceea este cu mult mai îndurătoare. După ce relatează încăpățânarea poporului, după cum au spus: „Faceți ca Sfântul lui Israel să înceteze între noi” și au refuzat să se bizuie pe El, alegând mai degrabă propria lor cale, Domnul spune: „De aceea, Domnul va aștepta ca să fie îndurător față de voi și de aceea va fi entuziasmat, ca să poată avea milă de voi. Căci Domnul este un Dumnezeu al judecății, binecuvântați sunt toți cei care Îl așteaptă.” De ce va aștepta Domnul să fie îndurător? Pentru că oamenii au fost răzvrățiți. Înțelesul cuvântului tradus prin „a aștepta” este „a tânji”, „a dori”, iar afirmația este că, în ciuda faptului că poporul L-a respins, nu există nimic altceva pentru care El să fie mai nerăbdător decât să le arate bunătate. „Domnul mi s-a arătat demult, spunându-mi: Da, te-am iubit cu o iubire eternă, de aceea te-am atras cu bunătate iubitoare” (Ieremia 31:3). A existat vreodată vreun exemplu mai desăvârșit de iubire lipsită de egoism? „Niciun om nu are o iubire mai mare decât aceasta, să își dea viața pentru prietenii săi.” „Dar Dumnezeu ne-a încredințat dragostea Sa față de noi prin faptul că pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5:8). Iubirea omenească este egoistă. Oamenii iubesc pentru plăcerea ce o obțin din obiectul afecțiunii lor și, de obicei, încetează să

mai iubească atunci când sunt disprețuiți sau neglijați. La Dumnezeu este complet diferit. El iubește cu scopul de a da plăcere obiectelor afecțiunii Sale și Își găsește plăcerea în fericirea pe care iubirea Lui o oferă celor iubiți. Ura și abuzul nu fac decât să descopere manifestări mai mari ale iubirii Sale eterne, neschimbătoare. Acolo unde abundă păcatul, harul abundă mult mai mult. El cunoaște boala mortală de care suferă păcătoșii și tânjește cu tot sufletul Lui infinit să îi scape de ea. A existat vreodată ceva mai minunat de îndurător?

„O, speranța inimilor căite!
O, bucuria celor ce sunt smerite!
Celor ce cad, cu bunăvoie Tu te-ai arătat,
Cu bunătate celor ce te-au căutat!
Iar cei ce Te găsesc, găsesc o fericire
Pe care limba sau stiloul nu o pot descrie;
Este doar a lui Isus iubire,
Doar cei iubiți ai Lui cunosc atâta bucurie.”

Dacă prindem numai acest adevăr va fi cea mai folositoare lecție pentru noi. A cunoaște iubirea lui Isus, care nu este decât manifestarea iubirii lui Dumnezeu, înseamnă a cunoaște înțelepciunea eternității. Dar să ne amintim că, a o cunoaște, înseamnă a face aplicația practică a ei. Trebuie să o acceptăm ca să o cunoaștem. Iar acceptarea iubirii lui Dumnezeu nu înseamnă numai bucuria egoistă pentru binecuvântările ei. Nu există egoism în iubirea lui Dumnezeu și de aceea nimeni nu se poate bucura în mod egoist de ea. Acceptarea ei scoate afară egoismul. Dacă primim cu adevărat iubirea lui Dumnezeu, atunci ura altora,

în loc să ne facă reci și duri față de ei, nu va face decât ca dorința de a le arăta bunătate să crească. Vei spune că aceasta nu este natural și că niciun om nu poate face așa. Nu, nu este natural, dar este spiritual. Și nu este posibil ca vreo natură umană să manifeste o asemenea iubire. Singurul mod prin care acest lucru poate fi făcut este prin a avea iubirea lui Dumnezeu vărsată în inimile noastre, iar aceasta este realizată de Spiritul Sfânt, care este dat gratuit tuturor celor care sunt dispuși să îl primească. Să nu învățăm această lecție a iubirii divine?

Judecată și milă

De ce arată Domnul o așa minunată bunătate și milă iubitoare? Deoarece „Domnul este Dumnezeul judecății”. Ai crezut că dreptatea și judecata înseamnă pedeapsă? O, nu, nu neapărat. Dreptatea și judecata sunt temelia tronului lui Dumnezeu, iar tronul Lui este un tron al harului. Dumnezeu este drept în faptul că îi îndreptățește pe cei care cred în Isus (Romani 3:26). Aceasta este o declarație a neprihănirii Lui, pentru că Dumnezeu pretinde neprihănire în baza faptului că este credincios a ne ierta păcatele și a ne curăța de orice răutate (1 Ioan 1:9).

„Va fi foarte îndurător cu tine la glasul strigătului tău.” Domnul caută ocazii de a face bine. „El Își găsește plăcerea în milă” (Mica 7:19). El ia seama la ceea ce poporul Lui Îi va spune (Maleahi 3:16). „De îndată ce va auzi, îți va răspunde.” El Se apleacă spre pământ, așteptând cu nerăbdare să audă vreun strigăt. El ascultă atât de atent, încât, nu numai că aude cea mai istovită șoaptă, ci primul

impuls de a-L chema îi atinge inima. El cunoaște intențiile și gândurile inimii și răspunde la ele. El nu este ca judecătorul nedrept, care trebuie să fie solicitat des și asuprit înainte să acorde o cerere dreaptă (vezi Luca 18:1-8). Dumnezeu este un Dumnezeu al judecății și nu este nedrept. De aceea, El aude și răzbună rapid. Cu siguranță avem orice încurajare ce putea fi dată vreodată, să-L chemăm pe Domnul ca să obținem milă și să găsim har pentru a ne ajuta la vreme de nevoie.

Acest capitol abundă în făgăduințe minunate. Chiar dacă am suferit ca rezultatul normal al urmării propriului nostru capriciu, totuși învățătorii noștri nu vor fi îndepărtați de la noi, ci ochii noștri îi vor vedea. Domnul nu ne va lăsa să hoinărim în ignoranță pe cale, ci urechile noastre vor auzi un cuvânt în spatele nostru, spunând: „Aceasta este calea, umblați în ea.” Cât de ciudat este că suntem în stare să ne gândim că avertismentul oportun și învățătura sunt o greutate în loc de binecuvântare! „Nu stă în omul care umblă să își direcționeze pașii”, de aceea este bine să ne rugăm: „O, Doamne, corectează-mă, dar cu judecată” (Ieremia 10:23-24).

Învățători care înviorează

În versetul 20 avem o ilustrare excelentă a binecuvântării diferitelor traduceri ale Bibliei, în locul uneia singure. Toate limbile de pe pământ nu sunt decât fragmente din limba perfectă a cerului. Pata blestemului este peste orice lucru, așadar, chiar dacă am avea toate limbile combinate tot nu am avea decât o reproducere imperfectă a limbii originale.

Gândurile lui Dumnezeu nu sunt precum gândurile noastre, ci sunt foarte adânci și mai înalte decât cerurile. Este atunci imposibil pentru noi să înțelegem cuvântul lui Dumnezeu pentru că avem numai una din multele limbi imperfecte la îndemână? Nu, nicidecum. Ar fi imposibil să le înțelegem și dacă am fi învățători ai tuturor limbilor, dacă am fi lăsați înțelepciunii noastre, dar Spiritul Sfânt ne este dat pentru ca noi să cunoaștem lucrurile lui Dumnezeu care ne sunt date gratuit (1 Corinteni 2:12). Totuși trebuie să folosim fiecare mijloc pe care Dumnezeu l-a așezat la îndemâna noastră și printre acestea este cunoașterea diferitelor limbi sau folosirea diferitelor traduceri dintr-o limbă pe care o înțelegem. Așa că, în acest caz învățăm mai mult din faptul că, acolo unde într-o traducere avem cuvântul „învățători”, în alta avem cuvântul „ploaie” pentru același lucru.

Nu este nicio contradicție, nicio lipsă de armonie, deoarece cuvântul ebraic este tradus în mod corect atât prin „învățător”, cât și prin „ploaie”. Aceasta nu se întâmplă din cauza sărăciei limbajului, ci mai degrabă datorită bogăției lui, fiecare cuvânt fiind atât de cuprinzător. Este o lecție de învățat de aici: un învățător trebuie să fie unul care își înviorează elevii așa cum ploaia înviorează pământul. Nu există niciun învățător ca Dumnezeu (Iov 36:22), pentru că El este „izvorul apelor vii” (Ieremia 2:13), „un loc al râurilor largi și al fluviilor” (Isaia 33:21) și este ca „roua pentru Israel” (Osea 14:5). Dumnezeu toarnă ploi peste cel însetat și potop peste pământul uscat, chiar Spiritul Său Sfânt, care este apa vieții (Isaia 44:3; Ioan 7:37-39). De aceea, din cei care cred vor țâșni izvoare de apă vie. Hristos, cel mai mare

dintre învățători, știe cum să-l învioreze pe cel obosit cu un cuvânt. „Ascultați, ceruri și voi vorbi. Ascultă, pământule, cuvintele gurii Mele. Învățătura Mea va cădea ca ploaia, cuvintele Mele vor picura ca roua, ca ploaia mică peste iarba plăpândă și ca ploile peste pășuni, pentru că Eu voi proclama numele Domnului. Acordații măreția Dumnezeului nostru” (Deuteronomul 32:1-3).

Oferirea vieții, suflarea care mistuie

Îndurătoare sunt făgăduințele lui Dumnezeu și eternă și infinită este iubirea Sa. Totuși, aceasta nu înseamnă că răutății i se va permite să continue pentru totdeauna. „Chiar dacă mâna se unește cu mâna, cel rău nu va fi nepedepsit.” Cei care persistă în a face răul după răutatea propriilor lor inimi nepocăite, își adună o comoară de mânie împotriva lor în ziua mâniei și a arătării judecății celei drepte a lui Dumnezeu, care va răsplăti fiecăruia după faptele lui (Romani 2:4-6). Dar în manifestarea pedepsei nu există schimbare în Dumnezeu. El încă este Dumnezeul iubirii. „Mila Lui durează veșnic.” Distrugerea celor răi nu este decât rezultatul natural, inevitabil al respingerii iubirii Lui infinite a cărei favoare este viața. Observă că suflarea lui Dumnezeu este cea care aprinde focurile Gheenei. „Va lovi pământul cu nuiua gurilor Lui și cu suflarea buzelor Lui îi va nimici pe cei răi”, totuși „dreptatea va fi brâul poalelor Lui și credințioșia brâul coapselor Lui” (Isaia 11:4-5). Suflarea care îi distruge pe cei răi este suflarea vieții – chiar aceeași suflare care este dată acum întregii omeniri, atât celor răi, cât și celor neprihăniți, și fără de care nu ar fi viață pe pământ. Cum se face atunci că în final îi va mistui pe cei

răi? Pur și simplu pentru că ei nu o acceptă așa cum este. Nerecunoscându-L pe Dumnezeu în aerul pe care îl respiră, nu îi permit să facă în dreptul lor lucrarea pe care El o desemnează, și anume, de a îndepărta toată nelegiuirea din ei. Suflarea lui Dumnezeu este la lucru în fiecare moment pe tot pământul, mistuind impuritatea și făcând astfel posibil ca oamenii să trăiască. Peste tot și în orice timp Dumnezeu ne arată scopul pentru care este dată suflarea: pentru a purifica, a curăța și a da viață. Atunci când oamenii se identifică pe ei înșiși cu joshnicia și păcatul, ei sunt inevitabil mistuiți de ceea ce ar fi fost viața lor, dacă ar fi fost dispuși. „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor.” Exact același foc care purifică aurul, arde zgura. De aceea, totul depinde de modul în care stăm în raport cu Dumnezeu. Îl vom primi cu adevărat ca pe viața noastră, permițându-I să ne răscumpere din toată nelegiuirea, sau va fi pentru noi un foc mistuitor? „Binecuvântați sunt cei care își pun încrederea lor în Domnul.”

Un loc literal al pedepsei

Tofet era o parte a văii fiului lui Hinom, lângă Ierusalim, unde au fost practicate urâciunile păgânilor și pe care și evreii le-au practicat când au apostat. Aici și-au trecut ei copiii prin foc (vezi 2 Împărați 23:10; Ieremia 7:31). Astfel, era privit ca un loc blestemat și a fost locul arderii gunoiului din cetate. De aici provine cuvântul „gheenă” din Marcu 9:45, 47 și în alte părți. Vezi nota marginală din *RV*. Cuvântul înseamnă, pur și simplu, „valea lui Hinom”. Când Isus a vorbit despre el ca locul în care cei răi își vor primi pedeapsa, evreii înțelegeau bine că aceasta însemna

distrugere totală – locul în care cei nedrepti vor fi distruși și vor arde „rădăcină și ramură” (Maleahi 4:1). Și nu era doar o imagine figurativă, căci chiar în acel loc cei răi vor fi strânși când focul va coborî de la Dumnezeu din cer și îi va mistui (Apocalipsa 20:9). Dumnezeu nu vorbește la întâmplare, ci ceea ce spune aceea înseamnă.

The Present Truth, 15 iunie 1899

26. Domnia neprihănirii

Isaia 32:1-20 (Traducerea *Lowth*):

¹Iată, un Rege va domni în neprihănire, iar prinții vor governa cu echitate. ²Iar Omul va fi ca un adăpost de furtună, ca un refugiu față de potop, ca niște canale de apă într-un loc uscat, ca umbra unei stânci mari în pământul istovit de căldură. ³Și ochii celor ce văd Îl vor privi, și urechile celor ce aud vor lua aminte. ⁴Chiar și inima celui nesăbuit va lua în considerare și va dobândi cunoștință, iar limba gângavă va vorbi rapid și clar. ⁵Nebunul nu va mai fi numit onorabil, iar avarul nu va mai fi numit generos. ⁶Pentru că nebunul va exprima mai departe nebunie și inima lui va născoci nelegiuirea, practicând ipocrizia și vorbind nedrept împotriva lui Iehova, ca să golească sufletul celui înfometat și să priveze pe cel însetat de băutură. ⁷Cât despre avar, instrumentele lui sunt rele, el pune la cale planuri răutăcioase pentru a-l încurca pe cel umil prin cuvinte mincinoase și pentru a înfrânge declarațiile celui sărac la judecată. ⁸Dar cel generos

plănuiește lucruri generoase, iar el va fi întemeiat prin scopurile lui generoase. ⁹O, voi, femeilor, care stați liniștite, ridicați-vă, ascultați-Mi glasul! O, voi, fiicelor care locuiți în siguranță, luați aminte la vorbele Mele! ¹⁰Ani după ani veți fi îngrijorate, voi, femeilor nepăsătoare. Căci culesul viilor a eșuat, strângerea roadelor nu va veni. ¹¹Tremurați, voi care stați în pace. Fiți îngrijorate, voi, nepăsătoarelor! Dezveliți-vă, dezgoliți-vă și încingeți-vă cu haine din pânză tare, peste poale, peste piept. ¹²Plângeți pentru câmpul plăcut, pentru via roditoare. ¹³Peste pământul poporului Meu, spinii și măcăcinii vor apărea. Da, peste casele de bucurie, peste cetatea cea veselă. ¹⁴Căci palatul este pustiit, cetatea populată este lăsată pustie. Ofel și turnul de veghe vor fi pentru mult timp o vizuină, o bucurie pentru măgarii sălbatici, o pășune pentru turme. ¹⁵Până ce Spiritul din înalt va fi turnat peste noi și pustia va deveni un câmp roditor, iar câmpul roditor va fi socotit o pădure. ¹⁶Judecata va locui în pustie și în câmpul roditor va locui neprihănirea. ¹⁷Iar lucrarea neprihănirii va fi pacea și efectul neprihănirii va fi liniștea continuă și siguranța. ¹⁸Iar poporul Meu va locui în locuințe liniștite și în adăposturi sigure, în locuri de odihnă netulburate. ¹⁹Dar grindina va cădea și pădurea va fi doborâtă, iar cetatea va fi plecată – va fi adusă la nivelul câmpiei. ²⁰Binecuvântați sunteți voi care vă semănați sămânța în orice loc bine udat, care dați drumul picioarelor bouului și măgarului.

„Iată, un Rege va domni în neprihănire.” Ce nevoie mai avem să întrebăm cine este acest Rege care domnește în neprihănire? Cine altcineva poate fi decât Domnul Isus

Hristos? El este Cel despre care Domnul spune: „Îi voi ridica lui David un Vlăstar neprihănit, iar un Rege va domni și va prospera și va face judecată și dreptate pe pământ. În zilele lui, Iuda va fi salvat și Israel va locui în siguranță. Și acesta este numele lui, prin care va fi numit: DOMNUL, NEPRIHĂNIREA NOASTRĂ” (Ieremia 23:5-6).

El este suprem, dar nu domnește singur, pentru că Lui I-a plăcut ca și alții să împărtășească starea Lui înaltă. El este regele regilor și domnul domnilor. Cu El, „prinții vor governa în judecată”, pentru că Tatăl ne-a acordat această dragoste, pentru ca și noi să fim numiți fii ai lui Dumnezeu, așa cum este El însuși (1 Ioan 3:1-2). „Acum suntem fiii lui Dumnezeu”, „și dacă suntem copii, atunci suntem moștenitori, moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos” (Romani 8:17). „Cel care ne-a iubit și ne-a spălat de păcatele noastre în propriul Său sânge și ne-a făcut regi și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său” (Apocalipsa 1:5-6). Da, El ne-a dat viață din moartea noastră în greșeli și păcate și ne-a înviat și ne-a făcut să stăm împreună cu El în locurile cerești, la dreapta lui Dumnezeu (Efeseni 1:20-21; 2:1-6). „El îl ridică pe sărac din țărână și pe cerșetor din gunoi pentru a-i pune printre prinți”, „chiar cu prinții poporului Său” „și pentru a-i face să moștenească tronul slavei” (1 Samuel 2:7-8; Psalmii 113:7-8).

„Și un om va fi ca un ascunziș împotriva vântului și un adăpost împotriva vijeliei, ca râurile de apă într-un loc uscat, ca umbra unei mari stânci într-un pământ uscat.” Versiunile daneză, norvegiană, suedeză și franceză redau acest verset astfel: „*Fiecare om va fi ca un loc de adăpost*” etc. *Lowth*,

după cum vedem, spune „Omul”. Aceasta ar însemna că se referă special la Hristos, la care, indiscutabil, se face aplicația principală. Dar toate traducerile sunt corecte, de vreme ce Lui i-a plăcut să ne facă și pe noi ceea ce este El. Oricine dintre cei pe care Hristos îi face regi, prinți și preoți vor fi așa doar în virtutea naturii Lui. De aceea, ne vom împărtăși cu El de bucuria și onoarea mântuirii Lui, nu doar de salvarea noastră, ci și a altora.

Ce proiect măreț este acesta! Bieții oameni căzuți, pustiiți, înfometăți, slăbiți și neajutorați vor fi ei înșiși în așa fel transformați prin înviorarea ce o primesc de la Izvorul vieții și de la Stânca mântuirii lor, încât vor fi pentru alții din aceeași stare, adăpost față de vântul furtunii, ca râurile de apă într-un loc uscat și ca umbra unei mari stânci într-un pământ uscat. Da, „Isus este o stâncă într-un pământ uscat”, dar El a lăsat reprezentanți pe pământ pentru a duce lucrarea Sa mai departe și pentru a fi în locul Lui pentru oameni. Ce este mai răcoritor decât râuri de apă într-o zi uscată, caniculară? Iar acesta este locul pe care fiecare copil al lui Dumnezeu are privilegiul să îl ocupe, căci oricine crede în Fiul, „din inima lui vor curge râuri de apă vie” (Ioan 7:38). Gândește-te, de asemenea, la o stâncă într-un pământ sterp. Cât de minunată, cât de răcoroasă este! Nu numai că înlătură razele soarelui, dar împarte răcoare înviorătoare. Fiecare creștin are acest privilegiu, de a fi un ajutor pentru unele suflete istovite din această lume. Căci înțelegem că aceste făgăduințe nu sunt limitate pentru viitor. Chiar acum Hristos domnește în neprihănire și acum suntem fiii lui Dumnezeu

și, de aceea, prinți. Când să se aplice dacă nu în timpul când sunt suflete istovite și oboseite?

„Prinții vor governa în judecată.” Da, căci rugăciunea inspirată de cer și, deci, cea la care trebuie să se dea răspuns, este ca dragostea noastră să „abunde tot mai mult în cunoștință și în toată judecata” sau discernământ (Filipeni 1:9). De asemenea, făgăduința este că vom „fi umpluți cu toată cunoștința voii Lui în toată înțelepciunea și înțelegerea spirituală” (Coloseni 1:9). Faptul că sfinții vor judeca lumea și pe îngeri este dat ca motiv pentru ca ei să fie capabili să exercite judecată dreaptă în toate chestiunile vieții (1 Corinteni 6:2-3). Și așa trebuie să fie, căci acesta este un timp de pregătire pentru îndatoririle din lumea care va veni. Această judecată dreaptă, cunoștința a ceea ce este drept și potrivit de făcut în fiecare ocazie, nu vine printr-o magie, ci prin a da o bună atenție cuvintelor Domnului. „Căci Domnul dă înțelepciunea, din gura Lui vine cunoștința și priceperea” (Proverbele 2:1-6). „Iată, teama de Domnul, aceasta este înțelepciunea, și a te depărta de rău înseamnă priceperea” (Iov 28:28).

Privirea, auzul, vorbirea și înțelegerea sunt darurile neprihănirii (vezi versetele 3-4). Și mai mult, prinții sunt cei care vor governa în judecată împreună cu Regele neprihănirii, care vor fi instrumente pentru a da vedere oamenilor și pentru a-l face pe cel nesocotit să înțeleagă cunoștința. Doar diferența de o literă schimbă, în ebraică, „pentru el” în „nu”, iar *Lowth* este, fără îndoială, corect când spune că s-a făcut această schimbare. Într-adevăr, ochii celor care văd nu vor fi neclari și aceasta se va întâmpla

pentru că Îl privesc pe El, care este lumina. Îl vor vedea pe El în aceia pe care i-a luminat.

„Omul netrebnic nu va mai fi numit generos.” Din 1 Samuel 25:25 învățăm că Nabal înseamnă „nebunie” și acesta este cuvântul folosit aici în versiunea ebraică, așa că este corect tradus prin „nebun”, așa cum spune *Lowth*. Și cine este nebunul? Cel care nu ține seama de Domnul, care acționează ca și când nu ar fi Dumnezeu (vezi Psalmii 14:1). De vreme ce teama de Domnul este înțelepciunea, înseamnă că nebunia este nedreptate. Nebun este cel care dă mărturie falsă împotriva lui Dumnezeu și prin care tinde să micșoreze credința oamenilor – pentru a-l face pe cel înfometat și însetat după neprihănire mai gol.

În legătură cu aceasta, va fi bine să citim ceea ce Domnul spune prin profetul Ezechiel. Citește capitolul 13:17-23. Unii au întristat prin minciuni inima celui neprihănit și au întărit mâinile celui rău ca să nu se depărteze de calea lui cea rea, promițându-i viață. Ei spun, fie prin acțiunile lor, fie prin cuvintele lor, că va fi bine cu cel rău și că indiferent ce face un om, va trăi pentru veșnicie. Astfel, ei nu fac nicio diferență între cel care Îl slujește pe Domnul și cel care nu Îl slujește.

În versetele 13-14 este o descriere a efectelor blestemului. În mod special, aceasta se referă la Ierusalim, dar aplicația este pentru întreg pământul. Din cauza păcatului omului, pământul este blestemat. Acesta nu a fost un blestem arbitrar, ci Dumnezeu doar a anunțat consecința inevitabilă a păcatului lui Adam. Când cel care era așezat ca stăpân și

domn al pământului a căzut, nu se putea întâmpla decât ca stăpânirea sa, să ajungă o pustie. Câmpul bețivului și cel al trândavului vor produce spini și mărăcini. Vedem acest blestem acum, dar va crește rapid pe măsură ce sfârșitul se apropie, iar „oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău, înșelând și fiind înșelați” (2 Timotei 3:13). La sfârșit, pământul va fi pe deplin dezolat și pustiit, exact cum a fost la început, înainte ca Spiritul lui Dumnezeu să se miște pe suprafața apelor (vezi Geneza 1:2 și Isaia 24:1).

Același Spirit care, la început a adus ordine din haos, va realiza restaurarea completă după ce păcatul și-a desăvârșit lucrarea sa de ruină. Spiritul neprihănirii va anula lucrarea păcatului. Când Spiritul va fi turnat peste noi din înalt, „atunci pustia va deveni un câmp roditor”. „Atunci judecata va locui în pustie și neprihănirea va rămâne în câmpul roditor.” Chiar dacă violența va umple pământul așa cum a fost în zilele dinainte de potop (vezi Geneza 6:11; Matei 24:37), totuși „lucrarea neprihănirii va fi pacea, iar efectul neprihănirii, liniștea și siguranța pe vecie.” Și, de vreme ce neprihănirea va domni pe pământ, pur și simplu pentru că vor fi oameni neprihăniți, făcuți astfel de Spiritul lui Dumnezeu, înseamnă că această restaurare a tuturor lucrurilor și aducerea înapoi a împărăției păcii este realizată prin oameni. Dumnezeu este marele autor al tuturor lucrurilor, dar El lucrează prin oamenii care se tem de El și care se predau pe ei înșiși Lui ca instrumente ale neprihănirii. „De vreme ce prin om a venit moartea, prin om, de asemenea, a venit și învierea morților” (1 Corinteni 15:21). În același fel, dacă prin om a venit blestemul, prin

om vine, de asemenea, binecuvântarea. De vreme ce prin om a venit pustiirea, prin om vine, de asemenea, restaurarea. În orice lucrare bună, Dumnezeu Își asociază poporul cu El însuși și le dă slava. El le dă slava, iar ei I-o dau Lui.

„Dar grindina va cădea.” Tulburări teribile vor însoți lucrarea de restaurare. Nu fără luptă va fi păcatul dezrădăcinat de pe pământ. Vor fi glasuri, tunete și un mare cutremur, „cum n-a existat de când sunt oamenii pe pământ, un cutremur așa de mare și grozav” și va cădea peste oameni grindină mare din cer, „fiecare piatră de greutatea unui talant” (Apocalipsa 16:17-21). Totuși, chiar și în acest timp, oamenii vor „locui în locuințe liniștite și sigure, în locuri liniștite de odihnă.” În timpul strâmtorării, sfinții lui Dumnezeu de pe acest pământ vor fi la fel de în siguranță, după cum vor fi după toate acestea în cer, căci aceasta este și acum locuința lor (vezi Psalmii 91:1-16, 46:1-5).

Versetul 20 este bazat pe modul în care se seamănă orezul, care crește pe sol umed și este semănat chiar când apa acoperă pământul. Atunci boii și caii sunt aduși pe el și, prin intermediul lor, sămânța este introdusă în pământ. Astfel, în modul cel mai literal, pâinea este aruncată pe ape, pentru a fi găsită în creștere după multe zile. Binecuvântați sunt cei care au suficientă încredere în Domnul pentru a semăna sămânța neprihănirii, tocmai cuvântul cel viu al lui Dumnezeu, dimineața și seara, chiar dacă perspectiva este de cele mai multe ori neplăcută. Semănați pe lângă toate apele, iar secerișul va descoperi, în locul pustiei fără apă, un pământ zâmbind cu grâne coapte, roadele neprihănirii.

27. Locuind cu foc mistuitor

Isaia 33:2-16 (Traducerea *Lowth*):

²O, Iehova, ai milă de noi. Ne-am încrezut în Tine, fii tăria noastră în fiecare dimineață, chiar salvarea noastră în timpul suferinței. ³De glasul Său înfricoșat oamenii au fugit. Când Te-ai ridicat Tu, națiunile s-au împrăștiat. ⁴Dar prada voastră va fi strânsă așa cum strânge lăcusta. Așa cum omida aleargă înapoi și înapoi, așa vor fugi și o vor apuca. ⁵Iehova este înălțat, da, El locuiește în înalt. El a umplut Sionul cu judecată și dreptate. ⁶Iar înțelepciunea și cunoștința vor fi stabilitatea timpurilor tale, posesiunea mântuirii neîncetate. Frica de Domnul, aceasta va fi comoara ta. ⁷Iată, oamenii puternici înalță un strigăt amarnic. Mesagerii păcii plâng cu amar. ⁸Drumurile sunt pustiite, călătorul se oprește. El a rupt legământul, a respins cetățile oferite, nu ține seama deloc de oameni. ⁹Țara se jelește, este slăbită. Libanul este dat de rușine, se ofilește. Saronul a devenit ca un deșert, iar Basanul și Carmelul sunt dezgolite de frumusețea lor. ¹⁰Acum Mă voi ridica, spune Iehova. Acum Mă voi înălța în înalt, acum voi fi înălțat. ¹¹Ați conceput pleavă, veți naște miriște, iar Spiritul Meu, ca focul vă va mistui. ¹²Și popoarele vor fi arse așa cum arde varul, așa cum sunt spinii tăiați și mistuiți în foc. ¹³Ascultați lucrările Mele, voi care sunteți departe, și recunoașteți puterea Mea, voi de aproape. ¹⁴Păcătoșii sunt loviți cu groază. Teroarea i-a apucat pe cei ipocriți, cine

dintre noi poate să rămână lângă acest foc mistuitor? Cine dintre noi poate să rămână în aceste flăcări continue? ¹⁵Cel care umblă în neprihănire desăvârșită și vorbește lucruri drepte, care detestă câștigul asupririi, care își întoarce mâinile de la mită, care își închide urechile de la propunerea sângelui, care își închide ochii la vederea răului. ¹⁶Locuința lui va fi în locurile înalte. Întăriturile stâncilor vor fi fortăreața lui semeață. Pâinea îi va fi oferită la timp, apele lui nu vor lipsi.

Milă pentru cel încrezător

Rugăciunea cu care se deschide această lecție nu este una spusă în zadar, pentru că suntem asigurați: „Pe cel care se încrede în Domnul, mila îl va cuprinde de jur împrejur” Chiar și în cazul omului păcătos, faptul că cineva are încrede în el, îl determină să fie bine dispus. Nu putem să nu fim atrași de cel care manifestă încredere în noi. Aceasta implică onoarea noastră. Atunci ce se mai poate spune despre Dumnezeu, a cărui natură este iubire și care Își găsește plăcerea în milă? Nici El nu poate face altfel decât să arate bunătate celor care se încred în El.

Fiecare dimineață nouă

Această milă ține pentru veșnicie și este nelimitată. Putem să ne folosim de ea după dorință. Suntem în mod continuu beneficiarii ei, căci „datorită milei Domnului nu suntem mistuiți”. „Ele se înnoiesc în fiecare dimineață” (Plângerile lui Ieremia 3:22-23). Totuși, noi înșine determinăm în mare măsură cât de mult ne vom bucura de ea. Deseori, noi cerem puțin, cu toate că măsura de care ne putem bucura este

limitată numai de dispoziția noastră de a primi. Iată aici o rugăciune inspirată de Spiritul Sfânt: „Mila Ta, o, Doamne, să fie peste noi după cum sperăm în Tine” (Psalmii 33:22). „Ochiul Domnului este peste cei care se tem de El, peste cei care speră în mila Sa” (versetul 18). Tot ce ne spune Spiritul Domnului să cerem, putem fi siguri că vom și primi, căci atunci când „nu știm pentru ce ar trebui să ne rugăm”, Spiritul ne vine în ajutor (Romani 8:26). Vrei milă nemărginită? Atunci încrede-te în Domnul fără rezerve!

Mila din zorii zilei

„Încredeți-vă în Domnul pentru totdeauna, pentru că în Iehova este tăria veșnică.” Da, căci mila Domnului este tăria. „După cum este de înalt cerul față de pământ, atât de puternică este mila Lui față de cei ce se tem de El” (Psalmii 103:11). Astfel, după cum mila Domnului este înnoită în fiecare dimineață, El este tăria noastră în fiecare dimineață. „Prin mila gingașă a Dumnezeuului nostru, prin care ne-au vizitat zorii zilei din înalt”, El dă cunoașterea mântuirii poporului Său „pentru iertarea păcatelor lor” (Luca 1:77-78). De aceea, fiecare zori de zi reprezintă o asigurare pentru noi că Dumnezeu este milos față de nedreptatea noastră. După cum lumina răsare din est, ar trebui să ne amintească de „zorii zilei din înalt”. Strălucirea soarelui de dimineață ar trebui să ne amintească de „Soarele neprihănirii” care se ridică cu vindecarea sub aripile Lui (Maleahi 4:2). Astfel, în fiecare dimineață, Dumnezeu, în mila Lui fără limite, ne dă asigurarea iertării păcatului și a harului biruitor. „Cu adevărat, lumina este dulce și e un lucru plăcut pentru ochi să privească soarele” (Eclesiastul 11:7).

Domnul, brațul nostru

Cuvântul tradus prin „tărie” din versetul 2 înseamnă, literal, „braț”. Astfel, rugăciunea inspirată este: „Fii Tu brațul nostru în fiecare dimineață.” Ce făgăduință minunată! Deoarece fiecare rugăciune inspirată este o făgăduință de-a lui Dumnezeu. Mila lui Dumnezeu se înnoiește în fiecare dimineață, iar mila Lui este tărie, dar El face mult mai mult decât să ne întărească brațul. El însuși promite că ne va fi braț. Cu adevărat, „cei care Îl așteaptă pe Domnul își vor reînnoi tăria”. „Dumnezeu este Cel care lucrează în voi, atât voința, cât și înfăptuirea după buna Sa plăcere” (Filipeni 2:13). Dumnezeu are „un braț puternic”, mâna Lui este puternică (Psalmii 89:13), dar gândește-te la curajul cu care ar merge cineva la lucru dimineața, când știe că Dumnezeu, nu numai că este la dreapta sa, ci este într-adevăr brațul său. Ei bine, aceasta nu este decât a spune cu alte cuvinte ceea ce am învățat în Isaia 12:2: „Domnul, Iehova este tăria și cântecul meu. Tot El a devenit mântuirea mea.”

Nu va fi greu pentru noi să vedem cât de adevărat este acest lucru, dacă ne oprim să ne gândim la condițiile vieții noastre. Dumnezeu este viața noastră și lungimea zilelor noastre (Deuteronomul 30:20). Noi nu avem viață în noi înșine, totul vine de sus. Noi mâncăm cuvântul lui Dumnezeu, chiar viața lui Hristos, în cereale și fructe. Astfel, toată tăria pe care o are cineva este tăria lui Dumnezeu, căci doar El are puterea. El este atotputernic. Toată puterea din cer și de pe pământ este a lui Hristos. Lipsa noastră de tărie, prin urmare, este din cauza eșecului de a trăi prin credință în Dumnezeu – a mânca trupul și a bea

și sângele lui Hristos prin credință. Rugăciunea: „Fii Tu brațul nostru în fiecare dimineață” ar trebui înălțată în fiecare dimineață și aceasta ar însemna că intenționăm să trăim numai prin cuvântul lui Dumnezeu, care, ca mana, vine la noi proaspăt în fiecare dimineață. Astfel, viața noastră de zi cu zi devine garanția mântuirii veșnice. „Cât timp există viață, există speranță”, căci viața însăși este speranță.

Înțelepciunea este o apărare

„Înțelepciunea și cunoștința vor fi stabilitatea tronului tău.” Cunoștința este într-adevăr putere, dacă este cunoștința adevărată. Înțelepciunea este cu siguranță putere, căci Hristos, înțelepciunea lui Dumnezeu, este puterea lui Dumnezeu (1 Corinteni 1:24). „Înțelepciunea este o apărare, și banii sunt o apărare, dar excelența [avantajul] cunoștinței este că înțelepciunea le dă viață celor care o au” (Eclesiastul 7:12). Câtă stabilitate dă înțelepciunea? Gândește-te la ceruri și la pământ, la lucrările lui Dumnezeu și vei vedea. Căci „El a întemeiat lumea prin înțelepciunea Lui și a întins cerurile prin priceperea Lui” (Ieremia 10:12). Ultima solie, ultima proclamare a evangheliei, cheamă oamenii cu glas tare pentru a-I da slavă lui Dumnezeu „și pentru a se închina Celui care a făcut cerul, pământul, marea și izvoarele apelor” (Apocalipsa 14:7). Trebuie să Îl recunoaștem în lucrările Sale pentru a ne încrede în puterea și înțelepciunea care sunt manifestate în cea mai mică floare sau în cea mai mică insectă, la fel de mult ca în corpurile strălucitoare ale cerului. Cunoștința de Dumnezeu este înțelepciune, tărie și

bogăție (Ieremia 9:23-24). Acea înțelepciune care le-a făcut și le susține, ne va sprijini și pe noi, dacă ne încredem în ea.

„Mâna care toată creația o susține, Îi va păzi și pe copiii Săi bine.”

O întrebare vitală

„Cine dintre noi va locui cu focul mistuitor? Cine dintre noi va locui cu flăcările veșnice?” Cineva ar spune în mod natural că așa ceva este imposibil, dar Domnul spune că unii pot și că o vor face. Cine sunt ei? Cel ce umblă în neprihănire, chiar „neprihănirea care este a lui Dumnezeu, prin credință” (Filipeni 3:9), care vorbește lucruri drepte, care nu are nimic de-a face cu ceva câștigat prin fraudă, care nu poate fi mituită și care nu aude de fapte sângeroase, nici nu se uită la rău. Un asemenea om poate locui în focul veșnic și să fie în pace în mijlocul flăcării mistuitoare.

Niciun viitor pentru cei răi

Observă, în mod special, că doar cei neprihăniți pot locui cu un foc veșnic, mistuitor. Cei răi vor suferi răzbunarea focului etern – vor fi aruncați în focul care nu se va stinge niciodată – dar ei nu pot rămâne acolo. Focul îi va mistui precum pleava. „Ei vor fi arși în foc așa cum sunt spinii tăiați.” Așa că nu există eternitate pentru cei răi. „Nelegiuiții vor fi distruși împreună, sfârșitului [literal, „viitorului”] celor răi i se va pune capăt” (Psalmii 37:8). Astfel, la des repetata întrebare: „Unde îți vei petrece veșnicia?”, nu poate fi decât un singur răspuns. Cei care o vor petrece undeva o vor face în prezența lui Dumnezeu, locuind în El și în lumina

Lui. Cei care nu locuiesc în neprihănirea Lui, locuind în locul tainic al Celui Prea Înalt, nu își vor petrece nicăieri veșnicia. „Vor fi ca și când n-ar fi fost” (Obadia 16). „Încă puțină vreme și cel rău nu va mai fi, da, te vei uita la locul lui și nu va mai fi” (Psalmii 38:10). „Căci, iată, vine ziua care va arde ca un cuptor, și cei mândri și toți cei ce fac răul vor fi ca miriștea. Și ziua care vine îi va arde, spune Domnul oștirilor, că nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură” (Maleahi 4:1). Dar cel neprihănit va locui în același foc, în siguranță, și se va încălzi la căldura lui plăcută de-a lungul veșniciei.

Focul prezenței lui Dumnezeu

Comparând Isaia 33:14-16 cu Psalmii 15:1-5 se va vedea că oamenii care locuiesc cu focul mistuitor și flăcările veșnice sunt aceiași oameni care „urcă pe dealul Domnului” și rămân în cortul Lui. Aceasta trebuie să însemne că focul veșnic mistuitor este în cort, locul tainic al lui Dumnezeu. Exact acesta este cazul. Să colectăm câteva texte din Scriptură pentru a arăta aceasta.

Versetul 11 al acestui capitol, după traducerea lui *Lowth*, spune: „Spiritul Meu, ca focul, vă va mistui.” Aceasta este în acord cu Isaia 11:4: „El va lovi pământul cu nuiua gurilor Lui și cu suflarea buzelor Lui îl va nimici pe cel rău” și cu 2 Tesaloniceni 2:8, care spune că Domnul îl va mistui „pe cel rău” „cu Spiritul gurii Lui”.

„Dumnezeul nostru este un foc mistuitor” (Evrei 12:29). El a coborât pe muntele Sinai cu foc (Exodul 19:18) și a vorbit poporului „din mijlocul focului” (Deuteronomul 4:12; 22).

„De la dreapta Lui a ieșit o lege de foc pentru ei” (Deuteronomul 33:2).

Domnul „stă între (sau pe) heruvimi” (Psalmii 99:1). Când i-a alungat pe Adam și Eva din grădina Eden, „El a așezat la estul grădinii Eden heruvimi și o sabie de foc care se răsucea pentru a păzi drumul spre pomul vieții” (Geneza 3:24). Aceasta a fost manifestarea propriei Lui prezențe. În acest loc, Adam și familia lui au venit să se închine și de aici a plecat Cain din prezența Domnului.

Domnul domnește în neprihănire și „un foc merge înaintea Lui și îi arde pe dușmanii Săi de jur împrejur” și dealurile se topesc ca ceara în prezența Domnului (Psalmii 97:1-5). Așadar, când Hristos va veni, va fi „într-o flacără de foc, răzbunându-se pe cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu și nu ascultă de evanghelia Domnului nostru Isus Hristos” (2 Tesaloniceni 1:8). Astfel, la sfârșit, când cei răi sunt toți strânși împreună pentru marea bătălie împotriva lui Dumnezeu și a poporului Său, de la Dumnezeu din cer se coboară foc și îi mistuie (Apocalipsa 20:8-9). În Isaia 30:33 am citit că „suflarea Domnului, ca un râu de pucioasă” incendiază Tofetul.

Dumnezeu Se acoperă cu lumina precum cu o manta (Psalmii 104:2) și locuiește în lumina de care niciun om nu se poate apropia (1 Timotei 6:16). Când Isaia l-a văzut pe Domnul, stând pe tron, „casa a fost umplută cu fum” (Isaia 6:4), indicând prezența focului. Și acest lucru este mai departe indicat de faptul că ființele care stau deasupra tronului sunt „serafimii”, care înseamnă „cei aprinși”.

Amintește-ți, de asemenea, că Dumnezeu a mers înaintea lui Israel pentru a-i ghida într-un stâlp de foc noaptea și un stâlp de nor ziua.

În această Prezență, în mijlocul focului, sfinții lui Dumnezeu vor locui în eternitate, dar pentru ca ei să poată face acest lucru, trebuie ca de aici ei să devină obișnuiți cu slava lui Dumnezeu de care tot pământul este plin. Privind-o, ei devin schimbați în același chip, „din slavă în slavă”, prin Spiritul Domnului (2 Corinteni 3:18). Prezența Domnului mistuie tot ce este rău și, de aceea, locuirea lor cu Dumnezeu în acest timp îi potrivește pentru slava Sa neacoperită. Lumina soarelui, care distruge germenii de boală, este o dovadă zilnică pentru noi a faptului că slava lui Dumnezeu mistuie răul. Dar cei care refuză să-l recunoască pe Dumnezeu așa cum este El descoperit acum, nu vor putea să rămână în ziua venirii Lui și vor fi mistuiți.

Într-adevăr, focul cel veșnic este cel care îi mistuie pe cei răi, dar nu este un foc special creat pentru acest scop, iar faptul că el este veșnic nu dovedește că cei care suferă vor trăi veșnic, ci dimpotrivă. Toți, atât sfinți, cât și păcătoși, vor fi în mijlocul lui, așa că toți vor fi tratați la fel, iar Dumnezeu nu poate fi acuzat de nedreptate. Dar natura oamenilor va determina modul în care îi va afecta focul. Doar cei care au devenit transformați în asemănarea lui Dumnezeu, care au viața Lui ca viață a lor, așa încât sunt părtași naturii divine, părtași slavei Lui, vor fi capabili să treacă prin foc nevătămați și, de fapt, să continue să locuiască în el. Ei sunt de aceeași natură ca flacăra mistuitoare și, de aceea, pot locui în ea fără să fie mistuiți.

Toți ceilalți vor pieri. Mila lui Dumnezeu ține pentru totdeauna și ceea ce perpetuează existența celor care devin asimilați de ea, pune capăt existenței răzvrătiților. Cât de pertinentă este, deci, solia: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui”!

The Present Truth, 29 iunie 1899

28. Regele în frumusețea lui

Isaia 33:17-24 (Traducerea *Lowth*):

¹⁷Ochii tăi Îl vor vedea pe Rege în frumusețea Lui, vor privi propria ta țară mult extinsă. ¹⁸Inima ta va reflecta la groaza trecută: unde este acum logofătul? Unde este vistiernicul? Unde este cel care număra turnurile? ¹⁹Nu vei mai vedea acel popor barbar, poporul cu vorbirea adâncă pe care nu puteai să o auzi și cu o limbă gângavă pe care nu puteai să o înțelegi. ²⁰Vei vedea Sionul, cetatea sărbătorilor solemne. Ochii tăi vor privi Ierusalimul, locuința liniștită, tabernacolul neclătinat, ai cărui stâlpi nu vor fi smulși pentru totdeauna și niciuna din funiile lui nu vor fi rupte. ²¹Dar numele glorios al lui Iehova va fi pentru noi un loc al râurilor confluențe, al râurilor largi, pe care nu trece nicio barcă cu vâsle, nici vreun vas puternic. ²²Căci Iehova este judecătorul nostru, Iehova este legislatorul nostru, Iehova este regele nostru, El ne va mântui. ²³Pânzele tale sunt desfăcute, nu le pot face repede. Catargul tău nu este stabil, nu pot să întindă semnul. Atunci o pradă copioasă va fi împărțită, chiar șchiopul va apuca prada. ²⁴Locuitorul nu va

spune: sunt slăbit de boală. Poporul care va locui acolo este eliberat de pedeapsa nelegiurii lui.

Înainte de a studia această lecție, citește din nou prima porțiune a capitolului și amintește-ți lecția pe care am învățat-o acolo. Poporul la care se face referire acum îi reprezintă pe cei care pot locui cu un foc mistuitor și în mijlocul flăcărilor veșnice. Doar cei care au fost încercați ca prin foc și au rezistat testului, așa încât pot locui în foc, Îl pot vedea pe Cel care este Lumina însăși și care Își are focul în Sion și cuptorul în Ierusalim (vezi Isaia 31:9).

Tabloul prezentat aici este, fără îndoială, al noului pământ, după ce focul Domnului a mistuit păcatul și pe păcătoși, când vor fi lăsați doar cei care pot locui cu un foc mistuitor. Este timpul când pe tot pământul „nu va mai fi blestem, ci tronul lui Dumnezeu și al Mielului va fi acolo, iar slujitorii Lui Îl vor sluji și vor vedea fața Lui” (Apocalipsa 22:3-4). Îl vor vedea pe Rege în frumusețea Lui și, de asemenea, vor vedea pământul întins departe la nord, la est, la sud și la vest, după cum i-a promis Dumnezeu lui Avraam (Geneza 13:14-17).

„Și ei vor vedea fața Lui.” „Ochii tăi Îl vor vedea pe Rege în frumusețea Lui.” Ce este frumusețea Regelui la care, dacă ne uităm, ne umple măsura întregii fericiri și bucurii? Să facem un mic studiu, căci atunci când o cunoaștem și o recunoaștem, vom găsi bucuria vieții, chiar și pe acest pământ blestemat de păcat care s-a înmulțit nespus.

Faptul că Domnul este frumos, s-a afirmat în versetul de mai sus. Profetul Zaharia, văzându-L pe Domnul în viziune

salvându-și poporul ca pe o turmă, a fost determinat să exclame: „Cât de mare este bunătatea Lui și cât de mare este frumusețea Lui!” (Zaharia 9:16-17). Bunătatea și frumusețea Lui sunt legate împreună, pentru că frumusețea Lui este frumusețea sfințeniei. Acum, bunătatea lui Dumnezeu este infinită, este singura bunătate care există în univers, de aceea frumusețea Domnului trebuie să fie infinită. Nicio limbă nu o poate descrie, trebuie văzută pentru a fi apreciată și trebuie văzută de-a lungul eternității, nu doar pentru un moment.

„Tăria și frumusețea sunt în sanctuarul Său” (Psalmii 96:6). Sionul însuși, locuința Sa, este „desăvârșirea frumuseții” (Psalmii 50:2). Chiar una din creaturile Sale, heruvimul acoperitor care a căzut, se spune că a fost „plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe” (Ezechiel 28:12-14). Cum trebuie să fie atunci Creatorul?

David, „psalmistul suav al lui Israel”, cel prin care a vorbit Spiritul Domnului (2 Samuel 23:1-2), a vorbit despre lucruri referitoare la Rege și a spus: „Ești mai frumos decât copiii oamenilor, harul este turnat pe buzele Tale” (Psalmii 45:1-2). Psalmistului i-au fost date revelații minunate cu privire la lucrurile divine și atât de mare a fost aprecierea lui față de frumusețea Domnului încât a afirmat: „Un singur lucru îmi doresc de la Domnul și pe care îl voi căuta: să locuiesc în casa Domnului toate zilele vieții mele, pentru a privi frumusețea Domnului și să întreb în templul Lui” (Psalmii 27:4). A vedea frumusețea Domnului a fost singura lui dorință și aceasta va fi răsplata celui neprihănit.

„Cerurile spun slava lui Dumnezeu” (Psalmii 19:1). Ele vorbesc despre slava Lui descoperind-o în strălucirea lor, căci El și-a întins slava „peste ceruri” (Psalmii 8:1 – *RV*). Amintește-ți că totul există doar prin puterea vieții lui Dumnezeu. Toate lucrurile au fost create prin cuvântul lui Dumnezeu, iar cuvântul este viață. „Prin El toate lucrurile se mențin” (Coloseni 1:17). „Noi suntem vlăstarii Lui” (Fapte 17:28), dar nu suntem singurele realizări ale Ființei Lui. Munții și dealurile au fost „aduse la existență” de El, care din veșnicie în veșnicie este Dumnezeu (Psalmii 90:1-2). Toți suntem familiari cu termenul „adus la existență”, așa că nu este necesar să spun că în ebraică termenul este, simplu, „născut” și diferite traduceri redau textul astfel: „Înainte ca munții să fi fost născuți.”

Puterea veșnică și divinitatea lui Dumnezeu sunt clar văzute în lucrurile făcute (Romani 1:20). Tatăl și-a imprimat chipul în vlăstarele Sale. Astfel, „El a făcut fiecare lucru frumos la vremea lui” (Eclesiastul 3:11). „Cel care a sădit urechea, nu va auzi? Cel care a format ochiul, nu va vedea? Cel care îi pedepsește pe păgâni, nu va corecta? Cel care îl învață pe om cunoștința, nu va ști?” (Psalmii 94:9-10). În același mod, putem continua: „Cel care a îmbrăcat cerurile și pământul cu frumusețe și a făcut toate lucrurile frumoase, să nu fie El frumos?”

Toate aceste lucruri ne arată că frumusețea ce o vedem în lucrurile create nu este decât reflectarea sau reproducerea frumuseții Creatorului. Exact așa cum nu există bunătate decât cea de la Domnul, tot așa nu există frumusețe decât aceea care vine de la El. Ia în considerare toate nuanțele

tuturor florilor frumoase de pe pământ (amintește-ți că așa frumoase cum sunt, sunt sub blestem și nu sunt decât umbra a ceea ce ele au fost la început și a ceea ce vor fi la restaurare) și adaugă la acestea bogăția pajiștilor și a pădurilor și la acestea, slava curcubeului, splendoarea orbitoare a norilor sărutați de apusul soarelui. Lasă telescopul să descopere privirii tale pline de admirație, câteva grupuri de stele care strălucesc cu lumina fiecărei culori și amintește-ți că atunci când cel mai puternic telescop și arta fotografului au descoperit prezența nenumăratelor milioane de sori care sunt invizibili cu ochiul liber, minunându-ne cu licăriri ale spațiului nemăsurat, „acestea nu sunt decât marginea căilor Lui” și o foarte mică șoaptă a puterii Lui (Iov 26:14). De aceea, toate aceste lucruri ne descoperă doar o foarte mică porțiune din frumusețea feței Domnului. Gândește-te la toată frumusețea de pe pământ, din mare și din ceruri, chiar din cerul cerurilor, concentrate într-o singură Prezență și aveți măsura infinită a frumuseții Domnului. Sfinții lui Dumnezeu vor avea privilegiul să contemple toată această frumusețe minunată și vor fi făcuți capabili să suporte priveliștea! Cu adevărat, fața lui Dumnezeu va fi suficientă pentru a satisface pe oricine. Nu e de mirare că psalmistul a exclamat: „Cât despre mine, voi privi fața Ta în neprihănire, voi fi satisfăcut de chipul Tău când mă trezesc” (Psalmii 17:15).

Care este beneficiul practic al acestui studiu? Este doar acela de a inspira în noi o dorință de a vedea acea priveliște minunată și astfel să ne stârnească spre neprihănire? În

parte, dar în niciun caz nu e totul. Principalul lucru este acela de a ne permite să cunoaștem posibilitățile așezate înaintea noastră chiar și în această viață, așa cum sunt exprimate în rugăciunea inspirată: „Frumusețea Domnului Dumnezeuului nostru să fie peste noi” (Psalmii 90:17). Dacă permitem inimilor noastre să fie sanctuarul viului Dumnezeu, atunci Cel care locuiește între heruvimi va „străluci” (Psalmii 80:1). „Scoală-te, luminează, căci lumina Domnului a venit și slava Domnului este înălțată peste tine. Căci, iată, întunericul va acoperi pământul și negură mare popoarele, dar Domnul se va înălța peste tine și slava Lui va fi văzută peste tine” (Isaia 60:1-2). Frumusețea Domnului este frumusețea sfințeniei și exact așa cum El a arătat o bunătate nemărginită celor care se încred în El înaintea fiilor oamenilor (Psalmii 31:19), tot așa le atribuie frumusețea Lui. Lumea nu o va recunoaște, pentru că ei nu au dorit frumusețea Domnului atunci când L-au văzut. Standardul frumuseții lor nu este standardul Domului. Totuși, frumusețea este prezentă oriunde neprihănirea este prezentă și este frumusețea ce nu va ofili niciodată. Acesta este adevăratul test al frumuseții. Privind slava lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos, suntem schimbați în același chip, chiar în această viață, și suntem astfel pregătiți pentru deplina descoperire a frumuseții lumii ce va veni, când cei neprihăniți vor străluci ca soarele.

Chiar și acum noi putem privi frumusețea Domnului, dacă ochii noștri sunt unși de Duhul. În toate lucrările Sale putem vedea strălucirea feței Sale. „Binecuvântat este poporul care cunoaște sunetul bucuriei, ei vor umbla, o, Doamne, în

lumina feței Tale” (Psalmii 89:15). Astfel, putem locui totdeauna în casa Domnului și totdeauna să privim strălucirea feței Sale slăvite. „Binecuvântați sunt cei care locuiesc în casa Ta, ei te vor lăuda.” De asemenea, în eternitate, sfinții, cu toate că au privilegiul să călătorească prin tot universul, vor ști întotdeauna că sunt în prezența Regelui, privind peste tot frumusețea feței Sale. Cu acest adevăr mereu în minte, putem realiza pe deplin tot ceea ce conține expresia „trăind aproape de Domnul”.

Versetele 18-20 fac chiar mai clar faptul că timpul pe care îl studiem acum, este cel de după mistuirea cu focul din cer a celor răi, care au înconjurat tabăra sfinților și cetatea preaiubită (Apocalipsa 20:9). „Inima ta va reflecta la groaza trecută”, dar numai pentru a mări mila și minunata putere a Domnului. Unde sunt acum cei care numărau turnurile și care, în furia răutății, s-au dedicat distrugerii cetății sfinte? Nu vor mai fi văzuți, pentru că sunt ca și cum nu ar fi existat. Ierusalimul, în loc să le cadă pradă, așa cum plănuiseră, va fi văzut ca „locuința liniștită, tabernacolul nezguduit a cărui stâlpi nu vor fi smulși pentru totdeauna și ale cărui funii nimeni nu le va mai rupe”.

„Dar acolo, Domnul cel minunat va fi pentru noi un loc de râuri largi și fluvii.” Este lucrul acesta adevărat în mod literal? Cu siguranță, căci Dumnezeu este „izvorul apelor vii” (Ieremia 2:13). De la El însuși curge râul cu apa vieții – propria Lui viață curgând pentru înviorarea veșnică a poporului Său. Dar acest lucru este adevărat acum pentru cei care au ochi să vadă lucrurile spirituale și care cunosc realitatea lor. De la râul lui Dumnezeu este acest pământ

udat (Psalmii 65:9). Este plin cu apă, chiar dacă peste și niciodată nu se usucă. Ploaia care cade din cer pentru a îmbogăți pământul provine din acel râu. În consecință, râurile de apă de pe acest pământ nu sunt decât ramificații ale aceluiași râu. În râurile curgătoare și în valurile mării putem vedea viața lui Dumnezeu. Atunci nu va mai fi doar o figură de stil faptul că pacea noastră va fi ca un râu și neprihănirea noastră ca valurile mării. Locuind în casa Domnului vom vedea constant fața Lui și vom bea din râul plăcerii Sale.

Iehova este judecătorul nostru, regele nostru și legiuitorul nostru și este așa pe drept, deoarece El ne va mântui. Doar Cel care poate mântui are dreptul de a da legi și doar pe El ar trebui să Îl ascultăm. Rugăciunea noastră zilnică este: „Vină împărăția Ta, facă-se voia Ta precum în cer așa și pe pământ.” Aceasta înseamnă că noi ar trebui să Îl privim pe Domnul ca pe regele nostru în exact același fel ca și când am fi acum în cer. El este singurul rege drept. Partea noastră este să recunoaștem dreptul Lui de a domni peste noi.

„Iar locuitorii nu vor spune: sunt bolnav” sau, așa cum spune *Lowth*, „sunt slăbit de boală”. Aceea va fi o schimbare glorioasă din starea aceasta prezentă. „Dumnezeu va șterge toate lacrimile din ochii lor și nu va mai fi moarte, nici suferință sau plânset, nici durere, căci lucrurile dintâi au trecut” (Apocalipsa 21:4).

De ce nu va mai fi boală pe acel pământ? Motivul este dat în text: „Poporul care va locui acolo va fi iertat de nelegiuirea lor.” Dumnezeu care iartă toate neleguirile,

vindecă, de asemenea, toate bolile, iar vindecarea se produce datorită iertării – este o consecință a ei. Puțini oameni conștientizează plinătatea binecuvântării iertării și acesta este motivul pentru care atât de mulți creștini spun că există o stare mai înaltă în viața creștină decât cea a îndreptățirii. Ei cred că a trăi în cunoștința păcatelor iertate, nu este decât un fleac în comparație cu binecuvântările pe care le are Dumnezeu pentru cei care se încred în El pe deplin. Dar a trăi în cunoștința continuă a păcatelor iertate este cea mai înaltă stare posibilă pentru orice creatură. Înseamnă a trăi în părtășie cu Dumnezeu (1 Ioan 1:7). Păcatele noastre sunt iertate prin înlocuirea neprihănirii lui Hristos, care înseamnă oferirea vieții lui Dumnezeu în locul vieților noastre. Aceasta înseamnă o transformare completă.

„Sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de tot păcatul.” Viața lui Hristos, râul de la tronul lui Dumnezeu, în mod constant curgând prin noi și fiind singura noastră sursă de viață, îndepărtează păcatul. Dar când Domnul ne dă viața Lui, El ne-o dă întreagă. Ni se dă pe Sine însuși, iar El nu este împărțit. Prin urmare, ne dă sănătatea Lui la fel de mult ca neprihănirea Sa. Este la fel de ușor pentru Domnul să facă pe cineva complet sănătos, ca a-l ierta de păcate, pentru că totul se face prin aceeași viață. Într-adevăr, dacă am ști cât de cuprinzător este darul neprihănirii care îndepărtează păcatul, întotdeauna am lua împreună cu el vindecarea trupurilor noastre. Este a noastră doar dacă o primim.

De ce atât de mulți oameni care Îl cunosc pe Domnul ca pe Cel care le iartă nelegiuirile, nu experimentează binecuvântările sănătății? Pur și simplu pentru că nu înțeleg

și nu se conformează condițiilor. Ei știu că „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire” și astfel, ei își mărturisesc păcatele și nu se așteaptă să continue în ele. Ei nu s-ar aștepta să fie iertați dacă nu sunt dispuși să înceteze a păcătui. Ei bine, de ce nu ar fi același lucru rezonabil și în legătură cu sănătatea? Există condiții ale vieții și sănătății. Nimeni nu s-ar aștepta ca Domnul să îl ferească de arsură, dacă el continuă să se ducă în foc. Tot așa, nu trebuie să ne așteptăm ca Domnul să ne păstreze sănătoși dacă noi continuăm să desconsiderăm legile sănătății, mai mult decât ne așteptăm la iertare dacă ignorăm cele zece porunci. Dumnezeu ne-a dat mâncare, băutură, aer, odihnă și haine ca să ne păstreze sănătatea. Dacă mâncăm și bem numai lucrurile despre care s-a spus că sunt bune pentru noi, și în măsura cuvenită, dacă permitem plămânilor noștri să ia cantitatea maximă de aer pur și nu îi contaminăm cu otrava rea a tutunului, și dacă există un echilibru corect între muncă și odihnă, atunci, încrezându-ne în Domnul, ne putem aștepta la tărie suficientă pentru toate datoriile noastre, așa încât chiar în această viață, nu vom fi nevoiți să spunem: „Sunt slăbit de boală.” Aceasta este evlavia practică, folositoare pentru această viață la fel de mult ca pentru cea care va veni.

The Present Truth, 6 iulie 1899

29. Pământul pustiit

Isaia 34:1-17 (Traducerea *Lowth*):

¹Apropiați-vă, națiuni, și ascultați, luați aminte la Mine, o, popoarelor! Să audă pământul și toată plinătatea lui, lumea și tot ce își are originea în ea. ²Căci mânia lui Iehova este aprinsă împotriva tuturor națiunilor, și furia Lui împotriva tuturor poruncilor lor. El le-a dedicat, le-a predat măcelului. ³Iar cei uciși ai lor vor fi aruncați afară, iar din cadavrele lor li se va ridica duhoarea, iar munții se vor topii cu sângele lor. ⁴Și toată oștirea cerului va fi prăpădită, iar cerurile vor fi făcute sul. Toată oștirea lor se va veșteji, ca frunza veștejită căzută din vie și ca frunza distrusă dintr-un smochin. ⁵Căci sabia Mea se dezvăluie în ceruri. Iată, în Edom se va coborî și peste poporul ce l-am dedicat, în mod drept, distrugerii. ⁶Sabia lui Iehova este încărcată de sânge, este unsă cu grăsime, cu sângele mieilor și al țapilor, cu grăsimea rinichilor berbecilor, căci Iehova oficiază un sacrificiu în Boțra și un mare măcel în pământul lui Edom. ⁷Și țapii sălbatici vor cădea cu ei, boii împreună cu taurii, și propriul lor pământ va fi beat de sângele lor, iar țărâna va fi îmbogățită de grăsime. ⁸Căci este ziua răzbunării lui Iehova, anul răsplătirii apărătorului cauzei Sionului. ⁹Ploile ei vor fi transformate în smoală și țărâna ei în pucioasă, și tot pământul ei va deveni o smoală aprinsă. ¹⁰Nu se va stinge nici ziua, nici noaptea, pentru totdeauna se va ridica fumul ei. Din generație în generație ea va fi pustiită, în veacurile veșnice niciun om nu va trece prin ea. ¹¹Ci pelicanul și porcul mistreț o vor moșteni, bufnița și corbul o vor locui, iar El va întinde peste ea funia pustiirii și firul goliciunii peste câmpiile ei uscate. ¹²Nu se vor mai lăuda cu renumele împărăției și toți prinții lor se vor stinge în întregime. ¹³În palatele ei vor răsări spini, urzica și

mărăcinele în fortărețele ei, iar ea va deveni o locuință pentru balauri, o curte pentru puii de struț. ¹⁴Șacalii și pisicile de munte se vor întâlni. Satirul va chema pe tovarășul lui. De asemenea, bufnița se va așeza acolo și își va găsi un loc de odihnă. ¹⁵Acolo își va face cuibul corbul de noapte și își va depune ouăle, le va cloci și își va strânge puii sub umbra ei. De asemenea, vulturii se vor strânge laolaltă, fiecare se va uni cu tovarășul lui. ¹⁶Consultați cartea lui Iehova și citiți. Nici una din acestea nu va lipsi și niciunei femele nu îi va lipsi partenerul, căci gura lui Iehova a dat porunca și însuși Spiritul Lui le-a strâns. ¹⁷A tras la sorți pentru ei și mâna Lui a măsurat partea lor cu o unitate de măsură. Vor stăpâni pământul ca o moștenire perpetuă, din generație în generație vor locui acolo.

Subiectul acestui capitol este foarte ușor de sesizat și este evident chiar din titlu. Întregul capitol este dedicat unui singur subiect, așa că este ușor de înțeles.

Aici avem proclamarea a ceva ce privește întregul pământ. Tot pământul și toate națiunile de pe el sunt chemate să audă ceea ce Domnul are de spus. Nu este nimic mai puțin decât proclamarea mâniei lui Dumnezeu împotriva tuturor națiunilor. Cea mai superficială lectură a capitolului trebuie să convingă pe oricine că lucrurile prezentate aici nu sunt limitate la vreo porțiune anumită a pământului, nici la vreun popor.

Există o idee ciudată foarte răspândită printre cititorii Bibliei și în cercurile religioase, și anume, că în timpurile vechi, Dumnezeu și-a limitat atenția în mod special la un

singur popor – evreii, că S-a limitat la ei și că prea puțin sau deloc i-a păsat de orice alt popor. Este foarte ciudat cum poate cineva care citește Biblia să obțină o asemenea idee. Acest singur capitol este suficient pentru a arăta contrariul. Se adresează tuturor națiunilor pământului. Profetului i se încredințează predicarea întregii omeniri și astfel își înțelege misiunea.

Gândește-te cât de mult din cartea lui Isaia se adresează în mod direct altui popor decât evreilor. Capitolele 15-23 sunt dedicate în întregime altor națiuni, care sunt în mod direct menționate pe nume. Moab, Tir, Egipt, Asiria și tuturor marilor națiuni li se adresează rând pe rând. Și apoi, alte capitole menționează întregul pământ, arătând că evenimentele pe care le tratează profetul nu sunt locale. De asemenea, cartea începe cu un apel către întregul pământ și către cer.

Din cele mai vechi timpuri Dumnezeu s-a descoperit pe Sine ca Dumnezeul neamurilor la fel de mult ca al evreilor. Nu existau deloc evrei până ce mai mult de două secole din istoria lumii au trecut, totuși în tot acel timp, Dumnezeu a avut oameni credincioși, o dovadă că El Se descoperea pe Sine oricui Îl accepta. Evreii înșiși își au originea într-un om luat din mijlocul păgânismului. Se pare că oamenii din aceste zile cred că trebuie să perpetueze orbirea altor oameni. Deoarece evreii, în îngâmfarea lor națională, și-au imaginat că Domnului nu Îi păsa de alt popor în afara lor, majoritatea cititorilor Bibliei s-au gândit că așa trebuie să fi fost. Dar adevărul era foarte clar încă de la început pentru fiecare persoană care își folosește ochii și rațiunea, că

Dumnezeu nu face diferențe între persoane, ci că „în fiecare națiune, cel care se teme de El și lucrează neprihănirea este acceptat de El”. Cartea lui Isaia, precum și cărțile tuturor celorlalți profeți, se adresa în general atât națiunilor, cât și evreilor. Și privește toate națiunile de pe pământ de astăzi.

Dacă cineva urmărește cartea Apocalipsei în legătură cu cea a lui Isaia, va observa cu ușurință că profetului Ioan nu i s-a dat altă solie pentru popor. Apostolul Petru mărturisește că solia dată profeților antici este aceeași cu cea pe care o aveau de dat apostolii (1 Petru 1:10-12). Compară, de exemplu, versetul 4 al acestui capitol cu Apocalipsa 6:12-14. În multe cazuri, cuvintele din Apocalipsa nu sunt decât o repetiție a celor utilizate de profetul de dinainte. Aceasta nu arată că el era doar purtătorul soliei altor oameni, ci că Spiritul Sfânt are aceeași solie de dat prin ambii oameni. Amândoi au avut o solie pentru zilele din urmă.

Câteva fapte culese din diferite părți ale Bibliei ne va ajuta să citim acest capitol cu mai multă înțelegere. Mai întâi, trebuie să ne amintim că atunci când Domnul va veni a doua oară, El va veni pentru împlinirea mântuirii poporului Său și acest lucru este realizat prin distrugerea celor răi care vor fi în punctul exterminării lor. Căci „oamenii răi și înșelătorii vor merge din rău în mai rău, înșelând și fiind înșelați” (2 Timotei 3:13). Această afirmație care urmează imediat după cea care spune că „toți cei care vor trăi cu evlavie în Hristos Isus vor suferi persecuție” arată că, în ultima zi, poporul lui Dumnezeu va fi în cea mai amară persecuție față de orice alt timp din istoria lumii. Înainte de potop, pământul era plin de

violență, iar la venirea Domnului va fi în aceeași condiție ca atunci (Geneza 6:11-12; Matei 24:37).

Amintește-ți, de asemenea, că atât cei neprihăniți, cât și cei răi trăiesc împreună pe acest pământ până la sfârșitul lumii (Matei 13:24-30, 36-43) și că nu va exista nicio venire secretă a Domnului, ci, atunci când va veni, va fi pe față, așa încât toți Îl pot vedea, iar strălucirea și măreția extraordinară vor fi de așa natură că nimeni nu va suporta să o vadă (Apocalipsa 1:7; Fapte 1:11, Matei 24:23-27; 1 Tesaloniceni 4:16-17). La momentul acela, cei răi care vor mai fi în viață după plăgile care au venit pe pământ, vor fi distruși de strălucirea venirii lui Hristos, iar neprihăniții, atât cei morți, cât și cei vii, vor fi luați, nemuritori, pentru a fi totdeauna cu Domnul (1 Tesaloniceni 4:16-18; 2 Tesaloniceni 2:8). Aceasta este prima înviere. „Binecuvântați și sfinți sunt cei care au parte de prima înviere. Asupra acestora, moartea a doua nu are nicio putere, ci ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor domni cu El o mie de ani” (Apocalipsa 20:6).

Dar restul morților, adică cei răi, nu vor mai trăi din nou până când cei o mie de ani nu se vor încheia. La sfârșitul aceluia timp, ei vor fi înviați și vor fi înșelați de Satana să gândească faptul că pot captura sfânta cetate, Noul Ierusalim, care s-a coborât de la Dumnezeu din cer, și că, în timp ce o vor înconjura, o vor distruge (Apocalipsa 20:5-9). Aceasta este, pe scurt, schița evenimentelor în legătură cu venirea Domnului așa cum este prezentată în Scripturi.

În timpul acestor o mie de ani, în care sfinții domnesc cu Hristos în cer, judecând pământul și pe îngerii căzuți, pământul va fi un pustiu, așa cum s-a prezentat în acest capitol. În capitolul 20 din Apocalipsa, citim despre „groapa fără fund”. Acum, cuvântul folosit în greacă corespunde exact cuvântului ebraic din primul capitol din Geneza, unde ni se spune că la început, pământul era fără formă și gol. Era haos. Septuaginta are exact același cuvânt: „Spiritul lui Dumnezeu se mișca peste fața *abisului*.” În versetul unsprezece al acestui capitol din Isaia este scris „*funia confuziei și pietrele goliciunii*”, exact cuvintele care apar în Geneza 1:2. Astfel, aflăm că în timpul celor o mie de ani, pământul va fi pustiit, nelocuit de oameni și nepotrivit pentru locuirea umană. Acesta este timpul descris în acest capitol. În capitolul 13, aceeași condiție este prezentată în descrierea judecății asupra Babilonului.

Despre această condiție a lucrurilor se spune că va dura pentru totdeauna. Totuși, chiar următorul capitol descrie condiția frumuseții Edenului de pe acest pământ. În 2 Petru 3:10-13 citim despre distrugerea pământului în ziua Domnului, dar suntem asigurați că vor fi „ceruri noi și un pământ nou”, „după făgăduința Lui”. Astfel învățăm că durata a ceea ce s-a amintit ca fiind pentru totdeauna, depinde de natura lucrului despre care se vorbește. Când Dumnezeu este subiectul sau sfinții pe care El i-a făcut nemuritori, atunci știm că nu va fi niciodată un sfârșit. Dar când este ceva contaminat de păcat, atunci știm că va fi o limită a duratei. „Sodoma și Gomora și cetățile din jurul lor în același fel, dedându-se la curvie și mergând după trupuri

străine, sunt date ca exemplu, suferind răzbunarea focului veșnic” (Iuda 7), totuși locul unde au stat ele odată este acum pustii.

O lecție specială trebuie menționată înainte să încheiem acest capitol. Observă cum cele mai netrebnice și respingătoare creaturi sunt descrise ca locuind pământul cel pustiu. Ele dețin stăpânirea în timp ce este lipsit de oameni. Acesta este sfârșitul natural al primului păcat și al tuturor celor care au urmat. La început, omului i s-a dat stăpânire absolută asupra pământului și asupra a tot ce este pe el. Acea stăpânire a fost stăpânirea neprihănirii. Dar omul a păcătuit și stăpânirea și slava s-au depărtat de la el. Din ce în ce mai mult, el a pierdut controlul asupra pământului și asupra creaturilor sale. În loc să governeze rangul inferior al animalelor, el le distruge cât de repede posibil. Oriunde merge omul, distrugerea îi marchează cursul. În final, când păcatul a ajuns la culme și când este copt pentru seceriș, condiția care a existat la început va fi cu totul inversată și doar creaturile dezgustătoare și odioase – gunoierie – vor stăpâni acolo unde odată guverna omul. Toată această teribilă cădere este implicată în fiecare păcat. Aici conduce stăpânirea omului asupra pământului. Atunci va fi văzut în plinătatea lui sau mai degrabă în goliciunea lui rezultatul alegerii propriului drum de către om. Să nu fim noi avertizați la timp și să nu ne supunem stăpânirii Singurului care are puterea de a guverna cu stabilitate?

The Present Truth, 13 iulie 1899

30. Pământul restaurat

Isaia 35:1-10 (Traducerea *Lowth*):

¹Deșertul și pustiul vor fi bucuroși, pustia se va bucura și va înflori. ²Va înflori frumos precum trandafirul, iar câmpia bine udată a Iordanului, de asemenea, se va bucura. I se va da slava Libanului, frumusețea Carmelului și a Saronului. Acestea vor privi slava lui Iehova, măreția Dumnezeului nostru. ³Întăriți mâinile slabe și genunchii care se clatină. ⁴Spuneți celor slabi de inimă: fiți tari, nu vă temeți, iată Dumnezeul vostru! Răzbunarea va veni, răsplata de la Dumnezeu; El însuși va veni și vă va elibera. ⁵Atunci, se vor deschide ochii orbilor și urechile surzilor. ⁶Atunci, șchiopul va sări ca un cerb și limba mutului va cânta, căci în pustie vor țâșni ape și torente în deșert. ⁷Nisipul strălucitor se va preface în iaz și pământul însetat în râuri, iar în vizuina balaurilor va răsări iarbă cu trestii și pipirigi. ⁸Acolo va fi o cale și va fi numită calea sfințeniei. Nicio persoană necurată nu va umbla pe ea, ci El însuși va fi cu ei, umblând pe cale, iar cei neștiutori nu vor greși pe ea. ⁹Niciun leu nu va fi acolo, nici asupritorul fiarelor nu se va ridica și nu va fi găsit acolo, ci cei răscumpărați vor umbla pe ea. ¹⁰Da, răscumpărații lui Iehova se vor întoarce, vor veni la Sion cu triumf și bucuria veșnică le va încununa capetele. Vor obține bucurie și fericire, iar durerea și suspinul vor fugi!

„Lucrul care a mai fost, acela va mai fi” (Eclesiastul 1:9). Aceasta este în special adevărat în ceea ce privește lucrurile pe care Dumnezeu le-a făcut. Căci „știu că tot ce face Dumnezeu va fi pentru totdeauna, nimic nu poate fi adăugat sau luat” (Eclesiastul 3:15). Când Dumnezeu a făcut lumea și toate lucrurile frumoase, „El nu a creat în zadar”. Faptul

că Dumnezeu a făcut pământul perfect este dovada că va fi perfect. Niciunul din planurile lui Dumnezeu nu pot eșua vreodată. Pentru perspectiva limitată a omului poate să pară că totul a eșuat, dar Dumnezeu are eternitatea de partea Lui și poate să-și permită să fie neînțeleș și totuși să aștepte. Câțiva ani sau câteva mii de ani nu sunt nici cât lungimea unui deget în comparație cu eternitatea. Astfel, chiar dacă păcatul aduce pustiire totală asupra pământului, sfârșitul păcatului, care înseamnă distrugere, va fi autodistrugere. Iar după ce moartea, ultimul dușman, fiind înghițită în victorie, pământul va fi reînnoit, iar „deșertul se va bucura și va înflori ca trandafirul”.

„Va înflori abundent și se va înveseli chiar cu bucurie și cântat. Îi va fi dată slava Libanului, desăvârșirea Carmelului și a Saronului. Ele vor vedea slava Domnului și desăvârșirea Dumnezeului nostru.” Locurile ce au fost cândva cele mai fertile, sunt acum cele mai pustii. Pământul îmbătrânește ca o haină, dar ca o haină veche ce urmează să fie schimbată curând, și atunci va reflecta la perfecție desăvârșirea și frumusețea lui Iehova. Am învățat ceva despre frumusețea Domnului, că frumusețea uimitoare va fi totuși văzută în cele mai pustiite și uscate părți ale acestui pământ. Nu este aceasta o perspectivă măreață? Ce asigurare avem pentru aceasta? Nu este suficientă asigurarea cuvântului lui Dumnezeu? Dar avem o amplă demonstrație în faptul că omul, care a fost făcut pentru a stăpâni un pământ perfect și, de aceea, a fost el însuși făcut perfect, dar care a căzut, și prin aceasta a adus pustiirea pământului, este el însuși făcut o nouă creație prin cuvântul lui Dumnezeu chiar acum în

timpul prezent. Când regele este restaurat la statura lui regească, nu este aceasta o dovadă că va avea stăpânirea sa înapoi?

Având în vedere acest lucru, ce se spune? „Întăriți mâinile slabe și genunchii slăbiți. Spuneți celor cu inima temătoare: Fiți tari! Nu vă temeți!” Când se aplică acest lucru? În timpul despre care se vorbește în primele două versete? Cu siguranță, nu! Deoarece pe pământul reînnoit nu va mai fi nicio ocazie de a spune cuiva „nu te teme”. Oamenii vor locui atunci „într-o locuință liniștită și în locuințe sigure, în locuri de odihnă”. Nu, acum este timpul când făgăduința a ceea ce va face cu siguranță Dumnezeu, chiar și pe acest pământ blestemat de păcat, trebuie să fie pusă înaintea celor cu inima temătoare pentru a-i încuraja. „Binecuvântata nădejde” este „apariția glorioasă a marelui Dumnezeu și a Mântuitorului nostru Isus Hristos” (Tit 2:13). „El va veni și vă va mântui.”

Ce altceva mai trebuie spus celor cu inima temătoare? Aceasta: „Iată Dumnezeul vostru!” Unde? Peste tot. „Nu umplu Eu cerul și pământul? spune Domnul” (Ieremia 23:24). Când Hristos va apărea pe norii cerului nu va mai fi niciun fricos în poporul Său. Acea va fi clipa bucuriei eliberării. Nimeni nu va mai avea nevoie să spună: „Iată Dumnezeul vostru!”, căci „orice ochi Îl va vedea”. „Și în ziua aceea se va spune: Iată, acesta este Dumnezeul nostru. L-am așteptat, iar El ne va salva. Acesta este Domnul, L-am așteptat, ne vom bucura și ne vom veseli în mântuirea Lui” (Isaia 25:9). De aceea, această exclamație: „Iată Dumnezeul

vostru!”, trebuie rostită acum în urechile tuturor celor slabi de pe pământ.

„Ceea ce poate fi cunoscut despre Dumnezeu este manifestat în ei, căci Dumnezeu a manifestat acel lucru în ei. Căci lucrurile invizibile ale lui Lui sunt clar văzute de la crearea lumii, fiind întrezărite prin lucrurile ce le-a făcut, chiar puterea Lui veșnică și divinitatea Lui” (Romani 1:19-20). El susține toate lucrurile prin cuvântul puterii Lui (Evrei 1:3). A fi capabil să Îl vezi pe Dumnezeu în toate lucrurile care există, a cunoaște că El nu a abandonat pământul este suficient pentru a da curaj oricărui om. Ce înseamnă că El este aici? Nimic mai puțin decât că El pretinde toate lucrurile ca fiind ale Lui și că este determinat să stea alături de ele. Chiar dacă sunt deteriorate și imaginea divină este aproape ștearsă, totuși El nu este descurajat sau dezgustat de ele, ci, prin prezența Sa, le va restaura ca la început. Dacă nu le pretindea ca fiind ale Lui și dacă nu intenționa să le facă din nou demne de El însuși, nu ar fi rămas în ele. Faptul că El rămâne chiar și în mijlocul blestemului, este o dovadă suficientă că El dorește salvarea, și ceea ce Își propune va împlini cu siguranță. Așa că privește-L pe Dumnezeul tău în cel mai umil și inferior lucru creat ca să poți ști că El nu l-a abandonat pe om, lucrarea Sa de încoronare. Fii încrezător! El va veni și te va mântui.

„Atunci se vor deschide ochii orbilor și urechile surzilor vor fi destupate. Atunci șchiopul va sări ca un cerb și limba mutului va cânta.” Când vor avea loc toate acestea? Ei bine, cu siguranță atunci când Domnul va veni să Își salveze poporul, căci atunci morții vor învia nesupuși putrezirii și

cei vii vor fi schimbați într-un moment, într-o clipire de ochi, în nemurire (1 Corinteni 15:51-53; 1 Tesaloniceni 4:16-17). Atunci, cu siguranță nu va exista niciun sfânt al lui Dumnezeu cu vreun cusur al trupului sau al sufletului. Hristos va avea „o biserică glorioasă, fără pată sau zbârcitură sau altceva de felul acesta” (Efeseni 5:27). Dar suntem asigurați să credem că o restaurare va avea loc chiar înainte de apariția Domnului, nu în neputrezire într-adevăr, ci în sănătatea corpurilor muritoare. Când Isus va veni, „orice ochi Îl va vedea”. Dar există o evidență chiar mai puternică decât aceasta. Prezența lui Hristos aici pe pământ a adus vindecare tuturor celor care erau bolnavi, indiferent de natura bolii. Dovada misiunii Sale divine era aceasta, că „orbii își capătă vederea, șchiopii umblă, surzii aud, morții sunt înviați iar săracilor li se predică evanghelia” (Matei 11:3-5). Nu a existat niciodată un timp în lume când să fie o nevoie mai mare de dovada convingătoare a autenticității evangheliei ca acum. Când Satana va lucra cu „toată puterea, semne și minuni mincinoase și cu toată înșelăciunea nelegiurii” (2 Tesaloniceni 2:9-10), pe măsură ce vede că sfârșitul se apropie, Dumnezeu nu va rămâne fără martori printre oameni, ci va lucra, de asemenea, cu multe minuni, miracole și semne. Hristos, care odată umblase printre oameni, descoperindu-L pe Tatăl, va fi reprodus în tot poporul Său, așa că nici cea mai mică dovadă nu va lipsi. Deci, așa cum atunci El i-a vindecat pe cei ce erau bolnavi, orbi și șchiopi oriunde se ducea, poți fi sigur că același lucru va fi făcut din nou, când tot poporul Lui va învăța să-L privească neîncetat printre ei și în ei.

„În pustie vor țâșni ape și râuri în deșert.” Acest lucru va fi împlinit când pustia și locul singuratic vor fi înnoite și deșertul va înflori ca trandafirul. Dar ne putem aștepta să le vedem împlinindu-se chiar înainte de venirea Domnului. Când Israel a ieșit din Egipt, le-a fost dată apă din stâncă. Dumnezeu „a transformat stâncă în apă, cremenea într-un izvor de ape” (Psalmii 114:8). Când Dumnezeu își va întinde mâna a doua oară pentru a-și elibera poporul, „va fi o cale pentru rămășița poporului Său care va rămâne din Asiria, așa cum a fost cu Israel, în ziua când a ieșit din pământul Egiptului” (Isaia 11:16). De aceea, ne așteptăm să vedem aceleași minuni, chiar mai mari, repetate. „Iată, vin zile, spune Domnul, când nu vor mai spune: Domnul trăiește, Cel care i-a scos pe copiii lui Israel din țara Egiptului, ci Domnul trăiește, Cel care a scos și a condus sămânța casei lui Iacov din țara de la nord și din toate țările în care îi împrăștiase, și vor locui în propria lor țară” (Ieremia 23:7-8). Minunile ultimelor zile vor eclipsa în întregime minunile ieșirii din Egipt.

„Acolo va fi o cale.” Unde? Fără îndoială pe noul pământ, în sfânta cetate. Dar pierdem bucuria Scripturii dacă plasăm totul în viitor. Hristos este calea, calea sfințeniei, iar calea este netedă. „Voi știți calea.” Oricine o poate găsi. Este descoperită bebelușilor, cei mai simpli nu pot face nicio greșală pe ea. „Cei răscumpărați vor umbla acolo.”

Chiar și acum, „Dumnezeu își cercetează și răscumpără poporul.” De aceea, cei răscumpărați trebuie să aibă acum o cale pe care să umble. Iar ei vor umbla pe cale și „se vor întoarce și vor veni în Sion cu cântece și bucurie veșnică pe

capetele lor.” Observă că vin în Sion cântând. Nu așteaptă să ajungă acolo ca să cânte. Ei cântă acum. Ei ajung acolo deoarece cântă. Citește 2 Cronici 20:1-30 și observă versetele 21 și 22. În momentul în care Israel a început să cânte și să laude pe Domnul, atunci au câștigat victoria. Apoi să răsunе și să se bucure deșertul cântând:

„Lăsați-i pe cei care, să cânte nu doresc,
Care pe Dumnezeuul nostru, niciodată nu l-au cunoscut;
Dar copiii Regelui ceresc,
Vestindu-și bucuriile, mari depărtări au străbătut.”

Aceasta trebuie să facă ei, pentru că „vin la muntele Sion și la cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc și la un grup nenumărat de îngeri, la adunarea generală și biserica celor întâi născuți care sunt scriși în cer, la Dumnezeu, judecătorul tuturor, la spiritele oamenilor dreți, făcuți desăvârșiți, la Isus, mijlocitorul noului legământ și la sângele stropirii care vorbește lucruri mai bune decât sângele lui Abel” și

„Dealul Sionului rodește
O mie de roade sfințite,
Până s-ajungem la câmpuri celeste
Sau să umblăm pe străzile-aurite.”

The Present Truth, 20 iulie 1899

31. Răspuns la o rugăciune de vindecare

Isaia 38:1-8, 21-22 (Traducerea *Lowth*):

¹În vremea aceea, Ezechia a fost cuprins de o boală mortală, iar Isaia, profetul, fiul lui Amoț, a venit la el și i-a spus: „Așa vorbește Iehova: Dă porunci familiei tale cu privire la treburile tale. Căci tu trebuie să mori, nu vei mai trăi.” ²Atunci Ezechia și-a întors fața la perete, și și-a făcut rugăciunea fierbinte către Iehova. ³Și a spus: „Te implor, o, Iehova, amintește-ți acum cum m-am străduit să umblu înaintea Ta în adevăr și cu o inimă întregă și că am făcut ce este bine înaintea ochilor Tăi.” Și Ezechia a plâns și s-a tânguit amar. ⁴Acum [înainte ca Isaia să iasă în curtea de la mijloc] cuvântul lui Iehova a venit la el, spunând: Mergi [înapoi] și spune-i lui Ezechia: ⁵Astfel vorbește Iehova, Dumnezeul lui David, tatăl tău: Am auzit rugăciunea ta, și-am văzut lacrimile; iată, [te voi vindeca și te voi sui la casa lui Iehova. ⁶Și] voi adăuga la zilele tale cincisprezece ani. Te voi elibera pe tine și pe această cetate din mâna regelui Asiriei. Voi proteja această cetate. ²²Și [Ezechia a spus: Prin ce semn voi ști că mă voi sui la casa lui Iehova? Și Isaia a spus:] ⁷Acesta va fi semnul de la Iehova, că va împlini acest cuvânt pe care l-a vorbit. ⁸Iată, voi aduce înapoi umbra gradelor, prin care se coboară soarele, pe gradele lui Ahaz, cu zece grade înapoi. Iar soarele s-a întoars înapoi cu zece grade, pe gradele prin care coborâse. ²¹Iar Isaia a spus: Să se aducă un bulgăre de smochine, să le zdrobească și să le aplice pe furuncul. Și și-a revenit.

În studiul acestei lecții, ar trebui făcute referințe la raportul din 2 Împărați 20:1-11. Se va observa că în traducerea lui *Lowth*, pe care am tipărit-o aici, două secțiuni sunt redată în paranteză, în versetele patru și cinci, din versetele

corespunzătoare din raportul din 2 Împărați. De asemenea, pentru ca raportul evenimentului să fie complet într-o singură lecție, versetele 21 și 22 sunt introduse în narațiune în cursul ei adevărat în loc să fie lăsate, ca în versiunea noastră obișnuită, la încheierea cântecului de mulțumire al lui Ezechia. Cititorul să compare sârguincios această traducere cu cea din Biblia sa. Nu este nicio modificare, ci doar prezentarea diferitelor părți ale narațiunii într-una singură.

„În vremea aceea.” Care vreme? Pentru răspuns citește capitolul 36 și 37. Lecția însăși (versetul 6) indică faptul că era pe timpul când regele Asiriei asedia Ierusalimul. Citește, de asemenea, raportul din 2 Împărați 18 și 19 și 2 Cronici 32.

Primul lucru care cere atenția noastră în acest studiu este bunătatea lui Dumnezeu descoperită în faptul că i-a dat lui Ezechia un avertisment potrivit despre apropierea morții lui. Motivul pentru care Ezechia urma să moară la acea vreme nu este afirmat și nu e treaba noastră să bănuim. Nu ne-ar aduce niciun bine dacă am ști. De un lucru putem fi siguri și anume: nu pentru că Ezechia era un om rău. Raportul referitor la domnia sa este acela că „el a făcut ceea ce este bine în ochii Domnului, în conformitate cu tot ceea ce a făcut David, tatăl său” (2 Cronici 29:2). El „a lucrat ceea ce este bun, drept și adevărat înaintea Domnului Dumnezeului său. Și în orice lucrare pe care o începea în serviciul casei lui Dumnezeu, în lege și în porunci, pentru a-L căuta pe Dumnezeul lui, a făcut-o cu toată inima și a propășit” (2

Cronici 31:20-21). Niciun rege nu a mai avut o mărturie mai bună decât aceasta.

Unul dintre cele mai obișnuite lucruri care se petrec când moare o persoană binevoitoare, generoasă, bună, este ca lumea să întrebe: „Ce a făcut ca să fie luat? Dacă ar fi fost așa sau așa, aș fi înțeles, căci niciodată nu i s-ar fi simțit lipsa. Dar să iei un membru atât de folositor al societății – este inexplicabil.” Sau uneori un părinte spune, când un copil devotat și pios este luat: „Ce am făcut ca să ne fie luat de la noi?” Ca și cum Dumnezeu nu s-a gândit la altceva decât la născocirea de căi pentru a pedepsi oamenii și la încercarea de a-i face să se simtă mizerabili! Ca și cum ar fi un semn al unei mile mai mari din partea lui Dumnezeu dacă ar permite ca toți cei nepregătiți să moară, lăsându-i în urmă doar pe cei care sunt gata, fie pentru viață, fie pentru moarte! Dumnezeu nu are „nicio plăcere în moartea celui ce moare” (Ezechiel 18:32). „Cel neprihănit pierе și niciun om nu pune la inimă. Oamenii miloși sunt luați, nimeni nu ia seama că cei neprihăniți sunt luați de răul care vine” (Isaia 57:1). Moartea unui om bun, așa indispensabil cum ar putea părea, este deseori cea mai mare milă care i se poate întâmpla atât lui, cât și celor care rămân în urmă. Într-adevăr, putem fi siguri că orice ar avea loc, mila lui Dumnezeu ține pentru totdeauna. „Deși cauzează durere, totuși El va avea milă după îndurarea Lui cea mare. Căci El nu îi îndurerează și nici nu-i mârșăște cu bucurie pe copiii oamenilor” (Plângerile lui Ieremia 3:32-33).

Moartea – un lucru costisitor

Totuși, nimeni să nu creadă că pentru Domnul este un lucru ușor când cineva moare, fie bun, fie rău. Moartea nu este în planul lui Dumnezeu pentru oameni. El este Dumnezeu cel viu și Dumnezeu vieții. El este tatăl tuturor și de la El vine toată dragostea părintească. Nu există dragoste părintească pe pământ care să nu reprezinte măcar o mică parte din dragostea lui Dumnezeu pentru toți oamenii. Atunci, fiecare tată iubitor să se gândească la propria lui suferință cauzată de moartea unui fiu iubit și va avea o idee extrem de slabă despre suferința care mișcă inima lui Dumnezeu când unul din copiii Lui moare. Privește-l pe Isus vărsând lacrimi la mormântul lui Lazăr, chiar dacă știa că peste câteva minute îl va chema pe prietenul Său din nou la viață. Citește Psalmii 116. Observă în mod deosebit versetul cincisprezece: „Prețioasă este în ochii Domnului moartea sfinților Săi.” Cuvântul „prețios” provine din același cuvânt care este redat deseori prin „costisitor” și întotdeauna are acel înțeles, așa cum va ști oricine care are în vedere originea lui. Prin urmare, ar trebui să citim versetul așa cum apare în câteva versiuni: „Costisitoare în ochii Domnului este moartea sfinților Lui.” Permitearea unuia din sfinții Lui să moară, Îl costă pe Domnul mai mult decât poate mintea umană să evalueze, chiar dacă este necesar. Moartea este un lucru scump pentru Domnul. Îl costă multă durere de inimă. Este o pierdere personală pentru El. El o simte pentru că fiecare creatură este o parte din El însuși. „Noi suntem vlăstarele Lui” și „în El trăim, ne mișcăm și ne avem ființa” (Fapte 17:28). Dar mai mult, este o pierdere pentru El din marea lucrare ce o are de făcut pe pământ. Este un lucru obișnuit pentru oameni să spună că Dumnezeu ar putea să se

descurce fără niciunul dintre noi, de parcă El ar fi atât de centrat pe sine și atât de satisfăcut de sine și atât de departe de sentimentele umane, încât nimic nu L-ar putea mișca. Însă, adevărul e că totul Îl mișcă. Dumnezeu i-a dat omului pământul și niciodată nu și-a retras darul. Prin om, El și-a propus să guverneze lumea și deși noi, în egoismul nostru, nu putem înțelege, este o realitate că Dumnezeu nu Se poate descurca fără om. A arătat aceasta în faptul că și-a dat viața pentru noi. El nu putea trăi fără om. El Își dorește ca omul să-I fie tovarăș constant. Pentru acest scop l-a creat El pe om. De aceea, putem fi siguri că nu cu o inimă veselă i-a zis Dumnezeu lui Ezechia: „Vei muri și nu vei mai trăi.”

Moartea – un dușman

Ezechia nu își dorea să moară. Gândul acesta era cel mai dureros pentru el. „Ezechia a plâns cu durere.” Să fi fost pentru că simțea că a fost un om rău și, de aceea, îi era teamă să Îl întâlnească pe Dumnezeul lui? Nu, deoarece avea o așa de puțină conștiință a vinovăției, încât a putut relata Domnului integritatea în care a umblat înaintea Lui. Dacă a muri înseamnă, așa cum ne spun teologii, a fi cu Domnul, de ce s-ar fi simțit Ezechia atât de trist la gândul morții? Ah, el știa mai bine. Nu există om în toate facultățile care să nu-și dorească mai mult să trăiască decât să moară. Lacrimile pe care oamenii le varsă pentru morți, chiar dacă încearcă să se determine să creadă că moartea e un prieten, arată că este imposibil ca cineva să creadă această minciună. Fiecare cortegiu funerar și fiecare lacrimă sunt mărturii ale faptului că moartea este un dușman, nu un prieten. Moartea ne vorbește despre diavol, vrăjmașul omenirii. Cel neprihănit

are speranță în moartea sa, pur și simplu datorită faptului că are siguranța, prin Hristos, că moartea va fi distrusă, iar el va fi eliberat din strânsoarea ei. Moartea este întotdeauna și peste tot un motiv de lacrimi, nu de bucurie.

„Nu” ca răspuns la rugăciune

Domnul a auzit rugăciunea lui Ezechia și i-a permis să mai trăiască puțin. Da, „El i-a auzit rugăciunea”. Cât de natural este pentru noi să spunem aceasta când ne-am rugat pentru ceva și am primit răspuns. Dar să presupunem că nu îl primim, atunci cum e? Atunci clătinăm din cap cu durere și spunem: „Domnul nu ne găsește potriviți pentru a ne asculta.” De parcă ar exista vreodată ceva ce Domnul să nu audă. Oamenii, în egoismul lor, la modul general, au ideea că universul funcționează spre propriul lor beneficiu, neținând seama de nimeni altcineva și fiecare crede că propriile lui dorințe ar trebui ascultate în fiecare detaliu și dintr-odată, indiferent câți alții ar fi îndurerăți de acel lucru. Astfel, dacă Domnul nu spune „da” la fiecare cerere a lor, cred că au fost abuzați foarte mult, și chiar insultați, deoarece, spun ei: „M-am rugat Domnului și nu mi-a răspuns.” Nu au auzit ei că „nu” este la fel de mult un răspuns ca „da”? Și nu are Dumnezeu la fel de bine dreptul de a spune „nu” câteodată, tot așa cum are orice părinte pământesc, care știe câteva lucruri pe care copilul său nu le cunoaște? Mulți, copii fiind, au trăit suficient ca să descopere că răspunsul „nu” la o cerere pentru un lucru mult dorit, care părea pentru el ca o lovitură de moarte, a fost cea mai mare binecuvântare care îi putea fi dată. Întotdeauna

este așa atunci când Dumnezeu o spune, deoarece El nu dă tot ce este bun și nu dă nimic care nu este bun.

Ezechia nu a câștigat nimic

Dar Ezechia a primit „da” ca răspuns la rugăciunea sa. Nu vom spune că a primit „un răspuns favorabil”. A primit ceea ce a cerut, deși era direct contrar față de ceea ce Dumnezeu spusese că trebuia să primească. Totuși, l-a primit el cu adevărat? „Cu siguranță că da”, vei spune. Să vedem. Ce a cerut el? El a cerut o anulare a deciziei ce fusese emisă, aceea de a muri și a nu mai trăi. „Și a trăit”, vei spune. Cât? Cincisprezece ani. Aceasta nu înseamnă foarte mult. Și când timpul a trecut, ce a urmat? Ei bine, atunci a murit. Da, aceasta a spus Dumnezeu referitor la el. El trebuia să moară exact așa cum s-ar fi întâmplat cu cincisprezece ani mai înainte. Moartea este același lucru. Dar cu cât era Ezechia mai bun după încheierea celor cincisprezece ani decât a fost la început? Ce a câștigat încercând să răstoarne cuvântul lui Dumnezeu? O, Dumnezeu lucrează toate lucrurile după sfatul voii Lui. Cuvântul Său va fi împlinit mai devreme sau mai târziu și este bine pentru omenire să fie așa.

Vindecarea lui Ezechia – un dezastru public

Orice ar fi câștigat Ezechia în mod personal la nivelul sentimentelor lui, prin rezultatul rugăciunii lui, este sigur că oamenii au avut de pierdut. Nu auzim foarte mult despre Ezechia după acel incident. Apare numai o dată și atunci într-o împrejurare care nu îi aduce prea multă onoare. Dar știm că în acei cincisprezece ani a fost născut Manase, căci avea numai doisprezece ani când l-a urmat la tron după

moartea sa. Citește puțin despre el: „Manase avea doisprezece ani când a început să domnească și a domnit cincizeci și cinci de ani la Ierusalim. Și a făcut ce este rău în ochii Domnului, ca urâciunile păgânilor pe care Domnul i-a alungat dinaintea copiilor lui Israel. Căci a zidit din nou locurile înalte pe care Ezechia, tatăl său, le dărâmasese, și a construit altare lui Baal (...) și-a trecut copiii prin foc în valea fiului lui Hinom. De asemenea, a păzit vreme, a folosit vrăji și magie și a avut de-a face cu spirite și cu vrăjitori. A făcut mult rău în ochii Domnului, pentru a-L provoca la mânie. (...) Astfel, Manase l-a făcut pe Iuda și locuitorii Ierusalimului să păcătuiască și să facă mai rău decât păgânii pe care Domnul îi distrusese dinaintea copiilor lui Israel” (2 Cronici 33:1-9). „Mai mult decât atât, Manase a vărsat foarte mult sânge nevinovat, până ce a umplut Ierusalimul de la un capăt la altul, pe lângă păcatul de a-l fi făcut pe Iuda să păcătuiască, făcând astfel ce este rău în ochii Domnului” (2 Împărați 21:16). Cu siguranță, poporul lui Israel nu avea niciun motiv să fie foarte bucuros față de rezultatul rugăciunii lui Ezechia.

Rugăciuni corecte și greșite

Când ne uităm la ce a urmat, ar părea destul de evident că ar fi fost mai bine dacă Ezechia ar fi stat liniștit și ar fi permis lucrurilor să își urmeze cursul indicat de Domnul. „Cum? Nu este întotdeauna corect să ne rugăm Domnului pentru ceea ce vrem, în mod deosebit pentru viață și sănătate?” Da, dacă ne rugăm în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Întotdeauna aceasta este regula. Trebuie să recunoaștem că Dumnezeu știe cel mai bine. El vede sfârșitul de la început

și când Dumnezeu spune unui om că trebuie să moară și îi trimite un sol special, un profet sfânt, să îi ducă solia, cel mai bun lucru, pentru acel om și pentru oricine altcineva, este să moară. Este „un timp pentru a fi născut și un timp pentru a muri” (Eclesiastul 3:1-2) și știind cât de mult Îl costă pe Domnul moartea unuia din copiii Săi, putem fi siguri că timpul ca un om să moară este atunci când spune Dumnezeu.

„Atunci să nu îndrăznim să Îl rugăm pe Dumnezeu pentru o continuare a vieții?” De ce nu? Nu am primit o astfel de solie de la Domnul, care să ne spună că trebuie să murim și să nu mai trăim. Dimpotrivă, ni se spune: „Este cineva printre voi bolnav? Să se roage. Este cineva vesel? Să cânte psalmi. Este vreun bolnav printre voi? Să cheme pe bătrânii bisericii și să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn în numele Domnului. Iar rugăciunea credinței îl va salva pe bolnav și Domnul îl va ridica din nou, și dacă a comis păcat, va fi iertat” (Iacov 5:13-15). Aceasta este pentru noi, dacă nu am primit vreo informație directă de la Domnul că suntem vreo excepție. Dar să ne amintim că rugăciunea credinței este cea care salvează bolnavii, iar „credința vine prin auzire, iar auzirea prin cuvântul lui Dumnezeu” (Romani 10:17). Atunci, nu trebuie să cerem nimic ce este contrar cuvântului lui Dumnezeu și trebuie să cunoaștem cuvântul lui Dumnezeu care ni se adresează nouă personal.

Folosul remediilor

„Și Isaia a spus: Să se ia un bulgăre de smochine, să le zdrobească și să le aplice pe furuncul, și se va însănătoși.”

Unii vor spune: „Ei bine, Ezechia a fost vindecat prin mijloace naturale până la urmă. A fost un remediu ciudat și neobișnuit, cu siguranță, dar a fost totuși un remediu.” Ei bine, și ce-i cu aceasta? „O, când Domnul vindecă, El nu folosește remedii.” Ah, unde ai învățat asta? Nu folosește Domnul instrumente pentru a-și împlini voia? El folosește lucruri care sunt și chiar lucrurile care nu sunt pentru împlinirea scopului Său. Să nu îți imaginezi că un lucru este mai puțin lucrarea lui Dumnezeu, pentru că El a făcut-o printr-un mijloc oarecare, uman sau de orice alt fel. Să știi aceasta, nicio persoană nu a fost vreodată vindecată în lumea aceasta de vreo boală, decât de către Domnul și că El întotdeauna folosește anumite mijloace, vizibile sau invizibile. Mijlocul nu este mai puțin real dacă este invizibil. Să nu crezi că dacă vezi un lucru făcut și vezi lucrul pe care îl face, nu este de la Domnul și că minunea se produce numai atunci când nu poți vedea nimic, ci doar rezultatul. Cuvintele Domnului sunt medicamente, fie că sunt într-o formă vizibilă sau invizibilă (Proverbele 4:20-22, notă marginală). Cuvântul Său este acela pe care îl trimite să-i vindece pe cei afectați (Psalmii 107:20).

Remediile sunt întotdeauna în locul unde oamenii sunt bolnavi și sunt întotdeauna consecvente cu rugăciunea fierbinte pentru recuperarea lor, precum este parcursul ce este prezentat în al cincilea capitol din Iacov. Dar amintește-ți că trebuie să fie numai remediile Domnului. Trebuie să fie remedii care reprezintă întruchiparea cuvântului celui viu al lui Dumnezeu. Nu trebuie să fie lucruri care conțin moartea și care sunt mijloacele morții. Dumnezeu vindecă atribuind

viață, nu dând moarte. „Este necesar ca oamenii să se roage mereu”, dar aceasta nu înseamnă că trebuie să stea liniștiți și să nu facă nimic. Trebuie să ne rugăm pentru pâinea noastră zilnică, dar porunca de a face acest lucru provine din aceeași sursă ca porunca: „Dacă cineva dintre voi nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce” (2 Tesaloniceni 3:10). Când am realizat o muncă cinstită într-o zi și am primit hrană ca răsplată, trebuie să Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru dar la fel de mult ca atunci când ar fi fost trimiși corbi să ne hrănească în timp ce am sta lângă pârâu. Este tot din mâna Lui. Și tot așa, trebuie să ne rugăm întotdeauna pentru recuperarea bolnavilor și, în același timp, să folosim fiecare mijloc pe care Dumnezeu ni l-a făcut cunoscut ca fiind de ajutor. Aceasta nu include otrava drogurilor, deoarece ele nu sunt purtătoare de viață, ci agenți ai morții. Și apoi, dacă după aplicarea mijloacelor pe care Dumnezeu însuși le-a indicat, pacientul se vindecă, trebuie să-I mulțumim Domnului la fel de mult ca și când s-ar fi realizat o minune în care L-am fi auzit pe Domnul vorbind cu o voce audibilă, spunând-i bolii să se depărteze. Domnul este marele medic și nu este niciun doctor în lume care să nu poată învăța de la El lucruri care îl vor uimi.

Un semn de la Domnul

Domnul i-a dat lui Ezechia un semn prin care putea cunoaște că se va însănătoși. Când citim 2 Împărați 20:8-10 observăm că Ezechia era foarte pretențios în privința semnului. Nu voia nicio îndoială. Așa că umbra de pe cadran a fost făcută să meargă înapoi cu zece grade. Minunat! Da, dar nu mai minunat decât vindecarea lui Ezechia. Nu, nu a fost mai

minunat decât mersul zilnic înainte al umbrei. Totul este minunat, căci în toate, puterea eternă și divinitatea lui Dumnezeu sunt manifestate. Am cunoscut prețiși creștini care au avut îndrăzneala să explice minunea mersului înapoi a umbrei de pe cadran precum și momentul în care soarele a stat pe loc în zilele lui Iosua. Unii oameni cred că este de datoria lor să li se pară că știu la fel de mult ca Domnul, dar toți vor fi obligați la sfârșit să recunoască faptul că Domnul cunoaște multe lucruri pe care noi nu le știm. Nu vrem să minimalizăm mersul înapoi al umbrei sau momentul în care soarele a stat, ci să mărim minunile care au loc în fiecare zi și care trec neobservate din cauza frecvenței lor. Faptul că soarele își păstrează locul pe cer și că toate corpurile cerești se mișcă în direcția lor atât de exact încât oamenii care le urmăresc cu atenție pot spune într-o secundă când să te aștepți ca ele să ajungă la vreun punct anumit, reprezintă o minune uimitoare. Dumnezeu le-a așezat în cer „ca semne”, precum și „pentru sezoane, zile, ani” (Geneza 1:14). Ele sunt semne pentru toți oamenii că puterea și mila Domnului sunt veșnice. Sunt semne ale credințioșiei lui Dumnezeu care este stabilită chiar în ceruri. Când vedem umbra mișcându-se înainte putem fi la fel de siguri de împlinirea cuvântului lui Dumnezeu pentru noi cum a fost Ezechia când a văzut mersul ei înapoi. Niciun cuvânt de-al lui Dumnezeu nu dă greș, iar fiecare raza de soare este o dovadă a acestui fapt. Dumnezeu nu s-a lăsat fără martori, iar noi nu suntem obligați să cerem ceva special în cazul nostru. Tot ce trebuie să facem este să ne uităm în jurul nostru.

The Present Truth, 27 iulie 1899

32. Omagiul de mulțumire al lui Ezechia

Isaia 38:9-20 (Traducerea *Lowth*):

⁹Scrierea lui Ezechia, regele lui Iuda, când a fost bolnav și a fost însănătoșit din boala lui: ¹⁰Am zis, când zilele mele tocmai urmau să fie tăiate, voi trece prin porțile mormântului. Sunt lipsit de restul anilor mei! ¹¹Am spus, nu Îl voi mai vedea pe Iehova pe pământul celor vii! Nu voi mai privi omul, cu locuitorii lumii! ¹²Locuința mea este luată și este îndepărtată de la mine, precum cortul unui păstor. Viața îmi este tăiată ca de un țesător. El mă va despărți de țesătorie, în cursul zilei îmi vei termina țesătura. ¹³Am strigat până dimineața precum leul. Astfel mi-a zdrobit El în bucăți toate oasele. ¹⁴Precum rândunica, precum cocorul ciripeam, am suspinat ca un porumbel. Ochii mei slăbeau privind în sus. O, Doamne, luptă-Te pentru mine, fii Tu siguranța mea! ¹⁵Ce voi spune? El mi-a dat o promisiune și a împlinit-o. Tot restul anilor mei voi reflecta la această amărăciune a sufletului meu. ¹⁶Din această cauză să se spună despre Tine, Iehova, că Tu mi-ai înviat spiritul. Tu mi-ai restaurat sănătatea și mi-ai prelungit viața. ¹⁷Iată, chinul meu este transformat în pace! Mi-ai salvat sufletul de la pierzare. Da, Tu ai aruncat la spatele Tău toate păcatele mele. ¹⁸Cu adevărat, nu mormântul îți va aduce mulțumiri, nu moartea Te va lăuda! Cei care merg în groapă nu vor aștepta adevărul Tău. ¹⁹Cel viu, cel viu, el Te va lăuda, așa cum fac eu astăzi. Tatăl va face cunoscut copiilor credințioșii Ta. ²⁰Iehova a fost prezent ca să mă

salveze, de aceea vom cânta cu harfa toate zilele vieții noastre în casa lui Iehova.

Din această scriere învățăm de ce era Ezechia atât de tulburat când a auzit că trebuie să moară. A fost așa pentru că aceasta nu însemna o intrare într-o viață mai largă cu posibilități mai mari, așa cum cred unii dintre noi. Moartea nu este viață, în niciun sens al cuvântului. Solia către Ezechia a fost: „Vei muri și nu vei trăi.” Dacă moartea ar fi însemnat viață sub niște condiții mult mai bune decât cele posibile pe acest pământ, atunci putem fi siguri că Ezechia, care „a umblat înaintea Domnului” toată viața lui, nu ar fi avut nicio obiecție. Dar el știa mai bine. Când cuvântul a venit la el, a spus: „Sunt lipsit de restul anilor mei.” Aceasta nu însemna că urma să locuiască în alt loc, sub anumite împrejurări schimbate, ca și cum cineva ar merge într-o țară îndepărtată. Un om nu se plânge din cauza aceasta, chiar dacă țara nu ar fi la fel de bună ca cea în care trăiește. Ezechia s-a tânguit pentru că urma să nu mai trăiască nicăieri.

„Am zis, nu Îl voi mai vedea pe Domnul pe pământul celor vii. Nu-l voi mai vedea pe om cu locuitorii acestei lumi.” Dar așa ceva nu se putea întâmpla dacă Ezechia urma să fie cu Domnul. El a învățat să Îl vadă pe Domnul în lucrările și căile Sale, dar acum această plăcere urma să îi fie tăiată. Nu mai putea să Îl privească pe Dumnezeu sau pe om. Același gând a fost exprimat de către David, când a fost scăpat de la moarte. El a spus: „Voi umbla înaintea Domnului pe pământul celor vii” (Psalmii 116:9). Este o realitate că „Dumnezeu ne-a dat viața veșnică”, așa că viața pe care o

trăim acum, dacă este prin credință, nu este decât începutul aceleia pe care o vom trăi în lumea care va veni. Viața viitoare nu va fi decât o continuare a acesteia, așa că în timp ce trăim, fie în această lume, fie în cea care va veni, putem umbla înaintea Domnului. În timpul prezent putem umbla în lumina feței Sale (Psalmii 89:15-16), iar pe noul pământ, slujitorii Lui „vor vedea fața Lui” (Apocalipsa 22:4). Dar „în moarte nu este nicio amintire” a Domnului (Psalmii 6:5). Numai prin învierea de la venirea lui Hristos pot neprihăniții morți „să fie pentru totdeauna cu Domnul” (1 Tesaloniceni 4:16-17).

În versetul 12, *Lowth* spune, „locuința mea este luată”, în timp ce în versiunea noastră obișnuită găsim, „vârsta mea este îndepărtată”. *RV* redă în același fel versetul, cu termenul „locuință” în nota marginală, ca o traducere alternativă. Ebraica permite ambele traduceri și ambele sunt în realitate la fel, de vreme ce, atât timp cât cineva trăiește, trebuie să locuiască undeva. Când este luată viața unui om, locuința îi este luată. Și dacă nu mai există niciun loc pentru el unde să locuiască, înseamnă că nu mai are viață. Cele mai vii expresii sunt folosite pentru a indica marea schimbare pe care o aduce moartea. „Viața mea este tăiată ca de un țesător. Mă va despărți de țesătorie. În cursul zilei îmi vei termina țesătura.” Viața este comparată cu țesătura dintr-o țesătorie, ale cărei fire sunt formate din momente. Țesătura lui Ezechia urma să fie tăiată incompletă de la țesătorie. Trebuia să i se pună capăt. Aceasta explică motivul mării lui întristări la gândul morții. Totuși, aceasta nu scuză lipsa de resemnare a lui Ezechia față de solia Domnului. Moartea

este un dușman și întotdeauna odios, iar faptul că Dumnezeu însuși permite unuia dintre slujitorii Lui să o suporte, nu o face nicidecum mai atractivă. Dar faptul că Domnul permite slujitorilor Său să moară și că, nici în moarte, ei nu suferă nimic pe care să nu-l fi suferit El, ar trebui să îi facă să se resemneze și chiar să fie fericiți în fața ei. „Cel neprihănit are speranță în moartea lui.” Hristos, care a murit, este viu pentru totdeauna și are cheile morții și ale mormântului, așa că, deși Satana are puterea morții, nu poate deține pe nimeni decât dacă este voia Domnului. Mormântul nu poate ține un copil al lui Dumnezeu dincolo de voința lui Dumnezeu, după cum nu L-a putut ține pe Isus după cea de-a treia zi. De aceea, deși mormântul este într-adevăr odios, un loc teribil, nimeni a cărui viață este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu nu trebuie să se teamă de el.

„În dragostea Ta pentru sufletul meu, l-ai scăpat din groapa stricăciunii. Căci Tu ai aruncat toate păcatele mele la spatele Tău.” Ce fel de loc este mormântul? Este „groapa stricăciunii”. Acolo merg oamenii la moarte. Patriarhul Iov a spus: „Dacă aștept, mormântul este casa mea. Mi-am făcut patul în întuneric. Am spus stricăciunii – tu ești tatăl meu. Viermelui – tu ești mama mea și sora mea” (Iov 17:13-14). Pământul întunericului și umbra morții este „țara întunericului, ca întunericul însuși, a umbrei morții, fără nicio ordine, și unde lumina este ca întunericul” (Iov 10:21-22). Totuși, creștinul care Îl cunoaște pe Domnul, pentru care întunericul și lumina sunt la fel, poate să nu se teamă de rău, chiar și în valea umbrei morții.

Nu trebuie să credem că rugăciunea lui Ezechia pentru eliberarea din mormânt a fost în totalitate egoistă. Nu, motivul pentru care voia să trăiască și să nu meargă în mormânt este astfel spus de el Domnului: „Căci mormântul nu Te poate lăuda, moartea nu Te poate sărbători. Cei care se coboară în groapă nu pot spera pentru adevărul Tău.” „Cei morți nu Îl laudă pe Domnul, nici vreunul dintre cei care merg la tăcere” (Psalmii 115:17). Psalmistul, de asemenea, a spus: „Am strigat la Tine, o, Doamne și Domnului I-am făcut rugăciunea mea fierbinte. Ce folos este în sângele meu când mă voi coborî în groapă? Te va lăuda țărâna? Va declara ea adevărul Tău?” (Psalmii 30:8-9). Astfel, vedem că nu este rău a cere Domnului să ne păzească de mormânt. Mulți psalmi, care ne sunt niște călăuze în chestiuni legate de rugăciune și laudă, sunt compuși din această cerere. Din nou citim: „Ochiul meu plânge din cauza nenorocirii mele. Doamne, am strigat zilnic după Tine, mi-am întins mâinile după Tine. Vei arăta Tu minuni morților? Se vor ridica morții să Te laude? Selah. Va fi bunătatea Ta iubitoare declarată în mormânt? Sau credințioșia Ta în distrugere? Vor fi cunoscute minunile Tale în întuneric? Și neprihănirea Ta în țara uitării?” (Psalmii 88:9-12). Din acestea primim realitățile naturii mormântului și condițiile de acolo. Cine este acela care s-a uitat vreodată într-un mormânt deschis și să nu poată aprecia descrierea?

„Cel viu, cel viu Te va lăuda, așa cum fac eu astăzi.” Aici este ceva mai mult decât un punct de doctrină pentru noi. Observă în toate pasajele Scripturii care au fost citate că

incapacitatea de a-L lăuda pe Domnul în mormânt este motivul pentru care acești slujitori credincioși ai Domnului doresc să fie scăpați din el. Chestiunea legată de lăuda adresată Domnului face toată diferența dintre moarte și viață. Omul care nu Îl laudă pe Domnul este ca mort. Idolii din argint și aur, făcuți de mâinile oamenilor, care sunt în orice privință la cea mai mare distanță de asemănarea cu Dumnezeu care este ceruri, lucrând toate lucrurile după sfatul voii Sale, sunt astfel descriși: „Au guri, dar nu vorbesc, au ochi, dar nu văd, au urechi, dar nu aud, au nas, dar nu miros, au mâini, dar nu pipăie, au picioare, dar nu merg, nici nu vorbesc din gâttelejul lor. Cei care le fac sunt ca ei, așa este oricine care se încrede în ei” (Psalmii 115:3-8). Aceasta înseamnă că oricine nu se încrede în Domnul este ca o bucată moartă de metal. Omul care nu vede nimic în lume pentru a-L lăuda pe Domnul, nu vede nimic, căci toate lucrările Lui Îl laudă (Psalmii 145:10), și este ca și cum nu ar avea ochi. Iar cel care nu vorbește spre lauda lui Dumnezeu este ca și cum nu ar avea gură deloc, iar dacă mâinile și picioarele lui nu se mișcă în slujirea Domnului, atunci este ca și cum nu ar avea viață. „Mort în greșeli și păcate.” Același psalm care vorbește despre starea moartă a idolilor și a celor care se încred în ei, ne spune că „morții nu Îl laudă pe Domnul”. Privește un om care nu Îl laudă pe Domnul – este mort și trebuie făcut viu. Cu siguranță omul care este viu Îl va lăuda pe Domnul. „Tot ce are suflare să laude pe Domnul” (Psalmii 150:6).

Încă un lucru nu trebuie trecut cu vederea în lectura acestui omagiu de mulțumire. Ezechia a spus Domnului: „În

dragostea Ta pentru sufletul meu, l-ai eliberat din groapa stricăciunii, căci Tu ai aruncat toate păcatele mele la spatele Tău.” Păcatul și moartea sunt inseparabile. „Printr-un singur om păcatul a intrat în lume și prin păcat, moartea. Și astfel, moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, căci toți au păcătuit” (Romani 5:12). Dumnezeu răscumpără viața noastră din distrugere și ne vindecă bolile, pentru că El este Cel care ne iartă toate nelegiuirile (Psalmii 103:3-4). În instrucțiunile despre rugăciunea pentru cei bolnavi, date de apostolul Iacov, este spus că „rugăciunea credinței îl va salva pe bolnav și Domnul îl va ridica, și dacă a comis păcate, îi vor fi iertate” (Iacov 5:15). Nu trebuie să înțelegem din aceasta că oricine moare este un păcătos. Departe de noi acest gând. „Neprihănitul este luat de răul care vine” (Isaia 57:1) și o binecuvântare este rostită asupra celor care mor în Domnul (Apocalipsa 14:13). Totuși, dacă nu ar fi fost păcat, nu ar fi fost moarte. Am moștenit trupuri muritoare și li se permite să meargă în mormânt, dar puterea prin care păcatele sunt iertate și chiar iertarea însăși ne asigură învierea din moarte. Va fi totuși un popor, în ultimele zile, chiar înainte de revelarea neacoperită a slavei lui Hristos în ceruri, care Îl va reprezenta pe Hristos atât de deplin încât moartea nu va mai avea putere asupra lor și vor fi luați la cer fără să vadă moartea. „Nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați” (1 Corinteni 15:51). De aceea, „binecuvântat este omul ale cărui nelegiuiri sunt iertate, al cărui păcat este acoperit. Binecuvântat este omul căruia Domnul nu Îi impută fărădelegea și în al cărui spirit nu este viclenie.”

33. Mergând în Babilon

Isaia 39 (Traducerea *Lowth*):

¹În acel timp, Merodac Baladan, fiul lui Baladan, regele Babilonului, a trimis scrisori și ambasadori și un dar lui Ezechia, căci a auzit că a fost bolnav și că s-a însănătoșit. ²Ezechia a fost bucuros la sosirea lor și le-a arătat magaziile lui, argintul, aurul, mirodeniile, mirurile scumpe, tot arsenalul lui și tot ce mai deținea în tezaurele sale. Nu a fost nimic în casa lui și în toată stăpânirea lui pe care Ezechia să nu le fi arătat. ³Profetul Isaia a venit la regele Ezechia și i-a spus: ce spun acești oameni? Și de unde au venit la tine? Ezechia a răspuns: au venit la mine dintr-o țară îndepărtată, din Babilon. ⁴Și el a spus: Ce au văzut în casa ta? Ezechia a răspuns: Au văzut tot din casa mea. Nu este nimic din tezaurele mele pe care să nu-l fi arătat. ⁵Iar Isaia i-a spus lui Ezechia: Ascultă cuvântul lui Iehova, Dumnezeul oștirilor. ⁶Iată, va veni ziua când tot ce este în casa ta și tot ceea ce au strâns părinții tăi până în această zi, va fi dus în Babilon. Nu va fi lăsat nimic, spune Iehova. ⁷Cât despre fiii tăi care vor ieși din tine, pe care îi vei naște, îi vor lua și vor fi fameni în palatul regelui Babilonului. ⁸Iar Ezechia i-a spus lui Isaia: Îngăduitor este cuvântul lui Iehova pe care l-ai rostit! Căci, a adăugat el, va fi pace în zilele mele după făgăduința Lui credincioasă.

Ezechia a depășit mult bogățiile și onoarea, și și-a făcut tezaure de argint, de aur, de pietre prețioase, de mirodenii, de scuturi, și de tot felul de bijuterii plăcute. De asemenea, depozite pentru venitul grânelor, al vinului, al untdelemnului, grajduri pentru tot felul de animale, vite și turme. Mai mult, și-a făcut cetăți, averi de turme și cirezi din abundență, căci Dumnezeu i-a dat foarte multă bogăție. Același Ezechia a oprit cursul apelor de sus din Ghihon și le-a adus în jos pe partea vestică a cetății lui David. Și Ezechia a prosperat în toate lucrările sale. Cu toate acestea, în afacerile cu ambasadorii prinților Babilonului, care trimiseseră la el să întrebe despre minunea ce se făcuse în țară, Dumnezeu l-a lăsat ca să îl încerce, ca să cunoască tot ce era în inima lui. (2 Cronici 32:27-31).

Etalările sinelui

Lecția aceasta este foarte scurtă și foarte simplă, totuși este una din cele mai importante din toată Biblia. Fiecare are nevoie de ea. Tendința de „a face pe grozavul” pare că este inerentă naturii umane și este cel mai sârguincios cultivată. Bebelușul din brațele mamei sale trebuie să își arate aptitudinile sale infantile fiecărui vizitator, de mai mult de o sută de ori pe zi, spre admirația prietenilor, până când, pe măsură ce copilul începe să gândească, foarte natural concluzionează că orice ar face, trebuie să fie de un merit sau interes excepțional, pur și simplu pentru că este el cel care face acel lucru. Acasă trebuie să își arate aptitudinile pentru ca părinții lui să fie lăudați că au un copil așa de minunat. La școală trebuie să fie etalat spre beneficiul școlii și al profesorului, iar la școala de Sabat este folosit pentru

același scop. Nu e de mirare că atât de mulți continuă de-a lungul vieții să se etaleze pe ei înșiși.

Gospodina bună își satisface mândria și trezește invidia vecinilor arătându-le toate proviziile ei de casă. Negustorul și fermierul fac la fel. Este adevărat că, foarte des, unul arată altuia posesiunile sale cu scopul de a-l ajuta – pentru a-i da ceva idei despre cum să câștige ceva pentru sine sau doar pentru a-și aduce ceva înviorare și schimbare în viața celui al cărui venit este foarte limitat. E în regulă, dar oricine citește aceste lucruri va ști că foarte des în etalarea aptitudinilor sau posesiunilor este numai satisfacerea mândriei și dorința de a primi complimente, de a trezi uimire și de a fi subiectul conversației.

Vezi râvna mea pentru Domnul!

Același spirit este cel care conduce societățile religioase și bisericile să publice multe din statisticile care sunt în mod continuu date lumii. Așa o afacere a devenit acest lucru, încât, în multe împrejurări, oamenii sunt angajați în mod constant pentru a nota fiecare pas al progresului sau al presupusului progres, așa încât să nu se piardă niciun timp sau ocazie pentru a impresiona vizitatorii prin cantitatea lucrului făcut, prin generozitatea donațiilor, prin marile sume cheltuite pentru clădiri etc. Toate acestea sunt făcute, bineînțeles, „pentru binele cauzei”, uitând faptul că, de vreme ce nici măcar „viața omului nu constă în abundența lucrurilor pe care le posedă” (Luca 12:15), cu atât mai puțin cauza lui Dumnezeu nu constă în bogăția materială. Dumnezeu nu se uită la ceea ce *are* un om, ci la ceea

ce *este* el. Tot așa, progresul în lucrarea Domnului nu este indicat de numărul pretinșilor convertiți, de cantitatea mare de bani cu care s-a contribuit sau prin grămezi uriașe de clădiri în care își desfășoară activitatea biserica, ci ea constă în creșterea sufletului, care poate fi măsurată numai de Domnul. Lauda ei nu este de la oameni, ci de la Dumnezeu. Nimeni dintre noi nu este conștient câtă întrecere este în lucrarea noastră pentru Domnul. Putem să nu spunem întotdeauna prin atât de multe cuvinte, ca Iehu, „vino cu mine și vezi râvna mea pentru Domnul” (2 Împărați 10:16), dar sentimentul este prezent totuși. Acolo unde sunt sute dispuși să se angajeze în cea mai dezagreabilă lucrare, cu condiția să ajungă la ochii publicului, sunt foarte puțini dispuși să lucreze pentru Domnul, necunoscuți de alții, cu excepția Lui, și cu nimeni care să recunoască și să aplaude. De fapt, toți trebuie să pledăm vinovat pentru mai mult sau mai puțin egoism în lucrarea noastră pentru Stăpânul, care presupune chiar lipsa egoismului.

Spiritul babilonian

Acum, toate acestea sunt dovezi că poporul lui Dumnezeu nu a ieșit încă din Babilon. A fost cel puțin o coincidență izbitoare că tocmai ambasadorilor din Babilon și-a etalat Ezechia toată bogăția și grandoarea, căci chiar acela era spiritul Babilonului. Nebucadnețar promise de la Domnul „o împărăție, putere, tărie și glorie” (Daniel 2:37). El a fost cel care a făcut din Babilon „slava împărățiilor, frumusețea perfectă a caldeilor” (Isaia 13:19). Dar el nu a dat, în umilința inimii, slavă lui Dumnezeu, ci, pe când se plimba în palatul său, a zis: „Nu este acest mare Babilon cel pe care

l-am zidit eu drept casă a împărăției prin tăria puterii mele și pentru onoarea măreției mele?” (Daniel 4:29-30). Acesta este spiritul Babilonului, derivat de la Lucifer, adevăratul rege al Babilonului, care s-a gândit numai la înălțarea sinelui și nu a dat slavă lui Dumnezeu (Isaia 14:13-14). De vreme ce posesorul bogățiilor ce au fost arătate mesagerilor din Babilon avea spiritul babilonian, era foarte potrivit ca ele să fie luate în Babilon. Ele aparțineau Babilonului la fel de mult ca Ierusalimului. Erau în realitate posesiuni babiloniene, deși strânse de regele lui Israel. Dar Ezechia nu știa aceasta în momentul respectiv.

O ocazie pierdută

Ce ocazie minunată a avut Ezechia să-i învețe pe acei ambasadori babilonieni adevărul lui Dumnezeu! Ei auziseră că a fost bolnav și că s-a însănătoșit și au știut de marea minune din ceruri, semnul puterii vindecătoare a lui Dumnezeu și au venit să întrebe despre ea și în același timp să îl felicite pe Ezechia. Ce pregătire mai bună a căii poate cineva să ceară decât aceea, pentru a face cunoscută puterea salvatoare a lui Dumnezeu? Tocmai pentru acest scop le pusese Dumnezeu pe inimă să vină. Dar în loc să folosească acel timp pentru a le spune despre Dumnezeul care a creat cerurile și pământul și să Îl facă cunoscut ca singurul Vindecător al sufletelor și al trupurilor oamenilor, Ezechia s-a mărit pe sine în ochii lor, arătându-le propriile lui comori. Ce greșeală a făcut!

Dar nu trebuie să îl condamnăm pe Ezechia, partea noastră este doar de a observa faptele ca să ne vedem pe noi înșine

în același tablou. Să nu crezi că a fost o înălțare de sine conștientă în actul lui Ezechia. Comorile nu erau proprietatea lui personală, ci aparțineau împărăției. Nu le-a adunat de unul singur, ci au fost acumulate de-a lungul a multor domnii prospere. Nu propria lui bogăție a arătat el ambasadorilor din Babilon, ci îi impresiona cu măreția împărăției evreilor, la tronul căreia fusese chemat. În această etalare a comorilor regale, Ezechia încerca să avanseze cauza lui Dumnezeu printre păgâni, căci „când Israel a ieșit din Egipt, casa lui Iacov dintr-un popor cu limba ciudată, Iuda a fost sanctuarul Lui și Israel domnia Lui” (Psalmii 114:1-2). Putem fi siguri că Ezechia gândea că îi va impresiona pe acei ambasadori păgâni cu un simțământ al măreției cauzei lui Dumnezeu și a poporului, și pregătea astfel calea pentru ca oamenii babilonieni să fie impresionați în mod favorabil de adevăr. Nu știa că pregătește calea pentru captivitatea lui Israel.

Jefuindu-L pe Dumnezeu de slavă

Calea lui Ezechia a fost repetată de mii de ori până în această zi. Creștinii care nu se laudă cu propriile lor posesiuni, sunt foarte mândri spunând ceea ce a făcut „biserica noastră”, cu cât a contribuit ea și ce mari facilități a adus ea lucrării Domnului. Uită că singura impresie pe care o pot face lumii este că oamenii care au fost implicați în această lucrare sunt oameni de afaceri iscusiți, căci lumea este plină de exemple de băieți săraci care au strâns o mare posesiune fără niciun gând de creștinism. Este adevărat că Dumnezeu dă oamenilor puterea de a face avere, dar posesia proprietății nu este nicidecum vreo dovadă că Dumnezeu este mulțumit

de o persoană sau de o societate, sau că El are o legătură deosebită cu ei față de alți oameni. Dacă ar fi așa, atunci s-ar arăta că favoarea lui Dumnezeu este în special cu lumea, căci mai multe proprietăți sunt în mâinile lumii decât în ale bisericii. Babilonul avea bogății mai mari decât Ierusalimul, astfel că, în timp ce ambasadorii puteau fi impresionați de progresul israeliților, cu adevărat nu puteau gândi decât că dumnezeii lor sunt mai mari decât Dumnezeul evreilor. Dar nu era niciun dumnezeu de-al lor care să vindece bolile și să ierte păcatele și spunând aceasta, Ezechia i-ar fi putut conduce pe mândrii păgâni să se închine în spirit și în adevăr.

Dar de ce ar spune Dumnezeu că pentru această greșeală din partea lui Ezechia tot poporul și toate comorile lui Israel ar trebui duse în Babilon? Ah, nu a fost nimic arbitrar în aceasta. Era o necesitate și consecința naturală a actului regelui. Dumnezeu i-a trimis pe ambasadori la Ierusalim pentru a-i învăța adevărul, și de vreme ce nu l-au primit, El a trebuit să își trimită poporul în Babilon pentru a-l învăța acolo. Aceasta a fost consecința necesară a actului lui Ezechia. Era cel mai natural lucru ca lăcomia ambasadorilor să fie mărită la vederea comorilor. Când regelui Babilonului i-a venit gândul de a asedia Ierusalimul, știa ce urmărește. Comorile cu care se mândrise Ezechia, „mândrie sinceră”, bucurându-se să creadă că aveau legătură cu un popor așa de mare, au fost risipite și magaziile distruse, dar adevărul lui Dumnezeu a rămas același. Toate lucrurile cu care se pot lăuda oamenii vor trece, iar Dumnezeu va face clar poporului Său, ca de altfel întregii lumi, că adevărul Său nu

depinde și nu poate fi măsurat de nimic din ceea ce ar putea face sau strânge omul. Lucrarea Lui nu este împlinită nici prin tărie, nici prin putere, ci prin Spiritul lui Dumnezeu, și, de aceea, nicio expunere a bogăției sau a puterii, ci numai manifestarea Spiritului Sfânt poate să îi atragă pe oameni la El și la adevărul Său.

Ezechia a fost un om bun, unul care l-a iubit pe Domnul cu sinceritate. Dumnezeu a fost cu el și a prosperat. Dumnezeu l-a iubit și nu l-a iubit mai puțin când a greșit în ceea ce privește vizita ambasadorilor. Dar Dumnezeu l-a lăsat în voia lui pentru un timp, „ca să cunoască ce este în inima lui”. Și lucrul acesta a fost scris pentru învățătura noastră, ca să știm ce este în inimile noastre, căci inimile tuturor oamenilor sunt la fel și ceea ce este într-una este în toți. „Inima este mai înșelătoare decât toate lucrurile și deznădăjduit de rea. Cine poate s-o cunoască?” (Ieremia 17:9). Mândria de orice fel este în inimile tuturor oamenilor. Atunci când se întorc la Domnul este aceasta în stare se expună în alte feluri. Dumnezeu a lăsat acest caz ca raport pentru noi, pentru ca, știind ce este în inimile noastre, să Îi permitem să ne curețe. Fie ca El să ne scape pe toți din Babilon și din spiritul babilonian și să ne umple cu propriul Său Spirit, spiritul blândeții.

The Present Truth, 10 august 1899

34. Ultimul strigăt tare al evangheliei

Isaia 40:1-11:

¹Mângâiați-vă, mângâiați-vă poporul Meu, spune Dumnezeu vostru. ²Vorbiți inimii Ierusalimului și strigați-i că lupta lui s-a sfârșit, că nelegiuirea lui este iertată. Căci a primit din mâna Domnului de două ori mai mult pentru toate păcatele lui. ³Un glas strigă: În pustie pregătiți calea lui Iehova! Îndreptați în deșert un drum pentru Dumnezeu nostru! ⁴Fiecare vale va fi înălțată și fiecare munte și deal va fi plecat. Ce este încovoiat va fi făcut drept, iar locurile aspre o câmpie netedă. ⁵Se va descoperi slava lui Iehova și toată carnea va vedea mântuirea Dumnezeului nostru, căci gura lui Iehova a vorbit. ⁶Un glas spune: Strigă! Și eu am zis: Ce să strig? Toată făptura este iarbă și toată slava ei ca floarea de pe câmp. ⁷Iarba se ofilește, floarea se veștejește, pentru că suflarea lui Iehova suflă asupra ei. ⁸Iarba se ofilește, floarea se veștejește, dar cuvântul Dumnezeului nostru va rămâne pentru totdeauna. ⁹Suie-te pe un munte înalt, tu, care vestești Sionului vești bune! Înălță-ți glasul cu putere, tu, care aduci vești bune Ierusalimului. Înălță-te, nu te teme, spune cetăților lui Iuda: Iată Dumnezeu vostru! ¹⁰Iată, Domnul, Iehova va veni ca Unul puternic și brațul Său va izbuti pentru El. Iată, răsplata Lui este cu El și lucrarea Lui înaintea Sa. ¹¹Își va paște turma ca un păstor, în brațele Sale va strânge pe toți miei și le va aduce la pieptul Lui, va călăuzi cu blândețe oile care alăptează.

Pentru primele unsprezece versete ale capitolului 40 din Isaia nu am urmat traducerea nimănui, ci am combinat câteva, pentru a prezenta cea mai bună și mai vie redare, căci pasajul este unul foarte viu. Studentul poate compara

variațiile cu propria sa Biblie. Nu este dat nimic care să nu fie strict literal.

Deși am tipărit unsprezece versete aici, nu vom încerca să le acoperim în această lecție. Tot ceea ce ne propunem să facem în această lecție este să oferim o schiță, un contur, așa încât să fim perfect siguri de natura soliei și timpul la care se aplică, să știm cui se adresează și cine trebuie să o dea. De aceea, îi rugăm pe toți cei care folosesc aceste lecții pentru școala de Sabat să se limiteze deocamdată la aceste lucruri, deoarece detaliile versetelor vor fi analizate în lecțiile următoare.

Niciun cititor al Bibliei nu va avea vreo dificultate să lege această solie cu lucrarea lui Ioan Botezătorul, deoarece legătura este clar făcută în Biblie. Ioan a venit predicând „botezul pocăinței pentru iertarea păcatelor, așa cum este scris în cartea lui Isaia, profetul, spunând: Glasul unuia care strigă în pustie: pregătiți calea Domnului, faceți cărările Lui drepte. Fiecare vale va fi umplută, fiecare munte și deal va fi plecat, iar ce este încovoiat va fi făcut drept, și drumurile aspre vor fi făcute netede, și toată făptura va vedea mântuirea lui Dumnezeu” (Luca 3:3-6). Lecția noastră are, deci, referință directă la lucrarea lui Ioan Botezătorul.

Care a fost lucrarea încredințată lui? Aceea de a pregăti calea Domnului. „Pe mulți din copiii lui Israel îi va întoarce la Domnul Dumnezeu lor. Iar el va merge înaintea Lui în spiritul și puterea lui Ilie, pentru a întoarce inimile părinților spre copii și pe cei neascultători la înțelepciunea celui drept, pentru a pregăti un popor pentru Domnul” (Luca 1:16-17).

Astfel a vorbit îngerul Gabriel. Tatăl lui Ioan, umplut cu Duhul Sfânt, a vorbit aceste lucruri despre el: „Tu, pruncule, vei fi numit profetul Celui Prea Înalt, căci vei merge înaintea feței Lui pentru a pregăti căile Lui, pentru a da cunoștința mântuirii poporului Său prin iertarea păcatelor lui, prin mila gingașă a Dumnezeului nostru, prin care ne-au vizitat zorile de sus, ca să dea lumină celor care stau în întuneric și în umbra morții, pentru a ne conduce picioarele pe calea păcii” (Luca 1:76-79).

Dacă trebuie să convingem vreun cititor că în Isaia este prezentată evanghelia, o putem face aici. Evanghelia este aceea care predică botezul pocăinței pentru iertarea păcatelor și face cunoscută mântuirea prin această iertare. Ea duce omul din întunericul morții la lumina vieții, îi călăuzește picioarele pe cărarea păcii și a neprihănirii și îl pregătește pentru venirea Domnului. Și aceasta este exact evanghelia pentru acest timp.

Atunci se pare că lucrarea lui Ioan Botezătorul nu s-a încheiat odată cu moartea lui. Bineînțeles că nu s-a încheiat, iar pasajul în discuție ne învață că nu s-a terminat. Într-adevăr, ea doar ce începuse când a murit el. Majoritatea oamenilor au acceptat ideea că lucrarea lui Ioan a fost doar aceea de a pregăti o cale și de a anunța venirea lui Isus ca predicator și învățător din Galilea și Iudea, dar a fost mult mai mult decât atât. Aceeași porțiune din Scriptură, care ne vorbește despre lucrarea lui, aceea de a pregăti calea Domnului, spune: „Iată, Domnul Dumnezeu va veni cu mână puternică și brațul Lui va domni pentru El. Iată, răsplata Lui este cu El și lucrarea Lui înaintea Sa.” Acum,

compară aceasta cu Apocalipsa 22:12, unde Hristos spune: „Iată Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecărui om după fapta lui” și nu putem să nu vedem că lucrarea lui Ioan Botezătorul atinge cea de-a doua venire a lui Hristos în slavă. „Căci Fiul omului va veni în slava Tatălui Său, cu îngerii Lui, și atunci va răsplăti fiecărui om după faptele lui” (Matei 16:27).

Observă că această solie trebuie dată cu glas tare. Glasul care strigă trebuie înălțat cu putere, iar vestitorul trebuie să urce pe un munte înalt, pentru ca sunetul lui să ajungă cât mai departe posibil. Acum citește Apocalipsa 14:6-7: „Și am văzut un alt înger care zbura în mijlocul cerului, având de predicat evanghelia veșnică, celor care locuiesc pe pământ, fiecărei națiuni, fiecărui neam, fiecărei limbi și fiecărui popor, spunând cu glas tare: Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui și închinați-vă Celui ce a făcut cerul, pământul, marea și izvoarele apelor.” Această solie, așa cum se așteaptă de la natura ei, este urmată de venirea Fiului omului pe norii cerului pentru a culege secerișul pământului, care este sfârșitul lumii (Apocalipsa 14:14-16; Matei 13:39).

Fiecare solie importantă trebuie proclamată cu seriozitate. Unul strigă cu glas tare pentru ca mulți oameni să audă, iar această solie care pregătește calea Domnului trebuie să fie proclamată atât de extins încât toată lumea să audă. Evanghelia împărăției este „pentru toți oamenii” și urmează să fie „predicată în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile, atunci va veni sfârșitul” (Matei 24:14; Luca 2:10). Dar cu cât ne apropiem mai mult de sfârșit, cu atât mai tare

trebuie proclamată această solie. Dacă ai vedea un om apropiindu-se de o prăpastie, ai striga tare pentru a-l avertiza de pericol. Dacă nu dă nicio atenție, ai striga și mai tare și cu cât se apropie mai mult, inconștient de pericolul său, cu atât vei striga mai tare. Tot așa, cu cât ne apropiem de sfârșitul lumii, care va însemna distrugerea celor care nu îl prevăd, cu atât mai tare și mai clar trebuie să răsune solia evangheliei care îl anunță. Astfel, pasajul pe care îl studiem are o aplicație mai directă la poporul acestui timp decât la orice alt popor care a trăit vreodată. Este în mod accentuat adevăr prezent.

Cine va da solia? „Cel care aude să zică: Vino!” (Apocalipsa 22:17). Amintește-ți că Ioan Botezătorul nu a fost decât un glas. „Cuvântul Domnului a venit la Ioan, fiul lui Zaharia în pustie” (Luca 3:2). Ioan a fost numit „profetul Celui Prea Înalt”. Un profet este acela care vorbește pentru altul (compară Exodul 4:14-16 și 7:1). Un profet al lui Dumnezeu este, deci, purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu, proclamând cuvântul lui Dumnezeu. La oricine vine cuvântul Domnului, acesta trebuie să îl facă auzit mai departe, pentru ca oamenii să poată fi salvați din păcatele lor și să fie pregătiți pentru a doua venire a lui Hristos.

De aici derivă faptul că ultima solie a evangheliei este în mod special o solie profetică. Este dată prin puterea Spiritului lui Dumnezeu, care este Spiritul profeției. Poporul lui Dumnezeu este „o împărăție de preoți”, iar dorința sfântă este ca toți oamenii Domnului să fie profeți și ca „Domnul să Își pună Spiritul peste ei” (Numeri 11:26-29). Cei care

proclamă evanghelia și venirea Domnului trebuie să facă aceasta cu autoritatea oracolelor lui Dumnezeu.

Dar trebuie să fie o unitate perfectă și aceasta va fi atunci când adevărata solie este dată, deoarece nu este nimic altceva ce trebuie dat, decât cuvântul neschimbător al lui Dumnezeu. Glasul este al lui Dumnezeu, oamenii își oferă doar gura. Astfel, chiar dacă ar fi zece mii de guri, doar un singur glas este auzit. În zilele venirii Domnului, îndemnul apostolului Pavel va fi în mod perfect luat în seamă: „Acum, vă implor, fraților, în numele Domnului nostru Isus Hristos, ca toți să vorbiți același lucru și să nu fie diviziuni între voi, ci să fiți în mod perfect legați împreună în aceeași minte și în aceeași judecată” (1 Corinteni 1:10). „Veghetorii Tăi își vor ridica glasul, vor cânta împreună cu vocea, pentru că vor vedea ochi cu ochi, când va duce Domnul înapoi Sionul” (Isaia 52:8).

Să rezumăm acum ceea ce am învățat din această primă parte din capitolul 40 din Isaia. 1) Este solia lui Ioan Botezătorul. 2) Este evanghelia împărăției, evanghelia mântuirii. 3) Pregătește calea pentru venirea Domnului, chiar pentru venirea Sa în slavă, adică la sfârșitul lumii. 4) Această porțiune din Scriptură are referințe directe la ultimele zile, deoarece, atunci, iminența venirii Domnului face ca un glas tare să fie imperativ. 5) Constă, pur și simplu, în predicarea cuvântului lui Dumnezeu. 6) Urmează să fie proclamată de fiecare om care o aude, dacă este dispus. 7) Sunt multe guri implicate în această proclamație, dar un singur glas. 8) Spiritul profeției este în ea și merge cu putere.

În final, să observăm că întreaga porțiune care a mai rămas din cartea lui Isaia este continuarea acestei solii. De aceea, pe măsură ce înaintăm în studiul nostru, să nu uităm așezarea fiecărei porțiuni a textului. Nu este nicio parte din Scriptură mai importantă în acest timp, ca această carte, și niciuna care să conducă mai temeinic studentul spre fapte bune și să îl pregătească pentru prezența Regelui în frumusețea Lui.

The Present Truth, 17 august 1899

35. Mângâierea evangheliei

Isaia 40:1-2:

¹Mângâiați-vă, mângâiați-vă, poporul Meu, spune Dumnezeu. ²Vorbiți mângâietor Ierusalimului și strigați-i că lupta lui s-a sfârșit, că fărădelegea lui este iertată. Căci a primit din mâna Domnului de două ori pentru toate păcatele ei.

1 Ioan 2:1-2, notă marginală din RV.:

¹Copilașii mei, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Și dacă cineva păcătuiește, avem la Tatăl un mângâietor, Isus Hristos, Cel neprihănit. ²El este ispășirea păcatelor noastre, și nu numai pentru ale noastre, ci și pentru păcatele întregii lumi.

Ioan 14:16-18:

¹⁶Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Mângâietor, pentru ca El să rămână cu voi pentru totdeauna, ¹⁷chiar Spiritul adevărului pe care lumea nu Îl poate primi, pentru că nu Îl vede și nu Îl cunoaște. Dar voi Îl cunoașteți, pentru că locuiește cu voi și va fi în voi. ¹⁸Nu vă voi lăsa nemângâiați, voi veni la voi.

Ioan 14:26:

Mângâietorul, care este Duhul Sfânt, pe care Tatăl Îl va trimite în numele Meu, El vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de toate lucrurile, tot ce v-am spus Eu.

Ioan 16:7-8:

⁷Este de folos pentru voi ca Eu să plec. Pentru că dacă nu plec, Mângâietorul nu va veni la voi, dar dacă plec, Eu vi-l voi trimite. ⁸Și când va veni, va muștra lumea pentru păcat, neprihănire și judecată.

2 Corinteni 1:3-5:

³Binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl milei și Dumnezeu tuturor mângâierilor, ⁴care ne mângâie în toate durerile noastre pentru a fi capabili să-i mângâiem și noi pe cei care sunt în vreo durere, prin mângâierea cu care suntem noi înșine mângâiați de Dumnezeu. ⁵Căci după cum suferințele lui Hristos abundă în noi, tot așa mângâierea noastră abundă prin Hristos.

Lupta încheiată

Ioan 16:33:

V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri, dar fiți voioși, Eu am biruit lumea.

Efeseni 6:11-13:

¹¹Îmbrăcați-vă cu toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva șiretlicurilor diavolului. ¹²Căci noi nu ne luptăm împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva domniilor, împotriva puterilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestei lumi, împotriva spiritelor rele din locurile cerești. ¹³De aceea, luați toată armura lui Dumnezeu ca să puteți rezista în ziua cea rea și făcând totul, să stați în picioare.

Evrei 2:14:

Căci după cum copiii sunt părtași trupului și cărnii, tot așa și El însuși a luat parte la ele, pentru ca prin moarte să distrugă pe cel care avea puterea morții, adică pe diavolul.

Coloseni 2:15, notă marginală:

Și distrugând domniile și puterile, le-a făcut de ocară pe față, triumfând peste ele în El Însuși.

1 Petru 4:1:

Căci după cum Hristos a suferit pentru noi în trup, înarmați-vă și voi cu aceeași minte, pentru că Cel care a suferit în trup a încetat cu păcatul.

Ioan 14:27:

Vă las pacea, vă dau pacea Mea, nu v-o dau cum v-o dă lumea.

1 Ioan 5:4 – RV:

Oricine este născut din Dumnezeu biruie lumea. Și aceasta este victoria care a biruit lumea, tocmai credința noastră.

De două ori pentru păcat

Evrei 1:1-3:

¹Dumnezeu ²(...) ne-a vorbit în aceste ultime zile prin Fiul Său (...) ³care (...) când prin El însuși ne-a curățat păcatele, s-a așezat la dreapta Măririi în înalt.

Romani 5:20:

Unde păcatul a abundat, harul a abundat mult mai mult.

Ioan 1:16:

Și toți am primit din plinătatea Lui har peste har.

Isaia 55:7, notă marginală:

Dumnezeul nostru (...) va înmulți iertarea.

Vorbind inimii

Amintește-ți traducerea din nota marginală a celui de-al doilea verset, așa cum a fost redat în studiul de săptămâna trecută, care este în mod literal: „Vorbiți inimii Ierusalimului.” Când Dumnezeu vorbește cuvinte de mângâiere poporului Său, El vorbește inimii. O mare mulțime de oameni au o mulțime de cuvinte la îndemâna lor

pe care le pot turna în urechile celor suferinzi, dar care, în realitate, nu mângâie, deși toate pot fi adevărate și chiar potrivite pentru acea ocazie. Doar cei care s-au împărtășit de aceeași experiență ca suferindul pot vorbi inimii, iar ei pot face aceasta fără prea multe cuvinte.

Poporul lui Dumnezeu

Fără îndoială cineva va spune: „Dar eu nu sunt unul din poporul lui Dumnezeu și, prin urmare, cuvintele Sale de mângâiere nu îmi sunt adresate mie.” Nu permite diavolului să te lipsească de mângâiere printr-o înșelăciune de acest fel. Se poate să nu Îl fi recunoscut pe Domnul, dar El nu te-a dat niciodată afară. El te pretinde ca al Lui. Fiul risipitor este totuși un fiu, nu contează cât de departe a hoinărit. Toată cartea lui Isaia arată că nu doar oamenii buni sunt cei pe care Dumnezeu îi pretinde ai Săi. Citește primul capitol și este suficient pentru a arăta că mângâierea oferită aici este pentru cei care sunt „împovărați de fărădelege”.

Mângâiere pentru toți

„Binecuvântați sunt cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați” (Matei 5:4). Nu există excepție. Hristos nu specifică o clasă anume spunând că cei care plâng într-un anumit fel sau pentru anumite lucruri vor fi mângâiați. Mângâierea Lui este pentru toți cei ce plâng. Hristos a fost uns cu Duhul Sfânt și a fost trimis „să-i mângâie pe *toți* cei care plâng” (Isaia 61:1-2). Fără îndoială, cuvintele din predica de pe munte sunt în mod general aplicate celor care plâng din cauza despărțirii de prieteni. Ei bine, se aplică acolo, dar merg mai adânc. Moartea și durerea nu sunt decât consecința

păcatului. Păcatul este cel care a adus toată suferința și plânsul de pe pământ. De aceea Domnul le trimite mângâiere tuturor celor care plâng din cauza păcatului, adică, tuturor celor pe care păcatul i-a făcut să plângă. Mângâierea Lui este fără limite, la fel ca viața și iubirea Lui.

Cine este Mângâietorul?

Dumnezeu este „Dumnezeul oricărei mângâieri” și „singurul Fiu născut, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1:18). Astfel, Hristos este mângâietorul pe care Îl avem împreună cu Tatăl. Observă legătura apropiată dintre afirmația că El este mângâietorul, cu aceea că „El este ispășirea păcatelor noastre” și pentru ale lumii întregi. Mângâierea pe care o dă El este mângâierea iertării și a eliberării din robia păcatului. El ne mângâie dându-ni-Se pe Sine însuși.

Spiritul Sfânt este reprezentantul lui Hristos. Este Hristos prezent în trupul tuturor oamenilor, nu numai în persoana lui Isus din Nazaret. El vine în numele lui Hristos, nu luând doar numele Său, ci descoperindu-L pe Hristos cel viu. De aceea, El este un alt mângâietor. Mângâierea Lui este mângâierea lui Hristos. „Mângâierea Duhului Sfânt” are ca efect înmulțirea credincioșilor (Fapte 9:31), pentru că Duhul Sfânt învață toate lucrurile care îi aparțin lui Hristos.

Mângâierea muștrării

Mângâierea nu constă întotdeauna din cuvinte dulci. Chirurgical trebuie să folosească uneori un cuțit și, pentru un timp, să mai adauge durere înainte să-i poată da suferindului

o alinare completă. Astfel, când Spiritul Sfânt vine la noi, El, în primul rând ne mustră de păcat. El vine cu condamnarea. În acest fel, deseori El produce durere unde înainte era numai paralizie și insensibilitate. Să ne plângem din cauza aceasta?

Să spunem că nu dorim o astfel de mângâiere? Nicidecum. Nu este un lucru bun să trezești un om care repede devine insensibil la frig? Când un om este aproape să moară înghețat, cade într-o condiție de insensibilitate față de frig. El se simte de parcă ar cădea într-un somn dulce. Dar este somnul morții. Când salvatorul îl găsește și începe să îl aducă la viață, el suferă o durere cumplită. S-ar putea să spună cu nebunie că ar fi fost mult mai bine să fi fost lăsat în starea aceea lipsită de dureri de mai înainte, dar când își revine și înțelege ce se făcea, îi va mulțumi totdeauna celui care l-a adus la viață cu costul unei suferințe așa de mari. Atunci când îi producea durerea experimentării propriei condiții, salvatorul îi dădea omului înghețat la fel de multă mângâiere atât cât există în viață.

Să nu uităm niciodată că Spiritul Sfânt este întotdeauna mângâietorul. În convingerea de păcat, El împarte mângâiere. Dacă drumul vieții conduce la cruce, atunci acolo este la fel de multă mângâiere ca în viața ce este câștigată prin ea. Nu trebuie să ne gândim niciodată că Dumnezeu este supărat pe noi pentru că ne face să cunoaștem cât de mult am păcătuit. El nu face aceasta pentru a ne reproșa, ci pentru a ne mângâia.

Convingere, nu condamnare

Amintește-ți că a fi convins de păcat nu înseamnă a fi condamnat. Acest lucru este adevărat chiar și la un tribunal pământesc. Un om poate să fie osândit de o crimă, și totuși să nu fie încă sub sentință. Dar aceasta nu este decât o slabă ilustrație, pentru că noi suntem deja cu toții condamnați. Suntem „născuți sub lege”. De aceea, convingerea de păcat – aducerea la conștiința noastră a faptului că suntem păcătoși – nu face lucrurile mai rele decât erau. Acea convingere este primul pas necesar spre eliberarea noastră din păcat, pentru că trebuie să cunoaștem și să recunoaștem păcatul înainte de a accepta remediul pentru el.

Convins prin descoperirea neprihănirii

Prin descoperirea neprihănirii lui Dumnezeu ne convinge Spiritul Sfânt de păcat. „Prin lege vine cunoașterea păcatului” (Romani 3:20). Dar legea nu este păcat. Dimpotrivă, ea este „sfântă, dreaptă și bună” (Romani 7:7, 12). Niciun om nu poate vreodată să devină convins de păcat uitându-se la păcat. Doar privind la neprihănirea lui Dumnezeu putem deveni conștienți de faptul că suntem păcătoși. Cel care nu știe nimic despre o stare mai bună decât cea în care este, nu își dorește niciodată ceva mai bun. Insatisfacția cuiva față de condiția sa vine numai având cunoștința despre ceva mai bun. Dumnezeu produce un sentiment de insatisfacție față de starea noastră păcătoasă descoperindu-ne propria Sa neprihănire desăvârșită.

Nicio condamnare de la Dumnezeu

Acesta este cel mai minunat și mai binecuvântat lucru. Ceea ce produce condamnarea este ceea ce salvează. De aceea, nu

trebuie să fim deloc condamnați. Nici nu trebuie să continuăm pentru mult timp să plângem sub condamnarea păcatelor noastre. Dacă înțelegem felul lui Dumnezeu de a lucra, vom găsi în fiecare moment de condamnare, mângâierea iertării. Neprihănirea care este descoperită cu scopul îndepărtării păcatului este cea pe care ne-o face cunoscută. Prin urmare, dacă nu facem altceva decât să credem cuvântul lui Dumnezeu, suferința noastră față de păcat poate fi precum străfulgerarea trăsnetului. Momentul descoperirii păcatului poate fi momentul îndepărtării lui. Cu siguranță, Spiritul rămâne cu noi ca un continuu mustrător al păcatului, dar de vreme ce El o face prin descoperirea neprihănirii lui Dumnezeu, putem fi într-o stare de continuă îndreptățire, deși în mod continuu conștienți de faptul că suntem păcătoși. „Astfel deci, nu mai este nicio condamnare pentru cei ce sunt în Hristos Isus” (Romani 8:1). „Dumnezeu este Cel care îndreptățește. Cine este cel care condamnă?” (Romani 8:33-34). Orice suflet care este condamnat, este condamnat de sine, și chiar și atunci când inima noastră ne condamnă, putem avea încredere și putem să ne asigurăm inimile înaintea Lui, deoarece Dumnezeu este mai mare decât inimile noastre și cunoaște toate lucrurile, iar prin cunoașterea Sa, El îndreptățește (1 Ioan 3:19-21 – *RV*; Isaia 53:11).

„Necazul lucrează răbdare, iar răbdarea, experiența” (Romani 5:3-4). Răbdarea înseamnă suferință, rezistență. Niciun om nu are răbdare decât dacă are ceva de suferit, căci fără suferință nu este nevoie de răbdare. Cuvântul provine din latină și înseamnă a suporta, a suferi. De aceea, a poseda

răbdarea, implică în mod necesar, suferința. Nu suferința este cea care ne face lipsiți de răbdare, ci lipsa credinței. Suferința lucrează răbdarea atunci când credința noastră în Hristos ne face suferim împreună cu El.

Obiectul mângâierii

Răbdarea lucrează experiența. Dacă ne dorim experiență, nu trebuie să evităm suferința, nici să refuzăm să suportăm poveri. Indiferent cât de mare este necazul, Dumnezeu are suficientă mângâiere pentru a ne face să îl îndurăm. El ne mângâie în toate suferințele și necazurile noastre. Nu uitați, mângâierea Lui este nepuizabilă. „Harul Meu este suficient pentru tine.” Și de ce ne mângâie El? Pentru ca să putem fi capabili să îi mângâiem pe cei care sunt în orice fel de necaz cu mângâierea prin care suntem noi înșine mângâiați de Dumnezeu. Trebuie să acceptăm mângâierea lui Dumnezeu și să o dăm mai departe. Dumnezeu ne face astfel părtași la propria Sa lucrare. Spiritul Sfânt ne ia în parteneriat. Ne face mângâietori.

Respingând mângâierea

Nimeni nu poate da altuia ceea ce el însuși nu deține. Nu-l putem mângâia pe altul dacă nu am fost mângâiați. Și dacă nu am avut niciodată vreun necaz, atunci nu avem nevoie de nicio mângâiere. Sunt suficiente poveri și necazuri în această lume pentru fiecare și nu trebuie să le căutăm, dar greșeala noastră este că deseori refuzăm să le suportăm pe cele care ne revin în mod natural și legitim și, astfel, refuzăm mângâierea pe care Dumnezeu ar putea să ne-o dăruiască. Dar când refuzăm mângâierea Duhului Sfânt, refuzăm

posibilitatea de a-i mângâia pe alții. Astfel, vedem că, refuzând să purtăm poverile și refuzând să înfruntăm necazul, pur și simplu, refuzăm să devenim pregătiți pentru lucrarea de a-i ajuta pe cei care sunt în necaz. Ce s-ar crede despre un om care vede oamenii în mare suferință pierind înaintea ochilor lui, care are mijloacele de a-i salva, dar se întoarce spunând: „Nu este treaba mea. nu-mi pasă. N-o să ridic niciun deget ca să îi ajut”? Cu greu l-am putea convinge pe un astfel de om fără inimă. Și totuși aceasta este ceea ce spunem noi în realitate atunci când refuzăm să purtăm vreo povară care ne revine. Spunem: „Nu vreau să fiu un ajutor pentru cei săraci și nevoiași, nu vreau să-i mângâi pe cei care plâng.”

Armura invincibilă

Dumnezeu ne mângâie spunându-ne că lupta noastră este finalizată. Ni se poruncește să „luptăm lupta cea bună a credinței”, dar facem aceasta ținându-ne de viața veșnică (1 Timotei 6:12). Trebuie să luptăm numai în armura lui Dumnezeu, care este Hristos însuși, iar El a biruit lumea. Observă diferitele părți ale armurii. Trebuie să avem coapsele încinse cu adevărul, iar Hristos este adevărul (Ioan 14:6). Apoi urmează platoșa neprihănirii, iar Hristos este făcut pentru noi neprihănire (1 Corinteni 1:30). Picioarele noastre trebuie să fie încălțate cu pregătirea evangheliei păcii, iar Hristos este pacea noastră (Efeseni 2:14). Cel mai important dintre toate este scutul credinței. Acum, „credința vine prin auzire, iar auzirea prin cuvântul lui Dumnezeu”. Hristos este cuvântul. Prin credința lui Hristos suntem noi salvați. Apoi trebuie să avem coiful mântuirii, iar

Dumnezeu, în Hristos, a devenit salvarea noastră (Isaia 12:2). Isus Hristos este salvatorul. „Și sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu.” Hristos este cuvântul. Astfel vedem că a te îmbrăca cu toată armura lui Dumnezeu înseamnă a te îmbrăca cu Hristos. Acea armură a fost testată în cea mai înverșunată luptă și s-a dovedit a fi invincibilă.

Trebuie să luptăm cu domniile, puterile și spiritele rele, dar Hristos „a distrus domniile și puterile” și le-a dat pe față în procesiunea Sa triumfătoare. A triumfat asupra lor în Sine însuși. El este biruitorul. A câștigat victoria. De aceea, dușmanul cu care trebuie să ducem lupta este deja învins. Ce înseamnă aceasta dacă nu faptul că lupta noastră este finalizată? Nu avem decât să ne împărtășim de victoria deja câștigată.

Ne-au fost promise necazuri în lume, dar în mijlocul lor putem fi voioși. Ceea ce deja am învățat despre folosul necazurilor ar trebui să fie suficient pentru a ne face voioși, dar iată un motiv în plus: „Eu am biruit lumea.” Suntem în pericolul de a uita că tot ceea ce a făcut și a suferit Isus a fost pentru noi. Nu a trebuit să vină pe acest pământ pentru folosul Lui. Păcatele noastre au fost cele pe care le-a purtat, lupta noastră cea pe care El a luptat-o. De aceea, victoria care a biruit lumea este credința care îl apucă pe Isus Hristos. El este pacea noastră, deoarece El este victoria noastră. „Ale Tale, Doamne, sunt tăria, puterea, slava, biruința și măreția” (1 Cronici 29:11).

Deoarece Hristos este pacea noastră, în El avem pace. Dar pace înseamnă victorie câștigată. Faptul că în Hristos avem

pace, arată că lupta este terminată. Când luptăm în tăria lui Hristos, bătălia este câștigată înainte să fie începută. Citește capitolul 20 din 2 Cronici. Observă cum a câștigat Israel victoria prin credință. Au început să cânte o cântare de biruință și, iată, bătălia a fost câștigată. De aceea, nu trebuie să fim niciodată învinși. Cine ar fugi de un adversar învins? Mai mult, Hristos a dezarmat domniile și puterile, căci acesta este înțelesul afirmației că „le-a distrus”. În unele traduceri este redat chiar în acest fel. Cu siguranță nu există nicio scuză pentru înfrângere când avem o armură invincibilă, iar adversarul nu are nici una. Nu este aceasta o mângâiere suficientă pentru oricine, în orice necaz s-ar găsi?

Păcatele noastre, biruite

Nu uita că prin propria noastră dispoziție păcătoasă lucrează diavolul și, de aceea, propriile noastre păcate, propria noastră natură este cea cu care trebuie să ne luptăm, iar aceasta a fost biruită. Vă îndoiiți de acest lucru? Atunci spune-mi, pe ale cui păcate le-a purtat Isus? Cu a cui natură păcătoasă s-a luptat El? Cu propria Sa natură? A avut El păcate ce trebuiau biruite? „Știți că El s-a arătat ca să ia păcatele noastre și în El nu este păcat” (1 Ioan 3:5). Tot ce a suferit El a fost în totalitate pentru noi. Păcatele noastre au fost cele pe care le-a purtat, natura noastră păcătoasă a fost cea pe care a luat-o asupra Sa. De aceea, biruința pe care a câștigat-o a fost câștigată pentru păcatele noastre personale, pentru atacurile noastre particulare. Așa că, ori de câte ori suntem ispitiți și ademeniți de propriile noastre poftă, nu trebuie decât să ne amintim că acel păcat particular a fost biruit. Și ce urmează? Ei bine, nu trebuie decât să-I aducem

mulțumiri lui Dumnezeu care „ne dă biruința prin Domnul nostru, Isus Hristos” (1 Corinteni 15:57). Ce mângâiere minunată ne oferă Domnul!

De două ori

„Dar despre faptul că trebuie să primi *de două ori mai mult*?” Cât de mulți oameni au fost tulburați din cauza aceasta și în tulburarea lor au consultat doctori care nu le-au vindecat rana niciun pic. Unii traducători au mers chiar până acolo încât au inserat cuvântul „pedeapsă” în pasaj. Nu există acolo și nimeni nu are niciun drept să îl pună sau să creadă că este acolo. Sărmanele suflete stau îngrozite la gândul că trebuie să sufere pedeapsa de două ori mai mare decât păcatele lor și, bineînțeles, nu văd nicio nădejde de scăpare. Ciudată mângâiere! Poate cineva să extragă vreo mângâiere din gândul că va primi pedeapsă dublă pentru păcatele lui? Cu siguranță nu! Dar aceasta este o solie de mângâiere și, deci, nu poate să existe în ea un astfel de gând.

Chiar dacă s-ar face referire la pedeapsă, ține minte gândul că textul nu spune că vom primi dublu. O mare parte este pierdută printr-o citire prea grăbită a cuvântului. „A primit din mâna Domnului *de două ori mai mult* pentru toate păcatele lui.” Să presupunem că este vorba de pedeapsă. Noi suntem în viață și supuși milei lui Dumnezeu, de aceea, dacă am fi primit deja pedeapsa dublă pentru păcatele noastre, avem un motiv abundent de bucurie. Cu siguranță aceasta este de ajuns și suntem îndreptățiți să mergem liberi.

Aici este cheia tainei. Dumnezeu a făcut să cadă peste El nelegiuirea noastră a tuturor. „El a purtat durerile noastre și a purtat suferințele noastre, totuși noi L-am crezut zdrobit, lovit de Dumnezeu și suferind. Dar El era rănit pentru nelegiuirile noastre, era zdrobit de fărădelegile noastre. Pedeapsa pentru pacea noastră a fost peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați” (Isaia 53:4-6). Hristos a suferit în propriul Său trup tot ceea ce va avea de suferit orice păcătos nepocăit, de aceea nu este nevoie ca vreun păcătos să sufere pentru păcat. Dacă am accepta sacrificiul lui Hristos, adică să acceptăm persoana lui Hristos în propriile noastre vieți, suntem eliberați de toate consecințele păcatului. Suntem „morți față de lege prin trupul lui Hristos”. Suntem socotiți ca și când am fi primit deja pedeapsa și astfel eliberați.

Iertare înmulțită

Astfel se face că, în Hristos, harul și pacea ne sunt înmulțite. Harul lui Dumnezeu este cel care aduce mântuire, prin urmare, am primit din mâna Domnului o mântuire dublă. Harul abundă peste tot păcatul. Dumnezeu nu este zgârcit. El dă „o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra”. El are destul, are și de rezervă și din plinătatea Lui am primit noi toți. Să îl acceptăm, atunci, și să ne bucurăm în Domnul.

Faptul că acest lucru nu este inserat în text, este demonstrat de textul însuși. „Fărădelegea lui este iertată.” Despre cine se vorbește? Despre un popor „împovărat de fărădelege”. Poftim?! Mi-a iertat Dumnezeu deja păcatele mele? Sigur că da, El spune așa. Nu poți să Îl crezi pe El? Nu ai auzit

niciodată de un astfel de lucru? Ei bine, atunci ascultă-l acum și bucură-te așa cum n-ai făcut-o niciodată înainte. Dă-mi voie să-ți amintesc ceva ce cu siguranță ai auzit cândva în viața ta. S-a întâmplat în experiența ta. Ai făcut, intenționat sau nu, rău unei persoane. După aceea, te-ai dus și ai mărturisit, implorând iertare și ai fost oprit înainte de a-ți termina mărturisirea, prin cuvintele: „Nu-i nimic! Ai fost iertat demult.” Poate că ai folosit chiar tu un astfel de limbaj și ai vorbit din plinătatea inimii tale. Dacă ai făcut-o, atunci cunoști iertarea gratuită a lui Dumnezeu, pentru că doar iubirea Lui în inima ta este cea care te-a determinat să faci astfel. Nu poți admite că Dumnezeu este mai bun decât orice om, chiar dacă acel om ar fi un sfânt? Dacă un om refuză să poarte pică, nu poate face și Dumnezeu la fel? Este un lucru chiar așa de ciudat că Dumnezeu, care este iubire, ne iartă păcatele chiar înainte de a cere iertare și tânjește ca noi să venim și să acceptăm împăcarea? El a luat asupra Lui toate păcatele noastre și dându-și viața pentru noi, a făcut o curățare de păcate. Hristos „însuși a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire, prin ale cărui răni suntem vindecați” (1 Petru 2:24). „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare.” „Acum mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care întotdeauna ne face să triumfăm în Hristos” (2 Corinteni 2:14).

Hristos a realizat ispășire de păcat.
Ce Salvator minunat!
Suntem răscumpărați! Prețu-i achitat;
Ce Salvator minunat!

Îmi dă putere biruitoare;
Ce Salvator minunat!
Triumful în orice ceas de-ncercare;
Ce Salvator minunat!

The Present Truth, 24 august 1899

36. Pregătind calea Domnului

Isaia 40:3-5:

³Un glas strigă: În pustie pregătiți calea lui Iehova! Îndreptați, în deșert, un drum pentru Dumnezeuul nostru! ⁴Fiecare vale va fi înălțată și fiecare munte și deal va fi plecat. Ce este încovoiat va fi făcut drept, iar locurile aspre o câmpie netedă. ⁵Se va descoperi slava lui Iehova și toată carnea va vedea mântuirea Dumnezeuului nostru, căci gura lui Iehova a vorbit.

Psalmi 119:1-3:

¹Binecuvântați sunt cei nepângăriți pe cale, care umblă în legea Domnului. ²Binecuvântați sunt cei care păzesc mărturiile Lui și Îl caută cu toată inima. ³Ei nu fac nicio nelegiuire, umblă în căile Lui.

Psalmi 125:5:

Cât despre cei care se întorc la căile lor strâmbe, Domnul îi va conduce împreună cu făcătorii de fărădelege, dar pacea va fi peste Israel.

Psalmi 103:7:

El a făcut cunoscute căile Sale lui Moise, faptele Lui copiilor lui Israel.

Psalmi 25:9:

Pe cel blând îl va călăuzi la judecată, pe cel smerit îl va învăța calea Lui.

Psalmi 18:30:

Cât despre Dumnezeu, calea Lui este desăvârșită.

Psalmi 145:17:

Domnul este neprihănit în toate căile Sale și sfânt în toate lucrările Sale.

Ioan 14:6:

Isus i-a spus: Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.

Psalmi 77:13:

Calea Ta, o, Dumnezeule, este în sanctuar. Care Dumnezeu este atât de mare ca Dumnezeul nostru?

1 Corinteni 3:16:

Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Spiritul lui Dumnezeu locuiește în voi?

Luca 1:76-79:

⁷⁶Și tu, pruncule, vei fi numit profetul Celui Prea Înalt, căci vei merge înaintea feței Lui pentru a pregăti căile Lui, ⁷⁷pentru a da cunoștința mântuirii poporului Său prin iertarea păcatelor lui, ⁷⁸prin mila gingașă a Dumnezeuului nostru, prin care ne-au vizitat zorile de sus, ⁷⁹ca să dea lumină celor care stau în întuneric și în umbra morții, pentru a ne conduce picioarele pe calea păcii.

Luca 1:16-17:

¹⁶Pe mulți din copiii lui Israel îi va întoarce la Domnul Dumnezeu lor. ¹⁷Iar el va merge înaintea Lui în spiritul și puterea lui Ilie, pentru a întoarce inimile părinților spre copii și pe cei neascultători la înțelepciunea celui drept, pentru a pregăti un popor pentru Domnul.

Maleahi 4:5-6:

⁵„Iată, vi-l voi trimite pe profetul Ilie înainte de venirea zilei celei mari și teribile a Domnului, ⁶iar el va întoarce inimile părinților spre copii și inimile copiilor spre părinții lor, ca nu cumva să vin și să lovesc pământul cu blestem” (sau cu „distrugere totală”).

Psalmii 85:13 – RV:

Neprihănirea va merge înaintea Lui și va face din urmele pașilor Lui o cale pe care să se umble.

Psalmii 19:7-8:

⁷Legea Domnului este desăvârșită, convertind sufletul. Mărturia Domnului este sigură, făcându-l pe cel simplu,

înțelept. ⁸Statutele Domnului sunt drepte, bucurând inima, porunca Domnului este pură, luminând ochii.

Să nu uităm în studiul acestei lecții că, în timp ce toată Scriptura este adevărată și evanghelia este întotdeauna aplicabilă, această profeție a lui Isaia are o aplicație specială în aceste ultime zile. Solia aceasta este una care pregătește un popor pentru venirea Domnului în slavă pentru a răsplăti pe slujitorii Lui și pentru a da fiecărui om după fapta lui. Să nu faci greșeala să te gândești că deoarece a fost scrisă acum două mii cinci sute de ani nu ne privește pe noi în mod deosebit. Cuvântul lui Dumnezeu este viu și niciodată nu pierde nimic din forța lui. Îndemnurile Sale sunt mai accentuate „pe măsură ce vedem că ziua se apropie”.

Amintește-ți, de asemenea, ce am învățat despre solia lui Ioan Botezătorul. Aceasta se întinde până la venirea Domnului în slavă și toți cei ce-L iubesc pe Domnul și venirea Lui sunt însărcinați să o proclame. Ioan Botezătorul a stat prin urmare nu doar ca un singur individ, având o lucrare de făcut care s-a terminat o dată cu moartea lui, ci este simbolul unei mari mișcări ce îmbrățișează zeci de mii de oameni și ajunge până la sfârșitul timpului.

Porunca dată glasului este: „Pregătiți calea lui Iehova!” Înseamnă pregătirea căii pentru venirea Domnului. Ei bine, ce oprește venirea Lui acum? De ce nu a putut El veni în vreun timp anume din trecut? Pentru simplul motiv că oamenii nu au fost pregătiți pentru venirea Lui. Condiția preinșilor Săi urmași a împiedicat venirea Sa. Calea Domnului este în sanctuar, iar sanctuarul Său este poporul

Său, de aceea vedem cum calea Domnului este pregătită numai de pregătirea poporului Său – prin curățarea sanctuarului.

Cuvintele „drept” și „corect” sunt de fapt aceleași. Cuvântul latin *rectus*, de la care este derivat cuvântul nostru „corect”, după cum se vede în cuvântul „corectitudine”, al cărui înțeles cu toții îl cunoaștem, înseamnă literal „drept”, așa cum se poate vedea din cuvântul „rectiliniu”. O linie „corectă” este o rectilie, așa cum un „dreptunghi” este un unghi drept. Pentru a face calea Domnului rectilie înseamnă, deci, a o face dreaptă.

Dar toate căile Domnului sunt corecte. Calea Lui este desăvârșită. De aceea, nu este nimic de corectat la Domnul. Toate lucrurile cu care are El de-a face sunt cât se poate de bune. Dar noi am refuzat să îi permitem Domnului să urmeze calea Lui, deoarece „fiecare ne-am întors la calea noastră” (Isaia 53:6). Calea Lui corectă este în noi, dar noi L-am ținut înapoi prin nedreptatea noastră. Ne-am făcut căile strâmbe. Așa că Domnul își trimite solii pentru a ne îndrepta – pentru a ne face corecți înaintea Lui, astfel încât să nu mai fie nimic care să împiedice stăpânirea Sa deplină asupra noastră.

Dumnezeu este lumină. Caracteristica luminii este aceea că ea înaintează în linii drepte. Așa este și cu Dumnezeu, care este „Tatăl luminilor”, în care „nu poate fi schimbare, nici umbră de întoarcere” (Iacov 1:17 – *RV*). În consecință, toți cei în care El își are calea trebuie să fie sinceri, adică limpezi și transparenți, pentru ca razele Soarelui neprihănirii să nu

fie împiedicate în cursul lor. Lucrarea acestei evanghelii este de a „da lumină celor care stau în întuneric și în umbra morții”. „Odată erați întuneric, dar acum sunteți lumină în Domnul. Umblați ca fii ai luminii” (Efeseni 5:8).

„El a făcut cunoscute căile Sale lui Moise, faptele Lui copiilor lui Israel.” Căile și faptele reprezintă același lucru. Când spunem că nu ne plac căile unei persoane, ne referim la faptul că nu ne plac obiceiurile, acțiunile ei. Astfel, calea Domnului reprezintă modul Lui de viață. Lui Moise și copiilor lui Israel, El și-a făcut cunoscute căile și faptele descoperindu-le legea Sa. „Te-ai coborât, de asemenea, pe muntele Sinai și le-ai vorbit din ceruri, și le-ai dat judecăți drepte, și legi adevărate, statute și porunci bune și le-ai făcut cunoscut Sabatul Tău cel sfânt, le-ai dat precepte, statute și legi prin mâna lui Moise, slujitorul Tău” (Neemia 9:13-14). Legea Domnului este calea Lui, după cum învățăm din Psalmii 119:1-3. Calea Domnului este pregătită, deci, prin punerea legii Sale în inimile oamenilor.

Când Domnul va veni pe norii cerului, va fi cu slavă. „Dealurile se topesc ca ceara în prezența Domnului, în prezența Domnului întregului pământ. Cerurile spun neprihănirea Lui și toți oamenii văd slava Lui” (Psalmii 97:5-6). De vreme ce Dumnezeu este lumină și locuiește în lumină, fiind îmbrăcat cu lumina ca o haină, înseamnă că oriunde merge El, slava trebuie să fie descoperită. Astfel citim că, atunci când calea Domnului este pregătită, slava Domnului va fi descoperită. Aceasta se întâmplă deoarece, atunci când calea Lui este pregătită, El însuși merge în ea.

Calea Domnului este în sanctuarul Lui, iar acesta este poporul Său. Predomină ideea că venirea Domnului este o chestiune arbitrară, că va veni când este gata, fără să țină seama de condiția oamenilor de pe acest pământ. Aceasta este o mare greșeală. Venirea Domnului nu este decât împlinirea, acțiunea de încoronare a unei mari lucrări. Este rezultatul natural și inevitabil a ceea ce a fost înainte. Hristos a venit să Îl descopere pe Dumnezeu oamenilor, pentru ca ei să poată cunoaște voia Lui în ceea ce îi privește pe ei. Este voia lui Dumnezeu ca oamenii să fie ca El, să fie tovarăși potriviți pentru El și pentru acest scop s-a manifestat mai demult Hristos, pentru a-L descoperi pe Dumnezeu oamenilor, *în om*, iar această posibilitate a fost asigurată prin moartea Sa. Venirea Lui pe acest pământ a reprezentat golirea de Sine însuși, de fapt, moartea Lui, astfel încât numai prin moartea lui Hristos poate fi Dumnezeu manifestat în trup. Întreaga lucrare a evangheliei este de a asigura această descoperire a lui Dumnezeu în om. Este lucrarea pe care Dumnezeu a început-o la creațiune, când l-a făcut pe om după chipul Lui. A restaura această imagine este lucrarea evangheliei. „Omul cel nou” este conform lui Dumnezeu, „creat în neprihănire și adevărată sfințenie” (Efeseni 4:24). Dar cerurile trebuie să îl rețină pe Hristos „până la vremea restaurării tuturor lucrurilor” (Fapte 3:20-21). Venirea Lui înseamnă restaurarea pământului, dar acest lucru nu se poate întâmpla până ce omul nou nu este pregătit pentru el – până ce nu va avea un stăpân – și, astfel, înainte de venirea Domnului pe norii cerului, El trebuie să fie pe deplin descoperit în poporul Său. Strălucirea Domnului din cer nu este decât plinătatea descoperirii Lui. „El va veni să

fie slăvit în sfinții Lui” (2 Tesaloniceni 1:10). Prin urmare, nu poate veni până ce în biserică nu sunt văzute căile Domnului la fel de desăvârșit cum au fost în Isus din Nazaret.

Când calea este pregătită, slava Domnului va fi descoperită și toată făptura o va vedea. Aceasta deoarece, de îndată ce calea este pregătită, Domnul merge pe ea, și oriunde merge El, slava trebuie să fie descoperită. Dar calea Lui este în poporul Său, prin urmare, slava Lui trebuie să fie văzută în ei. „Căci Dumnezeu, care a poruncit luminii să lumineze din întuneric, ne-a luminat inimile pentru a da lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Corinteni 4:6). De ce ne-a luminat Dumnezeu inimile? Pentru a da cunoștința slavei Sale. Pentru a da cunoștința slavei Sale cui? Celorlalți, bineînțeles, căci nicio lumânare nu luminează pentru a-și da sieși lumină. Dumnezeu ne luminează inimile pentru ca și alții să poată lua cunoștință de slava Sa. „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să-L slăvească pe Tatăl vostru care este în cer” (Matei 5:16). Faptele bune reprezintă lumina potrivit acestor cuvinte ale lui Isus. Așa că, vedem din nou că Dumnezeu pregătește calea punând legea Sa în inimile noastre prin Spiritul Său. „Căci porunca este o lampă și legea este lumină” (Proverbele 6:23). Predicarea legii lui Dumnezeu așa cum este descoperită în viața și caracterul lui Hristos trebuie să preceadă venirea Domnului. Când ultima solie va fi încheiată, vor fi rostite aceste cuvinte: „Aici este răbdarea

sfinților, aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12).

„Și toată făptura o va vedea.” Când slava este descoperită, va fi văzută. Aceea va fi mărturia pentru puterea salvatoare a Dumnezeului nostru. În lucrurile neînsuflețite pe care Dumnezeu le-a făcut, sunt văzute puterea și divinitatea Sa (Romani 1:20). Deși omul s-a dovedit necredincios și chiar și-a impus trăsăturile lui rele peste creația ce fusese dată în grija lui, Dumnezeu nu s-a lăsat fără martori. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și firmamentul arată lucrarea mâinilor Lui” (Psalmii 19:1). Dar aceasta nu este suficient. Omul, cea mai înaltă creatură a lui Dumnezeu, se cuvine să dea mărturia perfectă despre puterea și bunătatea Lui și aceasta va fi situația înainte ca Domnul să vină. Nu numai că toate lucrările lui Dumnezeu îl laudă, dar sfinții Lui trebuie să îl binecuvânteze. Când glasul din pustie și-a încheiat solia, atunci lucrarea pentru care Hristos a coborât din ceruri, și anume, „ca să umple toate lucrurile”, va fi împlinită, iar El va veni. Atunci toate creaturile, însuflețite sau neînsuflețite, se vor uni spunând: „Binecuvântare, și onoare, și slavă, și putere să fie pentru Cel ce stă pe tron și pentru Miel, pentru totdeauna” (Apocalipsa 5:13).

The Present Truth, 31 august 1899

37. Toată făptura este iarbă

Isaia 40:6-9 – RV:

⁶Glasul unuia zice: Strigă. Și altul a spus: Ce să strig? Toată făptura este iarbă și toată frumusețea ei ca floarea câmpului. ⁷Iarba se veștejește, floarea se ofilește, pentru că suflarea Domnului suflă peste ea. Cu siguranță, poporul este iarbă. ⁸Iarba se veștejește, floarea se ofilește, dar cuvântul Dumnezeului nostru va rămâne pentru totdeauna. ⁹O, tu, care rostești vești bune Sionului, suie-te pe un munte înalt. O, tu, care aduci vești bune Ierusalimului, înalță-ți glasul cu putere, înalță-l, nu te teme, spune cetățitorilor lui Iuda: Iată Dumnezeul vostru!

Psalmii 103:15-17:

¹⁵Cât despre om, zilele lui sunt ca iarba. Înfloarește ca o floare de pe câmp. ¹⁶Căci vântul trece peste ea și se duce, iar locul ei nu se mai cunoaște. ¹⁷Dar mila Domnului este din veșnicie în veșnicie pentru cei care se tem de El, iar neprihănirea Lui este peste copiii copiilor lor.

Psalmii 90:10:

Zilele anilor noștri sunt șaptezeci, iar dacă datorită tăriei ajung la optzeci de ani, totuși tăria lor este muncă și durere. Căci i se pune capăt curând, iar noi zburăm.

Iacov 1:9-11 – RV:

⁹Fratele de rang umil să se slăvească în starea lui înaltă, ¹⁰iar bogatul, în faptul că este făcut umil, deoarece la fel ca floarea ierbii va trece el. ¹¹Căci soarele se ridică cu un vând arzător și veștejește iarba, iar floarea ei cade, iar slava frumuseții ei piere. Tot așa va trece și bogatul în umblarea lui.

Matei 6:28-30:

²⁸De ce sunteți îngrijorați în ce privește hainele? Gândiți-vă la crinii câmpului, cum cresc ei. Ei nu torc, nici nu țes. ²⁹Totuși, vă spun că nici chiar Solomon, în toată gloria lui, nu a fost împodobit ca unul dintre ei. ³⁰Dar, dacă așa îmbracă Dumnezeu iarba câmpului, care astăzi este și mâine este aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor?

Ieremia 17:5-7:

⁵Blestemat să fie omul care se încrede în om și face din carne brațul său și a cărui inimă se depărtează de Domnul. ⁶Căci va fi precum buruiana deșertului și nu va vedea când va veni binele, ci va locui în locurile uscate din pustie, într-un pământ sărat și nelocuit. ⁷Binecuvântat este omul care se încrede în Domnul și a cărui speranță este Domnul.

Romani 7:18:

Pentru ca știu că în mine (adică în carnea mea), nu locuiește niciun lucru bun.

Galateni 5:17:

Căci carnea pofteste împotriva Spiritului și Spiritul împotriva cărnii, iar acestea sunt contrare unul altuia, așa că nu puteți face lucrurile pe care le vreți.

Psalmii 33:6:

Prin cuvântul Domnului au fost făcute cerurile și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui.

1 Petru 1:22-25:

²²Iubiți-vă unul pe altul fierbinte, din inimă, ²³fiind născuți din nou, nu dintr-o sămânță care se poate strica, ci dintr-una care nu se poate strica, prin cuvântul lui Dumnezeu care este viu și rămâne. ²⁴Căci toată carnea este iarbă, și toată slava ei ca floarea ierbii. Iarba se veștejește și floarea cade, ²⁵dar cuvântul Domnului rămâne pentru totdeauna. Iar acesta este cuvântul veștilor bune ce a fost predicat vouă.

Amintește-ți că aceasta este o parte din solia mângâierii. Dumnezeu ne spune că nelegiuirea noastră este iertată și acceptăm mângâierea. El ne spune că lupta noastră este terminată, de vreme ce El a cucerit lumea, și ne bucurăm de această consolare. Ar trebui să fim la fel de bucuroși când El continuă cuvintele Sale de mângâiere și ne spune că toată făptura este iarbă, adică, faptul că noi nu avem nici tărie, nici putere, nici înțelepciune în noi înșine. În realitate, tocmai acestea sunt implicațiile din declarația că lupta noastră este finalizată, că Isus a dus lupta pentru noi. Căci singurul motiv pentru care El a luptat și a biruit pentru noi este acela că noi nu aveam nicio putere să luptăm și să biruim prin noi înșine.

Primul impuls pe care îl are cineva la citirea cuvintelor Domnului, „Toată făptura este iarbă”, este să spună: „Aceasta nu înseamnă în realitate că toată făptura este iarbă. Eu știu că nu sunt iarbă, pentru că nu mă asemăn deloc cu iarba. Cu greu se găsește vreo asemănare între mine și

iarbă.” Bineînțeles, cuvintele sunt folosite într-un sens figurat. Astfel fac oamenii fără efect cuvintele Domnului și rămân departe de a învăța ceva. Când Dumnezeu ne spune ceva care este în întregime nou pentru noi și pe care nu îl înțelegem, cel mai înțelept lucru pe care îl avem de făcut este să îl credem și apoi vom învăța acel lucru nou. Cel care nu crede decât ceea ce deja știe și înțelege, va avea o arie de cunoștință foarte limitată, iar depozitul lui de cunoștințe va scădea mereu. Este uimitor ce câmp larg se deschide când acceptăm unele afirmații ale Domnului ca realități și înaintăm pe această bază! Lucruri care înainte erau obscure, dintr-o dată devin clare. În afirmația „toată făptura este iarbă” avem, pe scurt, toată știința botanicii și a fiziologiei, precum și prima parte a cheii pentru mântuire.

Din Matei 6:28-30 învățăm că termenul „iarbă” este foarte cuprinzător, incluzând multe plante care nu sunt în mod obișnuit clasate drept iarbă. Crinii câmpului sunt numiți iarbă de către Domnul. Totuși, sunt foarte multe tipuri de iarbă care sunt numite astfel de către botaniști. Fiecare specie de cereale nu este decât un tip de iarbă. Puțină gândire, observație și comparație vor arăta acest adevăr pentru oricine nu l-a cunoscut înainte. Când acest lucru este recunoscut, nu este greu să vedem că toată făptura este iarbă. De fapt, uimirea este că este nevoie să i se spună cuiva un lucru atât de simplu. Astfel, știm că fiecare animal este compus din ceea ce mănâncă. *Der Mensch ist was er isst*, spune proverbul german. Adică: *omul este ceea ce mănâncă*. Acum, nu numai tot ce mâncăm, ci tot ce este pe fața pământului vine din pământ. Majoritatea oamenilor

mănâncă atât legume, cât și carnea animalelor, dar animalele pe care le mănâncă se hrănesc numai cu legume sau cu iarbă, așa că, în orice caz, trupul omului este format numai din ceea ce este derivat din creația vegetală. Doar în lumea vegetală poate găsi omul elementele pregătite pentru susținerea trupului său. Boul nu face nicio schimbare în elementele hrănitoare pe care le găsește în iarbă, așa că atunci când un om mănâncă din carnea lui, pur și simplu ia hrana la mâna a doua, după ce ea a realizat un serviciu într-un alt trup. Nu primește nimic în plus față de ceea ce ar fi obținut direct din plantă, într-o formă mai pură. De aceea, este literal faptul că „toată făptura este iarbă”.

Râul nu se poate ridica mai sus de izvorul lui. Nimic nu poate fi mai bun decât materialul din care a fost făcut. O haină tare nu poate fi făcută din haine putrede. Întregul nu poate fi mai mare decât suma tuturor părților lui. Prin urmare, de vreme ce trupul omului este format numai din iarbă sau din roadele ierbii, este evident că în om nu este mai multă putere sau înțelepciune decât există în iarbă. Cum ar putea să fie, când omul însuși nu este decât iarbă? Nu este iarba câmpului, dar este totuși iarbă.

Îi aud pe unii exclamând: „Ei bine, trebuie să spun că aceasta este orice, dar numai o învățătură mângâietoare nu. Dacă nu am mai multă putere sau înțelepciune decât iarba, nu este niciun folos în încercarea mea de a face sau de a fi ceva. Nu este speranță pentru nimeni.” Nu te grăbi, te rog. Nu ai auzit toată povestea sau cel puțin ai uitat o parte a ei. „Cuvântul lui Dumnezeu va rămâne pentru totdeauna.” El „este viu și rămâne”. Este atotputernic și veșnic. Mângâierea

faptului că toată făptura este iarbă se bazează pe un adevăr însoțitor: cuvântul lui Dumnezeu, care reprezintă viața ierbii, trăiește și rămâne, atotputernic. Nu despărți aceste două realități! Lasă-le să fie mereu la fel de unite după cum le-a făcut Domnul.

Cu toate acestea, cineva va spune: „Eu știu că am o putere pe care iarba nu o are. Mă pot mișca în voie și pot face multe lucruri care sunt imposibile pentru iarbă.” Care este concluzia? O, simplu, aceasta: că vei dovedi că Biblia nu este adevărată. Nu este o suficientă șansă de câștig astfel încât să merite să încerci. Dar să examinăm afirmația ta. Te poți mișca, spui. Ei bine, și planta poate. Unele plante se pot muta chiar din loc în loc și fiecare plantă are anumite mișcări care pot fi văzute de oricine își ia timp să le privească. Ai privit vreodată o plantă care crește spre fereastră? Știi cum se va întoarce după lumină. Întoarce-o la jumătate, așa încât să se aplece departe de fereastră și vei vedea curând că s-a întors și ajunge din nou la lumină. Plantează un copac la jumătatea distanței dintre o fântână și un mal de nisip uscat și privește cum cresc rădăcinile. În loc să se întindă în fiecare direcție, majoritatea dintre ele se vor întoarce către apă. Rădăcinile unei plante mereu se îndreaptă spre locul unde, ca rezolvare la nevoie, există hrană pentru ele. Și întotdeauna merg unde trebuie, de prima dată și pe cea mai directă cale. Ele nu pierd timpul „prospectând” și nu greșesc calea. Ce face planta? Exact ceea ce face omul – încearcă să ajungă la cele mai bune circumstanțe de viață posibile și își îndeplinește scopurile cu mai mult succes decât omul.

Privește planta și vei vedea că este capabilă să poarte o mare povară. În primul rând, sămânța trebuie să exercite o putere extraordinară pentru a scăpa din coaja în care se găsește. Apoi, gândește-te ce greutate mare de pământ trebuie să împingă plăpândul fir înainte de a ajunge la suprafața pământului. Gândește-te ce mare greutate ridică un copac în creștere în fiecare an. Și apoi, mai presus de toate, amintește-ți că tăria cu care ai obiceiul să te lauzi este derivată de la aceleași plante disprețuite. Deseori ți-a fost foame și sete. Deseori te-ai simțit atât de slăbit încât nu te-ai mai crezut în stare să lucrezi, iar tăria și curajul ți-au revenit după ce ai mâncat puțină pâine. Nu ai făcut legătura dintre creșterea tăriei tale și pâinea pe care ai mâncat-o? Bineînțeles că da, căci ai spus: „Nu mai pot să fac nimic până nu mănânc ceva.” Cu toate acestea, nu te-ai gândit că toată tăria pe care ai primit-o mâncând, era mai înainte în ceea ce ai mâncat. Dacă nu ar fi fost așa, cum ai fi putut dobândi vreo tărie mâncând-o? „Vorbiți de bine podul care vă poartă.” În loc să fii superior față de puterea ierbii de pe câmp, ești absolut dependent de ea.

Să ne închinăm atunci la iarba câmpului ca fiind superioară nouă? Nicidecum! Pentru că ai avut dreptate, într-un anumit sens, că iarba nu are nicio putere. Este folosită ca simbol al slăbiciunii și fragilității. Astăzi este și mâine nu mai este. De unde provine atunci acea minunată putere care este manifestată în creșterea sa și pe care noi o obținem mâncând-o și asimilând-o? Din cuvântul lui Dumnezeu care trăiește și rămâne. „Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător.” Este forță și energie. Este înțelepciune. Hristos

susține toate lucrurile prin cuvântul puterii Lui (Evrei 1:3). Cuvântul Său a spus la început: „Să dea pământul iarbă”, iar în ascultare de acel cuvânt, pământul dă iarbă până astăzi. Toată viața și energia care este manifestată în creșterea plantei este viața cuvântului care este în ea. Puterea veșnică și divinitatea lui Dumnezeu sunt clar văzute în fiecare plantă vie (Romani 1:20). Semințele ierbii pe care le mâncăm transformate în pâine nu sunt decât mijloace de a ne transmite viața și puterea lui Dumnezeu. Doar Dumnezeu este mare, doar El are viață, înțelepciune și tărie. Închină-te lui Dumnezeu!

Aceasta este lecția pe care trebuie să o învățăm din afirmația că toată făptura este iarbă. Este adevărul simplu, și nu există mângâiere în nimic altceva decât în adevăr. O minciună ne poate înșela și ne poate face să credem că totul este bine, dar nu poate da o mângâiere reală. Omul care ne spune că nu este niciun pericol când există un pericol, nu este un mângâietor. Mângâietorul este cel care semnalează pericolul și calea de scăpare. Acum, ca rezultat al nerecunoașterii faptului că suntem iarbă, suntem cu toții angajați în a face din noi înșine dumnezei. Ne imaginăm că avem putere în noi înșine. Adevărul e că puterea Îi aparține lui Dumnezeu (Psalmii 62:11). Exact în măsura în care considerăm că noi avem vreo putere, ne privim pe noi înșine ca Dumnezeu. În cel mai bun caz, ne propunem chiar să împărțim onorurile cu Dumnezeu, spunând: „Am atât de puțină tărie”, crezând că am făcut o minunată confesiune de umilință. În realitate am spus: „Nu sunt un dumnezeu atât de mare ca Cel din cer.” Aceasta nu înseamnă a te teme de

Dumnezeu și a-I da slavă. Dumnezeu ne spune adevărul clar, că nu avem nicio putere, ca să învățăm a spune: „Iată, Dumnezeu este tăria mea.”

„Ceea ce semeni nu răsare dacă nu moare. Și ceea ce semeni, nu este trupul ce va fi, ci simple grâne, fie că e vorba de grâu sau de altă cereală, dar Dumnezeu îi dă un trup după cum I-a plăcut Lui, fiecărei semințe propriul ei trup. Nu toate trupurile sunt același trup, ci există un trup al oamenilor, altul al dobitoacelor, altul al peștilor, altul al păsărilor. Sunt, de asemenea, corpuri cerești și corpuri pământești, dar una este slava celor cerești și alta este slava celor pământești. Este o slavă a soarelui, alta a lunii și alta a stelelor. Căci o stea diferă de altă stea în slavă” (1 Corinteni 15:36-41). Tot așa există o diferență între plante. Într-adevăr, aceasta este ceea ce spune textul, căci Dumnezeu dă fiecărei semințe un trup după cum Îi place Lui. Nu toate plantele au același scop. Există o varietate infinită în lumea vegetală, totuși aceeași viață este în toate plantele. Aceeași viață din toate, o aduce pe fiecare la starea desăvârșită pe care i-a desemnat-o Dumnezeu. Tot așa va face aceeași viață din planta umană. Dacă i se dă curs liber, va aduce omul la starea de desăvârșire destinată lui. Nimic nu este prea greu pentru Domnul și nimic nu este prea mic ca să scape atenției Lui. Iarba câmpului este supusă în mâinile lui Dumnezeu pentru ca El să facă cu ea ce vrea, și sunt împlinite lucruri minunate. Dacă am fi la fel de supuși în mâna lui Dumnezeu, El ar face lucruri infinit mai mari pentru noi, după cum ne-a creat pentru o poziție mai înaltă. Dar nu putem atinge acel loc mai înalt străduindu-ne să ne înălțăm, nu mai mult decât

poate face iedera prin înțelepciunea și puterea ei, să se urce până în vârful turnului sau să despartă pereții. „Dumnezeu este Cel care lucrează în voi, atât a voi, cât și a face, după buna Sa plăcere.”

„Acesta este cuvântul care vă este predicat prin evanghelie.” Evanghelia Îl prezintă pe Dumnezeu drept creator, ca suveran. Prezintă un Salvator atotputernic, care salvează prin puterea Lui de a crea, având în vedere că salvează creându-ne din nou. De aceea, trebuie să ne așteptăm că, pe măsură ce ne apropiem de sfârșit, tot mai clar va fi prezentată această evanghelie. Din ce în ce mai tare trebuie rostit strigătul care arată oamenilor că sunt absolut nimic în ei înșiși și că Dumnezeu este totul. În El este toată plinătatea și din plinătatea Lui am primit cu toții. Noi suntem nimic, dar El ne dă totul dându-ni-se pe Sine.

Evanghelia nu ne spune să ne uităm la noi înșine, ci la Dumnezeu. Ne spune ce suntem și apoi zice: „Iată Dumnezeul vostru!” Trebuie să acceptăm afirmația lui Dumnezeu referitoare la ce suntem, ceea ce nu este deloc dificil din moment ce este atât de evidentă simțurilor noastre. Dar știind că suntem nimic, nu trebuie să mai pierdem niciun timp uitându-ne la noi înșine, căci cu siguranță este o pierdere de timp a ne uita la nimic. Sarcina noastră este: „Iată Dumnezeul nostru!” Unde să ne uităm ca să Îl vedem? Privește la tot ce a făcut – la ceruri, la mări, la pământ și la tot ce este în ele. Când ne vedem pe noi înșine așa cum ar trebui în fiecare zi, să recunoaștem doar faptul că „în El trăim, ne mișcăm și ne avem ființa”. Nicio făptură să nu se slăvească în om, ci „temeți-vă de Dumnezeu și da-

ți-I slavă” „și închinați-vă Celui ce a făcut cerul, pământul, marea și izvoarele apelor” (Apocalipsa 14:7).

The Present Truth, 7 septembrie 1899

38. Domnul Dumnezeu va veni

Isaia 40:9-11:

⁹O, tu, care rostești vești bune Sionului, suie-te pe un munte înalt. O, tu, care spui vești bune Ierusalimului, înalță-ți glasul cu putere. Înalță-l, nu te teme, spune cetăților lui Iuda: Iată Dumnezeul vostru! ¹⁰Iată, Domnul Dumnezeu va veni cu mână puternică, iar brațul Lui îi va conduce pentru El. Iată, răsplata Lui este cu El și lucrarea Lui înaintea Sa. ¹¹El va hrăni turma Sa ca un păstor, va strânge mieii cu brațele Sale și îi va duce la sânul Lui și îi va conduce cu blândețe pe cei tineri.

Matei 2:6 – RV:

Tu, Betleem, țara lui Iuda, nu ești nicidecum cel mai mic printre căpeteniile lui Iuda, pentru că din tine va ieși un Cărmuitor care va fi păstorul poporului Meu Israel.

Ioan 10:11, 27-28:

¹¹Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi. (...) ²⁷Oile Mele ascultă glasul Meu, iar Eu le cunosc și ele Mă urmează. ²⁸Le dau viața veșnică și nu vor pieri niciodată și nimeni nu le va smulge din mâna Mea.

Apocalipsa 22:12:

Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecărui om după fapta lui.

Matei 16:27:

Căci Fiul omului va veni în slava Tatălui Său cu îngerii Lui și atunci va răsplăti fiecărui om după faptele lui.

2 Tesaloniceni 1:6-8:

⁶Este un lucru drept din partea lui Dumnezeu să răsplătească cu suferință pe cei ce vă aduc suferință, ⁷iar vouă care sunteți în suferință, odihna împreună cu noi, când Domnul Isus se va descoperi din cer cu îngerii Lui cei puternici, ⁸într-o flacără aprinsă, răzbunându-se pe cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu și care nu ascultă de evanghelia Domnului nostru Isus Hristos.

Psalzii 50:3-5:

³Dumnezeul nostru va veni și nu va tăcea. Un foc va mistui înaintea Lui și va fi foarte puternic în jurul Său. ⁴El va chema cerurile de sus și pământul ca să judece poporul Său. ⁵Strângeți-i pe sfinții Mei la Mine, pe aceia care au făcut un legământ cu Mine prin sacrificiu.

Habacuc 3:3-6, 11-13:

³Dumnezeu a venit din Teman și Cel sfânt din muntele Paran. Selah. Slava Lui acoperea cerurile și pământul era plin de lauda Lui. ⁴Strălucirea Lui era ca lumina, avea raze strălucitoare ce ieșeau din coasta Lui (nota marginală) și

acolo era ascunzătoarea puterii Sale. ⁵Înainte Lui mergea molima și cărbuni aprinși ieșeau din picioarele Lui. ⁶El a stat și a măsurat pământul, El a privit și a despărțit națiunile, munții cei veșnici au fost risipiți, dealurile veșnice s-au plecat. Căile Lui sunt veșnice. (...) ¹¹Soarele și luna au stat încremenite în locuința lor, la lumina săgeților Tale ele nu mai erau și la strălucirea sulitei Tale scânteietoare. ¹²Tu ai mers prin țară cu mânie, ai treierat păgânii cu mânie. ¹³Ai ieșit pentru salvarea poporului Tău, pentru salvare împreună cu unsul Tău.

1 Tesaloniceni 4:16-18:

¹⁶Domnul însuși va coborî din cer cu un strigăt, cu glasul Arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu. Morții în Hristos vor fi înviați întâi. ¹⁷Apoi noi, cei care vom fi vii și vom fi rămas, vom fi luați cu ei în nori pentru a-L întâlni pe Domnul în văzduh, și astfel, vom fi totdeauna cu Domnul. ¹⁸De aceea, mângâiați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte.

1 Corinteni 15:51-53:

⁵¹Iată, vă arăt o taină: nu vom adormi toți, ⁵²dar toți vom fi schimbați într-o clipă, într-o clipire de ochi la ultima trâmbiță. Căci trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, iar noi vom fi schimbați. ⁵³Căci ceea ce este putrezire trebuie să se îmbrace cu neputrezire și ceea ce este muritor în nemurire.

Filipeni 3:20-21:

²⁰Cetățenia noastră este în cer, unde Îl și privim pe Mântuitorul nostru, Domnul Isus Hristos, ²¹care va schimba trupul nostru josnic ca să fie format asemenea trupului Său slăvit, după lucrarea prin care este capabil, chiar să supună toate lucrurile pentru El.

Isaia 35:3-4:

³Întăriți mâinile slabe și întăriți genunchii slăbiți. ⁴Spuneți celor cu o inimă temătoare: Fiți tari, nu vă temeți! Iată, Dumnezeu vostru va veni cu răzbunare, chiar cu răsplată va veni Dumnezeu. El va veni și vă va salva.

Matei 15:24:

Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel.

Ezechiel 34:11-13:

¹¹Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, Eu, chiar Eu, voi căuta oile Mele și le voi cerceta. ¹²După cum își caută un păstor turma, când este în mijlocul oilor ce sunt risipite, așa voi căuta Eu oile Mele și le voi scoate din locurile în care au fost risipite în ziua cea întunecoasă și înnorată. ¹³Și le voi scoate din popor, le voi strânge din țări și le voi aduce în țara lor, și le voi hrăni pe munții lui Israel lângă râuri și în toate locurile locuite din țară.

Predicarea celei de-a doua veniri a lui Hristos în slavă, este la fel de mult o parte a predicării evangheliei – vestea bună – după cum este predicarea crucii de la calvar. De fapt, predicarea crucii nu este completă fără predicarea celei de-a doua veniri.

Nimic atât de grozav ca venirea Domnului pentru judecată nu a avut loc vreodată pe acest pământ. Pământul se va cutremura și va fi mutat ca o colibă, cerurile se vor face ca un sul când îl rulezi, fiecare munte și ostrov va fi mutat de la locul lui, iar „regii pământului și oamenii mari, căpeteniile de frunte, oamenii puternici, orice rob și orice om liber” se vor ascunde în vizuini și peșteri și vor spune munților și stâncilor: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui care stă pe tron și de mânia Mielului, căci marea zi a mâniei Lui a venit și cine poate sta în picioare?” (Apocalipsa 6:14-17). Totuși, anunțul venirii mării zile este o parte din solia de mângâiere pe care Dumnezeu o trimite poporului Său. Ce minunată este mângâierea lui Dumnezeu când, chiar și cele mai teribile judecăți, sunt o mângâiere!

Mângâierea este că Hristos vine să își salveze poporul. Profetul Habacuc, căruia i-a fost dată o viziune despre groaza ultimei zile, a spus: „Tu ai ieșit pentru salvarea poporului Tău.” Când inimile poporului încep să se teamă și genunchii le tremură, mâinile sunt lăsate, Domnul ne spune să îi întărim prin cuvintele: „Dumnezeul vostru va veni cu răzbunare.” Venirea lui Hristos este „binecuvântata nădejde” a evangheliei (Tit 2:13). Când El va veni, sfinții Lui vor spune: „Iată, acesta este Dumnezeul nostru, L-am așteptat și El ne va salva. Acesta este Domnul, L-am așteptat, ne vom bucura și ne vom veseli în mântuirea Lui” (Isaia 25:9). Anunțul venirii Domnului este aceeași mângâiere ca anunțul iertării păcatelor. Oricine predică iertarea păcatelor o face numai în parte dacă nu predică și

venirea Domnului în slavă. Textele citate în această lecție arată acest lucru.

Isus Hristos este păstorul cel bun. El este „păstorul cel mare” (1 Petru 5:4). El a venit pe pământ cu scopul de a-și căuta oile pierdute. Le caută și le salvează dându-le viața Sa în schimbul vieților lor. Pe cruce, El a suferit toată agonia celor pierduți (Matei 27:46). A suferit tot ce ar fi fost obligați oamenii să sufere dacă nu ar fi venit, iar cei ce Îl resping vor trebui să sufere aceasta la sfârșit. El a luat totul asupra Sa pentru a-i salva pe oameni. Groaza ultimei zile, ziua judecății, a fost prezentă pe deplin la calvar. Tot așa binecuvântarea și bucuria calvarului vor fi prezente la venirea Domnului a doua oară, în slavă.

Doar prin puterea crucii va reveni Isus. Va fi văzut venind pe norii cerului „cu putere și mare slavă” (Matei 24:30), dar acelea nu vor fi decât puterea și slava crucii. Focul care mistuie înaintea Sa vine din coasta străpunsă. Din coasta din care a curs râul vindecător de viață provine puterea de a răsplăti pe cei răi după faptele lor. Puterea manifestată la venirea Domnului este puterea mântuirii, este puterea prin care Isus, acum, Își salvează poporul din mâna vrăjmașului.

„Mila Lui ține veșnic.” În mânie El își amintește de milă (Habacuc 3:2). Apele care vor inunda locurile ascunse ale celor răi vor fi apele salvării care vor curge din coasta rănită a lui Isus. „Va înghiți moartea în victorie” și atunci, cei care au făcut un legământ cu moartea, căutând să se ascundă la umbra ei, în mod necesar sunt înghițiți cu ea (Isaia 28:16-18). Așa că, deși ultima zi va fi cea mai teribilă, nu va

conține altceva decât bucurie pentru cei care au acceptat răscumpărarea care este în Hristos Isus. Nu se bucură cel neprihănit în crucea lui Hristos? Nu este un lucru cu care să se slăvească? Cu toate acestea, răstignirea lui Hristos a fost cel mai teribil eveniment și toată groaza mâniei lui Dumnezeu s-a dezlănțuit în jurul crucii pe care a murit Hristos. Dar fără moartea Sa pe cruce, Fiul omului nu ar fi avut puterea să stea la judecată și să execute judecata asupra celor nelegiuți.

Din Betleem vine cărmuitorul care este păstorul lui Israel. El conduce poporul Său ca un păstor care își conduce turma. El le hrănește, iar hrana pe care le-o dă este El însuși. El Se dă pe Sine pentru oi. Când Domnul va veni, va fi într-un timp când cei răi se vor strânge să pună capăt celor neprihăniți de pe pământ. Un decret va ieși pentru ca oricine nu se închină fiarei și icoanei ei să fie ucis (Apocalipsa 13:15). Exact în momentul când Satana va stârni toate forțele răului împotriva celor dreți și când tuturor oamenilor li se va părea că cei neprihăniți trebuie să fie distruși de pe pământ, Hristos va apărea ca să îi salveze. Va fi actul de încoronare din marea dramă a crucii. Va fi demonstrația față de întregul pământ că Hristos este mântuitor. Atunci, cei care L-au respins și și-au bătut joc de ofertele salvării Lui, vor fi forțați să recunoască faptul că Isus mântuie. Dar mângâierea prezentă pentru poporul lui Dumnezeu stă în faptul că toată acea mare putere spre mântuire este a lor acum. Este toată în cruce.

El vine cu mână tare, ca unul puternic. „Brațul Lui va conduce pentru El.” Dar este același braț cu care El își

strânge mieii turmei. El este blând, deoarece este puternic. Tăria Lui care distruge lupii și leii care ar devora turma, este puterea Sa de a hrăni turma și de a duce oile la pășuni verzi. E ciudat că atât de mulți predicatori ai evangheliei au atât de puțin de spus despre venirea Domnului, venire ce conține atât de multă mângâiere pentru poporul lui Dumnezeu!

Există în această lecție o instruire valoroasă despre întoarcerea lui Israel. Isus este păstorul lui Israel și când va veni a doua oară, „cu putere și mare slavă”, El vine ca un păstor. Atunci își va strânge El tot poporul – turma care a fost risipită și sfâșiată – „și le va duce în țara lor și le va hrăni pe munții lui Israel lângă râuri.” Când a fost aici prima dată, El a spus că a venit să caute și să mântuie ce era pierdut și, de asemenea, a declarat că nu a fost trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel. Ei erau cei pe care venise să îi salveze. Dar toți știm că nu a fost încă nicio strângere a lui Israel. Oile pierdute nu au fost încă strânse laolaltă în țara lor. Mai mult, El însuși ne spune că la a doua Sa venire va spune: „Strângeți-i pe sfinții Mei la Mine.” Atunci va strânge El oile Sale din toate țările în care au fost risipite (compară Ezechiel 34 și Matei 24:30). Atunci va fi o turmă și un Păstor (Ezechiel 34:22-31; Ioan 10:16). Acea turmă va fi turma lui Israel, căci toți cei salvați vor constitui Israelul lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel descrie venirea Domnului în slavă, când morții vor fi înviați și cei vii vor fi strânși laolaltă în nori ca să Îl întâlnească pe Domnul în văzduh, astfel fiind pentru totdeauna cu El și spune: „Mângâiați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte.” Aceasta este mângâiere pentru cei care

plâng din cauza despărțirii de prietenii care au fost puși în mormântul întunecat. Ei nu trebuie să sufere ca cei care nu au speranță, căci „cel neprihănit are speranță în moartea lui”. Dar aceasta nu este toată mângâierea din această declarație. Este aceeași mângâiere despre care Domnul le spune slujitorilor Săi, în capitolul 40 din Isaia, să o dea poporului Său. Este mângâierea evangheliei salvării din păcat. Observă: când Hristos va veni cu sunetul trâmbiței lui Dumnezeu, toți sfinții lui Dumnezeu, atât cei adormiți cât și cei treji, vor fi schimbați. Într-o clipită va avea loc schimbarea din ceea ce este muritor și supus putrezirii în neputrezire. Atunci tuturor li se vor da trupuri incapabile de boală sau degradare. Ce schimbare minunată va fi atunci! Dar fii atent: această schimbare a trupurilor noastre este „după lucrarea prin care este capabil, chiar să supună toate lucrurile pentru El”. Noi suntem rebeli prin natură, iar mințile noastre nu sunt supuse legii lui Dumnezeu, „nici nu poate fi” (Romani 8:7). Dar El poate să ne schimbe mințile, dându-ne o nouă minte și o nouă natură, așa încât să fim supuși Lui și să avem plăcere în legea Domnului. Iar puterea Sa de a face aceasta este în conformitate cu puterea prin care, în cele din urmă, va schimba trupurile noastre din putrezire în neputrezire. Și observă că schimbarea se va face într-un moment, într-o clipită. Domnul este capabil să facă lucruri miraculoase într-un timp foarte scurt. Prin urmare, putem ști că, dacă suntem dispuși, El poate într-o clipă să efectueze această minunată schimbare în natura noastră. Nu merită să avem o credință a învierii morților? Nu există o mare mângâiere în cunoașterea venirii Domnului? Toate

acestea vor avea loc în mod sigur, căci gura Domnului a vorbit. De aceea, nu te teme!

The Present Truth, 14 septembrie 1899

39. Dumnezeu tare

Isaia 40:12-24:

¹²Cine a măsurat apele în căușul mâinii Lui și a pus hotar cerurilor cu palma Sa, și a strâns țărâna pământului într-o treime și a cântărit munții și dealurile într-o balanță? ¹³Cine a condus Spiritul lui Iehova și L-a informat, ca un sfătuitor al Lui? ¹⁴Pe cine a consultat El ca să Îl instruiască și să Îl învețe calea judecății, ca să-I ofere știința, și să Îl informeze pe calea priceperii? ¹⁵Iată, națiunile sunt ca o picătură dintr-o găleată, ca praful de pe o balanță, așa vor fi considerate. Iată, El ia insulele ca pe un atom. ¹⁶Libanul nu este de ajuns pentru foc, nici animalele lui pentru arderile de tot. ¹⁷Toate națiunile sunt ca un nimic înaintea Lui. Sunt considerate de El mai puțin decât nimic, deșertăciune. ¹⁸Cu cine veți asemena, deci, pe Dumnezeu? Și ce model de asemănare veți pregăti pentru El? ¹⁹Olarul toarnă o imagine și fierarul o învelește cu plăci de aur și realizează pentru el lanțuri de argint. ²⁰Cel care nu își permite o ofrandă costisitoare, alege o bucată de lemn care nu va putrezi, caută un meșter priceput pentru a înălța o imagine care nu va fi mișcată. ²¹Nu știți? Nu auziți? Nu vi s-a declarat de la început? Nu ați înțeles de la întemeierea pământului? ²²El este Cel care stă pe cercul pământului și față de care, locuitorii pământului

sunt ca lăcustele, care a întins cerurile ca o învelitoare subțire și le-a extins ca un cort în care să se locuiască. ²³Care îi face pe prinți de nimic, care face din judecătorii pământului doar o deșertăciune. ²⁴Da, nu vor lăsa nicio plantă în urma lor, nu vor fi semănați, tulpina lor nu își va întinde rădăcinile în pământ. Dacă El ar sufla asupra lor, s-ar veșteji instantaneu, iar vârtejul de vânt i-ar lua ca pe miriște.

Psalmistul cânta: „Ajutorul nostru este în numele Domnului care a făcut cerul și pământul” (Psalmii 124:8). În contrast cu zeii păgânilor, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să miroase, nici să vorbească, nici să umble și care trebuie purtați, este Dumnezeu nostru care este în ceruri, care „a făcut tot ce I-a plăcut” (Psalmii 115:3). Când a căutat ajutor la Domnul în timpul unui mare pericol, regele Iosafat a spus: „Nu ești Tu Dumnezeu în cer? Nu stăpânești Tu peste toate împărățiile păgânilor? Și nu sunt în mâna Ta puterea și tăria așa încât nimeni nu ți se poate împotrivi?” (2 Cronici 20:6). Aceasta a fost mângâierea lui. Dumnezeu este în ceruri, mai presus de toate, creatorul și susținătorul tuturor lucrurilor. Această realitate este cea care ne dă nouă încredere puternică în a veni la El pentru a fi ajutați la vreme de nevoie. În această lecție avem evidențiate totala nimicnicie și neputință a omului și infinita măreție și putere a lui Dumnezeu. Aceasta este solia specială pentru ultimele zile. Omul este nimic. Dumnezeu este totul.

El „a măsurat apele în căușul mâinii Lui”. Gândește-te la toate apele de pe fața pământului și de sub pământ, precum și la oceanele de apă din cer – toate ținute în căușul mâinii

lui Dumnezeu. Când citim aceste versete, aproape întotdeauna ne gândim numai la oceanele și mările de pe acest pământ. Ei bine, este mare lucru că Dumnezeu le ține în mână, dar când ne gândim la extinderea apelor din ceruri, primim o și mai cuprinzătoare idee despre puterea Lui. Un nor de ploaie capabil să trimită o revărsare de apă de adâncimea unui inch [2,54 cm] peste suprafața Londrei, ar cântări în jur de un milion de tone. Ce masă și greutate de apă de neconceput plutește, deci, deasupra capetelor noastre, așteptând porunca lui Dumnezeu de a cădea pe pământ! „El pune apele la un loc într-un nor gros, iar norul nu se sparge sub ele.” (Iov 26:8). Toate acestea sunt adunate în căușul mâinii Lui. Având acest lucru în minte, câtă mângâiere există în cuvintele lui Hristos, care vine ca un păstor, strângând mieii cu brațul Său. „Oile Mele ascultă glasul Meu, iar Eu le cunosc și ele Mă urmează. Eu le dau viață veșnică. Nu vor pieri niciodată și nimeni nu le smulge din mâna Mea. Tatăl Meu care Mi le-a dat Mie, este mai mare decât toți, și nimeni nu le va smulge din mâna Tatălui. Eu și Tatăl suntem una” (Ioan 10:27-30). Cu ce încredere se poate odihni poporul lui Dumnezeu în acea mână puternică!

„Mână care a adus creația la existență, Îi va păzi bine pe copiii Săi.”

De asemenea, El a întins cerurile cu palma Sa. Fă legătura între acest lucru și faptul că El ține apele în căușul mâinii Lui. Ai fost vreodată pe ocean în timpul unei furtuni, când marele vapor cu aburi, cea mai puternică invenție a puterii și dibăciei omului, nu este decât jucăria valurilor? Dacă vei fi vreodată într-un asemenea loc și vei simți teama,

mângâie-te strângând toată apa pe care poți să o ți în căușul mâinii tale observând ce cantitate nesemnificativă este. Poți să-ți miști mâna și astfel să agiți suprafața apei, dar mișcarea este neînsemnată. Ei bine, aceea reprezintă mărimea oceanului și extinderea furtunii în ochii lui Dumnezeu. Nu, defapt nu reprezintă mărimea oceanului, pentru că nu ești decât pe o mică porțiune din apele pe care El le măsoară în căușul mâinii Lui. Acest gând îți va da mângâiere și pace. Și apoi, chiar dacă ar permite ca barca și tot ce este la bordul ei să se ducă la fund, tot în căușul mâinii Lui ai fi. Nimic nu te poate smulge din ascunzătoarea aceea sigură.

Ce întrebări zguduitoare sunt puse în versetele 13 și 14! Cine este cel care s-ar putea purta ca un sfătuitor al Domnului? Pe cine ar putea El să consulte în facerea pământului și a cerurilor? Când ne gândim la cerurile lui Dumnezeu, la luna și stelele pe care degetele Lui le-a făcut, nu putem decât să spunem: „Ce este omul ca să Te gândești la el? Și fiul omului, ca să Îl bagi în seamă?” (Psalmii 8:3-4). Nu sunt suficient de mari pentru a-i lua în seamă în comparație cu lucrările mâinilor lui Dumnezeu, cu atât mai puțin ca să fie consultați în crearea lor. Cu siguranță este foarte potrivit ca omul să tacă înaintea Domnului și să asculte atunci când El vorbește.

Dar omul mândru nu este dispus să facă astfel. Dimpotrivă, el vrea să fie ascultat chiar pentru aceleași lucruri pe care le-a rostit Dumnezeu. Câți nu sunt cei care presupun că îl învață pe Dumnezeu știința. „Biblia – spun ei – nu este o autoritate în știință. Religia sfera ei este.” Dar religia este suma tuturor științelor. Evanghelia include toate științele și

doar din ea putem învăța adevărul exact al științei. Astfel, a-l cunoaște pe Dumnezeu este suma întregii înțelepciuni. „Înțeleptul să nu se laude în înțelepciunea lui”, ci doar în aceea că îl înțelege și îl cunoaște pe Dumnezeu (Ieremia 9:23-24). Dacă nu îl cunoaște pe Dumnezeu, nu are nimic cu care să se laude, căci „Domnul cunoaște gândurile celui înțelept, știe că sunt deșarte” (1 Corinteni 3:20). Viața veșnică, mântuirea, nu este decât cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos pe care l-a trimis El (Ioan 17:3). Astfel vedem că toată știința este în viața veșnică. Biblia este în mod special o carte de știință. Desigur, ea nu se ocupă de toate numele imposibil de pronunțat și de clasificările fără sfârșit cu care așa-ziii oameni de știință au plăcerea să îi încurce pe neinițiați, ci ea dă rațiunea și originea tuturor lucrurilor. Îl duce pe om într-un tărâm al realității lucrurilor pe care oamenii de știință lăudăroși nu și le pot decât imagina. Ea dă cunoștință precisă acolo unde cărțile științei omenești furnizează doar teorii. Să fie stabilit ca un adevăr: cuvântul lui Dumnezeu este adevărat de la început. El nu a amestecat adevăruri veșnice cu greșeli pe care omul neînsemnat trebuie să le rectifice.

În una din lecțiile noastre precedente am citit: „Încetați să vă încredeți în om, a cărui suflare este în nările lui, căci ce preț are el?” (Isaia 2:22). Ca să ai o idee corectă despre micimea omului, mergi la o fântână sau la un râu și coboară o găleată pentru apă. Ump-le-o până la refuz și apoi trage-o cu atenție. Să nu verși nimic! Vei observa, însă, că în ciuda grijii tale, unele picături cad din găleată în timp ce este ridicată. Și ce-i cu ele? Găleata este plină și nimeni nu bagă

de seamă puținele picături ce cad de pe margini când este ridicată. Numai una din acele câteva picături nebăgate în seamă reprezintă, nu numai un om, ci „națiunile”! „Toate națiunile sunt ca un nimic înaintea Sa, sunt considerate de El mai puțin decât nimic, deșertăciune.” Ce îngâmfare e din partea unuia din acești oameni să creadă că Îl poate corecta pe Făcător în materie de știință! Prin faptul că omul este așa de îngâmfat, nu arată el că este foarte deficient în adevărata știință? Că nu are niciun simț adecvat al măreției creației lui Dumnezeu și, în consecință, a măreției înțelepciunii lui Dumnezeu? Și atunci, cum poate un om să se dea drept om de știință dacă nu știe nimic despre creație?

Oamenii sunt obișnuiți să vorbească cu ușurință despre învățătura celor din vechime, în special cu privire la ceea ce este cunoscut ca „știință”, deși cuvântul „știință” cuprinde, de fapt, toate învățăturile, de vreme ce înseamnă cunoaștere. Motivul pentru care învățăturile celor din vechime sunt luate în considerare atât de puțin, este că multe din teoriile lor referitoare la natură, sunt cunoscute acum ca neavând niciun sens. Dar oamenii uită că același lucru se poate spune despre teoriile pe care oamenii de știință le-au susținut doar cu câțiva ani în urmă. Teoriile pe care oamenii le susțin astăzi sunt doar teorii și nimeni nu știe mai bine ca acei oameni că peste câțiva ani aceste teorii vor da locul altora. Prin urmare, în această privință oamenii din vechime sunt la fel de demodați cum sunt oamenii de astăzi. Dar în toate chestiunile de știință practică, cei din vechime sunt egali, dacă nu chiar superiori celor din generația prezentă. Ei erau maeștri în arta construcției. În „artele frumoase”, în

literatură, lucrările lor servesc ca modele pentru studenții de azi. Astfel, vedem că în acuitatea percepției și în gradul intelectual egalează pe oricine. Totuși, aceiași oameni au făcut idoli din lemn și metal. Ei știau bine că aceste lucruri nu erau Dumnezeu, dar erau făcute ca o asemănare a lui Dumnezeu. Gândește-te la nebunia de a face o imagine din lemn ca asemănare a lui Dumnezeu care este atât de mare încât pădurile Libanului și toate animalele nu sunt suficiente pentru a realiza o jertfă pentru El. Prinții pământului sunt ca un nimic pentru El și toată înțelepciunea judecătorilor pământului ca murmurările unui idiot, în comparație cu înțelepciunea lui Dumnezeu. Dacă suflă El peste ei, instantaneu se veștejesc și vântul îi va duce departe ca pleava vara, așa încât nu se mai găsește loc pentru ei (vezi Daniel 2:35).

De ce ne spune Domnul toate aceste lucruri? Pentru a ne umili, pentru a ne ironiza de propria noastră micime în comparație cu a Lui? În niciun caz. El nu vrea să ne descurajăm. Dar acestea sunt realități și nu pot fi altfel de cum sunt. Amintește-ți că Dumnezeu nu este ca omul care are un simț exagerat despre importanța proprie și care se uită cu dispreț la aceia pe care și-i imaginează ca fiind inferiori Lui. Departe de El acest gând. Domnul este măreț și nu poate fi altfel de cum este. Relația care există între Dumnezeu și om, prezentată aici, este exact cea reală și nu poate fi diferită. El este infinit mai mare decât omul, totuși El nu îl disprețuiește pe om din această cauză. „Chiar dacă Domnul este înalt, El are considerație față de cel umil” (Psalmii 138:6). Atât de multă considerație are El pentru om

încât S-a dat pe Sine însuși ca să îl răscumpere. S-a dat pe Sine pentru noi, nu pentru ceea ce suntem, ci pentru ceea ce este El în stare să facă din noi. Să presupunem că nu suntem altceva decât nimic. Dumnezeu este capabil să creeze ce nu este și să aducă la nimic ceea ce este (1 Corinteni 1:28). El ne spune aceste lucruri ca să știm cât de ușor poate să facă El ce vrea cu noi. Iar aceasta este pentru mângâierea noastră. Ce Dumnezeu este ca Dumnezeul nostru?

The Present Truth, 21 septembrie 1899

40. Tărie pentru cei neajutorați

Isaia 40:25-31:

²⁵Deci, cu cine Mă veți asemăna? Și cu cine voi fi comparat? Spune Cel sfânt. ²⁶Înălțați-vă ochii spre înalt și vedeți, cine a creat toate acestea? El a întins oștirea lor după număr. El le cheamă pe toate pe nume. Prin măreția tăriei Lui și prin grandoarea puterii Lui, nici una nu eșuează să apară. ²⁷Atunci de ce spui tu, o, Iacov, și de ce vorbești așa tu, o, Israel: calea mea este ascunsă de Iehova și cauza mea trece nebăgată în seamă de Dumnezeul meu? ²⁸Nu ai știut, nu ai auzit, că Iehova este Dumnezeul cel veșnic, creatorul hotarelor pământului? Că nu slăbește, nici nu obosește, și că priceperea Lui este de nepătruns? ²⁹El dă tărie celui slab, iar celui infirm îi înmulțește forța. ³⁰Tinerii slăbesc și obolesc, iar tinerii aleși se împiedică și cad. ³¹Dar cei care se încred în Iehova vor strânge tărie nouă. Ei își vor înnoi penele

precum vulturul care și le schimbă. Ei vor alerga și nu vor obosi, vor merge înainte și nu vor slăbi.

Chiar în versetele precedente din acestui capitol avem o prezentare vie a slăbiciunii și lipsei de semnificație a omului. În comparație cu Dumnezeu, el este mai puțin decât nimic, deșertăciune. Este numai goliciune. Toate națiunile laolaltă nu sunt decât ca praful fin de pe o balanță, care nu aduce nicio greutate perceptibilă vreunui obiect și care nu poate fi văzut pentru a fi periat. O suflare de la Dumnezeu ar împrăștia toată rasa. Și totuși, chiar acești oameni își propun să facă dumnezei pentru ei înșiși, adică presupun că fac o asemănare a Dumnezeului din cer. Dar tot ce ar face omul nu este decât mai jos de el însuși, de aceea dumnezeii lui nu sunt nimic.

Cine poate face o asemănare a adevăratului Dumnezeu? Dumnezeu S-a manifestat copiilor lui Israel așa cum nu a mai făcut-o față de niciun alt popor (Deuteronomul 4:7), dar Moise, mărturisind despre timpul când Domnul a vorbit de pe muntele Sinai, a zis: „Ați auzit glasul cuvintelor, dar nu ați văzut nicio înfățișare, doar ați auzit un glas.” „Așa că băgați de seamă, pentru că nu ați văzut niciun fel de înfățișare în ziua când Domnul v-a vorbit la Horeb din mijlocul focului” (versetele 12, 15). Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu ca să poată face o asemănare a Lui. Orice imagine ar face cineva, presupunând astfel că este asemănarea lui Dumnezeu, nu reprezintă decât concepția lui despre puterea și atributele lui Dumnezeu. Dar dacă oamenii ar folosi rațiunea pe care Dumnezeu le-a dat-o și ar învăța chiar prima și cea mai simplă lecție din creație, ar vedea

imediat cât de imposibil este să faci vreo reprezentare a viului Dumnezeu. Cum s-ar putea face așa ceva când El este în toate lucrurile? El umple cerul și pământul. Fiecare lucru creat descoperă puterea Lui veșnică și divinitatea Sa. Fiecare nuanță a trandafirului sau a curcubeului arată puțin din frumusețea feței Sale. Pentru a obține o reprezentare a lui Dumnezeu, ar trebui ca cineva să strângă fiecare expresie separată a tăriei și frumuseții din întregul univers, și nici atunci nu va avea o reprezentare a lui Dumnezeu, pentru că ce ar avea el este mort, iar Dumnezeu este viața însăși. Nimeni nu poate face o imagine a vieții. Prin urmare, nu poate exista asemănare a lui Dumnezeu. Dumnezeu este, iar acesta este rezumatul întregii chestiuni. În afara Lui nu este nimic.

„Dar oamenii au nevoie de ceva pentru a-L păstra pe Dumnezeu în minte, ceva care să le ajute devoțiunea”, spun unii, pentru a scuza facerea de imagini ale Domnului. Foarte adevărat, și de vreme ce este așa, Dumnezeu S-a îngrijit de acest lucru. Credeți că Dumnezeu are nevoie să depindă de om pentru a face un memorial al Lui însuși? A fost Dumnezeu atât de neglijent încât a uitat o asemenea nevoie importantă a omenirii? Ce calomnie sunt la adresa lui Dumnezeu toate aceste „ajutoare pentru devoțiune”! Nu, înălță-ți ochii către ceruri și privește lucrarea degetelor lui Dumnezeu, luna și stele pe care le-a ordonat El și acolo întotdeauna vei avea un ajutor pentru devoțiunea ta. Cineva a spus că „un astronom necredincios trebuie să fie nebun”. De ce? Deoarece un om care își îndreaptă continuu ochii către ceruri și le explorează adâncimea, contemplându-le

frumusețea extraordinară, privind slava lui Dumnezeu pe care ele o declară, și cu toate acestea, nu se închină Creatorului lor, trebuie să fie lipsit de rațiune. Într-adevăr, așa este cu oricine nu se închină Dumnezeului cerului. Oricine nu îl recunoaște și nu se închină adevăratului Dumnezeu are mai puțină rațiune decât boul sau măgarul lui (Isaia 1:2-3). Mai mult decât atât, Dumnezeu ne-a dat Sabatul în care, într-un mod special, trebuie amintite lucrările mâinilor Sale. Lucrările create ale lui Dumnezeu sunt memorialele puterii și bunătății Lui, iar Sabatul, ultima zi a săptămânii, este lăsat pentru contemplarea lucrărilor creației, așa că nimeni nu are de ce să îl uite pe Dumnezeu. Dumnezeu a oferit o mulțime de ajutoare pentru devoțiune. Dacă toți ar păstra Sabatul lui Dumnezeu în adevăr, cunoștința slavei lui Dumnezeu ar acoperi pământul.

„O, Doamne Dumnezeul nostru, cât de minunat este numele Tău pe tot pământul! Ți-ai așezat slava în ceruri” (Psalmii 8:1). El „întinde oștirea lor după număr”. „El spune numărul stelelor, El le cheamă pe toate pe nume” (Psalmii 147:4). Câte sunt ele? Doar Dumnezeu știe. Uită-te în sus într-o noapte înstelată și te vei pierde încercând să le numeri, cu toate că vezi doar câteva din ele. Vizitează un observator și însoțitorul va întoarce uriașul telescop într-o parte a cerului în care ochii tăi nu văd nimic. Apoi privește și vei vedea roiuri de sori strălucind acolo unde părea că nu este decât spațiu gol. Și totuși nu ai epuizat toate posibilitățile, cu toate că, un asemenea gând, ca încercarea de a le număra, te va înnebuni. Nu putem vedea mai mult cu telescopul și atunci recurgem la fotografii. Vom face stelele să spună propria lor

poveste. O bucătică de metal sensibilă este expusă ore întregi și lumina, care este prea slabă pentru a putea fi luată în considerare chiar și cu telescopul, din cauza distanței infinite, se acumulează în mod gradat până ce face o pată minusculă. Acum, avem o fotografie a acelui spațiu care pare neocupat chiar și atunci când este văzut prin cel mai puternic telescop, și iată, există mii de pete, fiecare indicând prezența unei stele. Același lucru făcut în orice parte a cerului ar duce la același rezultat.

Astfel, vedem că stelele, să spunem, din sfera omului, adică stelele a căror existență omul este capabil să o detecteze, sunt de mii de ori mai multe în număr decât pot fi văzute cu ochiul liber. Dar nu am ajuns încă la sfârșit. Nu avem un motiv mai puternic să presupunem că am atins limita cu telescopul sau camera noastră, decât are un copil care spune că nu este nimic dincolo de orizont – că ochii lui au ajuns la capătul universului. Cu cât este mai puternic instrumentul cu care ne uităm spre ceruri, cu atât mai mare este sugestia adâncimilor infinite de dincolo. Așa că putem fi siguri că dacă am putea transporta telescopul și aparatul nostru de fotografiat la cea mai îndepărtată stea care ne-a dat o licărire a ei și putem privi pe aceeași direcție, am avea aceeași experiență, și tot așa la infinit. Suntem pe deplin pierduți în contemplarea unei asemenea creații infinite și nu putem decât să spunem: „O, Doamne, ce multe sunt lucrările Tale! Cu înțelepciune le-ai făcut pe toate!”

Acum avem o oarecare apreciere a expresiei „oștirea cerului”. „El întinde oștirea lor prin număr, El le cheamă pe toate pe nume.” Se spune că Cezar îi știa pe nume pe toți

oamenii ce erau sub comanda sa. Dacă este adevărat, aceea a fost o minunată realizare. Puțini oameni ar putea să rețină numele atâtor oameni. Totuși, nu erau decât câteva zeci de mii, în timp ce oștirea lui Dumnezeu reprezintă zeci de mii de miriade. Le putem asemăna cu o turmă vastă al cărei păstor este Dumnezeu. Precum păstorul răsăritean care își petrece toată viața cu turma sa, devenind atât de familiar cu ele încât le cunoaște pe fiecare, tot așa cunoaște și Dumnezeu numele fiecărei stele din turma Sa. Și așa cum păstorul, prin vegherea lui vigilentă și prin puterea lui împotriva animalelor sălbatice, păstrează în siguranță fiecare din oile sale, la fel Dumnezeu, prin puterea și înțelepciunea Sa, își păzește oștirea înstelată pentru ca niciuna să nu lipsească. Omul crede că lucrarea lui este mare, dar el nu are de-a face decât cu o foarte mică parte a acestui pământ. Comparată cu ceea ce putem vedea pe acest pământ, lucrarea omului este neînsemnată. Dar ce vom spune când luăm în considerare cerurile? Ce lucrare vastă, de neconceput, are Dumnezeu în mâinile Sale!

Iar Dumnezeu are în mod literal această lucrare în mâna Sa. El a întins cerurile cu palma Sa. Ele sunt lucrarea degetelor Lui. Ce ține toate aceste corpuri vaste la locul lor așa încât nu are loc nicio ciocnire, deși toate sunt în continuă mișcare? „Gravitația”, spun ei. Gândește-te la sistemul nostru solar, spre exemplu. Oamenii îl lasă pe Dumnezeu în afara socotelilor lor și vorbesc ca și cum forța exercitată ar fi inerentă corpurilor cerești. Soarele, spun ei, ține planetele pe orbitele lor. Foarte bine, știm că, de vreme ce puterea veșnică a lui Dumnezeu și divinitatea Sa sunt văzute în tot

ce a făcut El, există forță în soare și toate celelalte corpuri, dar să ne gândim suficient de mult ca să fim siguri că este numai puterea lui Dumnezeu. Privește la pământ învârtindu-se în jurul soarelui. Acum se îndepărtează cu o rapiditate extraordinară de soare. Celelalte planete îl atrag, ne spun ei. Foarte bine, de ce nu continuă? De ce se oprește în drumul lui și se întoarce înapoi spre soare? „O, soarele îl atrage!” Da, dar de ce nu îl ține soarele? El are la fel de multă putere când pământul se îndepărtează de el, ca atunci când se întoarce spre el. De ce i-a permis atunci să se îndepărteze de el atât de mult? Nu există alt răspuns la această întrebare decât afirmația că mâna lui Dumnezeu este peste lucrurile pe care le-a făcut. Prezența personală a lui Dumnezeu susține și controlează lucrările Sale. Faptul că astronomii pot calcula puterea relativă manifestată prin diversele corpuri cerești, așa încât la un moment dat îți pot spune când să te aștepți la vreo planetă sau stea să fie într-un anumit loc, nu distruge deloc adevărul că Dumnezeu este Cel care lucrează personal. Nu există forță oarbă. Există inteligență ce direcționează toată puterea. Dumnezeu nu S-a retras lăsându-și lucrările să își poarte singure de grijă. Curând ar fi haos dacă nu ar fi El. Nu, El însuși stă aproape și „susține toate lucrurile prin cuvântul puterii Lui”.

Care este deci concluzia? Este plângerea obișnuită că Dumnezeu are prea multe de îngrijit pentru a fi atent la micile noastre griji? O, nebunească și oarbă necredință! De ce îndepărtează oamenii în mod persistent mângâierea de la ei? „De ce spui tu, Iacov, și de ce vorbești tu, Israel, soarta mea este ascunsă de Domnul și judecata mea este nebăgată

în seamă de Dumnezeu meu? Nu știi? N-ai auzit că Dumnezeu cel veșnic, Iehova, creatorul marginilor pământului, nu slăbește, nici nu obosește? Priceperea Lui este nepătrunsă.” Dacă nu ai auzit, atunci ia seama la ceruri și învață. „Cine disprețuiește ziua lucrurilor mici?” Cu siguranță nu Dumnezeu, care îl avertizează pe om de o asemenea nebunie. Tocmai pentru că Dumnezeu este mare, este El capabil să țină cel mai exact raport al cazului tău. Niciun detaliu nu scapă atenției și grijii Lui. El care numără stelele, numără, de asemenea, perii capului tău (Matei 10:30). Să presupunem că este aici un mare matematician. Poate face cele mai grele calcule. Numerele mari sunt mânuite de el cu ușurință. Cineva întreabă: „Știe să numere? Știe că doi plus doi fac patru?” Ce întrebare prostească! Sigur că poate. „Ei bine, am crezut că este implicat în așa chestiuni mari încât nu poate fi deranjat de chestiuni așa mici.” Să ști ce este mai mare include ceea ce este mai mic. Puterea de a face lucruri mari implică puterea de a face ceea ce este cel mai mic. Cât de surprinși suntem să găsim un om mare al pământului, ignorant în niște lucruri foarte simple. „Este posibil să nu ști aceasta?” exclamăm cu uimire. Dar nimeni nu poate pune o asemenea întrebare în ceea ce-L privește pe Dumnezeu. Priceperea Lui nu poate fi pătrunsă. Nimeni nu poate ajunge la marginile ei ca să găsească ceva pe care El să nu-l știe. El locuiește în eternitate, așa că infinitul, fie că este infinitul mare sau infinitul mic, este în El. Toată puterea și înțelepciunea sunt ale Lui, căci El este creatorul a tot.

„El dă putere celui slab.” Toată aceasta contemplare a puterii lui Dumnezeu manifestată în ceruri, nu este decât o parte din mângâierea despre care Dumnezeu spune că trebuie să fie proclamată poporului Său. Cu puțin timp în urmă citeam că Dumnezeu spune numărul stelelor și le cheamă pe toate pe nume. Să citim acum legătura acestui lucru și să vedem de ce este afirmat. „Domnul zidește Ierusalimul, El îi strânge laolaltă pe exilații lui Israel. El îi vindecă pe cei cu inima zdrobită și le leagă rănilor. El spune numărul stelelor, El le cheamă pe toate pe număr. Măreț este Domnul nostru și cu multă putere. Priceperea Lui este infinită” (Psalmii 147:2-5). Astfel, toată această putere care se manifestă numărând, numind și susținând toate stelele nenumărabile, este puterea prin care Dumnezeu leagă rănilor poporului Său și îi vindecă pe cei cu inima zdrobită. Tandrețea Lui, când Se ocupă de cei răniți, este egală cu puterea Lui de a susține universul.

Proverbul păgân spune: „Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri.” Acesta este modul în care diavolul încearcă să îi descurajeze pe oameni. Toți oamenii sunt neajutorați și este un timp în viața fiecărui om când se simte fără absolut nicio putere. Dumnezeu ar vrea ca toți să ne simțim astfel mereu. Dar când oamenii se găsesc în această condiție, se gândesc la proverbul păgân și își pierd curajul. Adevărul este că Dumnezeu îi ajută pe cei care nu se pot ajuta singuri. „Când erați voi încă fără putere, Hristos, la vremea potrivită, a murit pentru cei nelegiuiți” (Romani 5:6). „Tăria Lui este făcută desăvârșită în slăbiciune” (2 Corinteni 12:9). El îi face pe oameni tari din slăbiciunea lor (Evrei 11:34). „El dă

tărie celui slab și celor care nu au putere le mărește tăria.” El mărește forța celor care sunt fără putere. El face aceasta dându-li-se pe Sine. „Dumnezeu este Cel care lucrează în voi, atât voința cât și înfăptuirea, după buna Sa plăcere!” Gândește-te la aceasta! Chiar aceeași putere care este descoperită în ceruri, călăuzind toate planetele și stelele în cursul lor, este puterea care lucrează în noi! Toată puterea revelată de ceruri este pentru noi. Acest lucru este arătat de faptul că „El S-a dat pe Sine însuși pentru noi”. El S-a pus în joc pe Sine pentru salvarea noastră. Dar datorită Lui există universul. Puterea care este văzută în toată creația este puterea Lui, este El însuși la lucru. Prin urmare, când ni Se dă nouă pe El însuși, ne dă toată puterea din univers. Nu merită să ne uităm în sus? Vrei vreun „ajutor pentru devoțiune” și altceva să pună inimă în voi? Atunci privește în sus!

Tineretea este sinonimul tăriei și rezistenței. Totuși, „tinerii vor slăbi și vor obosi, bărbații tineri vor cădea cu totul”. Există o limită în rezistența tinereții. Mai mult, vârsta trece chiar și peste tinerețe și o dată cu ea vine slăbiciunea și debilitatea. „Dar cei care Îl așteaptă pe Domnul își vor reînnoi puterea.” Observă contrastul implicat între tinerețe și vârstă. Tinerii pot slăbi, dar cei care așteaptă pe Domnul, oricât de bătrâni ar fi, își vor reînnoi puterea. Dumnezeu dă tuturor celor ce se încred în El viață veșnică, aceasta înseamnă că cei care se încred în El primesc beneficiul ei, iar caracteristica vieții veșnice este tinerețea. Se reînnoiește pe sine. „Cei sădiți în casa Domnului vor înflori în curțile Dumnezeului nostru. Ei vor aduce roade și la bătrânețe, vor

fi grași și înfloritori ca să arate că Domnul este drept. El este Stânca mea, iar în El nu este nicio nedreptate” (Psalmii 92:13-15). În aceasta constă minunea vieții. Cei care Îl așteaptă pe Domnul, Îl recunosc în toate căile lor, depinzând de El, primind provizii proaspete din mâna Lui, zilnic. El le arată calea vieții și îi conduce pe ea. El le arată cum să trăiască – cum să mănânce și să bea într-un mod corect pentru a-și reînnoi viața. „Evlavia este folositoare pentru toate lucrurile, având făgăduința vieții de acum și a celei care va veni” (1 Timotei 4:8). Există posibilități minunate în viața creștină pe care niciun om din generația aceasta încă nu le-a pătruns cu mintea. Cine sunt cei care Îi vor permite lui Dumnezeu să demonstreze în trupurile lor ceea ce poate să facă cu acei care se încred în El?

The Present Truth, 28 septembrie 1899

41. Marele caz judecat

Apocalipsa 14:6:

Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui. Și închinați-vă Celui ce a făcut cerul, pământul, marea și izvoarele apelor.

Isaia 41:1:

Tăceți înaintea Lui, insulelor, iar popoarele să își înnoiască tăria. Să se apropie, apoi să vorbească. Să ne apropiem împreună la judecată.

Isaia 41:21-23:

²¹Prezentați-vă cauza, spune Domnul, aduceți-vă motivele voastre puternice, spune Regele lui Iacov. ²²Să le aducă și să vedem ce se va întâmpla. Să arate lucrurile de dinainte, care sunt ele, ca să le putem analiza și să cunoaștem sfârșitul lor sau să ne spună lucrurile ce vor veni. ²³Arătați-ne lucrurile care au să se întâmple de aici înainte, ca să știm că sunteți dumnezei. Da, faceți bine sau rău, ca să fim consternați și să le privim împreună.

Isaia 43:9-12:

⁹Toate națiunile să se strângă laolaltă și să se adune popoarele. Cine dintre ei poate face cunoscut acest lucru și să ne arate lucrurile dinainte? Să își aducă mărturia ca să fie îndreptățiți, sau să audă și să spună: este adevăr. ¹⁰Voi sunteți martorii Mei, spune Domnul, și Robul Meu pe care l-am ales, ca să știți și să Mă credeți și să înțelegeți că Eu sunt Acela. Înainte de Mine nu a fost format niciun dumnezeu și nici după Mine nu va fi. ¹¹Eu, chiar Eu, sunt Domnul și în afară de Mine nu este niciun mântuitor. ¹²Eu am declarat și am mântuit și am arătat când nu era niciun dumnezeu străin printre voi. De aceea, voi sunteți martorii Mei, spune Domnul, că Eu sunt Dumnezeu.

Psalmi 51:3-4:

³Îmi recunosc fărădelegea și păcatul este înaintea mea. ⁴Împotriva Ta, numai împotriva Ta, am păcătuit și am făcut acest rău în ochii Tăi, ca să fii îndreptățit când vorbești și să fii corect când judeci.

Romani 3:4:

Dumnezeu să fie adevărat și fiecare om un mincinos, după cum este scris: Ca să fii îndreptățit în cuvintele Tale și să învingi când ești judecat.

Isaia 41:28:

M-am uitat și nu era niciun om, nici între ei, nu era niciun sfătuitor ca atunci când îi întreb, să îmi răspundă un cuvânt.

Romani 3:19:

Acum știți că tot ce spune legea spune celor ce sunt sub lege, pentru ca orice gură să fie oprită și toată lumea să devină vinovată înaintea lui Dumnezeu.

Isaia 1:18:

Veniți acum și să raționăm [literal: să mergem la judecată] împreună, spune Domnul. Chiar dacă păcatele voastre ar fi precum stacojiul, vor fi albe ca zăpada. Chiar dacă vor fi roșii ca purpura, vor deveni ca lâna.

1 Ioan 1:9:

Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire.

Isaia 42:21:

Domnul este mulțumit de dragul neprihănirii Sale. El va mări legea și o va face onorabilă.

Isaia 43:25-26:

²⁵Eu, Eu sunt Cel care îți șterg fărădelegea de dragul Meu și nu Îmi voi aminti de păcatele tale. ²⁶Amintește-ți de Mine, să pledăm împreună, declară tu ca să fii îndreptățit.

Isaia 45:22-25:

²²Priviți la Mine și fiți salvați, toate marginile pământului. Căci Eu sunt Dumnezeu și nu este altul. ²³Am jurat pe Mine însumi, cuvântul a ieșit din gura Mea în neprihănire și nu se va întoarce, pentru ca înaintea Mea orice genunchi să se plece, fiecare limbă să jure. ²⁴Cu siguranță, va spune unul, în Domnul am neprihănirea și puterea, iar toți cei ce sunt mâniați împotriva Lui vor fi rușinați. ²⁵În Domnul va fi îndreptățită toată sămânța lui Israel și se va slăvi.

Romani 14:10-11:

¹⁰De ce îl judeci tu pe fratele tău? Sau de ce îl faci de nimic pe fratele tău? Căci cu toții vom sta înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. ¹¹Căci este scris: Cât trăiesc, spune Domnul, fiecare genunchi se va pleca înaintea Mea și fiecare limbă va mărturisi lui Dumnezeu.

Înainte să înaintăm în studiul nostru consecutiv al cărții lui Isaia este necesar să avem o privire generală a principalelor trăsături ale capitolelor care urmează, de vreme ce au o legătură așa apropiată între ele și sunt atât de consacrate unui singur gând principal, căci nu vom câștiga forța lor deplină dacă înaintăm studiind porțiuni mici fără să avem mai întâi marea temă în minte.

Toată cartea lui Isaia este consacrată unui mare scop, și anume, acela de a arăta cine este Dumnezeu. Amintește-ți

cuvintele de deschidere ale profeției, în care Dumnezeu face un contrast între poporul Său și animalele care își cunosc stăpânul, în timp ce poporul Lui nu Îl cunoaște. De vreme ce profetul este trimis acelora care, prin lipsa lor de considerație, nu îl cunosc pe Dumnezeu, este evident că el trebuie să aibă misiunea de a-L face cunoscut pe Dumnezeu în cel mai clar mod posibil și de a aduce cele mai izbitoare dovezi ale existenței și caracterului Său. Studentul să observe în mod special apariția frecventă a afirmației: „Eu sunt Dumnezeu”, și contrastul continuu dintre adevăratul Dumnezeu și zeii păgânilor.

Cartea lui Isaia, mai mult decât oricare alta, se bazează pe ideea unui caz în judecată. Când cineva a înțeles faptul că întregul univers este un mare tribunal în care este în mod continuu prezentat un caz și că Dumnezeu, îngerii buni și răi și toată omenirea sunt implicați în el, profeția lui Isaia și într-adevăr toată Biblia, poate fi citită cu mai multă plăcere și folos decât înainte.

Majoritatea persoanelor cred că judecata este, fără îndoială, timpul când Domnul stabilește cine este și cine nu este demn să intre în cer. Ei își imaginează toți oamenii pământului adunați în jurul tronului, unde va avea loc o examinare, iar caracterele tuturor oamenilor trec pe dinaintea lor. Dar o asemenea idee cu greu justifică omnisciența lui Dumnezeu. El nu are nevoie să studieze caracterul pentru a discerne care este dispoziția cuiva. Nu este necesar să studieze nimic. El nu are nevoie să ceară informații într-un caz și să examineze martori, așa cum fac oamenii, pentru a cunoaște faptele. „Ochii Domnului sunt în fiecare loc, privind binele și răul”

(Proverbele 15:3). „Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai ascuțit decât o sabie cu două tăișuri, pătrunzând până acolo că desparte sufletul și spiritul, încheieturile și măduva, și este rapid pentru a discerne intențiile și gândurile inimii” (Evrei 4:12). Când Isus era aici, pe pământ, „El îi cunoștea pe toți oamenii și nu avea nevoie să-i facă cineva mărturisiri despre oameni pentru că El știa ce este în om” (Ioan 2:24-25). De aceea, Domnul nu are nevoie, așa cum are omul, de un timp în care să își facă socotelile, pentru că la El socoteala este mereu ținută. Raportul exact al fiecărei persoane vii, fiecare faptă și fiecare gând al fiecărei persoane care a trăit vreodată pe acest pământ ar putea fi în orice moment prezentate de Domnul, care trăiește în eternitate și care umple cerul și pământul. De aceea, este evident că judecata din ultima zi nu are scopul de a-L ajuta pe Dumnezeu să ia o decizie referitoare la vrednicia sau nevrednicia unei persoane. Nu-I va descoperi Domnului nici măcar un singur lucru pe care El să nu îl știe dinainte. Într-adevăr, Domnul însuși va descoperi lucrurile ascunse ale întunericului și va descoperi sfaturile inimii.

În loc să fie pentru scopul de a descoperi toate detaliile din viețile oamenilor lui Dumnezeu, așa cum presupun mulți, judecata are scopul de a le revela oamenilor propriul lor sine și pentru a le face lor cunoscut fiecare detaliu din viața lui Dumnezeu. Două texte care sunt citate la începutul acestei lecții vor arăta mai clar acest lucru. Compară Psalmii 51:3-4 cu Romani 3:4. În primul exemplu, este afirmat că Dumnezeu va fi îndreptățit când va vorbi și va fi drept atunci

când judecă. În al doilea, care este o citare a primului, este afirmat că va fi îndreptățit în cuvintele Lui și va birui atunci când va fi judecat. De vreme ce ultimul nu este decât o repetiție a primului, și aceasta tot prin Spirit, putem fi siguri că amândouă înseamnă exact același lucru. Astfel învățăm că, atunci când Dumnezeu judecă, El însuși este judecat. Rezultatul va fi că va câștiga cazul și va fi îndreptățit.

Ultimul cuvânt, „îndreptățit”, ne atrage atenția la punctele cazului. Chiar de la început, caracterul lui Dumnezeu a fost adus în discuție. Satana și urmașii lui au căutat să își justifice rebeliunea lor împotriva lui Dumnezeu, acuzându-L de nedreptate, indiferență față de bunăstarea supușilor Săi, de cruzime și despotism aspru. Vedem toate acestea prezentate în ispita cu care Satana a indus-o pe Eva să ia din fructul oprit. Ebraica din cuvintele redată în Geneza 3:1: „Da, a zis Dumnezeu, să nu mâncați din orice pom din grădină?” nu este deloc exprimată pe deplin prin această traducere. Întrebarea șarpelui este însoțită de un râs ascuns, o bănuială disprețuitoare ca și cum ar spune: „Chiar a zis Dumnezeu să nu mâncați din orice pom din grădină?” Ispititorul sugera îndoiala că nici măcar Dumnezeu nu ar fi capabil de a face un lucru atât de rău, astfel implantând foarte dibaci în mintea Evei ideea că i se făcea o nedreptate. Apoi, când ea a repetat interdicția, șarpele a venit mai îndrăzneț și a spus: „Cu siguranță nu veți muri, pentru că Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el ochii voștri vor fi deschiși și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.” A făcut-o să creadă că Dumnezeu i-a înșelat spunându-le că vor muri dacă mănâncă din pom și că le-a spus povestea aceasta doar ca să

îi înspăimânte să se depărteze de el, deoarece știa că dacă vor mânca vor fi egali cu El și astfel El și-ar fi pierdut prestigiul și autoritatea asupra lor. Insinuând că Dumnezeu s-ar înălța pe seama lor, vrăjmașul a făcut-o să se simtă abuzată și să își imagineze că a găsit un prieten în șarpe care o va ajuta să își asigure drepturile. Din acea zi până în prezent, Dumnezeu a fost calomniat și înțeles greșit în mod intenționat. Acuzația de nedreptate lui Satana a fost repetată de oameni, iar insinuările lui au pătruns atât de adânc în mințile celor din lume, încât nu pare un lucru înspăimântător nici pentru urmașii Domnului să pună la îndoială relațiile Lui cu ei. Fiecare îndoială nu este decât ecoul cuvintelor cu care Satana i-a ispitit pe primii noștri părinți să păcătuiască.

Cine nu a auzit că Dumnezeu este acuzat de toată mizeria și păcatul din lume? Deoarece Dumnezeu este atotputernic, oamenii spun că este responsabil de toată ticăloșia. Ori dacă se pretinde că nu este responsabil de aceasta, atunci spun că este slab, și în orice caz, ei fac din prezența păcatelor și a mizeriei, greșeala lui Dumnezeu. Spiritul lui Satana, prințul puterii văzduhului, lucrează în copiii neascultării (Efeseni 2:2) și este unul dintre cele mai grele lucruri din lume să convingi pe cineva că Dumnezeu este iubire. Încrederea absolută în Dumnezeu ca într-un tată sensibil, iubitor este un lucru foarte rar, până într-acolo încât cei care se încred în El pentru orice detaliu al vieții sunt considerați puțin nebuni și nepotriviți pentru viața practică.

Prin urmare, caracterul lui Dumnezeu este judecat. Dumnezeu cheamă oamenii să vină la tribunal și să își dovedească acuzațiile împotriva Lui și singura Lui apărare

este descoperirea Lui însuși – prezentarea întregii Lui vieți înaintea lor. În Isaia 1:18, unde este scris: „Veniți acum să judecăm împreună”, redarea din ebraică este în mod literal aceasta: „Veniți acum să mergem la judecată împreună, spune Domnul.” El a fost acuzat de nedreptate, iar poporul Său ia această acuzație ca o scuză pentru a Se întoarce de la El. Dar Dumnezeu își sprijină cazul pe faptul că iartă păcatele și curăță de orice nelegiuire. El este credincios și drept să ne ierte păcatele și va face aceasta chiar dacă ele ar fi ca purpura. „El S-a arătat ca să ia păcatele noastre și în El nu este păcat” (1 Ioan 3:5). El nu a comis niciodată un păcat și nu este responsabil pentru păcat, totuși El îl ia asupra Sa pentru ca el și toate consecințele sale să fie îndepărtate pentru totdeauna. Judecata are scopul de a face acest lucru clar înaintea întregului univers și când aceasta se va întâmpla, fiecare gură va fi oprită.

Procesul este acum în desfășurare. Judecata va fi doar rezumatul. Judecata nu va descoperi noi elemente pe care oamenii nu le pot învăța acum, căci altfel ar părea că nu toți oamenii au avut o șansă corectă. În timpul prezent, în timp ce cazul este înaintea juriului, compus din toate creaturile, Dumnezeu oferă o revelație perfectă și deplină a Lui însuși și a caracterului Său, manifestându-Se în toate lucrurile pe care le-a făcut pentru beneficiul omenirii, dar în special în Isus Hristos pe care L-a trimis. Niciun om nu are de ce să fie ignorant în ceea ce privește adevăratul caracter al lui Dumnezeu. Chiar cei mai degradați păgâni sunt „fără scuză” (Romani 1:18-20). Când, la judecată, oamenii vor fi făcuți să vadă lucrurile față de care și-au închis ochii în mod

intenționat pentru atât de mult timp, când tot ce a fost făcut de oameni și de Dumnezeu pentru oameni de la creație, și chiar îndurătoarea asigurare a lui Dumnezeu pentru oameni înainte de creația lumii și motivația ce a stat la baza tuturor actelor ce au fost vreodată comise, vor fi prezentate înaintea universului, nu se va găsi niciun suflet, indiferent cât e de răutăcios sau malițios, care să își deschidă gura să spună vreun cuvânt împotriva iubirii și a dreptății Creatorului și Răscumpărătorului. Toți vor fi constrânși prin dovezi ce nu pot fi evitate, să își mărturisească vina înaintea lui Dumnezeu și să își plece genunchii ca semn al dreptului Său de a governa. Satana însuși va fi, în cele din urmă, forțat de puterea iubirii să recunoască faptul că „Domnul este neprihănit în toate căile Sale și sfânt în toate lucrările Sale” (Psalmii 145:17).

Cineva ar putea întreba acum: „Vor fi toți salvați?” Nicidecum! Mărturisirea celor răi va veni prea târziu ca să le fie socotită ca neprihănire. Cei care vor mărturisi atunci, pentru prima dată, iubirea și neprihănirea lui Dumnezeu nu vor fi mișcați de credință. Chiar dacă vor recunoaște că Dumnezeu este bun, nu vor avea nicio iubire pentru El. Dacă timpul lor de probă ar continua, ei ar urma același curs al păcatului. Ei iubesc mai mult păcatul decât pe Dumnezeu, căci altfel s-ar fi predat milei tandre a lui Dumnezeu în timp ce este acum descoperită în Hristos. Mărturisirea lor va fi doar ca efect al faptului că pedeapsa care urmează să fie aplicată asupra lor este dreaptă și este rodul natural al faptelor lor, că primesc răsplata pentru care au lucrat toată viața lor.

Am citit că la judecată Dumnezeu va fi îndreptățit în cuvintele Sale, adică în sentința pe care o pronunță. Fiecare cuvânt și fiecare act al vieții Lui va fi îndreptățit. Dar trebuie să ne amintim că această judecată este precedată de un proces în care sunt martori. Dumnezeu îi cheamă pe toți oamenii să fie martorii Lui și El are o prezumție dreaptă pe baza mărturiei lor. Dar Satana este activ prin mitele lui și fură mulți din martorii lui Dumnezeu. Toată lumea se pune acum de partea sau împotriva Domnului. „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea. Și cine nu strânge cu Mine, risipește” (Matei 12:30). Oamenii se identifică acum fie cu Domnul, fie cu marele adversar. Așadar, este evident că așa cum Dumnezeu va fi îndreptățit, tot așa vor fi îndreptățiți toți cei care și-au lăsat soarta lor împreună cu a Lui, iar cei care L-au respins și au pus sub acuzație dreptul Lui de a guverna, declarând că nu ar trebui să guverneze peste ei, în mod necesar trebuie să fie scoși din stăpânirea Lui când controversa se va încheia. Dar, de vreme ce „împărăția Lui stăpânește totul”, înseamnă că nu se va găsi niciun loc în univers pentru cei care Îl resping pe Dumnezeu.

Acum este timpul ca prietenii lui Dumnezeu să se declare. Este adevărat că în unele aspecte, *aparențele* sunt împotriva Domnului, dar aceasta se întâmplă doar din cauza viziunii noastre limitate și deformate. Nu suntem suficient de înțelepți pentru a înțelege toate lucrările lui Dumnezeu și nu ne-am implicat în lucrurile divine suficient de mult, pentru ca mințile noastre să fie pregătite la capacitatea lor adecvată. Dar sunt suficiente lucruri clarificate pentru noi ca să ne putem forma o opinie. Dacă ne declarăm de partea

Domnului, chiar dacă nu putem explica totul, suntem cu adevărat prietenii Lui. Dușmanii pot să-și arunce acuzațiile împotriva Lui, dar noi vom spune: „Nu cunosc toate împrejurările și de aceea nu îți pot da o explicație a acestei acțiuni, dar știu acest singur lucru, că Dumnezeu este drept și bun, și dacă am cunoaște totul în legătură cu acest lucru de care Îl acuzi, tu însuși ai fi constrâns să recunoști că acela nu descoperă decât bunătatea și iubirea Lui tandră.” Un asemenea prieten este apreciat de Domnul și va fi recunoscut de El înaintea lumii și a îngerilor în ultima zi, în timp ce aceia care sunt gata să se îndoiască de bunătatea lui Dumnezeu la fiecare pas, apucând cu nerăbdare fiecare insinuare pe care o șoptește diavolului la urechile lor, prin aceasta se despart de orice legătură cu El. Caracterul nu va fi format la judecată, atunci doar va fi făcut cunoscut.

Acesta nu este decât un scurt contur al cazului. În lecțiile care vor urma vom vedea alte trăsături prezentate. Această instanță de judecată reprezintă cea mai importantă chestiune din univers și se va cere atenția studentului asupra ei la fiecare lecție de aici înainte. Dacă am putea realiza că suntem implicați în acest caz care este în derulare, ne-ar transforma viețile. Dacă ne-am pune pe noi înșine aproape de tronul harului și să vedem cazul în evoluția sa, ni s-ar face clară fiecare îndoială care irită lumea.

The Present Truth, 5 octombrie 1899

42. Convocările la judecată

Isaia 41:1-13:

¹Tăceți înaintea Mea, insulelor, popoarele să își reînnoiască tăria, să se apropie și apoi să vorbească, să ne apropiem împreună la judecată. ²Cine a ridicat pe cel din răsărit, pe care l-a chemat El în neprihănire la piciorul Lui? El dă națiunile dinaintea Sa și le face să guverneze peste regi. El le dă sabiei Sale ca praful și arcului Său precum miriștea. ³El le urmărește și le face să treacă în siguranță chiar și pe un drum pe care n-a mers cu picioarele Lui. ⁴Cine a lucrat și a făcut aceasta, chemând generațiile de la început? Eu, Domnul, cel dintâi și cel de pe urmă, Eu sunt acela. ⁵Insulele au văzut și s-au temut, marginile pământului au tremurat, ele s-au apropiat și au venit. ⁶Fiecare și-a ajutat semenul și fiecare a spus fratelui său, fii curajos! ⁷Astfel, dulgherul l-a încurajat pe aurar, și cel care netezește cu ciocanul pe cel care dă la nicovală, spunând despre sudură: Este bună, și a fixat-o cu ajutorul cuielor ca să nu se miște. ⁸Dar, tu, Israele, slujitorul Meu, Iacov, pe care l-am ales, sămânța lui Avraam, prietenul Meu, ⁹pe tine, pe care te-am luat de la marginile pământului și te-am chemat de la colțurile lui și ți-am spus: Tu ești slujitorul Meu, te-am ales și nu te-am alungat. ¹⁰Nu te teme, căci Eu sunt cu tine. Nu te descuraja, căci Eu sunt Dumnezeuul tău. Eu te voi întări, da, Eu te voi ajuta. Da, Eu te voi susține cu mâna dreaptă a neprihănilor Mele. ¹¹Iată, toți cei care se mânia împotriva ta vor fi rușinați și năruți. Cei care se dușmănesc cu tine vor fi ca nimic și vor pieri. ¹²Îi vei căuta și nu îi vei găsi pe cei ce se luptau cu tine. Cei care se războiesc împotriva ta vor fi ca nimic, ca un lucru de nimic. ¹³Pentru că Eu, Domnul

Dumnezeul tău, te voi ține de mâna ta dreaptă, spunându-ți:
Nu te teme, Eu te voi ajuta.

Mângâiere permanentă

Studiind acest capitol și toate celelalte care vor urma, nu uita că studiem solia mângâierii pe care Dumnezeu o trimite poporului Său. Aceste ultime capitole ale lui Isaia formează un întreg bine legat. Chiar aici, în trecere, putem observa un fapt care va face și mai clar pentru mulți că această solie ni se aplică nouă, celor din aceste zile. Nimeni care citește aceste capitole nu poate să nu vadă cuvintele de mângâiere care apar. Făgăduințele lui Dumnezeu sunt la fel de răspândite precum florile primăvara. Aceste făgăduințe au fost sprijinul multor creștini și i-a ajutat pe mulți păcătoși să se pocăiască. Niciun credincios nu ezită să și le însușească. Dar este foarte clar că, dacă această profeție a fost dată doar poporului evreu și se aplică numai lor, atunci nu avem niciun drept la făgăduințele pe care le conține. Aceasta înseamnă că oricine respinge muștrările pe care Dumnezeu le trimite și cerințele legii Sale, trebuie, de asemenea, să se lipsească de binecuvântările evangheliei iertării. În mod inconsecvent, oamenii își însușesc făgăduințele și pun deoparte legea, uitând că muștrările lui Dumnezeu sunt mângâiere. Toate preceptele lui Dumnezeu sunt făgăduințe de împlinit. El împlinește pentru noi tot ce ne cere. Ori de câte ori legea face păcatul să abunde, o face numai cu scopul de a ne aduce la Hristos, în care „legea Spiritului vieții” supraabundă ca har.

Lumea întreagă convocată

La fiecare pas al studiului nostru ne vom aminti de marele proces în desfășurare, ce a fost conturat săptămâna trecută. Aceea lecție ar trebui să fie învățată atât de temeinic încât să fie în mod continuu în minte fără vreun efort. Cei care folosesc aceste studii pentru studiul de Sabat ar trebui să aibă pasajele Scripturii și faptele prezentate în ele înaintea lor pe măsură ce studiază fiecare lecție care urmează. Nu putem deveni prea familiari cu faptul că un mare proces are loc acum, pentru că avem o parte în el și avem nevoie să știm exact care este. În acest capitol suntem chemați la tribunal. Convocarea este adresată întregii lumi, „insulelor”, incluzând cele mai îndepărtate margini ale pământului. Și cerurile sunt chemate în acest caz. Amintește-ți cuvintele de deschidere ale acestei profeții (Isaia 1:2) și citește, de asemenea, Psalmii 50:3-4: „Dumnezeul nostru va veni și nu va tăcea. Un foc va mistui înaintea Lui și va fi foarte agitat în jurul Lui. El va chema cerurile de sus și pământul ca să Își judece poporul.” Întregul univers este antrenat în acest caz. Trebuie să fie așa, deoarece cazul Îl privește pe Dumnezeu însuși, iar El susține universul.

Păstrați tăcere!

„Liniște în sală!”, cazul este acum în derulare, iar tăcerea este potrivită. Care este cazul? Este acela de a afla cine este Dumnezeu. Oamenii s-au considerat pe ei înșiși că sunt zei și că știu mai bine să se ocupe de lucrurile acestei lumi decât Dumnezeul Bibliei. Acum Dumnezeu spune: „Tăceți!” De ce? „Tăceți și să știți că Eu sunt Dumnezeu. Eu voi fi înălțat printre păgâni, Eu voi fi înălțat pe pământ” (Psalmii 46:10). Dacă oamenii ar tăcea și nu ar prezenta atât de multă

speculație umană, nu ar avea nicio greutate să Îl recunoască pe Dumnezeu. A tăcea înaintea Domnului înseamnă mai mult decât a te reține de la vorbă. Înseamnă să păstrezi tăcere în inimă – să îți pui propriile gânduri în așteptare ca să poată fi aduse în robie față de Hristos. „Domnul este în templul Lui cel sfânt, tot pământul să tacă înaintea Lui” (Habacuc 2:20). „Tronul Domnului este în cer”, și atât timp cât poate să Își mențină acel loc acolo are dreptul să poruncească tăcere întregii omeniri.

În versetele 2 și 3 avem, fără îndoială, referințe la Hristos, pe care Dumnezeu L-a ridicat și căruia I-a dat toată puterea și autoritatea, punându-L peste regi. „Și Îl voi face întâiul Meu născut, mai înalt decât regii pământului” (Psalmii 89:27). „Cere-Mi și Îți voi da păgânii ca moștenire și cele mai îndepărtate părți ale pământului ca posesiune. Le vei zdrobi cu un toiag de fier, le vei face bucăți ca vasul unui olar” (Psalmii 2:8-9). El este Cel neprihănit pe care Dumnezeu L-a chemat în neprihănire să facă voia Sa.

Unele versiuni ale Bibliei introduc pe margine, ca o explicație a versetului 2, cuvântul „Cir”, însemnând că el este cel neprihănit pe care Dumnezeu l-a chemat. Este adevărat că, mai târziu, Cir este chemat pe nume și că în cazul lui preștiința lui Dumnezeu este prezentată, „chemând generațiile de la început”, dar textul de aici este suficient pentru a arăta că la Hristos se face referire. El este Acela pe seama căruia cade responsabilitatea acestui caz, pentru că El este Cel care Îl face pe Dumnezeu cunoscut omului. Caracterul lui Dumnezeu este în grija Sa. Cir a fost chemat

pe nume înainte de nașterea sa, dar Hristos „a fost rânduit mai înainte de întemeierea lumii” (1 Petru 1:20).

Pregătindu-și cazul

Ca răspuns la chemare, poporul se adună. Amintește-ți că acest caz nu a fost convocat ieri, ci chiar de la început. Fiecare națiune de sub cer a recunoscut că o convocare a fost făcută pentru a hotărî cine este Dumnezeu și toți s-au pus pe treabă pentru a produce dovezi. Cum procedează ei? Fac idoli. În zeii ce sunt găsiți într-o anumită formă, în fiecare națiune și în fiecare neam de pe pământ care a existat vreodată, se găsește o dovadă a faptului că oamenii știu că trebuie să existe un Dumnezeu, iar acești idoli reprezintă încercările lor de a arăta cine este El. Cât de nebunească este lucrarea lor! Tocmai lucrul de care depind ca dovadă ar trebui să îi convingă de nebunia lor. Ei încearcă să se încurajeze unul pe altul, iar dulgherul vorbește cu încredere aurarului, topitorul îl asigură pe fierar că lucrarea lor este bine legată împreună. Apoi, pentru a face totul sigur, idolul este fixat cu ajutorul cuielor, ca să nu cadă și să se spargă în bucăți. Observă legătura dintre versetele 6 și 7 cu versetele 18-20 ale capitolului precedent.

Îndreptățirea de sine înseamnă păgânism

Perechea acestui tablou se găsește în cazul fiecărui om care caută să se îndreptățească. Omul care nu va mărturisi că este un păcătos se pune pe el însuși împotriva lui Dumnezeu. Dumnezeu a spus că toți oamenii au păcătuit și cu siguranță nu există niciun om care să fie în armonie cu Dumnezeu. Caracterele oamenilor sunt, prin natură, neasemănătoare cu

cel al lui Dumnezeu. Astfel, dacă oamenii ar avea dreptate, dacă vreun om de pe pământ nu ar fi un păcătos, atunci înseamnă că Dumnezeu greșește. Așadar, oricine pretinde că nu a greșit, acolo unde Dumnezeu spune că este păcătos, afirmă că Dumnezeu nu este adevăratul Dumnezeu, ci că el însuși este. El își face un dumnezeu din lucrările mâinilor sale. Cel care susține că direcția lui este bună și, prin urmare, își bazează pe speranța pe ceea ce a făcut el însuși, este în realitate la fel de păgân precum cel care face imagini din lemn și piatră sau aur și argint, și li se închină lor. Pentru acest tablou al străngerii națiunilor și încurajarea lor reciprocă în eforturile de a-și susține cauza împotriva Domnului, vezi o paralelă în Psalmii 2:1-3.

Dar acum, Dumnezeu își prezintă partea Sa în acest caz. El se adresează lui Israel. Cine este Israel? Pentru un răspuns, întoarce-te la Geneza 32:24-28. Iacov s-a luptat cu Dumnezeu și a izbutit când, în neajutorarea lui, s-a aruncat înaintea Domnului și L-a rugat să îl binecuvânteze. Israel este unul care biruie prin credință. Israel îi reprezintă pe toți cei care se încred în Domnul. Israel este sămânța lui Avraam, care este „tatăl tuturor celor care cred” și astfel, Israel înseamnă – toți cei care cred.

Cazul lui Dumnezeu

Lui Israel, adică tuturor celor care ascultă de El, Dumnezeu le spune: „Te-am luat de la marginile pământului și te-am chemat din colțurile lui. Te-am ales și nu te-am respins.” Domnul ne spune că El privește în jur căutând să salveze. Diavolul ca un leu care răcnește, dă târcoale în jur căutând

pe cine să înghite, în timp ce Dumnezeu întoarce lumea pe dos ca să găsească oameni care Îl vor lăsa să îi salveze. „Fiul omului a venit să caute și să salveze ce era pierdut.” În loc să fie indiferent față de nevoile oamenilor, Dumnezeu nu face altceva, ci în fiecare moment caută ocazii de a-i salva pe oameni din rezultatele propriei lor nebunii. Mergeți înapoi la ultimele versete ale capitolului 40. Nimeni nu are motiv să spună că Dumnezeu l-a uitat sau că nu Îi pasă de suferința și durerea lui. Calea lor nu este ascunsă de Domnul, iar judecata lor nu a trecut nebagată în seamă de El. În loc să-i alunge, Dumnezeu i-a ales și i-a căutat. Domnul spune: „Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi” (Ioan 15:16). Apostolul Pavel se adresează galatenilor, care au fost salvați din păgânism, ca unora care L-au cunoscut pe Dumnezeu și apoi s-a corectat spunând că mai degrabă ei au fost cunoscuți de Dumnezeu. Nu L-au găsit pe Dumnezeu căutându-L, ci El li S-a revelat. „Căci Domnul nu va lepăda pentru totdeauna” (Plângerile lui Ieremia 3:31).

Prietenie cu Dumnezeu

Avraam este numit de Dumnezeu însuși, prietenul Lui. La fel de sigur cum Avraam era prietenul lui Dumnezeu, tot așa Dumnezeu era prietenul lui Avraam. Ce mândri sunt oamenii care spun: „Prietenul meu este Ducele de...” sau „prietenul meu este domnul cutare”. Ei simt că și lor le este conferită o distincție cunoscându-i pe cei de rang înalt, cu toate că în realitate acei oameni pot fi o minciună. Totuși, cât de puțini consideră că este o onoare a-L avea pe Dumnezeu ca prieten. Întreabă un om dacă îl cunoaște pe domnul acesta sau pe colonelul acela și va fi foarte

recunoscător pentru compliment, chiar dacă nu știe nimic altceva despre ei în afară de numele lor. Se simte onorat la gândul că tu crezi că el se mișcă într-o astfel de societate. Întreabă același om dacă îl cunoaște pe Domnul, Dumnezeuul cerului și al pământului, și în nouă cazuri din zece va fi ofensat. Nu este ciudat?

Gândește-te numai ce onoare înaltă ca Dumnezeu să-i spună unui om „prietenul Meu”. Aceasta a spus El despre Avraam și este ceea ce spune despre fiecare om care are credința lui Avraam. Avraam și-a arătat încrederea absolută în Dumnezeu când a acționat în a-l jertfi pe Isaac pe altar. În acel act al credinței a fost împlinită Scriptura care spune că Avraam l-a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire, și a fost numit prietenul lui Dumnezeu.

Valoarea prieteniei lui Dumnezeu

Cuvântul ebraic tradus prin „prieten” în pasajul pe care îl studiem, provine din verbul care înseamnă „a iubi”. Este mai puternic decât cuvântul obișnuit pentru prieten sau tovarăș. Este folosit de cei care sunt foarte intimi, ca iubiții. Când Dumnezeu se angajează în prietenie cu oamenii, nu este deloc prietenie de tipul obișnuit. Prietenie desăvârșită înseamnă încrederea reciprocă desăvârșită. Un astfel de lucru este rar întâlnit la oameni, deoarece în cele mai intime relații întotdeauna există o barieră pentru dezvăluirea completă a unuia față de altul. Sentimentul că prietenul nostru nu poate înțelege unele lucruri din viața noastră pentru că nu a avut experiențe asemănătoare, că prietenia cu el poate slăbi dacă ar ști unele lucruri din viețile noastre în

care el însuși nu a fost implicat niciodată, ne face să ascundem de el o parte din viața noastră. Întotdeauna ne sustragem de la a face cunoscute cuiva secretele inimilor noastre, indiferent cât este de intim. Dar cu Dumnezeu este posibilă o prietenie desăvârșită, deoarece El a experimentat totul. El a fost ispitit în toate lucrurile ca noi și, astfel, El niciodată nu disprețuiește pe cineva care este ispitit, ci este capabil să îl ajute. Dacă ni-l facem confident, spunându-I totul despre noi înșine, adică mărturisindu-I păcatele și slăbiciunea noastră, El ne va arăta în schimb totul despre Sine însuși, descoperindu-Se *în* noi, nu numai *nouă*, așa încât să putem avea neprihănire și putere în locul păcatului și al slăbiciunii. Mai mult decât atât, El va dovedi că este un prieten adevărat și niciodată nu ne va trăda încrederea. Aceasta este valoarea mărturisirii către El. Nu că îi spunem ceva ce El nu știe deja despre noi, dar mărturisindu-ne păcatele, acceptăm ca neprihănirea Lui să ne acopere. Dacă nu le mărturisim, atunci la judecată vor fi prezentate înaintea întregii lumi. Dar când le mărturisim, El le îndepărtează așa încât să nu mai fie găsite niciodată, pentru că nu mai există, și El însuși va uita de ele. Va ascunde întregii creații faptul că am păcătuit. Va face aceasta îndepărtând orice urmă a păcatului. Nu merită să avem un asemenea prieten?

Mângâierea prezenței Lui

„Nu vă temeți!” spune Dumnezeu poporului pe care l-a ales, adică, tuturor celor care cred și se încred în El. De ce să nu ne temem? „Pentru că Eu sunt cu tine.” El este mai mare decât orice, așa că nimeni nu are de ce să îi fie frică (citește Psalmii 27:1-3, Psalmii 46 și Isaia 12:2). Citește în Matei

14:22-32 și Ioan 6:16-21 raportul despre furtuna pe mare, când Isus a venit la ucenici umblând pe ape. Când le era frică, El a strigat: „Eu sunt, nu vă temeți.” Este același Isus care a spus; „Iată, Eu sunt totdeauna cu tine, până la sfârșitul lumii.” Deoarece El este, nu există niciun motiv de teamă, pentru că El este peste tot și este tot ceea ce i-ar trebui cuiva. Astfel că, de îndată ce ucenicii L-au primit în barcă, au ajuns imediat la locul spre care se îndreptau. În El este împlinirea a tot ce avem nevoie. Pentru că El este cu noi, nu avem de ce să ne temem chiar dacă s-ar ridica un război și o oștire ar veni asupra noastră. În prezența Sa este împlinirea bucuriei. El spune că prezența Sa va merge cu noi și ne va da odihnă. Toiagul și nuiiua Sa ne mângâie și ne pregătește o masă în prezența vrăjmașilor noștri. Nu uitați că nuiiua Lui mângâie. Studiem mângâierea Domnului, dar prea mulți oameni se gândesc la nuiiua Domnului numai ca la un instrument de pedeapsă, o emblemă a neplăcerii. Ei bine, este adevărat că deseori Domnul cercetează nelegiuirea poporului Său cu nuiiua și fărădelegea lor cu varga (Psalmii 89:30-32). Totuși, El nu își îndepărtează bunătatea Lui iubitoare de la ei. Nuiiua corecției este mângâierea Spiritului Sfânt, care face cunoscută abundența păcatului cu scopul de a aplica un har și mai abundent.

Cântecul ce trebuie cântat în aceste zile este: „Iată, Dumnezeu este salvarea mea. Mă voi încrede și nu mă voi teme, pentru că Domnul, Iehova este tăria și cântecul meu. Tot El a devenit și salvarea mea” (Isaia 12:2). El ne întărește prin tăria Sa. Este interesant de observat că termenul „luat” din versetul 9, „pe tine, pe care te-am luat de la marginile

pământului”, provine dintr-un cuvânt ebraic ce înseamnă „a încinge”, „a face puternic”. De la marginile pământului Dumnezeu își strânge poporul și îi încinge cu tărie. El este tăria noastră împotriva vrăjmașului.

Nu te îngrijora!

Observă nota marginală a versetului 10 din *RV*. Acolo ni se indică ce avem în corpul textului în versiunile daneză și norvegiană: „Nu te uita atât de îngrijorat în jurul tău.” Această redare este foarte literală și adevărată. Versiunea suedeză exprimă același gând, deși nu atât de viu: „Nu căuta ajutor la alții.” Dumnezeu vrea ca poporul Său să privească drept înainte. Timpul este pierdut când se uită în jur și, pe lângă aceasta, nu poate merge drept dacă nu se uită drept înainte. Ai observat vreodată copii traversând strada? Oricine a condus sau a mers cu o bicicletă pe străzile unui orașel, nu poate să nu fi observat. Când un copil hotărăște să traverseze strada, nu se uită nici la dreapta nici la stânga, ci merge drept pe partea cealaltă. Cu siguranță Dumnezeu are grijă față de copii, altfel ar fi uciși sute. Ei nu se gândesc deloc la ei înșiși. Acum, oricine va intra în împărăția cerului trebuie să devină ca un copilaș. Nu trebuie să fim critici și să spunem că Dumnezeu vrea să fim neatenți. Sigur că nu ne vrea astfel, dar vrea să fim încrezători. El ne spune să căutăm un singur lucru – împărăția și neprihănirea Sa și orice altceva ne va fi adăugat. Petrecem prea mult timp calculând probabilitățile și discutând posibilele pericole. Cuvântul lui Dumnezeu pentru noi este: „Mergi înainte.” Când Petru s-a uitat în jur și a văzut valurile mării năvălind a început să se înece. „Privind la Isus” este motto-ul nostru.

„Ochiul tău să se uite drept înainte, iar pleoapele tale să se uite direct în fața ta. Cugetă la calea picioarelor tale și lasă toate căile tale să fie întărite” (Proverbele 4:25-26). Dumnezeu ne va ține de mâna dreaptă, astfel încât chiar dacă ne împiedicăm, să nu cădem de tot. „Domnul îl ridică pe cel căzut și îi înalță pe toți cei care sunt doborâți” (Psalmii 145:14). Astfel putem spune: „Nu te bucura împotriva mea, o, vrăjmașul meu. Când voi cădea, mă voi ridica” (Mica 7:8).

The Present Truth, 12 octombrie 1899

43. Nu te teme!

Isaia 41:14-29:

¹⁴Nu te teme, vierme Iacov și voi oamenii lui Israel! ¹⁵Iată, vă voi face un instrument nou, ascuțit, cu dinți pentru treierat, vei treiera munții, îi vei mărunți și vei face dealurile ca pleava. ¹⁶Îi vei vântura, iar vântul îi va duce departe, iar vârtejul de vânt îi va risipi, și te vei bucura în Domnul, te vei slăvi în Sfântul lui Israel. ¹⁷Săracul și cel nevoiaș caută apă și nu este deloc, iar limba lor se usucă de sete. Eu, Domnul, le voi răspunde, Eu, Dumnezeul lui Israel, nu îi voi abandona. ¹⁸Voi deschide râuri pe înălțimile uscate și izvoare în mijlocul văilor. Voi face pustia un iaz de apă și pământul uscat, izvoare de apă. ¹⁹Voi planta în pustie cedrul, salcâmul și mirtul, arborele de ulei. Voi așeza în deșert bradul, pinul și cimșirul împreună, ²⁰pentru ca ei să vadă, să cunoască, să ia în seamă și să înțeleagă împreună

că mâna Domnului a făcut acest lucru și că Sfântul lui Israel l-a creat. ²¹Prezentați-vă cauza, spune Domnul. Aduceți argumentele voastre puternice, spune Regele lui Iacov. ²²Să le aducă înainte și să ne facă cunoscut ce se va întâmpla. Faceți-ne cunoscute lucrurile de dinainte, oricare ar fi ele, ca să le putem cerceta și să știm sfârșitul lor, sau arătați-ne lucrurile care vor veni. ²³Faceți-ne cunoscute lucrurile care au să vină de aici înainte ca să știm că sunteți dumnezei. Da, faceți bine sau rău ca să putem fi consternați și să privim împreună. ²⁴Iată, voi sunteți ca nimic și lucrarea voastră e nimic. O urâciune este cel care vă alege. ²⁵Am ridicat Unul de la nord și El a venit. De unde răsare soarele, Unul care a chemat numele Meu, iar El va veni peste stăpânitori ca peste mortar și așa cum olarul calcă peste lut. ²⁶Cine a făcut cunoscut de la început ca să știm? Și înainte de timp ca să putem spune, este neprihănit? Da, nu este nimeni care să facă cunoscut, da, nu este nimeni care să arate, da, nu este nimeni care să audă cuvintele. ²⁷Voi spune întâi Sionului: Iată, iată-i! Și Îi voi da Ierusalimului pe Cineva care aduce vești bune. ²⁸Și când mă uit, nu este niciun om, nici măcar între ei nu este niciun sfătuitor ca să îmi răspundă vreun cuvânt atunci când întreb. ²⁹Iată, ei toți, lucrările lor sunt deșertăciune și nimic, imaginile lor turnate sunt vânt și confuzie.

Încă o fațetă a soliei mângâierii. Titlul acestui întreg capitol poate fi pe bună dreptate „Nu te teme”. Acest îndemn este paralel cu cuvintele folosite atât de des de către Mântuitorul, „fiți voioși”. Cel care spune aceste cuvinte este Creatorul, Cel ale cărui cuvinte sunt lucruri, care conțin chiar forma

vie și substanța a ceea ce este numit. Prin urmare, când Domnul ne spune: „Nu te teme”, „Fiți voioși”, El oferă curaj și voioșie. „Tu ai pus bucurie în inima mea”, spune psalmistul (Psalmii 4:7). Dumnezeu nu ne spune să ne facem singuri bucuroși, ci El însuși ne face bucuroși. „Căci, Tu, Doamne, m-ai făcut bucuros prin lucrarea Ta. Voi triumfa în lucrările mâinilor Tale” (Psalmii 92:4). Bucuria Domnului este tăria noastră (vezi Neemia 8:10). Cuvântul lui Dumnezeu este propria Lui viață, încărcat cu propria Lui personalitate. Când îl primim, îl primim pe El, de aceea, când credem cuvântul Său fără rezerve, îl avem pe El și propria noastră bucurie și pace.

Tărie în slăbiciune

„Tu, viermele Iacov.” Nu este un titlu prea măgulitor, nu? Dar este adevărul. Vezi cum înaintea noastră este menținut faptul că mângâierea Domnului nu constă în a ne spune că suntem destul de buni, că lucrurile nu sunt chiar așa de rele precum par și că dacă nu ne pierdem încrederea în noi înșine, vom câștiga. El ne mângâie spunându-ne că nu suntem altceva decât viermi, iarbă, absolut nimic și mai puțin decât nimic. Astfel, El anticipează orice îndoială posibilă din partea noastră. El îndepărtează tot suportul pentru ca noi să spunem: „Sunt atât de slab și într-o situație atât de disperată încât nu mai am speranță. Cu siguranță niciodată nu voi putea birui.” El smulge curaj din disperare. Din adâncimi, El ridică până la înălțimi. Deseori auzim un om religios numindu-se, cu jumătate de gură, un vierme, în timp ce se roagă sau își aduce mărturia. Spunem „cu jumătate de gură” deoarece în cazurile pe care le avem în

mente, ei și-au pierdut aproape de tot inima și în tonurile descurajării suspinau că nu erau decât „viermii pământului”. Era aproape un bocet al disperării, deși prea slăbit pentru a fi un bocet, iar vorbitorul părea că gândește că trebuie să se umilească în fața Domnului și să își ceară scuze pentru că a avut îndrăzneala să vină în prezența Lui. Dar nu într-un astfel de mod prezintă Domnul acest lucru înaintea noastră. Când Domnul spune: „Tu, vierme”, El nu o spune cu niciun pic de dispreț. El nu ne disprețuiește. Ne simțim înviorați și reînșuflețiți de curaj proaspăt când auzim cuvintele buzelor Lui. Există inspirație în această exclamație. Face parte din mângâierea veșnică a Domnului.

Viață din moarte

„Și voi, oameni ai lui Israel.” Această expresie este aproape fără sens așa cum e așezată aici, deoarece nu exprimă deloc ceea ce profetul a spus de la Domnul. Este foarte plăpândă. În nota marginală a Bibliilor noastre este făcută o compensare mică inserând traducerea alternativă: „Voi, *câțiva oameni* ai lui Israel.” Dar nici aceasta nu spune ceea ce Domnul a zis. Ceea ce în mod clar a spus El, după cum scrie în ebraică și după cum scrie episcopul Lowth, este aceasta: „Voi, *muritori*, ai lui Israel.” Literal, „cei care muriți”. Hristos spune: „Cel care crede în Mine, chiar dacă ar fi mort, va trăi” (Ioan 11:25). Este adevărat că poporul lui Dumnezeu este o „turmă mică” (Luca 12:32) și lor le spune Domnul: „Nu vă temeți”, dar ei nu sunt doar câțiva, ci sunt într-o condiție de moarte. Sunt la fel de firavi ca iarba. În ei înșiși nu au nicio vitalitate, niciun principiu al vieții. Dar ceea ce contează este că atât timp cât El este cu ei, El este

viața lor. Tăria lor este Domnul însuși. Dumnezeu ne-a ales, după cum învățăm din secțiunea anterioară a acestui capitol, dar nu pentru ceea ce merităm noi. El ne-a ales pentru ceea ce poate face din noi și cu noi.

Instrumente în mâinile lui Dumnezeu

Vezi ce va face El cu noi, așa slabi și firavi cum suntem: ne va transforma într-un instrument de treierat capabil de a treiera chiar și munții și a-i micșora și de a face dealurile ca pleava. Noi suntem nimic și mai puțin decât nimic. „Dar Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii pentru a distruge lucrurile puternice, lucrurile de jos ale lumii și lucrurile disprețuite, da, chiar și lucrurile care nu sunt, pentru a aduce la nimic lucrurile care sunt” (1 Corinteni 1:27-28). Deci să nu mai spunem niciodată: „Sunt atât de slab, atât de ne semnificativ, atât de sărac, de necunoscut, de neajutorat și de nevrednic, încât nu pot să fac nimic.” Aceasta poate fi adevărat, dar nu afectează cazul. Nu suntem atât de slabi, de disprețuiți, de slăbiți și de ne semnificativi, încât Domnul nu poate face nimic cu noi. Amintește-ți că acolo unde acum este pământul și cerul înstelat nu era nimic până să vorbească Dumnezeu. Întunericul era peste fața adâncului până ce Dumnezeu a zis: „Să fie lumină.” Prin urmare, chiar dacă suntem nimic, Dumnezeu poate face lucruri minunate cu noi. Solia mângâierii pe care Dumnezeu o trimite poporului Său ca o pregătire specială pentru venirea Sa, face foarte proeminent faptul că El este creatorul. Ori de câte ori

cădem în descurajare din cauza păcătoșeniei sau slăbiciunii, pierdem din vedere faptul că Dumnezeu este creatorul și practic negăm acest lucru. Să nu mai facem aceasta!

Putere peste națiuni

Versetul 16 ne spune nouă, viermi sărmani pe care Domnul îi va transforma în mașini de treierat pentru dărâmarea munților în bucăți: „Le vei vântura, iar vântul le va duce departe și vârtejul le va risipi.” Acum citește profeția din Daniel 2, unde scrie că piatra desprinsă fără mâini, reprezentându-L pe Hristos, a lovit chipul ce reprezenta toate națiunile pământului și l-a distrus în bucăți „și a devenit ca pleava din timpul verii. Și vântul le-a dus departe astfel încât niciun loc nu s-a mai găsit pentru ele”. Comparând cele două texte, vedem că Domnul îl asociază cu El pe poporul Său în tot ce face. Este chiar binevoitor să recunoască ajutorul acestor sărmani viermi în lucrarea pe care El o face. Într-o traducere daneză recentă a Apocalipsa 17:14, unde se vorbește despre aceleași împărății, găsim această traducere sugestivă: „Aceștia vor lupta împotriva Mielului și Mielul îi va birui, pentru că este domnul domnilor și regele regilor și cei chemați, credincioși și adevărați care sunt cu El.” În Psalmii 2:8-9 citim aceste cuvinte referitoare la Hristos: „Cere de la Mine și îți voi da pământul ca moștenire și cele mai îndepărtate părți ale pământului ca posesiuni ale Tale. Le vei zdrobi cu un toiag de fier, le vei zdrobi în bucăți ca vasul unui olar.” Acum observă că în Apocalipsa 2:26-27 aceleași cuvinte sunt adresate sfinților lui Dumnezeu și exact aceeași putere pe care Hristos însuși a primit-o este dată lor: „Celui căruia

biruie și păzește lucrările Mele până la sfârșit, îi voi da putere peste națiuni și va stăpâni peste ele cu un toiag de fier. Ca vasele unui olar vor fi făcute bucăți, așa cum am primit Eu de la Tatăl Meu.” A avea cel mai umil loc în împărăția lui Dumnezeu și al lui Hristos înseamnă să fii înălțat la un loc mai înalt decât cel al regilor pământului, căci cel mai slab suflet care spune cu asigurarea deplină a credinței: „Iată, Dumnezeu este tăria mea”, are mai multă putere decât au toate națiunile.

O plagă teribilă

În versetele 17-20 avem, fără îndoială, o referire la timpul strâmtorării și la slava care va urma. În Isaia 34 citim despre pământ la vremea pustiirii lui. Această pustiire începe înainte de venirea Domnului și continuă în mia de ani, în timpul cărora sfinții sunt în cer cu Domnul, stând la judecata celor răi. A patra plagă, descrisă în Apocalipsa 16:8-9, usucă tot ce este pe fața pământului. Este o asemenea secetă cum nu a fost cunoscută încă. Într-un mod viu, este astfel descris de un profet:

„Hambarele sunt dărâmate, căci porumbul este veștejit. Cum mai gem dobitoacele! Cirezile de vite sunt dezorientate, căci nu mai au pășune. Turmele de oi sunt pustiite. O, Doamne, la Tine strigăm, căci focul a mistuit pășunile din pustie și flacăra a ars toți copacii câmpului. Și dobitoacele câmpului, de asemenea, strigă la Tine, căci râurile s-au uscat și focul a mistuit pășunile din pustie” (Ioel 1:17-20).

Poporul lui Dumnezeu eliberat

Dar în mijlocul acestei teribile pustiiri, poporul lui Dumnezeu nu va fi lăsat să piară. Dumnezeu nu a spus că ei nu vor suferi. Ucenicul nu este deasupra Stăpânului său și, prin urmare, nu trebuie să se aștepte să fie lipsiți de suferința împreună cu El. Lui I-a fost foame și sete în pustia stearpă, dar nu a fost abandonat, nici ei nu vor fi. Făgăduința este: „Când săracii și nevoiașii caută apă și limba lor se usucă de sete, Eu, Domnul, îi voi auzi, Eu, Dumnezeul lui Israel, nu îi voi părăsi. Eu voi deschide râuri în locurile înalte și izvoare în mijlocul văilor. Voi face pustia un iaz de apă și pământul uscat, izvoare de apă.” Foarte puternică este afirmația că Dumnezeul lui Israel promite acest lucru. Aceasta este exact ceea ce a făcut Dumnezeu pentru Israel când au ieșit din Egipt (vezi Exodul 17:1-6; Psalmii 105:41; 114:7-8). Poporul lui Dumnezeu are deja motive să fie foarte mulțumitor pentru raportul acelei minuni, căci înainte să fie eliberat din șederea lui temporară dintr-o țară străină în țara făgăduinței, va avea nevoie de ea ca o bază pentru strigătul lui de a cere ca același lucru să fie făcut pentru el. Încrederea lor în acea zi rea va fi faptul că ei au băut din izvorul vieții și știu că Dumnezeu le dă apă vie. Când „timpul strâmtorării, așa cum n-a mai fost niciodată” va veni peste fața pământului, poporul lui Dumnezeu va fi eliberat, oricine al cărui nume este scris în cartea vieții (Daniel 12:1).

O încercare a tăriei

Ultima parte a capitolului 41 din Isaia este o chemare către națiunile și zeii lor de a aduce vreo dovadă a puterii lor, pentru a-și susține cazul. „Prezentați-vă cazul, spune Domnul, aduceți-vă argumentele puternice, spune Regele

lui Iacov.” Expuneți-vă cazul și dovediți-l. Observă că „argumentele puternice” pe care le cere Domnul nu sunt doar cuvinte, ci fapte. El își susține cauza prin fapte. El poate arăta ceea ce a făcut pe calea eliberării poporului Său. El este mântuitorul și răscumpărătorul. Ce pot arăta dumnezeii falși pentru salvarea sufletului? Ce poate arăta orice om neprihănit prin sine însuși că a făcut pentru eliberarea propriului său suflet din moarte, în timp ce nu spune nimic despre a-l ajuta pe altul? Asupritorii care au înconjurat poporul lui Dumnezeu, „care își pun încrederea în bogăția lor și se laudă cu extinderea bogățiilor lor, totuși nimeni nu se poate cumpăra pe sine, nimeni nu-l poate plăti lui Dumnezeu pentru el însuși. Răscumpărarea sufletului lor este prea scumpă și există un sfârșit veșnic pentru el” (Psalmii 46:6-9).

Dumnezeu spune sfârșitul de la început. El face cunoscute lucrurile care au să vină prin Mângâietorul (Ioan 16:13). Astfel, poporul Său este capabil să știe ce va veni. Dumnezeu locuiește în eternitate, așa că lucrurile trecute, lucrurile prezente și lucrurile care vor veni sunt la fel pentru El. De aceea, ori de câte ori cineva pretinde că este dumnezeu prin cuvânt sau faptă, El are dreptul de a cere ca acesta să spună ceva ce va urma sau cel puțin să spună întregul adevăr despre ceva care a avut loc în trecut. În consecință, descoperim că mulți profeți mincinoși au ieșit în lume, încercând să răspundă acestei provocări. Mediile spiritiste pretind că spun lucrurile care vor urma și fac o mare senzație spunând oamenilor lucruri care s-au petrecut în trecut. Dar niciunul dintre ei nu poartă amprenta

divinității. În comparație cu înaltele cuvântări ale Inspirației, ei sunt precum orăcăitul broaștelor. Când Dumnezeu le vorbește, niciunul nu poate răspunde un cuvânt. Astfel, în acest capitol, avem un contur al întregului proces de judecată, de la începutul până la sfârșitul lui.

The Present Truth, 19 octombrie 1899

44. Slujitorul Domnului

Isaia 42:1-9:

¹Iată, slujitorul Meu, pe care Îl sprijin, alesul Meu, în care sufletul Meu își găsește plăcerea. Mi-am pus Spiritul peste El, El va face judecata neamurilor. ²El nu va striga, nici nu Se va înălța, nici nu își va face glasul auzit pe stradă. ³Trestia strivită n-o va distruge și mucul care mai arde încă nu-l va stinge. El va face judecata în adevăr. ⁴El nu va slăbi, nici nu Se va descuraja până nu va stabili judecata pe pământ. Insulele vor aștepta legea Sa. ⁵Astfel vorbește Domnul Dumnezeu, Cel care a creat cerurile și le-a întins. El, care a întins pământul și ceea ce iese din el, Cel care dă suflare oamenilor de pe el și spirit celor care umblă pe el. ⁶Eu, Domnul, Te-am chemat în neprihănire și Te voi ține de mână, Te voi păzi și Te voi da ca legământ al poporului, ca lumină a neamurilor, ⁷să deschizi ochii orbilor, să eliberezi prizonierii din închisoarea de sub pământ și pe cei ce stau în întuneric din casa închisorii. ⁸Eu sunt Domnul, acesta este numele Meu, iar slava Mea nu o voi da altuia, nici lauda Mea imaginilor sculptate. ⁹Iată,

lucrurile dinainte se împlinesc și vă fac cunoscute lucruri noi. Înainte să apară vă voi spune despre ele.

Studentul nu ar putea să nu observe apariția frecventă a cuvântului „slujitor” în cartea lui Isaia. Ar fi o ocupație interesantă și folositoare să colecționăm toate referințele în care este folosit și să le comparăm. În nimic nu avem mângâiere mai mare decât în folosirea acestui termen în profeția lui Isaia. Prin el, relația noastră cu Dumnezeu și Isus Hristos este făcută foarte clară.

Referința din acest capitol este, fără îndoială, la Hristos. În acest punct nu există posibilitatea pentru două păreri. Isus este în mod proeminent slujitorul lui Dumnezeu. În El, sufletul Tatălui își găsește plăcerea, căci Isus a spus: „M-am coborât din cer, nu ca să fac voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis” (Ioan 6:38). Și „Eu întotdeauna fac acele lucruri care îi plac Lui” (Ioan 8:29). El este singurul Fiu născut și preaiubit al lui Dumnezeu, totuși El este numit slujitorul lui Dumnezeu, iar acest titlu I se dă ca o onoare. Slujitorul lui Dumnezeu poate fi un fiu, iar fiul nu poate avea un scop mai înalt decât acela de a-I sluji cu credincioșie Tatălui. Observă faptul că Hristos este atât slujitor, cât și fiu.

Dacă ascultăm, noi suntem, de asemenea, slujitori. Nu, Dumnezeu nu așteaptă să vadă dacă suntem ascultători înainte de a ne recunoaște ca slujitori a Săi. De îndată ce ne predăm Lui, suntem ai Lui. „Nu știți că aceluia căruia vă dați slujitori ca să ascultați, sunteți slujitorii aceluia de care ascultați?” (Romani 6:16). Toți oamenii sunt pe drept slujitorii lui Dumnezeu în sensul că Lui îi datorează tot

serviciul lor, dar atât de mulți refuză cu totul serviciul lui Dumnezeu, încât termenul este în mare parte limitat la cei care sunt loiali.

Mângâiere specială și încurajare vor fi obținute din studiul lui Hristos ca slujitor al lui Dumnezeu și din cuvintele rostite de El în acest capitol, dacă ne amintim cuvintele adresate lui Israel în capitolul precedent. În versetele 8-10 și 13 citim câteva lucruri asemănătoare care sunt spuse aici despre Isus. „Tu, Israele, slujitorul Meu, Iacov, pe care l-am ales, sămânța lui Avraam, prietenul Meu, pe tine, pe care te-am luat de la marginile pământului și te-am chemat de la colțurile lui și ți-am spus: Tu ești slujitorul Meu, te-am ales și nu te-am alungat. Nu te teme, căci Eu sunt cu tine. Nu te descuraja, căci Eu sunt Dumnezeul tău. Eu te voi întări, da, Eu te voi ajuta. Da, Eu te voi susține cu mâna dreaptă a neprihănirii Mele.” „Eu, Domnul Dumnezeul tău, te voi ține de mâna dreaptă.” Să ne amintim că Israel se referă la toți cei care se încred în Domnul. Lor li se aplică același termen ca lui Hristos însuși. Ei sunt aleși în El, acceptați în Cel iubit (Efeseni 1:3-6). Ei sunt aleși și ținuți de mână, la fel cum este însuși Hristos. Așa că, citind acest capitol 42 din Isaia, să nu uităm că suntem slujitorii lui Dumnezeu în aceeași măsură în care este Hristos, astfel că lucrarea care i se dă Lui să o facă este, de asemenea, a noastră și toată încurajarea pe care Dumnezeu o rostește către El, ne-o spune și nouă. Isus ne cheamă să ne alăturăm Lui în serviciul Său, spunându-ne: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit în inimă” (Matei 11:29).

„El va face judecata neamurilor” și va stabili judecata pe pământ. Pentru acest scop, Spiritul lui Dumnezeu este peste El. El este reprezentantul lui Dumnezeu, însărcinat cu slujba de a duce la bun sfârșit cazul lui Dumnezeu. El este Cel care conduce cazul lui Dumnezeu la judecată spre un rezultat de succes. El face ca judecata să fie în favoarea lui Dumnezeu. Tatăl nu apare deloc în caz, decât în Hristos, care are autoritate deplină să vorbească și să acționeze în orice chestiune în numele Tatălui. Ce încredere minunată are Tatăl în acest Slujitor! „Tatăl nu judecă niciun om, ci toată judecata I-a încredințat-o Fiului, pentru ca toți să onoreze pe Fiul așa cum îl onorează pe Tatăl” (Ioan 5:22-23). Tatăl și-a pus reputația, chiar și caracterul în mâinile lui Isus Hristos. „Slujitorul înțelept și credincios” al Domnului este făcut stăpân peste toată casa și pus peste toate bunurile Lui (vezi Matei 24:45-46). Dar aici, suntem aduși din nou față în față cu faptul că suntem slujitori ai Domnului și că acest loc înalt de a stăpâni peste casă ne este încredințat. Dumnezeu nu este părtinitor. Nu are favoriți speciali. Ceea ce spune unui slujitor, chiar dacă acel slujitor este singurul Lui Fiu născut, El o spune tuturor. Aceeași iubire pe care o are față de Hristos, o are și pentru noi (Ioan 17:23). Aceasta ne aduce o responsabilitate minunată. Vedem prin aceasta, și vom vedea mai clar pe măsură ce înaintăm, că Domnul ne-a încredințat nouă cauza Sa. Caracterul Său este în mâinile Sale. Trebuie să fim reprezentați pentru a stabili judecata pe pământ și pentru a lăsa lumea să cunoască cine este Dumnezeu.

Isus, în mâinile căruia sunt încredințate atât de multe, este blând și smerit în inimă. „El nu va striga, nici nu se va înălța, nici nu va face ca glasul Său să fie auzit pe stradă.” Observă că aici este la singular, stradă, nu străzi. Nu spune că nu va vorbi în aer liber. De fapt, știm că Isus și-a dat majoritatea învățăturilor în aer liber – pe câmpuri, pe munți, pe mare sau pe marginea drumului. Dar El nu era zgomotos și gălăgios. Când vorbea în casă, El nu făcea ca glasul Său să fie auzit afară. El nu a făcut nimic care să ducă sau să caute să atragă atenția la Sine. Vezi Matei 12:16-21, unde Hristos a poruncit oamenilor să nu-L facă cunoscut atunci când El a vindecat o mulțime și se spune că aceasta este o împlinire a profeției lui Isaia.

Fără îndoială, sunt multe de învățat de la Isus despre cum să îți folosești vocea, nu numai când vorbești în public, ci în orice ocazie. O voce blândă, bine modulată, totuși clară și distinctă, cu tonuri puternice, Îl indică pe maestru. Cel care își poate controla propria voce, poate controla mulțimea. O voce ascuțită, rigidă, tăioasă rostită pe un ton înalt nu are nicio autoritate în ea. Fiecare slujitor al Domnului are datoria de a-și antrena vocea la fel de mult ca mușchii, brațele și picioarele. Este adevărat că mulți oameni fac aceasta pentru câștig și aplauze și că devin mândri de puterea pe care le-o conferă acest lucru, dar aceasta nu ar trebui să îi împiedice pe slujitorii lui Dumnezeu de a face astfel în numele Lui și de dragul Lui, pentru ca să nu Îl reprezinte greșit. Putem învăța de la Domnul cum să vorbim corect la fel cum putem învăța orice altceva; și dacă într-adevăr învățăm de la El, atunci nu vom deveni mândri

pentru vreun succes pe care îl avem, căci El este blând și smerit în inimă.

Cuvântul tradus prin „strigăt” în acest loc este folosit mai frecvent pentru a striga în durere. Și în această privință este adevărat despre Hristos. „El a fost asuprit și îndurerat, totuși nu și-a deschis gura. A fost dus ca un miel la măcelărie și mut ca o oaie înaintea celor ce o tund, așa nu și-a deschis gura” (Isaia 53:7). Nici pentru a se laudă, nici în mânie, nici în durere nu a strigat Domnul. Cu toate acestea, vocea Sa ajungea foarte departe și mulți o auzeau. O voce bine modulată nu se opune poruncii de a-ți înălța glasul cu putere și a spune: „Iată Dumnezeuul vostru!”

Foarte blând este slujitorul Domnului. El nu va zdrobi trestia frântă. Lumânarea care e pe cale să se stingă, mukul care nu mai este decât cenușă fumegândă, nu îl va stinge. Dimpotrivă, El va sufla peste el și va stârni din nou o flacără în el. „Căci Tu îmi vei aprinde candela, Domnul Dumnezeu îmi va lumina întunericul meu” (Psalmii 18:28). Prin aceste mijloace, El va aduce judecată în adevăr. Aceasta arată că judecata este adusă prin a ridica ceea ce este slab. Dumnezeu este plin de milă. El este iubire. Acest lucru a fost negat de dușmanii Lui, iar cazul Său trebuie demonstrat în adevăr. De aceea, cei care sunt însărcinați cu conducerea cazului Domnului, îl pot câștiga numai exercitând umilința și blândețea Domnului. Prin grija Sa față de săraci și nevoiași, Domnul demonstrează falsitatea acuzațiilor ce au fost aduse împotriva Lui.

„El nu va slăbi, nici nu Se va descuraja până nu va stabilit judecata pe pământ.” Este foarte interesant de știut că aceleași cuvinte sunt folosite în acest verset ca în cel precedent. Cuvântul tradus prin „a slăbi” este același cu cel tradus prin „fumegând” sau „care mai arde încă” din versetul 3, iar termenul „descurajat” provine din cuvântul tradus prin „frânt”. El nu va arde, nici nu va fi zdrobit până ce lucrarea Sa este îndeplinită. Bineînțeles, nu o va face nici atunci. Aici este un exemplu al folosirii cuvântului „până” care nu marchează o limită.

Un om descurajat este un om frânt și zdrobit. Este unul a cărui lumină aproape s-a dus. Speranța se stinge din pieptul lui. Pe unul ca acesta Isus îl va restaura. Va sufla o viață nouă în el. El îl vindecă pe cel frânt și zdrobit. Nu există o sarcină mai dificilă în această lume decât aceea de a încuraja o persoană descurajată. Câți nu sunt care cred că au motive bune să fie descurajați, pentru că sunt atât de păcătoși, atât de ușor duși pe alături. Au căzut mereu și mereu, încât cu greu pot fi convinși că există vreo speranță pentru salvarea lor. Slujitorul Domnului se ocupă cu astfel de cazuri, șoptind cuvinte de speranță și mângâiere, iar el însuși nu devine descurajat. El primește refuzuri, dar nu va fi zdrobit de ele. Lumina lui nu se va întuneca, ci va strânge curaj din înfrângerea aparentă. Ce binecuvântată asigurare este pentru noi când ne gândim că ea se aplică lui Hristos! El nu va fi descurajat până ce nu va stabili judecata pe pământ, adică, în inimile oamenilor – în inimile noastre. Atunci, când eu sunt descurajat de propriile mele eșecuri, mă voi gândi: „Domnul Isus are sarcina de a mă face puternic și de a-mi

da victoria, iar El nu se descurajează, în ciuda multelor mele eșecuri. El cunoaște slăbiciunea și păcătoșenia mea mai bine decât eu însumi. Dacă El nu este descurajat, cu siguranță eu nu am niciun motiv să fiu.” Și astfel, strângând curaj nou din curajul Lui, devenim puternici în Domnul și în puterea tăriei Lui, iar biruința este a noastră. Domnul ne spune tuturor: „Fii tare și plin de curaj!” Aceasta este tot ce i-a cerut lui Iosua când l-a însărcinat să-l conducă pe Israel în țara făgăduită (Iosua 1:6-7, 9).

Domnul spune că El își susține slujitorul. Același cuvânt este folosit în următoarele două împrejurări. „Domnul este partea mea de moștenire și paharul meu. Tu îmi *menții* soarta” (Psalmii 16:5). „*Păstrează-mi* umbletele mele pe cărările Tale pentru ca să nu îmi alunec picioarele” (Psalmii 17:5). „Eu, Domnul, te-am chemat în neprihănire și te voi ține de mână.” „Domnul îi susține pe toți cei ce cad și ridică pe toți cei care sunt doborâți la pământ” (Psalmii 145:14). Amintește-ți că noi suntem slujitorii lui Dumnezeu dacă ne predăm Lui, adică, dacă suntem dispuși să fim slujitorii Lui. Prin urmare, avem aceeași făgăduință de a fi susținuți după cum a avut Isus Hristos însuși. Avem aceeași putere de a ne păzi de cădere pe care a avut-o El. Nicăieri nu a lăsat Domnul loc pentru descurajare.

Cuvântul „ținut” din expresia „te voi ține de mână”, care apare frecvent în aceste capitole, provine din cuvântul ebraic care înseamnă „a întări”. Dumnezeu promite să ne întărească mâna. Oricine știe că cineva poate sta mai bine în picioare dacă este ținut de mâna altcuiva, dacă bineînțeles, cealaltă mână este mai puternică. Gândește-te atunci ce

putere vine din faptul că suntem ținuți de mâna Domnului. El spune că ne va ține de mână și ne va susține cu mâna dreaptă a neprihănirii Sale. Aceasta este toată încurajarea de care avem nevoie. El nu ne va da drumul mâinii și nu ne va lăsa atunci când pericolul va veni. Amintește-ți că Tatăl este mai mare decât toți și nimeni nu poate să-l smulgă pe poporul Său din mâna Lui (Ioan 10:29).

Ce lucrare a dat Domnul slujitorului Său? Aceasta: „Să deschizi ochii orbilor, să eliberezi prizonierii din închisoarea de sub pământ și pe cei ce stau în întuneric din casa închisorii.” Știm că Hristos a făcut toate acestea, dar i-a mai fost dată cuiva această lucrare? Cu siguranță! Aceasta este lucrarea fiecărui slujitor al Domnului, a fiecăruia pe care îl alege Domnul. Saul, persecutorul, a fost ales de Domnul pentru a merge la neamuri, „pentru a le deschide ochii și pentru a-i întoarce de la întuneric la lumină și de la puterea lui Satana la Dumnezeu” (Fapte 26:16-18). Acum, nu vă grăbiți să spuneți: „Eu nu am capacitatea lui Pavel.” Aceasta nu are nicio legătură. Pavel era foarte slab și plâpând în trup și nu a avut nicio capacitate în afara celei pe care i-a dat-o Domnul. Dacă Domnul nu ne-ar fi dat capacitatea lui Pavel, atunci nu s-ar aștepta la aceeași lucrare de la noi. Dar un lucru este sigur și anume, că Domnul a trimis pe oricine L-a acceptat pe El, pe oricine a fost ales de El în Hristos, și a fost făcut acceptabil în Cel preaiubit de a face chiar aceeași lucrare pentru care L-a trimis pe Isus și pe Pavel. El nu a plănuțit slujitori leneși. Nu uita că El spune: „Eu, Domnul, te-am chemat în neprihănire și Te voi ține de mână, Te voi păzi și Te voi da ca legământ al poporului, ca

lumină a neamurilor, să deschizi ochii orbilor” etc. Dacă suntem conectați la o baterie electrică, toată puterea acelei baterii poate fi simțită de oricine vine în contact cu noi. Astfel, când suntem ținuti de mâna Domnului, puterea Lui devine a noastră. Chiar apostolul Pavel a spus: „Nu că suntem suficienți în noi înșine să gândim ceva ca de la noi, ci suficiența noastră este de la Dumnezeu, care ne-a făcut capabili să fim slujitorii noului legământ” (2 Corinteni 3:5).

Dumnezeu nu își va da slava altuia. Nu o poate face, pentru că nu Se poate nega pe Sine. El îi va slăvi pe toți cei care se încred în El și slava Lui va fi văzută peste ei, dar va fi recunoscută ca slavă a Sa. Lumina noastră trebuie să strălucească înaintea oamenilor pentru ca ei să vadă faptele noastre bune și să Îl slăvească pe Tatăl nostru din cer. Dumnezeu nu va împărți onorurile cu vreo ființă, cu atât mai puțin cu un idol mut, care nu este nimic în această lume. Aceasta nu este pentru că El dorește să se înalțe pe Sine pe socoteala altora, așa cum Îl acuză Satana în mod fals, ci pentru că El nu poate să Se lipsească de propria Sa personalitate. El *este*, acesta este numele și caracterul Lui și nu poate înceta să existe. El nu poate permite ca vreuna din aceste laude datorate Lui să fie date chipurilor cioplite. El nu poate admite că lucrarea mâinilor oamenilor este dreaptă. Dacă ar face astfel, aceasta ar însemna răsturnarea întregii neprihăniri și a stabilității. Pentru binele tuturor supușilor Săi și pentru menținerea a ceea ce a creat El, Dumnezeu trebuie să ducă acest caz în care este implicat la un rezultat de succes. Ce binecuvântată asigurare este aceea de a ști că El va face aceasta. Răul nu-l va birui pe Dumnezeu. Chiar

dacă pentru un timp se pare că are cea mai bună parte în luptă, este doar în aparență și doar pentru un moment. „În Domnul, Iehova, este tărie veșnică”, iar El va câștiga biruința asupra tuturor dușmanilor. Cine este gata să se împărtășească de soarta Lui? Cine este de partea Lui?

The Present Truth, 26 octombrie 1899

45. Un cântec nou

Isaia 42:10-17:

¹⁰Cântați Domnului un cântec nou și laudele Lui de la marginea pământului, voi toți care mergeți în jos pe mare, și tot ce este în ea, insulele și locuitorii lor. ¹¹Pustia și cetățile ei să își înalțe glasul, satele locuite de Chedar, locuitorii din Sela să cânte, să strige de pe vârful munților. ¹²Să dea slavă Domnului și să vestească laudele Lui pe insule. ¹³Domnul va înainta ca un om puternic, va stârni gelozia ca un războinic. El va striga, da, va striga tare, El va acționa cu putere împotriva dușmanilor Săi. ¹⁴Mult timp am tăcut, am stat liniștit și M-am reținut. Acum voi striga ca o femeie în durerile nașterii. Voi suspina și voi găfâi deopotrivă. ¹⁵Voi pustii munții și dealurile și voi usca toate ierburile lor, voi face râurile insule și voi usca iazurile. ¹⁶Îi voi duce pe orbi pe un drum pe care ei nu îl cunosc, pe cărări pe care nu le știu, îi voi conduce. Voi face întunericul lumină înaintea lor și locurile strâmbe, drepte. Aceste lucruri le voi face și nu îi voi părăsi. ¹⁷Vor fi întorși, cei care se încred în chipuri

cioplite vor fi foarte rușinați, cei care spun imaginilor topite: Voi sunteți dumnezeii noștri.

Cântecul eliberării

Noul cântec este cântecul eliberării. Capitolul 13 din Apocalipsa prezintă înălțarea papalității împotriva lui Dumnezeu și influența pe care o are și o va avea pe tot pământul, ducându-i în rătăcire chiar și pe oamenii care nu sunt în mod nominal sub jugul papal, pentru a-i aduce omagiu și pentru a-i face o imagine, decretând ca toți cei care nu se vor închina papalității sau echivalentului ei, să fie uciși. Dar în mijlocul biruinței aparente a forțelor răului, profetul a văzut victoria pentru poporul lui Dumnezeu. El spune:

„M-am uitat și iată, un Miel stătea pe muntele Sion și cu El erau o sută patruzeci și patru de mii, având numele Tatălui Său scris pe frunțile lor. Și am auzit un glas din cer ca glasul multor ape și ca glasul unui mare tunet. Și am auzit glasul celor ce cântă din harpele lor. Cântau ceea ce părea a fi un cântec nou, înaintea tronului, și înaintea celor patru făpturi, și înaintea bătrânilor. Și niciun om nu putea învăța cântarea decât cei o sută patruzeci și patru de mii care au fost răscumpărați de pe pământ” (Apocalipsa 14:1-3).

Cântecul lui Moise

Aceasta înseamnă că nimeni nu putea învăța acel cântec în afară de cei care au trecut prin experiența aceea. Trecând la capitolul al cincisprezecelea, citim:

„Și am văzut un alt semn în cer, mare și minunat, șapte îngeri având cele șapte plăgi finale, căci în ele este umplută mânia lui Dumnezeu. Și am văzut ceea ce părea a fi o mare de sticlă amestecată cu foc și pe cei ce câștigaseră biruința asupra fiarei, și asupra chipului ei, și asupra numărului numelui ei, stând pe marea de sticlă, având harpele lui Dumnezeu. Și cântau cântarea lui Moise, slujitorul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului, zicând: Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule atotputernic. Drepte și adevărate sunt căile Tale, Regele sfinților. Cine nu se va teme de Tine, o, Doamne, și cine nu Îți va slăvi numele? Căci numai Tu ești sfânt, căci toate națiunile vor veni și se vor închina înaintea Ta, căci judecățile Tale au fost dovedite” (Apocalipsa 15:1-4).

Din aceste texte, vedem că noul cântec pe care îl cântă răscumpărații, este cântecul lui Moise, slujitorul lui Dumnezeu. În capitolul 15 din Exodul găsim înregistrat acel cântec. Începe astfel: „Voi cânta Domnului, pentru că El a triumfat glorios. El l-a aruncat în mare pe cal și pe călărețul lui. Domnul este tăria și cântecul meu și El a devenit salvarea mea.” Apoi citim: „Cine este ca Tine, o, Doamne, printre dumnezei? Cine este ca Tine, slăvit în sfințenie, de temut în laude, făcând minuni? Ți-ai întins mâna dreaptă și pământul i-a înghițit. Tu, în mila Ta, ai condus poporul pe care l-ai răscumpărat, i-ai călăuzit în tăria Ta până la locuința Ta sfântă” (versetele 11-13). Astfel, vedem că noul cântec este un cântec de înălțare a puterii Domnului peste toți cei care se înalță pe ei înșiși împotriva Lui, pretinzând că sunt dumnezei. Și având în vedere că Dumnezeu triumfă

peste toți dumnezeii falși, fie că sunt în forma imaginilor cioplite sau turnate, fie că sunt în forma oamenilor care pretind că sunt autorizați să vorbească și să acționeze în dreptul lui Dumnezeu, în mod natural rezultă că toți cei care își identifică cauza lor cu a Lui trebuie în același timp să triumfe și ei. Prin urmare, noul cântec este un cântec de mulțumire lui Dumnezeu care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos (1 Corinteni 15:57).

Timpul strâmtorării

Citește din nou textele citate din cartea Apocalipsei și observă că în fiecare caz, noul cântec este menționat în legătură imediată cu timpul strâmtorării. Când poporul lui Dumnezeu pare că va fi copleșit, atunci profetul îl vede cântând un cântec nou pe muntele Sion. Prin aceasta stă ca reprezentant pentru tot poporul lui Dumnezeu. Ne învață că noul cântec, cântecul biruinței, urmează să fie cântat în timpul celui mai mare pericol. În porțiunea din Isaia pe care o studiem, vedem că este așa. Chemarea de a cânta Domnului o cântare nouă este imediat urmată de descrierea înaintării Domnului ca un războinic. Este în legătură cu timpul când munții și dealurile vor fi pustiite, iar râurile și iazurile, uscate de tot. În acel timp, tot pământul este chemat să cânte un cântec nou. Locuitorii deșertului și ai muntelui sunt chemați să dea slavă Domnului și să declare laudele Lui pe insule.

Motivul cântatului

Compară acest pasaj cu Psalmul 96:

¹Cântați Domnului un cântec nou, cântați Domnului, tot pământul. ²Cântați Domnului, binecuvântați numele Lui, arătați salvarea Lui din zi în zi. ³Faceți cunoscută slava Lui printre păgâni, minunile Lui printre toți oamenii. ⁴Căci Domnul este mare și măreț pentru a fi lăudat. El este de temut deasupra tuturor dumnezeilor. ⁵Căci toți dumnezeii națiunilor sunt idoli [adică, nimic], dar Domnul a făcut cerurile. ⁶Onoarea și măreția sunt înaintea Lui, tărie și frumusețe sunt în sanctuarul Său. ⁷Dați Domnului, voi neamurilor, dați Domnului slava și tăria. ⁸Dați Domnului slava care se cuvine numelui Său. Aduceți o ofrandă și veniți în curțile Lui. ⁹Închinați-vă Domnului în frumusețea sfințeniei, temeți-vă înaintea Lui tot pământul. ¹⁰Spuneți printre păgâni că Domnul domnește. Lumea va fi întărită ca să nu mai fie clătinată. El va judeca poporul cu dreptate. ¹¹Să se veselească cerurile și să se bucure pământul, marea și tot ce este pe ea să strige. ¹²Să se bucure câmpul și tot ce este pe el, apoi toți copacii pădurii să se veselească înaintea Domnului. Căci El vine, căci El vine să judece pământul. Va judeca lumea cu dreptate și poporul cu adevărul Său.

Acest psalm este paralela exactă cu porțiunea din Isaia pe care o studiem noi acum. Este triumful Domnului asupra tuturor dumnezeilor falși, adică, asupra oricărui lucru care se înalță pe sine împotriva cunoștinței lui Dumnezeu. Este același lucru descris în Isaia 2, când „ziua Domnului va veni peste oricine este mândru și semeț și peste oricine este înălțat. Și va fi coborât la pământ.” „Semeția omului va fi plecată, aroganța oamenilor va fi umilită și numai Domnul va fi înălțat în ziua aceea. El va desființa de tot idolii.” Este

ziua când Domnul în „slava măreției Lui” se ridică „pentru a clătina teribil pământul”. În acest timp, un cântec nou va fi cântat de poporul lui Dumnezeu. Poporul lui Dumnezeu va cânta cel mai bine când norul va fi cel mai întunecat.

Acest lucru este accentuat și mai mult în capitolul 3 din Habacuc. Un timp teribil este descris de către profet, atât de teribil încât el tremură numai la viziunea lui și se roagă să fie scutit să trăiască în timpul realității lui. Totuși el spune: „Chiar dacă smochinul nu va înflori, nici viile nu vor avea roade, munca măslinului va slăbi și câmpurile nu vor da hrană, turma va fi înlăturată de țarc și nu va mai fi nicio cireadă în staule [compară cu Ioel 1:10-20], totuși eu mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele. Domnul Dumnezeu este tăria mea și îmi va face picioarele mele ca picioarele căprioarelor și mă va face să umblu pe locuri înalte” (Habacuc 3:17-19). Nu poate veni nicio strâmtorare atât de mare asupra pământului, încât poporul lui Dumnezeu să nu poată cânta. Este foarte obișnuit pentru oameni să cânte atunci când nu văd niciun necaz, dar într-adevăr este un cântec nou cântat, atunci când necazul este cel mai mare.

Cântecul nou și vechea poveste

Ultimul text citat ne amintește de Psalmii 40. Profetul spune că Dumnezeu i-a asigurat pasul ca să poată umbla în siguranță în locurile înalte. Astfel citim: „L-m așteptat cu răbdare pe Domnul și El S-a aplecat asupra mea și mi-a auzit strigătul. M-a scos din groapa teribilă, din mocirlă și mi-a așezat picioarele pe stâncă și mi-a întărit umbletele. Mi-a

pus un cântec nou în gură, laude pentru Dumnezeu nostru” (Psalmii 40:1-3). Vedem, deci, că noul cântec ce va fi cântat de sfinți pe muntele Sion, nu este altceva decât ceea ce au cântat ei în pustia încercării. Este cântecul răscumpărării din păcat. În biruința asupra păcatului, avem biruința asupra a tot.

„Când în scenele de glorie
Voi cânta un cântec nou,
Va fi chiar vechea istorie
Mult iubită, ca-n ecou.”

Veghetorul tăcut

Faptul că Dumnezeu este tăcut și că nu distruge imediat nedreptatea și pe cei care practică asuprirea, nu este un semn că El nu observă aceste lucruri. A declara că lui Dumnezeu nu îi pasă, înseamnă o judecată foarte pripită. Cum să nu Îi pese, când fiecare rău comis este făcut împotriva Lui? El s-a identificat pe Sine însuși cu omenirea, așa că oricine face rău sau bine celui mai mic dintre ei, îl face Domnului (Matei 25:40, 45). Nu uita că priceperea lui Dumnezeu este de nepătruns și nimic nu este prea mic pentru a scăpa observației Lui. El susține cerurile și pământul. „Dar ele sunt lucruri mari”, vei spune. Adevărat, dar sunt formate dintr-un număr infinit de particule foarte mici, și dacă lui Dumnezeu nu I-ar fi pasat de fiecare particulă minusculă, nu ar putea conserva întregul. Grija lui Dumnezeu pentru tot pământul este doar grija Lui pentru fiecare atom ce compune pământul. Dacă nu ar avea grijă de fragmente, atunci ar fi pierderi. Dacă nu I-ar păsa de atomi, pentru că

sunt mici și ne semnificativi, atunci ei ar scăpa prin spațiu și curând n-ar mai avea lucruri mari de îngrijit. Prin urmare, fiecare suflet să fie sigur că Domnul are aceeași grijă pentru el așa cum are pentru toată lumea.

Făgăduința sigură

Oamenii spun: „Unde este făgăduința venirii Lui?” Ei spun că lumea este guvernată de întâmplare sau că Dumnezeu este indiferent față de nenorocirile oamenilor. Astfel, ei se pun împotriva Lui în marele Său caz. Ei sunt printre acuzatorii Lui. Uită că „îndelunga răbdare a Dumnezeului nostru este mântuire” (2 Petru 3:15). Reține cuvântul „îndelunga răbdare”. Dumnezeu suferă când oamenii suferă. El tace, nu pentru că este indiferent, ci datorită infinitei Sale răbdări, îndurări și autocontrol. Aceasta trebuie să îi învețe pe oameni răbdarea. Are scopul de a da celor mai batjocoritori un timp de pocăință. Dar în final, El Se va ridica și îi va risipi pe dușmanii Săi (vezi Psalmii 48). „Fiți răbdători, deci, fraților, până la venirea Domnului” (Iacov 5:7).

Umblând în lumină

Ce făgăduință minunată este în versetul 16! „Îi voi duce pe orbi pe un drum pe care ei nu îl cunosc, pe cărări pe care nu le știu, îi voi conduce. Voi face întunericul lumină înaintea lor și locurile strâmbe, drepte.” De aceea, putem să ne rugăm cu încredere deplină: „Condu-mă Doamne, în neprihănirea Ta, din cauza vrăjmașilor mei. Fă calea Ta dreaptă înaintea feței mele” (Psalmii 5:8). Aceasta este ziua când „ochii orbilor vor vedea din întuneric și din obscuritate” (Isaia

29:18). Întunericul sau lumina sunt la fel pentru Domnul (Psalmii 139:11-12), astfel că noaptea va fi lumină în jurul poporului Său. Amintește-ți că, în tot acest timp, Dumnezeu îl ține pe poporul Său de mână. Ce contează, atunci, că ei nu știu drumul? Cu Dumnezeu călăuzindu-l, un om orb este mult mai avantajat decât un om care are vedea, dar merge singur, chiar dacă ar face acest lucru în lumină. Ochii nu sunt de niciun folos celor care nu se încred în Domnul, pentru că cei care nu se încred în Domnul, arată că nu îl cunosc și aceasta dovedește că nu pot vedea, pentru că El este peste tot revelat. Ei sunt precum idolii în care se încred și vor fi întorși înapoi și confuzi, împreună cu dumnezeii în care se încred. Cazul Domnului versus dumnezeii falși este rezolvat, astfel că oricine se așază de partea Domnului nu își asumă niciun risc.

The Present Truth, 2 noiembrie 1899

46. Mărind legea

Isaia 42:18-25:

¹⁸Ascultați, surzilor și priviți, orbilor, ca să vedeți. ¹⁹Cine este orb, dacă nu Slujitorul Meu, sau surd, ca Solul Meu pe care îl trimit? Cine este orb ca Cel care are pace cu Mine și orb ca Slujitorul Domnului? ²⁰Tu vezi multe lucruri, dar nu

le bagi în seamă. Urechile Tale sunt deschise, dar nu auzi. ²¹I-a plăcut Domnului, de dragul neprihănirii Sale, să mărească legea și să o facă onorabilă. ²²Dar acesta este un popor jefuit și prădat. Cu toții sunt prinși în lațuri în gropi și sunt ascunși în închisori. Sunt victime și nimeni nu îi eliberează, pentru o pradă și nimeni nu spune: Restaurează. ²³Cine este printre voi care să dea ascultare la acest lucru? Ca să ia seama și să audă despre timpul care va veni? ²⁴Cine l-a dat pe Iacov ca pradă și pe Israel prădătorilor? Nu Domnul, El, împotriva căruia am păcătuit? Căci ei nu umblă în căile Lui, nici nu au fost ascultători față de legea Sa. ²⁵De aceea, El toarnă peste ei furia mâniei Lui și tăria luptei. L-a prins în foc de jur împrejur, deși el nu știa. L-a ars, totuși nu a luat la inimă.

Întotdeauna urmează mai mult

Vom evita erori dacă, atunci când studiem porțiuni din Scriptură care sunt „greu de înțeles”, vom adopta regula, și ne vom ține strict de ea, de a nu presupune niciodată. Un alt lucru trebuie să-l avem întotdeauna în minte și anume, că nimeni de pe pământ nu poate face vreo afirmație despre învățătura textului care să fie ultimă și autoritară. Adică, nimeni nu poate epuiza vreo porțiune a cuvântului lui Dumnezeu. Când am afirmat ce am văzut în vreun text, aceasta nu împiedică pe cineva să vadă un lucru mai mare. Problema oamenilor care citesc ceea ce a scris cineva în care au încredere, este aceea de a presupune că el a spus tot ce se poate spune despre acel subiect. Sau, văzând lucrul clar când este prezentat înaintea lor, sunt satisfăcuți și se gândesc că nu merită să continue să caute, ca să vadă mai mult. Este

greșit. Nu contează cât de mult vedem din vreun cuvânt al Domnului, putem fi siguri că acolo este mult mai mult decât vedem noi. O încredere în perfecțiunea divină și în plinătatea cuvântului lui Dumnezeu va păzi orice persoană de a publica vreodată un „crez”, rezumând învățăturile Bibliei. Să păstrăm aceste lucruri în minte în timp ce studiem!

Misiunea divină a lui Hristos, dovedită

Când Isus era aici pe pământ, El a dovedit divinitatea misiunii Sale făcându-i pe orbi să vadă și pe surzi să audă (Matei 11:5). Multe minuni a făcut Isus în prezența oamenilor ca ei să creadă că El este Hristos și, crezând, să poată avea viața prin numele Lui (Ioan 20:30). Profeția lui Isaia arată că marea controversă referitoare la cine este Dumnezeu va fi continuată până în ultima zi a timpului – până ce judecata stabilește chestiunea pentru totdeauna. Atunci, de vreme ce era necesar să fie făcute minuni acum o mie opt sute de ani pentru a demonstra autenticitatea misiunii lui Hristos, reprezentantul lui Dumnezeu, nu poate fi altfel, decât că aceleași lucruri trebuie să se repete atâta timp cât există vreo îndoială asupra acestei chestiuni.

Minuni de făcut

Faptul că vor fi realizate minuni de vindecare prin slujitorul Domnului chiar în ultimele zile, este evident din pasajul dinaintea noastră. „Ascultați, surzilor și priviți, orbilor, ca să vedeți.” Cineva va spune (pentru că întotdeauna sunt oameni gata să discrediteze cuvântul lui Dumnezeu și să susțină că Dumnezeu nu ne-a promis foarte mult) că această

poruncă dată surzilor să audă și orbilor să vadă trebuie luată într-un sens spiritual. Că cei care nu înțeleg adevărul lui Dumnezeu și sunt orbi spiritual Îl vor vedea pe Domnul și vor înțelege adevărul. Fără îndoială, acest lucru este adevărat. Dar insistența asupra acestui aspect, pentru a distruge forța evidentă a textului, arată că ei nu apreciază măreția lucrării de convertire. Ce este mai mare, să spui: „păcatele îți sunt iertate” sau să spui unui om paralizat: „scoală-te, ia-ți patul și umblă”? Este mai ușor a-l face pe un om să Îl vadă pe Dumnezeul lui decât a-l face să își vadă semenii? De ce ar gândi cineva care crede în convertire că este un lucru așa ciudat ca Dumnezeu să vindece orice defect trupesc? Fără îndoială, toate aceste texte arată că oamenii vor înțelege evanghelia, dar aceasta nu înseamnă că nu vor primi și vindecare trupească, dimpotrivă. Dar este foarte probabil că majoritatea acestor mari minuni vor fi realizate în țările așa-zis păgâne și că aceste țări luminate îngâmfate, unde evanghelia a fost atât de mult predicată și atât de mult disprețuită, au avut deja parte de majoritatea evidențelor ce le-au fost acordate. Insulele sunt cele care așteaptă legea lui Dumnezeu și slujitorul lui Dumnezeu este desemnat neamurilor, să deschisă ochii orbilor.

Vedere pentru cei orbi

„Cine este orb, dacă nu Slujitorul Meu? Sau surd, ca Solul Meu pe care îl trimit?” „I-a salvat pe alții, pe Sine însuși nu Se poate salva.” Aceasta s-a spus despre Hristos. El însuși a suferit toate nenorocirile din care i-a scăpat pe oameni, totuși nu a făcut nimic pentru Sine. Și aceasta arată că nu există condiție lipsită de speranță. Noi suntem surzi și orbi.

Foarte bine! Domnul spune că Slujitorul Lui, pe care Îl susține, alesul Său, în care sufletul Său își găsește plăcerea, pe care L-a trimis ca să deschisă ochii orbilor, este, de asemenea, orb. Și-a asumat toată orbirea noastră. Nimeni nu este îndurerat așa cum este El, căci El are durerile combinate ale tuturor oamenilor. Niciun suflet al omului nu are o greutate mai mare a păcatului asupra lui cum a avut Domnul Isus Hristos, căci El a avut păcatele întregii lumi. Dar El este „Cel sfânt și drept”, de aceea nu este niciun suflet pe pământ care nu poate fi, de asemenea, sfânt și drept. În El, toată surzenia și orbirea, toate infirmitățile de orice tip, atât fizice, cât și spirituale, sunt îndepărtate. „În El nu este deloc întuneric.” De aceea, chiar dacă suntem orbi și surzi, muți, șchiopi și ticăloși, toate acestea au trecut de la noi asupra Lui. „Prin rănilor Lui suntem vindecați.” Tot așa, prin orbirea pe care și-a asumat-o El, noi vedem.

Prietenii intimi ai lui Dumnezeu

„Cine este orb ca Cel care este desăvârșit?” *RV* spune: „ca cel care are pace cu Mine”. Cea norvegiană spune: „ca prietenul Meu confidențial”, iar aceasta este justificată de ebraică, la fel de mult ca celelalte. Se potrivește cu ceea ce a fost înainte, când ne amintim că slujitorul Domnului este Israel, sămânța lui Avraam, prietenul lui Dumnezeu. Ce ne pasă care e condiția noastră atât timp cât suntem prietenii confidențiali ai lui Dumnezeu? Putem fi în închisoare, dar aceasta nu face nicio diferență atât timp cât cheia este în mâinile prietenului nostru intim. Amintește-ți acest lucru pe măsură ce citești ultimele versete ale acestui capitol!

Neprihănirea lui Dumnezeu

Traducerea daneză a versetului 21, „Domnul este foarte mulțumit de dragul neprihănirii Lui; El va mări legea și o va face onorabilă”, este „Domnul are plăcere, de dragul neprihănirii Sale, de a face legea mare și glorioasă”. Aceasta arată că legea lui Dumnezeu este neprihănirea Sa. Cu cât este mai onorată legea, cu atât mai mult este înălțată neprihănirea lui Dumnezeu. Cu cât este mai mare legea, cu atât este mai mare neprihănirea Sa. Să vedem dacă există vreo mângâiere în acest lucru.

Psalmistul spune: „Dacă temeliiile sunt distruse, ce poate să facă cel neprihănit?” (Psalmii 11:3). Temelia tronului lui Dumnezeu este neprihănirea (Psalmii 89:14; 97:2), iar tronul lui Dumnezeu susține universul. Dacă temeliiile ar fi distruse, ca urmare, nu ar mai fi nicio existență pentru nimeni. Dacă neprihănirea ar înceta, bineînțeles că cel neprihănit ar înceta să existe, de vreme ce neprihănitul este sarea pământului. Dar nu este niciun pericol, căci Isus a spus: „Să nu vă credeți că am venit să stric legea sau profeții. Nu am venit să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, până nu vor trece cerurile și pământul, nicio iotă sau o frântură din lege nu va trece nicidecum, până ce nu va fi împlinit totul” (Matei 5:17-18). Domnul nu va distruge, nici nu va modifica legea, deoarece legea este neprihănirea Lui, iar El nu Se poate nega pe Sine.

Împlinind legea

Un răspuns complet pentru oricine este atât de potrivit încât, în fața afirmației lui Hristos că nu a venit să distrugă

legea, va spune că Hristos împlinește legea abolind-o, se găsește în cuvintele textului: „El va mări legea și o va face onorabilă.” Ce onoare îi poate da cineva lui Hristos și în ce fel de respect va păstra el lucrarea Sa, dacă spune că Hristos distruge ceea ce este onorabil, sfânt, drept și bun?

„Dar El a împlinit legea”, va spune cineva. Exact aceasta a făcut. Atunci ce urmează? „O, atunci noi nu mai avem nevoie să o împlinim. De vreme ce a împlinit-o El, noi nu mai avem nimic de-a face cu ea.” Într-adevăr, aceasta sună foarte ciudat de pe buzele unuia care pretinde că îl iubește pe Domnul Isus. Este foarte ușor de înțeles cum cineva care spune: „Noi nu vrem ca acest om să domnească peste noi”, poate să zică: „Nu vrem să avem de-a face cu nimic din ceea ce are legătură cu El”. Dar de ce ar dori un creștin să fie separat de ceea ce găsește împlinirea în Hristos?

Nu sub lege

„Dar noi nu suntem sub lege.” Într-adevăr, nu suntem, mulțumim Domnului pentru aceasta. Și de ce nu suntem sub ea? Pentru că umblăm în ea. Ai uitat că solia mângâierii pregătește calea Domnului? Și că cei nepângăriți de pe cale sunt cei care umblă în legea Domnului (Psalmii 119:1-3)? Suntem eliberați de lege, care ne condamnă la moarte pentru fărădelegile noastre, ca să servim în înnoirea spiritului, și nu în vechimea literei (Romani 7:4-6). Iar acest lucru este făcut prin trupul lui Hristos, în care legea își găsește împlinirea deplină. Când suntem uniți cu Hristos în desăvârșire, atunci aceeași împlinire a legii va fi găsită în noi. Blestemul legii nu este peste cei care o împlinesc, ci peste cei care nu

continuă în toate lucrurile scrise în ea (Galateni 3:10-13). Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, adică, ne-a răscumpărat din neascultare la ascultare desăvârșită.

Păcat abundent, har supraabundent

„El va mări legea.” „Prin lege este cunoștința păcatului” (Romani 3:20). De aceea, cu cât mai mare este făcută legea să apară, cu atât mai mare va apărea păcatul. Tocmai pentru acest motiv a intrat legea, „ca greșeala să abunde” (Romani 5:20). „Dar unde păcatul abundă, harul abundă mult mai mult.” Astfel vedem că, în mărirea legii, Dumnezeu face ca harul Său să abunde, descoperindu-și neprihănirea pe care o pune în noi și peste noi, pentru iertarea păcatelor. Mărirea legii și faptul că o face onorabilă nu este decât predicarea evangheliei lui Isus Hristos.

Legea vieții și legea morții

Legea este neprihănire, totuși neprihănirea nu vine prin ea. Adică, neprihănirea nu vine prin faptele legii vreunui om. Doar „legea Spiritului vieții în Hristos Isus” (Romani 8:2) ne face liberi de păcat și moarte. Neprihănirea care este prin credința lui Hristos (Filipeni 3:9) este singura neprihănire care îl va face capabil pe cineva să stea în picioare în ziua venirii lui Hristos, pentru că legea este în inima Sa în desăvârșire. Legea din inima lui Hristos este legea a cărei copie a fost pusă pe tablele de piatră de degetul lui Dumnezeu. În Hristos, o avem pe piatra vie, nu pe o piatră moartă. Astfel, atât timp cât este pe tablele de piatră date lui Moise este numai moarte, dar pe piatra vie, Hristos Isus, este

viață. Mărirea legii ne arată cât de mare este darul vieții pe care Dumnezeu ni-l oferă în Hristos.

Precepte și făgăduințe

Trebuie să știm că toate preceptele lui Dumnezeu sunt făgăduințe. Nimeni nu I-a dat vreodată ceva lui Dumnezeu fără să fie recompensat înapoi. „Căci ale Lui, prin El și pentru El sunt toate lucrurile” (Romani 11:35-36). Dumnezeu nu ne dă viața ca o recompensă pentru ceva ce am făcut pentru El, ci ne dă viața care conține împlinirea lucrurilor pe care dorește ca noi să le facem. Când Dumnezeu spune „tu nu vei”, El nu vrea să spună că trebuie să ne păzim singuri de ceva rău, ci că El va oferi mijloacele prin care vom fi păziți.

Comparând două texte ale Scripturii, putem vedea cu ușurință acest lucru. Dumnezeu i-a spus întregului Israel: „Eu sunt Domnul Dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Tu nu vei avea alți dumnezei în afară de Mine” (Exodul 20:2-3). Din nou, El spune: „Ascultă, poporul Meu, și îți voi mărturisi, o, Israel, dacă vei lua aminte la Mine, nu va fi niciun dumnezeu străin în tine, nici nu te vei închina vreunui dumnezeu străin. Eu sunt Domnul Dumnezeul tău care te-am scos din țara Egiptului” (Psalmii 81:8-10). De aici învățăm că, atunci când Dumnezeu a rostit cele zece porunci, El a vrut să spună că, dacă poporul va lua aminte la El, vor fi păziți de orice rău. Cu cât este mai mare cerința legii, cu atât este mai mare darul lui Dumnezeu. Mărirea legii înseamnă mărirea harului lui Dumnezeu.

Manifestări teribile ale milei

Groaza Sinaiului descoperă mila calvarului. Oamenii sunt obișnuiți să gândească și să vorbească despre teroarea legii date pe Sinai, dar ei uită că în aceeași măsură de teribil este și calvarul. Trebuia moartea să atingă muntele pe care fusese proclamată legea? Tot așa, calvarul înseamnă moarte. Au fost tunete, întuneric și cutremur de pământ la Sinai, iar la calvar a fost la fel. Da, chiar de la tronul harului la care suntem invitați să venim să obținem milă și să găsim har care să ne ajute la vreme de nevoie, provin fulgerele, tunetele și glasurile care fac pământul să se cutremure (Apocalipsa 4:5; 11:19). Groaza calvarului, care a smuls de pe buzele Mântuitorului strigătul: „Dumnezeu Meu, Dumnezeul Meu, de ce m-ai părăsit?” și care I-a frânt inima, arată măreția legii care a fost călcată. Pe cruce Isus a mărit legea lui Dumnezeu. A fost arătat că legea este atât de neschimbătoare, încât va lua chiar viața singurului Fiul născut al lui Dumnezeu, când a fost „numărat printre călcătorii de lege”. Dar cu cât mai mare și mai îngrozitoare apare, cu atât ne putem bucura mai mult, pentru că știm că Dumnezeu a garantat cu propria Sa existență oferirea întregii Sale neprihăniri nouă. Ce binecuvântată făgăduință este că Dumnezeu va mări legea! Nimeni să nu vorbească cu ușurință despre ceea ce Hristos, prin moartea Sa, a făcut onorabil!

Timpul ca Dumnezeu să lucreze

„Este timpul ca Tu, Doamne, să lucrezi, căci ei au desființat legea Ta” (Psalmii 119:126). Oamenii au disprețuit și au

respins legea lui Dumnezeu și în acest punct au fost ajutați de către preținșii Lui urmași. Căci sunt mulți care poartă numele de creștini și care nu ezită să vorbească de rău legea. Prin urmare, se crede a fi de o mică importanță faptul că oamenii nu ezită să-și pună propriile legi în locul ei. Prin aceasta, ei Îl disprețuiesc și Îl resping pe Hristos, căruia îi aparține viața. Acum, de vreme ce marea controversă va decide cine este Dumnezeu, urmează ca în ultimele zile, când solia va răsuna: „Iată Dumnezeul vostru!”, legea în Hristos trebuie să fie proclamată cum nu a mai fost niciodată înainte. Dumnezeu va arăta că El este judecătorul, legiuitorul și regele nostru datorită faptului că doar El poate salva (Isaia 33:22). Dar păstrați în minte că atunci când Domnul lucrează pentru a-și mări legea, deoarece oamenii au desființat-o, El nu lucrează doar ca să-și reabiliteze locul Lui de drept, ci lucrează pentru oameni. Legea lui Dumnezeu a fost desființată în inimile oamenilor prin faptul că au îndepărtat-o și s-au întors la propria lor cale. Este timpul ca El să lucreze, dar unde? În inimile oamenilor, pentru a ridica standardul neprihănirii. Desființând legea lui Dumnezeu, oamenii au căzut prin fărădelegea lor, iar Dumnezeu lucrează să-i restaureze, restaurând legea în inimile lor. Și „acum este timpul potrivit, acum este ziua mântuirii”.

The Present Truth, 9 noiembrie 1899

47. Eu sunt cu tine

Isaia 43:1-7:

¹Totuși acum, așa spune Iehova, Cel care te-a creat, Iacov, și Cel care te-a format, o, Israel, nu te teme, căci Eu te-am răscumpărat, te-am chemat pe nume, ești al Meu. ²Când treci prin ape, Eu sunt cu tine, și prin râuri, ele nu te vor îneca. Când vei umbla prin foc, nu te va arde și flăcările nu te vor apuca. ³Căci Eu sunt Iehova, Dumnezeuul tău, Sfântul lui Israel, răscumpărătorul tău. Eu am dat Egiptul pentru răscumpărarea ta, Cuș și Seba în locul tău. ⁴Pentru că ai fost prețios în ochii Mei, ai fost onorat și te-am iubit, de aceea voi da oameni în locul tău și popoare în locul sufletului tău. ⁵Nu te teme, căci Eu sunt cu tine. De la est îi voi aduce pe copiii tăi și de la vest te voi strânge laolaltă. ⁶Voi spune nordului: renunță, și sudului: nu păstra. Adu-i pe fiii Mei de departe și pe fiicele Mele de la marginile pământului. ⁷Toți cei numiți cu numele Meu, pe care i-am creat pentru slava Mea, pe care i-am format, da, pe care i-am făcut.

Nu ar trebui să se dea nicio atenție diviziunilor capitolului de aici, cu toate că, datorită utilității practice, am făcut din aceasta, împărțirea lecției. Dar nu este nicio pauză în subiect și nu putem obține toată forța pasajului citat aici fără să citim ultima parte a capitolului 42. „Cine l-a dat pe Iacov ca pradă și pe Israel prădătorilor? Nu Domnul, El, împotriva căruia am păcătuit? Căci ei nu umblă în căile Lui, nici nu au fost ascultători față de legea Sa. De aceea, El toarnă peste ei furia mâniei Lui și tăria luptei. L-a prins în foc de jur împrejur, deși el nu știa. L-a ars, totuși nu a luat la inimă. Dar acum, așa vorbește Domnul care te-a creat, Iacov, și Cel care te-a format, o, Israel: nu te teme, căci Eu te-am răscumpărat, te-am chemat pe nume, ești al Meu.” Iar apoi urmează

asigurarea că Dumnezeu este cu ei chiar și în foc și în apă și că nu vor fi nici arși, nici înecați. Cel care l-a adus pe Israel în captivitate este Răscumpărătorul său.

Ajutor prezent

Versiunea noastră face greșeala de a traduce versetul 2 prin „*Eu voi fi* cu tine”. Totuși, versiunea obișnuită este mai bună decât *RV* pentru că cuvintele „*voi fi*” sunt cu font cursiv, indicând că nu se găsesc în ebraică pentru că nu sunt. Nu este niciun verb exprimat, așa cum este cazul adesea în ebraică, limbă care este foarte succintă. Acum, este evident că atunci când verbul copulativ este omis, cea mai simplă formă a lui, pe care ar trebui să o oferim, este timpul prezent, nu viitor. Prin urmare, este corect tradus de *Lowth* „*Eu sunt* cu tine”. Exact aceasta reprezintă caracterul lui Dumnezeu, al cărui nume este EU SUNT. Nu poate exista îndoială că Dumnezeu va fi cu noi, când El este întotdeauna prezent. Pentru El, prezentul conține atât trecutul, cât și viitorul. El este întotdeauna EU SUNT. De aceea, în toate timpurile care vor veni, El va fi speranța poporului Său. Dar dacă citim: „*Eu voi fi* cu tine”, putem să uităm prezentul. Prezentul este tot ceea ce trebuie să ne preocupe. Dacă Îl avem pe Dumnezeu cu noi ca „un ajutor foarte prezent în necaz”, nu putem cere nimic mai mult. Cu Dumnezeu este întotdeauna *acum*.

Secretul nemulțumirii

„Fiți liberi de iubirea de bani, mulțumiți cu lucrurile pe care le aveți, pentru că El însuși a spus: Cu niciun chip nu te voi dezamăgi, nici nu te voi părăsi. Așadar, putem spune cu mult

curaj: Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme. Ce să-mi facă oamenii?” (Evrei 13:5-6 – *RV*). Avându-L pe El, avem totul. Acest lucru este suficient de adevărat încât nimeni nu-l va nega. Și cu toate acestea, rareori acționăm ca și când l-am crede. Iar aceasta arată cât de rar este adevăratul creștinism, pentru că principiul fundamental al creștinismului este prezența continuă a Domnului și faptul că El este totul. Cel care nu crede că Dumnezeu este întotdeauna prezent, întotdeauna iubitor și întotdeauna atotputernic să-și ducă la bun sfârșit planurile Sale iubitoare, nu crede în Dumnezeu. Dar oricine crede aceasta trebuie să fie mulțumit, deoarece el știe că împreună cu Domnul are toate lucrurile (Romani 8:32). Prin urmare, neliniștea și îngrijorarea sunt semne ale păgânismului. „Nu fiți deci îngrijorați zicând: ce vom mânca sau ce vom bea sau cu ce ne vom îmbrăca? Pentru că toate aceste lucruri neamurile le caută. Căci Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți nevoie de aceste lucruri. Căutați mai întâi împărăția Lui și neprihănirea Sa și toate aceste lucruri vi se vor adăuga” (Matei 6:31-33).

Ce constituie păgânismul

Este mai mult decât ceea ce pare la suprafață. Nu suntem conștienți cât de des ne numim singuri păgâni. Ia în considerare chiar această aparentă diferență dintre păgân și închinătorul adevăratului Dumnezeu: păgânul nu este mulțumit fără un dumnezeu pe care îl poate vedea, în timp ce creștinul se încrede în Dumnezeul care locuiește în lumina de care niciun om nu se poate apropia, pe care niciun om nu l-a văzut, nici nu Îl poate vedea (1 Timotei 6:16). Pe

scurt, păgânul nu se poate încrede în dumnezeul său fără să îl vadă, în timp ce creștinul are la fel de multă încredere în Dumnezeu său când nu îl poate vedea, ca atunci când L-ar vedea. Nimeni nu s-ar plânge vreodată dacă ar putea vedea imediat tot ce își dorește. Când nu putem vedea cum urmează să înaintăm începem să murmurăm și să ne îngrijorăm. Da, există murmur în cuvintele celui descurajat: „Dumnezeu m-a părăsit.” Pentru că nu Îl poate vedea pe Dumnezeu, crede că El nu există. Ne îndoim de Dumnezeu, deoarece nu Îl putem vedea. Nu putem suporta ca El să lucreze după o perdea. În acest fel noi înșine ne proclamăm păgâni. Oamenii pot crede că nu este un lucru atât de mare să crezi în Dumnezeu, dar în realitate a crede în Dumnezeu este totul. Adevărata credință în Dumnezeu înseamnă libertate din îngrijorare, deoarece Dumnezeu are grijă de noi și ne spune să Îi aruncăm Lui toată grija noastră (1 Petru 5:7).

Apropierea lui Dumnezeu

„Eu sunt cu tine.” De aceea nu ne temem. Isus a venit și a spus: „Iată, Eu sunt cu voi întotdeauna, până la sfârșitul lumii”, și tocmai spusese: „Toată puterea Îmi este dată în cer și pe pământ” (Matei 28:18, 20). El nu ne poate lăsa sau părăsi, deoarece El umple cerul și pământul (Ieremia 23:24). În fiecare rază de soare, în fiecare picătură de apă, în fiecare suflare de aer, Domnul este prezent, iar prezența Sa cu noi are scopul de a ne da odihnă (Exodul 33:14). Cât de aproape este El, când putem să Îi simțim respirația peste obrazul nostru, chiar în nările noastre. „Căci ce națiune este atât de mare care să Îl aibă pe Dumnezeu atât de aproape de ea cum

este Domnul Dumnezeu nostru în toate lucrurile pentru care Îl chemăm?” (Deuteronomul 4:7).

Prezența salvatoare a lui Hristos

„Nu te teme!” De ce nu? „Pentru că Eu sunt cu tine.” Domnul a lăsat ca raport câteva exemple referitoare la puterea salvatoare a prezenței Sale, ca să învățăm să nu ne temem. După minunea hrănirii celor cinci mii cu cinci bucăți de pâine, când oamenii erau pe cale să îl ia pe Isus cu forța și să Îl facă rege, El i-a forțat pe ucenici să urce în barcă și să meargă înaintea Lui pe partea cealaltă a mării, în timp ce El a alungat mulțimea. Noaptea a venit, iar „marea s-a ridicat pentru că sufla un vânt puternic” și barca în care erau ucenicii „era acum în mijlocul mării, azvârlită de valuri”, „era întuneric și Isus nu venise la ei”. Atunci, dintr-o dată, au văzut o umbră umblând liniștită pe apele înfuriate și au țipat de frică, dar Isus le-a spus: „Eu sunt, nu vă temeți.” Este același cuvânt: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine.” Ei credeau că sunt singuri pe ape, dar ochiul Lui a fost asupra lor tot timpul. Numele Lui este EU SUNT și El era cu ei când nu puteau să Îl vadă la fel de mult cum a fost atunci când li s-a arătat.

Autorul și Desăvârșitorul

Când ucenicii L-au recunoscut pe Domnul, „au fost bucuroși să Îl primească în barcă”. Frica lor a trecut. Și apoi? „Imediat barca a ajuns la locul spre care mergeau.” El este începutul și sfârșitul. Împreună cu prezența Lui este împlinirea tuturor lucrurilor. Sarcina care tocmai a fost începută este încheiată dacă este începută în El. Ei nu se mai

temeau după ce Isus a venit la ei, deși, nu exista niciun motiv de temere înainte să Îl vadă, după cum nu a fost nici după. Ne-am putea teme în vreo împrejurare dacă L-am putea vedea pe Isus chiar înaintea noastră sau la dreapta noastră? Voi spuneți: „Nu, deloc.” Dar ne temem și totuși El este prezent. „L-am așezat pe Domnul mereu înaintea mea. Pentru că El este la dreapta mea, nu mă voi clătina” (Psalmii 16:8). Sunt temerile noastre din cauza faptului că nu avem încredere în puterea salvatoare a lui Isus? Sau pentru că nu credem că El este prezent? În orice caz, sunt rămășițe ale păgânismului de care nu am scăpat încă.

În foc

Au existat trei evrei captivi în Babilon care au dovedit puterea prezenței Domnului. Un decret aspru a fost decretat, poruncind tuturor să se plece înaintea chipului de aur pe care regele l-a ridicat. Pedepsa pentru desconsiderarea decretului era arderea în cuptor. Ei au refuzat în mod categoric să se plece înaintea chipului. Aici era un test referitor la cine era Dumnezeu. Era regele și idolii lui? Sau era Dumnezeul lui Israel? Dacă cei trei tineri s-ar fi plecat de teamă, ce ar fi spus fapta lor? Ar fi spus că ei nu cred în Dumnezeu, că nu se puteau încrede în El să îi scape de rege și de idolii lui. Dar mărturisirea lor de credință a fost mai mult decât o teorie. Ei știau în cine cred și că Dumnezeul lor era capabil să îi scape. Așa că au mers în cuptorul aprins, în care focul era așa de puternic încât i-a ucis pe oamenii care s-au apropiat de exteriorul lui pentru a-i arunca acolo. Dar ce s-a întâmplat cu ei? Dumnezeu spusese: „Când umbli prin foc, nu vei fi ars, iar flacăra nu te va apuca”, și așa a

fost. Doar legăturile lor au fost arse și cei trei tineri s-au ridicat și au umblat în picioare în mijlocul cuptorului, pentru că Dumnezeu era cu ei. Atunci regele a poruncit să fie scoși afară și „prinții, guvernatorii, căpeteniile și sfătuitoarii regelui, adunați laolaltă, i-au văzut pe acești oameni asupra trupurilor cărora focul nu a avut nicio putere, nici măcar un fir din capul lor nu a fost pârlit, nici nu aveau hainele schimbate, nici miros de foc nu era peste ei” (Daniel 3:27).

Prezent, deși invizibil

Te-ai gândit vreodată că nu mai auzim nimic despre chipul celui de-al patrulea după ce au fost scoși din cuptor cei trei tineri? A fost clar văzut pentru câteva momente, umblând înapoi și încolo cu ei în flăcări, apoi ușile s-au deschis și oamenii au fost chemați afară și însoțitorul lor a dispărut. I-a părăsit El? Nicidecum! Era la fel de aproape de ei, când nu Îl puteau vedea, ca atunci când S-a arătat. De fapt, nu avem nicio dovadă care să spună că cei trei tineri L-au văzut în foc. Apariția Lui a fost mai mult spre beneficiul regelui și al curții sale idolatre decât pentru cei trei. Ei știau că El este prezent fără să Îl vadă. Conștientizarea prezenței Lui a fost aceea care i-a făcut capabili să stea în picioare nemișcați în prezența amenințării pedepsei. Dumnezeu este neschimbător. Isus Hristos este același ieri și pentru totdeauna, de aceea, El este la fel de aproape când este nevăzut, ca atunci când este văzut. Cei care cred și se încred în prezența Sa când nu Îl pot vedea vor avea la sfârșit privilegiul să Îi vadă fața și să Îl privească pentru totdeauna.

Locuind cu un foc veșnic

Vine timpul când „cerurile aprinse vor pieri și elementele se vor topi de căldura mare” (2 Petru 3:12). „Pământul, de asemenea, va arde și toate lucrările de pe el vor arde.” Atunci locuitorii pământului vor fi arși și puțini oameni vor fi lăsați (Isaia 24:6). Cine vor fi acei puțini lăsați? Doar cei care sunt capabili să locuiască într-un foc mistuitor și în mijlocul flăcărilor veșnice (Isaia 33:14-15). Cei care fac din Cel Prea Înalt locuința lor, fiind încrezători în prezența Sa, chiar dacă *pare* că i-a părăsit, vor fi capabili să locuiască în mijlocul focului care va mistui pământul, pentru că ei locuiesc cu Dumnezeu și „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor” (Evrei 12:29). Această făgăduință din Isaia va fi foarte reală pentru mulți, cu mult înainte de încheierea timpului. Dar nimeni nu va putea să se încreadă în ea când marele test va veni, în afară de cei care au trăit în conștientizarea prezenței lui Dumnezeu și dovada ei în eliberarea din păcat.

Dumnezeu cu noi

Care este rezultatul practic de zi cu zi al faptului că Îl avem pe Dumnezeu cu noi? Bineînțeles, în primul rând este acela că avem viața, respirația și toate celelalte lucruri, căci „în El trăim, ne mișcăm și ne avem ființa”. Oricine din această lume primește aceste lucruri de la Domnul, dar cei care Îi recunosc prezența și care își găsesc plăcerea în ea, obțin beneficii pe care alții nu le au. Despre Hristos citim că Dumnezeu L-a uns cu Duhul Sfânt și cu putere și că „mergea din loc făcând bine și vindecându-i pe toți cei care erau asupriți de diavolul. Pentru că Dumnezeu era cu El” (Fapte 10:38). Astfel, beneficiul pe care îl primesc cei care iubesc

și recunosc prezența lui Dumnezeu cu ei, este puterea de a face bine altora. Acum, amintește-ți că numele lui Isus este „Emanuel, care tradus înseamnă Dumnezeu cu noi” (Matei 1:28). El este cu noi în toate zilele până la sfârșit și, de aceea, Dumnezeu este cu noi, pentru ca noi, ca El, să facem bine.

Despre copilul Samuel citim: „Și Samuel creștea și Domnul era cu el și nu lăsa niciun cuvânt de-al său să cadă la pământ” (1 Samuel 3:19). Rezultatul faptului că Dumnezeu era cu el, a fost că el vorbea „ca oracolele lui Dumnezeu”, astfel încât cuvintele sale erau prea valoroase ca să fie pierdute. Dacă Îl invităm pe Dumnezeu să stea cu noi, trebuie să consimțim să Îi permitem să Se ocupe de toate treburile noastre și de noi, de asemenea. Dar aceasta nu trebuie considerată o suferință, de vreme ce calea Sa este desăvârșită.

Probabil că cel mai instructiv caz care să ilustreze prezența lui Dumnezeu cu un om este cel al lui Iosif. „Patriarhii, mișcați de invidie, l-au vândut pe Iosif în Egipt. Dar Dumnezeu era cu el și l-a scăpat din toate durerile și i-a dat favoare și înțelepciune în ochii lui faraon” (Fapte 7:9-10). Observă că Dumnezeu era cu el în timp ce se cobora în Egipt, deși mergea ca un sclav. Nu doar în prosperitate era Dumnezeu cu el, ci și în suferința lui. Într-adevăr, Dumnezeu a fost Cel care l-a trimis pe Iosif în Egipt. Când Iosif a ajuns în Egipt a fost vândut din nou, dar Domnul nu l-a părăsit. „Domnul era cu Iosif și era un om înfloritor. El era în casa stăpânului său egipteanul” (Geneza 39:1-2). Dar nu era totul neted înaintea lui, cu toate că Dumnezeu era cu el. Iosif a fost acuzat pe nedrept și, fără să i se dea vreo șansă

de a se îndreptăți, a fost aruncat în închisoare. Cu siguranță că atunci Domnul l-a uitat. Nicidecum! „Domnul era cu Iosif și i-a arătat milă și i-a dat favoare înaintea păzitorului închisorii. Și păzitorul închisorii i-a dat pe mâna lui Iosif pe toți prizonierii care erau în închisoare, iar el era executantul a tot ce făceau ei. Și păzitorul închisorii nu se uita la nimic din ceea ce era pe mâna lui, pentru că Domnul era cu el și ceea ce făcea, Domnul făcea să prospere” (Geneza 39:21-23). Domnului nu Îi este teamă sau rușine să meargă în închisoare, așa că faptul că un om este în închisoare nu dovedește că Domnul l-a lăsat. Într-adevăr, Domnul este deseori în închisoare (vezi Matei 25:36, 43).

După multă vreme și așteptare obositoare, Iosif a fost scos din închisoare și așezat peste țara Egiptului. El devenise practic regele Egiptului. Era stăpân peste toată țara și tot ce îi lipsea era un loc pe tron. Iosif nu a știut de ce s-a dus la închisoare, numai după ce faraon a trimis după el, și atunci a aflat că aceea era calea spre locul puterii. Dar Iosif nu și-a pierdut timpul murmurând, cu toate că nu putea să vadă calea de ieșire din închisoare. Putem să ne uităm înapoi în timp și, văzând în același timp sfârșitul experienței prin care a trecut, să ni se pară normal ca Iosif să fi făcut astfel. Dar trebuie să ne amintim că lui Iosif, lucrurile i se păreau la fel de negre și de lipsite de speranță în timpul acelor ani din închisoare cum ni s-ar fi părut nouă. Dacă am vedea drumul nostru clar, nu am murmura niciodată, nici nu ne-am îndoii de prezența și bunătatea lui Dumnezeu. Iosif nu putea să vadă înainte, dar lui nu i-a păsat de acest lucru. Dumnezeu a fost cu el tot drumul și aceasta era suficient, nu avea nevoie

să vadă înainte. Dacă ne-am aminti că El cunoaște drumul pe care mergem și poate vedea sfârșitul de la început, ne va face să câștigăm mult timp și ne va salva din descurajarea nefolositoare. Dumnezeu este cu noi în întuneric ca în lumină, în foc, în apă și în închisoare, precum și în timpuri de pace și prosperitate.

The Present Truth, 16 noiembrie 1899

48. Martorii lui Dumnezeu

Isaia 43:8-13:

⁸Aduceți pe orbii care au ochi și pe surzii care au urechi. ⁹Toate națiunile să fie strânse laolaltă și popoarele să fie adunate. Cine dintre ei poate spune aceasta și să ne arate lucrurile dinainte? Să își aducă martorii ca să poată fi îndreptățiți; sau să audă și să spună: Este adevărul. ¹⁰Voi sunteți martorii Mei, spune Domnul, și Slujitorul Meu pe care L-am ales, ca să știți, să Mă credeți și să înțelegeți că Eu sunt. Înainte de Mine nu a fost format niciun dumnezeu și nici după Mine nu va fi. ¹¹Eu, Eu sunt Domnul, și în afară de Mine nu există mântuitor. ¹²Eu am declarat, am salvat și am arătat și nu există niciun dumnezeu străin printre voi. De aceea, voi sunteți martorii Mei, spune Domnul, că Eu sunt Dumnezeu. ¹³Da, înainte să fie ziua, Eu sunt Acela. Nu este nimeni care să scape din mâna Mea. Eu voi lucra și cine va îngădui?

O nouă provocare

Această lecție ne aduce chiar în inima procesului. Toate națiunile sunt provocate să vină la tribunal cu martorii lor și să se justifice în opoziția lor față de Dumnezeu. Ei refuză să se supună autorității Lui. În acest caz, ar trebui să fie capabili să se arate superiori față de El. Aceasta este o repetiție a convocării făcute în capitolul 41, dar studentul va observa că Domnul anulează ceva din cererile Sale asupra lor. În prima împrejurare, El i-a chemat pe toți să vină și să își aducă argumentele lor puternice, spunând: „Să vină și să ne arate ce se va întâmpla. Să arate lucrurile dinainte, care sunt ele, ca să reflectăm asupra lor și să știm sfârșitul lor, sau să ne declare lucrurile care vor veni. Arătați lucrurile care au să vină de aici înainte, ca să știm că sunteți dumnezei.” Aceasta a fost într-un totu prea mult și nu a existat nimeni care să poată rosti vreun cuvânt. Acum Domnul spune: „Cine dintre ei poate spune aceasta și să arate lucrurile dinainte?” Ei nu pot spune lucrurile care vor veni. Prea bine, să încercăm ceva mai ușor: arătați ce s-a întâmplat. Cu siguranță, aceasta reprezintă cel mai puțin din ceea ce ar putea fi cerut de la cei lăudăroși.

Profetul, singurul istoric adevărat

Dar ei nu pot face nici măcar aceasta. Se cere la fel de multă putere profetică pentru a spune în mod corect ce s-a întâmplat, ca pentru a spune ce va avea loc în viitor. Sunt mii de istorii scrise, dar după ce le-ai citit pe toate, nu știi adevărul despre lucrurile pe care le-au tratat. Multe din evenimentele consemnate nici nu au avut loc, ci nu sunt decât bârfe locale care au crescut o dată cu povestirea lor și după un răstimp de câteva sute de ani, au fost considerate

drept fapte. Oricine știe cum cresc zvonurile și cum în câteva zile vor fi repetate ca fapte autentice, cu toată seriozitatea, de cele mai bine intenționate persoane. Se spune că Von Ranke, unul dintre cei mai mari istorici, are o exemplificare a acestui principiu, care l-a făcut foarte atent în scrierile lui. A lipsit de acasă câteva zile și, în timpul absenței lui, s-a produs un accident în care au fost rănite câteva persoane. La întoarcere, a încercat să stabilească faptele cazului, dar nici unul dintre informatorii lui, toți cei care văzuseră întâmplarea, nu se potrivea cu celălalt în raportul său. Unul avea o poveste, celălalt alta. Bineînțeles, nu era posibil ca toate să fie corecte și era cât se poate de probabil ca toți să fie mai mult sau mai puțin greșiți. Atunci istoricul a spus: „Dacă nu pot obține faptele exacte despre ceea ce s-a întâmplat în propriul meu cartier acum câteva zile, atunci când pot vorbi față în față cu martorii, cum pot fi sigur de ce s-a întâmplat cu sute de ani în urmă?” Nu trebuie să mergem mai departe pentru a experimenta ceva de acest gen. Este cineva care să nu fi avut multe experiențe în încercarea de a afla detaliile unei chestiuni? Carlyle, el însuși un istoric, spune: „Istoria nechibzuită, întotdeauna, mai mult sau mai puțin, rezumatul scris al zvonului, știe atât de puțin, încât nu ar fi nicio diferență dacă nu ar fi fost menționate.” Chiar și atunci când avem faptele exacte consemnate, istoricul uman nu ne poate spune adevărul a ceea ce stă în spatele evenimentelor: motivele celor implicați. El trasează raționamente, dar nu poate citi inima. Iar astfel, adevărata istorie rămâne o carte sigilată. Doar la judecată va fi cunoscut adevărul exact al tuturor lucrurilor. Când lucrurile ascunse ale întunericului vor fi aduse la

lumină și intențiile inimii vor fi arătate (1 Corinteni 4:5) la venirea Domnului, atunci vom putea studia istoria lumii în siguranță.

Cum să studiem istoria

Dar nu putem ști nimic despre trecut? Trebuie să desconsiderăm tot ce citim în istorie? Tot studiul istoriei este inutil? Da și nu. Putem studia istoria cu folos sau o putem studia fără niciun folos. Putem ști unele din lucrurile care s-au petrecut în trecut dacă studiem în lumina cuvântului lui Dumnezeu, care *era, este și va fi*, și astfel cunoaște lucrurile trecute, prezente și viitoare în egală măsură. El poate face ceea ce îi provoacă pe păgâni să facă, să spună lucrurile de dinainte și, de asemenea, cele ce vor urma. Oricine studiază istoria și ignoră revelația pe care o dă Dumnezeu, ar fi mult mai bine să lase studiul la o parte. Pentru el, este mai rău decât inutil. Dumnezeu, care cunoaște inimile oamenilor, spune întotdeauna adevărul exact și doar El o poate face. Dacă cineva devine mai întâi familiarizat cu cuvântul lui Dumnezeu, cunoscându-l, nu doar ca un raport al faptelor, ci ca o putere vie, poate citi cu folos istoria scrisă a oamenilor. Pentru că, fiind umplut de Spiritul adevărului, va fi capabil de a discerne între adevăr și eroare chiar și în lucrurile despre care Biblia nu vorbește în mod particular. Când spunem că Biblia este locul potrivit pentru studiul istoriei, nu spunem că Biblia conține un raport a tot ce s-a petrecut în trecut, nici măcar a tot ce ne este de folos să știm, dar Biblia conține o schiță a întregii istorii, chiar și referitor la ceea ce se cheamă „timpurile preistorice”, astfel că este un ghid fidel și îl face capabil pe

cineva să cunoască adevărul. Aceasta este făgăduința lui Isus: „Dacă veți continua în cuvântul Meu, sunteți cu adevărat ucenicii Mei și veți cunoaște adevărul” (Ioan 8:31-32). Omul nu poate spune nici măcar adevărul despre ce se petrece în propria lui inimă. Cât de nebunească este deci pretenția sa de înțelepciune în fața lui Dumnezeu!

Doar Dumnezeu vorbește adevărul

„Să își aducă martorii ca să poată fi îndreptățiți.” Dacă oamenii ar putea spune adevărul, tot adevărul, atunci înseamnă că ar fi îndreptățiți. Aceasta este evident în sine. Dacă oamenii își pot dovedi afirmațiile, dacă pot face ca vorbele lor să rămână pentru totdeauna, atunci nu ar fi niciun caz împotriva lor. În această situație, Dumnezeu ar fi făcut de ocară, deoarece cuvintele lor sunt împotriva Lui. Dar fiecare zi arată cât de incapabil este omul să spună adevărul, chiar și atunci când nu vrea să înșele. Dimpotrivă, cuvântul lui Dumnezeu este fixat pentru totdeauna în cer și chiar gândurile inimii Lui durează în toate generațiile (Psalmii 119:89; 33:11). Astfel, în loc de a căuta să vă îndreptățiți, să auzim cuvântul lui Dumnezeu și să spunem: „Este adevărul.”

Oamenii să fie purtătorii de cuvânt ai lui Dumnezeu

Acum, Dumnezeu le vorbește oamenilor pe care i-a chemat de la nord și de la sud și de la marginile pământului, tuturor celor chemați după numele Său și le spune: „Voi sunteți martorii Mei.” Dumnezeu a vorbit, dar cuvântul Său este negat. Caracterul Său a fost pus sub acuzare. Este evident deci, că El trebuie să aibă pe cineva care să depună mărturie

în favoarea Sa, ca să câștige acest caz. Aceasta nu este teorie, ci este un fapt real. Dacă nu s-ar găsi nimeni care să mărturisească pentru Dumnezeu, El și-ar pierde cazul, deoarece acuzația împotriva Lui este aceea că nu poate salva. El a început făcându-l pe om și punându-l ca domn peste pământ. Omul și-a pierdut stăpânirea, s-a întors împotriva Celui care îl desemnase să Îl reprezinte. De aceea, dacă Dumnezeu ar fi fost incapabil să câștige pe cineva înapoi la El, pentru a fi un martor credincios și adevărat, aceasta ar dovedi că nu este Dumnezeu. Așa că Dumnezeu trebuie să aibă martori și îi va avea, chiar dacă va trebui să facă oameni noi din pietre. Deși Dumnezeu a vorbit, El își sprijină cazul pe mărturia oamenilor. Prin viețile oamenilor va învăța lumea adevărul lui Dumnezeu (Ioan 17:21).

Suntem asociați cu Isus ca martori în acest caz. Domnul spune: „Voi sunteți martorii Mei și Slujitorul Meu pe care L-am ales” (vezi capitolul 42:1-4). De la El trebuie să învățăm felul de mărturie ce trebuie dată. „Niciun om nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu. Singurul Fiu născut, care este în sânul Tatălui, L-a făcut cunoscut” (Ioan 1:18). Doar în Hristos putem să știm cine este Dumnezeu, astfel încât să putem mărturisi în favoarea Sa, și Îl putem cunoaște doar așa cum ni Se revelează. Deci să-L studiem mai întâi pe Hristos ca martor al lui Dumnezeu.

Hristos, martorul credincios și adevărat

Numele Lui este Cuvântul lui Dumnezeu și este numit Credincios și Adevărat (Apocalipsa 19:11-13). El este „martorul credincios și adevărat, începutul creației lui

Dumnezeu” (Apocalipsa 3:14). Înaintea lui Pilat din Pont, El „a dat o mărturie bună” (1 Timotei 6:13) și i-a spus: „Pentru acest scop am fost născut și pentru această cauză am venit în lume, ca să aduc mărturie pentru adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu” (Ioan 18:37). El însuși este adevărul (Ioan 14:6). În El locuiește toată plinătatea, de aceea El spune tot adevărul, iar în El nu este nicio nelegiuire, astfel că El nu spune decât adevărul. Prin urmare, El este un martor desăvârșit, El nu mărturisește din auzite, ci spune: „Noi vorbim ceea ce cunoaștem și mărturisim ceea ce am văzut” (Ioan 3:11).

Isus a putut să dea o mărturie desăvârșită, deoarece „Dumnezeu era cu El”. „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținând în seamă neleguirile lor” (2 Corinteni 5:19). Dar Dumnezeu este cu noi, implorând prin noi așa cum făcea prin Hristos, iar noi suntem ambasadori în locul lui Hristos. Astfel, dacă nu Îl reprezentăm cum se cuvine pe Domnul este pentru că respingem prezența Sa.

Spiritul martorului adevărat

Când Dumnezeu ne atrage atenția la Slujitorul Său pe care Îl susține, spune: „Am pus Spiritul Meu peste El” (Isaia 42:1). „Spiritul este Cel care aduce mărturie, pentru că Spiritul este adevărul” (1 Ioan 5:6). Fără Spiritul adevărului, nimeni nu poate spune adevărul. Însăși viața lui este o minciună. Astfel, înainte ca Hristos să Își trimită ucenicii, a spus: „Veți primi o putere când va veni peste voi Duhul Sfânt și veți fi martorii Mei în Ierusalim, în toată Iudea, în

Samaria și în cele mai îndepărtate părți ale pământului” (Fapte 1:8). Suntem, astfel, așezați la egalitate cu Hristos în chestiunea mărturisirii, de vreme ce ni se dă și nouă același Spirit pe care l-a avut El.

Mustările învățaturii

Înțelepciunea strigă și spune: „Întoarceți-vă la mustrarea Mea. Iată, voi turna Spiritul Meu peste voi, vă voi face cunoscute cuvintele Mele” (Proverbele 1:23). Aceasta este în conformitate cu solia mângâierii. Spiritul Sfânt, mângâietorul, aduce convingerea. Dacă ne întoarcem la mustările Lui, primim plinătatea Spiritului și astfel cunoaștem cuvintele lui Dumnezeu, iar apoi Spiritul, locuind în noi, va mărturisi adevărul. Această mărturie nu va fi doar verbală, ci va fi mărturia vieții, descoperindu-se în „dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, blândețe, bunătate, credință, umilință, temperanță” (Galateni 5:22-23). Pe scurt, toate atributele lui Dumnezeu.

Mărturia creației

Toată natura mărturisește despre Dumnezeu. Puterea Lui veșnică și divinitatea Lui sunt descoperite în tot ce a făcut (Romani 1:20). Chiar printre popoarele păgâne, unde Scripturile nu au fost niciodată văzute, nu S-a lăsat fără martori, în faptul că a făcut bine și a dat ploaie și anotimpuri roditoare, oferind hrană și bucurie oamenilor (Fapte 14:17). „Cerurile spun slava lui Dumnezeu.” Din creația neînsuflețită învățăm tipul de mărturie pe care Domnul o dorește. Este, pur și simplu, descoperirea prezenței Sale. Înseamnă, pur și simplu, a lăsa lumea să știe că *El este*. Prin

faptul că El este, este în noi. Astfel, dacă în viețile noastre nu se descoperă caracterul lui Dumnezeu, suntem martori falși. Îl facem să pară altfel decât este.

Dumnezeu are o pretenție față de toți oamenii. Toți sunt pe bună dreptate martorii Lui. El i-a chemat pe toți și le-a dat tuturor prețul mărturiei, sângele lui Hristos – propria Sa viață. Nu există suflet pe pământ care să nu trăiască doar prin viața lui Dumnezeu, viața care ne este asigurată de moartea lui Isus Hristos pe care L-a trimis El. De vreme ce toți primim viață de la El și este propria Lui viață, este evident că numai caracterul lui Dumnezeu ar trebui să fie descoperit în toți. Dacă vreunul nu descoperă caracterul lui Dumnezeu, el afirmă, fie că nu a primit viața lui Hristos (ceea ce este o minciună), fie că Dumnezeu este unul ca el, ceea ce este, de asemenea, o minciună. Oricine mărturisește împotriva Lui este, astfel, unul din martorii lui Dumnezeu care a făcut sperjur.

Doar Dumnezeu are puterea

În ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi, pe când, în mod evident, nimeni altcineva nu ne era salvator, El a dat dovada că este Dumnezeu. Versetul 1 a fost, în mod special, decretat când Israel a ieșit din Egipt și a trecut Marea Roșie. Toți idoli Egiptului au fost înfrânți și lucrurile în care se încredeau egiptenii s-au dovedit nefolositoare și au fost distruse. Dumnezeu și-a salvat poporul când nu era niciun dumnezeu străin între ei și au recunoscut că Iehova era un rege mare deasupra tuturor dumnezeilor. Lucrând între ei, erau martori că El este Dumnezeu. Noi înșine suntem în

aceeași poziție. În fiecare zi suntem martori inconștienți că El este Dumnezeu. Oricare alți dumnezei ar sluji oamenii, în afară de adevăratul Dumnezeu, sunt dumnezei făcuți după propria lor imaginație și, astfel, cu mai puțină putere decât oamenii înșiși. În fiecare zi oamenii respiră, fără să se gândească la asta. Ei chiar se întind noaptea și dorm, pierzându-și toată cunoștința, și totuși continuă să respire. Fiecare respirație este astfel o mărturie a prezenței și puterii iubitoare a lui Dumnezeu. Apoi, când oamenii vorbesc împotriva lui Dumnezeu sau vorbesc ceea ce nu e adevărat, se dovedesc singuri a fi martori falși, deoarece mărturia lor este contradictorie. Cu toate că respirația este dovada iubirii și puterii lui Dumnezeu, ei Îl neagă. Cazul lui Dumnezeu este asigurat, nu este nimeni care să poată salva și nu este nimeni care să-i poată smulge pe cei salvați din mâna Sa.

Acceptați în Cel iubit

Aici există cea mai minunată binecuvântare imaginabilă, că toți suntem pe drept martori. Toți suntem „acceptați în Cel iubit”. El nu a alungat nici măcar un singur suflet. Dumnezeu își susține cazul pe faptul că El nu alungă nicidecum pe nimeni, ci îi primește, îi iartă și îi curăță pe toți, făcându-i creaturi noi, regi și preoți. Dumnezeu este obligat să îi primească pe toți cei care vin la El, altfel, acuzația împotriva Lui ar fi adevărată. Dar nu se poate pune sub semnul întrebării dacă Dumnezeu acceptă sau nu pe cineva. El nu lasă acest lucru nesigur. Adică, El nu dă nimănui vreun motiv de îndoială dacă îl va primi sau nu. Nu, Dumnezeu însuși merge și caută ce este pierdut. Și ori de câte ori găsește vreunul care Îi dezonoarează numele, poate

fiind chiar căzut beat într-un șanț, ca un animal, în loc să stea în picioare drept, ca un rege, așa cum îl făcuse El pe om, îi spune: „Tu Îmi aparții. Ești unul dintre martorii Mei, am dreptul la mărturia ta, pentru că ți-am dat viața Mea.” Și prin puterea propriei Lui vieți, prin puterea prin care El este din veșnicie în veșnicie și prin care susține toate lucrurile, El își va arăta caracterul Său desăvârșit în viața acelui om degradat, dacă omul I se va preda. El spune: „Eu voi lucra, și cine va îngădui?”

The Present Truth, 23 noiembrie 1899

49. Purtătorul păcatului

Isaia 43:14-28:

¹⁴Așa vorbește Domnul, răscumpărătorul tău, Sfântul lui Israel: Pentru bine vostru v-am trimis în Babilon și îi voi doborî pe toți dintre ei ca fugari, chiar pe caldei, în corăbiile bucuriei lor. ¹⁵Eu sunt Domnul, sfântul tău, creatorul lui Israel, regele tău. ¹⁶Așa vorbește Domnul, care face o cale în mare și o cărare în apele puternice, ¹⁷care produce carul și calul, armata și puterea. Ei se întind laolaltă și nu se vor ridica. Sunt făcuți să dispară, nimiciți ca inul. ¹⁸Să nu vă amintiți de lucrurile dinainte, nici să nu luați seama la lucrurile din vechime. ¹⁹Iată, voi face un lucru nou. Acum va fi făcut. Să nu îl cunoașteți voi? Voi face o cale în pustie și râuri în deșert. ²⁰Fiarele câmpului Mă vor onora, șacalii și struții pentru că am dat ape în pustie și râuri în deșert, ca să dau de băut poporului Meu, aleșilor Mei, ²¹poporului pe

care l-am format Eu însumi, ca să Îmi poată aduce laude. ²²Totuși, tu nu M-ai chemat, Iacov, ci ai fost obosit de Mine, Israel. ²³Nu Mi-ai adus viței ofrandelor tale, nici nu M-ai onorat cu sacrificiile tale. Nu te-am făcut să slujești cu ofrande, nici nu te-am obosit cu tămâie. ²⁴Nu Mi-ai cumpărat trestie dulce cu bani, nici nu M-ai săturat cu grăsimea sacrificiilor tale, ci M-ați făcut să slujesc cu păcatele tale, M-ai obosit cu nelegiuirile tale. ²⁵Eu, Eu sunt Acela care ți-am șters fărădelegile de dragul Meu și nu Îmi voi aminti de păcatele tale. ²⁶Adu-Mi aminte, să pledăm împreună, prezintă-ți cauza, ca să fii îndreptățit. ²⁷Primul tău tată a păcătuit și interpreții tăi au păcătuit împotriva Mea. ²⁸De aceea, îi voi pângări pe prinții sanctuarului și îl voi face pe Iacov un blestem, iar pe Israel o ocară.

Puterea lui Dumnezeu de a elibera

Din nou ni se amintește de puterea lui Dumnezeu și de grija Sa pentru poporul Său. Ne amintim din capitolul 40 că Israel spune: „Calea mea este ascunsă de Domnul și judecata mea este nebăgată în seamă de Dumnezeul meu.” De aceea, Dumnezeu spune ce a făcut de dragul lor. Toți vrăjmașii poporului Său, care și-au pus încrederea în vasele lor de război, sunt luați captivi de El. El eliberează poporul Său din robie, făcând chiar o cale în mare și o cărare în apele puternice, așa cum a făcut când l-a scos pe Israel din Egipt. Carul și calul, armata și puterea, sunt ca un nimic în comparație cu Domnul. „El a aruncat în mare calul și călărețul lui.” „Carele lui faraon și armata lui, El le-a aruncat în mare; și căpitanii lui aleși sunt aruncați în Marea Roșie.

Adâncurile i-au acoperit, s-au scufundat la fund ca o piatră” (Exodul 15:1, 4-5).

Aceea a fost o eliberare minunată, dar Domnul va face lucruri chiar mai minunate. „Iată, vin zile, zice Domnul, când nu vor mai spune: Domnul trăiește, care a scos pe copiii lui Israel din Egipt, ci Domnul trăiește, care a scos și a condus sămânța casei lui Israel din țara de nord și din toate țările în care Îi dusesem. Și vor locui în propria lor țară” (Ieremia 23:7-8). Lucrurile pe care Dumnezeu încă le va mai face pentru poporul Său sunt atât de mari, încât evenimentele minunate ale exodului vor păli ca ne semnificative pe lângă ele.

Copiii lui Dumnezeu eliberați din Egipt

Domnul este Dumnezeu care și-a scos poporul din țara Egiptului. „Din Egipt L-am chemat pe Fiul Meu”, spune Domnul prin profet și acest lucru este adevărat pentru fiecare din fiii Săi. Afară din Egipt trebuie să venim cu toții, iar acea minunată eliberare din zilele lui Moise va sta ca dovadă a puterii lui Dumnezeu de a salva și ca o dovadă a înviorării credinței, până ce viitoarea eliberare finală va fi realizată, iar atunci, pentru toată eternitatea, „lucrul cel nou” pe care Dumnezeu l-a făcut va fi subiectul celor salvați. În împlinirea acestui nou lucru, Domnul va face o cale în pustie și râuri în deșert pentru a da de băut martorilor Săi aleși, slujitorilor Săi. Acum, acest lucru a fost scris la aproape o mie de ani de la ieșirea din Egipt, când Dumnezeu a făcut să apară ape în locurile uscate ca un râu pentru ca Israel să poată bea. Și, de atunci, nu s-a mai întâmplat ceva

asemănător, adică nu la o așa scală, de aceea, este evident că aceste lucruri trebuie încă să se împlinească. Nu ne putem îndoii că vor fi împlinite în mod literal. Dacă am nega faptul că aici avem afirmații despre ceea ce se va întâmpla în realitate, singurul motiv pentru aceasta ar fi improbabilitatea ca asemenea lucruri să fie făcute, deoarece noi nu suntem obișnuiți cu ele. Dar aceasta ar fi o negare a Domnului. Acesta este un caz în care puterea și iubirea lui Dumnezeu sunt puse la îndoială, iar El va face asemenea lucruri care nu vor lăsa nicio urmă de îndoială. În timpul strâmtorării despre care am citit anterior, când flacăra mistuie pășunile pustiei, Dumnezeu va face să țâșnească râuri de ape din pământul uscat pentru a-i învia pe copiii Săi.

Puterea încă trebuie să se manifeste

Animalele sălbatice Îl vor onora, de asemenea, pe Dumnezeu. Ne amintim că Isus a fost în pustia ispitirii patruzeci de zile cu animale sălbatice (Marcu 1:2, 13). Ele L-au înconjurat, și-au deschis gurile larg asupra Lui, a fost amenințat de lei și părea că era să fie azvârlit de coarnele boilor sălbatici (Psalmii 22:11-13, 21). Totuși, nici una dintre ele nu L-au atins. Au recunoscut în El autoritatea Creatorului lor. La fel a fost cu Daniel în groapa cu lei. Refuzul lor de a face rău profetului lui Dumnezeu, deși le era atât de foame, după cum s-a dovedit în devorarea instantanee a acuzatorilor lui, a fost o mărturie a puterii salvatoare a lui Dumnezeu. Astfel, ele L-au onorat. Poporul lui Dumnezeu urmează să fie adus în aceleași locuri de strâmtoare pentru credința lor, iar animalele sălbatice ale deșertului vor aduce omagiu puterii neprihănirii lui Iehova

din el. Dumnezeu l-a făcut pe om să aibă stăpânire peste animale, iar el a avut acest lucru atât timp cât a rămas în loialitate față de Dumnezeu. Când oamenii vor deveni martori desăvârșiți pentru Dumnezeu – când chipul lui Dumnezeu va fi perfect restaurat în ei și viața lui Isus va fi manifestată în carnea lor muritoare – autoritatea lui Dumnezeu din ei va fi recunoscută de animalele sălbatice și de șerpi. Când se va demonstra, astfel, că omul și-a recâștigat autoritatea sa regească, va mai fi doar un scurt timp până ce stăpânirea dintâi îi va fi restaurată.

Slava lui Dumnezeu descoperită în și prin oameni

„Pe acest popor l-am format Eu însumi, ei Îmi vor aduce laude.” Despre noi vorbește Domnul. Apostolul Petru spune: „Voi sunteți o generație aleasă, o preoție împărătească, o neam sfânt, un popor deosebit, ca să aduceți laude Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9). Pentru aceasta ne-a făcut Dumnezeu. Ne-a ales ca slujitori ai Săi, ca să Se poată descoperi pe Sine în noi. Este „chemarea noastră înaltă în Hristos Isus”. Nu este un lucru minunat că, așa cum slava lui Dumnezeu a strălucit în vechime din sanctuar, tot așa El va lăsa acum slava Sa să strălucească prin oamenii care se vor recunoaște pe sine ca temple ale lui Dumnezeu? Iar slava lui Dumnezeu care este văzută peste ei va fi propria lor slavă, strălucind din ei. „El îl va înfrumuseța pe cel smerit cu mântuire.”

Jertfă satisfăcătoare

Ce să credem despre plângerea lui Dumnezeu împotriva lui Israel referitoare la faptul că nu l-au adus arderi de tot și nu l-au onorat cu jertfele lor? Înseamnă aceasta că ei au fost neglijenți în serviciile lor zilnice și anuale? Nicidecum. Amintește-ți ce le-a spus El chiar la începutul profeției lui Isaia: „Care este scopul mulțimii jertfelor voastre pentru Mine? zice Domnul. Sunt sătul de arderile de tot ale berbecilor și de grăsimea vitelor. Nu Îmi găsesc plăcere în sângele boilor, al mieilor sau al țapilor” (Isaia 1:11). Atunci, ce vrea El să spună prin ceea ce afirmă aici? Vrea să spună exact ceea ce a spus la început, când a afirmat: „Nu mai aduceți jertfe inutile.” Jertfele lor erau inutile, pentru că nu era inima în ele. Ei nu s-au dat pe ei înșiși, iar aceasta este singura jertfa acceptabilă înaintea lui Dumnezeu. „Vă implor, de aceea, fraților, prin mila lui Dumnezeu, să vă prezentați trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, acceptabilă pentru Dumnezeu, care este slujirea voastră rațională.” (Romani 12:1) „Jertfele lui Dumnezeu sunt un spirit zdrobit. O, Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și plină de căință” (Psalmii 51:17). Când acestea sunt prezente, Dumnezeu este „mulțumit cu jertfele neprihănirii”. Dumnezeu spune: „Nu v-am făcut să Mă slujiți cu arderi de tot, nici nu v-am obosit cu tămâie.” În același mod, El a vorbit prin profetul Ieremia: „Nu am vorbit părinților voștri, nici nu le-am poruncit în ziua când i-am scos afară din țara Egiptului, despre arderi de tot sau jertfe, ci acest lucru le-am poruncit, zicând: Ascultați glasul Meu și Eu voi fi Dumnezeul vostru, iar voi veți fi poporul Meu. Umblați în toate căile pe care vi le-am poruncit, ca să vă fie bine” (Ieremia 7:22-23). Jertfa nu a însemnat niciodată

nimic în sine însăși, pentru că Dumnezeu a făcut singura jertfă care are valoare. Jertfele nu au fost niciodată mai mult decât o expresie a încrederii și recunoștinței.

Făcându-L pe Dumnezeu să slujească

„Ci tu M-ai făcut să slujesc cu păcatele tale, M-ai obosit cu fărădelegile tale.” Aceasta este una dintre cele mai izbitoare afirmații care se găsesc în Biblie. În loc să fim slujitorii lui Dumnezeu, L-am făcut pe El slujitorul nostru! Termenul este același cu cel folosit în Exodul 1:13, unde citim că „egiptenii i-au făcut pe copiii lui Israel să slujească cu asprime”. De asemenea, Exodul 6:5: „Am auzit, de asemenea, geamătul copiilor lui Israel, pe care egiptenii i-au ținut în robie.” Nu este șocant? Exact așa cum egiptenii i-au făcut sclavi pe copiii lui Israel, exploatându-i prin munci grele și neplăcute, tot așa I-am făcut noi lui Dumnezeu. L-am încărcat cu păcatele noastre și L-am făcut să poarte povara zi după zi. Acum începem să înțelegem ceea ce ne va descoperi răbdarea infinită a lui Dumnezeu.

Suntem cu toții familiari cu aceste cuvinte: „Iată Mielul lui Dumnezeu care îndepărtează păcatul lumii” (Ioan 1:29), dar puțini citesc cuvântul redat în nota de pe margine, care ar trebui să fie în text, adică, „poartă”. Dacă ne gândim mereu la El ca miel al lui Dumnezeu care *poartă* păcatul lumii, ar putea face ca lucrarea Lui să însemne mai mult pentru noi. „El este ispășirea pentru păcatele noastre, și nu numai pentru ale noastre, ci și pentru păcatele lumii întregi” (1 Ioan 2:2). Observă: El *este*, nu, El face ispășire pentru păcate. El „însuși a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn” (1

Petru 2:24). Cu toții am auzit aceste lucruri și sunt atât de obișnuite încât aproape că și-au pierdut înțelesul pentru noi. Lecția noastră aduce înaintea noastră, în cel mai viu mod, relația Domnului cu noi și păcatele noastre.

Tot păcatul este pe viața lui Dumnezeu

Ia în considerare cuvintele din primul capitol din Evrei, unde se spune că Hristos, fiind strălucirea slavei Tatălui „și chiar imaginea substanței Sale, susținând toate lucrurile prin cuvântul puterii Lui, când a făcut curățarea păcatelor, a stat la dreapta măririi în înalt”. El susține sau poartă toate lucrurile. Greutatea universului se sprijină pe El. Nu există niciun lucru care să nu fie susținut la locul lui de puterea vieții Sale. „În El consistă toate lucrurile” și „în El trăim, ne mișcăm și ne avem ființa”. El este sufletul universului. Nu există nicăieri viață decât viața care curge din inima lui Dumnezeu. Acesta este adevărul simplu, care este spus cu ușurință, dar asupra căruia putem să medităm zile și ani.

Faptul că Dumnezeu este în toate lucrurile, chiar și în omul păcătos, este ceva la care oamenii abia dacă se gândesc și, prea adesea, este în întregime necrezut. Compară Deuteronomul 30:11-14 cu Romani 10:6-8. În primul pasaj, împreună cu contextul, învățăm că Moise se adresa copiilor lui Israel și îi îndemna să asculte de Dumnezeu. Aceasta arată că ei nu erau cu totul ascultători și știm bine că nu erau. Apoi, el le spune că nu trebuie să le fie greu să-L asculte pe Domnul, căci porunca nu este ascunsă de ei, nici nu este foarte departe. Nu trebuie să traverseze marea pentru ea, nici să roage pe cineva să se suie în cer să le-o aducă pentru a o

putea auzi și a o îndeplini. Nu, porunca, cuvântul, este foarte aproape, în gura lor și în inima lor, ca să o împlinească. Este acolo, fie că o împlinesc, fie că nu. Este acolo pentru ca ei să nu aibă nicio scuză pentru a nu o împlini.

Salvați prin viață

Citește acum textul paralel din Romani. Este citat din acesta, dar de vreme ce Hristos este cuvântul, numele „Hristos” este înlocuitor pentru „cuvânt”. „Neprihănirea care este prin credință vorbește în acest fel: Nu spune în inima ta: Cine se va sui în cer (adică, să Îl coboare pe Hristos)? Cine se va coborî în adânc (adică, să Îl ridice din nou pe Hristos din moarte)? Ci ce spune ea? Cuvântul este aproape de tine, chiar în gura ta și în inima ta, și anume, cuvântul credinței pe care îl predicăm noi, că, dacă mărturisești cu gura ta pe Domnul Isus și crezi în inima ta că Dumnezeu l-a înviat din morți, vei fi mântuit.” A-L mărturisi pe Domnul Isus înseamnă a mărturisi adevărul referitor la El, adică faptul că El „a venit în carne”, chiar în carnea noastră păcătoasă. De ce trebuie să vină aici? Pentru ca „neprihănirea legii să fie împlinită în noi” (Romani 8:3-4). Teoria care Îl ține pe Hristos pe deplin departe de păcătoși până ce ei încep să Îl slujească, ar arunca asupra lor sarcina de a se converti ei înșiși. Nu, Hristos locuiește în fiecare om, așteptând permisiunea sa de a Se revela. De aceea, mânia lui Dumnezeu este pe drept descoperită din cer împotriva oricărei nelegiuiri și nedreptăți a oamenilor, deoarece ei „înăbușă adevărul în nelegiuire” (Romani 1:18). Hristos este adevărul (Ioan 14:6). Ceea ce poate fi cunoscut despre Dumnezeu este manifestat în oamenii răi, pentru că

Dumnezeu le-a arătat acest lucru. Căci puterea Lui veșnică și divinitatea Lui trebuie văzute în tot ce a creat, inclusiv omul. De aceea, ei sunt fără scuză pentru păcatul lor. Hristos este prezent în fiecare om pentru a-l salva din păcătuire.

De aceea, păcătosul nu are niciun temei să spună că Domnul nu îl va primi. Domnul te *are*, te-a purtat toată viața ta. Nu a existat nicio palpitație a inimii, nicio bătaie de puls, niciun furnicătură de nerv care să nu descopere prezența vieții lui Dumnezeu. Căci toate aceste lucruri descoperă prezența vieții și nu există altă viață în univers decât viața lui Dumnezeu. Dacă ar exista altă viață, atunci ar exista un alt Dumnezeu. Aceasta este singura chestiune din controversă –dacă creaturile pot trăi despărțite de Creator. Cei care se gândesc să Îl salveze pe Dumnezeu din dizgrația de a fi în oamenii păcătoși, nu Îl onorează. Ei admit tot ce ar pretinde diavolul. Dacă vreun om poate să își dovedească abilitatea de a trăi o oră fără viața lui Dumnezeu, atunci el poate trăi pentru totdeauna fără El. Dar așa ceva niciun om nu poate să o facă și aceasta este datorită milei lui Dumnezeu.

Ce îndură Dumnezeu pentru om

„Cuvântul a fost făcut carne și a locuit printre noi.” Dacă nu se întâmpla acest lucru, noi nu am fi putut trăi deloc. În carnea noastră, în viața noastră, este cuvântul divin – însuși Dumnezeu. Și care este condiția noastră? „Împovărați cu fărădelege, o sămânță de rău făcători, copii stricați”, „tot capul este bolnav și toată inima leșină. Din talpa piciorului până în creștet nu este sănătate, ci răni, vânătăi și plăgi putrezite. Ele nu au fost închise, nici legate, nici alinate cu

untdelemn” (Isaia 1:4-6). Aceasta este condiția cărnii în care cuvântul divin a binevoit să locuiască. „El însuși a luat infirmitățile noastre și a purtat bolile noastre” (Matei 8:17). Tot caracterul dezgustător al păcatului, Domnul care urăște păcatul, a binevoit să îl ia asupra Lui însuși, pentru ca noi să putem fi eliberați de el. El s-a identificat pentru totdeauna cu umanitatea. Orice păcat care este comis de cel mai netrebnic călcător al legii este comis cu viața pe care Dumnezeu i-a împrumutat-o. Dumnezeu, locuind în carne omenească, este făcut slujitorul afecțiunilor oamenilor. Ei sunt stricați prin faptul că strică viața pe care Dumnezeu le-a dat-o. El nu este responsabil pentru niciun păcat, pentru că „în El nu este păcat”, totuși, pentru că a fost comis cu viața Sa, El își asumă responsabilitatea. Greutatea fiecărui păcat este asupra Domnului și faptul că nu este o greutate mică este văzut în zdrobirea vieții Fiului lui Dumnezeu. Ce răbdare infinită e în faptul ca El continuă să îl poarte!

Caracterul dezgustător al păcatului

Dar pentru El este dezgustător. În tabloul corpului stricat pe deplin, plin de ulcere putrezite din cap până în picioare, aveți o idee a ceea ce poartă Dumnezeu. Vă puteți mira că El spune: „Eu, Eu îți șterg fărădelegea de dragul Meu și nu îmi voi aminti de păcatele tale”? Ah, nu trebuie să stăruim pe lângă Dumnezeu pentru a-L face dispus să ne curețe de toată nelegiuirea. El este foarte nerăbdător să o facă. El este Cel care stăruie de noi să îi permitem să o facă pentru noi.

Da, și Hristos a făcut prin El însuși curățarea păcatelor. Cu toate păcatele lumii asupra Lui, El și-a dat viața. Dar pentru

că El nu a cunoscut niciun păcat, a ieșit din mormânt și, astfel, când mărturisim că Hristos a venit în carnea noastră, putem ști că El a fost înviat din moarte, astfel că El trăiește în noi cu puterea învierii vieții. De aceea, de îndată ce mărturisim și ne predăm complet Lui, suntem liberi de robia păcatului, deoarece Dumnezeu nu iubește deloc păcatul, astfel încât să îl mai rețină o secundă după ce I-l dăm complet Lui. El îl va arunca în adâncul mării.

Domnul a cumpărat păcatele noastre, ele îi aparțin Lui. El ne-a cumpărat și noi Îi aparținem. De aceea, noi nu avem dreptul să facem orice vrem cu noi înșine. Dar când refuzăm să ne mărturisim păcatele și în același timp să Îl mărturisim pe Hristos, noi revendicăm păcatele care sunt asupra Lui. Le păstrăm pentru că refuzăm să recunoaștem că ele sunt păcate și continuăm să adăugăm mai multe păcate asupra Lui. Cu răbdare, El totuși rămâne cu noi, în mod literal suferind îndelung. El are păcatele noastre, fie că recunoaștem, fie că nu. De aceea, nu adaugă nici măcar o fărâamă poverii Lui, dacă le lăsăm asupra Lui și nu încercăm să purtăm și noi ceva. Dimpotrivă, Îl ușurează dacă ne mărturisim păcatele și le aruncăm în întregime asupra Lui, pentru că atunci El le aruncă departe și ne poartă doar pe noi. Înainte, El ne purta pe noi și păcatele noastre. Acum, El ne poartă pe noi eliberați de păcat. De ce să nu Îi acordăm Domnului această favoare?

El ne roagă să ne amintim ce a făcut pentru noi. „Să pledăm împreună”, spune El. În mod literal, „să mergem la tribunal împreună”. Dacă vom declara adevărul, vom fi îndreptățiți, deoarece adevărul este că El are toate păcatele asupra Lui.

Tot ce se cere de la orice om pentru a fi salvat este să spună simplul adevăr despre ceea ce vede. Dacă recunoaștem că Dumnezeu ne susține, că trăim prin viața Lui și, în consecință, toate păcatele noastre sunt asupra Lui și că suntem în armonie cu acea înțelegere, atunci suntem eliberați de ele. Așadar, chiar dacă primul nostru tată a păcătuit și noi, ca o consecință, ne-am născut în păcat, suntem la fel de eliberați de ele ca singurul Fiu născut al lui Dumnezeu. Ce Mântuitor minunat!

The Present Truth, 30 noiembrie 1899

50. Darul Spiritului

Isaia 44:1-7:

¹Dar ascultă acum, Iacov, slujitorul Meu, și Israel, pe care te-am ales. ²Astfel vorbește Iehova, făcătorul tău, Cel ce te-a format din pânțece și care te va ajuta: Nu te teme, slujitorul Meu Iacov și Ieshurun, pe care te-am ales, ³pentru că voi turna ape peste cel însetat și râuri curgătoare peste pământul uscat. Voi turna Spiritul Meu peste sămânța ta, și binecuvântarea Mea peste odraslele tale. ⁴Și ele vor răsări precum iarba printre ape, ca sălciile de lângă apeducte. ⁵Unul va spune: Eu aparțin lui Iehova, și altul va fi numit cu numele lui Iacov și acesta va semna cu mâna sa pentru Iehova și va fi numit cu numele lui Israel. ⁶Astfel vorbește Iehova, regele lui Israel și răscumpărătorul său, Iehova, Dumnezeul oștirilor: Eu sunt Cel dintâi și Cel din urmă. În afară de Mine nu este niciun Dumnezeu. ⁷Cine este

ca Mine, ca să determine aceste evenimente, să le facă cunoscute dinainte și să le aranjeze pentru Mine, din timpul când am numit poporul din vremea destinată? Lucrurile care vor urma acum și care vor veni de aici înainte, să ni le spună.

Cel ales

Cât de des găsim în aceste capitole cuvântul „ales”! Dumnezeu l-a ales pe Israel. Dar cine este Israel? Israel este prințul lui Dumnezeu, cel care biruie. Alege Domnul atunci, ca favoriți ai Săi, doar pe cei care au realizat un succes remarcabil în viață? O, nu! Alegerea trebuie în mod necesar să fie făcută înainte ca lupta să se încheie. Așa cum bine știm, Iacov a fost ales înainte să fie născut. Suntem aleși cu scopul de a învinge. Dumnezeu ne-a binecuvântat în Hristos, „în măsura în care ne-a ales în El înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără vină înaintea Lui în dragoste” (Efeseni 1:4). Toți sunt aleși, trebuie numai ca prin supunerea noastră față de voia Lui să confirmăm chemarea și alegerea noastră.

De ce ne alege Dumnezeu?

Este evident că Israel înseamnă mai mult decât un singur om. Omul Iacov, care a fost numit Israel de către Domnul, era mort cu sute de ani înainte ca profetul Isaia să scrie aceste cuvinte. Ele se aplică tuturor copiilor lui Israel. Și aici se arată mai mult din mângâierea lui Dumnezeu. Dumnezeu a îndepărtat orice teren pentru descurajare în această promisiune pentru Israel. Observă că El folosește ambele nume, Iacov și Israel. Iacov este înlocuitorul, intrigantul înșelător, cel al cărui caracter este orice, dar numai atractiv

nu. Domnul indică faptul că El l-a ales pe Iacov de la nașterea sa. Aceasta înseamnă că El ne-a ales de la nașterea noastră. Dar noi avem un raport rău. Nu contează, la fel de rău l-a avut și originalul Iacov. El ne-a ales ca să ne facă mai buni. Așa că nu trebuie să ne deplângem viața noastră timpurie. Dumnezeu face ca tot ce a fost, să fie îndepărtat în Hristos. Fiecare rugăciune inspirată este o promisiune a ceea ce va face Dumnezeu. Și în Psalmii 25:7 citim: „Nu-ți aduce aminte de păcatele tinereții mele, nici de greșelile mele.” Că aceasta este ceea ce Dumnezeu promite să facă, am învățat deja din capitolul precedent, unde El spune: „Eu, Eu sunt Cel care șterg păcatele tale de dragul Meu și nu Îmi voi aduce aminte de păcatele tale.” El ne-a ales „pentru a fi sfinți și fără vină înaintea lui” (Efeseni 1:4).

Copilași

„Nu te teme, Iacov, slujitorul Meu, și tu, Ieshurun, pe care te-am ales.” Cuvântul „Ieshurun” apare numai de patru ori în Biblie, celelalte trei, pe lângă acesta, fiind în Deuteronomul 32 și 33. Este un diminutiv, ca cele pe care oamenii le folosesc ca nume de alint, și este echivalent cu „micuții oameni buni” sau „dragii oameni mici”. Se aplică tuturor oamenilor, așa cum o mamă folosește un termen de mângâiere pentru copilul ei. Descoperă afecțiunea tandră a lui Dumnezeu pentru poporul Său. Corespunde cu termenul „copilașii”, atât de frecvent utilizat de Mântuitorul.

Apa vieții

Spiritul lui Dumnezeu este apa vieții. Acest lucru este văzut din textele următoare: „Isus a stat în picioare și a strigat:

Dacă îi este cuiva sete, să vină la Mine și să bea. Cel care crede în Mine, după cum a spus Scriptura, din interiorul lui vor curge râuri de apă vie. Dar El vorbea astfel despre Spiritul, pe care cei ce au crezut în El urmau să Îl primească” (Ioan 7:37-39). Amintește-ți că această făgăduință din Isaia este pentru aceleași persoane despre care, în capitolul precedent, se spune că sunt martori, iar Spiritul este necesar pentru a-i face pe ei să aducă mărturie, căci „Spiritul aduce mărturia, deoarece Spiritul este adevărul. Căci sunt trei care aduc mărturie: Spiritul, apa și sângele, iar cei trei sunt de acord în una” (1 Ioan 5:7-8 – *RV*). Dumnezeu, care este Izvorul apelor vii, este Spirit (Ioan 4:24). Spiritul „provine de la Tatăl”, râul curgând de la izvor.

Râuri răcoroase

Nimic nu dă o idee mai completă despre satisfacție, ca apa rece pentru cel căruia îi este sete. Dumnezeu nu promite doar să dea de băut celor cărora le este sete, ci să toarne apă peste ei. El dă din abundență. Dacă cineva știe ce înseamnă să fii mort de sete într-un loc uscat și fără apă dintr-o zi înăbușitoare, va aprecia acest lucru. El tânjește nu numai după ceva de băut, ci să se arunce în apă. El nu vrea doar o ceașcă plină cu apă, ci un râu. Și când vede râul de la distanță aleargă la el și aruncându-se jos, își bagă capul în el sau se scufundă cu totul în apa răcoritoare. Tot așa găsește satisfacție sufletul căruia îi este sete după apa vie.

Însetând după Dumnezeu

Amintește-ți expresiile care exprimă tânjirea după Dumnezeu ce apar în Psalmi. „Cum dorește un cerb pâraiele

de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule. Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu” (Psalmii 42:1-2). „O, Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu. Te voi căuta de dimineață, sufletul meu însetează după Tine. Carnea mea tânjește după Tine într-un pământ uscat și setos, unde nu este apă” (Psalmii 63:1). Toți suntem familiari cu expresiile și totuși se pierde mult din forța lor pentru că sunt considerate numai figurative, când de fapt ele sunt foarte literale. Psalmistul folosește într-adevăr o figură de stil, dar vrea numai să exprime tânjirea lui după Dumnezeu. Setea după Dumnezeu nu este o figură, este o realitate. Cum dorește cerbul pâraiele de apă (aceasta este ilustrația), tot așa sufletul tânjește după Dumnezeu. Acesta este lucrul ilustrat. Setea pe care o satură Dumnezeu este una reală și El o satură la fel de real după cum pârâul satură cerbul însetat.

Bând viața lui Dumnezeu

Amintește-ți pasajul care spune că Domnul slăvit va fi pentru noi un loc de fluvii și râuri (Isaia 33:21). Amintește-ți că râul vieții limpede ca cristalul, provine de la tronul lui Dumnezeu și al Mielului (Apocalipsa 22:1). Suntem învățați din experiența copiilor lui Israel din pustie că apa care provine de la Dumnezeu și de la Mielul Său este apă reală, care satură setea reală (Exodul 17:1-7). Hristos este stâncă lui Israel, iar El a stat pe stâncă lovită de Moise și ni se spune că „poporul a băut din acea Stâncă spirituală care îi urma” (1 Corinteni 10:4). Din Stâncă spirituală vine apă spirituală, dar apa spirituală este foarte reală. A fost suficient de reală ca să sature setea întregului popor al lui Israel și, de

asemenea, toate vitele lor. Dumnezeu spune despre această apă care provine de la tron că o va da din abundență celor însetați (Apocalipsa 22:17). Din acest râu care curge de la tronul lui Dumnezeu, este udat pământul însetat și este făcut roditor. „Tu ai cercetat pământul și l-ai udat. Îl îmbogățești mult cu râul lui Dumnezeu, care este plin de apă. Tu le pregătești grâne, când le-ai asigurat. Tu uzi brazdele din abundență. Tu faci brazdele, Tu le faci moi cu ploile. Tu binecuvântezi răsadul lor. Tu încoronezi anul cu bunătatea Ta și din cărările Tale picură fertilitatea” (Psalmii 65:9-11). Când ne amintim că două treimi din corpul uman este apă, este ușor de înțeles că apa este viața noastră. Și atunci când învățăm că apa care vine din cer și țâșnește din pământ prin izvoare, vine direct de la tronul lui Dumnezeu, putem vedea că trăim prin viața lui Dumnezeu.

Numai Dumnezeu poate sătura

Este o realitate, deci, că oamenii pot înseta în mod literal după Dumnezeu. Într-adevăr, ori de câte ori ei însetează după apa pură, proaspătă, ei însetează după Dumnezeu, deși nu știu acest lucru. Fiecare dorință, fiecare tânjire nesatisfăcută nu este decât expresia nevoii sufletului după Dumnezeu. Doar El poate satisface dorința oricărui lucru viu. „Nimeni, în afară de Hristos, nu poate sătura”, chiar dacă sufletul nu recunoaște realitatea. Uneori, un om încearcă să își sature setea cu băuturi alcoolice, dar acestea nu saturează niciodată, doar creează o sete și mai mare. În loc să zidească, doboară. Acel spirit nu este Spiritul vieții, ci al morții. Satan, care încearcă să-i facă pe oameni să creadă că el este Domnul și că lucrarea lui este divină, a furat numele

apei vieții pentru spiritul său, numind coniacul *eau-de-vie*. Apa pură este aceasta, în timp ce băutura spirtoasă este apa morții. Îndemnul este: „Nu fiți beți de vin, în care este abuz, ci fiți plini de Spirit!” (Efeseni 5:18).

Setea după neprihănire – săturată

„Spiritul este viață datorită neprihănirii” (Romani 8:10). Apa și sângele, care sunt una în consimțământ cu Duhul, sunt, de asemenea, viață și în consecință, neprihănire. Știm că sângele lui Hristos este neprihănire, deoarece curăță de orice păcat. A bea din apa vieții înseamnă, deci, a bea din sângele lui Hristos care este neprihănire și viață. „Binecuvântați sunt cei care flămânzesc și însetează după neprihănire, pentru că ei vor fi săturați” (Matei 5:6). Tot ce ne dă viață reală vine de la Dumnezeu. Ori de câte ori luăm ceva care ne zidește trupul, primim din viața lui Dumnezeu sângele lui Hristos, apa vieții. Prin urmare, dacă Îl recunoaștem pe Dumnezeu în darurile Sale, putem să primim efectiv neprihănire cu fiecare înghițitură de apă. Toată setea noastră nu este decât o tânjire după ceea ce Dumnezeu ne poate da. Cu toate acestea, noi nu însetăm întotdeauna după neprihănire. În schimb, încercăm să satisfacem dorința noastră aprinsă cu orice altceva, dar nu cu Dumnezeu. Nu este popular să recunoaștem dependența noastră față de Dumnezeu. Oamenii nu ezită să facă cunoscut faptul că le este sete, dar niciodată nu ar admite că ei tânjesc după viața lui Dumnezeu. De aceea, atât de puțini devin plini de neprihănire. Totuși, Dumnezeu revarsă Duhul peste noi din abundență, chiar dacă noi nu recunoaștem darul. El dă atât celor nerecunoscători, cât și celor

recunoscători. Dacă am recunoaște darul și i-am mulțumi pentru fiecare reînnoire a lui, neprihănirea va fi a noastră la fel de sigur ca faptul că Dumnezeu trăiește. Cât de ușoară și de clară este calea neprihănirii și a vieții!

The Present Truth, 7 decembrie 1899

51. Un martor fals, nebun

Isaia 44:9-20:

⁹Cei care fac o imagine sculptată sunt cu toții deșertăciune, iar lucrurile lor foarte plăcute nu vor fi de niciun folos, și proprii lor martori nu văd, nici nu cunosc, ca să le fie rușine. ¹⁰Cine a format un dumnezeu sau a turnat o imagine cioplită care nu este de niciun folos? ¹¹Iată, tuturor tovarășilor lui le va fi rușine. Lucrătorii sunt de-ai oamenilor. Să fie toți strânși laolaltă. Le va fi teamă, le va fi rușine. ¹²Fierarul face o secure, lucrează în cărbuni, îi dă forma cu ciocanele și o lucrează cu brațul lui puternic. Da, îi este foame și tăria lui slăbește. Nu bea apă și este istovit. ¹³Dulgherul întinde o sfoară, marchează cu creionul, modelează cu rindeaua, marchează cu compasul și modelează după figura unui om, după frumusețea omului, ca să locuiască în casă. ¹⁴Își taie cedrii și ia gorunul și stejarul și întărește pentru sine unul dintre copacii pădurii. Plantează un brad și ploaia îl hrănește. ¹⁵Apoi, el va fi de ars pentru vreun om. Îl ia și se încălzește cu el. Da, îl aprinde și coace pâine. Da, face un dumnezeu și i se închină. Își face o imagine sculptată și se pleacă înaintea ei. ¹⁶O parte din el o

arde în foc, cu o parte mănâncă din carne, face o friptură și este satisfăcut. Da, se încălzește și spune: M-am încălzit, am văzut focul. ¹⁷Și din ce rămâne face un dumnezeu, o imagine sculptată. Cade înaintea ei și i se închină, se roagă la ea și spune: Scapă-mă, căci tu ești dumnezeul meu. ¹⁸Ei nu cunosc, nici nu cugetă, pentru că El le-a închis ochii, ca să nu poată vedea și inimile lor, ca să nu poată înțelege. ¹⁹Și nimeni nu ia aminte, nu este nici cunoștință sau pricepere pentru a spune: Am ars o parte din el, am copt pâinea peste cărbuni, am fript carnea și am mâncat-o, și să îmi fac din ce a rămas o urâciune? Să mă plec la tulpina unui copac? ²⁰El se hrănește cu cenușă. O inimă înșelată l-a rătăcit ca să nu-și poată scăpa nici sufletul, nici să spună: Nu este o minciună în mâna mea cea dreaptă?

Cineva ar trebui să caute mult pentru a găsi o descriere mai rafinată decât aceasta. Pe cât de adevărată este pentru această viață, pe atât este de extraordinar de tăioasă și sarcastică. Precizia ei este cea care o face astfel. Pasajul va putea fi citit de mai multe ori și după ce cititorul va râde de sărmanul idolatru, care își face propriul dumnezeu, se poate întoarce să râdă de sine însuși, pentru că descendenții și omologii acestor făcători de imagini și dulgheri se găsesc în fiecare țară de sub cer și în fiecare societate și în fiecare biserică.

Cititorul atent nu poate să nu observe că tribunalul este încă în sesiune. Noi înșine suntem în sala de judecată. Cazul va fi în curs până ce va veni ziua judecării. Acum sunt examinați martorii care își dau mărturia lor. Procesul trebuie să decidă cine este Dumnezeu, fie Creatorul cerurilor și al

pământului, fie lucrurile pe care le face omul, adică, în realitate, omul însuși.

În versetele precedente acestei lecții, martorii Domnului sunt prezentați din nou. Într-adevăr, tot capitolul precedent îi privește pe ei. Ei sunt răscumpărații Domnului, cei pe care El îi strânge din fiecare țară, care sunt numiți cu numele Lui, pe care i-a creat spre slava Sa și cei care o dezvăluie. Dumnezeu a șters nelegiuirile lor și a turnat Spiritul Său peste ei în torente pe care le-au primit cu bucurie, pentru a putea mărturisi despre El. „Unul va zice: Eu sunt al Domnului, iar altul se va numi cu numele lui Iacov. Altul va semna cu mâna lui pentru Domnul și se va numi cu numele lui Israel.” Lor le vorbește Dumnezeu și le spune să nu se teamă. El este Cel dintâi și Cel din urmă – singurul Dumnezeu – iar lor, ca martori ai Săi, nu trebuie să le fie frică să își înalțe glasurile cu putere și să declare numele și faima Sa.

„Știm că un idol este nimic în lume și că există un singur Dumnezeu” (1 Corinteni 8:4). Sunt mulți care se numesc dumnezei, dar există un singur Dumnezeu, și anume Dumnezeul cel viu, care a făcut toate lucrurile. Idolii sunt nimic, iar „cei care îi fac sunt ca ei. Așa sunt toți cei care se încred în ei” (Psalmii 115:8). De aceea, făcătorul și închinătorul la idol sunt nimic. Aceasta este ceea ce ne spune lecția noastră: „Cei care sculptează chipuri sunt cu toții deșertăciune.” Acest cuvânt „deșertăciune” provine din cuvântul ebraic care înseamnă „goliciune”, „confuzie”, ca în Geneza 2:1: „Pământul era *fără formă*.” Iov 26:7: „Cel care a întins nordul peste *locul cel gol*.” Isaia 24:10 și 34:11:

„Cetatea *confuziei* este doborâtă”; „El va întinde peste ea funia *confuziei*.” Isaia 29:21: „*Un lucru de nimic.*” Isaia 41:29: „Imaginile lor sculptate sunt vânt și *confuzie*.” La aceasta se rezumă un idol, precum și cel care îl face și se încrede în el. Adică, la aceasta se rezumă toți cei care nu se încred în Domnul, Iehova. Ziua judecății va dovedi aceasta, când toți cei care L-au respins pe Dumnezeu vor înceta să mai existe, astfel încât nici el, nici locul lui nu va mai fi găsit (Psalmii 37:10).

„Au ochi, dar nu văd.” Aceasta se spune despre idolii de argint sau de aur, care sunt lucrarea mâinilor oamenilor. Acești dumnezei falși au martorii lor, așa cum îi are și Domnul pe ai Lui. Dar, pe baza principiului că fiecare este ca obiectul venerării lui, „proprii lor martori nu văd și nu cunosc”. Motivul acestui fapt va fi clarificat imediat, în caz că cititorul nu l-a văzut deja. Dar mai întâi, să punem în contrast acești martori cu „Martorul credincios și adevărat” și cu toți cei care se așază de partea Lui. El spune: „Noi vorbim ceea ce cunoaștem și mărturisim ceea ce am văzut și auzit” (Ioan 3:11). Petru și Ioan, doi dintre martorii Domnului, au spus: „Noi nu putem decât să vorbim lucrurile pe care le-am văzut și auzit” (Fapte 4:20). Dumnezeu nu vrea ca martorii Săi să vorbească altceva. El spune: „Mergeți și spuneți lucrurile pe care le vedeți și auziți.” Un om care mărturisește ceea ce a văzut și ceea ce cunoaște, poate răspunde fără teamă în orice împrejurare. Dar cel care încearcă să spună ceea ce nu a văzut și despre care nu știe nimic și care într-adevăr nu există, va fi foarte repede dat de rușine. „Dacă vreun om va vrea să facă voia Lui, el va

cunoaște învățătura” (Ioan 7:17). De aceea, nu este nevoie ca cineva să aibă vreo îndoială. Cel care caută doar de curiozitate nu va găsi nimic. Omul care vrea să facă o expunere a cunoașterii sale, nu va fi capabil să dea nicio mărturie care să reziste unei examinări riguroase. Dar oricine dorește să facă voia lui Dumnezeu – oricine se predă Domnului – va cunoaște. „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți într-adevăr ucenicii Mei. Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi” (Ioan 8:31-32).

Care este de fapt diferența dintre închinătorii adevăratului Dumnezeu și cei care se încred în lucrurile de nimic? Doar aceasta: că primii se încred în ceva, iar ceilalți în nimic. Acum, amintește-ți că omul este nimic în el însuși. Doar prin Spiritul lui Dumnezeu sunt făcuți oamenii și prin suflarea Domnului primesc ei viață și pricepere (Iov 32:8; 33:4). „Toate națiunile sunt înaintea Lui ca nimic și sunt socotite de către El mai puțin decât nimic, deșertăciune” (Isaia 40:17). Toată substanța, realitatea, care este pentru fiecare om, este prezența lui Dumnezeu. Acesta este marele adevăr pe care toată lumea are nevoie să îl învețe. Oricine crede că este ceva, în timp ce nu este nimic, se înșală singur (Galateni 6:3). Aceasta este problema cu idolatrul descris aici ca un reprezentant al categoriei sale. „O inimă înșelată l-a rătăcit.” El nu știe că nu este nimic real decât Dumnezeu și că în El se țin toate lucrurile. Aceasta este ceea ce îi face pe oameni atât de mândri și lăudăroși. Acesta este secretul întregii încrederi în sine și slavei deșarte. Acum, dacă omul recunoaște acest adevăr și se încrede pe deplin în Domnul, predându-și trupul ca templu al Spiritului Sfânt, va fi

„umplut de toată plinătatea lui Dumnezeu” și va exista substanță, realitate, pentru el și cuvintele lui. Va fi capabil să vorbească cu autoritate. Dumnezeu este Cel care lucrează în el și Spiritul Sfânt este Cel care vorbește în el. Dar când un om, care, în primul rând este nimic, respinge sursa întregii vieți și înțelepciuni și se încrede în ceea ce a făcut el însuși, adică nimic, înseamnă că tot lucrul este goliciune. Cuvintele și faptele lui sunt vânt, iar el însuși nu este decât pleavă. Propria lui mărturie îl îndepărtează, sau, ca în Isaia 1:31, cel tare este un câlț și lucrarea lui e o scânteie, astfel că nu are decât distrugere în el însuși.

„Să fie cu toții strânși laolaltă, să stea în picioare. Totuși, se vor teme și le va fi rușine.” Nu numărul face tăria. O mie de milioane de zerouri nu au o valoare mai mare decât unul singur. O minciună nu devine adevăr pentru că zece mii de oameni o mărturisesc. Oamenii nu pot crea nimic și aceasta este rădăcina întregii chestiuni. Oamenii care știu că o singură minciună nu este de niciun folos, își imaginează că dacă sunt mai multe vor sta în picioare. Dar este nebunie. „Ați arat răul, ați secerat nelegiuirea. Ați mâncat rodul minciunilor, pentru că te-ai încrezut în calea ta, în mulțimea oamenilor tăi puternici” (Osea 10:13). „Grindina va mătura refugiul minciunilor, iar apele vor inunda ascunzătorile” (Isaia 28:17). Niciun om nu poate avea mai multă tărie decât atunci când Îl are doar pe Dumnezeu în el. Prezența lui Dumnezeu în alt om nu va răspunde pentru mine, așa că nu mă pot încrede nici măcar într-un om bun, cu atât mai puțin, într-un om rău. „Să nu urmați o mulțime pentru a face rău, nici să nu aduci mărturie ca să te întorci după mulțime în

judecată” (Exodul 23:2). „Deși se unesc mână în mână, cei răi nu vor rămâne nepedepsiți” (Proverbele 11:21). Nimeni să nu-și bazeze acțiunea sa pe faptul că „toți fac așa” sau că așa a fost obiceiul de mulți ani. Află pentru tine însuși ce spune Domnul și atunci vei ști că ai adevărul și că drumul tău va sta în picioare. Cuvântul Său este singura temelie reală. „Niciun om nu poate pune o altă temelie decât cea care este pusă, care este Isus Hristos” (1 Corinteni 3:11).

Oricine citește aceasta, oricine poate citi Biblia, va vedea imediat nebunia omului care face un dumnezeu dintr-un copac. Ar părea că nimeni nu poate fi atât de nebun încât să se închine la un lucru făcut de el însuși și să spună: „Scapă-mă, căci tu ești dumnezeul meu.” O parte din copac o folosește pentru a-și pregăti cina și din ce rămâne face un dumnezeu. Cu siguranță, el trebuie să vadă că nu este mai multă putere în bucata de copac la care se închină, decât în aceea pe care o arde în foc. Totuși, acest lucru este făcut de oamenii care au facultăți mentale sănătoase ca fiecare dintre noi. „Înșelăciunea păcatului” este uimitoare, iar înșelăciunea există în fiecare inimă omenească (vezi Ieremia 17:9).

Nu este nimic mai obișnuit în această lume ca îndreptățirea de sine – dorința de a-ți susține cauza și a demonstra că ai dreptate și că nu ai făcut niciun rău. Cu toții am avut experiențe de acest fel. Tendința este inerentă naturii umane. „Dar toți, de comun acord, au început să se scuze” (Luca 14:18). Adică, toți au început să arate ceea ce priveau ei ca motiv bun pentru a nu se supune chemării regelui. Acum, dacă se poate da un motiv bun, o scuză rezonabilă, pentru

orice demers, aceea dovedește că acel demers este bun. Astfel, orice scuză pe care o aduce cineva pentru faptele sale – pentru faptul că nu Îl slujește pe Dumnezeu – este o pretenție că este drept în el însuși, fără să-L ia în seamă pe Domnul. În ce ne încredem când facem aceasta? Evident, în noi înșine – în lucrările propriilor noastre mâini. Atunci, nu diferim cu nimic de omul descris în acest capitol. O inimă înșelată ne-a rătăcit și ne hrănim cu cenușă. Dacă ne mărturisim păcatele, vom găsi milă la Dumnezeu, deoarece mărturisindu-le, recunoaștem că Dumnezeu este, că El are dreptate și că este milă. Deci, tot ceea ce avem nevoie este să ne mărturisim păcatele, nu pentru că Dumnezeu își apără demnitatea și dorește să ne umilească, ci pentru că numai mărturisind că suntem greșiți și că El este drept, ne vom încrede în El, care este singura sursă de viață și neprihănire. „Întoarce-te, tu Israel care aluneci înapoi, spune Domnul, și nu Îmi voi vărsa mânia asupra ta. Căci Eu sunt milos, spune Domnul, și nu voi ține mânie pe vecie. Recunoaște-ți doar fărădelegea, că ai păcătuit împotriva Domnului Dumnezeului tău” (Ieremia 3:12-13).

„O inimă înșelată l-a rătăcit ca să nu-și poată scăpa nici sufletul, nici să spună: Nu este o minciună în mâna mea cea dreaptă?” Cum este o minciună în mâna dreaptă a omului care se încrede în lucrările lui – adică în orice a făcut el – care nu va mărturisi Domnului, ci care susține că are viață și neprihănire în el însuși? Răspunsul este foarte ușor. Citește versetele precedente. Omul care își propune să se salveze pe sine prin propriile lucrări „este înfometat și tăria lui slăbește. El nu bea apă și este istovit”. Dar apoi el

mănâncă și bea și este săturat. Dar nu el a făcut mâncarea și băutura, și el știe aceasta. Toată tăria pe care o are provine din ceea ce mănâncă și bea, adică din ceva care este în afara lui însuși, ceva ce a primit. Tăria mâinii noastre drepte este tăria pe care Dumnezeu ne-a dat-o, totuși vorbim și acționăm ca și când ar fi a noastră. De aceea este evident că este o minciună în mâna noastră dreaptă ori de câte ori facem așa. Da, noi înșine suntem mincinoși, deoarece pretindem că suntem ceva când de fapt nu suntem nimic. Fiecare bucățică de mâncare pe care o mâncăm și de care depindem pentru tărie ca să mergem la lucrul nostru zilnic, sau pe care o folosim în satisfacția de sine, este o dovadă că suntem pe deplin dependenți de Dumnezeu. Lucru din lume care e cel mai ușor de cunoscut este Dumnezeu. Oricine care are suficientă rațiune pentru a ști că mâncând capătă tărie, nu are nicio scuză pentru necunoașterea lui Dumnezeu. Există foarte mulți oameni nebuni în această lume. Foarte mulți martori falși. Vom asculta de Domnul și vom fi înțelepți sau vom continua în nebunia noastră?

The Present Truth, 14 decembrie 1899

52. Nimicind vrăjmășia

Isaia 44:21-28:

²¹Adu-ți aminte de aceste lucruri, o, Iacov și Israel, pentru că tu ești slujitorul Meu. Eu te-am format, tu ești slujitorul Meu. O, Israel, nu vei fi uitat de Mine. ²²Am făcut ca nelegiuirile tale să dispară ca un nor și păcatele tale ca un

abur. Întoarce-te la Mine, căci Eu te-am răscumpărat. ²³Cântați, cerurilor, căci Iehova a lucrat! Rostiți un cântec de bucurie, voi adâncimi ale pământului! Izbucniți în cântat, voi munților, pădurea și toți copacii din ea! Căci Iehova l-a răscumpărat pe Iacov și va fi slăvit în Israel! ²⁴Astfel vorbește Iehova, răscumpărătorul tău, Cel care te-a întocmit din pânțece: Eu sunt Iehova, care fac toate lucrurile, care singur întind cerurile, care întăresc pământul prin Mine însumi. ²⁵Eu sunt Acela care dărâmă planurile impostorilor și îi înnebunește pe ghicitori, care răstoarnă planurile înțelepților și prefăce în nebunie cunoștința lor; ²⁶care întărește cuvântul slujitorului Său și împlinește planul solilor Săi; care spune Ierusalimului: Vei fi locuit, și cetăților lui Iuda: Veți fi construite, și locurile ei pustii le voi restaura; ²⁷care spune adâncului, usucă-te, și îți voi usca râurile; ²⁸care îi spune lui Cir: Tu ești păstorul Meu! Și el va împlini toată plăcerea Mea; care spune Ierusalimului, vei fi construit, și templului, temeliile tale vor fi așezate.

Un contrast

Ce contrast avem aici între adevăratul Dumnezeu și dumnezeul făcut de omul care nu poate lucra o singură zi fără să se istovească de foame și sete, și care ia o parte din materialul din care este făcut dumnezeul lui și își pregătește cina din el. Aceste lucruri trebuie ținute minte. Au fost scrise pentru noi, cei din secolul al nouăsprezecelea. Omul care își

face un dumnezeu din frasin, nu este mai păgân decât orice om care nu se încrede în Domnul.

Binecuvântarea slujbei

Este o binecuvântare pentru orice om să Îl audă pe Domnul spunându-i: „Tu ești slujitorul Meu.” Cui îi spune El acest lucru? Oricui Îl va asculta. Isus a gustat moartea pentru fiecare om și toți au fost cumpărați de sângele lui Hristos. De îndată ce un om I se predă Domnului pentru a-L sluji, din acel moment el este slujitorul Domnului (Romani 6:16). Atunci el are toate privilegiile casei Domnului. Slujitorii Domnului sunt toți oameni liberi. Eliberarea lor din robie este semnul robiei față de El (Psalmii 116:16). Slujitorii Domnului, adică cei care se dau pe ei înșiși pe deplin pentru serviciul Său sunt cunoscuți prin libertatea lor.

În versetul 21, în mod literal este scris în loc de: „Eu te-am întocmit, tu ești slujitorul Meu”, „Eu te-am întocmit, slujitorul Meu”. Dumnezeu îl creează pe om slujitorul Său. Când Dumnezeu a făcut pe om la început, omul era slujitorul lui Dumnezeu. Dar el a fost făcut rege, cu autoritate absolută asupra întregului pământ și tot ce avea legătură cu el. Astfel, slujitorii Domnului sunt toți regi prin naștere. Sunt multe grade diferite de slujitori, după cum există grade diferite de abilități, dar Domnul nu are pe nimeni în slujba Sa care să fie mai jos, în rang, decât rege. Oamenii și-au pierdut stăpânirea. Adam a pierdut controlul asupra lui însuși și, de aceea, toată autoritatea lui s-a dus. Dar Hristos a venit să restaureze ceea ce a fost pierdut. În El suntem cu toții creați din nou și atunci autoritatea este restaurată. Ni se dă

stăpânire completă asupra noastră, iar omul care se poate stăpâni pe sine poate stăpâni orice altceva de sub cer.

Vegherea lui Dumnezeu

Cu siguranță nu există un pasaj mai mângâietor în Scriptură ca acesta. Este plin de cuvinte blânde, mângâietoare. „O, Israel, nu vei fi uitat de Mine.” „Cel care te păzește nu va dormita. Iată, Cel care îl păzește pe Israel nu va dormita, nici nu va dormi” (Psalmii 121:3-4). Cât de des auzim vreun om spunând că Dumnezeu l-a uitat. Ei bine, chiar respirația pe care o folosește atunci când spune acest lucru este o dovadă că Dumnezeu nu l-a uitat. Omul nu este doar o mașinărie. Nu este un ceas pe care posesorul îl întoarce și apoi îl lasă să meargă până ce arcul se detensionează. Dacă așa ar fi stat lucrurile, atunci toți ar fi trăit, cel puțin, până la bătrânețe. Niciun om nu trăiește prin puterea lui, căci „nu este niciun om care să aibă putere asupra spiritului pentru a reține spiritul, nici nu are putere în ziua morții” (Eclesiastul 8:8). Ne întindem, adormim și ne trezim, pur și simplu pentru că Dumnezeu stă treaz și veghează. La început, El a suflat suflarea vieții în nările omului și a continuat să facă acest lucru în fiecare moment de atunci încolo. Dacă S-ar gândi numai la El însuși, dacă și-ar lua asupra Sa Spiritul și suflarea, toată făptura ar pieri, iar omul s-ar întoarce iar în țărână (Iov 34:14-15). Dar Dumnezeu nu uită de niciun individ, de aceea trăim. Aceasta nu implică faptul că atunci când moare un om, Dumnezeu l-a uitat. Nicidecum! Dumnezeu, care înțelege atât de complet fiecare detaliu, încât știe fiecare vrăbie și numărul perilor de pe fiecare cap,

precum și numele tuturor stelelor fără număr, nu poate fi niciodată acuzat de uitare. Detaliile nu Îl îngrijorează.

Păcatul nimicit în trupul nostru

Unde sunt păcatele noastre? Sunt în noi, în propriile noastre vieți, bineînțeles. „Din interior, din inima oamenilor provin gândurile rele, curviile, preacurviile, uciderile, hoțiile, lăcomia, răutatea, înșelăciunea, senzualitatea, un ochi rău, blasfemia, mândria, nebunia. Toate aceste lucruri rele vin din interior și pângăresc omul” (Marcu 7:21-23). Atunci când Dumnezeu spune: „Am șters ca un nor nelegiuirile și păcatele tale”, ce vrea să spună? Pur și simplu aceasta: că prin viața Sa ne curăță de orice păcat, îl scoate din noi. „Dacă umblăm în lumină, după cum El este în lumină, avem părtășie unul cu altul și sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curăță de orice păcat” (1 Ioan 1:7). Cuvântul ebraic tradus aici prin „șters” [*blotted out*], este „a îndepărta” [*wipe off*], ca și când un om ar îndepărta cuvintele de pe o tablă. Dumnezeu ia păcatele și le distruge. Nu fă greșeala să spui că nu există păcat, așa cum o fac unii. Există păcat și e foarte real, dar el nu există în Hristos. „El S-a arătat ca să ia păcatele și în El nu este păcat” (1 Ioan 3:5). El a „condamnat păcatul în carne” (Romani 8:3). În propria Sa carne, El a „nimicit vrăjmășia” (Efeseni 2:15), care este mintea carnală. Chiar dacă a fost în carne, mintea carnală nu avea control asupra Lui. Însă, carnea noastră este cea pe care a luat-o El, prin urmare, El a nimicit păcatul în carnea oricui Îl va mărturisi. Este literalmente șters. El a luat asupra Sa toate păcatele lumii, dar nimeni nu a văzut vreodată cea mai mică

urmă a păcatului în El sau asupra Lui. În El, păcatele au fost șterse atât de eficient ca și când nu ar fi existat niciodată.

Întoarce-te! Totul este iertat!

Când un copil chiulește de la școală, îi este frică să-l întâlnească pe profesor. Tânărul intră în tovărășii rele și se teme să se ducă acasă. Conștiința, o conștiință vinovată, ne face pe toți lași, de când Adam și Eva s-au ascuns de fața Domnului în grădina Edenului, după ce au mâncat din fructul oprit. Oamenii Îl judecă pe Dumnezeu prin propriile lor naturi aspre, neiertătoare și cred că de vreme ce ei au păcătuit împotriva Lui, El trebuie să fie furios pe ei. Aceasta îi ține pe mulți departe de El. Ei nu cred că El îi va accepta dacă vin la El. Dar El spune: „Întoarce-te la Mine, căci Eu te-am răscumpărat.” Ne spune că păcatele noastre sunt șterse, așa că nu trebuie să ne mai fie teamă să ne întoarcem. Nu există nimic împotriva noastră, totul s-a dus în Hristos. Chiar mai binecuvântat decât acest lucru este faptul că în această ștergere a păcatelor noastre, puterea lor este distrusă, așa că nu pot avea stăpânire asupra noastră. Dumnezeu însuși a pregătit calea pentru ca noi să nu ne întoarcem ca vinovați, ascunzându-ne și ghemuindu-ne de frică, ci, ca fii, cu îndrăzneală, așteptând milă și har pentru a fi ajutați la vreme de nevoie.

Cerurile și pământul interesați

Aici există ceva pentru ca cerurile și pământul să se bucure în întregime. De câte ori sunt cerurile și pământul chemate în legătură cu lucrarea de răscumpărare. Chiar în primul capitol din Isaia, cerurile și pământul sunt chemate să

mărturisească faptul că Dumnezeu a hrănit și a crescut copii care s-au răsculat împotriva Lui. Acum, aceleași ceruri și același pământ sunt chemate pentru a se bucura, de la cele mai înalte locuri până la cele mai de jos adâncimi, deoarece Dumnezeu și-a răscumpărat poporul. De ce să fie toată natura chemată pentru a se bucura de acest lucru? Există un motiv temeinic pentru aceasta, deoarece întreaga natură a fost pusă ca zălog pentru răscumpărarea omului. Dumnezeu susține toate lucrurile. În Hristos se țin toate lucrurile. Așa că, atunci când Dumnezeu L-a dat pe Hristos, interpunându-Se pe Sine printr-un jurământ, El a lăsat ca zălog propria Sa existență pentru salvarea omului, întreaga creație fiind pusă în joc pentru răscumpărarea omului. Omenește vorbind, toată natura a fost supusă unui risc în marea acțiune de răscumpărare a omului. Dacă lucrarea ar fi eșuat, dacă Dumnezeu și-ar fi călcat cuvântul, atunci viața Sa ar fi fost pierdută și tot universul dizolvat. Prin urmare, Dumnezeu și toată creația au un interes mult mai mare pentru răscumpărarea omului decât orice om sau decât toată omenirea la un loc. Existența lor depinde de mântuirea omului. Astfel putem înțelege de ce „cerul și pământul” trebuie să fie chemate pentru a cânta harul lui Dumnezeu care aduce mântuire, și de ce ar trebui să răspundă. Ce temelie solidă pentru credință ne dă acest lucru. Nu există nimic în universul lui Dumnezeu care să nu aibă un interes pentru răscumpărarea noastră și nu este nimic care să nu fie calculat să ne ajute pe calea vieții. Nu există nimic împotriva noastră, ci totul este pentru noi. „Toate lucrurile sunt ale voastre. Fie Paul, fie Apolo, fie Chifa, fie lumea, fie viața, fie moartea, fie lucrurile prezente, fie cele ce vor veni. Toate

sunt ale voastre și voi sunteți ai lui Hristos, iar Hristos este al lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3:21-23).

Dumnezeu creează prin Sine însuși

Dumnezeu nu a avut niciun ajutor în creația universului. Cuvântul era cu Dumnezeu la început, dar Cuvântul era Dumnezeu. Cel care, prin Sine însuși a creat cerurile și a întins pământul, este capabil să Își răscumpere poporul. Răscumpărarea nu este decât o nouă creație și faptul că Dumnezeu este creator și că fără niciun ajutor – când într-adevăr nu era nimeni pentru a-i da ajutor – a creat toate lucrurile, constituie o dovadă suficientă că ceea ce a promis El referitor la om, este pe deplin capabil să realizeze. Acesta este motivul pentru care în ultimele zile suntem chemați să-I aducem slavă lui Dumnezeu și să ne închinăm „Celui ce a făcut cerul, pământul, marea și izvoarele apelor” (Apocalipsa 14:6-7).

Cuvântul infailibil al oamenilor

Ceea ce face Dumnezeu prin altcineva este la fel de stabil ca și când ar fi fost făcut fără niciun mijloc. El confirmă cuvântul slujitorului Său. El ne-a împăcat cu Sine și a pus în noi cuvântul împăcării (2 Corinteni 5:18-19). „Cel pe care l-a trimis El vorbește cuvintele lui Dumnezeu” (Ioan 3:34). Oricine vorbește numai cuvintele Domnului nu trebuie să aibă vreo teamă că unul din cuvintele lui nu s-ar împlini. „Dacă un om vorbește, să vorbească ca oracolele lui Dumnezeu” (1 Petru 4:11), și poate vorbi cu toată

îndrăzneala. Mărturiile mincinoșilor vor fi anulate, iar ghicitorii vor fi văzuți ca nebuni, înțelepții acestei lumi vor fi doborâți de propria lor viclenie, iar cunoștința lor va fi dovedită ca nebunie. Dar simplul adevăr rostit de cel mai umil urmaș al lui Dumnezeu, va sta atât timp cât soarele și luna vor dăinui.

Ultima referință din acest capitol, referitoare la Cir și lucrarea lui, va fi analizată în legătură cu versetele capitolului următor, unde subiectul continuă.

The Present Truth, 21 decembrie 1899

53. Dumnezeu, conducătorul națiunilor

Isaia 45:1-7:

¹Astfel vorbește Domnul către unsul Său, către Cir, a cărui mână dreaptă am ținut-o, pentru a supune națiunile înaintea lui: Voi dezlega coapsele regilor pentru a deschide înaintea lui cele două porți și porțile nu vor fi închise. ²Eu voi merge înaintea ta și voi netezi locurile strâmbe, voi sfărâma în bucăți porțile de alamă și voi tăia în două zăvoarele de fier. ³Îți voi da comorile întunericului și bogății ascunse din locuri tainice, ca să cunoști că Eu, Domnul, care te chem pe nume, sunt Dumnezeul lui Israel. ⁴Căci pentru Iacov, slujitorul Meu și pentru Israel, alesul Meu, te-am chemat pe nume; te-am numit, chiar dacă tu nu Mă cunoșteai. ⁵Eu sunt Domnul și nu este altul, nu există Dumnezeu în afară de Mine. Eu te încing, chiar dacă tu nu M-ai cunoscut, ⁶pentru ca ei să știe, de la răsăritul soarelui și până la apus, că nu

este nimeni în afară de Mine. Eu sunt Domnul și nu este altul. ⁷Eu întocmesc lumina și creez întunericul. Eu am făcut pace și creez răul. Eu, Domnul, fac toate aceste lucruri.

Când Nebucadnețar, regele Babilonului, a avut un vis ce descria o nenorocire care urma să i se întâmple, i s-a spus că era pentru a „cunoaște că Cel Prea Înalt stăpânește în împărăția oamenilor și o dă cui vrea” (Daniel 4:25). În pasajul pe care îl studiem avem un exemplu minunat al acestui adevăr și, de asemenea, o ilustrare a faptului că nimic nu are loc din întâmplare și nimic nu îl ia pe Dumnezeu prin surprindere, ci a fost pregătit cu mult înainte.

Isaia a profețit „în zilele lui Ozia, Iotam, Ahaz și Ezechia, regii lui Iuda” (Isaia 1:1). Ezechia a domnit douăzeci și nouă de ani (2 Cronici 29:1) și, de vreme ce a mai trăit cincisprezece ani după boala sa (Isaia 38), știm că domnise paisprezece ani la vremea respectivă. Dar Isaia trebuie să fi profețit în acea perioadă cel puțin patruzeci și șase de ani, căci Iotam și Ahaz au domnit fiecare câte șaisprezece ani (2 Cronici 27:1; 28:1). Nu știm exact cât a profețit Isaia în domnia lui Ozia, dar capitolul al șaselea pare să indice că el a început în ultimul an al domniei lui. Ideea este că în 714 î.Hr., data aproximativă a soliei speciale pe care Isaia i-a dat-o lui Ezechia, el profețise între patruzeci și cinci și cincizeci de ani, și, din moment ce nu a profețit după domnia lui Ezechia, a murit înainte de 698 î.Hr. Suntem, deci, în siguranță datând pasajul pe care îl avem înaintea noastră, nu mai târziu de 712 î.Hr.

Ce importanță are acest fapt? Arată minuțiozitatea preștiinței lui Dumnezeu și perfecțiunea planurilor Sale pentru salvarea poporului Său. Babilonul a fost cucerit de către Cir în anul 538 î.Hr., când avea șaiszeci și unu de ani. Aflăm deci că Cir fusese numit și lucrarea lui descrisă în detaliu cu mai bine de o sută treizeci de ani înainte să fie născut și cu o sută optzeci și patru de ani înainte ca lucrarea să fie făcută. Aceasta înseamnă, cu mai bine de o sută de ani înainte ca poporul Israel să fie luat rob în Babilon, Domnul nu numai că a prezis eliberarea lui din captivitate, dar a și numit omul care va fi mijlocul pentru eliberarea lui și a oferit o descriere minuțioasă a evenimentului cuceririi cetății. Având acest lucru în vedere, cât de puternice sunt cuvintele: „Eu sunt Domnul și nu este nimeni altul, nu este Dumnezeu în afară de Mine”.

Pentru ca exactitatea profeției să fie mai bine apreciată de către cititor, cităm următorul rezumat al capturării Babilonului din „Marile monarhii” de Rawlinson. Poate este necesar să menționăm, pentru a-i ajuta pe unii, că Babilonul era foarte întins, înconjurat de un zid de o înălțime și grosime imensă și umplut cu provizii suficiente pentru douăzeci de ani. Râul Eufrat trecea prin cetate, împărțind-o în două părți, dar, de asemenea, exista un zid de fiecare parte a râului pe întreaga lungime a trecerii lui prin cetate, iar cele douăzeci și cinci de străzi care treceau de o parte și de alta a râului erau îngrădite de porți uriașe de alamă. Descriind înaintarea lui Cir spre Babilon, împotriva căruia armata lui a început un asediu, aparent fără nicio speranță, Rawlinston continuă:

„Retrăgându-și cea mai mare parte din armata sa din vecinătatea cetății și lăsând în urma lui doar câteva corpuri de observație, Cir a mărșăluit o oarecare distanță în sus, pe cursul Eufratului, și acolo a început să sape viguros. Soldații lui puteau acum aprecia valoarea experienței pe care au câștigat-o dispersând râul Gyndes și au înțeles că vara și toamna anului precedent nu au fost pierdute. Au săpat un canal sau canale de la Eufrat în care o mare parte din apă să se retragă și prin care sperau să facă din cursul natural al râului un loc ce se putea trece cu piciorul. Când totul a fost pregătit, Cir a precizat că trebuie să aștepte până la sosirea unei anumite sărbători, în timpul căreia toată populația obișnuia să bea și să se distreze, și atunci, în tăcerea nopții să întoarcă apa râului și să atace. Totul s-a întâmplat așa cum a sperat și a dorit. Sărbătoarea a fost ținută cu o pompă și splendoare chiar mai mare decât de obicei, căci Belșatar, cu obrăznicia naturală a tinereții, pentru a marca mulțumirea sa față de armata asediatoare, s-a abandonat în întregime plăcerilor sărbătorii și a delectat o mie de conducători în palatul său. În celelalte părți, toată populația era prinsă în distracție și dans. Dezordinea de pe urma băuturii și excitația nebună a pus stăpânire pe oraș. Asediul a fost uitat. Precauțiile obișnuite au fost neglijate. Urmând exemplul regelui lor, babilonienii s-au dedat toată noaptea la orgii în care frenezia religioasă și excesul băuturii au format o amestecătură ciudată și revoltătoare.

Între timp, în afara cetății, în liniște și întuneric, perșii au vegheat la cele două locuri unde Eufratul intra și părăsea zidurile. Cu nerăbdare, ei au observat scurgerea gradată a

apei din albie. Chiar mai nerăbdători, au vegheat să vadă dacă cei din interiorul zidurilor vor observa împrejurările suspicioase și vor da alarma în oraș. Dacă s-ar fi dat o astfel de alarmă, toată munca lor s-ar fi pierdut. Dacă atunci când ar fi intrat în albie, ar fi găsit zidurile râului pline de oameni și porțile râului puternic închise, ar fi fost într-adevăr «prinși într-o capcană». Ar fi fost înghițiți și distruși de către rafala proiectilelor dușmanului pe care nu îl puteau vedea, nici atinge, înainte de a reuși să-și pună la cale scăparea. Dar pe măsură ce priveau cu atenție, niciun sunet de alarmă nu a ajuns la ei, doar un zgomot confuz de distracție și tărațoi, care arăta că nefericiții oameni ai orașului erau de fapt inconștienți de apropierea pericolului.

În cele din urmă, forme întunecoase începeau să se ridice din obscuritatea adâncului albiei și pe locurile de debarcare, și de pe partea opusă a porților, grămezi risipite de oameni se înălțau în coloane solide. Porțile mari lipsite de apărare erau asediate, un strigăt de război s-a ridicat, s-a dat alarma și s-a răspândit, iar alergători rapizi au mers pentru a «arăta regelui Babilonului că cetatea a fost luată». În întunericul și confuzia nopții, a urmat un masacru teribil. Bețivii care se distraseră nu au putut opune rezistență. Regele, paralizat de frică la vederea scrierii de mână îngrozitoare de pe perete, care l-a avertizat prea târziu de pericolul său, nu a putut face nimic, nici măcar să verifice progresul agresorilor săi care duceau totul înaintea lor, peste tot. Dând buzna în palat, un grup de persani au ajuns în prezența monarhului și l-au ucis în timpul scenei sărbătorii lui lipsite de pietate. Alte grupuri au adus focul și sabia în oraș. Când a venit dimineața, Cir s-

a găsit a fi stăpânul incontestabil al cetății, care, dacă nu ar fi disprețuit eforturile lui, cu cea mai mare ușurință ar fi fost zădărnicit.”

Observă afirmațiile profeției: „Voi dezlega coapsele regilor.” Chiar în momentul când Cir își făcea intrarea în cetate, în timp ce Belșatar era angajat într-o sărbătoare sălbatică, idolatră, Dumnezeu a făcut să apară pe peretele sălii de banchet o scriere. „Atunci fața regelui s-a schimbat și gândurile l-au tulburat, astfel că încheieturile brâului său au fost dezlegate și genunchii s-au lovit unul de altul” (Daniel 5:6).

„Și porțile nu vor fi închise.” Toată dibăcia lui Cir și chiar stratagema sa de a abate cursul râului, nu i-ar fi folosit la nimic dacă porțile ce duceau spre râu nu ar fi fost lăsate deschise. Armata sa putea să mășăluiască înspre cetate și în afara ei, dacă mai putea să iasă, dar aceasta nu ar fi pricinuit nicio pagubă. Dar în acea noapte de distracție idolatră, totul a fost neglijat și calea a fost deschisă. Dumnezeii pe care îi laudau prinții nu le-au oferit nicio protecție.

Întreaga profeție este dedicată faptului de a arăta că nu există nimeni altul în afară de Dumnezeu. El este creatorul și răscumpărătorul. El poate crea și tot El poate distruge. Nimic nu are loc fără sfatul sau consimțământul Lui. Totul duce la îndeplinire voia Sa. El face ca mânia oamenilor să Îl laude (Psalmii 66:10). Regii și națiunile cred că sunt la control și fac voia lor, când de fapt ele doar împlinesc planul lui Dumnezeu. Nu trebuie să facem greșeala de a ne gândi că Dumnezeu plănuiește toate practicile lor rele, ci oricât de

rele ar fi, oricât de opuse voii Lui, ei duc la bun sfârșit scopul Lui chiar prin opoziția lor.

Dumnezeu a fost Cel care a spus Ierusalimului: „Vei fi locuit și cetăților lui Iuda: veți fi construite și Eu voi ridica locurile lui prăbușite.” El a spus-o, iar Cir a fost agentul Lui pentru a duce acest lucru la bun sfârșit. De asemenea, Dumnezeu a spus adâncului „Usucă-te” și El a fost, Cel care a uscat râurile. Așa că, atunci când Cir săpa canalele și întorcea cursul Efrautului, făcea pur și simplu lucrarea lui Dumnezeu. Ce gând minunat, care inspiră venerație – că oamenii sunt agenți în marele plan al Dumnezeului Cel Prea Înalt! Și cât de glorios este când ei se predau de bunăvoie, înțelegând acest lucru! Toate evenimentele istoriei acestui pământ nu sunt spre beneficiul celor ce le înfăptuiesc, ci pentru salvarea poporului lui Dumnezeu. În loc să le fie teamă atunci când războaie sau vești de războaie și calamități vin, crezând că vor fi copleșiți, urmașii credincioși ai lui Dumnezeu pot să fie plini de curaj, știind că și din aceste vești, chiar prin intermediul lor, Dumnezeu lucrează eliberarea lor.

Dumnezeu și-a făcut lucrarea prin Cir „pentru ca să se știe de la răsăritul soarelui și până la apus că nu este nimeni în afară de Mine”. Și ca urmare, cât de larg cunoscut a fost numele lui Dumnezeu? În toată lumea. Împărăția Babilonului a fost întinsă în toată lumea (vezi Daniel 2:37-38; Ieremia 27:4-7). Bineînțeles, aceasta a venit sub domnia lui Cir și astfel, decretul construirii templului sună astfel:

„Acum, în primul an al lui Cir, regele Persiei, pentru ca, prin gura lui Ieremia, cuvântul Domnului să fie împlinit, Domnul a mișcat spiritul lui Cir, regele Persiei, astfel încât a făcut o proclamație în toată împărăția și a așezat-o pe hârtie, spunând: Astfel vorbește Cir, regele Persiei: Domnul Dumnezeu cerului mi-a dat toate națiunile pământului și m-a însărcinat să Îi construiesc casa la Ierusalim, care este în Iuda. Care dintre este voi din poporul Lui? Dumnezeu lui să fie cu el și să se suie la Ierusalim, care este în Iuda, și să zidească casa Domnului Dumnezeului lui Israel (El este Dumnezeu) care este în Ierusalim” (Ezra 1:1-3). Astfel, vedem că singurul Dumnezeu adevărat a fost proclamat prin Cir în toată lumea.

„Ce omagiu minunat pentru un rege păgân!”, vor exclama unii. De ce spuneți „un rege păgân”? Adevărat, Cir era persan. A fost născut în ignoranță față de adevăratul Dumnezeu, dar la fel a fost și Avraam (Iosua 24:2). Dumnezeu S-a revelat pe Sine însuși lui Avraam, iar el a crezut și astfel a devenit prietenul lui Dumnezeu. Cir a fost numit de către Dumnezeu în timp ce era încă ignorant cu privire la El, chiar cu mult înainte să fie născut, totuși a ajuns până la urmă să Îl cunoască pe Dumnezeu și să recunoască faptul că el purta acest nume de la El. Ce altceva mai mult ar putea cineva să facă? Dacă a existat vreodată un rege creștin în vreo țară, atunci cu siguranță acela a fost Cir din Persia, precum și Nebucadnețar din Babilon. Acest om, direct din păgânism, a făcut ceea ce israeliții, cu o lungă genealogie de credincioși, au eșuat să facă.

De aceea, Cir era un israelit, prin propria sa mărturisire. Citește proclamația lui din nou și din nou. Și-a declarat credința în Domnul cerului care l-a adus la tron și a spus că „El este *Dumnezeu*” și în același timp L-a declarat ca fiind „Domnul Dumnezeu lui Israel”. Dumnezeu ia dintre neamuri un popor pentru numele Lui (Fapte 15:14) și Cir, persanul, a fost unul dintre ei. Nu carnea, ci credința determină cine este Israel. „Dumnezeu nu e părtinitor cu oamenii, ci, în orice națiune, cel care se teme de El și lucrează neprihănirea, este acceptat.”

The Present Truth, 28 decembrie 1899

54. Dumnezeu nevăzut

Isaia 45:8-15:

⁸Picurați ceruri de sus și să toarne cerurile neprihănirea, să se deschidă pământul, ca să aducă mântuirea și să răsare neprihănirea. Eu Domnul am creat aceasta. ⁹Vai de cel care se ceartă cu Făcătorul său! Un ciob dintre cioburile pământului! Va spune oare lutul celui ce îi dă forma: Ce faci? Sau lucrarea ta va spune: El nu are mâini? ¹⁰Vai de cel care spune tatălui său: Ce ai născut? Sau femeii: Ce ai născut? ¹¹Așa vorbește Domnul, Sfântul lui Israel și făcătorul său: Întrebați-Mă despre lucrurile care au să vină, porunciți-Mi cu privire la fiii Mei și la lucrarea mâinilor Mele. ¹²Eu am făcut pământul și am creat omul pe el. Eu, chiar mâinile Mele au întins cerurile și am ordonat toată oștirea lor. ¹³L-am ridicat în neprihănire și voi netezi toate

căile lui. El Îmi va zidi cetatea și Îmi va elibera exilații, nu pentru preț, nici pentru răsplată, zice Domnul oștirilor.¹⁴ Astfel vorbește Domnul: munca Egiptului, marfa Etiopiei și sabeenii, bărbați de statură, vor veni la tine și vor fi ale tale. Ele vor merge după tine. În lanțuri vor veni și se vor pleca înaintea ta, spunând: Cu siguranță Dumnezeu este în tine și nu este nimeni altul, nu este Dumnezeu.¹⁵ Cu adevărat Tu ești un Dumnezeu care Te ascunzi, O, Dumnezeul lui Israel, mântuitorul.

Vom lua ultimul verset drept cheie pentru întregul text și ca bază pentru studiul nostru prezent. Dumnezeu se ascunde. El este „regele etern, nemuritor, invizibil”, „locuind în lumina de care niciun om nu se poate apropia, pe care niciun om nu L-a văzut, nici nu Îl poate vedea” (1 Timotei 1:17; 6:16). Care este atunci folosul poruncii: „Iată Dumnezeul vostru”? De ce să le spunem oamenilor să Îl privească pe Dumnezeu, din moment ce El este invizibil și nici nu om nu L-a văzut, nici nu Îl poate vedea? El chiar Se ascunde, astfel încât nimeni să nu-L vadă și apoi ne trimite solia, spunând: „Priviți-Mă, priviți-Mă” (Isaia 65:1)? Unde este consecvența?

Acesta este un exemplu potrivit al unei greșeli pe care oamenii o găsesc în Dumnezeu și în cuvântul Său. Ei formulează ceea ce pare a fi un caz foarte plauzibil împotriva Lui și gândesc că au scuze bogate pentru necredința lor. Acum, când nu există nici cea mai mică inconsecvență sau umbră de caracter nerezonabil, se cuvine să sfârșim pentru totdeauna cu șicanele. Când Dumnezeu își lasă cazul în seama celor mai inconsecvenți termeni și totuși

Se dovedește perfect adevărat, înseamnă inevitabil că niciun caz nu poate fi făcut să stea împotriva Lui. „Nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii, iar slăbiciunea lui Dumnezeu este mai puternică decât oamenii” (1 Corinteni 1:25).

Există posibilitatea de a vedea invizibilul. Ceea ce este imposibil pentru vederea umană, reprezintă ceva foarte ușor de văzut atunci când ochii înțelegerii noastre sunt luminați de Duhul Sfânt. Moise „a rezistat pentru că L-a văzut pe Cel care este invizibil” (Evrei 11:27). Mâhnirile noastre ușoare lucrează pentru noi o greutate veșnică de slavă, „în timp ce ne uităm la lucrurile ce nu se văd, nu la cele care se văd” (2 Corinteni 4:18). Dacă vrem să avem plăcere în locul durerii trebuie să privim continuu la lucrurile invizibile, fără să dăm nicio atenție celor care se văd.

Odată, unul dintre cei doisprezece ucenici I-a spus lui Isus: „Doamne, arată-ni-L pe Tatăl și ne este de ajuns.” Isus a răspuns: „De atât timp sunt cu voi și totuși tu nu M-ai cunoscut, Filip? Cel care M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum spui tu deci, arată-ne pe Tatăl?” (Ioan 14:8-9). Și apoi a adăugat: „Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care ți le spun nu le spun de la Mine, ci Tatăl care locuiește în Mine, El face faptele. Crede-Mă că Eu sunt în Tatăl și Tatăl în Mine, sau crede-Mă tocmai de dragul lucrării.”

„Dumnezeu era în Hristos.” Isus era manifestarea lui Dumnezeu și totuși nu era nimic în înfățișarea Lui care să indice acest fapt. Era imposibil pentru cineva să constate din

înfățișarea Sa – carnea și sângele Său – că El era Fiul Dumnezeului celui viu (Matei 16:16-17). El era strălucirea slavei Tatălui, chiar amprenta substanței Lui (Evrei 1:3), dar și-a acoperit slava cu haina umanității. Totuși, „noi am privit slava Lui, o slavă ca a singurului născut din Tatăl, plin de har și de adevăr”. El era mântuitorul, dar totuși a spus: „Carnea nu folosește la nimic” (Ioan 6:63). Nu ceea ce se vede, ci ceea ce nu se vede era de folos. Și viața nevăzută, ascunsă a fost făcută vizibilă, „căci viața a fost manifestată și noi am văzut-o” (1 Ioan 1:2). Ceea ce este vizibil nu reprezintă nimic, doar ceea ce este invizibil este real. Aceasta, apropo, ar trebui să-i învețe pe toți oamenii nebunia încrederii în forme și ceremonii pentru mântuire. Ritualismul înseamnă goliciune.

Unde Se ascunde Dumnezeu? În lumină. El locuiește în lumină. Dar nu citim noi că „nori și întuneric sunt în jurul Lui” (Psalmii 97:2) și că „El a făcut din întuneric locul Său tainic”? (Psalmii 18:11) Da, „cortul din jurul Său era apele întunecate și norii groși ai cerurilor”, dar „întunericul și lumina sunt la fel pentru El” (Psalmii 139:12). „Noaptea strălucește ca ziua”, așa că „la strălucirea ce era înaintea Lui, norii Lui groși au trecut”. Chiar dacă locuiește în întuneric, El se acoperă cu lumina ca o haină (Psalmii 104:2) „și lumina strălucește din întuneric și întunericul nu a biruit-o”. Lumina biruie întunericul.

Mai mult decât atât, „Dumnezeu este lumină și în El nu este deloc întuneric” (1 Ioan 1:5). Cazul devine din ce în ce mai complex, dar chiar complexitatea înseamnă claritate. Dumnezeu Se ascunde, dar Se ascunde în lumină și El însuși

este lumină, iar lumina nu poate fi închisă în niciun întuneric. Atunci de ce nu Îl putem vedea? Singurul motiv este că nu avem ochii acomodați pentru a vedea lumina. Dacă am avea ochii unși cu alifia cerească, am vedea lucrurile cerești (Apocalipsa 3:18). Apoi, „dacă umblăm în lumină, după cum El este în lumină, avem părtășie unul cu altul” (1 Ioan 1:7). Devenim una cu El. Se ascunde în noi.

Foarte puțini cuprind forța din ultimul verset (1 Ioan 1:7). Ei cred că este vorba de părtășia umană, când de fapt este vorba de părtășia cu Dumnezeu. Dacă umblăm în lumină, după cum Dumnezeu este în lumină, avem părtășie cu El și El cu noi. Noi și Dumnezeu avem părtășie unul cu altul – părtășie reciprocă. Versiunea franceză a lui Segond o exprimă mai clar: *nous sommes mutuellement en communion* – suntem reciproci în comuniune.

Atunci unde să ne uităm pentru a-L găsi pe Dumnezeu? Uită-te peste tot. Uită-te în interior. „Împărăția lui Dumnezeu nu vine pentru a fi observată, nici nu se va spune: «Iat-o aici!» sau «Iat-o acolo!» Căci împărăția lui Dumnezeu este în interiorul vostru” (Luca 17:20-21). „Fiecare spirit care mărturisește că Isus Hristos a venit în carne este al lui Dumnezeu” (1 Ioan 4:2). Mărturisește că Cuvântul, care era de la început cu Dumnezeu și era Dumnezeu, a venit în carne și locuiește acolo, și ești născut din Dumnezeu și Îl cunoști pe El. Dacă se întâmplă să vrei să Îl simți, cu siguranță Îl vei găsi, pentru că El nu este departe de nici unul dintre noi, de vreme ce „în El trăim, ne mișcăm și ne avem ființa” (Fapte 17:27-28). „Cunoașteți că Domnul este Dumnezeu. El este Cel care ne-a făcut și noi

suntem ai Lui” (Psalmii 100:3). Lucrurile invizibile ale lui Dumnezeu, chiar puterea Lui veșnică și divinitatea Lui sunt clar văzute în lucrurile făcute, astfel încât ceea ce poate fi cunoscut despre Dumnezeu este manifestat în toți oamenii (Romani 1:19-20). Cine Îl poate acuza pe Dumnezeu de nedreptate pentru că Se ascunde, când El este lumină și Se ascunde în lumină și trimite adevărata lumina în fiecare om care vine în lume?

Dumnezeu Se ascunde în lucrările Sale. Oamenii se uită la El, dar nu Îl văd. Nu ai văzut fețe ascunse în imagini? Ți s-a spus că într-o anumită imagine se ascunde o față. Te-ai uitat atent la imagine, îndelung și constant, întorcând-o ca să poți vedea din toate punctele posibile, mergând înainte și înapoi, dar nu ai văzut nimic, în afară de ceea ce era aparent. În final, cineva și-a pus degetul pe un anumit loc sau a pus imaginea în fața ta într-un anumit fel, și, iată, fața ascunsă s-a descoperit, iar apoi nu puteai să te uiți la imagine fără să o vezi. În orice poziție era pusă imagine, vedeai fața ascunsă și te întrebai cum de ai fost atât de orb încât să nu o vezi. Era ascunsă și totuși minunat de evidentă. Tot așa este Dumnezeu ascuns în lucrările Sale. Majoritatea oamenilor nu văd nimic din El. Totuși, de îndată ce avem ochi pentru El, nu putem vedea un lucru fără să privim fața Sa invizibilă, revelată în mod clar.

Cerurile picură neprihănirea și pământul dă adevărul. În această privință, citește Iov 36:24-30:

„Amintește-ți să mărești lucrarea Lui, despre care oamenii au cântat, pe care toți oamenii au văzut-o. Omul o privește

de departe. Iată, Dumnezeu este mare și noi nu Îl cunoaștem. Numărul anilor Lui este nepătruns. Pentru că El trage în sus picăturile de apă care picură în ploaie din vaporii Săi, pe care cerurile le picură înapoi și cad peste om din abundență. Da, poate cineva să înțeleagă răspândirea norilor, trăsnetul cortului Său? Iată, El își împrăștia lumina în jurul Lui și acoperă fundul mării.”

Dumnezeu Se ascunde într-un mod minunat, astfel încât fiecare picătură de ploaie, fiecare rază de soare și fiecare floare ce răsare Îl descoperă pe El. Învățătura Lui picură ca ploaia și vorbirea Sa cade ca roua, „ca ploaia mărunță pe ierburi, ca ploaia torențială pe iarbă” (Deuteronomul 32:2). Dacă am ști unde să Îl găsim, am putea bea neprihănirea din ploaia care cade din cer, iar lumina feței Sale va străluci peste noi în picăturile de rouă de pe iarbă.

Când citim versetele 9-11 împreună, pare evident că ultimul verset este mai degrabă o întrebare decât o afirmație directă. Astfel este redată în unele traduceri: „Mă întrebați despre lucrurile care au să vină referitor la fiii Mei, și referitor la lucrarea mâinilor Mele Îmi porunciți voi?” „Va spune lutul celui ce îl formează: Ce faci?” „Vai de cel care spune tatălui său: Ce ai născut?” Dumnezeu este Tatăl nostru, noi nu suntem decât lut, iar El este Făcătorul tuturor lucrurilor. Cine suntem noi ca să îndrăznim să Îl întrebăm despre căile Lui? Cum îndrăznește omul neînsemnat să critice lucrarea lui Dumnezeu? El a făcut pământul și a creat omul pe el, și mâinile Sale au întins cerurile și au ordonat toată oștirea lor. Cu toate acestea, oamenii critică și pun la îndoială acțiunile

Sale ca și cum El ar fi doar un începător. Ar fi mai bine să privim în tăcere și să învățăm.

Vor veni în ultimele zile, zilele despre care a profetizat Isaia (vezi cap. 6:11-12), batjocoritori, umblând după poftele lor și spunând: „Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri toate lucrurile continuă după cum au fost de la începutul creației” (2 Petru 3:3-4). Dar ei vorbesc cu falsitate, fără să gândească ce a avut loc. În această porțiune din Isaia, împreună cu cea pe care am studiat-o săptămâna trecută, avem una din dovezile că Dumnezeu ne-a dat cuvântul Său demn de încredere și acesta, de asemenea, cu referire specială la venirea lui Hristos pentru a-și salva poporul.

Amintește-ți profeția referitoare la Cir și cu cât timp înainte ca evenimentul să aibă loc sau ca Cir să fie născut, a fost rostită. Dumnezeu a spus: „El Îmi va construi cetatea și Îmi va elibera captivii, nu pentru preț, nici pentru răsplată.” Poporul lui Dumnezeu fusese scos din Egipt pentru a locui în țara lui, chiar întregul pământ, care fusese promis lui Avraam (Romani 4:13). Dar din cauza lipsei de credință, nu au intrat niciodată în plinătatea moștenirii lor. În timpul prosperității naționale cele mai înalte, făgăduința moștenirii era încă în viitor (vezi 2 Samuel 7:1-10), iar regele David pe tron, cu mare bogăție, nu era decât un străin și călător, ca Avraam, Isaac și Iacov (1 Cronici 29:15).

Deoarece poporul nu era mai potrivit să locuiască în Canaan decât erau canaaniții, Dumnezeu i-a vândut în mâinile dușmanilor Săi și au fost luați captivi în Babilon. Dar El nu

i-a părăsit. Înainte să fie luați, durata exactă a captivității lor, șaptezeci de ani, a fost prezisă (Ieremia 29:10-14). Citind cuvintele de aici, vedem că eliberarea din captivitatea babiloniană urma să fie ultima și completa eliberare a poporului lui Dumnezeu. „Mă veți căuta și Mă veți găsi, când Mă veți căuta cu toată inima. Și voi fi găsit de voi, spune Domnul. Voi răsturna captivitatea voastră și vă voi aduna din toate națiunile și din toate locurile în care v-am condus, spune Domnul. Vă voi aduce din nou în locul din care am făcut să fiți luați captivi.” Dacă Israel ar fi învățat, în captivitate, lecțiile pe care Dumnezeu le desemnase să le învețe, încheierea celor șaptezeci de ani ar fi fost începutul timpului făgăduinței, cum a fost eliberarea din Egipt.

Exact la timpul făgăduit, Dumnezeu a trimis un om pentru a elibera poporul din Babilon. Și-a împlinit cuvântul la literă. Dar, cu toate că toți erau liberi să se întoarcă în Canaan și reprezentanții tuturor semințiilor s-au întors în număr mare, în realitate, ei nu au ieșit niciodată din Babilon. Babilon înseamnă confuzie, depărtare de simplitatea care este în Hristos. Din acel timp și chiar până acum, poporul lui Dumnezeu a fost în Babilon, astfel că încă mai sună chemarea, și chiar mai puternic: „Ieșiți din ea, poporul Meu” (Apocalipsa 18:4). Venirea Domnului va marca eliberarea completă a poporului lui Dumnezeu din Babilon, și va veni la fel de sigur după cum Cir a împlinit cuvântul lui Dumnezeu în decretul privind Ierusalimul și templul.

Atunci, toată lumea va ști că Dumnezeu locuiește în poporul său. Ei vor veni spunând: „Cu siguranță Dumnezeu este în tine, și nu este nimeni altul, nu este Dumnezeu.” Hristos

vine „pentru a fi slăvit în sfinții Săi și pentru a fi admirat în toți cei care cred” (2 Tesaloniceni 1:9-10). Dar înainte ca El să vină, trebuie pregătită calea Sa, astfel încât să poată locui pe deplin în sfinții Săi. Exact așa cum Dumnezeu era în Hristos, tot așa trebuie să fie în biserica Sa ca întreg și în fiecare membru, înainte ca Hristos să poată fi revelat ochilor lumii. Oamenii vor cunoaște pe deplin că există un singur Dumnezeu, Cel care a creat toate lucrurile, numai pe măsură ce Îl văd pe Dumnezeu în poporul său. Hristos, plinătatea lui Dumnezeu, trebuie să fie pe deplin format în poporul Său și atunci cu toții vom vedea „isprăvnicia tainei care din toate veacurile a fost ascunsă în Dumnezeu, care a creat toate lucrurile, cu scopul ca acum să fie cunoscută domniilor și puterilor din locurile cerești, prin biserică, înțelepciunea variată a lui Dumnezeu, după scopul veșnic pe care și l-a propus în Hristos Isus, Domnul nostru” (Efeseni 3:9-11 – RV). Atunci lumea va ști că Dumnezeu se ascunde în om pentru ca omul să fie slăvit prin prezența Sa.

The Present Truth, 4 ianuarie 1900

55. Scopul creației Pământului

Isaia 45:16-19 (Traducerea *Lowth*):

¹⁶Sunt rușinați, sunt chiar uluiți, toți adversarii lui. Se retrag împreună în confuzie, făcătorii de chipuri. ¹⁷Dar Israel va fi mântuit în Domnul cu mântuire veșnică. Voi nu veți fi rușinați, nici uluiți, în veacurile eternității. ¹⁸Căci astfel spune Iehova, Cel care a creat cerurile, El este Dumnezeu,

care a întocmit pământul și l-a făcut, El l-a întemeiat, nu l-a creat în zadar, pentru că El l-a format ca să fie locuit. Eu sunt Iehova și nu este nimeni în afară de Mine. ¹⁹Nu am vorbit în ascuns, într-un loc întunecat al pământului. Nu am spus seminței lui Iacov, caută-Mă în zadar. Eu sunt Iehova, care vorbesc adevărul, care dau răspunsuri directe.

Soarta idolilor și a făcătorilor lor

Cu mult timp în urmă, am învățat în studiul acestei profeții că „cel care crede nu se va grăbi” sau nu va fi uluit, deoarece el construiește pe temelia sigură, stânca veacurilor, Hristos Isus. „Știm că orice idol este nimic în lume și că nu este decât un singur Dumnezeu” (1 Corinteni 8:4). De aceea, cei care fac și se încred în idoli trebuie în mod necesar să meargă în confuzie. În mod literal, ei se îndreaptă spre nimic, pentru că un idol este nimic și „cei care îi fac, sunt la fel. Așa este oricine se încrede în ei”. Cel care construiește pe nimic trebuie să ajungă la nimic. Astfel citim: „Căci ziua Domnului este aproape față de toți păgânii. Cum ai făcut, așa ți se va face. Răsplata se va întoarce asupra capului tău. Căci după cum ați băut pe muntele Meu cel sfânt, tot așa vor bea și păgânii în mod continuu. Da, vor bea și vor înghiți și vor fi ca și când nu ar fi fost” (Obadia 15-16). „Chiar și dumnezeii care nu au făcut cerurile și pământul vor pieri de pe pământ și de sub ceruri.” Bineînțeles, cei care se încred în ei vor pieri împreună cu ei. Adică, oricine se încrede în ceva mai puțin decât puterea care a făcut și susține cerurile și pământul, va rămâne fără existență.

Nicio lipsă pentru cei care se încred în Dumnezeu

„Dar Domnul este Dumnezeu adevărat, El este Dumnezeu cel viu și un rege veșnic” (Ieremia 10:10). El este „din veșnicie în veșnicie” (Psalmii 90:2). De aceea, „Israel va fi mântuit în Domnul cu o mântuire veșnică”, pentru că Israel este poporul care depinde de Domnul și care „nu are nicio încredere în carne”. Când a încetat să se lupte, fiind incapabil să stea în picioare, și s-a agățat de Domnul pentru sprijin, numele lui Iacov a fost schimbat în Israel. Aceea a fost tăria prin care a izbutit. Compară Geneza 32:24-28 cu Osea 12:3-4. „În Domnul” va fi Israel mântuit, nu în ei înșiși. „Zadarnic este ajutorul omului.” „Blestemat este omul care se încrede în om” (Ieremia 17:5).⁸

De ce a fost creat pământul?

De ce a fost creat pământul? Textul ne spune că a fost întocmit ca să fie locuit. Această afirmație o urmează imediat pe aceea care spune că „El nu l-a creat în zadar”. Adică, dacă pământul nu ar fi locuit, ar fi fost întocmit în zadar. Nu ar fi niciun motiv pentru existența sa dacă nu ar avea locuitori. Observă mai departe cum faptul că pământul nu a fost întocmit în zadar, ci a fost creat pentru a fi locuit, este dat ca dovadă că Israel va fi mântuit în Domnul cu o mântuire veșnică. Israel nu va fi nici rușinat, nici blestemat în veacurile eternității, deoarece va avea pământul pentru a-l locui. El urmează să fie locuința celor mântuiți, după cum la început, a fost făcut pentru a fi locuit de o rasă neprihănită.

O solie prezentă potrivită

Aceasta este o solie pentru acest timp, căci solia dată lui Isaia trebuia proclamată „până când cetățile vor fi pustiiite, fără locuitori, și casele fără oameni, iar țara va fi pe deplin pustiiită, și Domnul îi va fi îndepărtat pe oameni și va fi o mare părăsire în mijlocul țării” (Isaia 6:11-12). Există vreo previziune că așa ceva va avea loc? Da, există. Dumnezeu nu face nimic arbitrar. Domnul nu va veni pentru a lua asupra Lui marea Sa putere, pentru a domni „și pentru a distruge pământul” (Apocalipsa 11:17-18), până ce pământul și locuitorii săi vor fi atât de aproape de distrugerea totală, încât nu vor mai rezista mult timp, chiar dacă venirea Sa ar fi amânată. Doar venirea Domnului salvează pământul de la distrugerea pe care oamenii răi au adus-o asupra lui prin propriile lor păcate distrugătoare. Să studiem această chestiune puțin mai profund și o vom vedea mai clar.

Păcatul aduce ruină

Amintește-ți că Dumnezeu S-a lăsat să fie judecat de lume. Judecata din ultima zi va fi pentru a determina și demonstra neprihănirea caracterului lui Dumnezeu. El urmează să fie curat atunci când judecă sau să învingă atunci când este judecat (Psalmii 51:4; Romani 3:4). Judecata va arăta că Dumnezeu este adevărat, dar orice om este mincinos. Astfel, fiecare păcătos va pronunța judecata asupra lui însuși. Cei răi își adună acum mânie pentru ei înșiși, pentru ziua mâniei și a descoperirii dreptei judecăți a lui Dumnezeu (Romani 2:5). La judecată, fiecare păcătos va recunoaște că și-a adus

soarta asupra lui însuși și nu face decât să culeagă ce a semănat. Cel care seamănă în carne, va culege din carne stricăciune, iar a avea o minte carnală înseamnă moarte. Are moarte în ea.

Cântărește bine aceste texte. Este exprimat foarte clar în Scriptură că cei răi vor primi pedeapsa din mâinile lui Dumnezeu, că vor fi arși de un foc nestins. Dar ceea ce se prezintă aici este că Domnul nu va administra această pedeapsă până când cei răi nu au devenit atât de răi, încât, dacă Domnul nu ar veni, rasa ar înceta să mai existe, autodistrugându-se. Această concluzie rezultă în mod necesar din faptul că cei răi culeg roadele umbletelor lor, că „întoarcerea celui simplu îi va ucide și prosperitatea celor nebuni îi va distruge” (Proverbele 1:32). „Cel puternic va deveni un câlț și lucrarea lui o scânteie de foc. Vor arde împreună și nimeni nu îi va stinge” (Isaia 1:31). Când cei răi văd că venirea Domnului are loc exact în momentul când urmau să se extermină unii pe alții și că El a venit ca să salveze pământul de la distrugerea lui totală și să îl facă un loc potrivit pentru locuirea celor care Îi rămân loiali, nicio limbă nu se va putea ridica împotriva Lui la judecată. Stăpânul secerișului își începe lucrarea în momentul în care grânele ar cădea de la sine dacă nu ar fi secerate.

Sfârșitul se apropie

Există vreo probabilitate ca o asemenea stare să fie iminentă? Fără îndoială există, chiar dacă foarte mulți oameni vor lua în râs această afirmație. Uită-te la creșterea rapidă a bolilor. În ultimii ani, tuberculoza a crescut la cea

mai alarmantă rată și face victime cu sutele de mii. Oamenii de vârstă mijlocie își pot aminti când o persoană bolnavă de tuberculoză era într-un fel renumită în comunitate, lăncezind ani de zile, în timp ce, acum, tuberculoza este una dintre cele mai obișnuite boli și deseori face victime aproape la fel de rapid ca ciuma. Într-adevăr, și-a câștigat numele de „marea plagă albă”. Aceeași plagă este pe vitele cu care se hrănesc oamenii, așa că pericolul se intensifică. Dacă boala ar crește în următorii ani la aceeași rată după cum a făcut-o în anii trecuți, ființa umană sau vaca ce nu va avea tuberculoză va fi un caz excepțional.

Aceasta este doar una din multele cauze ale morții. Multe altele pot fi numite. Viciul crește cu mare forță și devine tot mai îndrăzneț, și chiar, mai fățiș. Prin practici nenaturale, bărbații și femeile „primesc în ei înșiși răsplata greșelii lor”. Prin obiceiuri greșite în mâncare și băutură, oamenii își slăbesc constituțiile și se pregătesc să devină o pradă pentru orice epidemie care se ridică. Bărbații și femeile rivalizează unii cu alții pentru a vedea cine va descoperi ceva nou de mâncat. Alimentele simple pe care Dumnezeu le-a dat omului ca hrană, perfect adaptate pentru nevoile trupului, construindu-l și întărindu-l, sunt luate în seamă puțin, în timp ce urâciuni tot mai mari și combinații tot mai rele sunt înghițite, efectul lor nefiind decât acela de a umple trupul cu otrăvuri și de a produce țesuturi nesănătoase. Oamenii se lingușesc că nimic din aceste lucruri nu îi vor prejudicia, chiar și atunci când se dozează continuu cu medicamente ingenioase pentru a împiedica organele bolnave să strige din cauza solicitării puse asupra lor, și pentru a

păstra *sentimentul* sănătății fără nicio realitate. Mulți dintre cei care au înfățișarea și senzația sănătății sunt doborâți aproape fără niciun avertisment, deoarece s-au pregătit pentru a fi o pradă bolii. Plăgile care vin asupra pământului nu sunt doar „hotărâri tainice ale Providenței”, ci sunt rezultatul natural și inevitabil al obiceiurilor grosolane ale oamenilor.

Război devastator

Apoi există războiul cu toate relele lui. Miile care sunt măcelărite în luptă, nu reprezintă nicidecum suma ravagiilor unui război. Sărăcia, boala și foametea rezultă în mod natural din cauza marilor confruntări. Și când a mai fost o asemenea pregătire de război ca în timpul prezent? Într-adevăr, se vorbește mult despre pace, dar armele de război sunt mereu la îndemână. Nicio națiune nu va vorbi în mod voluntar de pace până ce nu poate dicta termenii. Armamente imense au fost pregătite pentru a fi folosite, și cine poate estima măcelul ce va avea loc când toate națiunile vor deveni furioase și se vor angaja în luptă? Cei mai optimiști știu că bătălia generală nu va putea fi mult timp amânată și nimeni nu îndrăznește să evalueze rezultatul. Nu există nimic mai sigur decât faptul că, cu toți acei oameni puternici implicați în armate, pregătiți să se ucidă unul pe altul, așa cum devine tot mai rapid cazul, împreună cu boli care îi mănâncă pe ceilalți, fără să mai spunem nimic despre bolile noi generate de armatele înseși, încă o sută de ani, dacă venirea Domnului ar fi întârziată atât de mult, și nu va mai fi pe pământ cu excepția câtorva oameni neprihăniți care țin adevărul. Aceasta nu este speculație, ci este exact

ceea ce cuvântul Domnului a prevăzut. „Țara va fi în întregime golită și pe deplin prădată. căci Domnul a vorbit acest cuvânt. Pământul plânge și este slăbit, lumea se ofilește și slăbește, oamenii aroganți ai pământului slăbesc. Pământul este, de asemenea, corupt de locuitorii lui, pentru că au călcat legile, au schimbat poruncile, au rupt legământul cel veșnic. De aceea, blestemul nimicește pământul și cei ce locuiesc pe el sunt pustiiți. De aceea, locuitorii pământului sunt arși și sunt lăsați puțini oameni” (Isaia 24:3-6).

Un tablou mai strălucitor

Dar nu acesta va fi sfârșitul, pentru că Domnul nu a creat pământul în zadar, ci l-a întocmit ca să fie locuit. Când l-a întocmit, a făcut, de asemenea, omul și l-a pus peste el și tot ce a făcut, inclusiv omul, era „foarte bun”. De aici învățăm scopul lui Dumnezeu în crearea pământului. A fost făcut pentru a fi locuit. Unul ar putea spune: „Ei bine, acum este locuit.” Nu de către oamenii pe care îi gândise Dumnezeu. El nu a făcut pământul pentru a fi locuit de oameni răi, de cei care sunt răzvrățiți împotriva guvernării Sale. Obiectivul creării pământului nu va fi împlinit până ce neprihănirea nu va locui în el, iar păcatul și boala vor fi necunoscute. Acel timp va veni la fel de sigur cum este faptul că Dumnezeu trăiește și este adevărat. Creșterea răutății, oamenii nelegiuți și seducători devenind din ce în ce mai răi, înșelând și fiind înșelați, pregătirile de război, distrugerea oamenilor prin violență, boală și viciu, nu discreditează deloc cuvântul lui Dumnezeu, ci sunt ele însele semne ale

credincioșiei lui și ale apropierii timpului când Hristos va veni și va domni în neprihănire.

Cuvântul salvator al lui Dumnezeu

Dumnezeu nu a rostit niciun cuvânt în zadar. El este capabil să îi salveze pe toți cei care își pun încrederea în El, iar salvarea Lui este una perfectă. El salvează din păcat și moarte și din orice urmă a lor. El nu înșală. El știe să dea daruri bune, mult mai mult decât știu părinții pământești, chiar darul propriului Său Spirit celor care Îl cer. Puterea prin care Își va păstra poporul în timpul strâmtorării care va veni peste lume, așa încât nicio plagă nu se va apropia de locuința lor, chiar dacă molimă distrugătoare umblă în întuneric și distrugerea pustiește în miezul zilei, așa încât nu li se va întâmpla niciun rău și nicio plagă nu va veni aproape de locuința lor, este aceeași putere prin care acum El îi păzește de păcat. Iar El vorbește clar. Agenții lui Satana, vrăjitorii și demonii, „apar și murmură” și „șoptesc din țărână” (Isaia 8:19; 29:4), dar Dumnezeu dă răspunsuri directe. Nu este nimic ambiguu în ele cum este cazul oracolelor păgâne. Cuvântul „nu este ascuns de tine, nici nu este departe. Nu este în cer ca să spui, cine se va sui pentru noi în cer și să îl aducă la noi ca să îl auzim și să îl facem? Ci cuvântul este foarte aproape de tine, în gura ta și în inima ta ca să îl îplinești.” De aceea, „dacă Îl vei mărturisi cu gura ta pe Domnul Isus și vei crede în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din moarte, vei fi salvat. Căci cu inima crede omul spre neprihănire și cu gura mărturisește spre mântuire.” Și „iată, acum este timpul potrivit. Acum este ziua mântuirii”.

56. Dumnezeu care poate salva

Isaia 45:20-25:

²⁰Adunați-vă și veniți, apropiați-vă împreună, voi care ați scăpat dintre națiuni. Nu au nicio cunoștință cei care ridică lemnul imaginilor lor sculptate și se roagă unui dumnezeu care nu poate salva. ²¹Spuneți-le și apropiați-i. Da, să se sfătuiască împreună. Cine a declarat aceste lucruri din timpul străvechi? Cine le-a spus din acel timp? Nu Eu, Domnul? Nu există dumnezeu în afară de Mine, un Dumnezeu drept și un Mântuitor, nu este nimeni în afară de Mine. ²²Priviți la Mine și fiți mântuiți, toate marginile pământului, pentru că Eu sunt Dumnezeu și nu este altul. ²³Eu am jurat pe Mine însumi, cuvântul a ieșit din gura Mea în neprihănire și nu se va întoarce. Pentru ca orice genunchi să se plece înaintea Mea și fiecare limbă să jure. ²⁴Cu siguranță, va spune unul, în Domnul am neprihănirea și tăria. La El vor veni toți oamenii și toți cei mânioși împotriva Lui vor fi rușinați. ²⁵În Domnul va fi îndreptățită toată sămânța lui Israel și va fi slăvită.

Pentru a obține beneficiul deplin din aceste cuvinte de încheiere din capitolului 45 din Isaia, trebuie să avem în minte trăsăturile principale din tot ce a fost înainte, începând cu capitolul 40. Amintește-ți că în întreaga evanghelie a lui Isaia, trăsătura proeminentă este marele caz judecat, în care guvernarea lui Dumnezeu este pusă sub acuzare printre oameni, înaintea întregului univers. Chestiunea ce trebuie decisă este: Cine este Dumnezeu? Decizia cazului depinde

de cine poate salva. Cel care poate salva este adevăratul Dumnezeu. Martorii sunt oamenii pe care Dumnezeu îi salvează. Doar ei pot fi martori adevărați, spunând ceea ce știu din experiență personală. În aceste versete avem această scenă de tribunal prezentată în mod viu înaintea noastră.

„Adunați-vă și veniți, apropiați-vă împreună.” „Spuneți-le și aduceți-i aproape, da, să se sfătuiască împreună.” Aici avem din nou convocările la judecată. Dumnezeu își provoacă vrăjmașii, cei care au adus acuzații false împotriva Lui, să vină și să își apere cazul dacă pot. Toată tăria națiunilor să fie adunată laolaltă, să producă un dumnezeu sau o mulțime de dumnezei, dar niciunul dintre ei nu poate salva. Niciunul nu poate să scape pe cei care se încred în ei. Aceasta înseamnă că niciun om, nici toți oamenii laolaltă nu pot salva. Oamenii nu se pot salva pe ei înșiși. Cei care își fac un dumnezeu de lemn sau orice alt tip de dumnezeu care nu poate salva, nu au nicio cunoștință. Cu siguranță, cel mai mic grad de înțelepciune va învăța pe oricine că atunci când este într-o condiție pierdută, nu poate face nimic care să îl salveze. Acest lucru este același lucru pe care îl găsim în Noul Testament: „Prin har sunteți mântuiți, prin credință, și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, pentru ca niciun om să nu se laude” (Efeseni 2:8-9). Evanghelia după Isaia este identică cu cea predicată de Pavel.

Rugându-ne pentru eliberare

Cu ce scop se încrede cineva într-un dumnezeu, fie că este Cel adevărat, fie că este propria lui fabricație? Pentru

sprijin, pentru mântuire. Citește din nou capitolul 44. Omul nebun care își face un dumnezeu din aceeași bucată de lemn pe care o arde la cină, se pleacă înaintea lui și spune: „Scapă-mă, căci ești dumnezeul meu.” Faptul că se roagă în acest fel dovedește că el simte nevoia de eliberare. Nu trebuie să facem greșeala să presupunem că toți păgânii sunt nesinceri. Fără îndoială că există o mare parte de oameni sinceri în țările fătisș păgâne, ca în cele numite creștine. Nu fiecare păgân se roagă pentru ajutor în ceea ce privește păcatul, pentru înaintarea în proiectele lui rele. Într-adevăr, citim că printre cei din vechime, foarte mulți s-au rugat la dumnezeii lor pentru a putea reuși în vreun plan de tâlhărie sau seducție, dar apoi citim că mulți dintre preținșii creștini se roagă la Dumnezeu, dar se cer numai ca să risipească în poftele lor (Iacov 4:3). Astfel, dacă păgânii nu au nicio scuză, preținșii creștini nu au niciun motiv să îi disprețuiască. Printre păgânii care, în orbirea lor, se pleacă în fața lemnului și a pietrei, sunt foarte mulți care tânjesc cu sinceritate după eliberarea din lanțurile care îi leagă. Etiopia apare ca întinzându-și mâinile spre Dumnezeu. Ni se spune că, atunci când adevărata lumină de la Dumnezeu strălucește din poporul lui Dumnezeu, neamurile vor veni la ea (Isaia 60:3). Astfel, când auzim despre oameni care se roagă, indiferent la ce, știm că se roagă pentru că doresc ceva.

Păgânii se roagă unui dumnezeu care nu poate salva. Totuși, continuă să se roage an după an. Ce perseverență minunată! Rugându-se pentru eliberare și continuând să se roage, fără să se descurajeze că nu găsesc niciodată lucrul căutat. Este

ceva de admirat la ei, chiar dacă îi compătimim în același timp. Am fi noi la fel de perseverenți? Este o întrebare la care să meditam, deoarece de foarte multe ori obosim în facerea binelui și spunem că este un lucru zadarnic să slujim lui Dumnezeu. Poate că am putea învăța o lecție chiar de la păgâni.

Cel care creează, mântuiește

În mijlocul acestei mulțimi adunate pentru a se ruga unui Dumnezeu care nu poate mântui, Dumnezeu își trimite solia: „Priviți la Mine și fiți mântuiți, toate marginile pământului.” De ce cheamă El marginile pământului să privească la El pentru a fi mântuite? Pentru că El este „creatorul marginilor pământului” (Isaia 40:28). El poate salva ceea ce a creat. Și o va face, căci, „toate marginile pământului vor vedea mântuirea Dumnezeului nostru” (Isaia 52:10). „Cerurile sunt ale Tale, pământul, de asemenea, este al Tău. Cât despre lume și plinătatea ei, Tu ai întemeiat-o. Tu ai creat nordul și sudul. Taborul și Hermonul se vor bucura în numele Tău. Tu ai un braț tare, puternică este mâna Ta și înaltă este mâna Ta cea dreaptă” (Psalmii 89:11-13). În Hristos avem răscumpărarea, pentru că în El au fost create toate lucrurile și în El se țin toate lucrurile (Coloseni 1:13-17). Creatorul este Mântuitorul. Crucea lui Hristos mântuie, deoarece în cruce este puterea unei creații noi. „Dacă este cineva în Hristos, este o nouă creație.” Ceea ce ne amintește faptul că Dumnezeu este creatorul cerurilor, al pământului, al mării și al tuturor celor ce sunt în ele, este ceea ce ne prezintă evanghelia mântuirii noastre. Este cuvântul adevărului.

Mântuirea – ceva natural pentru Dumnezeu

Dumnezeu este Tatăl nostru. Toți supușii Regelui regilor sunt copiii Săi. Totuși, majoritatea oamenilor, chiar pretinșii creștini, cred că este un lucru surprinzător că Dumnezeu răspunde la rugăciune. Într-adevăr, este chiar o îndoială în mintea multora dacă Dumnezeu chiar aude în realitate rugăciunile noastre. Dacă s-ar raporta vreun caz de vindecare miraculoasă, scăpare dintr-un mare pericol sau ușurare dintr-un mare necaz, mulți pretinși creștini ar da din cap și ar deplânge un asemenea fanatism. Printre cei care ar crede, va fi raportat ca un lucru minunat. Într-adevăr, minunate sunt îndurările lui Dumnezeu, dar ceea ce vrem să spunem este că oamenii ar privi așa ceva ca pe un lucru ciudat. „Acest sărman om a strigat” și Domnul chiar l-a eliberat din necazul lui! Cât de ciudat! Ne luăm ziarul de dimineață și citim titlurile. Unul spune, cu litere izbitoare: „Întâmplare miraculoasă: un tată bogat îi oferă fiului său un set de haine!” Altul spune: „Chestiune ciudată: un tânăr ce călătorește pe celălalt continent îi telegrafiază tatălui său pentru bani și primește un cec în ziua următoare!” Arunci ziarul cu dezgust. „Cât de lipsit de logică este să publici asemenea lucruri comune. Este cel mai natural lucru din lume ca un tată să-i dea fiului său bani și haine și orice ar mai avea nevoie pentru susținere. Acesta este un eveniment zilnic. De ce să ocupi spațiul cu ceva despre care toată lumea știe?” „Așadar, dacă voi care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult va da Tatăl vostru din cer lucruri bune celor ce I le cer?” (Matei 7:11). Ar trebui, într-adevăr, să publicăm îndurările lui Dumnezeu, dar nu ca

și cum ar fi un lucru rar ca Domnul să fie îndurător. Mai degrabă, să se vorbească despre bunătatea Domnului atât de mult, încât fiecare să știe că „El își găsește plăcerea în milă” și este în natura Sa să dea oricui cere. „Oricine cere, primește.” Dumnezeu salvează, și salvează imediat. „Să nu-i răzbune Domnul pe aleșii Săi care strigă la El zi și noapte și pentru care e îndelung răbdător? Vă spun că îi va răzbuna repede” (Luca 18:7-8).

Aducând mărturie mincinoasă împotriva lui Dumnezeu

Totuși, mii se roagă în mod deschis lui Dumnezeu și nu primesc răspunsuri precise. Într-adevăr, ei abia dacă se așteaptă la răspunsuri și ar fi surprinși dacă ar veni. Câți oameni nu sunt în țările creștine și în bisericile creștine, care se roagă zi de zi și săptămână de săptămână pentru eliberare și care totuși nu sunt liberi! Ei se roagă pentru salvarea din păcat și totuși nu sunt salvați. Ei continuă în păcat. Cu ce sunt ei mai buni decât păgânii? Idolatrul se roagă la un dumnezeu care nu poate salva și nu este salvat. Pretinsul creștin se roagă la Dumnezeu care poate salva și, de asemenea, nu este salvat. Unde este diferența? Cu siguranță nu la oameni. În realitate, păgânul este la fel de departe ca cel care pretinde că se închină adevăratului Dumnezeu. „Frații mei, aceste lucruri nu trebuie să fie așa”. Nu este vina lui Dumnezeu că ele sunt așa. El aude rugăciunile și salvează.

Mai răi decât păgânii

Suntem martorii lui Dumnezeu, totuși deseori aducem mărturie mincinoasă. Orice pretins creștin care continuă să

trăiască în păcat, oricine se roagă la Dumnezeu, declarând că el se închină doar adevăratului și viului Dumnezeu, dar care nu trăiește în bucuria constantă a mântuirii pentru care se roagă, este un martor mincinos. Îi face lui Dumnezeu un deserviciu chiar mai rău decât păgânii înșiși. El spune că nu există putere de a salva mai mare în Dumnezeu decât în dumnezeii păgânilor. Și, având în vedere că el pretinde că este un slujitor al lui Dumnezeu și se presupune că este într-o relație apropiată cu El, mărturia lui spune mai mult împotriva lui Dumnezeu decât face mărturia multor păgâni. Când păgânii se uită la unul ca acesta, ce îndemn are el de a-și lăsa idolii și a se închina Dumnezeului creștinului? Păgânul este într-adevăr fără scuză, prin faptul că are toată creația înaintea lui, dar nu obține nicio dovadă de la unul din cele mai mărețe fapte ale lui Dumnezeu. Este bine că Dumnezeu nu S-a lăsat fără martori prin faptul că a făcut tuturor oamenilor bine, dându-le ploaie din cer și anotimpuri roditoare. Căci oamenii care au mărturisit numele Său au declarat prea des că El nu poate salva sau că este indiferent. Singurul fel în care putem fi martori adevărați pentru Dumnezeu este prin a-i permite puterii Sale să lucreze în noi ceea ce este bun. Nu este suficient că nu ne dedăm la unele practici ale păgânilor degradați. Dacă nu luăm mântuirea de la Dumnezeul nostru căruia ne rugăm pentru eliberare, suntem la fel de răi ca păgânii care ridică lemnul imaginilor lor sculptate și se roagă unui dumnezeu care nu poate salva. Să nu Îl mai calomniem pe Dumnezeu!

Secretul rugăciunii reușite

Dacă atunci când se roagă, oamenii și-ar aminti că El este creatorul marginilor pământului, nu ar mai fi atât de multe rugăciuni fără rost. „Doamne Dumnezeule, iată, Tu ai făcut cerul și pământul prin puterea Ta cea mare și ți-ai întins brațul, și nu este nimic prea greu pentru Tine” (Ieremia 32:17). Cel care l-a făcut pe om din țărâna pământului poate foarte ușor să-i ridice pe cei sărmani din țărână și să îi așeze printre prinții poporului Său, făcându-i să moștenească tronul slavei. Pentru că oamenii au uitat să I se închine lui Dumnezeu în calitate de creator, ei nu găsesc mântuirea. Faptul că El este creator este singura diferență dintre El și hoardele de dumnezei falși. Nu uitați această diferență esențială!

Mântuire dintr-o privire

Dumnezeu spune: „Priviți la Mine și fiți mântuiți.” Mântuirea este într-o privire. „Există viață într-o privire.” Când copiii lui Israel mureau din cauza mușcăturilor șerpilor veninoși, „Domnul i-a spus lui Moise: Fă un șarpe de aramă și așază-l într-un stâlp, și se va întâmpla că oricine care este mușcat, când va privi la el, va trăi. Și Moise a făcut un șarpe de aramă și l-a pus într-o prăjină și s-a întâmplat că dacă un șarpe a mușcat vreun om, când acesta privea șarpele de aramă, trăia” (Numeri 21:8-9). „Și după cum a ridicat Moise șarpele în pustie tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3:14-15). Privirea prin credință mântuie. „Noi toți, cu fața descoperită, privind ca într-o oglindă slava Domnului, suntem schimbați în același chip, din slavă în slavă.” „Căci necazul nostru ușor, care este pentru o clipă,

lucrează pentru noi, mai presus de orice, o greutate eternă de slavă, în timp ce ne uităm nu la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd” (2 Corinteni 3:18; 4:17-18). În timp ce privim la Domnul, El Se uită la noi și lumina feței Sale mântuiește. Lumina cunoștinței slavei Domnului strălucește pe fața lui Isus Hristos. Când Petru L-a tăgăduit pe Domnul, blestemând și înjurând, Isus S-a întors și l-a privit și imediat, Petru a primit pocăința și iertarea. Nimeni nu se poate pierde dacă se uită cu statornicie la Isus.

Mărturie sub jurământ

În acest mare caz, toate mărturiile trebuie făcute sub jurământ. Dumnezeu și-a dat mărturia în favoarea Sa și a jurat pentru ea. A jurat că nimeni care se încrede în El nu se va pierde. El a jurat să mântuie pe oricine este dispus să fie mântuit, adică pe oricine recunoaște că este total pierdut și care, astfel, încetează luptele lui inutile de a se mântui singur și Îi permite lui Dumnezeu să facă ce vrea cu el. Cazul lui rămâne pe seama puterii și bunăvoinței lui Dumnezeu de a-i mântui pe cei nelegiuiți și atâta încredere are El în rezultatul final, încât a jurat că fiecare genunchi se va pleca înaintea Lui și fiecare limbă va mărturisi că El este Domnul. Toți vor face aceasta, constrânși de greutatea dovezilor. Cei neprihăniți o vor face acum, chiar dacă nu pot vedea și înțelege toate lucrările lui Dumnezeu. Cel rău o va face la sfârșit, când lucrurile ascunse vor fi aduse la lumină și astfel își vor pronunța propria ruină. În jurământul lui Dumnezeu, El a așezat fiecare om sub jurământ. Fiecare om de pe pământ se află sub obligația, față de Dumnezeu, de a aduce mărturie despre credințioșia Lui și puterea de a salva. De

aceea, toți cei care nu aduc mărturie în viețile lor pentru faptul că Dumnezeu mântuie, sunt martori mincinoși. Porunca a treia este încălcată de mulți în rugăciunile lor. Ei iau numele Domnului în zadar, deoarece ei nu pretind mântuirea pe care El a lucrat-o și a adus-o întregii omeniri.

Cazul nostru, cazul lui Dumnezeu

În Domnul este neprihănire și tărie. În Domnul este îndreptățire și slavă. Când Dumnezeu a jurat, El a jurat pe Sine. El a garantat cu viața Sa pentru mântuirea oamenilor. Efectiv, El a spus că dacă ar eșua să mântuie pe cineva, chiar pe cea mai umilă persoană care Îl cheamă pentru mântuire, din cea mai îndepărtată parte a pământului, și-ar pierde propria Sa viață. Într-adevăr, dacă neprihănirea nu vine de la Dumnezeu sau vine dintr-o altă sursă decât Domnul Isus, atunci viața Sa este deja pierdută, pentru că în acest caz, Hristos a murit degeaba (vezi Galateni 2:21). Dar Hristos nu a murit degeaba, iar Dumnezeu este din veșnicie în veșnicie, chiar dacă și-a riscat viața. El a declarat că toți oamenii vor mărturisi totuși, și a jurat că El este Dumnezeul care salvează. De vreme ce El are o așa încredere în cazul Său și e dispus să riște atât de mult pe seama lui, nu ne putem pune și noi cazul nostru lângă al Său? Dacă ne alăturăm Lui, viața noastră este legată cu viața Sa și suntem la fel de siguri de viața și fericirea veșnică după cum este El. Ce mântuire minunată!

The Present Truth, 18 ianuarie 1900

57. Prăbușirea mândriei

Isaia 47:1-15:

¹Coboară-te și stai în țărână, fecioară, fiică a Babilonului. Stai pe pământ, fără tron, o, fiică a caldeilor, pentru că nu vei mai fi numită blândă și delicată. ²Ia pietrele de moară și macină făină, îndepărtează-ți mahrama, dezbracă-ți trena, descoperă-ți piciorul, treci prin râuri. ³Goliciunea ta va fi descoperită, da, rușinea va fi văzută. Eu Mă voi răzbuna și nu voi accepta niciun om. ⁴Răscumpărătorul nostru, Domnul oștirilor este numele Lui, Sfântul lui Israel. ⁵Taci și stai în întuneric, fiică a caldeilor. Căci nu vei mai fi chemată doamna împărățiilor. ⁶Am fost mânios pe poporul Meu, Îmi profanasem moștenirea și îi dădusem în mâna ta. Nu ai arătat milă de ei, pe cei bătrâni ai așezat jugul tău cu foarte mare greutate. ⁷Și ai spus: Voi fi o doamnă pentru totdeauna, și nu ai așezat în inima ta aceste lucruri, nici nu ți-ai amintit sfârșitul lor. ⁸De aceea, acum ascultă lucrul acesta, tu, cea dată plăcerilor, care locuiești fără grijă, care spui în inima ta: Eu sunt și nu este nimeni în afară de mine. Nu voi sta ca văduvă, nici nu voi cunoaște lipsa copiilor. ⁹Dar aceste două lucruri vor veni asupra ta într-o clipă dintr-o zi, pierderea copiilor și văduvia. În măsura lor deplină vor veni asupra ta, în ciuda multelor tale vrăjitorii și a marei mulțimi a descântecelor tale. ¹⁰Pentru că te-ai încrezut în răutatea ta, ai spus: Nimeni nu mă vede, înțelepciunea și cunoștința ta te-au pervertit, și ai spus în inima ta: Eu sunt și nu este nimeni în afară de mine. ¹¹De aceea, răul va veni asupra ta fără să-i ști zorile. Necazul va cădea peste tine, nu vei putea să îl îndepărtezi. Pustiirea, pe care nu o cunoșteai, va veni

asupra ta dintr-o dată. ¹²Stai în picioare cu descântecele tale și cu multitudinea vrăjitoriilor tale prin care ai lucrat din tinerețea ta, dacă astfel vei putea avea vreun folos, dacă astfel vei putea izbuti. ¹³Te-ai oboșit în mulțimea sfaturilor tale. Să se ridice acum astrologii, cititorii în stele și cei care prevestesc din lună și să te salveze din ceea ce va veni peste tine. ¹⁴Iată, ei vor fi precum miriștea. Focul îi va arde, nu vor scăpa de puterea flăcării, nu va exista un cărbune la care să te încălzești, niciun foc ca să stai înaintea lui. ¹⁵Astfel vor fi pentru tine lucrurile prin care ai lucrat. Cei care au făcut negoț cu tine din tinerețea ta, vor hoinării fiecare la locul lui, și nu va fi nimeni care să te salveze.

Către cine este acest lucru vorbit

De ce ne-ar interesa toate acestea pe noi? De ce ne privește pe noi să știm că asemenea lucruri au fost profetizate despre Babilon și că au fost împlinite în urmă cu mai bine de douăzeci și cinci de secole? Este doar o chestiune de curiozitate, ca orice alt raport din trecut? Sau, dacă este mai mult decât o chestiune de curiozitate, are raportul mai mult decât un interes istoric pentru noi, dovedind veridicitatea cuvântului lui Dumnezeu? De ce au fost așezate aceste lucruri pentru noi în Biblie și de ce le citim?

„Tot ce a fost scris mai dinainte a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca prin răbdarea și mângâierea Scripturilor să avem speranță” (Romani 15:4). Nu pentru ei, ci pentru noi au slujit profeții lucrurile care ne sunt nouă raportate acum de către ei, predicând evanghelia prin Duhul Sfânt coborât din cer (1 Petru 1:11-12). Lucrurile scrise în acest

capitol sunt pentru interesul nostru, cei din această perioadă, din timpul prezent, mai mult decât au fost vreodată pentru interesul oricăror alți oameni de pe pământ. Trăim mult mai aproape de împlinirea acestor lucruri decât Isaia și evreii care au fost duși captivi în Babilon.

Isaia și Apocalipsa

Compară acest capitol cu cel din Apocalipsa 18 și nu vei putea să nu observi că ambii profeți vorbesc despre același lucru. Într-adevăr, folosesc exact aceleași expresii, așa că unul care folosește înalta critică ar spune, fără îndoială, că Ioan I-a copiat pe Isaia. Dar când Dumnezeu are o solie importantă, El poate să o trimită prin mai mult decât un sol și să o dea fiecăruia independent de celălalt. Apocalipsa 18:7-8 este identic cu Isaia 47:6-7. În ultimul verset din Isaia se rezumă tot ce conține Apocalipsa 18:9-18. În Apocalipsa 17:5-6 avem paralela pentru Isaia 47:6-7. Acum, la fel de sigur cum profeția din Apocalipsa referitoare la Babilon nu a fost încă împlinită, tot așa profeția din Isaia își așteaptă încă împlinirea.

Un rival pentru Dumnezeu

Observă că acest Babilon este reprezentat atât în Isaia cât și în Apocalipsa ca opunându-se lui Dumnezeu și poporului Său. Se opune lor nu ca o putere ateistă, ci ca o putere ce pretinde că este deasupra lui Dumnezeu. Dumnezeu spune: „Nu este nimeni în afară de Mine” (Isaia 45:6, 18, 21-22; 46:9), iar Babilonul spune: „Eu sunt și nu este nimeni în afară de mine” (Isaia 47:10). Astfel vedem că se așază pe

sine ca un rival al lui Dumnezeu, pretinzând că este tot ceea ce este El.

Aceasta a fost poziția vechiului Babilon. În al patrulea capitol din Daniel avem un raport al unui test referitor la cine era suprem, Nebucadnețar, regele Babilonului sau Dumnezeu. Chiar dacă Nebucadnețar învățase despre adevăratul Dumnezeu și i s-a spus că „cerurile conduc” și că Dumnezeul cerului i-a dat împărăția, puterea, tăria și slava, el a spus, în timp ce se plimba în palatul împărăției Babilonului: „Nu este acest mare Babilon cel pe care l-am construit eu ca locuință a împărăției prin tăria puterii mele și pentru onoarea măreției mele?” (Daniel 4:30). Atunci, judecata lui Dumnezeu a venit peste el până când a învățat și a recunoscut că Dumnezeul cerului „trăiește pentru totdeauna, a cărui stăpânire este veșnică și împărăția Lui este din generație în generație și toți locuitorii pământului sunt socotiți ca nimic. El face după voia Sa în oștirea cerului și printre locuitorii pământului. Și nimeni nu I se poate împotrivi sau să Îi spună: Ce faci?” „Și pe cei care umblă în mândrie, El este capabil să îi umilească” (Daniel 4:34-35, 37).

Mândria blasfematoare a Babilonului

Dar aceasta nu a rezolvat problema Babilonului, deoarece, cu toate că Nebucadnețar a mers, fără îndoială, în mormântul său în credința acestei mărturisiri, Belșațar, care știa toate aceste lucruri, nu a tras niciun folos din ele, ci în obraznica lui impietate, în mijlocul distracției păgâne, „a adus vasele de aur care fuseseră luate din templul casei lui

Dumnezeu care era în Ierusalim. Și regele și prinții săi, soțiile și concubinele lui, au băut din ele. Au băut vin și au lăudat dumnezeii de aur, de argint, de aramă, de fier, de lemn și de piatră” (Daniel 5:2-4, vezi, de asemenea, versetele 17-23). Daniel i-a amintit lui Belșatar de mândria și umilința lui Nebucadnețar și a spus: „Și tu, fiul lui, Belșatar, nu ți-ai umilit inima, cu toate că știai toate acestea, ci te-ai înălțat împotriva Domnului cerului. Și au adus vasele casei Sale înaintea ta și tu, domnii tăi, soțiile tale și concubinele tale ați băut vin din ele și ați lăudat dumnezeii de argint, de aur, de aramă, de fier, de lemn și de piatră care nu văd, nici nu aud, nici nu cunosc. Iar pe Dumnezeu, în mâna căruia este suflarea ta și toate căile tale, nu L-ai slăvit.”

Același spirit încă activ

În 2 Tesaloniceni 2:3-8 avem o descriere a unei puteri identice cu aceasta, care urmează să existe și să lucreze până la venirea Domnului pentru judecată. Este numit „omul păcatului”, „fiul pierzării, cel care se opune și se înalță pe sine împotriva a tot ce se numește Dumnezeu sau care este vrednic de închinare. Astfel că el stă în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu”. Compară acest lucru cu ceea ce tocmai am citit despre Babilon și se va vedea că aceste cazuri sunt identice. Babilonul a fost rivalul lui Dumnezeu, totuși marele lui împărat l-a recunoscut pe Dumnezeu până la urmă, dar lecția nu a fost învățată și Babilonul a pierit înălțându-și cu mândrie supremația peste Dumnezeului întregului pământ.

Transmis succesorilor săi

Împărăția medo-persană a luat imediat locul pe care l-a ocupat Babilonul în lume și cu toate că Cir L-a recunoscut public pe adevăratul Dumnezeu, majoritatea regilor Persiei au primit ei înșiși onoare ca dumnezei în loc să dea onoare lui Dumnezeu. Ei, ca Belșatar din Babilon, au fost cântăriți și găsiți prea ușori.

Același spirit a predominat în supremația Greciei, iar când Roma i-a luat locul ca stăpână a lumii, spiritul mândriei idolatre a atins un grad la care nici nu se visa înainte. Acestei puteri, mai mult decât oricărei alteia cunoscute pe pământ, se aplică titlul: „Mister, Babilonul cel mare, mama prostituatelor și urâciunilor pământului”. Și cu ea s-au împlinit aceste cuvinte: „Am văzut-o pe femeie îmbătată de sângele sfinților și cu sângele martirilor lui Isus” (Apocalipsa 17:5-6). Astfel, vedem că aceeași putere descrisă în profeția lui Isaia există neschimbată până la venirea Domnului Isus Hristos. În Babilonul cel vechi nu avem un simbol al celui descris în Apocalipsa, ci este vorba de una și aceeași putere în ambele cazuri, iar poporul lui Dumnezeu nu a fost niciodată pe deplin în afara Babilonului din zilele lui Nebucadnețar.

Distrugere neașteptată

Dar eliberarea este sigură. Babilonul urmează să fie pe deplin distrus și chemarea lui Dumnezeu este: „Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu fiți părtași păcatelor ei și să nu primiți plăgile ei” (Apocalipsa 18:4). Cât de repede va avea loc distrugerea totală după marea prosperitate aparentă, se poate

vedea în cazul lui Belșatar. Când împărăția Babilonului a atins înălțimea gloriei sale și regii lui au fost cel mai mult mulțumiți de sine, distrugerea a venit. Acela totuși a fost numai începutul sfârșitului. A fost un avertisment. La fel de sigur cum vechea cetate Babilon a căzut de la înălțimea mândriei și splendorii sale când a spus: „Voi fi o doamnă pentru totdeauna”, la fel de sigur vor veni judecățile lui Dumnezeu peste întregul pământ, când religia, indiferent de numele pe care îl va purta, a ajuns în punctul în care se identifică pe sine ca cea care controlează destinele națiunilor. În același timp, când „biserica” va fi universal recunoscută astfel încât oamenii vor începe să spună, „pace și siguranță”, atunci „o distrugere neașteptată” va veni peste ei (1 Tesaloniceni 5:3). „Căci după cum în zilele dinainte de potop mâncau și beau, se căsătoreau și dădeau în căsătorie, până în ziua când a intrat Noe în corabie și nu au știut nimic până când a venit potopul și i-a luat, tot așa va fi și la venirea Fiului omului” (Matei 24:38-39).

Mândria – religia naturii umane

Este o greșeală tristă ca cineva să aplice toate aceste profeții unei anumite organizații și unui „sistem religios” special. În timp ce, fără îndoială, au cea mai completă împlinire în unele corpuri ecleziastice, principiul este al naturii umane, infiltrat în toți oamenii de „dumnezeul acestei lumi”, „spiritul care lucrează acum în fiii neascultării”, care este numit regele Babilonului (Isaia 14:4-27). „Înțelepciunea și cunoștința ta te-au pervertit.” Aceasta este ceea ce a cauzat căderea lui Lucifer (Ezechiel 28:12-18). Înțelepciunea și cunoștința nu trebuie să fie disprețuite, dar singura

înțelepciune și cunoștință care au o valoare reală este „înțelepciunea care vine de sus” și cunoștința lui Dumnezeu, care este viață veșnică. Înțelepciunea care îl înalță pe un om în mândrie, care este legată de vrajbă și slavă deșartă, este „pământească, senzuală, diabolică” (Iacov 3:14-15). Dar înțelepciunea de sus este „mai întâi curată, apoi împăciuitoare, blândă, ușor de înduplecat, plină de milă și de roade bune”, roadele neprihănirii care sunt prin Isus Hristos. Renunțarea completă la sine și dependență absolută de Dumnezeu scapă sufletul din Babilon și din plăgile lui.

The Present Truth, 25 ianuarie 1900

58. Pacea neprihănirii

Isaia 48:12-22:

¹²Ascultă-Mă, Iacov și Israel, cel pe care l-am chemat: Eu sunt, Eu sunt Cel dintâi, tot Eu sunt Cel din urmă. ¹³Mâna Mea a așezat temelia pământului și mâna Mea cea dreaptă a măsurat cerurile. Când le chem, ele se înfățișează împreună. ¹⁴Voi toți, adunați-vă și ascultați: Cine dintre ei a declarat aceste lucruri? Domnul L-a iubit, El își va împlini plăcerea asupra Babilonului și brațul Lui va fi peste caldeii. ¹⁵Eu, Eu am vorbit, da, Eu L-am chemat. Eu L-am adus și El își va face calea prosperă. ¹⁶Veniți aproape de Mine și ascultați acest lucru. Nu am vorbit în secret de la început. Din timpul în care a fost, Eu sunt acolo. Și acum Domnul Dumnezeu și Spiritul Lui M-a trimis. ¹⁷Astfel vorbește Domnul, răscumpărătorul tău, Sfântul lui Israel; Eu

sunt Domnul Dumnezeuul tău care te învață ce este de folos, care te călăuzesc pe calea pe care trebuie să mergi. ¹⁸O, de ai fi luat aminte la poruncile Mele! Atunci pacea ta ar fi fost ca un râu și neprihănirea ta ca valurile mării. ¹⁹Sămânța ta, de asemenea, ar fi fost ca nisipul și odraslele tale ca pietrișul. Numele lui nu ar fi fost îndepărtat sau distrus dinaintea Mea. ²⁰Ieșiți din Babilon, fugiți de la caldei, cu un glas de cântec declarați, spuneți aceasta, roștiți-o până la marginea pământului, spuneți: Domnul a răscumpărat pe slujitorul Său Iacov. ²¹Nu le-a fost sete când i-a condus prin deșert. A făcut să țâșnească ape din stâncă pentru ei. A despiciat stâncă și apele au țâșnit. ²²Nu există nicio pace, spune Domnul, pentru cei răi.

Nu uita niciun moment că solia lui Isaia este până la sfârșitul lumii, că nu a fost profetizată doar pentru cei care trăiau în timpul în care el a vorbit și a scris, ci pentru oricine care trăia până când tot ce a profetizat se va împlini. El a prezis venirea Domnului și indiferent cât de mult pare că acest eveniment este amânat, solia este pentru toți cei care trăiesc până ce Hristos va veni.

Ieșiți din Babilon!

Babilonul, puterea care a crezut că tăria pe care a primit-o de la Dumnezeu este inerentă în sine și care s-a înălțat mai presus de Dumnezeu, este încă înaintea noastră. Casele și zidurile construite de Nebucadnețar au fost distruse demult și împărăția Babilonului a încetat demult să fie numită printre oameni. Totuși, Babilonul este astăzi la fel de real în existență și la fel de activ ca în zilele lui Isaia. Solia pe care

o studiem acum proclamă: „Ieșiți din Babilon, (...) spuneți: Domnul a răscumpărat pe slujitorul Său Iacov.” Această solie este atât de importantă încât Domnul o repetă cu câteva sute de ani mai târziu, când, după rapoartele lumii, Babilonul era deja în afara existenței. În Scripturile numite Noul Testament, care, conform oricărui pretins creștin, nu au fost încredințate iudeilor ca proprietate specială a lor, ci se pretinde că sunt Scripturi creștine, citim: „Ieșiți din ea, poporul Meu” (Apocalipsa 18:4). Isaia a scris: „Ieșiți din Babilon, fugiți de la caldei, cu un glas de cântec declarați, spuneți aceasta, roștiți-o până la marginea pământului, spuneți: Domnul l-a răscumpărat pe slujitorul Său Iacov.” Ioan, prin același Spirit, a rostit aceeași solie, în cuvinte aproape identice: „Bucură-te pentru ea, cerule, și voi apostoli și profeți sfinți. Căci Dumnezeu te-a răzbunat.” Solia nu este mai adevărată sau mai importantă pentru că este repetată, dar repetiția o accentuează mai mult. Faptul că este repetată după timpul când oamenii ar spune despre Babilon, fără să gândească, că este un lucru al trecutului, iar credincioșii, în împlinirea profeției, ar spune că cuvintele Domnului prin Isaia au fost împlinite și acum nu sunt decât o chestiune de istorie ce trebuie studiate doar pentru a arăta cum cuvântul lui Dumnezeu nu poate greși, arată că Babilonul încă există și că profeția lui Isaia este încă adevăr viu, prezent, ca orice altă porțiune din Biblie. Nimic din cuvântul lui Dumnezeu nu a eșuat și tot ce a venit deja asupra Babilonului este doar o garanție că orice prezicere va fi împlinită la literă. Babilonul, acea putere mândră care domnește în inimile oamenilor, conducându-i la înălțare de sine împotriva lui Dumnezeu și la a-L ignora și chiar la a-L

sfida pe față, urmează încă să-și primească pedeapsa. Ieșiți din ea!

Babilonul vechi și modern

Hristos este Cel al cărui braț va împlini distrugerea Babilonului, tot așa cum El este Cel care răscumpără poporul lui Dumnezeu. Distrugerea Babilonului nu este decât o parte din lucrarea de răscumpărare. „Domnul L-a iubit; El își va împlini plăcerea asupra Babilonului și brațul Lui va fi peste caldeii.” El este preaiubitul Domnului. Cucerirea Babilonului de către Cir a fost doar o anticipare, o garanție a distrugerii finale a acelei „taine a fărâdelegii”, „omul păcatului”, „fiul pierzării” pentru care Babilonul și regele său, punând legile omenești mai presus de legea lui Dumnezeu, au stat ca reprezentanți până la sfârșitul lumii. Spiritul lui Nebucadnețar, când a făcut chipul de aur și a poruncit tuturor să i se închine, astfel aducând la nimic legea lui Dumnezeu, și cel al lui Belșațar, care în mândria stăpânirii lui, L-a sfidat pe Dumnezeu și a crezut că L-a biruit, a fost transmis tuturor împărățiilor până în prezent. Iar spiritul Babilonului nu este numai în împărățiile pământului, ci și în pretinsa biserică a lui Dumnezeu. Când Nebucadnețar a văzut că există o putere deasupra lui și a recunoscut-o, a avut îndrăzneala să facă legi în locul lui Dumnezeu, ca și cum Dumnezeu nu era capabil să Își pună în aplicare propriile legi și să Își apere propria onoare. A început să Îl slujească pe Dumnezeu în același spirit în care tocmai Îl sfidase și a spus: „Am dat un decret ca fiecare popor, națiune, limbă care va vorbi ceva rău împotriva Dumnezeului lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego va fi distrus,

iar locuința lui va fi făcută un morman de gunoi, deoarece nu există un alt Dumnezeu care să poată scăpa în acest fel” (Daniel 3:29). Așa a vorbit religia în guvern – biserica lucrând prin intermediul statului. Nebucadnețar era sincer în acest presupus serviciu față de Dumnezeu, la fel de sincer cum a fost când L-a sfidat pe Dumnezeu, dar ultimul său decret nu a fost mai creștin decât primul. În ambele situații, el a arătat că s-a crezut cel puțin egal cu Dumnezeu. Declarația raportată în al patrulea capitol din Daniel, în care Nebucadnețar își face mărturisirea sa publică, nu ca rege, ci ca om, este o mărturisire creștină. Deși era regele celei mai puternice împărății care a existat vreodată pe acest pământ, L-a putut sluji pe Dumnezeu doar ca individ. Exemplul și influența lui au fost mai întinse decât ale oricărui alt om, dar ca un adevărat creștin, nu a putut folosi alte mijloace de a-i face pe oameni să Îl slujească pe Dumnezeu decât propria sa mărturisire de credință. Dar acesta nu este spiritul Babilonului. Babilonul nu a devenit impregnat cu spiritul lui Nebucadnețar de la sfârșit. El a murit și același vechi spirit de înălțare de sine și respingere a lui Dumnezeu a recâștigat guvernarea. El încă există în lume în așa-numitele „națiuni creștine” și chiar în pretinsa biserică a lui Hristos, deoarece este spiritul naturii umane. Chemarea este de a-l părăsi. „Ieșiți din ea, poporul Meu!”

Dreptul și puterea lui Dumnezeu de a vorbi

Domnul vorbește. El este Cel care a așezat temelia pământului, care a măsurat cu palma Sa cerurile. A făcut un memorial al lucrărilor Sale minunate, ca să știm că El este Dumnezeu. În fiecare săptămână vine la noi, așa că suntem

fără scuză dacă Îl uităm și eșuăm în a ne pune toată încrederea în El. „În șase zile a făcut Domnul cerul și pământul, marea și tot ce este în ea, și în a șaptea zi S-a odihnit. De aceea, Domnul a binecuvântat ziua Sabatului și a sfințit-o” (Exodul 20:11). „Sfințiți Sabatele Mele, și ele vor fi un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru” (Ezechiel 20:20). El este Cel care ne învață ceea ce ne este de folos și care ne conduce pe calea pe care ar trebui să mergem. Noi ne-am rătăcit, fiecare și-a văzut de drumul lui și nu am cunoscut calea păcii, de aceea Dumnezeu strigă către noi rugător: „O, dacă ai fi luat aminte la poruncile Mele! Atunci pacea ta ar fi fost ca un râu și neprihănirea ta ca valurile mării.”

Ce este neprihănirea?

Neprihănirea înseamnă a face ce este bine. Este opusul nelegiuirii și „orice nelegiuire este păcat” (1 Ioan 5:17). „Păcatul este călcarea legii” (1 Ioan 3:4). De aceea, neprihănirea este păzirea legii. Este, de asemenea, pace, pentru că este calea Domnului (Psalmii 119:1-3), iar El este „Dumnezeul păcii”. „Multă pace au cei ce iubesc legea Ta și nimic nu îi va nenoroci” (Psalmii 119:165). „Nu au nicio ocazie ca să se împiedice.” „Fiind îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5:1). Mulțumim lui Dumnezeu, căci „pedeapsa păcii noastre a fost peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați”. Chiar dacă am păcătuit și ne-am îndepărtat de legea păcii și a neprihănirii, putem, în Hristos, să fim aduși pe calea cea dreaptă, pentru că El este calea, adevărata cale. Numele Lui este „Domnul, neprihănirea noastră”. El a fost

făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune și neprihănire. „Hristos este sfârșitul legii pentru neprihănire, pentru oricine crede” (Romani 10:4). Cei care își părăsesc propriile lor cale și vin la Hristos, permițându-I să locuiască în inimile lor prin credință, obțin neprihănirea (Romani 9:30-33), chiar acea neprihănire care este mărturisită de lege și profeți (Romani 3:21-22).

Ce înseamnă pacea?

Ce este pacea? Ah, foarte puțini știu. Chiar cei care Îl acceptă pe Domnul, foarte des sunt mulțumiți doar cu un fragment din pacea pe care El o oferă. Este minunat de cuprinzătoare! Cuvântul ebraic tradus aici prin „pace” este unul foarte comun, exprimând ideea de „întreg”, de „sănătate”, „bunăstare” de orice fel. Câteva exemple ale folosirii lui ne pot fi de ajutor. În următoarele texte, cuvintele care sunt identice cu termenul „pace” din lecția noastră, sunt scrise cursiv.

Geneza 29:6:

Iacov a întrebat pe păstorii despre Laban: „Este *bine*?” Și ei au răspuns: „Este *bine*.”

Geneza 43:27-28:

²⁷Iosif i-a întrebat pe frații lui despre *bunăstarea* lor și a spus: „Este tatăl vostru *bine*?” ²⁸Și ei au răspuns: „Slujitorul tău, tatăl nostru are o *sănătate bună*.”

1 Samuel 31:21:

„Când David s-a apropiat de popor, i-a *salutat*.”

În nota marginală scrie: „I-a întrebat ce mai fac”. Noi îi întrebăm pe oameni ce mai fac. Așa făceau și cei din vechime, doar că în loc să spună: „Ce mai faci?”, spuneau: „Cum este pacea ta?”, însemnând același lucru.

2 Samuel 11:7:

„Când s-a întors Urie la el, David l-a întrebat *ce mai făcea* Ioab și *ce mai făcea* poporul și cum *propășea* războiul.”

Literal, a întrebat despre pacea poporului, pacea războiului!

2 Samuel 20:9:

Și Ioab i-a spus lui Amas: „Ești *sănătos*, fratele meu?”

Verbul ebraic din care derivă substantivul care înseamnă „pace” se traduce prin „încheiere”, „îndeplinire”, „restaurare”. Apare de exemplu în următoarele texte:

Exodul 22:14:

Dacă un om împrumută ceva de la vecinul său și acel ceva este rănit sau moare, posesorul ei nefiind cu ea, *cu siguranță el îl va face bine*.

Leviticul 5:16:

El va *face îmbunătățiri* pentru paguba ce a făcut-o lucrului sfânt.

Pacea este sănătatea sufletului și a trupului

Aceste ilustrații ale folosirii cuvântului tradus prin „pace” sunt suficiente pentru a arăta că pacea, în folosirea biblică a termenului, nu este un lucru abstract, doar un sentiment sau o stare a minții. Cuprinde tot ce aparține omului. Ceea ce este exprimat în Isaia 48:18 ca fiind condiția celor care ascultă de poruncile lui Dumnezeu este identică cu cea pe care o avem în 1 Tesaloniceni 5:23: „Dumnezeul păcii să vă sfințească pe deplin. Și mă rog lui Dumnezeu ca întregul vostru spirit, sufletul vostru și trupul vostru să fie păstrate fără vină până la venirea Domnului nostru Isus Hristos.” Pacea care vine ca rezultat al păzirii poruncilor sau, mai degrabă, pacea care este păzirea poruncilor, înseamnă sănătatea desăvârșită a trupului și puritatea desăvârșită a sufletului. Este indicat în cuvintele lui Ioan: „Preaiubitul meu, doresc mai presus de toate lucrurile să prosperi și să fii sănătos tot așa cum prosperă sufletul tău” (3 Ioan 1:2). Dacă oamenii ar fi ascultat de poruncile lui Dumnezeu, sănătatea trupului și a minții lor ar fi fost continuu asemenea cursului unui râu și la fel de deplină precum este plinătatea mării. Nu am ascultat de poruncile lui Dumnezeu, dar la El este iertarea și oferirea neprihănirii prin Domnul Isus Hristos. În El suntem făcuți întregi (Coloseni 2:10), căci „El este pacea noastră” (Efeseni 2:14). „Din plinătatea Lui am primit noi toți.” Dacă permitem Spiritului Sfânt să ne întărească potrivit cu bogățiile slavei lui Dumnezeu, astfel încât Hristos să locuiască în noi prin Spirit, vom fi „plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efeseni 3:16-19).

Pacea ca un râu

Viața lui Dumnezeu curge ca un râu. De la tronul Său provine râul vieții, limpede ca cristalul (Apocalipsa 22:1), pentru că în El este izvorul vieții (Psalmii 36:9). Acea viață curge prin univers, aducând sănătate desăvârșită și neprihănire oriunde i se permite să curgă fără a fi împiedicată. Dacă dăm cuvântului vieții curs liber în noi, atunci pacea noastră, neprihănirea noastră, sănătatea noastră fizică, tot ce aparține bunăstării noastre vor curge ca un râu, ca râul lui Dumnezeu, pentru că am avea sănătatea salvatoare a vieții lui Dumnezeu în mod constant în noi. Râul „curgător, mereu curgător,” va spăla toate impuritățile, astfel ca niciun rău, de niciun fel, să nu mai rămână în urmă pentru a înfunda sistemul. El îl face pe sărmanul păcătos, bolnav în trup și în minte, „complet sănătos”. El dă „sănătate deplină”. Sfințirea, fără de care niciun om nu-L va vedea pe Domnul, nu este decât *plinătatea* pe care viața lui Dumnezeu o împarte în Hristos. Pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere, ne va păzi inimile când ne vom încrede în Dumnezeu pentru orice. Aceasta înseamnă că viața noastră va fi răscumpărată din distrugere, căci din inimă ies izvoarele vieții.

„O, ce salvare
Că Hristos trăiește în mine!”

Izvorul mereu curgător

Ca dovadă a faptului că El va face pacea noastră – sănătatea completă a spiritului, sufletului și trupului – să curgă asemenea unui râu, Dumnezeu „a făcut ca apele să țâșnească din stâncă”. „El a despiciat stâncă și apele au țâșnit”. Și chiar

acest lucru continuă să îl facă până în prezent. Fiecare râu care este hrănit din ploaia care cade din cer, este doar una din ramurile râului vieții (Psalmii 65:9-10). Domnul face să curgă acel izvor de apă care țâșnește din stânca pe care atât de mulți dintre noi am văzut-o, din care ne-am potolit setea și a cărei frumusețe am admirat-o, și vine realmente din stânca Hristos Isus (1 Corinteni 10:4; Exodul 17:6). Fiecare înghițitură și fiecare baie ar trebui să ne amintească faptul că bem din viața lui Hristos care, de asemenea, ne poate curăța de orice păcat. Dacă vrem să o luăm, acea viață este pace desăvârșită pentru noi, e vindecarea oricărei răni, a oricărei boli care tinde să distrugă pacea noastră. Să nu facem din căutarea acestui izvor de pace preocuparea vieților noastre?

The Present Truth, 1 februarie 1900

59. Cel disprețuit, ales

Isaia 49:1-12:

¹Ascultați-Mă, insulelor, și luați aminte, popoarelor de departe. Domnul m-a chemat din pântece, de la sânul mamei mele a menționat numele Meu, ²Mi-a făcut gura ca o sabie ascuțită, în umbra mâinii Sale m-a acoperit. M-a făcut o săgeată netedă, m-a ținut aproape în tolba Lui ³și mi-a spus: Tu ești slujitorul Meu, Israel, în care voi fi slăvit. ⁴Dar Eu am spus: Am lucrat în zadar, Mi-am folosit puterea pentru nimic și deșertăciune, totuși cu siguranță judecata Mea este cu Domnul și răsplata Mea cu Dumnezeuul Meu. ⁵Și acum,

spune Domnul, care M-a întocmit din pântece ca să fiu slujitorul Său, ca să îl aduc pe Iacov înapoi la El și pentru ca Israel să fie strâns la El (pentru că sunt onorabil în ochii Domnului și Dumnezeu Meu a devenit tăria Mea), ⁶da, El a spus: Este un lucru prea mic ca să fii slujitorul Meu pentru a ridica semințiile lui Iacov și să restaurezi rămășițele lui Israel. Te voi da, de asemenea, ca lumină pentru neamuri, pentru ca tu să fii mântuirea Mea până la marginea pământului. ⁷Astfel vorbește Domnul, răscumpărătorul lui Israel și Sfântul lui către Cel disprețuit de om, către Cel detestat de națiune, către un slujitor al conducătorilor: Regii vor vedea și se vor ridica, prinții se vor închina datorită Domnului care este credincios, chiar Sfântul lui Israel, care Te-a ales. ⁸Astfel vorbește Domnul: La timpul potrivit ți-am răspuns și în ziua mântuirii Te-am ajutat. Te voi păstra și Te voi da ca legământ al poporului ca să ridici țara, ca să îi faci să primească moștenirile pustiite, ⁹spunând celor ce sunt legați: ieșiți, celor care sunt în întuneric: arătați-vă. Se vor hrăni pe drumuri și pășunile lor vor fi pe înălțimile dezgolite. ¹⁰Nu le va fi foame, nici sete, arșița sau soarele nu îi va lovi, căci Cel care are milă de ei îi va călăuzi, prin izvoarele de apă îi va conduce. ¹¹Și voi face din toți munții Mei o cale și drumurile Mele vor fi înălțate. Iată, aceștia vin de departe. ¹²Iată, aceștia de la nord și de la vest, și aceștia din țara Sinim.

Hristos, cel care vorbește

Primul lucru ce trebuie observat din lectura acestei lecții este referința indiscutabilă la Hristos: chemat din pântece pentru a fi lumina neamurilor și mântuirea lui Dumnezeu

până la marginea pământului; Alesul lui Dumnezeu pentru a-l restaura pe Israel și pentru a întemeia pământul, deși disprețuit și respins de oameni; gura Lui făcută ca o sabie ascuțită (compară cu Apocalipsa 19:15, 21). Nu este nici cea mai mică posibilitate de îndoială că Hristos, răscumpărătorul, este Cel care vorbește aici. Este îndoielnic că cineva care citește pasajul ar avea o altă idee.

Hristos Își reprezintă poporul

Ar fi o mare greșeală totuși, dacă s-ar ajunge la ideea că pasajul scripturii este împlinit doar în persoana lui Isus din Nazaret. Problema este că majoritatea oamenilor sunt mulțumiți cu gândul că limbajul se referă la Hristos și rămân la aceasta, de parcă nu ar mai avea niciun alt interes pentru ei. De fapt, în această porțiune de Scriptură avem o bună demonstrație a adevărului că orice Îl privește pe Hristos, îl privește și pe poporul Lui și că El S-a identificat pe deplin cu rasa umană, legându-Se de omenire prin legături ce nu vor putea fi rupte niciodată. Isus din Nazaret este omul reprezentativ.

Oameni chemați de la nașterea lor

Ia în considerare primul detaliu: „Domnul M-a chemat din pântec, de la sânul mamei Mele Mi-a menționat numele.” Acest aspect este adevărat, bineînțeles, în primul rând despre Isus, căci îngerul Domnului i-a spus lui Iosif când se gândea să o lase pe Maria: „Ea va naște un Fiu și Îi vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Său din păcatele sale” (Matei 1:21). Dar mințile noastre se întorc involuntar la marele strămoș al lui Isus, după trup, și ne

amintim cuvintele Domnului către Avraam: „Sara, soția ta, îți va naște un fiu și îi vei pune numele Isaac, și Îmi voi stabili legământul Meu cu el ca un legământ veșnic și cu sămânța lui după el” (Geneza 17:19). Citește capitol 13 din Judecători și observă cum caracterul și lucrarea lui Samson au fost descrise înainte să fie născut. Ioan Botezătorul este un alt exemplu izbitor. Îngerul Gabriel i-a spus lui Zaharia: „Soția ta, Elizabeta, îți va naște un fiu și îi vei pune numele Ioan. Vei avea bucurie și fericire și mulți se vor bucura la nașterea lui. El va fi mare în ochii Domnului, nu va bea nici vin, nici băutură tare și va fi umplut cu Duhul Sfânt chiar din pântecul mamei sale. Și pe mulți din copiii lui Israel îi va întoarce la Domnul Dumnezeu lor” (Luca 1:13-15). Putem spune că limbajul din Isaia se aplică lui Ioan Botezătorul ca lui Hristos și același lucru poate fi spus despre Isaac. Într-adevăr, dacă am încerca să îl limităm la o anumită persoană, am avea o sarcină dificilă, pentru că citim aceste cuvinte ale Domnului către profetul Ieremia: „Înainte să te fi întocmit în pântecul mamei tale te cunoșteam și înainte să fii ieșit tu din pântecul ei te sfințisem și te ordonasem ca profet al națiunilor.” „Iată, am pus cuvintele Mele în gura ta. Astăzi te-am pus peste națiuni și peste împărății, să dezrădăcinezi, să dobori, să distrugi și să arunci la pământ, să zidești și să sădești” (Ieremia 1:5, 9-10; vezi, de asemenea, Psalmii 139:15-16). Apoi, un alt exemplu izbitor este apostolul Pavel, despre care Dumnezeu a spus: „El este un vas ales de Mine ca să ducă numele Meu înaintea neamurilor, a regilor și a copiilor lui Israel” (Fapte 9:15). Pavel însuși ne spune că a fost ales pentru această lucrare de la nașterea sa (Galateni 1:15-16). Acestei liste trebuie să

adăugăm numele lui Cir care a fost chemat pe nume cu mulți ani înainte de nașterea sa și a fost numit pentru o lucrare importantă în restaurarea lui Israel.

Cititorul trebuie să își amintească faptul că Biblia nu se ocupă de cazuri excepționale. Nu avem de-a face cu istoria unor cazuri speciale, izolate, „ciudățenii ale naturii”, ci este vorba de ilustrații ale lucrării lui Dumnezeu cu toți oamenii și de ceea ce este posibil pentru toți. Cazurile la care tocmai am făcut referire, împreună cu pasajul pe care îl studiem, ne arată că Dumnezeu are un plan pentru fiecare ființă umană și o cheamă la acesta de la naștere, chiar înainte să vadă lumina. Foarte puțini recunosc glasul lui Dumnezeu chemându-i, totuși ei sunt chemați. Dumnezeu te-a ales și te-a chemat la lucrarea ta. Cunoști tu glasul Lui și îți faci lucrarea „din inimă ca pentru Domnul”, depunând eforturi pentru a-ți face chemarea și alegerea sigură? Există o încurajare minunată pentru noi în faptul că Dumnezeu ne-a chemat la fel de sigur după cum L-a chemat pe Hristos, și ne-a ales și ne-a chemat în El.

„Voi sunteți lumina lumii”

O altă dovadă că Isus Se asociază cu tot poporul în lucrarea evangheliei, se găsește în versetul 6 unde citim: „De asemenea, Te voi face lumină pentru neamuri, ca să fii mântuirea Mea până la marginea pământului.” Acum, citește cuvintele lui Pavel și ale lui Barnaba, rostite când evreii au respins solia lor, contrazicându-se și aducând blasfemii: „A fost necesar ca mai întâi vouă să vă fie rostit cuvântul lui Dumnezeu, dar văzând că îl respingeți și singuri

vă judecați nevrednici de viața veșnică, iată, ne-am întors către neamuri. Căci așa ne-a poruncit Domnul, spunându-ne: Te-am așezat ca lumină a neamurilor, ca să fii mântuire până la marginile pământului” (Fapte 13:46-47). Ei, sub influența Spiritului Sfânt, au luat aceste cuvinte ca aplicându-li-se lor în mod personal și astfel știm că se aplică în aceeași măsură tuturor celor ce sunt aleși și chemați de Domnul pentru slujba Sa. Isus spune: „După cum M-a trimis Tatăl Meu, tot așa vă trimit și Eu”, iar „Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume pentru a condamna lumea, ci pentru ca prin El lumea să fie mântuită”. Oricine primește Spiritul lui Dumnezeu este trimis în aceeași măsură în care a fost trimis Hristos pentru a lucra pentru salvarea omenirii (amintește-ți 2 Corinteni 5:17-20).

Împreună lucrători cu Dumnezeu

Dar este chiar mai mult pentru noi. Cât de des nu am auzit aceste cuvinte atunci când se vorbește despre evanghelie: „Te-am auzit la vremea potrivită și în ziua mântuirii te-am ajutat. Iată, acum este vremea potrivită, acum este ziua mântuirii” (2 Corinteni 6:2). Ne-am gândit că aceasta înseamnă doar că Domnul este dispus să ne accepte atunci când venim la El. Înseamnă acest lucru și chiar mai mult. Este un lucru mic pentru Domnul să îi accepte și să îi salveze pe cei pentru care El a murit, dar marea minune a harului Său este să ne accepte ca „împreună lucrători cu El” (2 Corinteni 6:1). Acesta este cel mai încurajator lucru, deoarece pune în întregime problema mântuirii noastre dincolo de orice îndoială. Având în vedere că suntem aleși să fim salvarea Lui până la marginea pământului, este

evident că noi înșine trebuie să fim salvați. Nu putem duce mântuirea altora, decât dacă o avem noi înșine. Prin urmare, lucrând pentru Stăpânul nostru suntem eliberați de toată grija privind propria siguranță. Domnul ne acceptă nu doar pentru mântuire, ci pentru slujire.

Niciun voluntar respins

Pe cine acceptă Domnul în slujba Sa? Este El pretențios față de persoanele care se prezintă pentru slujba cauzei Sale? Trebuie să vină cu certificatul unui bun caracter și să fie bine vorbiți de toți oamenii? Ascultă: „Astfel vorbește Domnul, răscumpărătorul lui Israel și Sfântul lui, către cel disprețuit de om, către cel detestat de națiune, către slujitorul conducătorilor (...) La vremea potrivită te-am auzit, în ziua mântuirii te-am ajutat. Te voi păstra și te voi da ca legământ al poporului” etc. Domnul are nevoie de lucrători în via Sa și El Îi cheamă pe toți cei care vor să vină. Niciun candidat nu va fi respins. Toți vor fi acceptați și puși la treabă.

Guvernul a chemat voluntari pentru a sluji în armată. Din miile care s-au prezentat, doar câteva sute sunt acceptate. Majoritatea este respinsă ca nepotrivită pentru serviciu. Nu tot așa este cu Domnul. El acceptă orice voluntar, „oricine vrea”, și îl face potrivit pentru slujbă, „pentru toate lucrările bune”. Nu contează cât de disprețuiți, respinși sau alungați suntem de oameni, Domnul ne primește și ne ia în parteneriat împreună cu El. Aici este o încurajare pentru cel mai slab. Nu există temeii pentru ca cineva să se îndoiască din cauza nevredniciei sale. Dacă ești disprețuit, indiferent de cauză, pe drept sau pe nedrept, cuvântul Domnului te

alege și spune: „Te-am ales special pentru o parte delicată a lucrării pe care trebuie să o fac.” Ce minunată onoare a așezat Dumnezeu pentru oamenii căzuți!

Agenți liberi – agenții ai libertății

Care este lucrarea la care suntem chemați și pentru care suntem aleși să o facem? „Ca să spui prizonierilor, ieșiți. Celor care sunt în întuneric, arătați-vă.” El îi cheamă pe robii lui Satana, robii păcatului, toți cei care lucrează și sunt greu împovărați de fărădelegi, legați prin legăturile propriilor păcate și nu numai, și nu numai că îi eliberează, dar îi face agenți pentru a-i elibera și pe alții care sunt în robia cruntă. Ce ar putea El să spună mai mult? Vino și intră în slujba Sa și gustă puterea Lui de a salva, nu numai putere de a te salva pe tine, ci puterea care lucrează în tine pentru salvarea altora. „Lucrurile de jos ale lumii și lucrurile disprețuite sunt cele alese de Dumnezeu. Da, chiar lucrurile care nu sunt ca să aducă la nimic pe cele ce sunt, pentru ca nicio făptură să nu se laude în prezența Lui. Dar în El, voi sunteți în Hristos Isus care a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare. Pentru ca, după cum este scris, cel ce se laudă să se laude în Domnul” (1 Corinteni 1:28-31). Cu cât sunteți mai slabi și mai disprețuiți, cu atât mai mare va fi slava lui Dumnezeu în ceea ce va împlini prin voi. Auzim mereu despre faptul că omul este un „agent moral liber”. Aceasta este numai o jumătate de adevăr. Nu numai că este liber de a alege ce vrea și că în Hristos i-a fost dată libertatea universului, ci este făcut agentul lui Dumnezeu pentru a aduce libertate celor care sunt legați.

Curaj în descurajare

Totuși, cu toate aceste încurajări, sentimentele de descurajare ne subjugă uneori. Ne spunem nouă înșine, dacă nu altora: „Nu are niciun rost, lucrarea mea nu se ridică la nimic.” Ei bine, Domnul a pregătit un ajutor exact pentru un astfel de timp. Nu, chiar mai mult, El S-a îngrijit pentru ca tu să găsești încurajare chiar din descurajare. Amintește-ți că tot ce este scris în acest capitol, în primul rând I se aplică lui Hristos. Acum citește din nou: „Dar am zis: Am lucrat în zadar, Mi-am irosit tăria pe nimic.” Poftim? A avut Hristos astfel de sentimente de descurajare vreodată? Cu siguranță că da, altfel nu ar fi fost în toate lucrurile „făcut asemenea fraților Săi”, „ispitit în toate punctele ca noi” (Evrei 2:17; 4:15). Slăbiciunea și povara umanității era peste El și a fost ispitit de multe ori să renunțe la luptă, dar, mulțumim Domnului, el a fost „fără păcat”. El niciodată nu S-a predat ispitei. Împreună cu ispita este întotdeauna pregătită calea de scăpare și întotdeauna El S-a folosit de ea. Chiar în cea mai mare depresie a spiritului, a spus: „Cu siguranță judecata Mea este cu Domnul și lucrarea Mea cu Dumnezeuul Meu.” „El însuși a luat infirmitățile noastre” pentru ca noi să putem cunoaște în fiecare ispită și în fiecare încercare că Hristos, nu numai că a suferit același lucru, ci El l-a și biruit prin exact aceeași putere pe care ne-o dă nouă. Dacă știm că „Hristos trăiește în mine”, atunci oricând ar veni descurajarea, putem ști că El o poartă. Tocmai cuvintele descurajării care ne vin în minte, ar trebui să ne amintească de aceste cuvinte ale lui Hristos și astfel ar trebui să se transforme în încurajare. Iar când am învățat această

lecție, ne vom aminti de Hristos înainte ca aceste cuvinte să ne vină pe buze. Atunci, ceea ce începuse ca un bocet de descurajare va sfârși într-un triumf. „Pot totul prin Hristos care mă întărește.” „Când sunt slab, atunci sunt tare.”

Conduși spre izvoarele de apă vie

Versetul 10 face foarte clar cititorului profund, ce înseamnă această eliberare din Babilon și arată incidental că așa cum Babilonul a fost un imperiu mondial, tot așa, Babilonul, fie că este cel din Vechiul Testament, fie din Noul Testament, este „prezenta lume rea”, fie că se află sub haina creștinismului, fie că nu. În ceea ce îi privește pe cei care sunt liberi, citim: „Nu le va fi foame, nici sete. Arșița sau soarele nu îi va lovi, pentru că Cel care are milă de ei îi va conduce, prin izvoarele de apă îi va călăuzi.”

Acum, deschide la cartea Apocalipsei care are atât de multe de spus despre Babilon. Ioan a văzut în viziune profetică lucrarea de încheiere a răscumpărării: „După aceea am văzut o mare mulțime, pe care niciun om nu putea să o numere, din toate națiunile, neamurile, popoarele și limbile, care stăteau înaintea tronului și înaintea Mielului, îmbrăcați cu haine albe și ramuri în mâini. Și strigau cu glas tare: Mântuirea este a Dumnezeului nostru care stă pe tron și a Mielului.” Atunci unul care stătea lângă Ioan i-a spus: „Aceștia sunt cei care vin din necazul cel mare și și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. De aceea, sunt ei înaintea tronului lui Dumnezeu și Îi slujesc zi și noapte în templul Lui, și Cel care stă pe tron va locui printre ei. Nu le va mai fi foame, nici sete. Soarele nu-i va mai lumina, nici

căldura. Căci Mielul care este în mijlocul tronului îi va hrăni și îi va conduce la izvoarele de ape vii, iar Dumnezeu va șterge toate lacrimile din ochii lor” (Apocalipsa 7:9-17).

Nu putem să nu vedem că cei doi profeți, Isaia și Ioan descriu același lucru și că eliberarea din Babilon înseamnă eliberarea din păcat, boală, suferință și moarte. Scena din Apocalipsa este, fără îndoială, din „Ierusalimul ceresc”, dar trebuie să știm că, dacă într-adevăr suntem credincioși, chiar și acum „intrăm în odihnă” (Evrei 4:3) și că deja „am venit la muntele Sion și la cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, (...) la Dumnezeu, judecătorul tuturor, și la spiritele oamenilor dreți făcuți desăvârșiți, și la Isus, mijlocitorul noului legământ” (Evrei 12:22-24). Nu doar ca un cântec gol spun creștinii împreună cu David: „Domnul este păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic. El mă îndrumă în pășuni verzi, mă duce la ape liniștite. El îmi restaurează sufletul, mă îndrumă pe cărările neprihănirii din pricina numelui Său” (Psalmii 23:1-3). Chiar și acum, Dumnezeu locuiește în poporul Său și la El este izvorul vieții, pentru că într-adevăr El este „izvorul apelor vii” (Ieremia 2:13). Apa este reală, înviorătoare și dătătoare de viață într-un mod real. Numai de am aprecia realitatea!

Hristos este Israel

În această lecție se răspunde foarte clar la întrebarea: Cine constituie Israelul? Versetul 3 spune: „Tu ești slujitorul Meu, o Israel, în care voi fi slăvit.” Dar deja am clarificat faptul că Hristos este Cel care vorbește aici și care cheamă poporul de departe să înțeleagă că, de la naștere, a fost numit

să îndeplinească lucrarea lui Dumnezeu. Astfel învățăm că Israel este unul din numele lui Hristos. De ce nu ar fi așa? Sau mai degrabă, cum ar putea fi altfel? „Israel” înseamnă „prințul lui Dumnezeu” sau „Cel care biruie”, iar Hristos este „leul seminției lui Iuda” care „a biruit” (Apocalipsa 5:5), „marele Prinț care stă pentru copiii poporului Tău” (Daniel 12:1). În modul cel mai evident, El este Israel, și de vreme ce noi biruim numai prin sângele Mielului, înseamnă că noi devenim Israel numai când suntem în El. „În Domnul va fi îndreptățită și slăvită toată sămânța lui Israel.” Nicio persoană de pe acest pământ nu are, sau nu a avut, sau nu va avea niciun drept să fie numită Israel, dacă nu are biruința asupra păcatului prin credința în Hristos. „Dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți sămânța lui Avraam și moștenitori după făgăduință” (Galateni 3:29).

The Present Truth, 8 februarie 1900

60. Interesul pământului în răscumpărare

Isaia 49:13-23:

¹³Cântați ceruri, și bucură-te pământule, izbucniți în cântece, munților, pentru că Domnul a mângâiat pe poporul Său și va avea milă de nenorociții Lui. ¹⁴Dar Sionul spunea: Domnul m-a părăsit și Domnul meu m-a uitat. ¹⁵Poate o femeie să își uite copilul pe care îl alăptează, nu va avea ea milă de fiul pântecelui ei? Da, chiar dacă îl va uita, Eu nu te voi uita. ¹⁶Iată, te-am săpat pe palmele Mele, zidurile tale sunt în continuu înaintea Mea. ¹⁷Copiii tăi se grăbesc,

distrugătorii și cei ce te-au pustiit vor pleca de la tine. ¹⁸Ridică-ți ochii de jur împrejur și privește. Toți aceștia se adună laolaltă și vin la tine. Cât trăiesc Eu, zice Domnul, cu siguranță te vei îmbrăca cu ei toți ca un ornament și te vei încinge cu ei ca o mireasă. ¹⁹Pentru că pustia și locurile tale pustiite, țara distrugerii vor fi acum prea strâmte pentru locuitori și cei care înghițeau vor fi departe. ²⁰Copiii pe care îi vei avea după ce îi pierduseși, vor spune din nou la urechile tale: Locul este prea îngust pentru mine. Fă-mi loc ca să pot locui. ²¹Atunci vei spune în inima ta: Cine mi i-a născut pe aceștia, văzând că eu îmi pierdusem copiii și sunt pustiită, o roabă, izgonită încoace și încolo? Cine i-a crescut? Iată, am fost lăsată singură. Unde au fost aceștia? ²²Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, îmi voi ridica mâna peste neamuri și Îmi voi înălța steagul spre popor, și ei îi vor lua pe fiii tăi în brațele lor și fiicele tale vor fi duse pe umerii lor. ²³Regii vor fi tații ce te hrănesc și reginele mamele care îți dau de mâncare. Se vor pleca înaintea ta cu fața lor spre pământ și vor linge praful de pe picioarele tale. Și vei ști că Eu sunt Domnul, pentru că cei care Mă așteaptă nu vor fi rușinați.

Diferite chemări către pământ și ceruri

Aceasta nu este prima dată când cerul și pământul au fost chemate să ia parte la ceva în legătură cu oamenii în relația lor cu Dumnezeu. În primul capitol din Isaia citim: „Ascultați, ceruri și ia aminte, pământule, căci Domnul a vorbit: Am născut și am crescut copii, iar ei s-au răsculat împotriva Mea.” Chemarea este mult mai accentuată în al doilea capitol din Ieremia: „Minunați-vă, ceruri, și temeți-

vă, fiți pustiite, spune Domnul. Pentru că poporul Meu a comis două rele: M-au părăsit pe Mine, izvorul apelor vii și au săpat puțuri, puțuri crăpate care nu pot ține apă” (Ieremia 2:12-13). În Deuteronomul 32:1-3 cerurile și pământul sunt chemate să asculte învățătura bună pe care Domnul o împarte copiilor Săi răzvrățiți. Dar în textul pe care îl studiem, cerurile sunt chemate să cânte și pământul să se bucure, munții să izbucnească în cântece, pentru că Domnul și-a răscumpărat poporul.

Existența pământului depinde de evanghelie

Este ușor de văzut că cerurile și pământul sunt profund îngrijorate de mântuirea omului, de vreme ce sunt chemate să mărturisească fiecare pas de fărădelege și progresul răscumpărării. Mai mult, ele tremură de groază la vederea rebeliunii nejustificate a omului și cântă de bucurie când este adus înapoi mântuit. Din aceste lucruri putem vedea că stabilitatea cerurilor și a pământului depinde de succesul lucrării lui Dumnezeu de a salva oamenii. „Speranța arzătoare a creației așteaptă descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Căci creația a fost supusă deșertăciunii, nu din voia sa, ci din pricina Celui ce a supus-o în speranța că însăși creația va fi eliberată din robia stricăciunii în libertatea slavei copiilor lui Dumnezeu” (Romani 8:19-21). Când Dumnezeu vine la judecată, cerurile și pământul vor tremura, cerurile se vor face sul (Apocalipsa 6:14) și pământul va tremura înapoi și înapoi ca un om beat și va fi mutat ca o colibă, din cauza fărădelegii de pe el (Isaia 24:20). Dar când poporul lui Dumnezeu vine în țara lui în

pace, munții îi vor saluta cu cântece de bucurie și toți copacii pădurii vor aplauda de încântare (Isaia 55:12).

Pământul dat omului

De ce se întâmplă toate acestea? Răspunsul deschide înaintea noastră un adevăr deosebit, măreț care este plin de încurajare pentru fiecare suflet. La început, Domnul a așezat temelia pământului, iar cerurile erau lucrarea mâinilor Lui (Evrei 1:10) și în același timp L-a făcut pe om, l-a încoronat cu slavă și cinste și l-a pus peste lucrările mâinilor Sale, adică peste ceruri și peste pământ (Evrei 2:6-8). „Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, după chipul lui Dumnezeu l-a creat. Bărbat și femeie i-a creat. Dumnezeu i-a binecuvântat și le-a zis: Fiți roditori, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l. Să aveți stăpânire peste peștii mării, peste păsările văzduhului, peste orice făptură vie care se mișcă pe pământ” (Geneza 1:27-28). Dar acum nu sunt toate lucrurile sub stăpânirea lui. Totuși, fiind așezat, la început, în stăpânire, ca domnitor peste lucrurile create de Dumnezeu, având o legătură strânsă cu această planetă, rezultă că ele nu trebuie să aibă niciun alt stăpân în afară de om. Deoarece „tot ce face Dumnezeu va fi pentru totdeauna. Nimic nu poate fi adăugat, nici luat” (Eclesiastul 3:14). Dumnezeu nu ia niciodată înapoi un dar. El niciodată nu anulează ceea ce a făcut odată. El nu este niciodată forțat să se retragă din poziția pe care a luat-o. Dacă un astfel de lucru ar fi necesar, ar arăta că El nu a fost suprem și atotînțelept. De aceea, omul a fost așezat în stăpânire peste acest pământ, odată pentru totdeauna.

Pământul pierdut

Dar iată ce situație tristă a avut loc. Omul, stăpânitorul, a pierdut controlul asupra lui însuși. Nu își mai poate controla propriul trup și spirit, cu atât mai puțin cerurile și pământul. Prin urmare, ele sunt lăsate fără conducător, în ceea ce-l privește pe om. De aceea, vedem cutremure de pământ și tulburări în ceruri. Și pe măsură ce ne apropiem de sfârșit și răutatea omului crește, cu atât mai mari și mai frecvente vor fi aceste tulburări. Creația geme de durere din cauza păcatului omului. Dacă „răscumpărarea care este în Hristos” ar eșua, iar oamenii nu ar fi salvați, atunci pământul ar fi fost creat în zadar, pentru haos, pentru nimic (vezi Isaia 45:17-19). Ni se spune uneori că Dumnezeu ar fi putut distruge omul dintr-o dată, de îndată ce Adam a păcătuit și ar fi putut repopula pământul cu o altă rasă de oameni. Cei care spun aceasta nu înțeleg lucrările și darurile lui Dumnezeu. El nu îl putea distruge pe om fără să distrugă și pământul. Ei aparțin unul altuia. Unul a fost creat pentru celălalt. În zilele lui Noe, când pământul se stricase, pentru că toată făptură își stricase căile, Dumnezeu a zis: „Sfârșitul oricărei făpturi este înaintea Mea, căci pământul este plin de violență prin ei. Și iată, îi voi distruge împreună cu pământul” (Geneza 6:12-13). Când omul este distrus, pământul trebuie să piară împreună cu el. Cuvântul lui Dumnezeu i-a făcut la început pe amândoi și a pus pământul sub stăpânirea omului. Același cuvânt i-a distrus pe amândoi la potop, iar „cerurile și pământul care sunt acum, sunt păstrate prin același cuvânt pentru focul din ziua judecății și a pierzării oamenilor nelegiuiți” (2 Petru 3:7). „Totuși, noi, după făgăduința Sa,

așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea.” Acesta este motivul pentru care cerurile și pământul plâng când omul cade și se bucură când este răscumpărat. Salvarea lor este legată de cea a omului.

Universul pus în joc pentru răscumpărarea omului

Dar aceasta nu este toată povestea. „Când Dumnezeu i-a făcut făgăduința lui Avraam, pentru că nu putea să jure pe ceva mai mare, a jurat pe Sine însuși (...) căci oamenii, într-adevăr, jură pe ceva mai mare, iar un jurământ de confirmare este, pentru ei, sfârșitul oricărui conflict. În același fel, Dumnezeu, dorind să arate mai abundant moștenitorilor făgăduinței, nestrămutarea hotărârii Lui, a confirmat-o printr-un jurământ, pentru ca prin două lucruri neschimbătoare, în care este imposibil ca Dumnezeu să mintă, să avem o puternică mângâiere, noi care am fugit pentru adăpost ținându-ne de speranța pusă înaintea noastră” (Evrei 6:13-18). Dumnezeu este Acela a cărui putere măreață susține cerurile și pământul. Capacitatea Lui de a le susține este dată ca motiv pentru ca poporul Său să nu se descurajeze, ci întotdeauna să fie tare (vezi Isaia 40:26-31). Cuvântul care a creat cerurile și pământul la început, și care le susține acum, este același cuvânt care aduce mântuire omului. Jurând pe Sine însuși, Dumnezeu a pus cerurile și pământul în cumpănă împotriva mântuirii omului. Dacă „cuvântul adevărului, evanghelia mântuirii” ar eșua, atunci cerurile și pământul ar cădea. Nu numai că ar fi deposedate de suveranitatea omului, dar fiind călcat cuvântul lui Dumnezeu, ele nu ar mai fi sub domnia Lui și dintr-o dată ar dispărea. Dar nu vor fi anihilate, deoarece

cuvântul lui Dumnezeu nu poate eșua. El „nu poate să mintă”. Aceasta este „puternica noastră mângâiere”. Cel mai slab și mai de jos suflet de pe pământ are această mângâiere fugind la Hristos pentru adăpost. El ar ști că dacă Dumnezeu ar refuza să îl ierte și să îi dea harul biruitor, cerurile și pământul ar înceta instantaneu să existe. Dacă el cere în credință și nu aude imediat dărâmarea și distrugerea lumilor, atunci el poate ști că rugăciunea sa a primit răspuns și că păcatele sale sunt iertate. Atunci fie ca oamenii să se alăture oștirilor cerești și să strige de bucurie pentru faptul că Dumnezeu „l-a cercetat și l-a răscumpărat pe poporul Său”.

Dumnezeu nu poate uita poporul Său

Cine nu a auzit plângerea, aproape în cuvinte identice: „Domnul m-a părăsit, Domnul meu m-a uitat”? Imposibil. „Iată, te-am săpat pe palmele Mele.” În palmele Domnului sunt urmele cuielor care L-au fixat pe cruce. Dar păcatele noastre au fost cele care L-au țintuit acolo. Păcatele noastre sunt cele pe care le-a purtat pe lemn. De aceea suntem răstigniți împreună cu El și în urmele cuielor ne vede pe noi. Nu doar de cei câțiva oameni care „aparțin bisericii” Își amintește Domnul, ci fiecare păcătos de pe pământ este săpat pe palmele Sale, purtat în inima Sa. Zidurile Sionului sunt continuu înaintea Lui. Ce sunt zidurile lui? „Dumnezeu va pune mântuirea ca ziduri și fortificații” (Isaia 26:1). Mântuirea, mântuirea păcătoșilor este continuu înaintea Domnului, căci „prin rănilor Lui suntem vindecați”. El și-a amintit de omenire și de fiecare individual într-un asemenea mod, încât El nu poate să uite.

Istoria Sionului

Sionul este reprezentat aici ca vorbind. Unde este Sionul? Este locul în care a fost construit sanctuarul lui Dumnezeu, în Ierusalim. Acel loc este acum părăsit, pustiit, dat străinilor. Cetatea Ierusalim și templul ei ar fi putut sta pentru totdeauna dacă poporul ar fi ascultat pe Domnul, căci aceasta era făgăduința lui Dumnezeu (vezi Ieremia 17:24-25). Dar ei nu au ascultat. I-au ucis pe cei care preziceau venirea Celui drept și când a venit, L-au trădat și L-au ucis. Astfel, Hristos, chiar înainte de răstignirea Sa, a spus: „O, Ierusalime, Ierusalime, care îi ucizi pe profeți și omori cu pietre pe cei trimiși la tine. Cât de des am vrut să-i strâng pe copiii tăi cum își strânge cloșca puii sub aripi, și n-ai vrut! Iată, ți se lasă casa pustie. Căci vă spun, nu Mă veți mai vedea de aici încolo până ce veți spune: Binecuvântat este cel care vine în numele Domnului” (Matei 23:37-39). Este într-adevăr părăsit, dar nu pentru totdeauna. Nu, de fapt nu este părăsit, deoarece așa cum tocmai am citit, zidurile lui sunt continuu înaintea Lui. Hristos este uns pe dealurile înalte ale Sionului, în „cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc”. Acea cetate urmează să coboare „de la Dumnezeu din cer, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei” (Apocalipsa 21:1-2). Podoaba ei vor fi locuitorii ei, „națiunile care sunt salvate”, „căci Ierusalimul de sus este liber, el este mama noastră a tuturor” (Galateni 4:26).

Când cetatea va fi restaurată și copiii ei vor „veni din nou la hotarul ei” „din țara vrăjmașului” (Ieremia 31:15-17), vor fi mult mai mulți locuitori decât a avut Ierusalimul cel vechi, încât vor spune: „Locul este prea strâmt pentru mine, fă-mi

loc ca să pot locui.” Câteva sute de mii au locuit în vechiul Ierusalim în timpul celei mai mari prosperități, dar Noul Ierusalim va fi populat de o „mare mulțime pe care niciun om nu o poate număra, din toate națiunile, din toate neamurile, din toate popoarele și limbile” (Apocalipsa 7:9). Despre lărgirea locului cetății pentru a face loc pentru marea creștere a populației, citim în Zaharia 14:1-5. Când Domnul iese să lupte împotriva națiunilor care luptă împotriva Ierusalimului, „picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor care este în fața Ierusalimului spre est, și Muntele Măslinilor se va despica în mijlocul lor spre est și spre vest și va fi o vale foarte mare”.

Despre măreția acestei văi formate astfel, putem dobândi o oarecare idee când citim că „cetatea era în patru colțuri și lungimea ei era cât lățimea, iar el a măsurat cetatea cu o trestie, douăsprezece mii de furlongi” (Apocalipsa 21:16). Presupunând că toată cetatea ar fi atât, adică, aceasta nu este lungimea fiecărei laturi, ci toată lungimea de jur împrejurul cetății, descoperim că ea va fi de trei sute șaptezeci și cinci de mii pătrate – o cetate suficient de mare. În general, nu se presupune ca locuitorii fiecărei țări să aibă loc în capitală, dar Noul Ierusalim va fi atât de mare, încât ar putea include fiecare persoană care a fost vreodată născută din zilele lui Adam încoace. Așa că nimeni nu va fi dat afară din lipsă de spațiu. Așadar, îi va ține pe toți locuitorii noului pământ, care vin de la o lună nouă la alta și de la un Sabat la altul, ca să se închine înaintea lui Dumnezeu (Isaia 66:22-23).

Locuitorii Sionului

Cine va locui această cetate? Răspunsul este Israel. Cetatea are douăsprezece porți, trei pe fiecare parte și pe aceste porți sunt „numele celor douăsprezece seminții ale copiilor lui Israel” (Apocalipsa 21:12). Va trebui ca toți cei care intră în acea cetate, să intre ca membri ai uneia din aceste seminții. Citește versetele 21 și 22 ale lecției și apoi Fapte 15:16-17: „După aceea mă voi întoarce și voi construi din nou tabernacolul lui David care este dărâmat. Și voi ridica ruinele lui și îl voi înălța, pentru ca oamenii care au mai rămas, să-L caute pe Domnul, și toate neamurile peste care este chemat numele Meu, spune Domnul, care face aceste lucruri.” Și acest lucru este făcut cercetând neamurile „pentru a scoate din ele un popor pentru numele Lui” (versetele 13, 15). „Pentru că orbire i s-a făcut în parte lui Israel, până va intra plinătatea neamurilor. Și astfel tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: Din Sion va ieși Eliberatorul și va îndepărta nelegiuirea lui Iacov” (Romani 11:25-26). Israel este acum împrăștiat prin toate națiunile. Adică, în toate națiunile de pe pământ, vor fi unii care vor permite ca nelegiuirea să fie îndepărtată de la ei și aceasta va face din ei Israel și vor locui în Noul Ierusalim. „Mulți vor veni de la est și de la vest și vor sta împreună cu Avraam, Isaac și Iacov în împărăția cerului. Dar copiii împărăției vor fi aruncați afară în întuneric” (Matei 8:11-12). Cine va veni la standardul pe care Dumnezeu îl așază popoarelor? Toți cei care vor, pot veni, și nimeni din cei care vin nu va fi dat de rușine sau aruncat în confuzie din pricina încrederii lui.

The Present Truth, 15 februarie 1900

Isaia 50:1-11:

¹Așa vorbește Domnul: Unde este actul divorțului mamei tale prin care am îndepărtat-o? Sau căruia dintre creditorii Mei te-am vândut? Iată, din cauza nelegiuirilor voastre sunteți vânduți, din cauza fărădelegilor voastre a fost îndepărtată mama voastră. ²Pentru ce, atunci când am venit, nu era nimeni? Când am chemat, nu era nimeni care să răspundă? Este mâna Mea prea scurtă ca să poată răscumpăra? Sau nu am putere să eliberez? Iată, la muștrarea Mea marea se usucă, fac râurile pustiuri. Peștii lor miros, pentru că nu mai este apă și mor de sete. ³Eu îmbrac cerurile cu întuneric și fac din sac acoperământul lor. ⁴Domnul Dumnezeu Mi-a dat o limbă ca aceluia care sunt învățați, ca să pot susține prin cuvinte pe cel obosit. El Mă trezește dimineață după dimineață, El Îmi trezește urechea ca să aud ca cei învățați. ⁵Domnul Dumnezeu Mi-a deschis urechea, iar Eu nu M-am răzvrătit, nici nu M-am dat înapoi. ⁶Mi-am dat spatele celor ce Mă băteau și obrajii celor care Îmi smulgeau barba. Nu Mi-am ascuns fața de rușine sau de scuipare. ⁷Pentru că Domnul Dumnezeu Mă va ajuta, de aceea nu am fost încurcat. Mi-am făcut fața ca o cremene și știu că nu voi fi dat de rușine. ⁸El este aproape ca să Mă îndreptățească. Cine se va lupta cu Mine? Să ne ridicăm împreună. Cine este vrăjmașul Meu? Să se apropie de Mine. ⁹Iată, Domnul Dumnezeu Mă va ajuta. Cine Mă va condamna? Iată, toți îmbătrânesc ca o haină, molia îi va mânca. ¹⁰Cine este între voi care se teme de Domnul, care ascultă de glasul Slujitorului Său? Cel care umblă în întuneric și nu are nicio lumină, să se încreadă în numele

Domnului și să se bizuie pe Dumnezeuul lui. ¹¹Iată, voi toți care aprindeți focul, care vă înconjurați cu tăciuni, umblați în lumina focului vostru și printre tăciunii aprinși de voi. Din mâna Mea veți avea aceste lucruri, veți zăcea în durere.

Citește Galateni 4:25-26 pentru a înțelege referințele la „mama voastră”. Ierusalimul, care acum este vechiul Ierusalim, corespunde vechiului legământ și „este în robie cu copiii săi”. „Dar Ierusalimul de sus este liber, este mama noastră a tuturor” și acesta corespunde noului legământ. Amintește-ți ce s-a spus despre Ierusalim în ultima lecție. Chiar dacă Ierusalimul este părăsit, „când Domnul va construi Sionul, El va apărea în slava Sa” (Psalmii 102:16) și Noul Ierusalim va veni împreună cu El pentru a lua locul cetății prezente, astfel încât se consideră o continuare a Ierusalimului care a existat de atâta timp. Este vechea cetate reconstruită. Astfel, Domnul nu a alungat Ierusalimul, cu toate că cetatea cunoscută pe pământ drept Ierusalim va fi distrusă cu restul „acestei lumi rele”. El nu a divorțat de ea. În legătură cu acest aspect, citește Isaia 54, în special versetele 4-7, iar primul verset al acestui capitol va fi mult mai ușor de înțeles.

Dumnezeu nu este adus la sărăcie

Printre națiunile din vechime, adeseori se întâmpla ca un tată să-și vândă copiii în robie pentru a plăti o datorie către un creditor, și acest lucru se practica și printre evrei, așa cum învățăm din Exodul 21:7 și Neemia 5:1-5, dar Dumnezeu nu a devenit niciodată atât de sărac încât să recurgă la acel plan. Niciun creditor nu a avut un așa mare avantaj asupra

Domnului, încât să Îl oblighe să Își vândă copiii. El nu Și-a vândut niciun copil, nici chiar atunci când i-a dus în captivitate. Ei înșiși s-au vândut. „V-ați vândut pe nimic, și veți fi răscumpărați fără bani” (Isaia 52:3). Atât de departe este Domnul de situația de a fi obligat să Își vândă poporul pentru a achita creditorilor, încât este capabil să îi cumpere înapoi după ce s-au vândut singuri.

Puterea care răscumpără

Cine îndrăznește să se îndoiască de puterea lui Dumnezeu de a răscumpăra? Cine ar putea crede că El nu are putere să elibereze? Pentru a vedea ce lucru ușor este pentru Domnul să-și salveze poporul, trebuie numai să citim raportul despre eliberarea lui Israel din țara Egiptului. Compară versetul 2 cu Exodul 14:21 și 7:14-21. Exact aceeași putere ne eliberează pe noi de păcatele noastre, cauza vânzării noastre în robie. Nu-ți fie teamă că vei confunda ceea ce este literal cu ceea ce este spiritual. Fiecare act al lui Dumnezeu este atât literal, cât și spiritual. Dacă Dumnezeu doar ne-ar fi spus ce poate să facă, nu am avea nimic tangibil de care să ne prindem, nicio temelie pentru credința noastră, pentru că indiferent cât de dispuși am fi să credem, mințile noastre nu ar putea prinde înțelesul, realitatea a ceea ce a spus El. Așa că ne dă exemple vizibile ale puterii Lui de a salva, raportându-Se de lucrarea Lui continuă în natură și, de asemenea, de lucrările speciale din trecut. Toate acestea au scopul de a ne face să știm că, puterea pe care promite că o va exercita în favoarea noastră, este atât de reală, încât o putem zări în propriile noastre trupuri. Putem cunoaște că El ne salvează.

Hristos este Cel „care este făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare” (1 Corinteni 1:30). De aceea, El este Cel care vorbește aici. El este „tatăl cel veșnic” și Noul Ierusalim este „mireasa, soția Mielului” (Apocalipsa 21:9-10). Astfel, vedem că profeția lui Isaia este în acord perfect cu Apocalipsa. Dovada inconfundabilă că Hristos este Cel care vorbește în acest capitol se găsește în versetul 6: „Mi-am dat spatele celor ce Mă băteau și obrajii celor ce îmi smulgeau barba. Nu Mi-am ascuns fața de rușine sau de scuipare.” Când citim ce spune, trebuie să ne amintim că El a suferit pentru noi, ca om reprezentativ. Curajul și victoria Lui sunt ale noastre.

Înțelepciunea lui Hristos

Persoana învățată este aceea care a fost învățată și care este încă un discipol. Așa că nu e nicio diferență dacă citim versetul 4 din *RV* sau din versiunea obișnuită: „Limba celui învățat” este „limba celor care au fost învățați”. „Eu vorbesc ceea ce am văzut la Tatăl Meu” (Ioan 8:38). „Cuvântul pe care îl auziți nu este al Meu, ci al Tatălui care M-a trimis” (Ioan 14:24). Poate fi așa și pentru noi, căci citim că „în profeți este scris: Toți vor fi învățați de Dumnezeu” (Ioan 6:45). Dacă venim la Domnul să învățăm, ne va da, asemenea lui Hristos, limba celor învățați. Dar învățarea nu vine fără muncă. A învăța de la Dumnezeu nu înseamnă numai un consimțământ leneș la anumite doctrine, sau o predare sentimentală și o închipuire că, dacă *spunem* că Dumnezeu este învățătorul nostru, suntem inevitabil învățați de El. Mulți oameni au avut profesori buni, dar nu le-a folosit la nimic pentru că au fost prea leneși să învețe.

De multe ori se întâmplă că oamenii se gândesc să facă din religie un înlocuitor al cunoștinței reale. Ei cred că dacă Dumnezeu este învățătorul lor, ei nu trebuie să mai studieze nimic niciodată. Acesta este motivul pentru care ei ar trebui să studieze mai mult. Iată un om cu o sete după cunoștință, dar ocaziile lui sunt limitate. În final, el are șansa să studieze lângă un profesor de renume. Ah, este o șansă rară și se va strădui să studieze cât de mult posibil. Nu trebuie să pierzi o astfel de ocazie! Tot așa trebuie să fie și cu cei care au ocazia să studieze sub învățătura lui Dumnezeu. Niciun moment nu ar trebui neglijat. Cuvântul lui Dumnezeu, tipărit în Biblie și răspândit în toată creația, ar trebui învățat pe de rost cu zel și răbdare. „Calea regească de a învăța” este așezată de cel mai înțelept dintre oameni în Proverbele 2:1-6. Nicio persoană din lume nu trebuie să fie mulțumită cu realizările prezente. Nu putem epuiza „comorile înțelepciunii și ale cunoștinței” care sunt ascunse în Hristos. Săpați după ele, merită!

Ce ne va împuternici învățătura lui Dumnezeu să facem? Să-i rostim celui obosit un cuvânt la timpul potrivit. Nu cuvinte goale, ci cuvinte care să-l „susțină pe cel obosit”. Cel de la care trebuie să învățăm este „blând și smerit în inimă”. „Înțelepciunea care vine de sus este mai întâi curată, împăciuitoare, blândă, ușor de înduplecat, plină de milă și de roade bune” (Iacov 3:17).

Câteva cuvinte de mângâiere

Ascultă câteva „cuvinte” prin care Isus i-a susținut pe cei obosiți când a fost aici pe pământ. „Fiule, fii voios. Păcatele

„Îți sunt iertate” (Matei 9:2). „Credința ta te-a mântuit, mergi în pace.” „Nici Eu nu te condamn, du-te și nu mai păcătuie.” „Fiică, îndrăznește, credința ta te-a vindecat. Mergi în pace.” Cu multe alte cuvinte asemănătoare i-a susținut Isus pe cei oboșiți. Putem vorbi și noi aceleași cuvinte celor îndurerăți? Cu adevărat putem, fiindcă suntem ambasadori în favoarea lui Hristos, ca și cum Dumnezeu ar implora prin noi așa cum a făcut prin Hristos. Păcatul este cauza oricărui necaz, iar „Dumnezeu ne mângâie în necazurile noastre, pentru ca să îi putem mângâia pe cei care sunt în vreun necaz cu mângâierea prin care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu.” Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în lume „pentru ca prin El lumea să fie mântuită”, și El spune: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.” De aceea, trebuie să fim capabili să vorbim, din proprie experiență, cuvinte care vor elibera robii păcatului care suspină. Dar mai întâi trebuie să primim o limbă de la Domnul și să Îi permitem să o controleze.

Robul supus al Domnului

Secretul succesului este supunerea. „Domnul Dumnezeu Mi-a deschis urechea, iar Eu nu M-am răzvrătit, nici nu M-am dat înapoi.” Aceasta ne amintește de cuvintele lui Hristos din Psalmii 40:6: „Tu mi-ai deschis urechile.” De asemenea, ne amintește de ceea ce este scris în lege. Când un rob refuză să plece de la stăpânul său când anul eliberării vine, și spune: „Îmi iubesc stăpânul (...) nu voi pleca în lume liber”, porunca era aceasta: „Atunci stăpânul să îl ducă

înaintea judecătorilor, să îl ducă la ușă sau la stâlpul ușii, și stăpânul său să îi găurească urechea cu o sulă, iar el îl va sluji pentru totdeauna” (Exodul 21:6). Actul acesta însemna că urechea sa era acum a stăpânului, mereu deschisă pentru a auzi poruncile sale. Noi suntem robii Domnului. Dacă ne predăm Lui ca robi ai Săi (Romani 6:16) și vom face voia Sa aici pe pământ după cum este împlinită și în cer, unde îngerii „împlinesc poruncile Lui, ascultând glasul cuvântului Său” (Psalmii 103:20). Urechile noastre trebuie să fie la lucru numai pentru Dumnezeu și ce auzim trebuie să acceptăm ca „slujba noastră potrivită”. Dacă ne supunem astfel Domnului, putem avea sprijinul și puterea de a susține pe alții, așa cum a avut Hristos. „Cel ce are urechi de auzit, să audă.”

Hristos nu S-a răzvrătit. El, în calitate de „omul Isus Hristos”, S-a dat pentru a fi robul Domnului pentru totdeauna și nu S-a răzvrătit, nu S-a dat înapoi nici atunci când slujba implica primirea bățăilor și chiar un tratament mai rău și, de asemenea, cele mai josnice insulte. Asta a fost contract când a încheiat târgul și nu S-a dat înapoi. Tot așa a fost și cu Pavel. Dumnezeu i-a spus că „îi voi arăta ce lucruri mari trebuie să sufere pentru numele Meu” și Pavel s-a supus ca rob al Domnului pentru totdeauna, știind ce implică acest lucru. Așa că atunci când „bătăi și suferințe” îl așteptau în fiecare cetate, el putea spune cu calm: „Nimic din aceste lucruri nu mă mișcă” (Fapte 20:23-24).

Putere câștigată prin supunere

Stăpânul este responsabil pentru robul său și, știind acest lucru, Robul spune: „Domnul Dumnezeu Mă va ajuta, de aceea nu voi fi încurcat. Mi-am făcut fața ca o cremene și știu că nu voi fi rușinat.” Tot așa spune și Pavel: „Obținând ajutor de la Dumnezeu, continui până în această zi” (Fapte 26:22).

„Dar care este folosul meu din toate acestea?” ar putea întreba cineva. „Eu nu sunt nici Isus, nici Pavel și nu mă aștept să fac lucrarea pe care au făcut-o ei, nici să fiu remarcat de Domnul așa cum au fost ei”. Ah, dragul meu, pierzi tot beneficiul istoriei evangheliei. Nu vezi că tăria lui Isus și a lui Pavel a fost slăbiciunea lor? Isus a spus: „Nu pot face nimic de la Mine Însumi” (Ioan 5:30). „Nu fac nimic de la Mine” (Ioan 8:28). „Tatăl care locuiește în Mine face lucrările” (Ioan 14:10). Pavel, numai când era slab, era tare. Dumnezeu i-a spus: „Harul Meu îți este de ajuns, căci tăria Mea este făcută desăvârșită în slăbiciune”, iar Pavel a exclamat: „Atunci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine” (2 Corinteni 12:9-10). „Puterea lui Hristos” care rămânea în el în slăbiciune era aceeași putere care rămăsese în Hristos în slăbiciunea Sa. Acum, iată mângâierea pentru tine, oricine ai fi. Ești slab, cel mai slab dintre cei slabi? Foarte bine, atunci Îi dai Domnului ocazia excelentă să manifeste desăvârșirea tăriei Sale. Puterea lui Hristos a constat în supunerea Sa față de Tatăl. Cu siguranță nu ești prea slab pentru a te odihni în mâinile lui Dumnezeu pentru ca El să facă ce vrea cu tine. Dacă Hristos locuiește în inima ta, ca El, tu poți fi „plin de toată plinătatea lui Dumnezeu”.

Fiecare experiență a lui Hristos poate fi a noastră. El a spus că Domnul Dumnezeu Îl va ajuta și că de aceea nu va fi confuz sau făcut de rușine. Și nu am învățat noi recent că „Israel va fi mântuit în Domnul cu o mântuire veșnică, că nu veți fi dați de rușine, nici confuzi”? Atunci să ne facem și noi fețele ca o cremene.

Eliberarea noastră aproape

Dumnezeu nu este „departe de fiecare dintre noi”. „Dumnezeu este Cel care îndreptățește”, de aceea, putem spune împreună cu Hristos: „El este aproape ca să Mă îndreptățească.” Și atunci putem fi la fel de curajoși cum a fost El când a spus: „Cine se va lupta cu Mine? Să ne ridicăm împreună. Cine este vrăjmașul Meu? Să vină aproape de Mine. Iată, Domnul Dumnezeul Mă va ajuta.” „Domnul este lumina și mântuirea mea. De cine să mă tem? Domnul este tăria vieții mele. De cine să îmi fie frică?” (Psalmii 27:1). „Chiar dacă o oștire ar tăbărî împotriva mea, inima mea nu se va teme”, căci „îngerul Domnului tăbărește în jurul celor ce se tem de El și îi scapă”. „De aceea supuneți-vă lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului și el va fugi de la voi” (Iacov 4:7).

Adevărata lumină

„Dar calea este așa de întunecată!” exclami. Ah! „Cine este între voi care se teme de Domnul, care ascultă glasul Slujitorului Său? Chiar dacă ar umbla în întuneric și chiar dacă nu ar avea nicio lumină, să se încreadă în numele Domnului și să se bizuie pe Dumnezeul lui” (Vezi nota marginală de la Isaia 50:10 – RV). Așa că putem spune cu

omul umil din vechime: „Nu te bucura de mine, vrăjmașul meu. Când cad, mă voi ridica, când stau în întuneric, Domnul va fi lumina mea.” „El mă va scoate la lumină și voi privi neprihănirea Lui” (Mica 7:8-9). Nimeni care se încrede în Domnul nu va fi dat de rușine.

Ai grijă totuși, să nu îți fabrici singur o lumină. Scânteile propriului tău foc reprezintă un înlocuitor sărăcăcios al „luminii cunoștinței slavei lui Dumnezeu”. „Aceasta este, deci, solia pe care am auzit-o de la El și pe care v-o vestim vouă, că Dumnezeu este lumină și în El nu este întuneric.” „Dacă umblăm în lumină, după cum El este în lumină, avem părtășie unul cu altul și sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curăță de orice păcat.” Ideile și opiniile noastre, indiferent ce provine de la noi, sunt întuneric, chiar dacă, pentru o clipă, par o străfulgerare de lumină. Cuvântul lui Dumnezeu este lumină și avându-l în inimile noastre putem rezista cu succes „conducătorilor întunericului acestei lumi” (Efeseni 6:11-17). „Adevărata lumină strălucește acum. Să-I mulțumim, deci, lui Dumnezeu care ne-a eliberat din puterea întunericului și ne-a mutat în împărăția Fiului Său iubit” (Coloseni 1:13).

The Present Truth, 22 februarie 1900

62. Neprihănirea veșnică – salvarea noastră

Isaia 51:1-8 (Traducerea *Lowth*):

¹Ascultați-Mă, voi cei care urmăriți neprihănirea, voi care căutați pe Iehova. Priviți la stânca din care ați fost ciopliți și

la gaura peșterii din care ați fost scoși. ²Uitați-vă la Avraam, tatăl vostru și la Sara care v-a născut, pentru că l-am chemat pe când era o singură persoană, l-am binecuvântat și l-am înmulțit. ³Astfel mângâie Domnul Sionul. Va mângâia toate pustiirile ei. Va face pustia ei ca Edenul și deșertul ei precum grădina lui Iehova. Bbucurie și fericire se vor găsi în ea. Mulțumire și glasul cântecului. ⁴Ascultați-Mă popoarelor, și luați aminte la Mine națiunilor. Căci legea va ieși din Mine, iar judecățile Mele vor aduce lumină popoarelor. ⁵Neprihănirea Mea este aproape, mântuirea Mea se arată și brațul Meu împarte judecata popoarelor. Pe Mine Mă vor aștepta țările îndepărtate și la brațul Meu vor privi cu încredere. ⁶Ridicați-vă ochii spre ceruri și priviți dedesubt la pământ. Cu adevărat cerurile vor dispărea, ca fumul, și pământul va îmbătrâni ca o haină. Locuitorii lui vor pieri precum cea mai netrebnică insectă, dar mântuirea Mea va dăinui pentru totdeauna, neprihănirea Mea nu va decădea. ⁷Ascultați-Mă, voi care cunoașteți neprihănirea, popor în a cărui inimă este legea Mea. Nu te teme de reproșul omului nenorocit, nici nu fi înfrânt de cuvintele lui de ocară. ⁸Căci molia îi va mistui ca pe o haină și viermele îi va mânca precum lâna, dar neprihănirea Mea va dăinui pentru totdeauna și mântuirea Mea din veac în veac.

Cititorul nu poate să nu observe diferența dintre traducerea lui *Lowth* și versiunea obișnuită a versetului 6, și unii oameni se pot întreba, ce justificare poate exista pentru o astfel de diferență și cum putem fi siguri de text dacă traducătorii diferă atât de mult. Ce similaritate poate fi între „în același fel” și „ca cea mai netrebnică insectă”? Problema

este ușor de explicat. Știm foarte bine că în propria noastră limbă sunt multe exemple de cuvinte care se scriu asemănător, dar care au un înțeles total diferit. Nu avem nicio dificultate în ceea ce le privește, deoarece contextul întotdeauna ne spune despre care înțeles este vorba. Tot așa este și în ebraică. Cuvântul „astfel” sau „așa” este scris la fel ca „țânțar” sau „muscă”. Toate traduceri de autoritate cunoscute spun: „Locuitorii vor muri precum țânțarii”, iar această traducere este sugerată în nota marginală din *RV*. Doar o clipă de gândire este necesară pentru a înțelege că „precum țânțarii”, este mult mai izbitor decât „astfel”, termen preferat de traducătorii noștri, și aceasta este în mod evident ceea ce Domnul spune de fapt. Nu este o chestiune vitală, dar este bine să o menționăm.

Avraam – un exemplu de neprihănire

Aici avem o chemare directă către cei care vor să Îl urmeze pe Domnul, către cei care caută neprihănirea. Sunt foarte mulți care o caută în locul greșit. „Israel, care urma după legea neprihănirii, nu a ajuns la legea neprihănirii. De ce? Pentru că nu a căutat-o prin credință, ci prin faptele legii” (Romani 9:31-32). De aceea, suntem orientați spre Avraam ca un exemplu despre felul în care se obține neprihănirea. „Dacă Avraam ar fi fost îndreptățit prin fapte, ar fi avut cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu. Căci ce spune Scriptura? Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire. Acum, celui ce lucrează, răsplata nu-i este considerată un har, ci o datorie. Dar celui ce nu lucrează, ci crede în Cel care îndreptățește pe cel păcătos, credința i se socotește drept neprihănire. Tot așa cum descrie

David binecuvântarea omului căruia Dumnezeu îi atribuie neprihănirea fără fapte, spunând: Binecuvântați sunt cei ale căror nelegiuiri sunt iertate și ale căror păcate sunt acoperite” (Romani 4:2-7).

„Neamurile, care nu urmăreau neprihănirea, au obținut neprihănirea, chiar neprihănirea care este a credinței.” Avraam a fost unul dintre neamuri, adus din păgânism. Vezi Iosua 24:2-3, în care avem aproape același limbaj ca cel din lecția noastră din Isaia. A fost unul singur, dar Domnul i-a dat mare prosperitate prin credință, căci „dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți sămânța lui Avraam și moștenitori conform făgăduinței” (Galateni 3:29). Privește la el și învață puterea credinței. Învață cum poate Dumnezeu să lucreze împotriva tuturor probabilităților umane. Privește, de asemenea, la Sara, care prin credință, „a primit putere să conceapă sămânță pe când era înaintată în vârstă, căci l-a socotit credincios pe Cel care promisese” (Evrei 11:11). „De aceea, astfel va mângâia Iehova, Sionul.” În acest fel, prin aceste mijloace, va înălța și va restaura Dumnezeu Ierusalimul, prin predicarea evangheliei către toate națiunile va ridica Dumnezeu dintre neamuri o sămânță credincioasă ca să moștenească țara promisă, la fel cum l-a ridicat și pe Avraam la început. Și aici este o mângâiere pentru fiecare individ, căci nu contează cât de singur sau slab este un om, Dumnezeu este capabil să îl înmulțească și să îl facă mare.

Mila dreptății lui Dumnezeu

Este obișnuit ca oamenii să privească legea lui Dumnezeu cu spaimă. Ei o privesc ca un lucru teribil, doar ca

instrument al mâniei. Aceasta depinde în întregime de modul în care o primesc. În afara lui Hristos, este doar un instrument al morții, dar dacă o primim în Hristos, ea este „legea Spiritului de viață”. Tronul harului, la care suntem invitați să venim cu îndrăzneală pentru a obține milă și pentru a găsi har la vreme de nevoie (Evrei 4:16), este același tron de la care vin „fulgere, tunete și glasuri” (Apocalipsa 4:5). Dar nu trebuie să uităm că la fel a fost la cruce, unde privim pentru mântuire. Toată groaza de pe Sinai era acolo, totuși de la cruce vine toată mângâierea noastră. Iar crucea era tronul lui Dumnezeu, având legea lui Dumnezeu ca bază, cu râul vieții curgând din ea. Legea nu se opune evangheliei și nici măcar nu trebuie să fie împăcată cu ea, ci legea lui Dumnezeu în Hristos este evanghelia. Dreptatea nu trebuie să facă loc milei, nici măcar să fie amestecată cu ea. Căci tocmai dreptatea lui Dumnezeu îl îndreptățește pe cel păcătos (Romani 3:24-26).

„Loc larg este în mila Domnului,
Precum a mării întindere.
Și bunătate este în dreptatea Lui,
Cu-adevărat, măreață liberare.
Căci a lui Dumnezeu iubire întinsă
Întrece măsura minții umane.
Și inima eternă, necuprinsă,
E minunat de binevoitoare.”

Dar inima lui Dumnezeu este dreaptă, căci Dumnezeu însuși este drept. De aceea, pentru că Dumnezeu este drept și legea Sa este propria Lui viață, oamenii vor învăța să se încreadă și să nădăjduiască în ea și vor umbla în lumina ei. Legea lui

Dumnezeu trebuie iubită, în ea trebuie să găsim plăcere în loc să producă frică și să o respingem. Legea lui Dumnezeu este mântuire pentru oricine o acceptă în Hristos.

Dumnezeu spune: „Neprihănirea Mea este aproape.” Da, pentru că Dumnezeu însuși „nu este departe de fiecare dintre noi”, iar El este neprihănirea noastră. Hristos a fost făcut de Dumnezeu pentru noi neprihănire, sfințire, răscumpărare. Neprihănirea Sa este aproape, mântuirea Lui s-a arătat. Viața Sa este neprihănire și mântuire și a fost dată gratuit tuturor. Acest dar a fost oferit și nu mai trebuie să îl cerem, ci să îl luăm. Ce binecuvântare este să știi că ne putem încrede în brațul lui Iehova! „Dumnezeul cel veșnic este refugiul tău și dedesubt sunt brațele veșnice.”

Legea veșnică a lui Dumnezeu

„Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece”, spune Hristos (Matei 24:35). „Să nu vă credeți că am venit să stric legea sau profeții. Nu am venit să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, până vor trece cerurile și pământul, nicio iotă sau o frântură din lege nu va trece, până toate vor fi împlinite” (Matei 5:17-18). „Este mai ușor să treacă cerul și pământul decât să cadă vreo frântură din lege” (Luca 16:17). Tot ce poate fi clătinat, va fi îndepărtat, dar legea lui Dumnezeu va rămâne pentru totdeauna. Este neschimbătoare, căci este propria neprihănire a lui Dumnezeu, iar El este „din veșnicie în veșnicie”. Este

expresia vocii lui Dumnezeu (Romani 2:17-18), de aceea „cel care face voia lui Dumnezeu rămâne în veac” (1 Ioan 2:17).

Neprihănirea lui Dumnezeu este legea

Faptul că neprihănirea lui Dumnezeu este legea Sa, se vede din versetul 7. Dumnezeu spune: „Ascultați-Mă, voi care cunoașteți neprihănirea, popor în a cărui inimă este legea Mea.” Adică, poporul care cunoaște neprihănirea este poporul în cărui inimă este legea lui Dumnezeu. Dacă aceasta ar fi singura afirmație din Scriptură despre acest lucru, ar fi suficientă pentru a arăta că nu poate exista neprihănire acolo unde nu este legea lui Dumnezeu. Dar trebuie să fie acolo prin credință, căci această neprihănire desăvârșită a legii se găsește doar în Hristos, iar El locuiește acolo prin credință.

Versetul arată încă un lucru și anume, că nimeni nu poate cunoaște legea decât din experiență. Cu inima crede omul pentru neprihănire. Cineva ar putea să repete poruncile la fel de volubil ca alfabetul, poate ține discursuri frumoase despre „planul de mântuire”, dar să nu cunoască nimic despre Dumnezeu sau legea Sa neprihănită dacă nu a experimentat puterea mântuirii Lui. Știm ce am trăit și nimic mai mult. De restul doar am auzit.

„Neprihănirea Ta este o neprihănire veșnică și legea Ta este adevărul” (Psalmii 119:142). De aceea, legea lui Dumnezeu trebuie să fie scutul și pavăza poporului lui Dumnezeu în timpul strâmtorării (vezi Psalmii 91:4). Legea lui Dumnezeu va fi apărarea poporului Său. Este singurul lucru care durează, de aceea suntem îndemnați: „Nu te teme de

reproșul oamenilor, nici nu-ți fie frică de cuvintele lor de ocară. Pentru că molia îi va mânca precum o haină și viermele, ca lâna.” Atunci, de ce să-i fie frică cuiva de reproșurile oamenilor? Toți au căzut pe Hristos, iar El a înlăturat de la ei toate înțepăturile. Nu este nicio rușine să fii muștrat din cauza Lui. „Dacă sunteți ocăriți pentru numele lui Hristos, ferice de voi, căci Spiritul slavei și al lui Dumnezeu rămâne peste voi” (1 Petru 4:14). Egiptul cel vechi era o țară foarte bogată, iar Moise era foarte familiarizat cu el, căci el a crescut la curte. Totuși, a considerat „ocara lui Hristos de o bogăție mai mare decât comorile Egiptului” (Evrei 11:26). Dacă ocară lui Hristos este atât de bogată în binecuvântare, cât trebuie să fie slava dezvăluită?

Reia aceste versete și observă cât de mult accent a fost pus pe faptul că neprihănirea lui Dumnezeu și mântuirea sunt pentru totdeauna. Ele nu pot fi abolite. Aceasta constituie speranța noastră. Mulți preținși creștini par a gândi că este datoria lor, ca slujitori ai evangheliei, să-i învețe pe oameni să desconsidere legea lui Dumnezeu. Ei uită că, făcând astfel, se așază în rând cu păgânii care spun batjocoritor: „Să le rupem legăturile și să aruncăm funiile lor de la noi”. La astfel de eforturi slabe, Dumnezeu va râde. Și noi ar trebui să râdem, căci în stabilitatea legii lui Dumnezeu este mântuirea noastră. Dacă legea lui Dumnezeu ar putea fi abolită, aceasta ar arăta că guvernarea Sa este slabă și că nu este capabil să protejeze pe aceia care își pun încrederea în El. De aceea, putem spune: „Poruncile Tale au fost cântecele mele în casa pelerinajului meu” și, de asemenea:

„O, cât iubesc legea Ta! Ea este meditația mea toată ziua.”
Și așa să și fie, căci porunca lui Dumnezeu este „nespus de largă” și conține mai mult decât poate mintea omului să pătrundă chiar și în veacurile eternității. Dacă tânjim după mântuirea lui Dumnezeu, El ne va deschide ochii ca să putem privi lucrurile minunate din legea Sa.

Mântuirea care durează

„Mântuirea Mea va fi pentru totdeauna, neprihănirea Mea nu va fi abolită.” Ține minte acest lucru: te va ajuta toată viața. Când începi să te îndoiești dacă poți îndura până la sfârșit și te gândești că păcatul și boala te va cuprinde într-un anumit moment, amintește-ți aceste cuvinte ale Domnului. Neprihănirea Lui este o neprihănire veșnică, nu poate fi abolită. Mântuirea Sa, sănătatea și tăria trupului și a sufletului pe care le dă El sunt pentru totdeauna. Faptul că astăzi ești bine este o întâmplare? Nu vine sănătatea ta de la Dumnezeu? Fără îndoială că de la Dumnezeu. Ei bine, atunci, de vreme ce El vă dă sănătate astăzi, nu poate El să continue la infinit? Vei spune că poate, dacă vrea. Ei bine, crezi că El ar vrea altceva decât să fii bine? Leprosul a spus: „Doamne, dacă vrei, Tu poți să mă cureți” și Isus a spus: „Vreau”. El a spus prin ucenicul Său preaiubit: „Preaiubitul meu, doresc mai presus de toate lucrurile să progresezi și să fii sănătos tot așa cum progresează sufletul tău” (3 Ioan 2). Așa că, fi sigur că Domnul nu vrea să fii bolnav. Nu este nicio cinste pentru El să aibă copii cu sănătate precară. Atunci, dacă El dorește să fii bine, ce poate împiedica acest lucru? Vei spune, și e pe bună dreptate, că ignoranța față de legile sănătății este o piedică. Deci, este chiar o întâmplare

că ești bine astăzi, deoarece în mod accidental ai venit în armonie cu legea ființei tale. Dar Hristos este legea ființei tale și a spune că nu știi legile vieții este același lucru cu a spune că nu Îl cunoști pe Domnul. Atunci familiarizează-te cu El. Studiază viața Lui așa cum este descoperită în toată creația și învață cum să intri în armonie cu ea. Atunci, ceea ce odată se întâmpla accidental, acum va deveni regulă. La fel este și cu sufletul vostru. Viața care te păzește astăzi de puterea diavolului, dacă te predai inteligent, te va păzi în fiecare zi, chiar și în eternitate. „Puterea Lui divină ne-a dăruit toate lucrurile care aparțin vieții și evlaviei, prin cunoașterea Celui care ne-a chemat la slavă și virtute” (2 Petru 1:3). Astfel, „Dumnezeul păcii să vă sfințească pe deplin. Și mă rog lui Dumnezeu ca întregul vostru spirit, sufletul vostru și trupul vostru să fie păstrate fără vină până la venirea Domnului nostru Isus Hristos. Credincios este Cel care vă cheamă, care, de asemenea, va împlini acest lucru.”

The Present Truth, 1 martie 1900

63. Puterea care salvează

Isaia 51:9-16 (Traducerea *Lowth*):

⁹Trezește-te, trezește-te, îmbracă-te cu tărie, braț al lui Iehova! Trezește-te ca în zilele din vechime, ca în generațiile vechi. Nu ești Tu cel care a lovit pe Rahav, care a rănit balaurul? ¹⁰Nu ești Tu același care usucă marea, apele marelui adânc, care a făcut din adâncimile mării o cale pentru ca răscumpărării să treacă? ¹¹Astfel se vor întoarce răscumpărării lui Iehova și vor veni la Sion cu strigăte. Bucuria veșnică le va încorona capetele, vor obține bucuria

și fericirea, iar durerea și suspinul vor fugi. ¹²Eu, Eu sunt Cel ce te mângâie. Cine ești tu ca să te temi de omul cel nenorocit care moare și de fiul omului care devine ca iarba? ¹³Și să uiți pe Iehova, Făcătorul tău, care a întins cerurile și a întemeiat pământul. De ce să fii în fiecare zi în teamă neîncetată din cauza furia asupraitorului ca și cum ar fi gata să distrugă? Unde este acum furia asupraitorului? ¹⁴El mășăluiește cu viteză, cel care vine să-l elibereze pe captiv ca să nu moară în închisoare și să nu ducă lipsă de pâine. ¹⁵Căci Eu sunt Iehova, Dumnezeul tău, Cel care deodată liniștește marea, chiar dacă valurile ei mugesc. Iehova, Dumnezeul oștirilor, este numele Lui. ¹⁶Eu am pus cuvintele Mele în gura ta și cu umbra mâinii Mele te voi acoperi, ca să întind cerurile, să pun temelii pământului și să spun Sionului: Tu ești poporul Meu.

Două cuvinte din această lecție, „Rahav” și „balaur”, au nevoie de o mică explicație pentru ca studentul să poată citi și înțelege. Dar toți să observe că explicația este dată chiar în Biblie, așa că nu există loc pentru plângerea: „Nu suntem învățați, nu ne putem aștepta să știm toate lucrurile.” Cartea lui Dumnezeu poate fi înțeleasă de oricine o va studia, indiferent dacă nu este învățat, va deveni inteligent prin studiu. Într-adevăr, o cunoaștere prealabilă a diferitelor limbi poate fi de ajutor, dacă își folosește cunoștința într-un mod corect, cu toate că cei care cunosc cel mai mult despre limbaj, nu sunt cei care cunosc cel mai mult din Biblie. Dar când o cunoaștere a limbilor devine necesară, atunci omul care cunoaște Biblia are un avantaj. „Domnul dă înțelepciunea, din gura Lui vine cunoștința și priceperea.”

Ce înseamnă „Rahav”?

Ia *RV* (oricine studiază Biblia, ar trebui să o aibă și pe aceasta la fel de mult ca pe așa-numita „versiune autorizată” și ar trebui să le citească împreună) și citește Isaia 30:7: „Căci Egiptul ajută în zadar și fără niciun scop, de aceea l-am numit Rahav care stă liniștită.” Aceasta este suficient și îl va face pe cititor capabil să înțeleagă Psalmii 89:10: „Ari rupt pe Rahav în bucăți, ca pe unul care este ucis; ai împrăștiat pe dușmanii Tăi cu brațul Tău puternic.” Acum citește Iov 26:12 în ambele versiuni, comparându-le. „El a împărțit marea cu puterea Sa și prin priceperea Sa îl lovește prin cel mândru” sau, după varianta dată în nota din margine, „prin mândrie”. Ne întoarcem la *RV* și citim: „Prin priceperea Sa, El lovește prin Rahav.” De aici putem învăța că „Rahav” înseamnă „mândrie”. Putem ști că „Rahav” este un cuvânt pur ebraic, netradus, din faptul că este un nume propriu, al unuia din strămoșii lui Hristos. Când se folosește în alte contexte, netradus, este pur și simplu personificarea mândriei și se aplică în mod special Egiptului. Egiptul este lăudărosul mândru care nu face nimic. Trebuie să învățăm că așa cum Dumnezeu a lovit prin Egipt, tot așa va doborî mândria tuturor celor care se ridică împotriva Lui. „Ziua Domnului oștirilor va fi peste oricine este mândru și semeț și peste oricine se înalță, va fi umilit” (Isaia 2:12).

Balaurul

Acum despre balaur. Citește Ezechiel 29:3: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, Eu sunt împotriva ta, faraon, rege al Egiptului, balaurul cel mare care stă în mijlocul râurilor,

care a spus: Râul este al meu și l-am făcut pentru mine.” Versetele următoare vorbesc despre judecățile ce urmează să fie aduse asupra Egiptului, care au fost toate împlinite, ca un semn al împlinirii și mai mari care stă să vină. Faptul că această judecată care a fost revărsată asupra Egiptului este doar începutul mării zi a judecății, învățăm din Isaia 26:20-21; 27:1; „Vino, poporul Meu, intră în odăile tale și închide ușile după tine. Ascunde-te câteva clipe până va trece mânia. Căci iată, Domnul iese din locul Lui să-i pedepsească pe locuitorii pământului pentru nelegiuirea lor. Pământul, de asemenea, va face cunoscut sângele lui și nu va mai acoperi uciderile lui. În ziua aceea, Domnul, cu marea Lui plagă și cu puternica Lui sabie va pedepsi leviatanul, șarpele străpungător, leviatanul acel șarpele încovoiat. El va ucide balaurul care este în mijlocul mării.”

Eliberare din „mândria vieții”

Vedem, prin urmare, că atât „Rahav”, cât și „balaur” sunt termeni pentru Egipt. Dar acest lucru nu epuizează înțelesul lor, de vreme ce Egiptul nu deține un monopol pe mândria care există pe pământ. Mândria Egiptului nu este decât „mândria vieții”, infiltrată de „spiritul care lucrează acum în copiii neascultării”. Astfel, în primul rând, balaurul este „șarpele cel vechi, care este diavolul și Satana”, „care înșală întreaga lume” (Apocalipsa 20:2; 12:9). În păgânism, caracteristicile diavolului, se manifestă pe deplin în carne. De aceea, în profeție, balaurul este uneori folosit ca nume

pentru a indica națiunile care au fost pe față și complet păgâne, opuse închinării singurului Dumnezeu adevărat. Astfel vedem că judecățile din vechime ce au venit peste Egipt, Babilon și alte națiuni păgâne care, în mândria lor, s-au îngâmfat înaintea lui Dumnezeu, nu sunt decât asigurări ale marii judecăți care stă să vină asupra mândriei supreme, în persoana diavolului însuși. Aceste judecăți, indicând apropierea căderii lui Satana pentru totdeauna, autorul mândriei, sunt asigurări pentru fiecare individ pe care Dumnezeu îl salvează aici și acum din „pofa cărnii, pofa ochilor și mândria vieții”. Aceste două cuvinte, deci, oferă cheia întregii lecții. Versetele 9 și 10 arată că avem dreptul de a-L chema pe Domnul să se trezească și să vină în ajutorul nostru cu puterea prin care în vechime a biruit Egiptul și a scăpat poporul din robie. El i-a eliberat atunci, pentru ca „ei să poată păstra poruncile și să țină legile” (Psalmii 105:45). Prin urmare, putem ști că, prin același braț puternic și prin aceeași putere, El ne va elibera acum din robia păcatului, „pentru ca fiind liberi din mâna vrăjmașilor noștri, să Îi putem sluji fără teamă, în sfințenie și neprihănire înaintea Lui, în toate zilele vieții noastre.” Lecția pe care trebuie să o învățăm din pasajul pe care îl studiem este una personală. Ea se referă la faptul că fiecare dintre noi, în mod individual, are la dispoziția sa toată puterea prin care Israelul din vechime a fost eliberat din Egipt. Același Dumnezeu încă trăiește și brațul Său nu și-a pierdut încă tăria.

Cântă făgăduințele lui Dumnezeu

În timpurile străvechi Domnul a făcut din adâncimile mării o cărare, pentru ca răscumpărații să treacă și „astfel se vor întoarce răscumpărații lui Iehova și vor veni la Sion”. Vor veni cu strigăte mari, cu cântece și bucurie. „Dar – vei spune – mai întâi trebuie să hoinărim mult prin pustia păcatului înainte ca acest lucru să aibă loc”. Nu este deloc așa. Nu a fost deloc acesta planul lui Dumnezeu pentru Israel, ci a fost rezultatul necredinței lor. Vezi, ei au încetat să mai cânte și au început să cârtească. Acesta este secretul pribegiei lor prin pustie. Continuă să cânți, nu un cântec forțat, ci un cântec din inimă, deoarece Dumnezeu este tăria ta, cântecul tău, mântuirea ta și vei descoperi că aceste „cântece de eliberare” care te înconjoară, vor fi ca un scut care te va proteja de orice asalt al vrăjmașului. Aceasta nu este teorie, ci realitatea care a fost demonstrată. Puterea care a despărțit Marea Roșie este puterea care este a noastră în fiecare zi în lupta noastră de a scăpa de robia păcatului. Cel care crede nu va fi dat de rușine. „Făgăduințele nespuse de mari și scumpe” ale lui Dumnezeu ne fac părtași de natură divină, de aceea, cântă-le!

Nevoia acestor făgăduințe

Versetele 12-14 au o semnificație deosebită în vederea a ceea ce profeția ne spune că va veni în ultimele zile. Apocalipsa 13 evidențiază o putere, o fiară, care este reprezentantul direct al diavolului, de vreme ce diavolul – balaurul – este cel care dă acestei fiare puterea sa, scaunul său și mare autoritate. Aici avem, prin urmare, personificarea mândriei arogante a diavolului în lupta lui împotriva lui Dumnezeu. Și aceasta este dusă la bun sfârșit,

după cum se vede în lectura întregului capitol. Apoi, se ridică o altă putere, căutând să impună închinarea la „fiară”, adică, să îi oblige pe oameni să refuze închinarea la Dumnezeu și să înlocuiască poruncile Sale cu poruncile oamenilor. El face o imagine fiarei și va face „ca toți cei care nu se vor închina imaginii fiarei să fie uciși”. Cel mai înalt grad al mândrei opoziții față de Dumnezeu este văzut în încercarea de a schimba poruncile Sale.

Papalitatea, care sub numele de creștinism, întrece faptele păgânilor, prin faptul că a mers mai departe în opoziția față de Dumnezeu, în blasfemie împotriva Lui și în persecuția adevăraților Săi urmași, decât orice națiune păgână, și-a propus să se situeze deasupra legii lui Dumnezeu, învățând pe oameni că, în timp ce poruncile învață că ziua a șaptea, în mod obișnuit numită sâmbăta, este Sabatul, ei nu trebuie să o păstreze, ci trebuie să respecte în locul ei, prima zi a săptămânii, duminica. Înlocuirea zilei hotărâte de Dumnezeu cu aceasta, este pretinsă de Biserica Romano-Catolică ca simbolul autorității sale, iar păstrarea ei de către majoritatea preșilor creștini este singurul lucru prin care toți, în ciuda protestelor împotriva aroganței papale, recunosc puterea ei.

Mulți din cei care se numesc protestanți caută cu toată puterea lor să împuternicească acest semn al papalității și atât de departe vor merge încât vor da un decret autorizând pe oricine să-i omoare pe cei care nu primesc acest semn. Toți păzitorii credincioși ai poruncilor vor fi „proscriși”, la fel cum a fost Luther după dieta din Worms și mulți alții din trecut.

Acela va fi un timp de grea încercare pentru poporul lui Dumnezeu. Va fi un timp de a încerca sufletele oamenilor și se va vedea atunci cine a învățat să se încreadă în Dumnezeu pentru mântuire. Ferice de oricine va auzi atunci pe Dumnezeu spunându-i: „Eu, chiar Eu, Cel care a împărțit marea și l-a eliberat pe Israel și care a făcut o cale de scăpare chiar din cel mai mare obstacol, sunt Cel care te mângâi.” De ce să îți fie teamă de omul neînsemnat care va muri? Cel care te eliberează mășăluiește cu viteză și va veni repede, așa că nu trebuie să mori în groapă, iar pâinea nu îți va lipsi, chiar dacă se va împuțina. Va fi bine să învățăm această lecție în mod conștiincios. Dacă Îi vom fi credincioși Domnului, vom avea ocazia de a ne aminti de ea înainte să treacă mulți ani.

Eliberarea prezentă

Da, chiar și acum trebuie să ne-o amintim. Dacă nu am învățat și nu am aplicat această lecție în lupta noastră personală cu „această prezentă lume rea”, „pofta cărnii, pofta ochilor și mândria vieții”, care caută să ne țină captivi, nu vom fi capabili să o folosim în timpul strâmtorării care va veni. Făgăduința este: „Pentru că ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării care va veni peste toată lumea ca să-i încerce pe cei ce locuiesc pe pământ” (Apocalipsa 3:10). Nu ne putem permite să pierdem timpul cu privire la a face o aplicație literală, personală, a acestor lecții, pentru noi înșine.

Un dar minunat

În versetul 16 avem o afirmație minunată. Dumnezeu ne spune – fiecăruia care urmărește neprihănirea și-L caută pe Domnul – „am pus cuvintele Mele în gura ta”. Compară acest text cu 2 Corinteni 5:19, nota marginală, unde citim că Dumnezeu a pus în noi – toți cei care suntem împăcați cu El prin Isus Hristos – cuvântul împăcării. Pentru ce scop a pus Dumnezeu cuvintele Sale în gurile noastre? Răspunsul este: „Pentru a întinde cerurile și a pune temeliiile pământului și pentru a spune Sionului: Tu ești poporul Meu.” Altfel spus, cuvântul evangheliei pe care ni l-a încredințat Dumnezeu este același cuvânt care la început a făcut cerurile și toată oștirea lor (Psalmii 124:8) și care va face toate lucrurile noi. Este cuvântul care face din oameni făpturi noi și care va face pământul nou pentru cei ce îl locuiesc. Aici este apogeul tuturor acestor lucruri.

Dumnezeu, nu doar că ne va elibera de rău prin puterea cu care guvernează cerul și pământul, ci pune putere în noi pentru a-i elibera pe alții care sunt în robie. Cine se mai teme vreodată de lanțuri sau închisoare cu această asigurare? Fiecăruia copil al lui Dumnezeu i s-a dat o putere mai mare decât a tuturor regilor pământului. Această putere nu trebuie folosită împotriva celor care îi fac rău fizic, așa cum nici Hristos nu a făcut, ci ea trebuie folosită pentru a-i elibera din robia păcatului chiar și pe dușmani lui. Cu acest cuvânt în gura noastră putem să îi poruncim diavolului să se depărteze de la noi și el va fugi. Prețuiești tu acest dar al cuvântului lui Dumnezeu, și îl folosești?

„Ce temelie fermă, voi sfinții Domnului, pentru credința voastră-i pusă, în minunăția cuvântului. Mai mult de-atât

ce poate El spune,
decât ceea ce v-a spus, vouă, care ați fugit pentru refugiu
la Isus?”

The Present Truth, 8 martie 1900

64. Predicatorii frumoși ai unei solii minunate

Isaia 52:1-12:

¹Trezește-te, trezește-te, îmbracă-te cu tăria ta, Sioane, pune-ți veșmintele tale frumoase, o, Ierusalime, cetate sfântă, pentru că nu va mai intra în tine cel necircumcis și necurat. ²Scutură-te de țărână, ridică-te și șezi, Ierusalime, dezleagă-ți legăturile de la gât, o, pizonieră, fiică a Sionului. ³Căci așa vorbește Domnul: V-ați vândut pe nimic și veți fi răscumparați fără bani. ⁴Căci astfel vorbește Domnul Dumnezeu: Poporul Meu s-a coborât odinioară în Egipt să rămână acolo, iar asirianul l-a asuprit fără nicio cauză. ⁵De aceea, acum ce am aici, spune Domnul, că poporul Meu este luat pe nimic? Cei care guvernează peste ei îi fac să strige, spune Domnul, iar numele Meu este hulit în continuu în fiecare zi. ⁶De aceea, poporul Meu va cunoaște numele Meu. De aceea, vor ști în ziua aceea că Eu sunt Cel care vorbește. Iată, Eu sunt. ⁷Cât de frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea, care aduce vești bune ale binelui, care vestește mântuirea, care spune Sionului: Dumnezeul tău domnește! ⁸Străjerii își vor ridica glasul, împreună vor cânta, pentru că se vor vedea ochi cu ochi, când Domnul va aduce din nou Sionul. ⁹Izbucniți în bucurie, cântați împreună, voi, locuri pustii ale Ierusalimului. Căci Domnul

l-a mângâiat pe poporul Său, El a răscumpărat Sionul. ¹⁰Domnul Își descoperă brațul Său sfânt în ochii tuturor națiunilor și toate marginile pământului vor vedea mântuirea Dumnezeului nostru. ¹¹Plecați, plecați, ieșiți de acolo, nu atingeți niciun lucru necurat. Ieșiți din mijlocul ei, fiți curați, cei care purtați vasele Domnului. Căci nu veți ieși în grabă, nici în fugă, căci Domnul va merge înaintea voastră și Dumnezeul lui Israel va fi în spatele vostru.

Chemați afară din Babilon

Ultimul paragraf ne dă cheia pentru tot capitolul. Este chemarea de a ieși afară din Babilon, aceeași chemare pe care o găsim în capitolul 48, versetul 20. Poporul lui Dumnezeu este chemat afară din Babilon, „ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți plăgile ei” (Apocalipsa 18:4) și astfel, aici, chemarea este de a ieși și de a fi curat. Este ultima chemare, înainte de judecata finală de la venirea Domnului. Acest capitol ne prezintă încheierea lucrării „pentru a pregăti un popor pentru Domnul”. Îi prezintă pe oameni pregătiți și așteptând venirea Sa. Aceasta se vede din primul verset. Este nevoie de oameni pentru a constitui o cetate. Așa că tot ce este spus despre Sion se aplică celor care sunt pregătiți să locuiască în ea. Cetatea cea sfântă înseamnă un popor sfânt. Capitolul precedent prezintă poporul în captivitate, tânjind după libertate, iar aici avem eliberarea completă.

Veșminte frumoase

Sionul este chemat să își pună veșmintele frumoase. Cetatea însăși, noul Ierusalim, este „mireasa, soția Mielului” (Apocalipsa 19:7; 21:9-10). „Ierusalimul care este sus, este liber, el este mama noastră a tuturor.” Dar după cum o mamă trăiește numai pentru copiii ei, tot așa noul Ierusalim există numai pentru locuitorii lui – copiii lui. Ei sunt ornamentele lui (Apocalipsa 21:2; Isaia 49:17-18). De aceea, veșmintele frumoase ale Sionului sunt veșmintele frumoase ale locuitorilor Sionului. Care sunt acestea? „Ei i-a fost dat să se îmbrace cu in subțire, curat și alb. Căci inul subțire este neprihănirea sfinților” (Apocalipsa 19:8). Chemarea, „puneți veșmintele frumoase”, indică faptul că toate sunt pregătite. Nu trebuie să le fabricăm, ele au fost țesute în războiul cerului de către Meșterul Făcător, și ele așteaptă ca „oricine vrea” să le ia. „O, cât de mare este bunătatea Ta pe care ai întins-o pentru cei ce se tem de Tine, pe care ai lucrat-o pentru cei ce se încred în Tine înaintea fiilor oamenilor!” (Psalmii 31:19).

În legătură cu aceasta citește Zaharia 3:1-5. Preotul Iosua a stat înaintea îngerului Domnului îmbrăcat în haine murdare și Satana stătea la dreapta lui ca să i se împotrivescă. Domnul l-a muștrat pe Satana, iar cuvintele sunt foarte izbitoare când sunt comparate cu cele din Isaia. „Domnul să te mustre, Satana. Domnul, care a ales Ierusalimul, să te mustre.” Apoi Domnul spune: „Îndepărtați hainele murdare de la el”, iar lui Iosua i-a spus: „Iată, am făcut ca nelegiuirea ta să plece de la tine și te voi îmbrăca cu haine noi.” Așa că nu poate fi îndoială referitoare la ce anume sunt aceste haine.

Ele sunt mântuirea lui Dumnezeu de care stricăciunea și murdăria acestei prezente lumi rele nu se vor atinge.

„Mă voi bucura mult în Domnul, sufletul meu va fi plin de bucurie în Dumnezeul meu. Căci El m-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, m-a acoperit cu haina neprihănirii, ca o mireasă decorată cu ornamente și împodobită cu bijuteriile ei” (Isaia 61:10). „Căci Domnul are plăcere în poporul Său. El îl va înfrumuseța pe cel smerit cu mântuire” (Psalmii 149:4). Îmbrăcați cu această mântuire, suntem păziți de „stricăciunea care este în lume prin poftă”.

Libertate pentru prizonieri

Hristos a devenit părtaș sângelui și cărnii pentru ca, prin moartea Sa, să-l distrugă pe cel care are puterea morții, adică pe diavol, „și să-i elibereze pe cei care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor”. „El și-a *cercetat și răscumpărat* poporul.” Libertatea din orice robie este deja a lor. Să ne amintim că, atunci când Isus a văzut femeia din sinagogă care fusese legată de Satana cu un spirit de infirmitate de optsprezece ani și care nu se putea ridica în niciun fel, El i-a spus: „Femeie, ești dezlegată de neputința ta” (Luca 13:12). Ea fusese dezlegată chiar în momentul în care era aplecată, Isus doar i-a vestit că era liberă să se ridice dacă alege, iar ea așa a făcut. Tot așa, Isus a venit să vestească libertatea prizonierilor. Nu este nicio legătură peste niciun om de pe pământ care să nu fie sfărâmată imediat, dacă individul doar ar ști și ar crede că Dumnezeu i-a dat libertatea. Prizonierei, fiicei Sionului, i se spune să-și dezlege legăturile de la gât. Legăturile sunt distruse. Ea

nu trebuie decât să le arunce. Aceasta este solia pe care fiecare slujitor al evangheliei și fiecare persoană care a fost făcută una cu Hristos, este însărcinată să o vestească unei lumi a păcătoșilor, că tot ce au de făcut este să-și revendice libertatea în numele lui Isus și o vor avea! Hristos a distrus legăturile, rămâne numai ca ei să își arate dorința de a fi eliberați, aruncându-le. Cu siguranță, tot ce se putea face, a fost făcut. Să fie vestit cu glas tare până la marginile pământului că nu este niciun suflet legat de vreun păcat, decât dacă aceasta este voia lui. Dacă dorește, el este liber să își exercite această libertate. Oricine este în robie față de vreun obicei rău, este în robie pentru că iubește să fie astfel sau nu a aflat încă vestea libertății. Atunci să răsunе vestea peste tot, pentru ca toți cei care iubesc libertatea, să o aibă.

Satana face mari promisiuni, dar el nu le împlinește niciodată. El nu are nimic de dat. Promisiunile lui sunt goale. Oricine se predă lui, se vinde ca sclav pentru nimic. El a făcut-o pe Eva să creadă că, fiind neascultătoare de Dumnezeu, va fi ca Dumnezeu, dar ea a devenit ca el. În loc de viață, ea a găsit moartea. „Veți fi răscumparați fără bani.” „Nu ați fost răscumparați cu lucruri stricacioase, cu argint sau cu aur, din felul vostru deșert de viațuire moștenit de la părinții voștri, ci cu sânge prețios ca al unui miel fără pată sau zbârcitură, chiar cu sângele lui Hristos” (1 Petru 1:18-19). Bani nu sunt cele mai necesare lucruri din lume. Lucruri obișnuite pot fi cumpărate cu ei. Cu bani putem cumpăra lucruri care nu sunt de valoare și care pier o dată cu întrebuințarea lor. Cele mai valoroase lucruri nu pot fi cumpărate cu bani. Sunt lucruri atât de valoroase încât nimic

nu le poate cumpăra și trebuie primite ca un dar. Sunt lucruri care durează, lucruri care devin mai durabile o dată cu întrebuințarea lor.

Egipt și Babilon

„Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu: Poporul Meu s-a coborât în Egipt să rămână acolo, iar asirianul l-a asuprit fără niciun motiv.” Amintește-ți împrejurările în care Israel a mers în Egipt. La invitația regelui a mers, căci el și toată țara lui împreună cu tot poporul erau în cea mai mare datorie față de fiul lui Israel. Ei îi datorau viața lor lui Iosif. Iosif a murit, iar poporul lui Israel s-a înmulțit nespus și „s-a ridicat un nou rege care nu îl cunoștea pe Iosif”. S-a ridicat o altă dinastie, o linie de regi de origine asiriană și bineînțeles că ei nu aveau nicio considerație față de tradițiile sacre ale țării, iar ceea ce făcuse Iosif pentru țara lor, nu însemna nimic pentru ei. Așa că, mergând în Egipt, poporul lui Dumnezeu a fost asuprit de asirian. Babilonul era continuarea Asiriei, iar Egiptul și Babilonul reprezintă personificarea mândriei, a obrăzniciei arogante împotriva lui Dumnezeu. Prin ambele națiuni, poporul lui Dumnezeu a cunoscut suferințe grele, fiind în captivitate în ambele țări. Prin urmare, eliberarea poporului lui Dumnezeu este din Egipt și Babilon. Din Egipt și Babilon sunt chemați copiii lui Dumnezeu (Osea 11:1).

Predicatorii model

Deja am observat veștile bune ale păcii și libertății pe care toți cei ce Îl cunosc pe Domnul le vor vesti lumii. Cei care aduc aceste vești bune au picioare frumoase. Cât de frumoși sunt și cum urmează să dea această solie putem învăța

comparând câteva texte ale Scripturii. Trebuie să începem cu cel din Isaia: „Cât de frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea, care aduce vești bune ale binelui, care vestește mântuirea, care spune Sionului: Dumnezeul tău domnește!” Iată celelalte texte:

„¹Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor arată lucrarea mâinilor Lui. ²O zi rostește alteia acest lucru, o noapte arată alteia cunoștința. ³Nu este discurs sau limbă în care glasul lor să nu fie auzit. ⁴Răsunetul lor străbate tot pământul și cuvintele lor până la capătul lumii” (Psalmii 19:1-4).

„¹³Oricine va chema numele Domnului va fi mântuit. ¹⁴Cum vor chema ei după cineva în care nu cred? Și cum vor crede în Cel despre care n-au auzit? Și cum vor auzi fără un predicator? ¹⁵Și cum vor predica dacă nu sunt trimiși? După cum este scris: Cât de frumoase sunt picioarele celor ce predică evanghelia păcii și aduc vești bune! ¹⁶Dar nu toți au ascultat de evanghelie. Căci Isaia spune: Doamne, cine a crezut vestea noastră? ¹⁷Astfel deci, credința vine prin auzire, iar auzirea prin cuvântul lui Dumnezeu. ¹⁸Dar eu spun: nu au auzit ei? Ba da, răsunetul lor a mers în tot pământul și cuvintele lor până la marginile lumii” (Romani 10:13-18).

Observă că în această ultimă parte avem citate din primele două. Argumentul este că oricine va chema numele Domnului va fi mântuit. Dar unii pot obiecta că mulți nu au avut nicio ocazie de a chema numele Lui. De aceea, apostolul înfruntă această obiecție arătând (1) că au fost

luate măsuri pentru credință prin faptul că au fost trimiși predicatori, citând din Isaia pentru a demonstra acest lucru, și (2) că toți au auzit solia păcii și veștile bune ale mântuirii pe care o vestesc acești predicatori, deoarece „răsunetul lor merge peste tot pământul și cuvintele lor până la marginile lumii”. Dar cuvintele firmamentului și a oștirii cerului sunt cele au mers până la marginile pământului, ajungând „la orice făptură de sub cer” (Coloseni 1:23). De aceea, soarele, luna și stelele sunt cele ale căror picioare frumoase sunt văzute pe munți, proclamând veștile bune ale binelui. Ele sunt modelele noastre de predicare.

Cum predică cerurile?

Cum predică cerurile? Pur și simplu dând lumina pe care Dumnezeu le-o dă. Aceasta este tot și la aceasta se așteaptă El de la fiecare persoană de pe pământ. Lumina este viață și putem da lumina pe care El ne-a dat-o, doar permițându-i vieții lui Isus să se manifeste în carnea noastră muritoare. „Lumina voastră să lumineze înaintea oamenilor, pentru ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în cer” (Matei 5:16). Nimeni nu poate face cunoscut ceea ce el însuși nu știe și nimeni nu poate cunoaște evanghelia dacă Hristos nu trăiește în el (Galateni 1:16; Coloseni 1:27). Cel care vorbește despre ceea ce nu reprezintă chiar viața sa, transmite doar vorbe goale. Este ca o aramă sunătoare sau un chimval zângănitor. Hristos este cuvântul, iar cuvântul este viață. Așa că fiecare cuvânt pe care El îl rostește, a fost pur și simplu oferirea vieții Sale. Când evanghelia este prezentată în acest fel, înfrumusețează predicatorul. Astfel, „cei înțelepți vor străluci ca strălucirea

firmamentului, iar cei care îi întorc pe mulți la neprihănire, ca stelele în veac de veac”.

Domnul la lucru

Ce ilustrație expresivă este prezentată în versetul 10! Cu toții am văzut fermierul sau fierarul la lucru. Când îl vedem îndepărtându-și haina, ridicându-și mânecile, știm că intenționează să lucreze serios. Nu vrea să fie împiedicat de nimic. „A te dezbrăca pentru luptă” sau pentru cursă este un termen bine cunoscut. Astfel, scriptura ne spune că „Domnul și-a descoperit brațul sfânt la vederea tuturor națiunilor” și ca rezultat, „toate marginile pământului vor vedea mântuirea Dumnezeului nostru”. Cine se teme cu Dumnezeu lucrând în felul acesta pentru mântuirea lui?

Capitolul precedent ne-a prezentat priveliștea poporului lui Dumnezeu care era proscris, captiv, exilat, așteptând venirea Celui care urma să îl elibereze. Aici avem menționat că nu vor fugi din închisorile lor ca evadați: „Nu veți ieși în grabă, nici în fugă.” De ce nu? Deoarece Domnul este înaintea și în spatele lor. Cu multă forță este tradus de către *Lowth*: „Căci Iehova va mărșălui în fața voastră și Dumnezeul lui Israel te va proteja de la spate.” De aceea, „săgeata care zboară ziua” nu va produce nicio teamă. Nicio armă fabricată vreodată sau folosită în vreun arsenal de pe pământ nu poate să străpungă bastionul pe care îl face prezența lui Dumnezeu pentru poporul Său. „Domnul este tăria vieții mele, de cine să-mi fie frică? Când cei răi, chiar dușmanii și vrăjmașii mei au venit asupra mea să îmi mănânce carnea, s-au împiedicat și au căzut. Chiar dacă o

oștire ar tăbări împotriva mea, inima mea nu se va teme. Chiar dacă război s-ar ridica împotriva mea, voi fi încrezător. Un singur lucru am dorit de la Domnul, pe acesta îl voi căuta: să locuiesc în casa Domnului toate zilele vieții mele, ca să privesc frumusețea Domnului și să întreb în templul Lui. Căci în timpul strâmtorării, mă va ascunde în cortul Său, în locul tainic al tabernacolului Său mă va ascunde. Mă va așeza pe o stâncă. Iar capul meu va fi înălțat deasupra vrăjmașilor din jurul meu. De aceea, voi oferi în tabernacolul Său jertfele bucuriei. Voi cânta, da, voi cânta laude Domnului.”

The Present Truth, 15 martie 1900

65. Brațul Domnului

Isaia 52:13-15:

¹³Iată, Slujitorul Meu se va purta cu înțelepciune, va fi ridicat, înălțat și va fi foarte sus. ¹⁴După cum mulți au fost uimiți de tine, (fața Lui era mai schimonosită decât a oricărui alt om, și înfățișarea Lui mai mult decât cea a fiilor oamenilor), ¹⁵tot așa va surprinde El multe națiuni. Regii își vor închide gura, căci vor vedea ceea ce nu li s-a mai spus, și vor înțelege ceea ce nu au mai auzit.

Isaia 53:1-3:

¹Cine a crezut vestea noastră? Și cui s-a descoperit brațul Domnului? ²Căci El a crescut înaintea Lui ca o plantă firavă, ca o rădăcină ieșită dintr-un pământ uscat. Nu avea nici înfățișare exterioară, nici grație și când Îl priveam nu era

nicio frumusețe pentru care să Îl dorim. ³El era disprețuit, respins de oameni. Un om al durerii și obișnuit cu suferința, ca unul de la care oamenii își ascund fața. Era disprețuit și noi nu L-am prețuit.

Am citat aceste versete din *RV* și am dat traducerea alternativă din nota marginală a versetului 15, capitolul 52. Chiar la început, să fim atenți la diferență, pentru ca schimbarea să se fixeze în mintea noastră odată pentru totdeauna.

Este imposibil să spunem cât de muți oameni și-au bazat ritualul stropirii, în locul botezului, pe greșeala traducerii versetului 15: „Astfel va *stropi* El multe națiuni.” Acum, este adevărat că termenul ebraic din care este tradus acest cuvânt conține ideea de „a țâșni” și această idee se găsește în expresii precum „a sări” sau „a tresări de bucurie ori de uimire”. Este folosit pentru lichide în expresii precum, „a stropi cu sânge sau apă o persoană sau un lucru”. Dar, observă cu atenție, că această distincție care este în mod strict marcată, nu se folosește pentru lucruri care nu sunt fluide și care nu se pot împrăștia în râuri. Cuvântul este adesea folosit în Biblie, unde este corect tradus „a stropi”, dar este vorba de un lichid care se stropește *peste* un lucru. Ar fi imposibil să fie folosit pentru persoane, deoarece oamenii nu pot fi stropiți *peste* ceva. Avem în engleză expresia adaptată „a stropi un om”, „a stropi haine”, cu toate că nu este chiar corect. Spălătoreasa nu stropește hainele, ci stropește apa peste haine. Această diferență este evidentă în ebraică. Vezi Ezechiel 36:25. Nu spune că Domnul va stropi poporul Său, ci: „Atunci voi stropi apă curată peste voi și

veți fi curați.” În pasajul din studiul nostru, traducerea „a stropi” este deformată și nenaturală și denaturează sensul. Cuvântul „a surprinde” sau „a uimi” este literal și cuprinzător. Acesta sau alte cuvinte echivalente sunt date ca traducere în multe alte traduceri decât cea din engleză.

Înțelepciunea Slujitorului lui Dumnezeu

Din nou Îl avem pe Slujitorul Domnului adus înaintea noastră. În capitolele 42-43 și 49 ne-a fost prezentat. Aici ni se spune că El se va purta înțelept sau prudent. „Va fi ridicat, înălțat și va fi foarte sus.” Faptul că acest lucru este adevărat despre Hristos, este dovedit de întreaga Lui viață. Atât de înțelept s-a purtat El, încât cele mai mari eforturi ale cărturarilor, fariseilor și învățătorilor legii nu au reușit să Îl încurce în discursul Lui. El știa exact când să răspundă la o întrebare și când să tacă sau să se abțină de la replică. Atunci când răspundea la o întrebare critică întotdeauna îl încurca pe interlocutor și în același timp îi lămuria și încuraja pe ascultători (vezi Marcu 12:34-37). Cât despre înălțarea Sa, El este „înălțat la dreapta lui Dumnezeu”, la tronul Măririi în ceruri, „cu mult deasupra domniilor, puterii, tăriei, stăpânirii și a oricărui nume” (Efeseni 1:20-21).

Dar aceasta nu este toată povestea. Isus, Cel care „a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii”, este Cel „încoronat cu slavă și cinste, pentru ca El, prin harul lui Dumnezeu, să guste moartea pentru fiecare om” (Evrei 2:9). „Omul Isus Hristos” este Cel care se poartă cu înțelepciune și care este acum înălțat. Totul a fost făcut în trup ca să Își arate puterea peste tot trupul. Dacă ne predăm lui Dumnezeu atât de

complet cum a făcut-o El, atunci suntem slujitorii Domnului la fel de sigur cum a fost El, și tot ce este spus despre El ca slujitor al Domnului ni se aplică nouă, în El. Ce gând mângâietor este să știi că slujitorul Domnului se va purta în mod înțelept, deoarece știm că dacă suntem cu adevărat slujitorii Lui ne vom purta și noi înțelept. Hristos a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, ca de altfel și neprihănire.

Aceasta înseamnă că într-adevăr trebuie să slujim. Nu putem fi slujitori inactivi, leneși. Trebuie să fim vii pentru a ști care este voia Domnului și trebuie să fim atât de plini de Spirit, încât mintea Spiritului, care este mintea lui Dumnezeu, să fie mintea noastră. Toate comorile de înțelepciune și cunoștință sunt ascunse în Hristos și, de vreme ce suntem plini de toată plinătatea lui Dumnezeu, când El locuiește în inimile noastre prin credință, înseamnă că toată plinătatea înțelepciunii lui Dumnezeu se poate manifesta în noi. „Aveți ungera de la Cel sfânt și cunoașteți toate lucrurile” (1 Ioan 2:20). Aceasta vine numai cu cea mai mare umilință, căci „înțelepciunea care vine de sus este mai întâi curată, apoi împăciuitoare, blândă, ușor de înduplecat, plină de milă și de roade bune”. Apoi vine înălțarea. Căci „cel ce se smerește va fi înălțat”. Cât de înălțați vom fi ca slujitori ai lui Dumnezeu? Chiar până la dreapta lui Dumnezeu în locurile cerești (Efeseni 2:4-6). „El a doborât puterea scaunelor lor și i-a înălțat pe cei smeriți.” „El îi ridică pe cei săraci din țărână și pe cerșetor din gunoi, pentru a-i pune printre prinți și pentru a-i face să moștenească tronul slavei” (1 Samuel 2:8). „Nu i-a ales Dumnezeu pe

săracii acestei lumi, bogați în credință și moștenitori ai împărăției pe care a promis-o celor ce Îl iubesc?”

Regii îngroziți de umilința lui Hristos

Citește raportul despre procesul batjocoritor al lui Isus. „Irod cu oamenii săi de război L-au făcut de nimic și L-au batjocorit, L-au împodobit cu o haină strălucitoare și L-au trimis la Pilat” (Luca 23:11). „Și astfel, Pilat, dorind să mulțumească poporul, l-a eliberat pe Barnaba și L-a dat pe Isus, după ce L-a biciuit, ca să fie răstignit. Soldații L-au condus în sala numită Pretoriu și au chemat tot grupul. L-au îmbrăcat cu purpură și I-au pus o coroană de spini pe cap, începând să Îl salute: Salutare, Rege al iudeilor! L-au bătut peste cap cu o trestie și L-au scuipat, au îngenuncheat și I-au închinat. Și după ce L-au batjocorit, I-au scos haina de purpură de pe El și L-au îmbrăcat cu hainele Lui și L-au dus să fie răstignit” (Marcu 15:16-20). Aceea era o distracție rară pentru acei soldați aspri. Pentru ei, El nu era decât un pretendent la tron pe jumătate nebun, care urma să sufere pentru presupunerea Sa. Îl vor răstigni astăzi și vor uita tot până mâine. Nu! Atât de puțin au luat în considerare totul, încât puteau sta calmi la piciorul crucii și să tragă la sorți pentru hainele Lui. Fața Lui era schimonosită și înfățișarea Lui exterioară la fel, dar, prin puterea acelor suferințe, El va uimi multe națiuni. Atunci gloata Îl putea batjocori și să Îl facă de nimic. În curând, regi se vor ghemui de groază la picioarele Sale și vor striga cu frenezie la stânci și munți ca să cadă peste ei și să îi ascundă de fața Lui. „Și vor intra în crăpăturile stâncilor și în peșterile pământului de frica Domnului și de slava măreției Lui când Se va ridica să

clatine teribil pământul” (Isaia 2:19). Și toată acea putere nu va fi decât manifestarea puterii prin care El „a îndurat crucea și a disprețuit rușinea”.

Brațul lui Dumnezeu batjocorit

Oamenii nu au știut și nici nu ar fi crezut, dacă le-ar fi spus cineva, că acel sărac, tăcut și disprețuit prizonier, era „brațul Domnului”. Evreii care L-au persecutat pe Isus, deseori cântaseră în sinagogile lor: „Tu ai un braț puternic. Tare este mâna Ta și înaltă este dreapta Ta” (Psalmii 89:13). Și mai mult: „Am auzit cu urechile noastre, o, Dumnezeule, părinții noștri ne-au spus, că ai făcut lucrări în zilele lor, în timpurile din vechime. Cum i-ai izgonit pe păgâni cu mâna Ta ca să îi sădești pe ei, cum i-ai îndurerat și i-ai alungat. Pentru că ei nu au luat țara în stăpânire prin sabia lor, nici nu i-a salvat brațul lor, ci dreapta Ta, brațul Tău și lumina feței Tale, deoarece tu i-ai susținut” (Psalmii 44:1-3). Dar niciodată nu au gândit că acel Om umil, disprețuit și respins dinaintea lor era brațul Domnului prin care a fost împlinite toate acestea. Profeții erau citați în fiecare Sabat, dar nimeni din oamenii care strigau ca sângele lui Isus să fie vărsat și care voiau să ia toată vina asupra lor, nu a avut vreun gând că vedeau împlinirea profeției. „Domnul și-a descoperit brațul Său sfânt în ochii tuturor națiunilor și toate marginile pământului vor vedea mântuirea Dumnezeului nostru.” Totuși, așa a fost. Brațul Domnului, care aduce mântuire, este Hristos răstignit. Insulele vor aștepta după El și în brațul Lui se vor încrede (Isaia 51:5), deoarece „El va strânge mieii cu brațul Său”, cu exact același braț care „va governa pentru El”. Dar,

cu toate că aceste lucruri au fost vestite de secole, chiar și acum putem întreba: „Cine a crezut vestea noastră?”

Frumusețea Domnului

Cine ar fi crezut că un pruncușor, copilul celor mai săraci oameni, născut într-o iesle, crescând în singurătate și sărăcie, era manifestarea brațului Domnului? Ce este mai slab și mai lipsit de înțelepciune decât un pruncușor? „Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii pentru a face de rușine pe cele înțelepte, și a ales lucrurile slabe ale lumii pentru a face de rușine pe cele tari.” O rădăcină ieșită dintr-un pământ uscat! „El a crescut înaintea lor ca un vlăstar firav și ca o rădăcină dintr-un pământ uscat.” Nimeni nu s-ar aștepta la vreo frumusețe într-o asemenea plantă. Într-adevăr, abia dacă ne-am aștepta să trăiască. Pare că nu are pământ și umezeală suficientă pentru a-i susține viața, totuși ea dă viață întregii lumi. O vie este unul din cele mai goale lucruri într-o anumită perioadă a anului. În unele țări, viile nu sunt susținute de araci, ci sunt tăiate în fiecare an, aproape de pământ, astfel încât, în câțiva ani, via nu este decât un butuc noduros. O astfel de vie seamănă foarte mult cu un câmp de butuci lăsați să putrezească în pământ după ce materialul lemnos a fost îndepărtat. Totuși, chiar din acel pământ și chiar din acei butuci neplăcuți la vedere curge un izvor de vin bogat. Sute de ciorchini mari cu cei mai delicioși struguri vor fi strânși din rădăcina care răsare dintr-un pământ uscat, pietros. Și aceea este frumusețea plantei. Nu ceea ce pare, ci roadele pe care le aduce dovedesc frumusețea ei. Hristos nu a avut o frumusețe pe care lumea să o vadă. Frumusețea Lui era „omul ascuns al inimii,

podoaba smereniei și a unui spirit liniștit”, frumusețea sfințeniei.

Cui este descoperit brațul Domnului?

Dacă citim această lecție doar ca o profecție istorică, pierdem totul. Dacă ne gândim numai la ce a avut loc în trecut, la respingerea lui Isus acum o mie nouă sute de ani, pentru că nu a întâmpinat așteptările oamenilor, am citit fără folos. În cazul acesta, brațul Domnului nu ni s-a revelat. Nu am crezut vestea. Ce înseamnă ea pentru noi, pentru mine și pentru tine? Înseamnă că, indiferent cât de uscate și sterpe sunt viețile noastre, Dumnezeu poate face să răsară râuri bogate de binecuvântări. Chiar dacă suntem și creștem într-un pământ uscat, puterea minunată a lui Dumnezeu se poate descoperi în noi. „Împrejurările noastre sunt foarte nefavorabile. Avem atât de multe greutăți cu care ne luptăm. Totul este împotriva noastră, nu este nicio perspectivă că ne-am putea ridica.” Ah, da, deseori am murmurat în acest fel. Nu am crezut vestea despre rădăcina ieșită dintr-un pământ uscat. Acea a fost problema noastră și singura noastră problemă, pentru că atunci când vedem brațul Domnului, nu poate exista nici o altă problemă. Cu Dumnezeu nu este nimic imposibil. Isus a fost născut și crescut în cele mai nefavorabile condiții, pentru ca nimeni să nu aibă vreun motiv de descurajare. Nimeni nu a fost vreodată mai sărac decât El, nimeni nu a avut mai puține avantaje. Nimeni nu a fost mai disprețuit și mai rău tratat și atât de puțin apreciat ca El. Și pentru ce toate acestea? Pentru a ne arăta că dacă vieții lui Dumnezeu i se permite să curgă prin cea mai moartă rădăcină din cel mai uscat pământ, nu numai că va

găsi hrană pentru ea însăși, ci va fi capabilă să ofere sprijin întregii lumi. Ai crezut vestea? Ți-a fost dezvăluit brațul Domnului? Ori de câte ori ești înclinat să te plângi de situația ta și de lipsa ocaziilor tale, sau devii descurajat în fața priveliștii, oprește-te și puneți aceste întrebări. „Cercetați-vă voi înșivă dacă sunteți în credință.” Vezi dacă totuși crezi principiile primordiale ale evangheliei.

The Present Truth, 22 martie 1900

66. Suferindul tăcut

Isaia 53:4-12:

⁴Cu siguranță El a purtat bolile și suferințele noastre, totuși noi L-am considerat zdrobit, lovit de Dumnezeu și smerit. ⁵Dar El era rănit pentru fărădelegile noastre, El era învinețit pentru nelegiuirile noastre. Pedepsa păcii noastre a fost asupra Lui și prin rănilor Lui suntem vindecați. ⁶Toți ne-am rătăcit precum oile. Fiecare s-a întors pe drumul lui, iar Domnul a făcut să lumineze peste El neleguirea noastră a tuturor. ⁷A fost asuprit, totuși S-a umilit și nu și-a deschis gura, ca un miel care este dus la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund. Da, nu și-a deschis gura. ⁸Prin asuprire și judecată a fost luat, dar cine din generația Lui L-a considerat luat de pe pământul celor vii pentru neleguirea poporului Meu, căruia i se datora lovitură? ⁹I-au făcut mormântul la un loc cu cel rău și cu cel bogat în moartea Sa, deși nu produsese nicio violență, nici nu s-a găsit înșelăciune în gura Lui. ¹⁰Totuși I-a plăcut Domnului să Îl

zdrobească. L-a îndurerat. Când Îi faci sufletul o jertfă pentru păcat, El va vedea sămânța Sa, Își va prelungi zilele și plăcerea Domnului va prospera în mâna Sa. ¹¹Va vedea truda sufletului Său și va fi satisfăcut. Prin cunoștința Lui, Slujitorul Meu neprihănit îi va face pe mulți neprihăniți și le va purta nelegiuirile. ¹²De aceea, Îi voi da o parte cu cel mare și va împărți prada cu cel puternic, pentru că Și-a dat sufletul morții și a fost numărat printre călcătorii de lege. Totuși, El a purtat păcatul multora și a făcut mijlocire pentru călcătorii de lege.

Baza textului precedent este *RV* împreună cu traduceri redactate în notele marginale. Dar într-un singur loc s-a făcut o mică schimbare, justificarea ei se găsește în alte traduceri. Nu fi mulțumiți cu o singură citire, în fiecare propoziție există hrană pentru meditație bogată.

Gândul central al acestui capitol este Hristos, purtătorul păcatului, dar există o profunzime la care puțini din cei care repetă fluent cuvintele acestui capitol s-au gândit vreodată. Să vedem dacă ne putem apropia puțin mai mult de inima subiectului.

Definiția profeției

În primul rând, observă că, deși aceste cuvinte au fost scrise, în întregime, cu șapte sute de ani înainte de răstignirea lui Isus din Nazaret, ele sunt la timpul trecut. Nu reușim să prindem lărgimea înțelesului lor datorită ideii ce o avem despre profeție. Oamenii cred că profetul este cel care prezice evenimente viitoare și că toată profeția nu reprezintă decât niște afirmații despre ceva ce va avea loc în viitor.

Totuși, acesta nu este deloc înțelesul cuvintelor Bibliei. Când femeia de la fântâna din Samaria i-a spus lui Isus, „Domnule, înțeleg că ești profet”, s-a datorat faptului că El tocmai îi spusese anumite lucruri despre trecutul vieții ei. Și când a mers în cetate să îi cheme pe prietenii ei, a spus: „Veniți să vedeți un om care mi-a spus toate lucrurile pe care le-am făcut. Nu este acesta Hristosul?” (Ioan 4:17-19, 29). De asemenea, când iudeii L-au prins pe Isus și L-au batjocorit în curtea marelui preot, „L-au legat la ochi, L-au lovit peste față și L-au întrebat: Profetizează, cine Te-a lovit?” (Luca 22:64). Aici vedem că, a profeti, înseamnă a spune lucruri atât trecute, cât și prezente, pe care oamenii nu se așteaptă să le cunoască prin propria lor înțelepciune, și că profetul este cel care are puterea, darul divin, de a spune astfel de lucruri.

Pe de-altă parte, în chemarea lui Moise, avem propria afirmație a Domnului referitoare la ce este un profet. Când Moise a obiectat împotriva plecării în Egipt pentru a sta înaintea faraonului, pe baza faptului că nu era elocvent, Domnul a spus: „Nu este Aaron, levitul, fratele tău? Știu că el poate vorbi bine. Și, de asemenea, iată, vine să te întâlnească. Și când te va vedea, se va bucura în inima lui. Iar tu îi vei vorbi și vei pune cuvintele în gura lui. Eu voi fi cu gura ta și cu gura lui și vă voi învăța ce să faceți. El va fi purtătorul tău de cuvânt către popor și el va fi o gură pentru tine, iar tu vei fi pentru el ca Dumnezeu” (Exodul 4:14-16). „Și Domnul i-a spus lui Moise: Vezi, te-am făcut un dumnezeu pentru faraon, iar Aaron, fratele tău, va fi profetul tău” (Exodul 7:1). Aaron era purtătorul de cuvânt al lui

Moise, acționând ca o gură pentru fratele lui și, de aceea, era profetul lui. Astfel, vedem că profetul este unul care vorbește pentru altcineva, rostind exact gândurile celui alt. Astfel, profetul lui Dumnezeu este cel care exprimă exact gândurile lui Dumnezeu în cuvintele pe care le învață Duhul Sfânt. Profeția este, deci, orice afirmație a adevărului veșnic al lui Dumnezeu – nu afirmația omului, observă, ci propria afirmație a lui Dumnezeu prin gura unui om.

Astfel, acest capitol 53 din Isaia este o profeție, dar nu în sensul greșit că reprezintă doar o afirmație a ceva care urmează să aibă loc undeva în viitor. Este o profeție pentru că spune adevărul lui Dumnezeu, care nu poate fi niciodată cunoscut fără iluminarea specială a Spiritului Sfânt al lui Dumnezeu. „Nimeni nu poate spune că Isus este Domnul decât prin Duhul Sfânt.” Lucrurile spuse în acest capitol, erau la fel de adevărate în momentul când Isaia le-a scris ca astăzi. Profeții nu reprezintă ceva care se află în afara cursului obișnuit al planului lui Dumnezeu, ci sunt indicatori a ceea ce Dumnezeu ar face cu toți oamenii. Dumnezeu ar vrea ca toți oamenii să Îl cunoască și fiecare să fie capabil să recunoască adevărul Său, dar când toți se rătăcesc, profetul acoperă lipsa. Este în planul lui Dumnezeu ca toți să fie profeți (vezi Numeri 11:29; 1 Corinteni 14:1, 5, 25). Totuși, acest lucru nu indică faptul că, dacă această stare binecuvântată a lucrurilor ar exista, nimeni nu ar avea o revelație mai mare decât altul, ca să fie capabil să o împartă celorlalți, deoarece descoperim că în toate timpurile, profeții recunoscuți ai lui Dumnezeu au învățat unul de la altul. Isaia exprimă în acest capitol numai ceea ce

fiecare ar trebui să știe prin descoperirea personală a Spiritului.

Cum cunoaște Domnul oamenii?

Nu este nevoie să ocupăm timpul sau spațiul menționând din evangheliile cele referitoare la Isus și suferințele Sale. Toți suntem familiarizați cu ele. Acest capitol ne duce la secretul acestor suferințe. „Prin rănilor Lui suntem vindecați.” „Prin cunoștința Lui, Slujitorul Meu neprihănit îi va face pe mulți neprihăniți.” Aici avem o paralelă a afirmației: „Prin ascultarea Unuia singur mulți au fost făcuți neprihăniți” (Romani 5:19). Cum poate ascultarea unuia să-i facă pe mulți neprihăniți? În mod evident, numai prin prezența Lui în ei, trăind ascultarea. Astfel avem răspunsul la întrebarea despre cum îi face Hristos pe mulți neprihăniți. Cum știe El? Nu prin căutare și studiu laborios, ci prin experiență personală. „Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri, reușind chiar să despartă sufletul și spiritul, încheieturile și măduva și rapid în a discerne gândurile și intențiile inimii. Nu există făptură care să nu se arate vederii Lui, ci toate lucrurile sunt goale și descoperite înaintea ochilor Celui cu care avem de-a face” (Evrei 4:12-13). Această afirmație vine în legătură cu afirmația că El este „atins de sentimentul neputințelor noastre”. Domnul cunoaște din ce suntem alcătuiți, nu numai pentru că ne-a făcut, ci pentru că El însuși poartă tot ce poartă umanitatea. Cel ce a fost de la început, cuvântul vieții, care era la început cu Dumnezeu și care era Dumnezeu, care a devenit carne și a locuit printre noi, pătrunde în fiecare fibră a fiecărei ființe și suferă tot ce vine

prin prin moștenirea cărnii omenești. Nu există boală, durere, ispită sau nedreptate care îi asuprește pe copiii oamenilor care să nu apese cu aceeași greutate asupra Domnului. Nu, apasă chiar mai puternic pe El decât pe noi, deoarece, dacă nu era sensibilitatea Lui la atingerea suferinței sau durerii, noi înșine nu am fi avut nicio cunoștință de ele. Doar viața Lui în noi ne face conștienți cu privire la orice aspect. „El poartă păcatul lumii.” El spune: „M-ai făcut să slujesc cu păcatele tale și M-ai obosit cu nelegiuirile tale”. El este una cu toată omenirea și orice atinge umanitatea Îl atinge pe El.

Îndelunga răbdare tăcută al lui Dumnezeu

Totuși, El tace. Secol după secol, rasa umană a strâns păcat și mizerie asupra Domnului prin deviația lor de la adevăr, de la calea vieții, totuși El le poartă fără murmur. Aici putem pricepe o licărire a înțelesului frazei, „îndelunga răbdare al lui Dumnezeu”. Am ignorat viața Lui în noi și nu am căutat să Îi învățăm căile ca să ne putem preda lor și, astfel, să Îi permitem să poarte povara în felul Lui, trăind propria Sa viață neobstrucționată și neîncătușată, iar El a purtat totul fără să se plângă. Nu doar în palatul marelui preot, sau în curtea lui Pilat, sau pe calvar a purtat Isus insulta, abuzul și durerea fără murmur. El face aceasta de șase mii de ani, și chiar lucrul care este spre onoarea Lui veșnică a ajuns spre ocară Lui. Oamenii L-au acuzat pe Domnul de indiferență față de suferința umană, pentru că nu S-a ridicat în puterea Sa și nu a pus dintr-o dată sfârșit la tot. Cât de puțin cunosc ei! Ei nu au înțeles că, în mod literal, El *suferă* toate relele, permițându-le să se îngrămădească peste El, și că tăcerea

Lui sub povara păcatului, a opresiunii și a nedreptății a fost singura cale de a-i mântui pe ei, rasa umană. Ei nu au știut că dacă la un moment dat El S-ar fi ridicat în puterea Lui și ar fi aruncat povara, punând un sfârșit brusc la toată mizeria, ar fi pus, de asemenea, un sfârșit unei părți foarte mari din rasa umană. „Îndelunga răbdare a Dumnezeului nostru este mântuire.” Este un lucru binecuvântat că El tace, chiar dacă oamenii răi profită de tăcerea Lui, acuzându-L că este întru totul unul de-al lor! „Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu a așteptat în zilele lui Noe” și chiar și acum, „Domnul este îndelung răbdător, nedorind ca cineva să piară, ci toți să vină la pocăință”.

Dar cine din generația Lui a luat în considerare faptul că El era zdrobit pentru fărădelegile oamenilor, căroră li se datora, de fapt, zdrobirea? La fel ca acum o mie nouă sute de ani, nici astăzi oamenii nu cunosc timpul cercetării lor. Ei nu știu că Dumnezeu și-a cercetat poporul, venind chiar în carnea lor și astfel răscumpărându-i, suferind toate lucrurile de dragul lor. Dacă ar ști, atunci ar cunoaște că „prin rănilor Lui suntem vindecați”. În adevărul că Domnul este prezent personal cu fiecare om, nu doar împărtășind, ci purtând toate neputințele lui, bolile lui, suferințele lui, păcatele lui, se găsește eliberarea absolută și completă din toate aceste lucruri. Minunată evanghelie! Nu e de mirare că este numită glorioasa evanghelie. Ne face cunoscut faptul că însăși cunoștința despre condiția noastră căzută aduce cu sine remediul. Ce ar mai fi putut să facă Dumnezeu pentru om și a lăsat nefăcut?

Să păstrăm tăcerea

Să ne oprim fără să învățăm noi înșine lecția tăcerii? Cui nu i s-a întâmplat să sufere acuzații nedrepte și să le simtă chiar mai tăioase și mai ascutite pentru că veneau de la prieteni, care s-ar fi convenit să fie mai binevoitori? Cunoașterea adevărului că Domnul a purtat, de la început, infinit mai mult, ceea ce El nu merita, și le-a purtat în tăcere și fără să se plângă, ne va ajuta în chip minunat să ne „veselim și să fim nespuse de bucuroși”. Iar apoi, când ne amintim că El a purtat orice boală care vine peste noi și că vine peste noi doar prin El, cum este îndepărtată înțepătura! Desigur, ar trebui să fim capabili să ne îndurăm mica noastră parte fără să ne plângem, având în vedere că la noi vine numai la mâna a doua și că Domnul poartă totul la prima mână. Aceasta este doar o aluzie la mângâierea care există în această evanghelie a lui Isaia, dar oricine Îl primește pe Domnul Isus prin credință poate avea revelații zilnice ale prezenței și puterii Lui.

The Present Truth, 29 martie 1900

67. Zidirea Ierusalimului

Isaia 54:1-17 (Traducerea *Lowth*):

¹Strigă de bucurie, steapo, care nu nașteai. Izbucnește în strigăte de bucurie și tresaltă de veselie, tu, care nu aveai durerile nașterii. Căci mai mulți sunt copiii celei părăsite decât ai femeii măritate, spune Domnul. ²Lărgeste-ți locul cortului tău, întinde-ți acoperișul locuinței tale. Nu economisi, întinde-ți coardele și fixează-ți țăruii. ³Căci vei

crește la dreapta și la stânga, sămânța ta va moșteni națiunile și vor locui cetățile părăsite. ⁴Nu te teme, căci nu vei fi dată de rușine. Nu roși, căci nu vei fi adusă în ocară. Căci vei uita rușinea tinereții tale și nu-ți vei mai aminti de ocară văduviei tale. ⁵Căci soțul tău este Făcătorul tău, Iehova, Dumnezeuul oștirilor este numele Lui. Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel. Va fi numit Dumnezeuul întregului pământ. ⁶Căci Domnul te cheamă ca pe o femeie părăsită și profund îndurerată, ca o soție, căsătorită din tinerețe, dar apoi respinsă, spune Dumnezeuul tău. ⁷Într-o mică mânie te părăsisem, dar te voi primi înapoi cu mare milă. ⁸Într-o mică furie Mi-am ascuns fața o clipă de tine, dar voi avea milă de tine cu bunătate veșnică, spune Răscumpărătorul tău, Iehova. ⁹Voi face acum ca în zilele lui Noe, când am jurat că apele lui Noe nu vor mai trece peste pământ. Tot așa am jurat, că nu voi mai fi mânios pe tine, nici nu te voi mai muștra. ¹⁰Căci munții vor fi îndepărtați, dealurile vor fi dărâmate, dar bunătatea Mea nu va fi îndepărtată de la tine și legământul păcii Mele nu va fi răsturnat, spune Domnul, care poartă față de tine cea mai tandră afecțiune. ¹¹O, tu, îndurerată, bătută de furtună și nemângâiată! Iată, îți așez pietrele cu ciment de vermilion și temelile cu safir. ¹²Voi face crenelurile tale de rubin și porțile tale de rubin închis și tot cercul zidurilor tale va fi de pietre prețioase. ¹³Toți copiii tăi vor fi învățați de Iehova și mare va fi propășirea copiilor tăi. ¹⁴Vei fi întemeiată în neprihănire, departe de asuprire. Da, să nu te temi, nici să nu te înspăimânți, căci nu se va apropia de tine. ¹⁵Iată, se vor uni împreună, dar nu prin porunca Mea. Oricine se unește împotriva ta, va trece de partea ta. ¹⁶Iată, Eu am creat fierarul, care suflă cărbunii în

foc și produce instrumente în conformitate cu lucrarea lui și l-am creat pe distrugător ca să nimicească. ¹⁷Orice armă care se formează împotriva ta, nu va prospera. Asupra oricărei limbi care se luptă împotriva ta, vei obține victoria. Aceasta este moștenirea slujitorilor lui Iehova și îndreptățirea lor de la Mine, spune Iehova.

O cheie pentru înțelegerea profeției

Avem în Noul Testament un comentariu inspirat al acestui pasaj, care ne eliberează pe deplin de necesitatea de a face presupuneri referitoare la aplicațiile lui. În Galateni 4:26-27 citim: „Ierusalimul de sus este liber, este mama noastră a tuturor. Căci este scris: Bucură-te, steapo care nu naști. Izbucnește în strigăte, tu care nu ai durerile nașterii. Căci cea părăsită are mai mulți copii decât cea care are soț.” De aceea știm, din cuvântul lui Dumnezeu însuși, că „Ierusalimul de sus”, Noul Ierusalim, este subiectul acestui capitol.

Aceasta reprezintă și o cheie pentru multe alte referințe despre Ierusalim din profeții. Din făgăduințele acestui capitol care vorbesc despre stabilitatea Ierusalimului și despre întoarcerea copiilor ei, referindu-se în mod clar la Ierusalimul care este sus, „care coboară de la Dumnezeu din cer”, putem înțelege toate celelalte făgăduințe făcute Ierusalimului și locuitorilor ei. Toate se aplică Noului Ierusalim care va lua locul cetății prezente a Ierusalimului și care va rămâne pentru totdeauna după ce pământul a fost înnoit.

Ierusalimul prezent și vechiul legământ

„Ierusalimul de acum” „este în robie cu copiii săi” (Galateni 4:25). Mai mult, legământul de pe muntele Sinai „care dă naștere la robie” este Agar. „Căci această Agar este muntele Sinai din Arabia și corespunde Ierusalimului de acum și este în robie cu copiii Săi”. De aceea, oricine își zidește speranța pe Ierusalimul ce există acum în Palestina și care face ca fiecare făgăduință a lui Dumnezeu să depindă de întoarcerea poporului lui Dumnezeu sau a unei părți din el la acea cetate, este încă în robia vechiului legământ, cu învelitoarea pe față. Zăbovește la muntele Sinai în loc să vină la muntele Sion și la Ierusalimul ceresc, cetatea viului Dumnezeu.

Ierusalimul vechi și nou

Multe cetăți de pe acest pământ au suferit distrugere aproape totală prin foc și au fost reconstruite, totuși aceasta nu produce nicio pauză în continuitatea existenței lor. Despre Roma, de exemplu, se spune și acum că a fost construită cu șapte sute cincizeci de ani înainte de Hristos, deși cu greu se găsește vreo clădire în cetatea care exista în zilele lui Hristos, iar cetatea a fost aproape distrusă în întregime de foc în timpul lui Nero, suferind de multe ori din cauza focului atât înainte de acea perioadă, cât și după. Ia în considerare Ierusalimul. A fost dărâmat până la ruine, zidurile i-au fost demolate și cetățile lui de căpătâi au fost arse de Nebucadnețar, iar după aceea a suferit chiar ravagii mai mari din mâinile romanilor conduși de Titus, totuși întotdeauna se crede și se spune despre Ierusalimul de azi că este cetatea lui David și a lui Solomon. Când vorbim despre Roma și Ierusalim, nu ne simțim obligați să facem referire la timpul dinaintea distrugerii sau de după, pentru că vorbim

de Ierusalim și Roma de la început până la sfârșit, indiferent prin ce vicisitudini au trecut. Tot așa se întâmplă și în profețiile referitoare la Ierusalim. Biblia nu specifică mereu că acum se referă la vechea cetate și acum la Noul Ierusalim, ci vorbește doar de Ierusalim, lăsând contextul, făgăduințele sau amenințările, după cum este cazul, să determine cărei stări din istoria cetății se aplică acele cuvinte. Domnul a plecat să pregătească un loc în ceruri, să zidească cetatea cea nouă (vezi Ioan 14:1-3; Psalmii 102:16) care va coborî de la Dumnezeu din cer, pentru a ocupa locul cetății cunoscute acum de către oameni ca Ierusalim. Și când va veni acea cetate, va fi considerată ca vechea cetate reconstruită, înnoită. În acest fel se vorbește despre ea în Biblie. Poate fi luat ca adevăr, dincolo de orice îndoială, că nu este nicio făgăduință în Biblie referitoare la Ierusalim care să se aplice la cel din condiția prezentă sau la cea din vreun anumit timp din istoria lui. Fiecare făgăduință a restaurării are în vedere o asemenea schimbare făcută de Domnul, încât este indestructibilă, nemuritoare.

Mireasa, soția Mielului

Chiar de la început, Dumnezeu S-a considerat pe Sine ca având relația apropiată de soț pentru poporul Său. Citește profețiile din Ezechiel, Ieremia și Osea. Al treilea capitol din Ieremia este deosebit de clar. „Întoarceți-vă, copii răzvrățiți, spune Domnul. Căci Eu sunt căsătorit cu voi” (Versetul 14). Iar apoi Domnul spune ce va face dacă se vor întoarce, folosind cuvinte care se pot aplica numai unei stări de răscumpărare. Vorbind despre facerea noului legământ, Dumnezeu spune că poporul Său a rupt vechiul legământ,

„deși am fost un soț pentru ei” (Ieremia 31:32). Astfel, mergând în Noul Testament, citim că trebuie să fim căsătoriți cu Cel care este înviat din moarte ca să aducem roade pentru Dumnezeu (Romani 7:4). Pavel scrie: „V-am căsătorit cu un soț și vă pot prezenta ca pe o fecioară neprihănită lui Hristos” (2 Corinteni 11:2). Iar în capitolul 5 din Efeseni citim că aceeași relație apropiată ce există între un bărbat și soția lui, există între Hristos și poporul Său (vezi versetele 22-32). Astfel, printr-o schimbare în metaforă sau o lărgire a sensului ei, cetatea lui Dumnezeu, Ierusalimul, este considerată căsătorită cu Hristos. Chiar țara în care a locuit poporul lui Dumnezeu este căsătorită cu El. Aceasta este în perfectă armonie cu faptul că Hristos, care este „Cel întâi născut dintre mai mulți frați”, este, de asemenea, „Tată veșnic”. Nu este o metaforă amestecată, ci expresia unui înțeles mai adânc, o relație mai intimă decât pot cuprinde mințile umane. Prin urmare, acest capitol prezintă Ierusalimul ca pe o soție părăsită de soțul ei și plângându-și văduvia și lipsa de copii, dar mângâiată cu asigurarea că, de fapt, nu a fost abandonată și nu este uitată, ci încă aparține soțului ei și va fi onorată de El. Timpul când aceste făgăduințe vor fi împlinite este prezentat în Apocalipsa 21, Zaharia 14:1-11 și Isaia 49:13-23. Toate ar trebui citite împreună. Se adresează „miresei, soției Mielului”.

Diferitele faze ale experienței Ierusalimului

A fost un timp când slava lui Dumnezeu a fost văzută odihnindu-se peste templul din Ierusalim, umplându-l (2 Cronici 7:1-3). Dumnezeu a recunoscut acea cetate ca locuința Sa pământească, iar făgăduința pentru locuitorii ei

a fost că dacă Îl ascultă și nu calcă Sabatul, cetatea va dăinui pentru totdeauna (Ieremia 17:24-25). Ei nu au dat atenție cuvintelor Lui și cetatea a fost distrusă de Nebucadnețar. Totuși, o sămânță sfântă a fost lăsată în ea, iar făgăduința restaurării a fost însoțită de amenințarea distrugerii ei. În conformitate cu făgăduința, Hristos, „dorința tuturor națiunilor”, a venit la cetate și la templu, dar a fost respins. Atunci El a plâns pentru ea, cu mare durere pentru că cetatea a refuzat atât de persistent chemările harului Său și a spus: „Iată, vi se lasă casa pustie.” Dar aceasta nu urma să fie pentru totdeauna, căci a adăugat: „Vă spun că nu Mă veți mai vedea de aici înainte până veți spune: Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului” (Matei 23:37-39). Secolele care au trecut de atunci, au reprezentat doar „o clipă” pentru El, în a cărei privire o mie de ani sunt ca ziua de ieri și ca o strajă în noapte. Nici măcar pentru o clipă nu a uitat Domnul Sionul. Zidurile Lui sunt în continuu înaintea Lui și el este săpat pe palmele Sale. Chiar dacă munții ar fi îndepărtați și dealurile clătinate, bunătatea și iubirea Sa nu se vor îndepărta de la cetatea pe care El a ales-o, nici de la copiii ei. În consecință, chiar și astăzi, închinătorii credincioși ai lui Dumnezeu își direcționează rugăciunile către El și „privesc în sus”, astfel rugându-se cu fețele spre Ierusalim.

Rezidirea Ierusalimului

Nu, Dumnezeu nu a divorțat de soția Lui (Isaia 1:1), nici nu și-a alungat poporul (Romani 11:1). El îl iubește cu afecțiune tandră. Se va întoarce și va zidi din nou cortul lui David care este căzut și va ridica din nou ruinele lui, îl va

înălța, pentru ca rămășița oamenilor să caute pe Domnul. Iar acest lucru El îl va face prin vestirea evangheliei neamurilor. Căci doar dintre neamuri, dintre națiuni, va fi luat Israelul. Dumnezeu l-a ales pe Avraam dintre neamuri, deoarece nu era niciun evreu sau israelit cu un astfel de nume până târziu după zilele acestui patriarh. El l-a chemat pe Israel din Egipt pentru ca, prin ei, numele Lui să fie cunoscut pe tot pământul. Preocuparea lor era aceea de a fi misionari pentru păgâni. Dar, în loc să își împlinească misiunea lor, s-au mulțumit să se stabilească în țara Palestinei, în jurul Ierusalimului. În loc să își lărgescă locuința, pentru a include toată lumea, au devenit conservatori, care este un alt nume pentru egoiști, și i-au îndepărtat pe toți ceilalți de la binecuvântările de care se bucurau ei și în acest fel au pierdut ei înșiși binecuvântările. Oricine îl exclude pe altul de la binecuvântările Domnului, se exclude pe sine. Dar scopul lui Dumnezeu va fi dus la bun sfârșit. Toți cei care sunt cu adevărat născuți de sus, având Noul Ierusalim ca mamă, vor face slava și puterea ei cunoscute până când faima sa va atinge fiecare parte a pământului. Ca o consecință, locul pe care îl ocupă acum Ierusalimul va fi prea strâmt. „Se va întinde și se va lărgi la dreapta și la stânga” (vezi Zaharia 14:4) și sămânța ei „va moșteni neamurile și va locui cetățile părăsite”. Ierusalimul, așa cum va fi atunci când se va arăta Domnul în slava Lui, va fi o cetate cum lumea nu a văzut niciodată.

Pietrele frumoase ale Ierusalimului

„Te vei ridica și vei avea milă pentru Sion, pentru că timpul favorii ei, da, timpul stabilit, a venit. Căci slujitorii tăi își

găsesc plăcerea în pietrele ei și favoarea în țărâna ei. Astfel se vor teme păgânii de numele Domnului și toți regii pământului de slava Ta” (Psalmii 102:13-15). Ce se găsește în pietrele și țărâna Ierusalimului pentru ca cineva să poată găsi plăcere? Nimic în „Ierusalimul care este acum”. Pietrele vechiului Ierusalim nu sunt cu nimic mai bune decât pietrele altei cetăți, iar țărâna lui este la fel de dezagreabilă ca a Constantinopolului sau a oricărei alte cetăți estice. Pietrele în care își găsesc plăcerea copiii lui Israel sunt cele de safir, agat și rubin, care sunt așezate în „culori frumoase” (citește lista lor în Apocalipsa 21:18-21). Țărâna străzii lui este „aurul curat ca sticla transparentă”. Există ceva în care să îți găsești plăcerea. Este o cetate care va fi cu adevărat „bucuria întregului pământ” (Psalmii 48:2).

Strângerea forțelor armate în jurul Ierusalimului

Partea de încheiere a acestui capitol prezintă un tablou care este mai complet prezentat în cartea Apocalipsei. Deja am văzut că Noul Ierusalim, pregătit în cer, coboară pe acest pământ; dar nimic din ceea ce a fost notat până aici nu indică ce condiție va găsi când va coborî. Acest lucru îl învățăm din Apocalipsa 20 și întâmplător din alte pasaje ale Scripturii. Pasajul dinaintea noastră spune că deși cetatea cu locuitorii ei va fi departe de asuprire și va fi eliberată de teamă, totuși „se vor aduna” împotriva cetății. Din capitolul menționat în Apocalipsa învățăm că, după încheierea celor o mie de ani, timp în care Satana va fi legat, pe când toți neprihăniții care au trăit vreodată pe pământ vor fi în cer, stând pe scaunele de judecată, hotărând pedeapsa cuvenită celor răi (Apocalipsa 20:3-6; 1 Corinteni 6:2-3; Psalmii

149:4-9), Satana va fi dezlegat, pentru că toți cei răi de pe pământ vor învia, iar el va merge printre ei ca să îi strângă pentru lupta împotriva Domnului. Afirmatia că toate națiunile astfel strânse „au mers și au înconjurat grupul sfinților și cetatea preaiubită, și foc a venit jos de la Dumnezeu din cer și i-a mistuit”, arată că cetatea preaiubită va coborî pe acest pământ înainte ca pământul să fie curățat prin flăcările ultimei zile și în timp ce cei răi sunt încă aici. Așa cum Edenul a rămas un timp pe pământ după ce blestemul a venit, tot așa se va întoarce, înainte ca blestemul să fie îndepărtat. Dar deși cei răi, sub conducerea lui Satana însuși, se vor strânge laolaltă împotriva cetății lui Dumnezeu, ei nu vor avea succes, deoarece nu sunt strânși de către Domnul. Nicio armă pe care o vor fabrica împotriva cetății nu va avea efect. Niciun armament nu va fi capabil să atingă pietrele ei. Dumnezeu însuși a creat pe fierarul care suflă cărbuni în foc pentru a fabrica arme de distrugere și, de vreme ce omul nu este nimic în comparație cu Domnul, arma pe care o face el nu poate fi decât nimic. Când cei răi vor veni împotriva cetății, va coborî foc de la Dumnezeu din cer și îi va mistui și în același timp va topi pământul, în timp ce cetatea lui Dumnezeu va fi purtată deasupra mării de foc precum arca a fost purtată pe apele potopului. Atunci „sfinții vor locui cu un foc mistuitor” și „cu flăcări veșnice” (Isaia 33:15-16). Sfinții salvați din cetate vor privi și vor vedea răsplătirea celor răi, dar aceasta nu se va apropia de ei.

Siguranța Ierusalimului și a locuitorilor lui

În ce va consta siguranța lor în acel timp teribil? Răspunsul este: „Vei fi întemeiată în neprihănire.” Neprihănirea în care

vor fi întemeiați este neprihănirea lui Dumnezeu, care este prin credința lui Isus Hristos. Dar aceea neprihănirea este a lor acum. De aceea, lecția pe care o avem de învățat din prezentarea lucrurilor care vor veni, este siguranța desăvârșită pe care o avem acum împotriva tuturor atacurilor diavolului. La fel de sigur cum va fi poporul lui Dumnezeu în sfânta cetate în mijlocul flăcărilor care îi vor distruge pe cei răi, tot atât de sigur este și acum de orice fel de rău pe care Satana l-ar aduce asupra lor, dacă ei se încred în Domnul și rămân în El. Satana și toată oștirea lui nu pot produce nicio armă, vizibilă sau invizibilă, desemnată să distrugă trupul sau sufletul, care să poată pătrunde armura pe care Dumnezeu o oferă poporului Său. „Dumnezeul cel veșnic este adăpostul tău și dedesubt sunt brațele veșnice.”

„Nici stânci, nici dealuri nu pot proteja mai bine,
Pământul fericit al frumosului Salem,
Așa cum brațe pline de iubire
Înconjoară fiecare sfânt, în chip suprem.” Și nimeni nu
poate smulge pe vreun sfânt din acele arme protectoare.
Binecuvântat să fie Numele Domnului la care aleargă cei
neprihăniți și găsesc siguranța!

The Present Truth, 5 aprilie 1900

68. O ofertă îndurătoare acordată celor săraci

Isaia 55:1-13 (Traducerea *Lowth*):

¹Voi, toți cei însetați, veniți la ape! Și voi, cei care nu aveți argint, veniți, cumpărați și mâncați! Da, veniți și cumpărați

fără argint și fără preț, vin și lapte. ²De ce cântăriți argintul vostru pentru ceea ce nu este pâine? Și bogățiile voastre, pentru ceea ce nu satisface? Ascultați și luați aminte la Mine; mâncați ceea ce este cu adevărat bun și sufletul vostru se va ospăta cu cele mai bogate delicatese. ³Aplecați-vă urechea și veniți la Mine; veniți și sufletul vostru va trăi; și voi face cu voi un legământ veșnic; vă voi da făgăduințele îndurătoare făcute lui David care nu vor slăbi niciodată. ⁴Iată, L-am dat ca un martor pentru popoare, un conducător și un legiuitor pentru națiuni. ⁵Iată, vei chema națiuni pe care nu le cunoșteai; și națiunea care nu te cunoștea va alerga la tine de dragul lui Iehova, Dumnezeul tău și pentru Sfântul lui Israel, pentru Cel care te slăvește. ⁶Căutați pe Iehova cât timp poate fi găsit; chemați-L cât timp este aproape; ⁷Cel rău să își abandoneze calea și cel nelegiuit gândurile lui; să se întoarcă la Iehova, căci îl va primi cu milă; și la Dumnezeul nostru, căci El abundă în iertare. ⁸Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre; căile voastre nu sunt căile Mele, spune Iehova. ⁹Căci cât sunt de sus cerurile față de pământ, așa de sus sunt căile Mele față de ale voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre. ¹⁰Cu adevărat, așa cum ploaia și zăpada cad din ceruri și nu se mai întorc, decât dacă udă pământul și îl fac să odrăslească și să crească, ca să dea sămânță semănătorului și pâine celui ce mănâncă; ¹¹Tot așa este cuvântul care iese din gura Mea; nu se va întoarce la Mine neroditor, ci va împlini ceea ce am vrut și va face ca scopul să aibă succes, căci Eu l-am trimis. ¹²Cu siguranță veți ieși cu bucurie și cu pace veți fi conduși înainte; munții și dealurile vor izbucni în cântece înaintea voastră și toți

copacii pădurii vor bate din palme. ¹³În locul tufișurilor de spini va crește pinul și în locul măcănelui va crește mirtul; și va fi un memorial pentru Iehova, ca un semn veșnic care nu va fi abolit.

Apa reală, spirituală

În acest capitol avem aceeași chemare care este redată în Ioan 7:37 și Apocalipsa 22:17. La Dumnezeu este izvorul vieții (Psalmii 36:9). El este „izvorul apelor vii” (Ieremia 2:13). Isus Hristos este stâncă din care curg râuri de apă pentru înviorarea poporului (1 Corinteni 10:4). Această ultimă referință, oferirea apei israeliților din pustie, arată că apa pe care o oferă Domnul este reală. Este o asemenea apă care susține viața, chiar viața animală, căci animalele, precum și poporul, au băut apă din pustie. Cu toate acestea, era o băutură spirituală (1 Corinteni 10:4). Astfel, suntem învățați că, dacă Îl recunoaștem pe Domnul în darurile Sale zi de zi – în mâncarea și băutura noastră zilnică – le vom găsi nu numai hrănitoare pentru corpurile noastre, dar și pentru suflete. Oricum nu avem nimic în afară de ceea ce ne dă Domnul. Toate lucrurile provin de la El, din ființa Lui, viața Lui. Dar Dumnezeu este Spirit, de aceea tot ce provine de la El trebuie să fie spiritual. Ne-a „binecuvântat cu toate binecuvântările spirituale în locurile cerești în Hristos” (Efeseni 1:3, nota marginală). Dacă israeliții din pustie ar fi recunoscut Sursa apei pe care o beau zi de zi și I-ar fi dat slavă, nu numai că ar fi experimentat puterea vieții fără sfârșit, dar ar fi fost capabili să o împartă altora oriunde mergeau (vezi Ioan 7:37-39). Dumnezeu ne cheamă la realități. Astăzi avem aceeași ocazie de a bea din Stâncă cea

vie pe care a avut-o Israel. Să tragem un folos mai mare decât ei! Să nu cădem și noi după același exemplu de necredință!

Cele mai bune lucruri obținute pe nimic

Cele mai bune lucruri trebuie să fie obținute pe nimic, căci banii nu pot fi menționați în legătură cu ele. Sunt deasupra oricărui preț. Oamenii se trudesesc pentru bani. Plănuiesc și chiar se luptă pentru ei, ca și cum ar fi cel mai important lucru de dorit, totuși nu vor cumpăra ceea ce împlinește nevoia de sănătate, viață, iubire. Cineva ar putea spune că banii sunt necesari în lume, în împrejurările prezente, de vreme ce chiar cele necesare vieții, ca apa de exemplu, trebuie cumpărate de la corporațiile care au obținut monopolul asupra lor. E adevărat, dar făgăduința este: „Tatăl vostru ceresc știe că aveți nevoie de ele. Dar căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vă vor fi adăugate” (Matei 6:32-33). Primul lucru nu este acela de a câștiga viațuirea. Într-adevăr, nu trebuie să facem aceasta pentru că Dumnezeu ne dă viațuirea, viața noastră, căci El este viața noastră. Prima și singura noastră preocupare este să Îl slăvim pe Dumnezeu cu viața pe care ne-a dat-o în mod gratuit. Dacă oamenii ar crede această realitate și și-ar aminti întotdeauna de ea, nu ar mai exista atâtea compromisuri și tăgăduiri ale adevărului, pe temeiul faptului că sunt necesare pentru a trăi.

Nu, Domnul spune: „Ascultați și sufletul vostru va trăi.” Din nou se va face o obiecție: „Dar aceasta înseamnă viață

spirituală!” Ei bine, să presupunem că da. Ce este mai mare și ce durează mai mult, viața fizică sau viața spirituală? Nu este „viața veșnică” mai mare decât viața de câteva zile? Ceea ce este mai mare nu include și ceea ce este mai mic? Dacă Dumnezeu ne poate da viață pentru veșnicie, nu ne poate păstra El în viață pentru timpul scurt ce îl avem de petrecut în lumea prezentă? „O, puțin credincioșilor!” Cum se poate un om convinge pe sine că Îl crede și se încrede în Domnul pentru mântuire pentru toată eternitatea, când îi este teamă să păstreze poruncile ca nu cumva să își piardă existența?

„Ascultați și sufletul vostru va trăi.” Dumnezeu care spune aceasta este Dumnezeu care dă viață celor morți. Oamenii vor repeta zi de zi și an de an: „Eu cred în învierea morților”, dar când vine vorba de a se încrede în Domnul pentru pâinea cea de toate zilele cu care să-și susțină viața în acest timp prezent, ei nu îndrăznesc să riște. Nu vezi că a crede în puterea lui Dumnezeu de a învia morții implică credința în puterea Lui de a susține viața noastră prezentă și să ne ofere tuturor lucrurile necesare pentru aceasta? De ce persistă oamenii în a separa aspectele religioase de cele din viața de zi cu zi? Dovada că „Dumnezeu este capabil să salveze deplin”, este faptul că El ne salvează și ne dă viața acum.

Toate darurile lui Dumnezeu sunt bune

Dumnezeu dorește ca toți oamenii să se bucure de viață și de toate lucrurile bune. Problema lor este că ei au o idee falsă despre ceea ce reprezintă lucrurile bune. Gustul nostru a fost pervertit așa că în mod natural numim răul bine și

binele rău. Trebuie să acceptăm făgăduințele nespuse de mari și scumpe ale lui Dumnezeu prin care suntem făcuți părtași de natură divină, și atunci vom avea gustul potrivit și opinia corectă. Atunci ne va plăcea ceea ce este cu adevărat bun, chiar dacă pentru gustul nostru prezent, pervertit, este insipid. Aceasta a fost lipsa Israelului din vechime. Erau hrăniți cu hrană spirituală, pâinea din cer, dar nu au apreciat-o și nu l-au recunoscut, nici nu l-au mulțumit Dătătorului, de aceea nu au fost transformați și făcuți spirituali de ea. Era chiar cea mai bună hrană pe care cineva de pe acest pământ a avut posibilitatea să o mănânce, hrana îngerilor care excela în tărie, „pâinea celor puternici”, gândită să dea tărie de neconceput. Totuși, ei au spus: „sufletul nostru este uscat” și „sufletul nostru este scârbit de această pâine ușoară” (Numeri 11:6; 21:5). Trebuie să ținem seama de două lucruri pentru a stabili dacă ceva este bun sau nu. Primul este efectul ce îl aduce. Este un rezultat bun sau rău? Dacă este urmat de rezultate bune, atunci este bun. Dacă rezultate rele îl urmează, atunci trebuie să fie rău, indiferent cât de plăcut poate fi pentru vederea sau gustul nostru. Apoi urmează problema gustului. Orice este cu adevărat bun are un gust bun, chiar dacă la început, simțurile noastre pervertite nu cred așa. Dar când știm că un anumit lucru este bun și că produce numai bine, atunci ne putem educa gustul așa încât să recunoască binele, și îl vom găsi nespuse de plăcut. La timpul potrivit, dacă ne lăsăm simțurile educate de Domnul, o să descoperim că tot ce este dăunător este dezgustător. Dar aceasta se întâmplă numai celui care are natura divină.

Îndurarea sigură a lui David

„Voi face un legământ veșnic cu voi, ca îndurarea sigură a lui David.” Observă că aceasta urmează după afirmația: „Ascultați și sufletul vostru va trăi.” Adică, îndurarea sigură a lui David include învierea morților. Dumnezeu i-a făcut mari făgăduințe lui David, dar nici una dintre ele nu ar fi putut fi împlinită decât la înviere, iar David așa le-a înțeles. El a mărturisit că este un străin și un călător ca toți părinții săi, Avraam, Isaac și Iacov (Psalmii 39:12). Acum, toți cei care spun așa ceva, mărturisesc că ei caută o țară mai bună, una cerească. „De aceea, lui Dumnezeu nu Îi este rușine să Se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate” (Evrei 11:13-16). Hristos este Fiul lui David și El va sta pe tronul tatălui său David și va „domni peste casa lui Iacov pentru totdeauna” (Luca 1:31-33).

Dar faptul că îndurările sigure ale lui David sunt împlinite numai prin Hristos și înviere, arată că oricine Îl crede și Îl acceptă pe Hristos se împărtășește de ele. Căci Hristos a murit și a înviat pentru toți. Într-adevăr, aceasta se vede din textul pe care îl studiem, căci chemarea este nelimitată. Chemarea de a bea și de a cumpăra pâine, vin și lapte fără bani și fără preț este adresată tuturor celor care au nevoie. Este chemarea îndurătoare a evangheliei către toate sufletele nevoiașe, însetate și bolnave de păcat. Ei bine, acelora li se mai spune: „Voi face un legământ veșnic cu voi, ca îndurările sigure ale lui David”, și aceasta arată că oricine acceptă evanghelia, devine un membru al casei lui David, un supus al împărăției lui Israel. Astfel, descoperim că Israel nu este o națiune cunoscută și recunoscută pe acest pământ, ci este „națiunea neprihănită care păstrează adevărul” (Isaia

26:2). Pentru unii ca aceștia se vor deschide porțile cetății cerești, ale Noului Ierusalim (Apocalipsa 22:14).

Israel, steagul

Hristos este Israel. Vezi Isaia 49:3: „Tu ești Slujitorul Meu, Israel, în care voi fi slăvit.” Nimeni nu poate fi salvat decât în Hristos și toți care sunt în Hristos sunt sămânța lui Avraam „și moștenitori după făgăduință” (Galateni 3:29). Prin urmare, toți cei ce sunt în Hristos sunt Israel, iar alții nu sunt. Dar, de vreme ce Hristos este Israel și Hristos este steagul ridicat pentru oameni, înseamnă că Israel este semnul tuturor națiunilor, steagul în jurul căruia toate popoarele sunt chemate să se adune. Căci oamenii vor veni din fiecare națiune, limbă și popor și vor deveni parte din națiunea lui Israel și ceea ce îi va atrage va fi locuirea lăuntrică a lui Hristos slăvindu-și poporul. El este aproape față de toți cei ce Îl cheamă. Da, este aproape de toți, așteptând să fie chemat. El nu a părăsit niciun om, ci a venit să îi caute, iar toți cei care se întorc spre El, în loc să fugă de El, vor fi înrolați ca membri ai împărăției lui Israel. Mai mult decât atât, vor fi recunoscuți ca prinți, ca regi și preoți. Căci împărăția lui David peste care domnește Hristos nu conține pe nimeni de vreun grad mai jos decât cel de rege.

Gândurile lui Dumnezeu

Cine poate gândi gândurile infinitului? Evident, nimeni în afară de Cel care este infinit. De aceea, trebuie ca Dumnezeu să locuiască în noi, gândind propriile Lui gânduri înalte. Altfel, toate gândurile noastre ar fi greșite și fără niciun rost. În chemarea de a ne părăsi căile și gândurile, Dumnezeu nu

dorește să fim nonentități. El vrea să gândim și să acționăm, dar sursa tuturor acțiunilor și gândurilor noastre trebuie să fie El. El este izvorul vieții reale. De aceea, dacă nu locuiește în noi și prezența Sa nu este continuu recunoscută, viața noastră nu va fi decât un miraj. Ce adevăr minunat să Îl putem avea pe Dumnezeu gândind în noi, așa încât creierul nostru să fie doar organul minții lui Dumnezeu! Atunci se va arăta minunea locuirii și acțiunii lui Dumnezeu în carne. Acest privilegiu minunat este oferit tuturor. Face parte din legământul cel veșnic, îndurările sigure ale lui David.

Cuvântul lui Dumnezeu aducând roade

Am îndrăznit să schimbăm un cuvânt în traducerea dată de *Lowth*. El a tradus versetul 10 ca în versiunea obișnuită, adică: „Așa cum ploaia și zăpada cad din cer și nu se mai întorc, ci udă pământul” etc. Aceasta nu este o traducere exactă din ebraică și conduce la o idee greșită. Expresia din ebraică este aceeași ca în Geneza 32:26: „Nu Te voi lăsa să pleci *dacă nu* mă binecuvântezi.” De aceea, textul ar trebui să spună că ploaia și zăpada nu se întorc la cer dacă nu udă pământul. În Biblia Policromă versetul este tradus astfel, la fel și în franceza lui Segond, de aceea ne-am luat libertatea de a-l pune în traducerea lui *Lowth*, pentru ca cititorul să nu îl neglijeze. Scriptura nu spune că ploaia și zăpada nu se întorc la cer deloc, ci că nu se întorc acolo fără să fi udat pământul, făcându-l să rodească. Apoi se întorc încărcate cu roadele pământului. Tot așa va fi și cu cuvântul evangheliei. Nu se va întoarce la Domnul gol, ci va aduce roade. Pentru vederea noastră limitată, poate părea ca și cum cuvântul ar

fi fost rostit fără niciun scop, dar Dumnezeu spune că va împlini lucrul pentru care l-a trimis. El nu vorbește degeaba. Prin urmare, dacă noi vorbim doar cuvântul Domnului, Dumnezeu va avea grijă, precum în cazul lui Samuel, ca niciunul din cuvintele noastre să nu cadă la pământ și să piară. Cuvântul lui Dumnezeu este sămânța din care provine tot ce crește din pământ. Este, de asemenea, sămânța ce regenerează oamenii și îi face să aducă roade pentru Dumnezeu.

Pământul reînnoit

Versetele de încheiere ale acestui capitol prezintă un tablou al pământului reînnoit, purificat de blestemul spinilor și măcăcinilor, odrăslind în mod desăvârșit, ca la început. Toate acestea vor fi împlinite de cuvântul lui Dumnezeu, același cuvânt pe care El îl pune în gura slujitorilor Lui (vezi Isaia 51:16). Aceasta este încă o indicație suplimentară a faptului că îndurarea sigură a lui David, făgăduită, prin legământul cel veșnic, tuturor celor care dau atenție chemării îndurătoare de a veni la Domnul, de a mânca și a bea din El, este împlinită doar în lumea care va veni, pe noul pământ. Adică, noul pământ este împlinirea acesteia. Dar trebuie să o acceptăm și să ne bucurăm de aceasta aici în prezent, altfel, nu va fi niciodată realizată. Doar când oamenii primesc cuvântul Domnului și sunt transformați de el – gustând cuvântul bun al lui Dumnezeu și puterile lumii care vor veni – va fi pământul reînnoit pentru locuitorii lui.

Un concert grandios

Ce concert binecuvântat va fi atunci când munții și dealurile vor izbucni în cântece și toți copacii câmpului vor bate din palme! Cui nu i-ar plăcea să fie acolo, să audă și să vadă? Dar, spune vreun oponent prudent: „Este totul în sens figurat. Nu trebuie luat în mod literal, pentru că munții și dealurile nu pot cânta, iar copacii nu pot bate din palme. În realitate, nu au mâini.” O, înțelepciune nebunească, ce știe atât de mult încât închide toată cunoștința! Tot așa s-au gândit și discipolii lui Isus când El a spus că va învia din morți. Erau siguri că acele cuvinte ale Lui nu puteau fi luate în sens literal, deoarece credeau că știu că El nu poate muri și învia din nou. Dar s-au înșelat. Dacă în loc să „raționeze” așa cum au făcut, ar fi crezut cuvintele Lui, ar fi evitat multă rușine și confuzie. Să presupunem că, în loc să disputăm cuvântul lui Dumnezeu, îi permitem să ne învețe. El spune că munții și dealurile vor izbucni în cântece și, prin urmare, credem că așa va fi și că îi vom auzi. Atunci vom învăța ceva despre muzică, ceva ce marii compozitori ai lumii nu ne pot învăța. Există o lumină pe care ochii umani nu o văd și sunt multe sunete pe care urechile umane sunt prea surde ca să le audă, dar Dumnezeu și vede și aude. Când vom deveni atât de spirituali, încât vom fi demni de trupuri spirituale, vom fi capabili să vedem și să auzim lucruri care nu au pătruns încă în înțelegerea omului. Aceste lucruri ne sunt descoperite prin Spiritul Sfânt. Așadar, să ne predăm Lui, ca să fim pe deplin spirituali și, astfel, capabili să obținem adevărata înțelepciune, înțelepciunea lui Dumnezeu. „Ochiul nu a văzut, urechea nu a auzit, la inima omului nu au intrat lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei

ce Îl iubesc. Dar Dumnezeu ni le-a descoperit nouă prin Spiritul Său.”

The Present Truth, 12 aprilie 1900

69. Israel, neamurile și Sabatul

Isaia 56:1-12:

¹Așa vorbește Iehova: Păziți legea, practicați neprihănirea, căci mântuirea Mea va veni curând și neprihănirea Mea se va arăta curând. ²Fericit e omul care practică acest lucru, muritorul care se ține de el, păstrând Sabatul ca să nu îl profaneze și reținându-și mâna de la rău. ³Străinul care s-a alipit de Iehova să nu spună: Cu siguranță Iehova mă va separa de poporul Lui, iar famenul să nu spună: Iată, eu sunt un copac uscat. ⁴Căci așa vorbește Iehova: Cât despre famenii care țin Sabatele Mele și aleg ceea ce Îmi face plăcere, ⁵le voi da în casa Mea și între zidurile Mele, un monument și un memorial mai bun decât fii sau fiice. Le voi da un memorial veșnic care nu va fi îndepărtat. ⁶Cât despre străinii care se alipesc de Iehova ca să Îi slujească și să iubească numele Lui, ca să fie slujitorii Lui – oricine care ține Sabatul ca să nu îl profaneze și care se ține de legământul Meu, ⁷îl voi aduce la muntele Meu și îl voi bucura în casa Mea de rugăciune. Arderile lui de tot și jertfele vor fi acceptate pe altarul Meu, deoarece casa Mea va fi numită o casă de rugăciune pentru toate popoarele. ⁸Oracolele Domnului, Iehova, care îi strânge pe exilații lui Israel este: Îi voi strânge pe alții la Israel alături

de cei din Israel care sunt deja strânși. ⁹Toate fiarele de pe câmp și din pădure, veniți și devorați! ¹⁰Toți paznicii Mei sunt orbi și nu știu cum să fie atenți. Toți sunt câini muți care nu pot lătra, ghemuindu-se și întinzându-se pe jos, plăcându-le să dormiteze. ¹¹Câinii sunt lacomi, nu știu cum să fie satisfăcuți, se întorc toți pe calea lor, fiecare după câștigul lui. ¹²Veniți, spun ei, să mă duc după vin și să petrecem cu băuturi, și mâine va fi ca astăzi, o zi extrem de înaltă.

Acesta este un capitol foarte cuprinzător, arătând unitatea esențială a soliei evangheliei din toate timpurile și legând zilele profețiilor din vechime cu ale noastre. Aici avem un îndemn de a păzi legea bazat pe faptul că mântuirea Domnului este aproape. Aceasta corespunde soliei din Apocalipsa 14:7: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul, pământul, marea și izvoarele apelor.” În acest capitol, aflăm cum condițiile mântuirii au fost aceleași în zilele lui Isaia ca cele de astăzi, și că relația dintre Dumnezeu și toți oamenii, fie iudei, fie neamuri, nu s-a schimbat deloc în ultimii patru mii de ani.

Neamurilor li se poruncește să păstreze Sabatul

Deseori auzim că se întreabă: „Unde găsești în Biblie că neamurilor li s-a poruncit vreodată să păstreze cele zece porunci sau Sabatul?” Răspunsul este că găsim aceasta peste tot în biblie, deoarece poruncile lui Dumnezeu sunt pentru toată omenirea, dar în acest capitol, avem prezentat foarte clar acest lucru. Mai întâi, avem porunca generală: „Păstrați

legea, practicați neprihănirea.” Apoi străinul, cel dintre neamuri, este în mod distinct scos în evidență și Domnul îi face lui făgăduința, dacă va păstra Sabatul. Apoi, ca în zilele lui Petru, făgăduința era pentru toți cei ce erau departe (Fapte 2:39). Nu poate fi îndoială în ceea ce privește ziua la care se face referire. Nimeni nu pune la îndoială faptul că, cel puțin, în timpul dinaintea primei veniri a lui Hristos, nicio altă zi decât cea păstrată de evrei, a șaptea din săptămână, nu a fost vreodată numită Sabatul. Aceasta este ziua pe care neamurile sunt îndemnate să o păstreze. Și de vreme ce acest îndemn special este bazat pe apropierea mântuirii Domnului, înseamnă că până la venirea Lui, chemarea către neamuri de a păstra Sabatul rămâne valabilă. „Sabatul a fost făcut pentru om” și orice creatură care se încadrează în această categorie are obligația față de Dumnezeu de a-l păstra.

O singură națiune recunoscută de Domnul

Dumnezeu recunoaște o singură națiune pe pământ și nu este una dintre cele ale pământului. Acea națiune este națiunea lui Israel, despre care s-a spus prin inspirație de la Dumnezeu: „Poporul va locui singur și nu va fi recunoscut printre națiuni.” Este „națiunea neprihănită care ține adevărul” (Isaia 26:2), iar acest lucru nu descrie nicio națiune recunoscută pe acest pământ. Poporul lui Israel, națiunea aleasă de Dumnezeu, sunt socotiți străini și călători pe acest pământ (Evrei 11:13), numele și cetățenia lor fiind recunoscute numai în cer (Luca 10:20; Evrei 12:23; Filipeni 3:20 – *RV*). Pe de altă parte, toate „neamurile în carne” sunt „străine de comunitatea lui Israel și străine de legămintele

făgăduinței, fără speranță, fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2:11-12). Doar când vin la Dumnezeu, fiind împăcați cu El, prin sângele crucii lui Hristos, nu mai „sunt străini și călători, ci împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, zidiți pe temelia apostolilor și a profeților, Isus Hristos însuși fiind piatra din capul unghiului” (Efeseni 2:19-20). Este scopul etern al lui Dumnezeu acela de „a aduna într-unul toate lucrurile, în Hristos” (Efeseni 1:10), iar împărăția al cărei cap este El, este Israel. Este o națiune de biruitori. Israel înseamnă prinț și fiecare supus al lui Hristos este un prinț, un rege. Isus Hristos este regele regilor. Toți supușii Lui au rang înalt. Nu există „persoane mediocre” în toată stăpânirea Sa.

Dumnezeul neamurilor, de asemenea

Din acest capitol, învățăm că Domnul era la fel de doritor să mântuie neamurile în zilele lui Isaia ca astăzi. Nu a existat niciodată un timp în care Dumnezeu a fost exclusivist, limitându-se față de o anumită clasă. El era Dumnezeul neamurilor atunci, la fel ca acum (Romani 3:29-30). Iar astăzi El este la fel de mult Dumnezeul evreilor, la fel cum a fost atunci, pentru că El nu și-a alungat poporul. Textul spune: „Casa Mea va fi numită o casă de rugăciune pentru toți oamenii”. Acestea sunt versetele citate de Isus când a curățat templul de cumpărători și vânzători (Marcu 11:17). De aceea, vedem că templul nu a fost niciodată desemnat în mod exclusiv pentru poporul numit evreu. Niciodată nu a gândit Dumnezeu ca o persoană să fie privată de privilegiile sanctuarului Său. Zidul ce separa „curtea neamurilor” de sanctuarul propriu-zis, în care doar evreilor li se permitea să

intre, era „zidul de la mijlocul împărțirii” pe care evreii înșiși, în mândria lor egoistă, îl ridicaseră.

Adunând neamurile la Israel

Isus a spus: „Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acestea. Și pe ele trebuie să le aduc. Ele Îmi vor asculta glasul, și va fi o turmă și un Păstor” (Ioan 10:16). Acesta este exact același lucru prezentat în lecția noastră. „Domnul Dumnezeu, care îi strânge pe exilații lui Israel, spune: Îi voi mai strânge și pe alții la el pe lângă cei adunați.” Din nou, este același lucru pe care Iacov l-a citat la întâlnirea apostolilor și a bătrânilor din Ierusalim: „Simon a declarat cum Dumnezeu, la început, a cercetat neamurile pentru a scoate din ele un popor pentru numele Său. Și cu aceasta sunt de acord cuvintele profeților, după cum este scris: După aceea Mă voi întoarce și voi zidi din nou tabernacolul lui David, care este căzut și voi înălța din nou ruinele lui și îl voi ridica, pentru ca rămășița poporului să Îl caute pe Domnul și toate neamurile peste care este chemat numele Meu, spune Domnul care face toate lucrurile. Toate faptele Lui sunt cunoscute de Dumnezeu de la începutul lumii” (Fapte 15:14-18). Domnul este același de la început și lucrările Lui sunt mereu aceleași. El nu lucrează diferit în partea de încheiere a evangheliei, față de cum a făcut la început. El l-a chemat pe Avraam și l-a luat dintre păgâni (Iosua 24:2-3) pe când nu era decât el (Isaia 51:2) . Tot timpul istoriei lui Israel a continuat să adauge dintre păgâni, ca în cazul prostituatei Rahav, al lui Rut, moabita, ambele fiind printre strămoșii lui Hristos după trup. De asemenea, Dumnezeu a trimis profeți la neamuri, ca în cazul lui Iona,

avertizându-le să se pocăiască. Și un profet, Ieremia, a fost chiar înainte de nașterea sa uns ca profet al neamurilor (vezi Ieremia 1:5, unde cuvântul „națiuni” este exact același cu cel tradus în altă parte „păgâni”, „neamuri”). În Biblie, „națiuni”, „neamuri”, „păgâni” sunt toate la fel. Israel s-a încheșat prin chemarea unuia dintre păgâni. A fost zidit prin chemarea altora, în ciuda prejudecăților acelor care nu au înțeles planul Domnului și care voiau să Îl facă exclusivist ca ei. Dar făgăduința încă stă în picioare: „Totuși, îi voi mai strânge și pe alții la Israel, la cei din Israel care sunt deja adunați.” Și când toți vor fi strânși prin predicarea evangheliei, atunci va fi o singură națiune pe tot pământul, căci cuvântul Domnului este: „Națiunea și împărăția care nu Mă vor sluji va pieri” (Isaia 60:12). „Și Domnul va fi rege pe tot pământul. În ziua aceea va fi un singur domn și un singur nume” (Zaharia 14:9).

Oamenii care sunt astfel strânși la Israel vor fi cu toții păzitori ai Sabatului. Caracteristica acelei națiuni va fi că fiecare individ va păstra adevărul, legea lui Dumnezeu. Va fi întemeiată în neprihănire (Isaia 54:14). Despre cei care ascultă solia: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor”, care e prezentată în acest capitol, se spune: „Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12). Există făgăduințe minunate pentru cei dintre neamuri care păzesc Sabatul Domnului în duh și în adevăr și care, prin credința lor în Hristos, devin membri ai casei lui Dumnezeu, comunitatea lui Israel. Cine va accepta

întreaga evanghelie și nu va fi mulțumit cu pervertirea strâmtă a omului?

Pericolele ultimelor zile

Ultimele zile vor fi periculoase, deoarece „oamenii vor fi iubitori de sine, (...) iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea” (2 Timotei 3:1-5). Profeția din fața noastră, ca multe altele din Biblie, ne avertizează că în biserica lui Dumnezeu, printre cei care au fost puși ca păzitori, să hrănească turma lui Dumnezeu și să avertizeze de pericole, vor fi unii care mai degrabă își vor hrăni sinele decât turma și se vor hrăni pe seama turmei (Fapte 20:28-30; Ezechiel 34:2-6). Inimile oamenilor vor fi împovărate de îmbuibare și beție și, astfel, ziua Domnului va veni pe neașteptate (Luca 21:34). Mâncarea și băutura vor fi capcana ultimelor zile. Nu că oamenii nu ar trebui să mănânce și să bea, aceasta este o necesitate a naturii și a fost rânduită de Dumnezeu să fie un mare mijloc prin care El să fie recunoscut și slăvit. În capitolul precedent, Dumnezeu cheamă oamenii să mănânce ce este bun, dar problema este că oamenii au pervertit darurile bune ale lui Dumnezeu și, de vreme ce masa lor a devenit o capcană pentru ei, au fost biruiți de spiritul adormirii. „Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca acea zi să vină asupra voastră ca un hoț. Voi toți sunteți copii ai luminii și ai zilei, nu suntem ai nopții, nici ai întunericului. De aceea, să nu adormim, ca alții, ci să veghem și să fim treji.” Acest capitol este ca un avertisment pentru noi. Vom lua noi aminte?

70. Locuitorii din înalt

Isaia 57:1-21 (Traducerea *Lowth*):

¹Omul neprihănit piere și nimeni nu ia seama. Oamenii pioși sunt îndepărtați și nimeni nu înțelege că cel neprihănit este luat din cauza răului. ²El va merge în pace, se va odihni în patul lui, chiar și omul desăvârșit, cel care umblă pe calea dreaptă. ³Dar, voi, apropiați-vă, fii ai vrăjitoarei, voi, sămânța unei adulterine și a unei prostituate! ⁴De cine vă bateți voi joc? Către cine vă deschideți gura larg și scoateți limba? Nu sunteți voi niște copii apostăți, o sămânță falsă, ⁵arzând cu pofta idolilor sub fiecare copac verde, ucigând copiii în văi, în despicăturile stâncilor? ⁶Printre stâncile lustruite din vale este partea ta. Aceasta, aceasta este partea ta. Chiar și lor le torni libația, le-ai dat ofrandele tale. Pot să văd Eu aceste lucruri cu aprobare? ⁷Ți-ai făcut patul pe un munte înalt și seme, chiar și acolo te-ai urcat să aduci jertfe. ⁸Ți-au făcut memorialul în spatele ușii și a ușorilor, te-ai depărtat de Mine și te-ai urcat, ți-ai lărgit patul. Și ai făcut un legământ cu ei, ai iubit patul lor, și le-ai pregătit un loc. ⁹Ai vizitat regele cu darul de ulei și ți-ai înmulțit alifiile prețioase. Ți-ai trimis ambasadorii departe, te-ai înjosit chiar până la Hades. ¹⁰În lungimea călătoriilor tale te-ai obosit. Ai zis: „Nu este speranță.” Ai găsit sprijin pentru viața ta prin munca ta, de aceea nu te-ai slăbit de tot. ¹¹Și de cine te temeai așa de mult, încât te-ai purtat cu falsitate? Și nu ți-ai amintit de Mine și nici nu ai frământat

aceasta în mintea ta? Nu pentru că Eu am tăcut și am închis ochii și tu nu te-ai temut de Mine? ¹²Dar Îmi voi declara neprihănirea, și faptele tale nu îți vor folosi. ¹³Când strigi, să te scape asociații tăi. Dar vântul îi va duce departe, o suflare îi va lua. Dar cel ce se încrede în Mine va moșteni țara și va stăpâni muntele Meu cel sfânt. ¹⁴Atunci voi spune: Croiți, croiți drumul, neteziți calea, îndepărtați orice obstacol din drumul poporului Meu! ¹⁵Căci așa vorbește Iehova, Cel Înalt și Măreț, care locuiește în eternitate și al Căruui nume este Cel Sfânt: Voi locui în locul înalt și sfânt și cu cel cu spiritul căit și umil ca să înviorez spiritul celui umil și să dau viață inimii celui căit. ¹⁶Căci nu voi certa mereu, nici nu voi fi mânios pe vecie, căci spiritul dinaintea Mea ar fi copleșit și sufletele vii pe care le-am făcut. ¹⁷Din cauza fărădelegii lui am fost mânios o clipă și l-am lovit, ascunzându-Mi fața în mânia Mea. Și el s-a depărtat, întorcându-se pe calea propriei lui inimi. ¹⁸I-am văzut căile. Îl voi vindeca și voi fi călăuza lui. Voi restaura mângâierile pentru el și pentru cei îndurerați ai lui. ¹⁹Eu creez roadele buzelor: pace, pace celui de aproape și celui de departe, spune Iehova. Eu îl voi vindeca. ²⁰Dar cei răi sunt ca marea tulburată, care niciodată nu poate avea odihnă, ci apele ei lucrează mizerie și mocirlă. ²¹Nu există pace, spune Dumnezeul meu, pentru cei răi.

O priveliște a ultimelor zile

În acest capitol avem un tablou al ultimelor zile, al timpului strâmtorării chiar înainte de venirea Domnului. Cititorul ar trebui să își amintească faptul că distrugerea vechiului Babilon, și a Ierusalimului, de asemenea, care a căzut doar

pentru că a fost dominat de spiritul Babilonului, a fost o garanție a unei distrugerii mai mari din ultima zi. Caracteristica acelor vremuri era aroganța, respingerea lui Dumnezeu, înălțarea sinelui mai presus de El și persecutarea celor care erau loiali adevărului. Tot așa va fi și în zilele venirii Fiului omului, doar că într-o măsură mult mai mare. „În zilele din urmă, vor veni vremuri periculoase. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, lacomi, lăudăroși, mândri, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, nesfințiți, fără afecțiune naturală, călcători de cuvânt, acuzatori falși, depravați, îndârjiți, disprețuitori ai celor buni, trădători, violenți, încrezuți, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu.” „Da, toți cei ce vor trăi cu evlavie în Hristos Isus vor suferi persecuție. Dar cei răi și seducători vor fi din ce în ce mai răi, înșelând și fiind înșelați” (2 Timotei 3:1-4, 12-13). Toată această răutate va fi găsită în pretinsa biserică a lui Hristos, iar preținșii slujitori ai lui Dumnezeu vor fi conducătorii persecuției credincioșilor disprețuiți, la fel cum s-a întâmplat în zilele de mai înainte, când Babilonul roman a avut supremația. Să ne amintim că în capitolul 56 din Isaia, capitol studiat în lecția din săptămâna trecută, unde adevărul despre Sabat este prezentat ca standard al regrupării poporului lui Dumnezeu, veghetorii sunt prezentați ca trăind pentru ei înșiși. Și când un om trăiește numai să își placă sieși, în mod natural disprețuiește pe cei ce sunt buni.

Adulterul spiritual și roadele lui

Versetul 3 din lecția noastră prezentă se adresează copiilor unei prostituate, unei biserici apostate care este descrisă în Apocalipsa 17:1-6. Biserica este mireasa legitimă a lui

Hristos, căci toți membrii ei sunt eliberați de păcat, ca să „fie căsătoriți cu un altul, cu Cel care a fost înviat din moarte”, ca să aducă roade pentru Dumnezeu (Romani 7:4). Când pretinsa biserică se îndepărtează de „simplitatea care este în Hristos” (2 Corinteni 11:3) și abandonează legea Sa, aceasta reprezintă cel mai josnic soi de adulter. Răul se opune întotdeauna binelui și, prin urmare, avem în versetele 4 și 5 afirmația că această „sămânță falsă”, acești copii ai prostituatei, sunt implicați în batjocorirea și persecutarea celor buni, chiar până la moarte. Aceasta corespunde cuvintelor din Apocalipsa 17:6: „Și am văzut o femeie îmbătată de sângele sfinților și de sângele martirilor lui Isus.” Iacov 5:5-8 arată că ospețele, revoltele și persecutarea celor drepti vor fi caracteristicile ultimelor zile, iar versetele din Apocalipsa, la care tocmai ne-am referit, arată din ce loc provin aceste persecuții. Compară, de asemenea, versetele 7-9 din lecția noastră cu Apocalipsa 18:7-9 și următoarele, unde avem un tablou al cochetării bisericii cu puterea seculară, prin care ea obține o poziție înălțată și bogăție. Aceste puncte stabilesc pe deplin momentul în care se aplică lecția noastră și evenimentele la care se referă. Aceste lucruri fiind stabilite, restul este ușor.

Cel neprihănit luat din cauza răutății

Pentru a înțelege în mod corect acest capitol, trebuie să observăm, de asemenea, că, în ebraică, nu există nicio urmă a cuvintelor „a veni” din primul verset. În consecință, *Lowth* și mulți alți traducători le omit așa cum se cuvine. Cuvântul ebraic, compus, este același cu cel folosit în Geneza 47:13: „Toată țara Canaan slăbea *din*

cauza foametei.” De asemenea, în Geneza 36:7: „Țara în care erau străini nu îi putea ține *din cauza* vitelor lor.” Și în Geneza 27:46: „Sunt obosit de viața mea *din cauza* fiicelor lui Het.” Același cuvânt apare în versetul 16 al acestui capitol unde este redat cu „dinaintea”, în care sensul indică foarte clar că înseamnă „din cauza”. Dacă Dumnezeu ar fi mâniș pe vecie, spiritele oamenilor ar fi zdrobite din cauza sau prin intermediul Lui. De aici vedem că, dacă traducerea de pe marginea din *RV* ar fi fost inserată în text, am fi avut afirmația corectă. Astfel, „cel neprihănit pierе și nimeni nu pune la inimă. Oamenii miloși sunt luați și nimeni nu ia în seamă că *cel neprihănit este luat prin intermediul răutății*”.

Traducerea obișnuită ne conduce la ideea că Dumnezeu îl îndepărtează pe cel neprihănit ca să îl salveze de răul care va veni, când, de fapt, traducerea corectă ne învață că, în ultima zi, oamenii neprihăniți sunt luați de cei răi. Cuvântul ebraic tradus prin „luat” arată că se folosește violența. În ultimele zile, când Spiritul lui Dumnezeu va fi fost pe deplin respins de către biserica apostată și decretul înaintat dă libertate fiecăruia de a-i ucide pe cei neprihăniți, putem fi siguri că niciunul nu va fi ucis, deoarece fiecare din poporul lui Dumnezeu din acel timp al strâmtorării va fi scăpat (Daniel 12:1). Moartea lor nu ar rezulta în a aduce pe cineva la Domnul, iar Domnul nu va permite ca sânge nevinovat să fie vărsat fără rost. Dar înainte ca acel punct să fie atins, când sângele martirilor mai poate fi o sămânță care să rezulte într-o recoltă de suflete, mulți vor fi obligați să mărturisească pentru adevăr cu viețile lor.

De ce nu? De ce și-ar clătina cineva capul la o astfel de afirmație? Lumea este întotdeauna vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu. Și de vreme ce oamenii răi și seducătorii vor deveni tot mai răi, cum se poate presupune că ultimele zile vor fi mai lipsite de persecuție decât timpurile anterioare? Despre cornul cel mic din Daniel 7, ce reprezintă Babilonul modern, biserica apostată, citim: „M-am uitat și același corn a făcut război cu sfinții și i-a dominat până a venit Cel îmbătrânit de zile și judecata a fost dată sfinților Celui Prea Înalt și a venit timpul când sfinții să stăpânească împărăția.” Cei care se așteaptă la un timp mai ușor în slujba Domnului pe măsură ce sfârșitul se apropie, se pregătesc pentru o dezamăgire teribilă.

Un memorial înlocuit

Mai departe, în versetul 8 citim: „În spatele ușii și al ușorilor ți-ai așezat *memorialul*.” Acesta este în mod evident în opoziție cu memorialul lui Dumnezeu, care este Sabatul poruncii a patra, ziua a șaptea a săptămânii. Cuvintele acestei legi trebuiau scrise „pe ușorii casei tale și pe porți” (Deuteronomul 6:4-9), ca un semn că Dumnezeu era Stăpânul casei și legea Sa regula ei. Dar în loc de aceasta, „biserica” are propriul ei semn și fără nici cea mai mică insinuare a autorității divine, a introdus păstrarea primei zile a săptămânii, ca o indicație a faptului că ocupă locul lui Dumnezeu, așezându-se pe sine ca Dumnezeu. Acesta este actul de încoronare al adulterului spiritual și al idolatriei. Ceea ce va dezlănțui persecuțiile din ultimele zile va fi problema Sabatului și a chestiunii legate de cine trebuie

recunoscut ca singura autoritate supremă, fie Dumnezeu, fie „biserica”.

O binecuvântare pentru cei disprețuiți și persecutați

Dar chiar dacă e posibil ca cel neprihănit să fie ucis de cei răi și nimeni să nu bage de seamă locul în care cade, iar el însuși, ca Domnul său, va fi recunoscut printre călcătorii de lege, „se va odihni în pace”, în timp ce pentru cei răi, care se laudă cu siguranța și puterea lor, nu este nicio pace. Oamenii pot doborî numele celor umili care vor cădea de dragul adevărului și îi pot socoti ca pierduți, dar glasul din cer, vorbind special despre pericolele și persecuțiile ultimelor zile, spune: „Binecuvântați sunt morții care mor în Domnul de acum înainte. Da, spune Spiritul, ca să se odihnească de lucrările lor, iar faptele lor îi urmează” (Apocalipsa 14:13). Căci nu ar trebui să plângem pe niciunul dintre cei care mor în Domnul, cum fac cei care nu au nicio speranță. Dar pentru cei care cad în ultima bătălie dintre adevăr și eroare se pronunță o binecuvântare specială. Cei pe care lumea și biserica lumească îi disprețuiesc cel mai mult sunt cei pe care Domnul îi prețuiește cel mai mult.

„Ei vor locui în înalt.” „Căci așa vorbește Cel înalt și măreț, care locuiește în eternitate, al cărui nume este Sfânt: Eu locuiesc în locul înalt și sfânt și, de asemenea, cu cel care are un spirit căit și umil.” El locuiește în ambele locuri în același timp. În timp ce locuiește în locul înalt și sfânt, Dumnezeu este, de asemenea, în inimile celor umili și căiți. Cum este posibil acest lucru? Datorită faptului că inimile unora ca aceștia reprezintă sanctuarul Său, o locuință a lui

Dumnezeu prin Duhul și El i-a înălțat, i-a făcut să stea împreună cu Hristos în locurile cerești și le-a dat stăpânire „mai presus de toate domniile și puterile” (Efeseni 1:19-23; 2:4-6). Făgăduința este: „Celui ce va birui și va păzi cuvintele Mele până la sfârșit, îi voi da putere peste toate națiunile” (Apocalipsa 2:26). Cei pe care conducătorii lumii îi distrug sunt adevărații conducători, iar puterea lor nu este niciodată mai mare decât atunci când își dau trupurile pentru a nu se închina unui dumnezeu fals. Regii acestei lumi și „prinții bisericii” nu vor ști până la judecată pentru câți regi îmbrăcați în haina oamenilor muncitori au pricinuit ei martirajul. Cum a fost cu Hristos, tot așa va fi cu urmașii Lui credincioși. Ce bogății minunate sunt în „ocara lui Hristos” și ce privilegiu să o putem împărtăși!

Dar este o speranță pentru toți. Domnul nu are plăcere în moartea celor răi, ci ca el să se întoarcă de la calea lui cea rea și să trăiască. Astfel, El Îl trimite pe Hristos, predicând „pace, pace celui de aproape, și celui de departe”. Domnul are vindecare pentru toți cei care se întorc la El. Mânia Lui nu durează decât o clipă, în timp ce îndurarea Sa ține pentru totdeauna. Îndelunga răbdare a Dumnezeului nostru este mântuire, iar mântuirea Sa este foarte mare. Isus S-a rugat pentru iertarea celor care L-au dat la moarte, iar Petru, umplut de Spirit, a spus celor care erau trădătorii și criminalii Lui: „Pocăiți-vă și convertiți-vă”. Acum este timpul potrivit, acum este ziua mântuirii!

The Present Truth, 26 aprilie 1900

71. O zi încântătoare

Isaia 58:1-14 (Traducerea *Lowth*):

¹Strigă, nu te opri, înalță-ți glasul ca o trâmbiță și spune poporului fărădelegile lui și casei lui Iacov păcatele ei. ²Totuși, zi de zi Mă caută și le face plăcere să caute căile Mele, ca o națiune care înfăptuiește neprihănirea și nu a părăsit porunca Dumnezeului ei. În continuu Mă întreabă de poruncile neprihănirii. Le face plăcere să se apropie de Dumnezeu. ³De ce am postit și Tu nu vezi? Ne-am mâhnit sufletele, iar Tu nu Te uiți? Iată, în ziua postului vostru vă bucurați în plăcerile voastre și pretindeți cu severitate toate cerințele voastre de muncă. ⁴Iată, postiți pentru ceartă și dispută și ca să loviți cu pumnul pe sărac. De ce Îmi postiți în acest fel, ca să vă faceți glasul auzit sus? ⁵Acesta este postul pe care îl aleg Eu, să își mârșăască un om sufletul o zi? Să își plece capul ca un pipirig și să întindă sacul și cenușa ca pat? Să fie acesta numit post, o zi plăcută înaintea lui Iehova? ⁶Nu este acesta postul pe care îl aleg Eu: Să dezlegi legăturile răutății, să dezlegi poverile asupra toare, să-i eliberezi pe cei ce sunt zdrobiți prin violență și să rupi fiecare jug? ⁷Nu este acesta, să împarți pâinea cu cel flămând și să îl aduci în casa ta pe săracul care rătăcește? Când îl vezi pe cel gol, să îl îmbraci și să nu te ascunzi de semenul tău? ⁸Atunci lumina ta va răsări ca zorile, iar rănile tale vor fi vindecate repede. Neprihănirea va merge înaintea ta și slava lui Iehova va merge în urma ta. ⁹Atunci vei chema, iar Iehova îți va răspunde. Vei striga și El va spune: Iată, aici sunt! Dacă îndepărtezi din mijlocul tău jugul, arătarea cu degetul și vorbirea de ocară, ¹⁰dacă îți dai pâinea celui flămând și saturezi sufletul îndurerat, atunci lumina ta se

va ridica în obscuritate și întunericul tău va fi precum amiaza. ¹¹Iar Iehova te va călăuzi continuu și îți va sătura sufletul în cea mai aspră secetă. Îți va reînnoi puterea, vei fi ca o grădină bine udată și ca un izvor curgător ale cărui ape nu seacă niciodată. ¹²Și cei ce vor răsări din tine vor zidi vechile ruine. Vor ridica temeliile din vechime, iar tu vei fi numit reparator de movile distruse, restauratorul cărărilor frecventate de locuitori. ¹³Dacă îți oprești piciorul în Sabat, de la împlinirea plăcerii tale în ziua Mea cea sfântă, dacă vei numi Sabatul desfătarea ta și sfânta sărbătoare a lui Iehova, onorabilă, dacă o vei onora reținându-te de la scopul tău, de la a-ți căuta plăcerea și de la vorbirea lucrurilor inutile, ¹⁴atunci te vei desfăta în Iehova și te voi face să urci în locurile înalte ale pământului și te voi hrăni cu moștenirea tatălui tău Iacov, căci gura lui Iehova a vorbit.

Studentul nu poate să nu observe că, deși toată cartea lui Isaia este o singură solie referitoare la o singură perioadă de timp, fiecare din aceste ultime capitole este complet în sine însuși. E ca și cum profetul însuși ar fi făcut împărțirea, fiecare capitol fiind predica dintr-o anumită zi. Lecția pentru această zi este una din cele mai bogate din colecție, iar studiul de o zi nu ne va da decât o introducere.

Va fi observat că în această lecție, textul se adresează anumitor oameni, iar ei sunt îndemnați să dea o solie foarte precisă pretinsului popor al lui Dumnezeu. Dar cu puțin în urmă, Domnul a declarat că veghetorii Săi – slujitorii obișnuiți care sunt puși să vegheze și să hrănească turma – „sunt păstori care nu pot înțelege”, „sunt orbi, sunt cu toții fără cunoștință, sunt toți câini muți care nu pot lătra, visând,

întinzându-se, plăcându-le să dormiteze”. De aceea El rostește o chemare către oricine o va auzi să își înalțe glasul ca o trâmbiță, ca să trezească poporul din adormirea lui periculoasă. Aceasta arată că în ultimele zile, Dumnezeu va avea oameni care să vestească solia Sa de avertizare, oameni care nu sunt recunoscuți între „clerici”, dar a căror calificare este aceea că ei Îl iubesc pe Domnul, Îi cunosc glasul și Îl urmează.

Spune tot adevărul

Domnul spune: „Nu te opri”, adică să nu păstrezi nimic, să nu reții. Cuvântul este același ca cel folosit în Geneza 39:9, unde Iosif îi sune lui Potifar: „Nu mi-a *oprit* nimic.” Pavel ascultă porunca deoarece el le-a spus bătrânilor din Efes: „Nu am oprit nimic care vă era de folos”, „căci nu m-am ferit să vă spun tot planul lui Dumnezeu” (Fapte 20:20, 27). Este adevărat că Isus a spus discipolilor Săi înainte de răstignirea Sa: „Mai am multe să vă spun, dar nu le puteți purta acum” (Ioan 16:12). Dar oricine folosește această scuză pentru reținerea unui adevăr de la popor pe care Dumnezeu i l-a revelat, ignoră cuvintele lui Isus imediat următoare, și anume: „Totuși, când va veni Spiritul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul. Căci El nu va vorbi de la Sine, ci tot ce va auzi, va vorbi și vă va arăta lucrurile care vor veni.” Dumnezeu dă lumină slujitorilor Săi cu scopul ca ei să o dea altora și oricine reține ceva poporului, este necredincios față de ceea ce i s-a încredințat. Cu siguranță, trebuie folosit discernământ pentru a ști când și cum trebuie prezentat adevărul diferitelor persoane, dar nu trebuie să fie propriul discernământ lumesc, ci cel al

Spiritului lui Dumnezeu. Cine este condus de Spiritul lui Dumnezeu, va discerne când o persoană pe care o întâlnește este într-o stare a minții de a asculta anumite etape ale adevărului sau dacă este sau nu înțelept să îi vorbească de toate chiar atunci. Dar oricine reține adevărul care i-a fost încredințat, citând în favoarea sa cuvintele lui Hristos „Mai am multe să vă spun, dar nu le puteți purta acum”, se scoate singur din rândul celor trimiși și se pune singur pe un nivel cu Domnul însuși. Domnul nu face favoritisme oamenilor. El nu ia pe cineva într-un colț, să spunem așa, și îi șoptește ceva care nu vrea să fie auzit de ceilalți, ci ceea ce El le spune celor mai apropiați discipoli, le spune tuturor. S-a descoperit Domnul în mod clar? Atunci aceea este dovada că există un alt suflet care așteaptă să îi duci și lui solia. Nu o reține, ci urmărește ocazia potrivită pentru a o mărturisi.

Un avertisment împotriva formalismului

Solia acestui capitol se leagă în primul rând de post, ceva ce este foarte greșit înțeles și pervertit. Tendința universală este să facă din el doar o formă, o afișare exterioară. Așa era cu fariseii din vechime și împotriva exemplului lor Dumnezeu ne avertizează: „Când postiți, nu fiți precum ipocriții, cu fața tristă, căci ei își schimbă fețele ca oamenii să vadă că postesc” (Matei 6:16). „Ci tu când postești, unge-ți capul, spală-ți fața, ca oamenii să nu vadă că postești, ci Tatăl tău care este în ascuns. Și Tatăl tău, care vede în ascuns, te va răsplăti pe față.” În acest capitol, găsim că oamenii sunt cei mai activi în ceea ce numesc cu plăcere „datoriile religioase”. Merg la adunare frecvent, le place să asculte predicarea, postesc și își mâhnesc sufletul, și acționează,

după toate aparențele exterioare, ca un popor care înfăptuiește neprihănirea, dar Dumnezeu care privește la inimă și la viață, știe mai bine. El judecă oamenii nu după mărturisirea lor, nici după râvna cu care merg la adunare, nici după lungimea sau frecvența rugăciunilor, ci „după faptele lor”. Cei care „mărturisesc că Îl cunosc pe Dumnezeu, dar în fapte Îl tăgăduiesc” sunt socotiți cei mai răi păcătoși. „Cel ce zice că rămâne în El, trebuie să umble așa cum a umblat El” (1 Ioan 2:6). Cum a umblat El? „Mergea și făcea bine, vindecând pe toți cei care erau asupriți de diavol. căci Dumnezeu era cu El” (Fapte 10:38). Celor cărora se adresează în mod special acest capitol, fac ca religia lor să consistă din postirea în anumite zile și a avea anumite perioade de „negare de sine”, astfel mărturisind că, în restul timpului, ei trăiesc ca să se satisfacă pe ei înșiși. Cu cât este mai puțină vitalitate creștină într-un popor, cu atât mai scrupuloși vor fi în respectarea formelor fixe și a zilelor religioase speciale. Dar așa ceva nu Îl mulțumește pe Domnul. Citește chiar începutul acestei profeții (Isaia 1:11-15).

Ce este postul?

Actul de a posti este în sine un lucru foarte simplu. Constă în abținerea în totalitate de la mâncare. Scopul este acela de a-i accentua celui care postește, faptul că el nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu și că doar Dumnezeu este Cel care îl susține și îl păstrează în viață. Trebuie să îi amintească faptul că nimic din ce are nu-i aparține lui, ci, de vreme ce vine de la „Dumnezeul și Tatăl tuturor”, ceea ce ajunge la el, îi

aparține la fel de mult fratelui său, și îi este dat în mâini doar pentru a-l folosi ca administrator al Domnului. De aceea, postul în care își găsește Domnul plăcerea este unul în care pâinea se dă celui flămând, iar săracii sunt aduși înăuntru și îngrijiți.

Ce realizează adevăratul post pentru cineva?

Deși este imposibil ca un om să postească tot timpul, iar Domnul nu vrea așa ceva, căci „ne-a dat din abundență toate lucrurile ca să ne bucurăm de ele” și ne spune să mâncăm ceea ce este bun, făcând din mâncarea noastră unul din mijloacele principale de a ni Se revela pe Sine și evanghelia Sa, efectele postului trebuie să fie continue, nu să înceteze cu ziua de post. Căci a-și mâhni omul sufletul o zi nu-L mulțumește pe Domnul, a face penitențe nu este ceea ce Domnul a cerut vreodată. Dar un post adevărat pentru Domnul este cel care trece dincolo de ziua abținerii de la mâncare și influențează toată viața. A face din post sau din orice alt act religios o chestiune de ceartă sau dispută este cel mai neplăcut lucru pentru Domnul. În loc să ne certăm pentru forme, adevăratul popor al lui Dumnezeu va descoperi neprihănirea lui Dumnezeu în viețile lor. Cearta sau dezbaterea, încă nu au convertit niciun singur suflet. Așa ceva se face numai prin viața lui Hristos, și de vreme ce El este în ceruri, ascuns de privirea muritorilor, trebuie să se arate în carnea muritoare. Astfel, postul acceptabil înaintea Domnului este cel care dezleagă legăturile răutății și îi lasă pe cei asupriți de diavol să meargă eliberați. În primul rând, aceasta înseamnă, bineînțeles, că propriile lui legături sunt dezlegate și el cunoaște libertatea cu care Hristos a făcut pe

oameni liberi. Postul, deci, are scopul de a aduce omul într-o relație mai apropiată cu Hristos și de a-i da o înțelegere mai bună a vieții Sale, iar această cunoștință și tovarășie trebuie să fie durabile. Roadele lor se vor vedea în toate zilele care urmează unei anumite perioade de post. Oamenii trebuie să știe că s-a ținut post, nu printr-un anunț formal, ci prin rezultatele lui. Un post care încă ține pe cel care postește sub jugul robiei, nu a avut niciun rost. Chiar în timpul postului, nu trebuie să fim cu fața tristă, de parcă am fi torturați, deoarece ungerea capului cu mir semnifică o cupă ce revarsă bunătatea Domnului (vezi Psalmii 23:5). În timp ce trupul simte chinul foamei, persoana trebuie să se bucure de faptul că este părtașă a suferințelor lui Hristos, deoarece el înțelege puterea păstrătoare a Domnului. El vede că așa mare cum este viața și puterea ce ne sunt transmise în darurile vizibile ale lui Dumnezeu, există o infinitate de viață pentru noi, dincolo de aprecierea simțurilor noastre. Această cunoștință, care este accentuată prin post, face din ziua postului o zi a bucuriei.

Eliberare din puterea întunericului

Făgăduințe minunate sunt făcute celor care țin acest post acceptat, folosind cunoștința libertății pe care le-o dă Dumnezeu pentru a-i salva pe alții din lațul diavolului. Ei vor umbla în lumina feței Domnului toată ziua și vor fi înălțați în neprihănire (compară Isaia 58:8 cu Psalmii 89:15-16). Vor fi într-o așa înțelegere cu Domnul, încât și întunericul lor va fi lumină (compară versetele 8, 10 cu Psalmii 139:12). Ce minunat privilegiu! Sufletul va fi complet eliberat de puterea întunericului și mutat în

împărăția Fiului dragostei lui Dumnezeu (vezi Coloseni 1:12-13).

Sănătate pentru adevăratul închinător

„Sănătatea ta va răsări repede.” Evlavia are făgăduința vieții de acum și a celei ce va veni. Cum ar putea cineva care crede Biblia, să citească pasaje ca acestea și să creadă încă faptul că este necesar ca poporul lui Dumnezeu să sufere de boli? Nimic nu poate fi mai clar decât că Domnul le promite sănătate tuturor celor care Îl slujesc în mod inteligent și în adevăr (Exodul 23:25). Acesta nu este un lucru arbitrar, ci rezultatul unei cauze hotărâte. Observă că aici este o legătură strânsă între sănătate și hrană. Regula printre oameni este să ia în considerare doar apetitul lor și să mănânce ceea ce le place. Majoritatea oamenilor mănâncă doar de bucuria de a mânca, nu cu scopul de a avea viață perfectă, și astfel se înfrâng singuri. Căci, deși au o plăcere pe moment, în timp ce bucatele delicioase coboară pe gâtul lor, suferința pe care o îndură ca o consecință a desconsiderării legilor vieții sunt aproape continue. În timp ce oamenii care mănâncă doar pentru a avea viață cu care să Îl slăvească pe Dumnezeu, nu doar ca să obțină plăcere din mâncare, sunt în mod continuu umpluți cu bucuria vieții eternului Dumnezeu.

Dătătorii vieții

Hristos a spus despre oricine crede în El, că din inima lui vor curge râuri de apă vie. Viața pe care credincioșii o primesc de la Domnul, curge într-un râu de binecuvântări pentru alții. Postul ocazional ne amintește că trăim doar prin

puterea lui Dumnezeu și că atunci când mâncăm ar trebui să o facem numai cu scopul de a primi viața în plinătatea și puritatea ei. Ne amintește, de asemenea, că Dumnezeu este Cel care oferă hrana și că El ne poate ține în viață la fel de bine când pământul nu aduce niciun rod, ca atunci când este foarte roditor. „Domnul te va călăuzi neîncetat și îți va sătura sufletul în secetă” sau, cum spune în altă traducere, „în timpul foametei”. Cel care și-a împărțit ultima coajă cu cel flămând și a găsit că pumnul de făină tot nu s-a isprăvit, nu se va teme când foametea vine peste țară, căci el știe în cine se încrede. Oasele lui vor fi la fel de grase în timpurile grele, ca în timpurile de belșug, căci Dumnezeul care transformă stânca în izvoare de apă, îi poate da suficient de băut chiar din nisipul deșertului. Cunoștința tuturor acestor lucruri este indicată în postul adevărat, care înseamnă împărțirea pâinii cu cel nevoiaș. O asemenea cunoștință – cunoștința de a fi în legătură cu marele Creator – nu te poate face decât bucuros. În loc să flămânzești, tu însuși „vei fi ca o grădină bine udată și ca un izvor de apă, ale cărui ape nu seacă.” Adică, chiar dacă ești sărac, întotdeauna vei fi capabil să împarți ceva cu cel nevoiaș, deoarece poți să scoți din vistieria Dumnezeului universului. „Ca niște săraci, totuși îmbogățind pe mulți, ca neavând nimic, totuși stăpânind toate lucrurile” (2 Corinteni 6:10).

Învălușiți în neprihănirea lui Dumnezeu

„Neprihănirea ta va merge înaintea ta.” Aceasta arată că neprihănirea nu va fi de la noi înșine, ci de la Domnul. Neprihănirea care provine doar de la om merge împreună cu el, dar aici avem tabloul unui om înconjurat de viața

Domnului. Neprihănirea lui, neprihănirea lui Dumnezeu care este prin credința lui Isus Hristos, merge înaintea lui, iar slava Domnului este protecția sa în spate. El este înconjurat de un bastion al neprihănirii și al slavei ei, pe care întunericul și păcatul nu îl pot străpunge.

Păstrarea Sabatului

Ultima solie a evangheliei este să ne temem de Dumnezeu și să Îi dăm slavă, să ne închinăm Lui în calitate de creator al cerurilor, al pământului, al mării și al izvoarelor de apă (Apocalipsa 14:6-7). A da slavă lui Dumnezeu înseamnă a păzi poruncile Lui. Compară Eclesiastul 12:13-14 și Matei 5:16. Astfel, aici, dând slavă lui Dumnezeu ca creator al cerurilor, al pământului și al mării avem, fără îndoială, referință la Sabat, care este memorialul acelei lucrări (Exodul 20:8-11). Ultima proclamare a evangheliei face Sabatul Domnului foarte proeminent, deoarece Sabatul Domnului înseamnă odihnă și încredere desăvârșită în Domnul și aceasta trebuie să fie condiția celor care sunt pregătiți pentru venirea Lui. Păzirea Sabatului poruncii a patra nu înseamnă mântuire prin fapte, ci mântuire prin odihna în Domnul. Nu este un lucru dureros, ci o plăcere. Cel care vede Sabatul ca o încercare grea, nu l-a păzit niciodată și nu știe ce este, pentru că el este o desfătare. Este ziua sfântă și onorabilă a Domnului. De aceea să ne ferim de modul în care o disprețuiesc ei.

Ziua sfântă a lui Dumnezeu

Nu trebuie să existe nicio neînțelegere cu privire la ziua despre care se vorbește aici. Domnul spune: „ziua Mea cea

sfântă.” Este deci o anumită zi pe care El o pretinde a Sa, mai presus de toate celelalte zile. Care este ea? „Ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeuului tău.” Adică, ziua a șaptea a săptămânii, numită în mod obișnuit sâmbăta și care urmează celei de-a șasea zile, vineri, pe care mahomedanii o păstrează ca o zi de rugăciune și care este urmată de prima zi a săptămânii, cunoscută ca duminica, pe care papalitatea a reușit să o plaseze multor creștini, în locul zilei Domnului. Isus a declarat despre Sine că este Domnul zilei Sabatului, vorbind despre ziua pe care evreii pretindeau că o respectă și despre care Îl acuzau în mod fals că o calcă. Astfel, ziua Domnului este ziua a șaptea a săptămânii, ziua care, pe timpul lui Hristos și chiar și acum a fost păzită exterior de evrei, dar fără cunoștința spiritualității ei. Toți cei care Îl onorează pe Domnul, trebuie să onoreze și ziua Lui despre care El spune că este onorabilă.

Bucuria pe care o dă păstrarea Sabatului

Dar ca postul, rezultatele Sabatului nu se sfârșesc cu o zi din săptămână care este pusă deoparte ca semn al odihnei în Domnul. Respectarea celei de-a șaptea zile, în care Dumnezeu S-a odihnit de toată lucrarea Sa, înseamnă odihnă continuă în El. Nu numai în acea zi nu trebuie să ne facem propria plăcere sau să vorbim cuvinte inutile, ci în fiecare zi. Niciodată nu avem dreptul să ne satisfacem plăcerea noastră egoistă sau să vorbim deșertăciuni. Trebuie să fim atât de apropiați cu Domnul și atât de mult conformați vieții Sale, încât religia noastră nu va consta în respectarea anumitor forme și ceremonii la un anumit timp, ci în viața evlavioasă continuă. Adevărata păstrare a Sabatului

înseamnă evlavie toată săptămâna. A limita interzicerea de a ne face propria plăcere sau de a merge pe propriile căi sau de a vorbi cuvinte inutile doar în ziua Sabatului, înseamnă a pierde înțelesul acestui întreg capitol, care ne învață slujire continuă, nu ocazională. „Atunci te vei desfăta în Domnul.” Binecuvântarea odihnei pe care o aduce Sabatul, se va extinde în toată săptămâna, iar sufletul va sărbători în plăcerea ei. Adevăratul păzitor al Sabatului va fi un rege, așezat pe cele mai înalte locuri ale pământului și toată viața lui va fi o zi strălucitoare, de bucurie. O, acceptă această minunată solie și fi desfătat în Domnul însuși!

The Present Truth, 3 mai 1900

72. O acuzație teribilă împotriva bisericii

Isaia 59:1-21 (Traducerea *Lowth*):

¹Iată, mâna Domnului nu este strânsă ca să nu poată salva, iar urechea Lui nu este surdă, ca să nu poată auzi. ²Dar fărădelegile voastre au produs o despărțire între voi și Dumnezeu vostru, păcatele voastre I-au ascuns fața ca să nu audă. ³Căci mâinile voastre sunt pângărite cu sânge și degetele voastre cu fărădelege, buzele voastre vorbesc înșelăciunea și limba voastră șoptește răutatea. ⁴Niciunul nu preferă să solicite dreptate, nici unul nu pledează pentru adevăr. Se încred în deșertăciune, vorbesc minciuni, concep răul și nasc nelegiuirea. ⁵Clocesc ouă de basilic și țes pânză de păianjen. Cel care le mănâncă ouăle moare și când se sparge unul, iese o viperă. ⁶Nicio haină nu va fi făcută din pânzele lor, nu se vor acoperi cu faptele lor. Faptele lor sunt fapte ale nelegiuirii și fapta violenței este în mâinile

lor. ⁷Picioarele lor aleargă repede la rău și se grăbesc să verse sânge nevinovat. Hotărârile lor sunt hotărâri ale nelegiurii, distrugeri și dezastre sunt pe cărările lor. ⁸Nu cunosc calea păcii, nu este nicio judecată pe urmele lor. Și-au făcut căile stricate, oricine merge pe ele nu cunoaște pacea. ⁹De aceea judecata este departe de noi, iar dreptatea nu ne ajunge din urmă. Ne uităm după lumină, dar iată întuneric; după strălucire, dar umblăm în obscuritate. ¹⁰Bâjbâim la perete precum orbii și rătăcim ca cei care sunt lipsiți de vedere. Ne împiedicăm în mijlocul zilei ca în amurg, în mijlocul delicatelor, ca printre morți. ¹¹Cu toții mormăim precum urșii și ne văităm continuu ca porumbeii. Căutăm judecata și nu este, căutăm mântuirea și ea este departe de noi. ¹²Căci fărădelegile noastre s-au înmulțit înaintea Ta și păcatele noastre aduc acuzații împotriva noastră. Căci fărădelegile noastre se lipesc de noi și ne recunoaștem nelegiurile. ¹³Fiind răzvrățiți și așezându-ne împotriva lui Iehova, întorcându-ne pentru a nu-L urma pe Dumnezeu nostru, vorbind cuvinte de ocară, concepând revolta și rostind din inimă cuvinte mincinoase, ¹⁴judecata s-a întors și dreptatea se ține la distanță. Căci adevărul s-a poticnit pe strada deschisă și corectitudinea nu a putut să intre. ¹⁵Adevărul este în întregime pierdut. Cel care se ferește de rău, se expune la jaf, iar Iehova a văzut și nu a fost mulțumit că nu mai este nicio judecată. ¹⁶Și El a văzut că nu mai este niciun om și Se întreba dacă nu este cineva care să intervină. Atunci propriul Lui braț I-a adus mântuire și neprihănirea Sa L-a sprijinit. ¹⁷S-a îmbrăcat cu neprihănirea ca o platoșă și coiful mântuirii era pe capul Lui, S-a îmbrăcat cu hainele

răzbunării, cu zelul ca o manta. El este măreț în răsplătire; ¹⁸El este puternic să răsplătească, Cel care este puternic în răsplătire va răsplăti: Mânie vrăjmașilor Săi, răsplata dușmanilor Săi; pentru limanurile îndepărtate, o răsplată va oferi. ¹⁹Și cei din vest vor venera numele lui Iehova; și cei de la răsăritul soarelui, slava Lui, când va veni El, ca un râu îndreptat în cursul lui, pe care un vânt puternic îl abate. ²⁰Răscumpărătorul va veni la Sion și va îndepărta nelegiuirea de la Iacov, spune Iehova. ²¹Acesta este legământul pe care îl fac cu ei, spune Iehova: Spiritul Meu, care este peste tine și cuvintele Mele pe care le-am pus în gura ta, nu se vor îndepărta de gura ta, nici de gura seminței tale, nici de gura seminței seminței tale, spune Iehova, de-acum și până-n veac.

În capitolul 58 avem cuvântul direct al lui Domnului adresat oricărui vrea să audă, spunându-le să arate poporului Său păcatele sale. În acest capitol, avem în mod evident cuvântul inspirat al profetului conformându-se acelei porunci. Acum, profetul, în numele Domnului, prezintă înaintea poporului care este prins în propria neprihănire, starea exactă a cazului său și nu este deloc un tablou plăcut la care să contemplăm. Ar fi greu de găsit o acuzație și mai teribilă, iar grozăvia acesteia crește știind că nu este altceva decât adevărul. Nimeni să nu spună: „Nu mă privește pe mine, sunt sigur că eu nu pot fi vinovat de vreunul din lucrurile prezentate.” Profetul Isaia se clasează pe sine alături de ei și se recunoaște ca păcătos. Profetul Daniel, despre care nu citim decât de bine în Biblie, mărturisește că este vinovat de toate păcatele care l-au condus pe Israel în

captivitate (vezi rugăciunea lui din Daniel 9:3-20). Cei mai buni oameni din lume sunt cei care mărturisesc că sunt cei mai mari păcătoși și care se încred în mila lui Dumnezeu.

Bunăvoința lui Dumnezeu de a asculta

Observă cu atenție diferența dintre traducerea lui *Lowth* a versetului 2 și versiunea obișnuită. Versiunea noastră spune în mod incorect că Domnul „*nu vaauzi*”, când de fapt textul prezintă motivul pentru care Domnul nu aude. Urechea Lui nu este surdă, dar nici cea mai ascuțită ureche nu poate auzi în anumite condiții, iar condițiile de aici sunt că niciun sunet nu ajunge la urechea Domnului. Nu există nicio rugăciune reală pentru iertare și, prin urmare, nimic ce să fie auzit de Domnul. Motivul pentru care Domnul nu aude este menționat în versetul 3, care nu este decât o repetiție a ceea ce este prezentat în capitolul 1, versetul 15. Mâinile sunt pângărite cu sânge nevinovat și degetele cu nelegiuire, buzele vorbesc înșelăciunea. Tot ceea ce Domnul are de dat este viața – viața care include totul. Hristos nu a venit pentru vreun alt scop aici pe pământ decât acela de a da viață (vezi Ioan 10:10). Nu există altceva pentru care să ne rugăm Domnului în afară de viață. Dar când cineva mărturisește că se roagă pentru viață și, în același timp, distruge viața, arată că nu există sinceritate în rugăciunea sa, cuvintele lui de fapt nu sunt cuvinte deloc. Dificultatea nu este cu urechea Domnului, ci cu cuvintele celui care se roagă. Acțiunile distrug cuvintele.

Domnul va asculta fiecare rugăciune sinceră. El aude fiecare strigăt, fiecare suspin pentru eliberare. „Căci S-a uitat în jos

din înălțimea sanctuarului Său, din cer a privit Domnul pământul ca să audă suspinul prizonierului, ca să-i dezlege pe copiii morții” (Psalmii 102:19-20, nota marginală din *RV*). „Pentru asuprirea celui sărac, pentru supinul celui nevoiaș Mă voi ridica acum, spune Domnul. Îl voi proteja de cel care suflă peste el” (Psalmii 12:5). Nu este niciun suspin pentru eliberare nearticulat care să fie prea slab pentru ca Domnul să audă, căci El ascultă și înțelege limbajul pământului mut. Dar rugăciunile rostite cu voce tare și în cel mai ales limbaj, când provin dintr-o inimă nesinceră, nu sunt în urechea Lui decât un zgomot confuz.

Toți sunt vinovați

Cititorul grăbit al acestui capitol va crede că se adresează celui mai degradat popor al pământului, dar adevărul este că se adresează pretensei biserici creștine. Nu se adresează doar marelui Babilon, unde se găsesc „sclavi și suflete de oameni” (Apocalipsa 18:13), ci bisericii care este reprezentată printr-una din stelele din mâna dreaptă a lui Hristos și care spune: „Sunt bogată și mi-am înmulțit bogățiile”, neștiind că este „nenorocită, mizerabilă, săracă, goală și oarbă” (Apocalipsa 3:17). Acuzația este împotriva celui neprihănit prin sine însuși, ale cărui căi sunt atât de corecte din punct de vedere exterior, încât crede că nu are nicio lipsă.

Dovada acestui lucru se găsește într-o comparație a acestui capitol cu primele trei din Romani. Primul capitol al cărții aduce la cunoștință păcatele păgânilor, care, în orbirea lor, se pleacă înaintea lemnului și pietrei. Următorul capitol

începe cu o lovitură dureroasă: „Tu ești fără scuză, omule, oricine ai fi tu cel care judeci. Căci tu care judeci pe altul, te condamnă pe tine însuși. Căci tu care judeci faci aceleași lucruri.” Ajungem în capitolul doi și trei unde trecem printr-o comparație a păgânilor cu preținșii urmași ai Domnului, până ce ajungem la discuția care conține un citat din capitolul lui Isaia pe care îl studiem noi: „Și atunci ce? Suntem noi mai buni decât ei? Nu, nicidecum! Căci am dovedit mai înainte că atât evreii, cât și neamurile sunt toți sub păcat. După cum este scris: Nu este niciunul neprihănit, nu, nici unul măcar. Nu este nici unul care să înțeleagă, nu este nici unul care să-L caute pe Dumnezeu. Toți s-au abătut de pe cale și au devenit netrebniți, nu este nici unul care să facă binele, nu, nici unul. Gâtul lor este un mormânt deschis. Cu gura lor înșală, otravă de aspidă este sub buzele lor, a căror gură este plină de blestem și de amărăciune. Picioarele lor sunt rapide să verse sânge, distrugerea și mizeria sunt pe căile lor. Nu cunosc calea păcii. Nu există temere de Dumnezeu înaintea ochilor lor” (Romani 3:9-18). Același izvor nu poate să dea în același timp apă dulce și apă amară, de aceea, când citim că gura lor este plină de amărăciune, știm că nu poate exista rugăciune reală pentru ca Domnul să o audă.

Ignoranța celui neprihănit prin sine însuși

Dar cineva ar putea spune: „Eu știu că nu fac niciunul din lucrurile de care sunt acuzat aici.” O afirmație mai exactă ar fi: „Nu știu că fac toate aceste lucruri.” Aceasta este ceea ce Domnul spune: „Arată-i poporului Meu fărădelegile lui.” Dacă le-ar cunoaște, nu ar mai fi nevoie să le fie arătate. Dar

situația este atât de urgentă încât porunca este: „Strigă tare!” Cel mai mare pericol al omenirii este neprihănirea prin sine. Cea mai mare nevoie a oamenilor este de a recunoaște că neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos este singura neprihănire reală și singura în care există viață veșnică. Pericolul preinșilor creștini, chiar și al acelor care au cunoscut puterea salvatoare a Domnului, este să uite dependența lor totală de Dumnezeu și să creadă că au obținut ceva datorită propriei lor bunătăți sau că pot continua prin puterea pe care recunosc că au primit-o de la Dumnezeu, dar pe care au impresia că au făcut-o a lor înșiși, așa încât se pot dispensa de un alt dar de-al Lui. Oamenii niciodată nu își pun problema așa. Dacă ar face-o, nu ar fi înșelați. Dar, de fapt, acesta este modul în care preinșii urmași ai Domnului cad în păcate amarnice.

O singură evanghelie pentru toți

Acest capitol, luat în legătură cu utilizarea lui din Noul Testament, ne arată că există o singură evanghelie – o singură linie de predicare – pentru toți oamenii, indiferent de mărturisirea lor de credință sau dacă nu au făcut niciuna. Aceeași evanghelie care îi salvează pe oamenii din lume este aceeași cu cea care trebuie predicată în mod continuu bisericii lui Hristos, nu numai pentru a corecta rătăcirile, ci pentru a-i menține pe cei credincioși. Primul lucru care trebuie predicat păcătosului care are nevoie de mântuirea din păcatele lui, este Hristos, mântuitorul și că El nu poate trece niciodată dincolo de nevoia sa. „El îl va mântui pe

poporul Lui din păcatele sale”. Și ceea ce îi salvează din vina păcatelor lor este ceea ce îi păstrează de recăderea în ele. Prin veacurile veșnice ale eternității, doar crucea lui Hristos, nimic altceva, va fi cea care îi va păstra pe sfinții răscumpărați în slavă. De aceea, „să mă ferească Dumnezeu să mă laud cu altceva în afară de crucea Domnului nostru Isus Hristos”. Nimeni care pretinde că este creștin, să nu se plângă de vreun slujitor al evangheliei că „ne predică de parcă am fi păcătoși”. Dacă nu face aceasta, nu este un slujitor credincios al lui Hristos. Creștinul care este viu și care crește în har și în cunoștința lui Hristos, nu va face niciodată o astfel de plângere. Oricine o face, și deseori am auzit-o, înseamnă că se află inconștient în cel mai mare pericol posibil.

Încredere deșartă: autoînșelarea

Oamenii la care se face referire aici sunt cei care „se încred în deșertăciune” în loc să se încreadă în Dumnezeu. Ei sunt cei neprihăniții prin ei înșiși din Romani 2 și 3, care sunt la fel de păcătoși ca păgânii. „Cum? – spune cineva – Nu am omorât niciodată pe nimeni, nu am înjurat în viața mea și nu m-am închinat niciodată la un idol”. De fapt, neprihănitul prin sine însuși niciodată nu crede că a comis păcatele grosolane ale păcătosului obișnuit. Dacă ar crede, nu ar fi neprihănit prin sine. Tocmai de aceea trebuie dat strigătul tare, pentru a-l ridica pe cel din condiția sa amorțită. Să examinăm puțin cazul. Nu avem nevoie să numim pe cineva anume, ci să luăm primul om la care putem ajunge. Adică, fiecare se poate întreba singur:

„Ai onorat întotdeauna viața pe care ți-a dat-o Dumnezeu și ai folosit-o pentru cel mai bun scop? Nu ai risipit-o niciodată în vreun fel anume?” Suntem obligați să pledăm vinovați. Atunci suntem vinovați de crimă. Am luat viața care nu ne aparține. Am vărsat sânge nevinovat. Nu există teren de mijloc. Cel care nu Îl iubește în mod activ pe Domnul, Îl urăște, cel care primește viața de la Domnul – sângele lui Hristos – și nu o folosește pentru slava Lui, ci o risipește, este vinovat de sângele Domnului. Ce caz mai grav de crimă poate să existe?

Mai avem nevoie să intrăm în detaliu referitor la celelalte porunci? Nu trebuie să întreb: „Ai folosit vreodată numele Domnului în mod inutil?”, ci doar: „Ca pretins creștin, nu ai făcut sau gândit niciodată un lucru care a fost în cel mai mic grad contrar perfecțiunii vieții lui Hristos?” Fiecare știe că a făcut multe lucruri care l-au dezonorat pe Domnul. Atunci, a luat numele Domnului în deșert. Și la fel de sigur, ori de câte ori am urmărit propriul confort sau propria plăcere înaintea de slava lui Dumnezeu, am avut alți dumnezei decât El. Și putem continua așa prin toate poruncile și să dovedim toată lumea, atât pe cei păcătoși, cât și pe preținșii sfinți, vinovați înaintea lui Dumnezeu – vinovați de cele mai grosolane crime.

Hristos – singura speranță

„Cine poate fi mântuit atunci?” Răspunsul este direct și clar: nimeni nu poate fi mântuit dacă se încrede în propria neprihănire, ci încrezându-ne în neprihănirea lui Hristos, există mântuire pentru toți. Niciun om nu poate să țese o

haină care să fie mai mult decât o zdreanță murdară. Nu îl poate acoperi. „Nu se poate face nicio haină din pânzele lor, nici nu se vor acoperi cu faptele lor.” Dumnezeu a pregătit fapte și a făcut o haină care este pe deplin suficientă să acopere toată rasa umană, dar despre această haină vom vorbi în mod special când vom ajunge la capitolul 61 din Isaia.

Jefuindu-l pe cel neprihănit – un test sever

„Cel care se depărtează de rău se face singur o pradă” sau „se expune la jaf”. Spațiul nu ne va permite nimic mai mult decât un comentariu direct la acest punct. Competiția este foarte aprigă în lume, mai ales în aceste zile. Este situația pe care toți o vor recunoaște – omul care are principii este îndepărtat de la multe metode de a „face bani”, dar care sunt cu succes adoptate de cel fără scrupule.

Dar aceasta nu este tot: omul cel mai cinstit în afaceri are mari șanse de a-i fi luată afacerea de către tovarășii săi fără scrupule din același domeniu. Există, cel puțin în unele locuri, anumite domenii de afaceri, suficient de legale, în care corupția este atât de răspândită, încât omul care nu își pune conștiința în buzunar și nu „face cum fac ceilalți”, nu poate avea „succes”. Nici aceasta nu este tot. Profeția pe care o studiem se aplică ultimelor zile și având în vedere că venirea Domnului este aproape, porunca este să strigăm tare și să nu ne oprim din a arăta poporului lui Dumnezeu păcatele lui, ci de a declara tot adevărul. În consecință, adevărul despre Sabat, care a fost atât de mult uitat, este prezentat în capitolele 56 și 58. La ce se expune un om de

afaceri dacă începe să păstreze ziua sfântă a lui Dumnezeu în locul contrafacerii lui Satan? Auzim răspunsul mereu: „Dacă aş ține Sabatul, mi-aş pierde locul de muncă” sau „ar trebui să renunț la afacerea mea”. Chiar referitor la duminică, ni s-a tot repetat că este necesară o lege care să îi oblige pe toți să o țină, pentru ca cei care vor să o țină să nu își piardă situația sau afacerea. Cu cât mai mult, deci, cel care păstrează Sabatul Domnului contrar legii umane sau obiceiului, se expune singur la jaf? Nu avem niciun tablou al confortului și prosperității în această lume, așa cum vede lumea prosperitatea, pe care să îl prezentăm celui căruia îi declarăm întregul sfat al lui Dumnezeu. Totuși, va veni timpul când se va da un decret ca oricine care păstrează Sabatul Domnului în locul duminicii bisericii apostate să fie ucis (Apocalipsa 13:16-17). Și acela va fi testul: dacă oamenii se pot încrede în făgăduința vieții lui Dumnezeu în fața amenințării cu moartea a omului.

Puterea care eliberează

Dumnezeu este mântuitorul poporului Său. Chiar dacă îndură mult căile oamenilor, îndelunga Lui răbdare este mântuire. El nu uită. Eliberatorul va îndepărta nelegiuirea lui Israel. Dar mântuirea celui neprihănit înseamnă distrugerea nelegiuitorilor. „Cel ce crede și este botezat va fi mântuit, iar cel ce nu crede va fi condamnat.” Aceasta este solia evangheliei și o parte a ei este la fel de adevărată ca cealaltă. Da, „cel care nu crede este deja condamnat” (Ioan 3:18). Crucea lui Hristos, singura în care este mântuire și care reprezintă descoperirea iubirii lui Dumnezeu față de om, are în ea distrugerea păcătoșilor. Căci Hristos a atârnat

pe cruce numai pentru că a fost făcut păcat pentru noi și a fost recunoscut printre călcătorii de lege. De aceea, toți cei care nu mor în Hristos pe cruce, acceptându-L ca mântuitor, trebuie să fie uciși de acea cruce în propria lor persoană, fără nicio speranță de mântuire. Mântuirea lui Dumnezeu este ca un râu puternic, alergând printre maluri strâmte și călăuzit de un vânt puternic. Atât de puternic este Domnul în îndepărtarea celor nelegiuiți. Dar puterea Lui de a-i distruge pe păcătoși în ultima zi, nu este decât puterea de a distruge păcatul în noi acum.

Vedem că nu este nicio diferență, fie că citim versetul 19 din *Lowth* și din *RV*, fie că citim din cea obișnuită: „Când vrăjmașul va veni ca un râu, Spiritul Domnului va ridica steagul împotriva lui.” Adevărul prezentat este că Domnul va mătura păcatul și păcătoșii ca un râu, iar acel râu este râul vieții de la tronul lui Dumnezeu. Într-adevăr, noul legământ făcut cu „casa lui Israel și cu casa lui Iacov” la venirea Domnului, asigură posesiunea Spiritului lui Dumnezeu fiecărui credincios, în toate veacurile eternității. În mijlocul mâniei, Dumnezeu Își amintește de milă (Habacuc 3:2), deoarece mânia care îi distruge pe cei răi nu este decât mila respinsă a Domnului care dăinuiește în veci.

The Present Truth, 10 mai 1900

Isaia 60:1-22:

¹Ridică-te, luminează, căci lumina ta a venit și slava Domnului a răsărit peste tine. ²Căci, iată, întunericul va acoperi pământul și întunecime groasă popoarele, dar peste tine va răsări Domnul și slava Lui va fi văzută peste tine. ³Națiuni vor veni la lumina ta și regi la strălucirea apariției tale. ⁴Ridică-ți ochii în jur și privește: toți se strâng împreună, vin la tine. Fiii tăi vor veni de departe și fiicele tale vor fi purtate pe brațe. ⁵Atunci vei vedea și vei fi însuflețit, iar inima ta va tremura și se va lărgi, deoarece abundența mării se va întoarce la tine și bogăția națiunilor va veni la tine. ⁶Mulțimea cămilelor te va acoperi, dromaderii din Madian și Efa, toți vor veni din Seba, vor aduce aur și tămâie și vor vesti laudele Domnului. ⁷Toate turmele din Chedar vor fi strânse laolaltă la tine, berbecii din Nebaiot te vor sluji. Vor veni cu aprobare la altarul Meu și voi slăvi casa slavei Mele. ⁸Cine sunt cei care zboară ca un nor și ca niște porumbei spre ferestrele lor? ⁹Cu siguranță insulele vor aștepta după Mine și mai întâi corăbiile din Tarsis, ca să îți aducă fiii de departe, aurul și argintul cu ei, pentru numele Domnului Dumnezeuului tău și pentru Sfântul lui Israel, căci El te-a slăvit. ¹⁰Străinii îți vor zidi zidurile și regii lor îți vor sluji. Căci în mânia Mea te-am lovit, dar în îndurarea Mea am avut milă de tine. ¹¹Porțile tale vor fi deschise continuu, nu vor fi închise nici ziua, nici noaptea, pentru ca oamenii să îți poată aduce bogăția națiunilor și alaiul regilor împreună cu ei. ¹²Căci acea națiune și împărăție care nu îți va sluji va pieri. da, acele națiuni vor fi pustiite în întregime. ¹³Slava Libanului va veni la tine,

bradul, pinul și cimșirul împreună și voi slăvi locul picioarelor Mele. ¹⁴Fiii celor care te asupreau vor veni plecați înaintea tine și toți cei ce te disprețuiau vor veni plecați la tălpile picioarelor tale, te vor numi, Cetatea Domnului, Sionul Sfântului lui Israel. ¹⁵Întrucât ai fost părăsită și urâtă, așa încât niciun om nu a trecut prin tine, te voi face o desăvârșire veșnică, bucuria multor generații. ¹⁶Vei suga laptele națiunilor și pieptul regilor și vei ști că Eu, Domnul sunt mântuitorul tău, răscumpărătorul tău, Puternicul lui Iacov. ¹⁷În loc de aramă voi aduce aur, în loc de fier voi aduce argint, în loc de lemn aramă și în loc de pietre fier. Voi face, de asemenea, ca ofițerii tăi să fie pacea și taxatorii să fie neprihănirea. ¹⁸Nu se va mai auzi de violență în țara ta, nici de pustiire sau de distrugere între granițele tale, ci vei numi zidurile tale mântuire și porțile tale laudă. ¹⁹Soarele nu va mai fi lumina ta ziua, iar luna nu te va mai lumina cu strălucirea ei, ci Domnul va fi lumina ta veșnică și Dumnezeuul tău, slava ta. ²⁰Soarele tău nu va mai apune, luna nu se va mai retrage, căci Domnul va fi lumina ta veșnică și zilele tale de jale se vor sfârși. ²¹De asemenea, toți oamenii vor fi neprihăniți, vor moșteni țara pe vecie, ramura sădită de Mine, lucrarea mâinilor Mele, ca să fiu slăvit. ²²Cel mic va deveni o mie și cel neînsemnat o mare națiune. Eu, Domnul, voi grăbi aceste lucruri la vremea lor.

Citind acest capitol, câteva lucruri la care am mai atras atenția de multe ori, ar trebui avute în minte.

(1) Ori de câte ori se face, fără îndoială, referire la cetatea Ierusalim, așa cum apare în unele părți ale acestui capitol, trebuie să ne amintim că cetatea este nimic fără locuitori.

Când se spune că cetatea se bucură, știm că de fapt oamenii din cetate sunt cei care bucură. O cetate este constituită numai prin aderarea locuitorilor.

(2) Aceste profeții au fost date cu mult timp înainte de captivitatea babiloniană. La încheierea acelei captivități a fost dată libertate deplină fiecărui evreu ca să se întoarcă în țara sa și nu a fost reținut niciun mijloc necesar care să îi ajute să se întoarcă. De aceea, orice parte a profeției care s-ar referi numai la lucrurile temporale, a fost de mult timp împlinită. Adică, s-a împlinit în ceea ce privește moștenirea temporală.

(3) Este foarte evident că sunt lucruri promise, nu numai în acest capitol, ci și în alte locuri, care nu au fost niciodată împlinite. Mai mult, este clar că ele pot fi împlinite numai printr-o moștenire veșnică. Aceasta este o profeție care se referă la ultimele zile și împlinirea ei se va realiza doar la venirea Domnului și restaurarea tuturor lucrurilor.

Dumnezeu Își împlinește toate făgăduințele

(4) Mai presus de toate, trebuie să evităm o greșeală comună. Este foarte obișnuit să auzim unele persoane spunând despre anumite lucruri care nu au fost împlinite, că Dumnezeu le-a făcut pe baza unor condiții anumite și că, nefiind îndeplinite condițiile, nu ne putem aștepta la împlinirea făgăduințelor. O asemenea prezentare este calomnie la adresa lui Dumnezeu. Niciodată nu a făcut Dumnezeu vreo făgăduință pe care să nu o împlinească la timpul potrivit. „Domnul nu este nepăsător în împlinirea făgăduinței Lui” (2 Petru 3:9). „Dacă suntem necredincioși, El rămâne

credincios, căci nu Se poate nega pe sine” (2 Timotei 2:13). Chiar dacă toți oamenii ar fi necredincioși și ar respinge făgăduința, totuși aceasta s-ar menține căci El ar face chiar și din pietre copii credincioși care să accepte oferta milei (vezi Matei 3:9). Dumnezeu nu este dependent de vreun om pentru împlinirea făgăduințelor Sale, și nicio persoană din această lume, nici din cea care va veni, nu va putea să Îl dojenească pe Dumnezeu pentru că, în vreun caz, nu și-a păstrat cuvântul, și nu va exista nici cea mai mică oportunitate pentru ca îndoiala să se furișeze într-o inimă loială, legat de o făgăduință neîmplinită. Tot ce a promis Dumnezeu, este capabil să îndeplinească. Iar tot ce este capabil să facă, va face pentru mântuirea oamenilor.

Cuvântul care dă viață și tărie

„Ridică-te!” Adică: „Stai în picioare!” Compară aceste cuvinte cu cele referitoare la minunile raportate în Luca 7:14; 8:54; Fapte 3:6; 14:10. Tânărului care era dus la înmormântare și fetei care tocmai murise, Hristos le-a spus: „Ridică-te” și amândoi s-au ridicat vii. Petru i-a spus schiopului de la poarta templului, care nu umblase niciodată: „În numele lui Isus Hristos din Nazaret, ridică-te și umblă” și imediat s-a ridicat și a sărit. În același fel, Pavel a spus altui om „care nu umblase niciodată”: „Ridică-te pe picioarele tale”, iar el a sărit și a umblat. Acesta este cuvântul care ni se adresează în această lecție. Chiar primul cuvânt este cuvântul care învie morții și îl face pe cel neajutorat să meargă. Oricine are credință că este vindecat,

oricine aude cuvântul în credință, va găsi în studiul acestui capitol o viață pe care nu a cunoscut-o niciodată înainte. „Trezește-te, tu care dormi și ridică-te din moarte, iar Hristos va lumina peste tine” (Efeseni 5:14).

Să fie lumină!

„Luminează!” Da, ridică-te și luminează. De ce? Deoarece Hristos va lumina peste tine. Nu, mai mult. Lumina a venit și slava Domnului s-a ridicat peste tine. Aici, din nou, avem cuvântul creator. Deși cuvântul folosit în acest capitol nu este la fel cu cel folosit în primul capitol din Geneza, nu este nicio diferență. Adevărul este că aici avem aceeași poruncă precum în Geneza 1:3: „Dumnezeu a spus: Să fie lumină! și a fost lumină.” La început, când nu exista nimic pe acest pământ decât întuneric, fără nicio rază de lumină, Dumnezeu a spus: „Să fie lumină!” și instantaneu a fost lumină. Chiar din întuneric a răsărit lumina. „Dumnezeu care a poruncit luminii să lumineze din întuneric, ne-a luminat inimile ca să dăm lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Corinteni 4:6). El este lumina și „lumina luminează în întuneric, iar întunericul n-a biruit-o”. De aceea, El poate transforma întunericul nostru în lumină. Nu am avut noi făgăduința? „Atunci lumina ta va răsări ca zorile”. „Atunci lumina ta se va ridica din obscuritate și întunericul va fi precum amiaza”. Dumnezeu care creează este Cel care ne vorbește aici. Dacă ni-l amintim în calitate de creator al cerurilor și al pământului, vom cunoaște puterea prin care au fost făcute lumile și prin care morții sunt înviați. Aceasta este adevărata păzire a Sabatului.

Lumini în lume

Când Moise a coborât de pe munte, după ce a fost într-o părtășie apropiată cu Domnul, vorbind cu El față în față, fața lui strălucea. Nu numai că era strălucitoare, dar răspândea raze de lumină. Lumina strălucea pentru beneficiul celorlalți dacă erau dispuși să o primească. Aceea nu a fost decât o ilustrare a ceea ce dorește Dumnezeu ca tot poporul Său să fie: purtători de lumină. „Voi sunteți lumina lumii” (Matei 5:14). Lumina pe care poporul Său o are este lumina vieții Sale, căci El spune: „Cel care Mă urmează nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8:12). De aceea, suntem îndemnați să „facem toate lucrurile fără murmur și fără dispută, ca să fiți fără vină și inocenți, fii ai lui Dumnezeu, fără mustrare în mijlocul unei națiuni ticăloase și perverse, prin care să luminați ca lumini în lume, ținându-vă de cuvântul vieții” (Filipeni 2:14-16). Viața este lumina oamenilor și este un gând minunat că această lumină slăvită de la Dumnezeu se va arăta în carnea muritoare (2 Corinteni 4:11), astfel încât cei ce stau înfășurați în întunecimea groasă a acestei lumi, să primească „lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu” văzând-o în umilii Săi urmași. Cu siguranță este timpul să dăm atenție poruncii: „Ridică-te, luminează!”

Viața reală: lumina vieții, lumina lumii

Faptul că această lumină care strălucește din urmașii credincioși ai lui Hristos nu este una imaginară, este evident din ceea ce apare mai târziu în acest capitol, precum și din alte pasaje ale Scripturii. Despre cetate, când va fi umplută

de copiii ei, citim că „nu are nevoie de soare, nici de lună pentru a lumina, căci slava lui Dumnezeu o va lumina și Mielul este lumina ei” (Apocalipsa 21:23, compară cu Isaia 60:19-20). Lumina care luminează de la Dumnezeu este lumină reală, mult deasupra strălucirii soarelui, căci de la El primește soarele toată lumina pe care o are. De aceea, când poporul Său este supus voci Lui precum soarele, vor străluci și ei cu lumină reală. „Atunci cei neprihăniți vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor” (Matei 13:43). „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei care îi vor întoarce pe mulți la neprihănire ca stele din veac în veac” (Daniel 12:3). „Acum suntem copii ai lui Dumnezeu și ce vom fi nu s-a arătat încă” (1 Ioan 3:2). Adică, lumina care va străluci din trupurile sfinților nu s-a manifestat încă, de aceea, lumea nu îi cunoaște, la fel cum nu L-au cunoscut nici pe Hristos. Totuși, viața care s-a arătat în cei care sunt pe deplin ai Domnului este chiar lumina care strălucește de pe fața Domnului, aceeași care luminează pământul. Nu toți își vor acoperi fețele de ea. Nicio strălucire nu este în zadar, indiferent cât este de întunecat locul în care viața s-a arătat. Căci neamurile, păgânii, națiunile pământului vor veni la lumină când i se va permite să strălucească nestingherită, și chiar regii vor veni să întrebe de ea. Este adevărat că venirea oamenilor înțelepți din est la nașterea lui Hristos era împlinirea acestei profeții, dar nu trebuie să ne imaginăm că aceasta a epuizat totul. Aceea nu a fost decât o mostră a ceea ce se va întâmpla când Hristos este pe deplin format în tot poporul Său. Sunt mulți regi și conducători în așa-numitele țări păgâne care au mare putere și influență și mulți dintre aceștia vor întreba despre calea vieții.

Zidirea Sionului

„Străinii îți vor zidi zidurile.” Aceasta este o altă afirmație referitoare la faptul că împărăția lui Israel urmează să fie zidită prin venirea oamenilor din toate națiunile pământului. Chemarea neamurilor este mijlocul prin care ruinele casei lui David vor fi construite (Fapte 15:16-17). Cei care odată erau „străini de comunitatea lui Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără speranță și fără Dumnezeu în lume”, sunt aduși aproape prin sângele lui Hristos, astfel că „nu mai sunt străini și locuitori temporari, ci împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, și sunt zidiți pe temelia apostolilor și profeților, Isus Hristos însuși fiind piatra din capul unghiului, în care toată construcția, bine legată împreună, crește într-un templu sfânt în Domnul” (Efeseni 2:11-13, 19-21). Aceștia, venind la Hristos, piatra vie, sunt transformați în pietre vii și sunt construiți o casă spirituală, o preoție sfântă, ca să aducă jertfele spirituale acceptabile înaintea lui Dumnezeu prin Isus Hristos (1 Petru 2:4-5). Așa este scris: „Pe cel ce biruie îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși afară” (Apocalipsa 3:12). Astfel vor fi zidite zidurile Ierusalimului, cetatea cea sfântă. Marea lucrare chiar și acum înaintează. Cine va forma o parte din măreața structură?

Slăvindu-și casa

„Voi slăvi locul picioarelor Mele.” Citește din nou pasajul la care ne-am referit atât de frecvent în aceste lecții, și anume Zaharia 14:4, care ne spune că în timpul ultimei mari bătălii, Domnul va ieși să lupte împotriva națiunilor care s-au opus Ierusalimului și că picioarele Lui vor sta în acea zi pe Muntele Măslinilor și va deveni o câmpie întinsă pe care va sta cetatea cu apele ei vii. Citește, de asemenea, versetele 6-9 în legătură cu capitolul pe care îl studiem. Acestea, împreună cu Apocalipsa 21 ne vor ajuta să stabilim aplicația acestui capitol.

Versetul 7 este în mod special mângâietor când îl citim în legătură cu pasajul care arată că poporul lui Dumnezeu este „zidit împreună pentru o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul”. În Isaia 57:15 citim că Dumnezeu locuiește cu cel umil și în același timp „în locul înalt și sfânt”. Prezența Lui în țărână o animă. Când locuiește cu cel umil, El îl așază sus, și când I se permite să locuiască în cel mai neînsemnat și mai degradat suflet, El îl slăvește. „Voi slăvi casa slavei Mele.” Partea noastră este doar aceea de a fi dispuși și gata de a ne preda. Partea lui Dumnezeu este de a da har și slavă, tărie în conformitate cu bogățiile slavei Sale.

„Domnul Dumnezeu este un soare și un scut” (Psalmii 84:11). Aceasta vedem din versetul 20. Soarele cetății lui Dumnezeu nu va apune niciodată, nici ziua, nici noaptea, deoarece Domnul va fi lumina ei veșnică. Soarele va străluci așa cum face acum, dar cu o lumină mult mai mare. Dar în cetatea lui Dumnezeu nu va fi nevoie de el, de vreme ce lumina mai mare a lui Dumnezeu însuși va străluci ziua și noaptea.

O națiune neprihănită

„De asemenea, tot poporul tău va fi neprihănit. Vor moșteni țara pe vecie.” Astfel vedem că împlinirea strălucirii poporului lui Dumnezeu e reprezentată de „ceruri noi și un pământ nou în care va locui neprihănirea” (2 Petru 3:13). Aceasta este finalul, dar începutul trebuie să aibă loc acum, în mijlocul întunericului acestei lumi rele. „Cărarea celui drept este ca lumina strălucitoare care strălucește tot mai mult până în ziua desăvârșită” (Proverbele 4:18). Puterile lumii ce va veni trebuie manifestate în această lume. Lumina noului pământ trebuie să fie văzută pe vechiul pământ. Mântuirea și lauda care vor fi protecția cetății sfinte când va fi asaltată de oștirile diavolului trebuie să se manifeste acum, iar neprihănirea care va locui pe noul pământ trebuie să existe acum și aici în toată plinătatea ei. Aceasta se va face prin puterea Celui care face din cel mic o națiune puternică și care în credințioșia Lui o va face (1 Tesaloniceni 5:23-24).

The Present Truth, 17 mai 1900

74. Îmbrăcămintea pe care o dă Dumnezeu

Isaia 61:1-11 (Traducerea *Lowth*):

¹Spiritul lui Iehova este peste Mine, pentru că Iehova M-a uns. M-a trimis să vestesc vești bune celui smerit, să leg inimile rănite, să vestesc libertate captivilor și celor legați libertate desăvârșită. ²Să vestesc anul de primire binevoitoare la Iehova și ziua răzbunării Dumnezeului

nostru. Să mângâi pe toți cei care plâng. ³Să împart [bucurie] celor din Sion care plâng, să le dau o coroană frumoasă în locul cenușii, untdelemnul bucuriei în locul suferinței, haina laudei în locul spiritului de apăsare. Pentru ca să fie numiți copaci aprobați, plantația lui Iehova pentru slava Lui. ⁴Cei care vor răsări din tine vor zidi ruinele din vechime, vor restaura pustiirile vechi, vor repara cetățile pustiite, devastările din veacurile continue. ⁵Străinii se vor ridica și își vor hrăni turmele, fiii străinului vor fi fermierii și îngrijitorii viilor voastre. ⁶Dar voi veți fi numiți preoții lui Iehova, slujitorii Dumnezeului nostru va fi titlul vostru. Veți mânca bogățiile națiunilor și vă veți lăuda în slava lor. ⁷În locul rușinii voastre, veți primi o moștenire dublă. În locul ticăloșiei, vă veți bucura în partea lor, căci în țara lor, veți moșteni o parte dublă și veți stăpâni bucuria veșnică. ⁸Căci Eu sunt Iehova, care iubesc judecata, care urăsc jaful și nelegiuirea și le voi da răsplata faptei lor cu credincioșie. Un legământ veșnic voi face cu ei. ⁹Sămânța lor va fi admirată printre națiuni și odraslele lor în mijlocul popoarelor. Cei care îi vor vedea vor recunoaște că sunt o sămânță binecuvântată de Iehova. ¹⁰Mă voi bucura foarte mult în Iehova. Sufletul meu tresaltă de bucurie în Dumnezeul meu. Căci El m-a îmbrăcat cu hainele mântuirii. M-a acoperit cu mantaua neprihănirii așa cum se împodobeste mirele cu coroana preoțească și precum mireasa împodobită cu bijuteriile ei scumpe. ¹¹Cu siguranță, după cum pământul împinge la suprafață mlădițele lui firave și ca o grădină care face să germineze sămânța, așa va face Domnul Dumnezeu să răsără neprihănirea și lauda în prezența tuturor națiunilor.

Acesta este unul din cele mai scurte capitole din Isaia, totuși este unul dintre cele mai pline în învățătura evangheliei și în mângâiere. Nu trebuie să mai petrecem timpul pentru a observa când se aplică, deoarece tot ce a fost spus în capitolele anterioare și în întreaga carte se aplică și aici. Mai mult, faptul că Isus în sinagoga din Nazaret, după ce a citit o porțiune din acest capitol, a spus: „Astăzi s-au împlinit scripturile”, arată că merge până la prima Lui venire. Și dacă s-a putut aplica atunci, cu atât mai mult se aplică acum. Dumnezeu nu și-a retras Spiritul mângâierii de la Fiul și, de aceea, El încă este îmbrăcat cu Spirit, „pentru a-i mângâia pe cei ce plâng”. În timp ce sunt multe lucruri în acest capitol care pot pretinde toată atenția noastră, să folosim cea mai mare parte a timpului și spațiului analizând învelitoarea pe care Dumnezeu o oferă tuturor celor care vor să o primească.

O schimbare de haine

Despre această haină se vorbește în două versete ale acestui capitol, 3 și 10. Unsul Domnului este însărcinat să vestească faptul că Dumnezeu a pregătit „haina laudei în locul spiritului de apăsare”, iar profetul izbucnește: „Mă voi bucura nespus în Domnul, sufletul meu va fi extrem de fericit în Dumnezeul meu. Căci El m-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, m-a acoperit cu mantaua neprihănirii”. Să punem câteva texte alături de acestea și vom vedea ceea ce ne învață.

Psalmii 32:1-2:

¹Binecuvântat este omul a cărui fărădelege este iertată și al cărui păcat este acoperit. ²Binecuvântat este omul căruia Domnul nu îi atribuie fărădelegea și în al cărui spirit nu este viclenie.

Romani 4:3-8:

³Ce spune Scriptura? Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și aceasta i-a fost socotită ca neprihănire. ⁴Acum, celui ce lucrează, răsplata nu este recunoscută ca fiind un har, ci datorie. ⁵Dar celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce-l îndreptățește pe păcătos, credința îi este socotită ca neprihănire. ⁶Tot așa descrie și David binecuvântarea omului căruia Dumnezeu îi atribuie neprihănirea fără fapte, ⁷zicând: Binecuvântați sunt cei ale căror fărădelegi sunt iertate și ale căror păcate sunt acoperite. ⁸Binecuvântat este omul căruia Domnul nu îi atribuie păcatul.

Romani 3:20-24:

²⁰Prin faptele legii nicio faptură nu va fi îndreptățită în fața Lui. Căci prin lege este cunoștința păcatului. ²¹Dar acum s-a arătat neprihănirea lui Dumnezeu fără lege, fiind mărturisită de lege și profeți, ²²chiar neprihănirea lui Dumnezeu care este prin credința lui Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred. Căci nu este nicio diferență, ²³căci toți au păcătuțit și au fost lipsiți de slava lui Dumnezeu; ²⁴fiind îndreptățiți [făcuți drepți] în mod gratuit prin har, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus.

Zaharia 3:1-5:

¹Și mi l-a arătat pe Iosua, marele preot, stând în picioare înaintea îngerului Domnului și pe Satana stând la dreapta lui ca să i se împotrivească. ²Domnul a zis lui Satana: Domnul să te mustre, o, Satana, Domnul care a ales Ierusalimul să te mustre. Nu este acesta un tăciune scos din foc? ³Acum, Iosua era îmbrăcat cu haine murdare și stătea în picioare înaintea îngerului. ⁴Iar el a răspuns și a vorbit celor ce stăteau înaintea lui, zicând: Îndepărtați hainele murdare de la el. Iar lui i-a spus: Iată, am îndepărtat nelegiuirea de la tine și te voi îmbrăca cu haine schimbate. ⁵Iar eu am spus: Puneți-i o mitră frumoasă pe cap. Așa că i-au pus o mitră pe cap și l-au îmbrăcat cu haine.

Isaia 64:6:

„Dar noi suntem cu toții ca un lucru necurat și toată neprihănirea noastră este ca o zdreanță murdară.”

Ce avem în aceste texte? În mod simplu, aceasta: că toți oamenii sunt prin natură păcătoși. Natura lor este păcat. Nu numai că sunt acoperiți de păcat, ci sunt plini de păcat. „Pânzele lor nu vor deveni haine, nici nu se vor acoperi cu faptele lor” (Isaia 59:6). Cele mai bune fapte ale lor sunt pline de imperfecțiune și nu oferă nicio învelitoare. „Orice om în cea mai bună stare a lui este într-un deșertăciune.” Dar faptele lui Dumnezeu dăinuie veșnic, de vreme ce sunt toate făcute în neprihănire și El a lucrat o învelitoare pentru toți oamenii, chiar haina propriei Sale vieți neprihănite – haina mântuirii – căci suntem salvați prin viața Sa.

Dumnezeu Se acoperă cu lumina ca o haină (Psalmii 104:2). În afirmația că „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui

Dumnezeu” (Romani 3:23), învățăm că slava lui Dumnezeu – lumina care Îl înconjoară – este propria Sa viață desăvârșită. Neprihănirea este slavă, chiar dacă acum ea nu este așa recunoscută printre oameni. Fiindcă în lumea care va veni, când totul va apărea exact așa cum este în realitate, cel neprihănit va străluci ca un soare (Matei 13:43). De aceea, știm că haina originală a omului era lumina slavei lui Dumnezeu, iar aceasta a fost pierdută și a fost necesar să fie fabricate haine numai după ce el a păcătuit. Hainele noastre nu sunt decât semnul blestemului, iar faptul că trebuie să purtăm haine fabricate este un semn constant că trupurile noastre sunt încă nerăscumpărate din blestem. Cu cât este mai strălucitoare și mai pronunțată haina cuiva, cu atât este accentuată rușinea blestemului. Îmbrăcămintea noastră prezentă a trupului nu este ceva cu care să ne mândrim, ci mai degrabă ceva de care să ne rușinăm. Mulțumim Domnului că nu va trebui să dureze pentru totdeauna!

Îmbrăcămintea vieții: îmbrăcămintea care crește

Deja am văzut din textul citat că schimbul hainelor murdare cu cele curate reprezintă îndepărtarea întregii fărădelegi. „Inul subțire, curat și alb” este „neprihănirea sfinților” (Apocalipsa 19:8). Dar această neprihănire a lui Dumnezeu prin credința lui Isus Hristos este pusă atât în toți cei ce cred, cât și asupra lor. Și aceasta ne aduce la miezul problemei – modul în care îmbrăcămintea sfinților este pregătită. Acoperământul este slava, neprihănirea lui Dumnezeu, iar slava lui Dumnezeu este văzută peste poporul Său, pur și simplu pentru că ea este pusă în ei. Amintește-ți că Dumnezeu este îmbrăcat cu lumina ca o haină, deoarece El

însuși este lumină. Îmbrăcămintea Sa este viața Sa și aceea provine din interior, din inimă. Suntem îmbrăcați cu haina mântuirii doar când mântuirea lui Dumnezeu este în noi, adică, atunci când suntem salvați din păcatele ființei noastre lăuntrice. Atunci avem o armură pe care niciuna din armele lui Satana nu o poate străpunge. Când adevărul este „în partea interioară” (Psalmii 51:6) este un scut și o pavăză (Psalmii 91:4). Leii nu l-au rănit pe Daniel pentru că în el s-a găsit nevinovăție. A fost imposibil ca Hristos să fie ținut în mormânt, deoarece „nu cunoștea păcat”. Neprihănirea din inima Sa, care Îi umplea întreaga ființă, L-a făcut stăpânul vânturilor și al valurilor, precum și al animalelor sălbatice și al oamenilor.

Acum putem vedea legătura intimă dintre versetele 10-11 și forța cuvântului „căci”, cu care începe versetul 11. „Sufletul meu se va bucura nespus în Dumnezeul meu, căci m-a îmbrăcat cu haina mântuirii, m-a acoperit cu mantaua neprihănirii; (...) *căci așa cum* pământul își dă lăstarii și *așa cum* grădina face sămânța să răsară, *tot așa* va face Domnul ca neprihănirea și lauda să răsară înaintea tuturor națiunilor.” Poporul lui Dumnezeu este îmbrăcat cu neprihănire și mântuire, la fel cum pământul este îmbrăcat cu verdeață. „Cu împărăția lui Dumnezeu este ca atunci când un om aruncă sămânța pe pământ; (...) căci pământul aduce roade de la sine”, adică, în mod automat (Marcu 4:26-28). Cu toții am văzut roboți, mașini cu acțiune automată, și ne-am minunat de perfecțiunea mișcării lor, dar am știut că puterea de a se mișca nu își avea originea în ele. Tot așa, și pământul aduce roade în mod spontan, mișcat de cuvântul

din interior care a fost plantat la început, când Dumnezeu a spus: „Să dea pământul roade.” Astfel, sămânța incoruptibilă, cuvântul altoit, rămânând în sufletele oamenilor, regenerează, produce o nouă viață care este un acoperământ de slavă.

Haina laudei

Haina mântuirii și a neprihănirii este în același timp „haina laudei” (compară versetele 3 și 10). Nu poate exista neprihănire, mântuire acolo unde nu există laudă. Împărăția lui Dumnezeu este „neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Romani 14:17). Ungerea cu Duhul Sfânt este ungera cu „untdelemnul bucuriei”. Zidurile Sionului sunt mântuire și porțile lui sunt laudă (Isaia 60:18). Dumnezeu își înconjoară poporul cu cântece de eliberare (Psalmii 32:7). Într-adevăr, prin laudă și mulțumire ne însușim mântuirea pe care Dumnezeu ne-o dă. „În orice, faceți-vă cunoscute lui Dumnezeu cererile, prin rugăciune și cereri cu mulțumire” (Filipeni 4:6). Dumnezeu spune: „Cine oferă jertfele mulțumirii Mă slăvește și pregătește o cale ca să îi arăt mântuirea lui Dumnezeu” (Psalmii 50:23, notă marginală din *RV*). Zidurile Ierihonului au căzut numai atunci când Israel a strigat victoria (Iosua 6:16, 20). Și când Israel, mergând să-l întâlnească pe dușmanul superior ca număr, a început să cânte și să „laude frumusețea sfințeniei”, „Domnul a trimis o ambuscadă” împotriva dușmanilor lor și i-a distrus în totalitate. Cu cântări se întorc răscumpărații Domnului și vin la Sion. Vin cu o „bucurie veșnică” pe capetele lor, iar această bucurie este bucuria

care răsare în inimă la cunoștința minunatei mântuiri a lui Dumnezeu.

Cât de real crește haina

Este perfect să păstrăm gândul capitolului, și anume, că poporul lui Dumnezeu trebuie să fie îmbrăcat cu hainele laudei și ale mântuirii, și acoperit cu mantaua neprihănirii la fel cum pământul face să răsară mugurii săi, de vreme ce ei sunt „copacii neprihănirii, plantația Domnului, ca El să fie slăvit”. Primăvara tocmai a venit, iar ilustrația este proaspătă înaintea ochilor noștri când vedem cum copacii goi, aparent morți, și pământul gol se îmbracă deodată cu haine frumoase. De unde vine această haină de verde viu? Vine din interior. Puterea vieții din interior se manifestă în exterior. „Viața a fost arătată și noi am văzut-o” chiar în natura vie. Copacul este îmbrăcat cu viața care este în el. Viața seminței bune, cuvântul lui Dumnezeu, sădită în pământ, îl îmbracă cu hainele slavei și ale frumuseții. Tot așa se îmbracă și Ierusalimul cu hainele sale frumoase (Isaia 52:1).

Vorbind despre crini, Hristos a spus: „Nici Solomon în toată slava lui nu a fost îmbrăcat ca unul dintre ei. Dacă așa îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, iar mâine este aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El mult mai mult pe voi?” (Matei 6:29-30). Hristos ne spune: de ce vă îngrijați de hainele cu care vă îmbrăcați trupurile, când Tatăl vostru crește, care cunoaște toate nevoile voastre, nu numai că vă dă haina de fiecare zi, care în curând se va uza, ci ne oferă haina mult superioară față de cea a lui Solomon.

Observă: Hristos a spus că Dumnezeu ne va îmbrăca mult mai mult pe noi decât iarba câmpului. Dar slava din îmbrăcămintea ierbii câmpului întrece cu mult slava hainelor lui Solomon. Prin urmare, învățăm că Dumnezeu ne va îmbrăca la fel cum face cu crinii, cu vesminte care cresc din viața interioară, dar cu o haină mult mai slăvită. Cel neprihănit va străluci ca soarele, ca stele din veac în veac. Singura întrebare este: vom dori mai mult să fim îmbrăcați cu neprihănirea lui Dumnezeu decât să umblăm goi? (vezi Apocalipsa 3:17-18).

Încă puține cuvinte mai trebuie dedicate acestui capitol minunat. Observă că săracilor li se aduc aceste vești bune. Cât de potrivit este ca săracii să fie îmbrăcați! Sunt eliberați din închisoare și li se dă o nouă îmbrăcămintă și sunt trimiși pe cale bucurându-se.

„El M-a trimis (...) să vestesc libertatea captivilor și să deschid închisoarea celor care sunt legați.” În mod literal, El M-a trimis să strig captivilor: „Libertate!” și celor legați: „Eliberare!” Cuvântul ebraic tradus prin „libertate” înseamnă „un zbor rapid, o mișcare rotativă”, asemenea unei păsări care zboară în cerc, rotindu-se în zbor prin aer. De aici provine cuvântul rândunică. Nu poate fi un tablou mai bun al libertății depline decât acela al unei rândunici ce zboară prin aer. Exact aceasta este libertatea pe care Hristos o proclamă tuturor oamenilor. Oricine vrea, poate fi la fel de liber ca o pasăre, liber de păcat și de tot ce reprezintă un obstacol pentru o slujire desăvârșită lui Dumnezeu. Iar această libertate este a noastră acum ca să ne bucurăm de ea.

„Sufletul nostru a scăpat precum o pasăre din lațul păsărarului. Lațul s-a rupt și noi am scăpat” (Psalmii 124:7).

Vestirea libertății universale

Amintește-ți că această libertate este pentru toți. Domnul își trimite slujitorul „ca să-i mângâie pe toți cei care plâng”. Vestirea libertății este pentru toți cei ce sunt legați. Hristos a intrat în închisoarea omului puternic și l-a legat pe tiranul care a uzurpat autoritatea asupra oamenilor și a luat de la el „toată armura în care se încredea”. „Căci după cum copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a luat parte la ele. Pentru ca, prin moarte, să-l distrugă pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul și să îi elibereze pe cei care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor” (Evrei 2:14-15). Orice ușă a închisorii este deschisă. Orice lanț este rupt. Captivul nu trebuie decât să se ridice și să își dezlege legăturile de la gât (Isaia 52:2). În Hristos, fiecărui suflet i-a fost dată puterea de a rupe orice legătură cu orice păcat, cu orice obicei rău, orice rău moștenit sau cultivat, indiferent de natura lui. El ne-a dat propria Lui libertate și când aceasta este rostită, nimic nu mai poate fi adăugat. Este a ta pentru a o revendica prin credință. Dacă nu cunoști calea de a ieși din închisoare, cere-I lui Hristos și El ți-o va descoperi. El este calea. Acceptă-L în plinătatea Sa. Studiază perfecțiunea manifestării vieții Sale. Predă-te ei și apoi mergi în libertatea cu care Hristos te-a făcut liber.

Cine poate proclama această solie?

Încă un lucru, cel mai mare dintre toate – cine este uns ca să vestească această solie a libertății? Vei spune că Hristos.

Adevărat, dar Cel care a citit această solie semenilor și cunoscuților Săi, era fiul unui tâmplar, El însuși fiind un tâmplar calificat, spunând: „Astăzi s-a împlinit această Scriptură.” El a fost trimis de Domnul cu solia libertății și a mângâierii și „Cel pe care îl trimite Dumnezeu vorbește cuvintele lui Dumnezeu”. Și *invers*, oricine a primit cuvântul lui Dumnezeu este trimis. Dumnezeu „ne-a împăcat cu El însuși prin Hristos” și „a pus în noi cuvântul împăcării”, astfel că suntem ambasadori în numele lui Hristos, ca și cum Dumnezeu ar implora prin noi în locul lui Hristos. Așa că vă rugăm în locul lui Hristos: „Împăcați-vă cu Dumnezeu” (2 Corinteni 5:18-20).

Ungerea este prin Spiritul lui Dumnezeu și oricine se întoarce la muștrările lui Dumnezeu, care sunt calea vieții, are Duhul turnat peste el, iar cuvintele lui Dumnezeu îi sunt descoperite (Proverbele 1:23) și astfel este trimis cu solia. Amintește-ți, de asemenea, că aceste cuvinte au fost rostite evreilor prin omul Isaia, cu aproape opt sute de ani înainte ca Isus să le citească în sinagoga din Nazaret. Și au fost rostite cu buze arzătoare, cu toată inima. Isaia nu a fost un actor, ci a simțit fiecare cuvânt pe care l-a rostit. Nu vorbea despre ceva ce nu însemna nimic pentru el și care nu putea însemna nimic pentru nimeni timp de sute de ani. Libertatea sufletului era pentru poporul „din zilele lui Ozia, Iotam, Ahaz și Ezechia”, iar lui Isaia, al cărui suflet s-a bucurat în Dumnezeu prin înveșmântarea cu neprihănirea ce a primit-o (Isaia 61:10) – curățarea păcatului său și îndepărtarea nelegiuirii sale (Isaia 6:7) – i s-a încredințat să o proclame. La fel este cu oricine dorește să accepte ungerea. Căci nu

spune solia celor care vor să audă că „veți fi numiți preoți ai Domnului, oamenii vă vor numi slujitorii Dumnezeului nostru”? O, este minunat să fii liber, dar acest lucru este foarte mic în comparație cu experiența de a-i elibera pe alții.

The Present Truth, 24 mai 1900

75. Vegherea și zelul lui Dumnezeu pentru poporul său

Isaia 62:1-12 (Traducerea *Lowth*):

¹De dragul Sionului nu voi tăcea, de dragul Ierusalimului nu mă voi odihni, până ce neprihănirea ei va izbucni ca o lumină puternică și mântuirea ei ca o torță aprinsă. ²Națiunile vor vedea neprihănirea ta și toți regii slava ta. Vei fi numit cu un nume nou pe care îl va stabili gura lui Iehova pentru tine. ³Vei fi o coroană frumoasă în mâna lui Iehova, o diademă regală în mâna Dumnezeului tău. ⁴Nu ți se va mai spune: Părăsito! Nici țării tale nu i se va mai zice: Pustiito! Ci vei fi numită: Obiectul plăcerii Mele, iar țara ta: Femeia măritată. Căci Iehova se va bucura de tine, iar țara ta va fi unită în căsătorie. ⁵Cum se unește un tânăr cu o fecioară, așa se va uni Răscumpărătorul tău cu tine, și cum se bucură mirele de mireasa lui, așa se va bucura Dumnezeul tău de tine. ⁶Peste zidurile tale, Ierusalime, am pus păzitori ziua, și toată noaptea nu vor tăcea. Voi care vestiți numele lui Iehova! ⁷Nu tăceți, nici nu Îl lăsați să se odihnească în tăcere până ce va întemeia și până când va restitui Ierusalimului slava pe pământ. ⁸Iehova a jurat pe

dreapta Sa și pe brațul Lui puternic: nu voi mai da grânele tale ca hrană pentru vrăjmașii tăi. Fiii străinului nu vor mai bea mustul tău, pentru care ai lucrat,⁹ ci cei care culeg recolta vor mânca și-L vor lăuda pe Iehova, iar cei ce strâng viile le vor mânca în curțile Mele sacre.¹⁰ Treceți, treceți pe porți, pregătiți calea pentru popor! Construiți, construiți digul. Curățați-l de pietre! Înălțați un steag pentru națiuni!¹¹ Iată, Iehova a vestit astfel către marginea pământului. Spuneți fiicei Sionului: Iată, Mântuitorul tău vine! Iată, răsplata Lui este cu El și recompensa lucrării Sale înaintea Lui.¹² Ei vor fi numiți: Poporul sfânt și răscumpărat al lui Iehova, iar tu vei fi numită: Cetatea mult dorită și nepărăsită.

Este ușor de văzut că Dumnezeu este Cel care vorbește în acest capitol. El este Cel care spune că nu va tăcea până ce neprihănirea poporului Său, întregul Ierusalim, va izbucni ca o lumină puternică. Atunci când luăm în considerare acest lucru, câtă mângâiere găsim în aceste cuvinte! Dumnezeu a luat asupra Sa cazul nostru. El este interesat de noi. Acum, de vreme ce Dumnezeu dorește atât de mult neprihănirea noastră și a spus că nu-Și va slăbi eforturile până nu va duce la împlinire aceasta, ce lucru de pe pământ ne poate ține departe de a fi neprihăniți, dacă suntem dornici? Dumnezeu este atotputernic și ceea ce a promis, este capabil să și realizeze. Nimeni să nu spună că este imposibil să trăiești fără păcat. Cu Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile.

Dumnezeu ne salvează pentru slujire. El nu este mulțumit doar să ne facă neprihăniți și, astfel, să ne mântuie, ci El

vrea, de asemenea, ca neprihănirea să strălucească pentru a-i lumina pe alții și mântuirea să meargă mai departe din poporul Său, la fel cum merge din El însuși. Ce se va întâmpla când toți oamenii vor vedea neprihănirea și mântuirea pe care El ne-o aduce? „Mulți vor vedea și se vor teme și se vor întoarce la Domnul” (Psalmii 40:1-3).

Compară versetul 2 cu Apocalipsa 2:17. Ce relație intimă și tovărășie iubitoare ne descoperă! Doi prieteni, care sunt mai mult decât amici, se cunosc deseori după un nume care nu este știut de alții. Ar însemna trădarea încrederii, aproape un sacrilegiu, dacă ar folosi numele înaintea altora. Este un semn al iubirii și încrederii reciproce. Astfel își ia Dumnezeu poporul într-o relație intimă cu Sine și nu îl ia doar ca întreg, ci pe fiecare individual. Are un nume special pentru fiecare, care este cunoscut doar de El și de acel individ. Iubirea Sa este infinită și, de aceea, este suficientă pentru fiecare. Nu va exista gelozie pentru că un altul primește aceeași atenție ca noi. Cât de prețioase sunt gândurile Lui față de noi!

„Domnul are plăcere în poporul Său. El îl va înfrumuseța pe cel smerit cu mântuire” (Psalmii 149:4). Va face din ei chiar o coroană de slavă și o diademă regală. Gândește-te la poziția înălțată la care Dumnezeu își ridică poporul. Va face din el coroana Sa de slavă, va fi o podoabă pentru El. Ce imbold pentru a merge demn de chemarea lui Dumnezeu!

Câți oameni există care se numesc, părăsiți? „Mulți sunt cei ce spun despre sufletul meu: Nu este ajutor pentru el de la Dumnezeu” (Psalmii 3:2). Diavolul a spus multor oameni că

au comis păcatul de neiertat și că Dumnezeu i-a părăsit. E trist să o spunem, dar el are agenți pe pământ care repetă cuvintele acestea. Însă, „Domnul nu alungă pe vecie” (Plângeri 3:31). „Pe cel ce vine la Mine, nicidecum nu-l voi da afară” (Ioan 6:37). „Niciodată nu te voi lăsa, niciodată nu te voi părăsi” (Evrei 13:5). Oricine este asuprit de gândul că Dumnezeu l-a părăsit, poate să știe că nu este așa, deoarece, faptul că este trist din cauza presupusei părăsiri, este dovada că el nu dorește să fie despărțit de Dumnezeu. Doar omul este cel care poate realiza o astfel de despărțire. Mulțumește-i lui Dumnezeu, căci vine în curând timpul când nimeni nu-l va mai putea numi pe celălalt părăsit, căci toți vor vedea că Dumnezeu este în mijlocul poporului Său. Dar dacă ne vom bucura vreodată în mântuirea lui Dumnezeu, ar trebui să o facem acum. Dumnezeu nu a părăsit Sionul (vezi Isaia 49:14-16). De aceea, „strigă, locuitor al Sionului, căci mare este Sfântul lui Israel în mijlocul tău” (Isaia 12:6).

Au fost puși păzitori pe zidurile Sionului de Dumnezeu însuși. Aceasta este o dovadă că Dumnezeu nu și-a părăsit poporul. Diavolul este cel care îi face pe oameni să creadă că Dumnezeu i-a părăsit, deoarece știe că atunci când se simt în afara grijii lui Dumnezeu, sunt o pradă ușoară pentru el. Dar Dumnezeu spune despre via Sa, poporul Său: „Ca nu cumva să o vatăme cineva, o voi păzi zi și noapte” (Isaia 27:3). Astfel, păzitorii pe care El îi numește și a căror datorie este să sune alarma pericolului și, de asemenea, să dea veștile bune, nu trebuie să tacă nici ziua, nici noaptea. Ei sunt cei care trebuie să amintească poporului de Domnul.

Lor El le spune: „Nu tăceți, nici nu Îl lăsați să se odihnească”. „Nu vă odihniți și nu Îi dați odihnă” până când nu va face din Ierusalim, lauda întregului pământ, până când poporul Său va fi salvat și făcut să locuiască în Noul Ierusalim, capitala noului pământ. Cât de diferit este Dumnezeu față de judecătorul nedrept (vezi Luca 18:1-8). Judecătorul nedrept nu a vrut să fie deranjat. Nu și-a dori ca cineva – săracul, cel puțin – să vină la el ca să ceară vreun ajutor. Dar Dumnezeu, dimpotrivă, ne imploră să venim la El și să ne spunem problemele și nevoile. „Vino oricând, vino ziua sau noaptea. Vino atât ziua, cât și noaptea, nu lăsa să existe nicio întrerupere de moment, ci continuă să Îmi faci cereri!” este ceea ce spune Dumnezeu. Ce Tată iubitor! De ce să fie cineva atât de neîncrezător că va fi lipsit de ceva?

The Present Truth, 31 mai 1900

76. Mântuitorul puternic

Isaia 63:1-19 (Traducerea *Lowth*):

¹*Cor*: Cine este acesta care vine din Edom, cu hainele viu colorate din Boțra, acesta, care este măreț în veșmântul Lui, mășăluind în măreția tăriei Lui?

Mesia: Sunt Eu, Cel care vestește neprihănirea și care sunt puternic pentru a salva.

²*Cor*: De ce Îți este veșmântul roșu și hainele Tale ca ale unuia care calcă în teasc?

³*Mesia*: Singur am călcat în teasc și nu a fost nimeni cu Mine dintre popoare. I-am călcat în furia Mea, i-am călcat în indignarea Mea, și sângele vieții lor a fost stropit pe hainele Mele și Mi-am pătat toate veșmintele. ⁴Căci ziua răzbunării era în inima Mea și anul celor răscumpărați ai Mei venise. ⁵M-am uitat și nu era nimeni să ajute. Am fost uimit că nu era nimeni ca să sprijine, de aceea, propriul Meu braț a lucrat mântuirea pentru Mine și indignarea Mea M-a susținut. ⁶Am călcat popoarele în mânia Mea și i-am zdrobit în indignarea Mea. Am vărsat sângele vieții lor pe pământ. ⁷Voi consemna îndurările lui Iehova, laudele Lui, în conformitate cu tot ce ne-a oferit El, și măreția bunătății Sale față de casa lui Israel, pe care le-a arătat-o prin gingășia și marea Sa bunăvoință. ⁸Căci El a spus: Cu siguranță, ei sunt poporul Meu, copii care nu se vor dovedi falși. Și a devenit Mântuitorul lor în toate necazurile lor. ⁹Nu a fost niciun sol, niciun înger al prezenței Sale care să îi salveze. Prin iubirea și indulgența Sa, El însuși i-a răscumpărat, i-a luat și i-a purtat în toate zilele din vechime. ¹⁰Dar ei s-au răzvrătit și au întristat Spiritul Său cel sfânt. Așa că El a devenit dușmanul lor și a luptat împotriva lor. ¹¹El și-a amintit de zilele din vechime, de Moise, slujitorul Său, cum i-a scos din mare, cu Păstorul turmei Lui, cum a pus în pieptul lui Spiritul Său Sfânt. ¹²Făcând ca brațul Său măreț să-l sprijine pe Moise la dreapta sa în marșul lui, despiciând apele înaintea lor ca să Își facă un nume veșnic. ¹³Conducându-i prin abis ca un cal de luptă pe câmpie, fără obstacol. ¹⁴Cum coboară turma în vale, așa i-a condus spiritul lui Iehova. Așa l-ai condus Tu pe poporul Tău, ca să Îți faci un nume slăvit. ¹⁵Privește jos din cer și

vezi, din locuința Ta sfânta și măreață. Unde este zelul Tău și puterea Ta măreață, dorința măruntaielor Tale și afecțiunea Ta tandră? Sunt ele reținute de la noi? ¹⁶Cu adevărat, Tu ești Tatăl nostru, căci Avraam nu ne cunoaște și Israel nu ne recunoaște. Tu, Iehova, ești Tatăl nostru. O, scapă-ne de dragul numelui Tău! ¹⁷De ce Iehova ai răbdare să alunecăm de pe căile Tale? Ca să ne întărești inimile cu teama de Tine? Întoarce-Te de dragul slujitorilor Tăi, de dragul semințiilor moștenirii Tale. ¹⁸Puțin au luat ei în posesie muntele Tău cel sfânt, că vrăjmașii noștri au călcat în picioare sanctuarul Tău. ¹⁹Mult timp am fost ca cei pe care Îi conduci Tu, cei care nu am fost numiți după numele Tău.

Cu siguranță studentul nu poate să nu fie izbit de viața și energia traducerii lui *Lowth* a acestui capitol. Se va observa că porțiunea ce conține răspunsul, este foarte clar făcută datorită modului în care este prezentată. Un cor de voci este prezentat ca punând întrebări și nu poate fi nici cea mai mică îndoială că Hristos este Cel care răspunde.

Versetul 9 este tradus atât de diferit de versiunea obișnuită, care este atât de bine cunoscut și care a dat atât de multă mângâiere multora, încât se cer câteva cuvinte ca explicație. Diferența se datorează faptului că, în acest loc, *Lowth* a urmat Septuaginta și nu versiunea ebraică. Care este mai în armonie cu textul original nu poate fi stabilit, dar cititorul atent va vedea că versetul, așa cum este tradus aici, nu conține mai puțină mângâiere decât în traducerile noastre englezești obișnuite, și că, până la urmă, conduce spre același lucru. Ideea este că nu unui înger care stă în prezența

lui Dumnezeu i s-a încredințat mântuirea lui Israel, indiferent cât este el de aproape, ci Dumnezeu însuși S-a ocupat de cazul lor și i-a purtat. El însuși a fost mântuitorul lor. Acesta este bineînțeles adevărul evangheliei, în perfectă armonie cu ceea ce este exprimat în cuvintele lui Pavel, rostite bătrânilor din Efes, referitoare la „biserica lui Dumnezeu pe care a cumpărat-o cu însuși sângele Său” (Fapte 20:28). În sprijinul gândului transmis de traducerea din Septuaginta, putem observa că, după ce Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Iată, trimit un înger înaintea ta ca să te păzească pe cale, ca să te ducă în locul pe care l-am pregătit” (Exodul 23:20), Moise a spus: „Vezi, mi-ai spus: Du-l pe poporul acesta! Și nu m-ai lăsat să știu pe cine ai trimis cu mine”, iar Dumnezeu a răspuns: „Prezența Mea [literal: fața Mea] va merge cu tine și îți voi da odihnă” (Exodul 33:12, 14). Studentul va avea de câștigat și va găsi mângâiere în ambele traduceri și nu trebuie să își tulbure mintea referitor în legătură cu care este mai aproape de original.

Pare ciudat că a existat vreodată o idee greșită despre timpul în care se aplică acest capitol. Ea nu ar fi existat dacă oamenii s-ar fi ținut doar de text. Dar un cântec foarte bine cunoscut, ori a imprimat o idee greșită în mințile oamenilor, ori a dat glas unei idei obișnuite într-o asemenea extindere încât trebuie atrasă atenția. În cântecul: „Puternic ca să salveze”, se transmite ideea că acest pasaj descrie răstignirea de pe calvar, și ca răspuns la întrebarea: „De ce este veșmântul Tău roșu?”, scriitorul spune în dreptul răspunsului Domnului: „Încărcat cu milă, propriul Meu braț a adus mântuirea”.

Acum, este adevărat că „mila Lui dăinuiește veșnic”, dar textul spune: „Propriul Meu braț Mi-a adus mântuire și *furia* Mea M-a sprijinit. Am călcat popoarele în mânia Mea și i-am făcut să bea din furia Mea. Am vărsat sângele vieții lor la pământ.” Cum anume a putut cineva care citește acest capitol, să scrie acel cântec și totuși să treacă pe lângă, sau în mod deliberat să pervertească aceste cuvinte pe care tocmai le-am citat, așa încât să scrie ce a scris, este o taină.

Dacă studentul va compara capitolul 34 din Isaia cu Apocalipsa 19:11-21, în special versetele 13 și 15 cu versetele din lecția noastră, nu poate fi nici cea mai mică îndoială cu privire la ce se face referire. Nu este nimic mai puțin decât judecata ultimei zile – timpul când păcătoșii, care în mod persistent și intenționat L-au respins pe Domnul, își întâlnesc osânda. Țara Idumea, Edom, este o reprezentare a întregului pământ. „Indignarea Domnului este asupra tuturor națiunilor și furia Lui peste toate armatele”. „Căci Domnul are un sacrificiu în Boțra și un mare măcel în țara lui Idumea” (Isaia 34:2-6). „Este ziua răzbunării Domnului și anul recompensei pentru controversa Sionului” (versetul 8; compară cu Isaia 63:4).

Dar neîmpotrindu-ne faptului că acest capitol Îl reprezintă, fără îndoială, pe Hristos întorcându-Se de la distrugerea celor răi, nu trebuie să pierdem din vedere crucea. Apare aici, cu toate că acest capitol nu se referă deloc la calvar. Crucea lui Hristos nu este un lucru de o zi. Acoperă întreaga pericoadă de la paradisul pierdut, până la paradisul restaurat și apoi efectele ei continuă în eternitate. A doua venire a lui Hristos, pentru judecată, este doar

finalitatea răstignirii. El vine să își salveze poporul și doar prin cruce poate fi cineva salvat. În capitol 3 din Habacuc avem tabloul triumfului lui Hristos asupra vrăjmașilor Săi, când înaintea în țară cu indignare și îi treieră pe păgâni cu mânie (versetul 12) și se spune: „Tu ai ieșit pentru mântuirea poporului Tău” (versetul 13). Dacă nu ar exista cea de-a doua venire a lui Hristos, crucea ar fi îndurată pe calvar degeaba. Ar fi incompletă. Fiecare persoană poate avea acum, „astăzi”, o mântuire completă, deplină și desăvârșită. Totuși, mântuirea nu este completă, nu doar în ceea ce privește tot trupul poporului lui Dumnezeu, ci în ceea ce îi privește și pe indivizi, până ce Hristos va veni. Căci, în primul rând, doar la venirea Lui pot sfinții din toate veacurile să fie cu El (Ioan 14:1-3; 1 Tesaloniceni 4:13-18), și în al doilea rând, ultimele zile vor fi atât de pline de pericole pentru poporul lui Dumnezeu, încât doar arătarea Lui neașteptată va opri intenția lumii rele de a-i omorî pe toți.

Puterea celei de-a doua veniri a lui Hristos este puterea crucii. În Habacuc 3:4, nota marginală, citim că la venirea Lui pentru a se răzbuna, „raze strălucitoare provin din coasta Sa și acolo este ascunzătoarea puterii Sale”. Acea coastă a fost străpunsă de spada romană și din ea a curs sângele și apa vieții. Dar aceea este slava Lui și puterea prin care îi salvează pe răscumpărații Săi de toți dușmanii lor. „Hristos a murit pentru cel nelegiuit”, deoarece El a suferit tot ceea ce nepocăitul încăpățânat va suferi la sfârșit. A fost făcut păcat pentru noi toți și în crucea lui Hristos vedem soarta păcătosului. Distrugerea celor răi, ca mântuirea celor

neprihăniți se găsesc în cruce, căci ambele fac parte dintr-un singur lucru. Toată puterea, slava și măreția celei de-a doua veniri a lui Hristos sunt în cruce chiar acum, pentru a salva pe oricine vine la ea. Citește toate referințele către judecata finală pe care le poți găsi, gândește-te la trâmbița lui Dumnezeu și la glasul arhanghelului care zguduie, nu numai pământul, așa încât mormintele se deschid și morții aud și ies, ci, de asemenea, și cerurile. Și atunci, în loc să tremuri de groază la gândul viitorului, bucură-te în cunoștința că toată această putere de neconceput este la dispoziția ta în crucea lui Hristos pentru mântuirea prezentă. Cei care au cunoștință de ea și așteaptă cea de-a doua venire, ar trebui să fie oameni care, mai presus de orice alți preinși creștini de pe pământ, mărească și se bucură în puterea crucii. Grandoarea și slava sa, măreția ei infinită și atotcuprinzătoare, trebuie să fie tema lor constantă, devenind tot mai vizibilă pe măsură ce se apropie de împlinirea ei, până când doar ea le umple viziunea și ființa.

Este imposibil să examinăm tot capitolul, dar oricine a citit primul verset în înțelesul corect va fi capabil să citească restul cu mai multă înțelegere. Observă că brațul Domnului care lucrează atât de puternic în distrugerea celor răi, este cel care strânge mieii și îi poartă (Isaia 40:11). Dumnezeu însuși își poartă poporul. Chiar dacă sunt încărunțiți de vârstă, pentru El sunt tot copilași care să fie aduși la sânul Lui. „Binecuvântați sunt cei care își pun încrederea în El.”

The Present Truth, 7 iunie 1900

77. Revelația lui Dumnezeu

Isaia 64:1-12 (Traducerea *Lowth*):

¹O, de ai despica cerurile, de ai coborî, munții s-ar topi în prezența Ta! ²Ca focul care aprinde vreascurile, ca focul care face apa să fiarbă, ca să Îți faci numele cunoscut vrăjmașilor Tăi, pentru ca națiunile să tremure în prezența Ta. ³Când ai făcut lucruri minunate la care nu ne așteptam, Te-ai coborât și prezența Ta a topit munții. ⁴Căci niciodată nu a auzit omul, niciodată nu a observat urechea, nici ochiul nu a văzut un Dumnezeu în afară de Tine care să faci asemenea lucruri pentru cei care se încred în El. ⁵Tu întâmpini cu bucurie pe cei care lucrează neprihănirea, care Își aduc aminte de Tine în căile Tale. Iată! Tu ești mânios, pentru că noi am păcătuit, din cauza faptelor noastre, pentru că am fost rebeli. ⁶Și cu toții suntem ca ceva pângărit și ca o haină respingătoare sunt toate faptele noastre neprihănite. Ne ofilim cu toții ca o frunză și păcatele noastre ne-au dus departe ca vântul. ⁷Nu este niciunul care să invoce numele Tău, care să se ridice și să se țină de Tine. De aceea ți-ai ascuns fața de noi și ne-ai lăsat în mâna nelegiuirilor noastre. ⁸Dar Tu, Iehova, Tu ești Tatăl nostru. Noi suntem lutul și Tu ne-ai format, cu toții suntem lucrarea mâinilor Tale. ⁹Nu Te mânia, o, Iehova, pentru totdeauna, nici nu Îți aminti totdeauna neleguirea. Iată, uite-te la noi, Te implorăm, noi suntem poporul Tău. ¹⁰Cetățile sfinte au devenit o pustie. Sionul a devenit o pustie, Ierusalimul este pustiit. ¹¹Templul nostru măreț și sfânt în care Te lăudau părinții noștri este ars de foc în totalitate și toate obiectele dorințelor noastre au devenit o pustiire. ¹²Te vei opri Tu la

aceste lucruri, o, Iehova? Vei tăcea Tu și încă ne vei îndurera amarnic?

Cheia acestei lecții se găsește în versetul 4, un verset care este deseori citat așa cum apare în 1 Corinteni 2:9 și aproape mereu greșit înțeles. Ideea obișnuită a textului jefuiește toată aplicația prezentă, practică și, în consecință, cititorul nu găsește ajutor prezent și mângâiere în el. Doar se uită înainte, în viitor, la un timp când Dumnezeu va descoperi în Noul Ierusalim lucruri pe care nimeni nu și le-a imaginat. Este destul de adevărat că Dumnezeu a pregătit lucruri minunate pentru poporul Său care vor fi revelate la venirea lui Hristos și care vor depăși fără limită tot ce au gândit mințile umane sau tot ce au vorbit gurile umane. Dar nu la aceasta se referă textul aici.

Să citim 1 Corinteni 2:9-10 așa cum este dat într-o traducere minunată. După ce a spus: „Vorbim înțelepciunea lui Dumnezeu” și apoi aducând în discuție faptul că nici unul dintre prinții acestei lumi nu o cunosc, apostolul repetă gândurile cu alte cuvinte, spunând: „Vorbim, după cum este scris, ceea ce ochiul nu a văzut, urechea nu a auzit și ceea ce nicio inimă umană nu a conceput – ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru cei care Îl iubesc. Dar Dumnezeu ni le-a revelat nouă prin Spiritul Său. Căci Spiritul cercetează totul, chiar adâncimile lui Dumnezeu”. Deci, ce fac cunoscut solii lui Dumnezeu? Pe Dumnezeu, așa cum este descoperit în Hristos, înțelepciunea lui Dumnezeu. Spiritul cercetează adâncimile lui Dumnezeu cu scopul de a ni-L revela nouă pe El în perfecțiunea Sa.

Dar despre lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei care Îl iubesc? Ce sunt ele? Ele sunt „lucrurile lui Dumnezeu”, „lucrurile adânci ale lui Dumnezeu”. „Căci care om cunoaște lucrurile omului, în afară de spiritul omului care este în el? Tot așa, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, în afară de Spiritul lui Dumnezeu”. Iar Spiritul cercetează acele lucruri adânci ca să ni le reveleze nouă. Aceste lucruri, lucrările lui Dumnezeu, propriul Său caracter, le-a pregătit pentru cei care Îl iubesc. De la întemeierea lumii, niciun popor nu a văzut un alt Dumnezeu în afară de Iehova, care „să lucreze pentru cel care Îl așteaptă”. El ni Se dă pe Sine și în El consistă toate lucrurile. Dar *El este acum*. El este din veșnicie în veșnicie, întotdeauna același. Isus Hristos este „același ieri, azi și în veci”. Numele Lui este EU SUNT. Și S-a dat pe Sine pentru noi. De aceea, toate lucrurile pe care Dumnezeu ni le-a pregătit în El, „mai presus de ce putem noi să cerem sau să gândim”, sunt ale noastre acum. Dumnezeii națiunilor nu sunt nimic. Nu reprezintă decât imaginația din inimile oamenilor, și fiind nimic este natural să ceară lucrări și jertfe omenești. Astfel, toată închinarea la idoli constă în ceea ce pot oamenii să facă. Dar Dumnezeu este totul și, de aceea, este natural ca El să dea în loc să primească. Nimeni nu Îi poate da ceva, ci El dă totul și *dă acum*. De ce nu? Acum este timpul când avem cea mai mare nevoie și este în caracterul lui Dumnezeu să dea darul exact când este nevoie.

Această revelație a lui Dumnezeu este în tot ce a făcut El. Romani 1:20: „Lucrurile invizibile ale lui Dumnezeu sunt clar văzute de la crearea lumii, fiind observate prin lucrurile

pe care le-a făcut, chiar puterea Lui veșnică și divinitatea Sa.” Nu există scuză pentru ignoranța cuiva referitor la Dumnezeu, „căci ceea ce poate fi cunoscut despre Dumnezeu [adică puterea Lui veșnică și divinitatea Sa] se manifestă în ei, căci Dumnezeu S-a manifestat în ei” (versetul 19). Adevărata Lumină – Cuvântul făcut trup, Cuvântul vieții – „luminează orice om care vine în lume”. Dacă cineva nu-L cunoaște pe Domnul, este din cauza faptului că ochii lui sunt orbiți față de lumină, așa că nu poate vedea lumină în lumina Sa, iar urechile lui sunt surde la sunetele care marchează prezența Sa.

Și tocmai aceasta este situația. Dumnezeu este aproape în fiecare rază de soare, cu toate acestea oamenii nu Îl zăresc. Lumina Lui nu este lumină pentru ei, deoarece pentru ei este ceva de la sine înțeles. Dumnezeu a făcut lucruri minunate tot timpul vieții noastre, și de la întemeierea lumii. Dar le face atât de constant, încât oamenii au devenit morți față de simțul a tot ce este făcut, și chiar oamenii care sunt numiți înțelepți discută cu o seriozitate puerilă dacă se mai fac sau nu miracole acum. Așa că profetul, mișcat de Spirit, își dorește ca puterea lui Dumnezeu să se manifeste într-un mod care să surprindă oamenii și să-i scoată din adormita lor lipsa de percepție, ca să nu se mai oprească privind. Cerurile să se despice și munții să se topească. Să aibă loc lucruri teribile „pentru ca națiunile să tremure în prezența Ta”.

Totuși, chiar și după ce a fost făcută cea mai mare revelație posibilă a lui Dumnezeu, nicio limbă umană nu poate exprima, nicio ureche umană nu poate auzi, nicio inimă

umană nu poate concepe sau înțelege lucrurile lui Dumnezeu lucrate în propria Sa viață pentru cei care Îl așteaptă. „Niciun om nu poate spune că Isus este Domnul decât prin Duhul Sfânt” (1 Corinteni 12:3). Nu carnea sau sângele, nici măcar cele ale lui Isus din Nazaret, ci doar Spiritul lui Dumnezeu poate face cunoscut adevărul că Isus este Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu (Matei 16:16-17). „De aceea, de acum încolo nu mai cunoaștem pe nimeni conform cărnii. Da, deși L-am cunoscut pe Hristos conform cărnii, totuși de acum înainte nu Îl mai cunoaștem” (2 Corinteni 5:16). Oamenii pot citi cuvintele lui Dumnezeu și să nu vadă nimic în ele. Alți oameni citesc aceleași cuvinte și prin Duhul văd infinit în ele. Mai mult, gândurile lui Dumnezeu sunt gânduri mari, „foarte adânci” și cuvintele pe care oamenii le pot rosti sau scrie nu pot exprima plinătatea și adâncimea lor. Totuși, cuvântul lui Dumnezeu Îl revelează în plinătatea Lui. De aceea, în fiecare cuvânt al lui Dumnezeu, în fiecare manifestare a prezenței Sale, omul duhovnicesc, care „discerne toate lucrurile”, va întrezări mult mai mult decât s-ar putea vedea prin ochii naturali sau auzi prin urechea naturală. Dar nu uita că acest înțeles adânc se găsește în cuvinte, nu în afara lor. Duhul nu este opus cuvântului, deoarece cuvântul este instrumentul pe care îl folosește Duhul. Spiritul Sfânt este ungera care îi face pe oameni să cunoască (1 Ioan 2:20), alifia de ochi care dă vedere orbilor (Apocalipsa 3:18). Cel care are Spiritul locuind în el, o prezență care rămâne, este un văzător. El poate vedea ceea ce alții nu văd și de multe ori este ridiculizat ca visător. Dar aceasta nu are importanță. Lucruri minunate au fost descoperite în visuri. Lucrul important este

să avem acel Duh al adevărului, prin dragostea adevărului, care Îl aduce pe Dumnezeu cu toată puterea Sa și cu toate darurile Sale în inimă. Astfel este inima curățată de păcat, iar posesorul ei Îl vede și Îl cunoaște pe Dumnezeu. De aceea dați atenție cuvintelor: „Primiți Duhul Sfânt.”

Profetul, vorbind în numele tuturor oamenilor, a spus Domnului: Tu „ne-ai lăsat în mâna nelegiuirilor noastre” (Isaia 64:7). *RV* spune: „Tu ne-ai mistuit prin intermediul nelegiuirilor noastre”, care conduce la același lucru. „Propriile nelegiuiri îl vor lua pe cel rău și va fi legat de legăturile păcatului lui” (Proverbele 5:22). Oricine păcătuiește nu face decât să își adune „mânia împotriva zilei mâniei și descoperirii judecăților drepte ale lui Dumnezeu, care va da fiecăruia după faptele lui” (Romani 2:5-6). Cei nepocăiți, încăpățânați, care la sfârșit sunt „arși”, încât devin „ca și când nici nu au existat”, sunt consumați de propriile lor păcate. Păcatul este o cangrenă, este precum rugina, care mănâncă fierul la fel de sigur cum focul arde lemnul. Tot așa, păcatul mănâncă viața oamenilor, încât nu sunt decât goliciune. Nimicnicia spre care se îndreaptă cel rău la sfârșit nu este decât manifestarea pe față a ceea ce a fost tot timpul în viața lui de păcat. Hristos, neprihănirea lui Dumnezeu, a cărei viață ne curăță de orice păcat, aduce în inimile noastre „toată plinătatea lui Dumnezeu”.

În versetele 9-12 există un adevăr care este foarte posibil să fie neglijat. Acolo citim că „cetățile sfinte sunt o pustie, Sionul este o pustie, Ierusalimul o pustie”. Dar au trecut mulți ani după moartea lui Isaia înainte ca Ierusalimul să fie asediat și luat, templul distrus și pământul pustiit prin

îndepărtarea poporului. Să spunem că profetul vorbea anticipând? Dacă da, atunci același lucru se poate spune despre alte părți ale Scripturii care vorbesc despre lucruri ca și când ar fi deja împlinite. Mai mult, în acel caz, profeția ar fi în totalitate fără înțeles pentru cei pentru care a fost prima dată rostită și scrisă. Nu, în aceste versete vedem că tot ce se spune la un moment dat despre cetatea Ierusalimului și Sion, se aplică în primul rând poporului, de vreme ce întotdeauna caracterul poporului a fost cel care a determinat caracterul cetății și al țării. Când Spiritului Sfânt nu i se permite să locuiască în inimile oamenilor, aceștia sunt umpluți de haos, la fel cum era pământul înainte ca Spiritul lui Dumnezeu să plutească pe deasupra. Mai mult, oamenii sunt templele lui Dumnezeu și, de aceea, despre Sion se spune pe bună dreptate că este o pustie atunci când inimile oamenilor sunt o pustie a păcatului. Pământul se află sub blestem numai din cauza omului și va fi reînnoit prin aceeași putere care îi înnoiește pe oameni, și prin acțiunea acelei puteri în ei.

The Present Truth, 14 iunie 1900

78. Moștenirea glorioasă

Isaia 65:1-25 (Traducerea *Lowth*):

¹Sunt făcut cunoscut celor care nu întreabă de Mine. Sunt găsit de cei care nu Mă căutau. Am spus: Iată-Mă, aici sunt, națiunilor care nu au invocat niciodată numele Meu. ²Mi-am întins toată ziua mâinile către un popor răzvrătit care umblă

pe o cale rea, după propriile lor planuri. ³Un popor care Mă provoacă în față continuu, sacrificând în grădini și arzând tămâie pe acoperișuri. ⁴Care locuiește în morminte și se adăpostește în peșteri, care consumă carnea porcului și supa cărnurilor urâcioase este în vasele lor. ⁵Care spune: Ține pentru tine, nu te apropia de mine, căci sunt mai sfânt decât tine. Aceștia aprind un fum în nările Mele, un foc ce arde toată ziua. ⁶Iată, aceasta este consemnat în scris înaintea Mea: nu voi tăcea, ci voi răsplăti cu siguranță. ⁷Voi răsplăti pieptului lor nelegiuirile lor, și nelegiuire părinților lor împreună, spune Iehova. Celor care au ars tămâie pe munți și M-au dezonorat pe dealuri. Da, voi turna în pieptul lor măsura deplină a faptelor lor de mai înainte. ⁸Astfel vorbește Iehova: După cum cineva găsește un strugure bun pe un ciorchine și spune: Nu îl distruge, căci este o binecuvântare în el, așa voi face Eu de dragul slujitorilor Mei. Nu voi distruge totul. ⁹Voi face să răsară o sămânță din Iacov și din Iuda un moștenitor al muntelui Meu. Aleșii Mei vor moșteni țara și slujitorii Mei vor locui acolo. ¹⁰Saronul va fi un țarc pentru turmă și valea Acor un loc de odihnă pentru turme, pentru poporul Meu care M-a căutat. ¹¹Dar voi, care L-ați părăsit pe Iehova și ați uitat muntele Meu cel sfânt, care așezați o masă pentru Gad și umpleți paharul pentru Meni, ¹²pe voi vă dau săbiei, și toți vă veți apleca pentru măcel. Pentru că am chemat și nu ați răspuns, am vorbit și nu ați auzit, ci ați făcut ce este rău înaintea Mea și ați ales ceea ce nu Îmi place. ¹³De aceea, așa vorbește Iehova: Iată, slujitorii Mei vor mânca, dar voi veți fi flămânzi. Iată, slujitorii Mei vor bea, dar vouă vă va fi sete. Iată, slujitorii Mei se vor bucura, dar voi veți fi

rușinați. ¹⁴Iată, slujitorii Mei vor cânta de bucuria inimii, dar voi veți striga de durerea inimii și veți urla în chinul unui spirit zdrobit. ¹⁵Veți lăsa numele vostru ca un blestem pentru aleșii Mei și Domnul, Iehova, vă va ucide, iar slujitorii Lui vor fi numiți după un alt nume. ¹⁶Cine se va binecuvânta pe pământ, se va binecuvânta în Dumnezeuul adevărului. Și cine va jura pe pământ, va jura pe Dumnezeuul adevărului. Deoarece provocările de dinainte sunt uitate și pentru că ei sunt ascunși de ochii Mei. ¹⁷Căci iată, creez ceruri noi și un pământ nou. Cele de dinainte nu vor mai fi amintite, nu vor mai fi aduse în minte. ¹⁸Ci vă veți bucura în veacul care va veni pe care îl creez. Căci, iată, creez Ierusalimul un motiv de bucurie și poporul lui, unul al fericirii. ¹⁹Mă voi bucura nespus în Ierusalim și Mă voi înveseli în poporul Meu. Și acolo nu se va mai auzi glasul plânsului și al strigătului îndurerat; ²⁰Nu va mai fi vreun copil cu viață scurtă, niciun bătrân care nu și-a împlinit zilele. Căci cel ce moare la o sută de ani va muri băiat și păcătosul care moare la o sută de ani va fi considerat blestemat. ²¹Vor construi case și le vor locui, vor sădi vii și le vor mânca rodul. ²²Nu vor construi ca altul să locuiască. Nu vor sădi, iar altul să mănânce. Căci ca zilele copacilor vor fi zilele poporului Meu și vor epuiza lucrarea mâinilor lor. ²³Aleșii Mei nu vor lucra în zadar, nici nu vor da naștere la o rasă cu viață scurtă. Căci ei vor fi o sămânța binecuvântată a lui Iehova, ei și odraslele lor după ei. ²⁴Și se va întâmpla că înainte să cheme, Eu le voi răspunde. Ei vor vorbi și Eu voi auzi. ²⁵Lupul și mielul se vor hrăni împreună, iar leul va mânca paie precum boul. Cât despre șarpe, țărâna

va fi hrana sa. Nu vor face rău, nici nu vor distruge pe tot muntele Meu cel sfânt, spune Iehova.

Acest capitol este în mod natural împărțit în două părți: primele șaisprezece versete arătând cine sunt cei care formează adevăratul Israel și că nu o rasă specială sau o națiune constituie poporul lui Dumnezeu, ci cei care sunt strânși din „toate națiunile, neamurile, popoarele și limbile”, în timp ce versetele 17-25 vorbesc despre noul pământ, în care „națiunea neprihănită care păstrează adevărul” va locui în eternitate.

Pentru a înțelege primele două versete, trebuie numai să citim Romani 10:19-21. Din aceste versete, observate în legătură cu cele precedente, și anume, că răsunetul evangheliei a mers până la marginea pământului, învățăm că se face referire la neamuri prin cuvintele: „Sunt găsit de cei care nu întrebau de Mine, sunt găsit de cei care nu Mă căutau”, și că „poporul rebel” către care Dumnezeu și-a întins mâinile toată ziua, este Israelul după trup. Cu comentariul inspirat călăuzindu-ne, nu putem avea nicio dificultate în lectura acestui capitol, căci în versetele 3-7 avem un tablou al poporului evreu, mândrindu-se că este poporul lui Dumnezeu, indiferent de urâciunile pe care le comiteau. Faptul că strămoșii lor au fost obiectul unor binecuvântări speciale, prin eliberarea din Egipt și ulterior, și faptul că aveau legea, reprezenta mândria lor, chiar dacă nu păstrau legea (Romani 2:17-23). Se credeau prea sfinți ca să se asocieze cu păgânii necircumciși. Dar Dumnezeu a arătat că un păgân circumcis nu este mai bun decât unul

necircumcis, ci credința și ascultarea sunt cele care fac diferența dintre adevărații israeliți și păgâni.

Creștinul trăiește moment după moment. Dacă avem o victorie astăzi, nu este o dovadă că vom câștiga o alta mâine. Este o dovadă a puterii și bunătății lui Dumnezeu, care trăiește întotdeauna ca să binecuvânteze. Dar dacă vom culege beneficiul milei Sale în viitor, nu poate să se întâmple decât prin predare și consacrare continuă. Respirația noastră clipă de clipă este o dovadă că Dumnezeu este cu noi, dar respirația de ieri nu ne va fi de niciun folos astăzi. Avem nevoie de provizii proaspete. Și cu mult mai puțin putem beneficia din respirația altuia. Astfel, faptul că o persoană își bazează încrederea pe faptul că aparține unei categorii, care la un moment dat în trecut a avut evidența prezenței și puterii lui Dumnezeu, înseamnă a-ți construi speranța pentru pâine cu banii care au fost cheltuiți anul trecut. Este un mare lucru că ni s-a încredințat chivotul în care sunt oracolele lui Dumnezeu, dar le putem avea și totuși să fim în continuare captivii păcatului. Mult mai bine este să avem propriile inimi ca temple ale Spiritului Sfânt al adevărului.

Oricine cunoaște ceva despre Biblie, știe că interzice carnea de porc. Dar nimic din Biblie nu ne arată atât de clar, cum privește Dumnezeu animalele necurate și pe cei care le iau în cea mai apropiată legătură pentru ei, decât pasajul din versetele 4 și 5. Acolo, mâncarea cărnii de porc este clasată de Domnul alături de cea mai urâcioasă idolatrie. Porcul este unul dintre cele mai murdare și dezgustătoare animale, scârbos în obiceiuri și împarte scârboșenia lui tuturor celor care au de-a face cu el. Cu toate acestea, nu există niciun alt

animal în lume care să fie atât de solicitat ca aliment pentru oameni. Aici vedem cum a fost pervertită ordinea lui Dumnezeu. Satana a făcut tot ce a putut mai bine ca să inverseze orice plan al lui Dumnezeu și pentru majoritatea omenirii a reușit, căci mii de prețiși creștini, ca să nu mai vorbim de cei care nu pretind acest lucru, par înclinați să ducă practicile lor religioase cât mai departe posibil de ceea ce Dumnezeu a ordonat. Când Satana a indus oamenii să se închine demonilor în locul lui Dumnezeu, în timp ce pretindeau că Îl slujesc pe Dumnezeu, i-a condus să jertfească porci pe altarele lor, spre deosebire de animalele curate și nevinovate care erau jertfite în închinarea lui Dumnezeu. Se potrivește faptul că porcul este folosit de cei ale căror vieți sunt devotate în serviciul lui Satana. Dar ca bărbații și femeile care pretind că se închină Dumnezeului din ceruri și că sunt controlați și ghidați de viața pură a lui Isus Hristos, să introducă animalul necurat în trupurile lor este o parte a tainei fărădelegii. Fiecare este șocat de impietatea lui Antioh Epifanul, care a pângărit templul lui Dumnezeu din Ierusalim jertfind porci pe altar, totuși acel templu, în cel mai bun caz, nu era decât un simbol. Gândește-te cu cât este mai mare sacrilegiul de a introduce porcul în trupurile noastre care sunt adevăratele temple ale lui Iehova.

Referitor la dumnezeii păgâni menționați în versetul 11, un scriitor vechi a făcut următorul comentariu înțelept, care ne poate scăpa de multă speculație nefolositoare: „De ce să fim îngrijorați de acest lucru? Este clar, din circumstanțe, că sunt dumnezei falși, fie că sunt stele sau alte obiecte

naturale, sau doar o ficțiune. Sfintele Scripturi nu au binevoit să explice mai clar ce erau aceste obiecte ale închinării idolatre, ci a ales să spună doar că până și pomenirea lor ar trebui să fie abolită în întregime. Și Dumnezeu să fie slăvit că sunt atât de deplin abolite, încât nu prea știm ce fel de lucruri erau ele.”

De ce *Lowth* a tradus „un strugure bun” în loc de „o viță nouă” în versetul 8, este imposibil de spus, căci în textele ebraice obișnuite se spune ca în versiunea noastră obișnuită. Oricum, lecția nu este afectată substanțial de această diferență. Conform lui *Lowth*, Dumnezeu nu ia poporul la grămadă, ci ca indivizi. La fel cum noi culegem un singur strugure bun dintr-un ciorchine al unui rod necules sau alterat, la fel Dumnezeu selectează poporul Său din lume sau chiar din bisericile și societățile care au un numele apartenenței Lui, până ce Israel este compus din cei care sunt fără viclenie și care aparțin fiecărei națiuni sau clase. Aceasta este în mod evident lecția din versetul 8. Dar mai există o lecție secundară în el după felul în care este tradus în versiunea noastră. Vița cea nouă se găsește pe ciorchine, nu în teascul de fermentație. Și o binecuvântare este în ea. Când mâncăm roadele pământului în starea naturală în care Dumnezeu însuși le-a pregătit pentru noi, sau cât de aproape posibil de starea aceasta, și Îl recunoaștem pe Dumnezeu în acest dar, primim binecuvântarea propriei Lui vieți. Viața lui Dumnezeu este cea mai sfântă și prețioasă și ar trebui să fim foarte atenți să nu o pervertim sau să abuzăm de ea. Râul vieții de la tronul lui Dumnezeu este perfect curat, dar poate fi contaminat prin abuzul oamenilor. De aceea, ar trebui să

fim preocupați să mergem la izvor și să luăm viața neperversă direct de la Dumnezeu.

Marea lecție din prima parte a capitolului este iubirea minunată, mila și îndurarea lui Dumnezeu. El îi iubește pe cei care nu îl iubesc. Îi cheamă pe cei care nu au întrebat de El și îi caută pe cei care nu s-au gândit la El. Mai mult, El nu este ușor ofensat când este neglijat și deliberat respins. Nu doar că îi caută pe cei care sunt ignoranți față de El, ci are îndelungă răbdare față de capriciile celor care au cunoscut bunătatea Lui și nu au apreciat-o. El i-a spus lui Israel: „Toată ziua Mi-am întins mâinile către un popor neascultător și controversat.” Minunată iubire! O, de-ar fi întotdeauna a noastră. Poate fi, pentru că Spiritul Sfânt dat gratuit nouă, dacă este primit, varsă în inimile noastre acea iubire care „îndură mult și este blândă”, care „nu caută folosul său, nu este ușor provocată, nu se gândește la rău”. Nu este a noastră prin natură, dar harul ne poate da natura divină, al cărei atribut este.

În contrast izbitor cu durerea și chinul inerent al acestei lumi prezente și a distrugerii sigure care va reprezenta soarta celor care sunt uniți cu ea, este starea slujitorilor Domnului. Cerurile noi și pământul cel nou va șterge din minte orice gând al lipsei sau al suferinței îndurate pe acest pământ. Și pe măsură ce acest gând este imprimat în mințile noastre, citind această descriere a bucuriei și păcii lumii care va veni, să nu uităm că Dumnezeu a pus deja lumea care va veni în supunere față de om și că putem de pe-acum să gustăm puterea ei. Chiar acum, în acest timp de încercare și necaz, în mijlocul vaiului acestei lumi, este a noastră prin Duhul,

ca să cunoaștem „bogățiile slavei moștenirii Lui în sfinți” (Efeseni 1:18). Dumnezeu a pus eternitatea în inimile noastre, așa că începând chiar de acum, noi putem fi bucuroși și ne putem veseli pentru totdeauna în ceea ce creează El. Căci „dacă este cineva în Hristos, este o nouă creație. Cele vechi s-au dus. Iată, toate lucrurile au devenit noi. Dar toate lucrurile sunt de la Dumnezeu” (2 Corinteni 5:17-18).

Compară versetele 17-19 cu Apocalipsa 21:1-5 și nu va exista îndoială referitoare la aplicația lor. Domnul nu vorbește aici la modul figurat despre vreo lucrare locală care va fi făcută în vreo națiune, ci vorbește despre schimbarea reală care va avea loc peste tot pământul și folosește limbajul cât se poate de adaptat înțelegerii noastre.

Viața din lumea care va veni va fi foarte reală. Destul de ciudat, termenul „viața reală” transmite majorității oamenilor ideea de greutate și suferință amară. Ce trist că atât de mulți nu cunosc bucuria decât în imaginație și nu găsesc fericirea decât în vise. Dar realul pe care îl creează Dumnezeu, este infinit dincolo de cele mai extinse zboruri ale imaginației omenești. Slujitorii lui Dumnezeu nu au nevoie de imaginație, căci realul le aduce minunile bucuriei, fericirii și cunoștinței care nici nu au fost concepute de nicio inimă omenească. Nu va exista nimic vag, cețos sau întunecat pe Noul Pământ, ci oamenii se vor asocia ca în această lume, dar fără urmă de păcat. Păcatul este cel care a făcut acest pământ ceea ce este, și toate schimbările necesare pentru a-l face nou, constau în îndepărarea păcatului de pe el. „Vor construi case și le vor locui. Vor

sădi vii și le vor mânca rodul.” Vor fi posesiuni ale țării, dar nu se va cumpăra sau vinde, căci totul va fi fără plată, ca dar de la Dumnezeu. „Tot ce este al meu este al tău” va fi motto-ul fiecărui locuitor. Ceea ce visau socialiștii în zadar și infinit mai mult, le este asigurat oamenilor prin evanghelie.

„Și am auzit un glas tare din ceruri spunând: Iată cortul lui Dumnezeu este cu oamenii și El va locui cu ei. Ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu însuși va fi cu ei și va fi Dumnezeul lor. Și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor. Nu va mai fi moarte, nici suferință sau plâns, nici durere, căci lucrurile dinainte au trecut” (Apocalipsa 21:3-4). De aici cunoaștem că versetul 20 al capitolului nostru marchează faza de tranziție. Amintește-ți că distrugerea finală a celor răi și reînnoirea pământului nu va avea loc până la cei o mie de ani de după apariția lui Hristos și prima înviere (vezi Apocalipsa 20), timp în care sfinții vor domni cu Hristos în noul Ierusalim din cer. În consecință, păcătosul de o sută de ani care moare blestemat este doar un băiat în comparație cu ei. Șaptezeci de ani sunt considerați vârsta deplină în această viață. Totuși, păcătosul care moare la o sută de ani, în comparație cu un sfânt care domnește în slavă, este unul care pare distrus din copilărie. Căci de la timpul venirii lui Hristos nu va mai fi printre sfinți un copil cu viață scurtă, ci toți vor trăi o viață veșnică. Cu toate acestea, miile de ani care trec peste cineva, nu îl vor face bătrân, nici nu vor diminua prospețimea tinereții.

Un copac este una din cele mai bune reprezentări ale vieții tinerești continue, iar pomul vieții este modelul tuturor. Așa va fi viața întregului popor al lui Dumnezeu. Vor trăi pentru

totdeauna, atât cât va exista pomul vieții, la care au acces liber. Viața lor va fi viața lui Dumnezeu. Nu fiți conduși pe o direcție greșită prin traducerea lui *Lowth* „vor epuiza lucrarea mâinilor lor”. Ideea nu este că vreo lucrare a mâinilor lor va deveni așa uzată, încât va trebui aruncată, ca hainele pe care le purtăm acum, ci că se vor bucura de ele. Vor trăi întotdeauna ca să se bucure de lucrarea lor, nu vor muri și nu o vor lăsa altora. „Nu vor lucra în zadar, nici nu vor odrăsli pentru necaz, căci ei sunt sămânța binecuvântată de Domnul împreună cu odraslele lor.”

The Present Truth, 21 iunie 1900